

Джордж Р. Р. Мартин

Сблъсък на крале

На Джон и Гайл
Заради всичкото месо и медовина,
които сме делили

ПРОЛОГ

Опашката на кометата се разстла през зората, червена кървяща резка над зъберите на Драконов камък, като рана в небето от розово и пурпур.

Майстерът стоеше на пометената от вятъра тераса. Тук идваха гарваните след дългия полет. Курешките им бяха оплескали капчуците, издигащи се на дванадесет стъпки от двете му страни, адско псе и крилат двукрак дракон, два от хилядата, мрачно надвиснали над стените на древната крепост. Когато дойде за пръв път в Драконов камък, тяхното гротескно пълчище го притесни, но с годините привикна с близостта им. Сега мислеше за тях като за стари приятели и тримата заедно се визираха в небето със зло предчувствие.

Майстерът не вярваше в поличби. И все пак... Колкото и стар да беше, Крессен никога не беше виждал и наполовина толкова ярка комета, нито пък с такъв цвят, с такъв ужасен цвят, с цвета на кръвта, на пламъците и залезите. Чудеше се дали вековните капчуци са виждали чудо като това. Те поне бяха тук много по-дълго от него и щяха да продължат да са тук след като той си отидеше. Ако каменните езици можеха да говорят...

„Що за глупости.“ Облегна се на бойницата. Морето се блъскаше в скалите под него. „Говорещи капчуци и небесни пророчества. Стар съм вече, отивам си, ето че отново ставам вятърничав като дете.“ Нима трудно добитата за цял живот мъдрост го напускаше заедно със здравето и силата? Беше майстер, беше се учил и бе получил веригата си във Великата цитадела на Староград. А докде бе стигнал, щом суеверието бе запълнило главата му като на някой невежествен селяк?

И все пак... все пак... кометата вече пламтеше и денем, докато бледосивата пара се вдигаше от горещите цепнатини на Драконов зъбер зад замъка, а вчера заранта един бял гарван донесе вестта от самата Цитадела, вест дълго чакана, но от това не по-малко страшна: че иде свършекът на летния свят. Все поличби.

– Майстер Крессен, имаме си гости. – Пилос говореше тихо, сякаш не искаше да наруши мрачните размисли на Крессен. Да знаеше какви щуротии се въртят в главата му, сигурно щеше да закреши. – Принцесата иска да види белия гарван. – Точен както винаги, Пилос и сега я нарече принцеса, след като баща ѝ бе крал. Крал на една пушеща канара

сред огромното солено море, но крал все пак. – С нея е глумецът ѝ.

Старецът обърна гръб на утрото и се подпря на чудовищния капчук да не залитне.

– Помогни ми да се добера до креслото си и ги покани.

Пилос го подхвана под мишницата и го поведе вътре. На младини Крессен имаше жива, енергична походка, но вече приближаваше осемдесетия си рожден ден и краката не го държаха. Преди две години беше паднал и си счупи костта на бедрото, така и не се оправи повече. Миналата година, като се поболя, Цитаделата прати от Староград Пилос, едва няколко дни преди Станис да затвори острова... да му помогне в работата, рекоха, но Крессен знаеше истинската причина. Пилос бе дошъл да го замести като умре. Все едно. Някой все трябваше да му заеме мястото, и то като че ли по-скоро, отколкото му харесваше...

Остави се на младия мъж да го намести зад книгите и документите му.

– Хайде, доведи я. Не е хубаво да караме една млада дама да чака.

Махна с ръка с немощния жест на нетърпение у човек, който вече няма сили да проявява дори нетърпение. Кожата му беше набръчкана и цялата на кафяви петънца, тънка като оризова хартия и под нея се виждаха жилите и костите. А как трепереха тези негови ръце, които навремето бяха толкова сигурни и ловки...

Пилос се върна с момичето, свенливо както винаги. Зад нея се дотърти с куцукане глумецът ѝ. На главата си бе нахлузил пародия на шлем от старо котле, със забити в короната еленови рога и с провиснали хлопатари. На всяка негова стъпка те дрънкаха всеки с различен глас.

– Кой идва да ни види толкова рано, Пилос? – попита Крессен.

– Аз и Кръпчо, майстер. – Две хитри сини оченца примигаха и го погледнаха. Уви, лицето ѝ не беше хубаво. Детето бе наследило квадратните скули и челюст на баща си и окаяните уши на майка си, с цялата ѝ неугледна външност при това, придружена от едно заболяване от сива люспа, което за малко не я прибра още в бебешката люлка. Половината на едната ѝ буза, както и шията по-надолу беше втвърдена и мъртва, кожата бе напукана и люспеста, черно-сивкава на цвят и на пипане корава като камък. – Пилос каза, че можем да видим белия гарван.

– Вярно, можете – отвърна Крессен. Сякаш можеше изобщо да ѝ го откаже. Твърде много неща ѝ бе отказал животът за годините ѝ. Казваше се Шайрийн. На следващия си рожден ден щеше да стане на десет и беше най-тъжното дете, което майстер Крессен бе познавал. „Тъгата ѝ е моят позор – помисли старецът, – поредният знак за провала ми.“ –

Майстер Пилос, бъдете така добър да ми донесете от птичарника птицата, за да я види лейди Шайрийн.

– С удоволствие.

Пилос беше учтив младеж, не повече от двадесет и пет годишен, но сериозен като шестдесетгодишен мъж. Само дето усет за хумор нямаше, животец нямаше в него, това му липсваше, особено тук. Мрачни места като това имаха нужда от повече ведрост, не от строгост, а Драконов камък несъмнено си беше мрачно място, самотна цитадела сред влажната пустош, обкръжена от бури и сол, с пушливата сянка на планината отзад. Един майстер трябва да отиде там, където го пратят, нали и Крессен беше дошъл по същия начин тук със своя лорд и беше служил, и добре беше служил. Но така и не беше обикнал Драконов камък, така и не беше се почувствал тук като в свой дом. Напоследък, щом се събудеше от безпокойните си сънища, често забравяше къде е.

Глумецът извърна сврачата си глава с кърпеното лице да изгледа качващия се по железните стъпала към гарванарника Пилос и хлопките по главата му звъннаха.

– Под морето птиците имат люспи вместо пера – рече той. – Знам аз, знам, ох-ох, ох.

Дори за глумец Кърпеното лице беше жалка картинка. Някога сигурно бе могъл да събужда взривове от смях с някоя шега, но морето явно му беше изсмукало силите, наред с ума и паметта му. Мекушав беше и пълен, малодушен и все трепереше. Момичето май беше единственото същество, което още му се смееше, единственото, на което не му беше все едно жив ли е, или го няма.

„Грозно момиче, глупак, и с един майстер ставаме трима... от това би се получила приказка, която и мъже ще разплаче.“

– Поседи с мен, дете – прикани я Крессен. – Много рано си станала, не е съмнало още. Трябваше още да си в леглото.

– Лоши сънища имах – каза Шайрийн. – За дракони. Идеха да ме изядат.

Откакто го помнеше майстер Крессен, това дете непрекъснато го мъчеха кошмари.

– За това вече говорихме – кротко ѝ каза той. – Драконите не могат да оживеят. Те са изваяни от камък, дете. В стари времена нашият остров е бил най-западната опора на великата Свободна твърд на Валирия. Валирианите издигнали тази цитадела, а те владеели умения да ваят камък и метал, които за нас са непознати. Един замък трябва да има кули навсякъде, където се събират две стени под ъгъл, за защита.

Валирианите оформили тези кули като дракони, та да изглежда тяхната крепост по-страховита, също както са увенчали стените си с хиляда чудовища наместо с обикновени капчуци. – Хвана мъничката й розова длан в своята, сбръчкана и на кафяви петънца, и леко я стисна. – Така че, нали разбираш, няма от какво да се боиш.

Шайрийн не беше убедена.

– Ами онова нещо в небето? Дала и Матрис си говореха на герана и Дала каза, че е чула червената жена да казва на мама, че това било драконов дъх. Щом драконите дишат, не значи ли, че оживяват?

„Червената жена“ – помисли кисело майстер Крессен. „Не стига че напълни главата на майката с безумия, сега и сънищата на дъщерята ли трябва да трови?“ Добре трябваше да понахока Дала да спре да сее такива приказки.

– Онова в небето е комета, мило дете. Опашата звезда, изгубила се в небесата. Скоро ще изчезне и докато сме живи, няма повече да я видим. Почакай и ще се убедиш.

Шайрийн кимна храбро.

– Мама каза, че белият гарван означавал край на лятото.

– Така е, милейди. Белите гарвани летят само от Цитаделата. – Пръстите на Крессен зашариха по веригата на врата му. Всяка нейна брънка бе изкована от различен метал и всеки от тях символизираше нещо му в различна област на човешкото познание. Майстерският му оглавник, белегът на ордена му. В гордия блясък на младостта го беше носил с лекота, но сега като че ли му тежеше, студен лежеше разнородният метал върху старческата му кожа. – По-големи са те от другите гарвани и са по-умни, гледат ги, за да носят само най-важните съобщения. Този е дошъл да ни извести, че конклавът се е събрал, обсъдил е донесенията и измерванията на всички майстери в пределите на кралството и е заявил, че лятото най-сетне свършва. Десет години, два кръга и шестнадесет дни продължи то, най-дългото лято в живата памет.

– Сега студено ли ще стане?

Лятно дете беше Шайрийн, така и не бе познала студа.

– Всичко с времето си – кимна Крессен. – Ако боговете са добри, ще ни дадат топла есен и обилна жътва, та да се подготвим за идещата зима.

Простолюдието казваше, че едно дълго лято предвещава още по-дълга зима, но майстерът не виждаше смисъл да плаши детето с тези приказки.

Кърпеното лице дрънна с хлопките си.

– Под морето винаги е лято – възкликна глупавият шут. – Хрусалките носят нинимончета в косите си и си тъкат рокли от сребърно водорасло. Знам аз, знам, ох, ох, ох.

Шайрийн се изкикоти.

– И аз бих искала да си имам рокля от сребърно водорасло.

– Под морето снегът вали нагоре – рече глумецът, – а дъждът е сух като кокал. Знам аз, знам, ох, ох, ох.

– Ще вали ли сняг? – попита детето.

– Да – отвърна Крессен. „Но се моля на боговете дано да минат години дотогава и да не е за дълго.“ – А, ето го и нашия Пилос с птицата.

Шайрийн извика от възторг. Дори Крессен трябваше да признае, че птицата е впечатляваща: бяла като сняг, по-голяма от най-едрия сокол, с лъскави черни очи, което означаваше, че не е просто албинос, а истинска порода бял гарван от Цитаделата.

– Тук – подвижна старецът. Гарванът разпери криле, запляска шумно из стаята и кацна до него на масата.

– Ще ида да ви донеса закуската – каза Пилос. Крессен кимна.

– Това е лейди Шайрийн – заговори на гарвана и птицата закима за поклон и изграчи:

– Лейди! Лейди!

Детето зяпна.

– Ама тя говори!

– Само няколко думи. Както ви казах, умни са тези птици.

– Умна птица, умен човек, умен, умен глупчо – задрънка шутът. – Ох-хо-хо, умен, умен, умен глупчо. – И запя: – „Дойдоха сенките за танц, милорд, танц, милорд, танц, милорд.“ – Запя и заподскача от крак на крак: – „Дойдоха сенките и тук стоят, милорд, стоят милорд, стоят милорд.“ – Тръскаше глава на всяка дума и звънците по еленовите рога напълниха стаята с неописуем шум.

Белият гарван заграчи, запляска с криле из стаята и кацна на железното перило на стълбището към птичарника. Шайрийн сякаш се смали.

– Това го пее непрекъснато. Казах му да престане, но той не иска. Плаши ме. Накарай го да престане.

„И как да го направя? – зачуди се старецът. – Някога можех да го накарам завинаги да млъкне, но сега...“

Кърпеното лице беше дошъл при тях като момче. Скъпият на сърцето му лорд Стефон го беше намерил във Волантис, отвъд Тясното море. Кралят – старият крал, Ерис II Таргариен, който в онези години все още не беше полудял съвсем – го бе изпратил да търси невяста за принц

Регар, който си нямаше сестри, за които да се ожени.

„Намерихме най-великолепния глупак – писа той на Крессен два дни преди да се върне от безплодната си мисия. – Нищо и никакво момче е, но е пъргав като маймунка и е по-остроумен от дузина придворни. Може да прави фокуси, да говори с гатанки и да прави магии, и пее сладко на четири езика. Откупихме свободата му и се надяваме да го вземем у дома с нас. Робърт ще му се зарадва много, а може би след време ще успее да научи дори Станис да се смее.“

Споменът за това писмо натъжи Крессен. Никой на света не бе успял да научи Станис да се смее, най-малко момчето Кръпчо. Щормът бе връхлетял внезапно с вой и се доказа правотата на името на залива: Коработрошача. Двумачтовата галера на лорда „Гордата ветрогонка“ се прекърши пред очите на хората в замъка му. От каменните парапети двата му по-големи сина видяха как корабът на баща им се натресе в скалите и водите го погълнаха. Удавиха се сто гребци и моряци, заедно с лорд Стефон Баратеон и неговата съпруга, а четири дни по-късно всеки прилив довлечаше нова жътва подуте трупове по пясъчната ивица под Бурен край.

Момчето бе изхвърлено на третия ден. Майстер Крессен беше слязъл с другите да помогне да разпознаят мъртъвците по име.

Когато го намериха, глупакът беше гол, кожата му – бяла, набръчкана и покрита с влажен пясък. Крессен го беше взел за поредния труп, но когато Джоми го награби за глезените, за да го извлече до погребалния фургон, момчето закашля, изплю вода и се надигна. После Джоми се кълнеше, че плътта на момчето била лепкаво студена като на мъртвец.

Никой така и не намери обяснение за двата дни, през които глупакът се беше изгубил сред морето. Рибарите разправяха, че една русалка го научила да диша вода в замяна на семето му. Самият Кръпчо не каза нищо. До Бурен край така и не стигна онзи хитър и умен хлапак, за когото бе писал лорд Стефон. Момчето, което намериха, се оказа друго, с прекършено тяло и ум, едва способно да говори, а за остроумие и дума не можеше да става. Но въпреки това лицето на глумец а ясно говореше кой е. В свободния град Волантис съществуваше обичай да татуират лицата на робите и слугите. От шията до темето кожата на момчето беше нашарена на квадрати – като червени и зелени кръпки.

– Луд е окаяникът, болнав и на никого няма да е от полза, най-малко на себе си – заяви сир Харбърт, кастеланът на Бурен край в онези години. – Най-голямото милосърдие, което можеш да проявиш към

него, е да му дадеш чашата с маковия сок. Един безболезнен сън и край. Само ще те благослови, ако имаше ум за това.

Но Крессен отказа и в края на краищата спечели. Не можеше да каже дали Кърпеното лице изпитва радост от тази победа дори сега, след толкова години.

– „Дойдоха сенките за танц, милорд, танц, милорд, танц, милорд“ – продължаваше да пее глупакът, люшката глава и звънците дрънчаха.

– Лорд! – врещеше белият гарван. – Лорд, лорд, лорд.

– Всеки глумец пее каквото си иска – каза майстерът на плахата принцеса. – А ти не трябва да взимаш думите му на сърце. Утре може да си спомни друга песен и никога повече да не чуеш тази. – „Може сладко да пее на четири езика“, бе писал лорд Стефон.

Пилос прекрачи прага.

– Прощавайте, майстер.

– Кашата ми си забравил – рече с насмешка Крессен. Не беше обичайно за Пилос.

– Майстер, снощи се е върнал Сир Давос. Говореха за това в кухнята. Помислих, че ще искате да го научите веднага.

– Давос... снощи, казваш? Къде е?

– При краля. Почти половината нощ са били заедно.

Преди време лорд Станис щеше да го събуди все едно в кой час, щеше да го повика, за да чуе съвета му.

– Трябваше да ми обадят – възнегодува Крессен. – Защо не са ме събудили? – Пусна ръчицата на Шайрийн. – Простете, милейди, но се налага да поговоря с милорд баща ви. Пилос, подкрепи ме. Много са стъпалата в този замък и сякаш за мен всяка нощ добавят по още някое, само за да се мъча.

Шайрийн и Кръпчо тръгнаха след тях, но на детето скоро му омръзна бавното му старческо тътрене и се втурна напред, а глумецът се понесе след него и хлопките му оглушиха коридорите.

За немощни старци замъците не са приятно място. Напомниха му го тесните вити стъпала на Кулата на морския дракон. Лорд Станис щеше да е в Залата с Рисуваната маса най-горе на Каменния тъпан, централната цитадела на Драконов камък, наречена така заради кънтежа и тътена на древните ѝ стени по време на бури. За да стигнат при него, трябваше да преминат през галерията, да прекосят средната и вътрешната стени със стоящите в безмълвна стража каменни чудовища и черните железни порти и да изкачат повече стъпала, отколкото бе склонен да изтърпи Крессен. Младостите изкачват стъпалата по две – по три

наведнъж; за старци с болни крака всяко стъпало е мъчение. Но лорд Станис едва ли щеше да дойде при него, така че майстерът се примири с неизбежното усилие. Поне си имаше Пилос да му помага и за това беше благодарен.

Търеха се по галерията и подминаваха редицата високи сводести прозорци с гледка към външния двор, външната крепостна стена и рибарското селце отгъдък. На двора лъкометците тренираха стрелба по дървени бурета за мишени под командите: „Зареди. Изпъни. Пусни.“ Стрелите им издаваха звук като от политащо птиче ято. По стената крачеха стражи и надничаха между драконите-водоливници към струпаната на стан войска отвъд. Утринният въздух се бе замъглил от пушека на стотиците лагерни огньове, трите хиляди мъже бяха насядали около тях на закуска под веещите се знамена на лордовете. А отвъд големия стан пристанището беше пълно с кораби. През последната половин година на нито един съд, приближил се на добра видимост до Драконов камък, не се позволяваше да отплава отново. „Ярост“, личният кораб на лорд Станис, трипалубна бойна галера с триста гребци, изглеждаше почти нищожна до тежковъоръжените търговски съдове с масивните корпуси, които я обкръжаваха.

Стражите пред Каменния тъпан отдалече познаха майстерите и ги пуснаха. Щом влязоха, Крессен каза на Пилос:

– Изчакай ме тук. Най-добре ще е да го видя сам.

– Изкачването е дълго, майстер.

Крессен се усмихна.

– Да не мислиш че съм забравил? Тези стъпала съм ги качвал толкова пъти, че всяко едно го знам по малкото му име.

Но някъде по средата догоре съжали за решението си. Беше спрял да си вземе дъх и да го поотпусне малко болката в бедрото, когато чу скърцането на ботуши по камъка и се озова лице в лице със слизация сир Давос Държеливия.

Давос беше дребен мъж и ниското потекло ясно беше изписано на простоватото му лице. Поизносеното зелено наметало с петна засъхнала сол и морски пръски покриваше крехките му рамене върху кафявото палто и бричове с цвета на очите и косата му. На шията му на тънка кашка висеше кожена кесия. Малката му остра брада беше прошарена със сиво, а лявата си осакатена ръка криеше в дълга кожена ръкавица.

Като видя Крессен, сир Държеливия спря.

– Сир Давос – рече майстерът. – Кога се върнахте?

– Призори по тъмно. Любимото ми време. – Говореха, че никой не

може да направлява един кораб нощем наполовина толкова добре, колкото Давос Късата ръка. Преди лорд Станис да го посвети в рицарство, той се подвизаваше като най-ловко измъкващия се контрабандист във всичките Седем кралства.

– И?

Мъжът поклати глава.

– Точно както го предупредих. Няма да се вдигнат, майстер. Не и заради него. Не го обичат.

„Да – помисли Крессен. – Никога не биха го направили. Силен е, способен е, само... мда, само дето е прекалено благоразумен... а това не е достатъчно. Никога не е било достатъчно.“

– С всички ли говори?

– С всички? Не. Само с онези, които пожелаха да се срещнат с мен. И те не го обичат, тези знатни особи. За тях той винаги ще си остане Луковия крал. – Лявата му ръка се затвори и костеливите пръсти се сключиха в юмрук. Станис беше отсякъл краищата им до последната става, оцелял беше само палецът. – Делих хляб с Гулян Сван и стария Пенроуз, и двамата Тарт се съгласиха да се срещнем в полунощ в една горичка. Колкото до другите... обаче Берик Дондарион се беше дянал някъде, говорят, че е мъртъв, а лорд Карон е с Ренли. Брайс Портокала, от Гвардията на дъгата...

– Гвардията на дъгата?

– Ами да, Ренли си е направил своя гвардия – заобяснява някогашният контрабандист, – но тия седем не носят бялото. Всеки от тях е с отделен цвят. Лорд-командирът им е Лорас Тирел.

Хрумване, подобаващо тъкмо на човек като Ренли Баратеон. Нов пищен рицарски орден с нови пищни одежди, та да се набие в хорските очи. Още от момче Ренли обичаше ярките цветове и скъпите тъкани, а и да играе обичаше много. „Вижте ме – викаше през смях и тичаше из коридорите на Бурен край. – Вижте ме, аз съм дракон“, или „Вижте ме, аз съм магьосник“, или „Вижте, вижте ме, аз съм богът на дъжда.“

Онова дръзко хлапе с рошавата черна коса и вечно засмените очи сега беше голям мъж, вече на двадесет и една, а още играеше своите игри. „Вижте ме, аз съм крал – с тъга си помисли Крессен. – Ех, Ренли, Ренли, мило и скъпо дете, знаеш ли какво правиш? А и да знаеше, щеше ли да се вразумиш? Дали има някой, когото да го е грижа за теб освен мен?“

– Какво обяснение ти дадох лордовете за отказите си? – попита той сир Давос.

– Ами, колкото до това, някои отвръщаха смутено, други грубо, един се извинява, друг обещае нещо за в бъдеще, някои направо лъжеха.

– Сви рамене. – Думите в края на краищата са вятър и мъгла.

– Никаква надежда значи не можа да му донесеш?

– Лъжлива щеше да е, не го мога това – каза Давос. – От устата ми чу само истината.

Майстер Крессен помнеше деня, в който помазаха Давос в рицарство, след обсадата на Бурен край. Лорд Станис и малкият гарнизон бяха удържали замъка близо година срещу огромната войска на лордовете Тирел и Редвин. Морето дори им беше затворено, пазеха го ден и нощ галерите на Редвин, развели пурпурното знаме на Арбор. Зад стените на Бурен край всички коне отдавна бяха изядени, свършиха кучетата и котките и мъжете на гарнизона я бяха докарали вече до корени и плъхове. Тогаво дойде нощта на новолунието и тъмни облаци скриха звездите. Загърнат в този мрак, Давос контрабандистът дръзко се бе промушил през кордона на Редвин, както и през коварните скали на залива Коработрошач. Корабчето му беше с черен корпус, черни платна, черни гребла, а трюмът – натъпкан с лук и солена риба. Крайно недостатъчно, но беше помогнал на гарнизона достатъчно дълго, докато Едард Старк стигне до Бурен край и разбие обсадата.

Лорд Станис бе възнаградил Давос с плодородни нивя край Гневния нос, с малък замък и рицарски почести... но също така бе постановил да му се отсекаат пръстите на лявата ръка до първата става заради всичките му минали грехове като контрабандист. Давос се съгласи, но при условие че самият Станис ще борави с ножа – не пожела да приеме наказанието от нечия по-долна ръка. Лордът използва касапски сатър, та да отсеке по-точно и чисто. Сетне Давос си избра за име „Държеливия“, заради новия си дом, а на знамето си сложи черен кораб на бледосиво поле – с лук на платната. Някогашният контрабандист обичаше да казва, че лорд Станис му направил услуга, като му оставил да чисти и реже ноктите на четири пръста по-малко.

Да, човек като него не можеше да предлага лъжливи надежди, нито да смекчи суровата истина.

– Сир Давос, истината понякога горчи, дори за човек като лорд Станис. Той мисли само как да се върне в Кралски чертог с цялата си мощ, да разгроми враговете си и да вземе това, което е негово по право. Но сега...

– Ако поведе тази своя жалка войска към Кралски чертог, то ще е само за да загине. Чет не му стига. Казах му го, но знаете колко е горд. –

Давос вдигна облечената си в ръкавица ръка. – Пръстите ми отново ще израстат преди този човек да склони пред разума.

Старецът въздъхна.

– Направили сте всичко, което сте могли. Сега трябва към вашия да добавя и моя глас. – И се заизкачва уморено нагоре.

Убежището на лорд Станис Баратеон представляваше просторна кръгла стая със стени от гол черен камък и четири високи прозореца, които гледаха към четирите основни посоки на света. В средата на помещението имаше грамадна маса, от която идваше името на залата: масивно изделие от резбовано дърво, изработено по заповед на Ерон Таргарен още в дните преди Завладяването. Беше по-дълга от петдесет стъпки, но на ширина по-къса от четири в най-тясната си част. Дърводелците на Ерон я бяха оформили като земята на Западниците, обрязали бяха всеки залив и полуостров така, че масата никъде не оставаше права. А на повърхността ѝ, потъмняла от близо триста години патина, бяха изрисувани седемте кралства, каквито са били по времето на Ерон – реки и планини, замъци и градове, езера и крепости.

В помещението имаше само един стол, грижливо поставен точно на мястото на Драконов камък на крайбрежието на Западниците, и висок, така че добре да се вижда цялата маса отгоре. А на стола седеше мъж в късо кожено яке без ръкави и панталони от грубо изпредена кафява вълна. Когато майстер Крессен влезе, той вдигна глава.

– Знаех, че ще наминеш, старче, все едно дали ще те повикам, или не. – И намек нямаше за топлота в гласа му. Рядко се срещаше тя у него.

Станис Баратеон, владетелят на Драконов камък и по милостта на боговете законният наследник на Железния трон на Седемте кралства на Западниците, беше широкоплещест мъж с жилави мускулести крайници, стегнато лице и плът като шавена и съхнала на слънце кожа. „Корав“ беше думата, която хората използваша често, станеше ли дума за Станис, и наистина беше корав. Брат му, покойният крал Робърт, си беше пуснал брада в последните години. Майстер Крессен не я беше виждал, но разправяха, че му придавала дивашка и много свирепа външност. Сякаш в отговор на това Станис поддържаше къси и много тънки мустачки, които като тъмни сенки лежаха над челюстта и хълътналите му бузи. Очите му бяха като зейнали рани под тежките вежди, тъмносини като морето нощем. Устата му можеше да доведе до отчаяние и най-веселия шут – тази уста беше създадена за мръщение, сърдити подмятания и рязко изречени кратки заповеди, с две много тънки вечно стиснати устни, уста, забравила и най-беглата усмивка и никога не познала смеха. Понякога,

когато целият свят наоколо притихнеше посред нощ, майстор Крессен си въобразяваше, че чува как лорд Станис скърца със зъби на половин замък разстояние.

– Някога щеше да ме събудиш – рече старецът.

– Някога беше млад. Сега си стар и болен, и ти трябва сън. – Станис така и не се беше научил да смекчава словото, не беше усвоил прес-труквата и лицемерието. Винаги казваше каквото мисли, а тези, на които не им харесва – в Седемте ада да вървят. – Знаех, че скоро ще научиш какво ми е донесъл Давос. Винаги го научаваш, нали?

– За теб нямаше да е добре, ако не го правех – каза Крессен. – Срегнах Давос на стълбите.

– И той ти е казал всичко, нали? Трябваше и езика да му отрежа с пръстите.

– Тогава от него щеше да излезе лош емисар.

– Той и сега е лош емисар. Лордовете на бурята няма да се вдигнат заради мен. Изглежда, не ме харесват, а справедливостта на претенцията ми за тях не значи нищо. Страхливите ще си седят на топло зад стените си и ще чакат да видят накъде ще задуха вятърът и кой е най-вероятно да триумфира. Храбрите вече се обявиха за Ренли. За Ренли! – Изплю името като капка отрова.

– Брат ви беше владетелят на Бурен край през последните петнадесет години. Тези лордове са негови заклетни знаменосци...

– Негови! – прекъсна го Станис. – След като по право трябваше да са мои. Никога не съм молил за Драконов камък. Никога не съм го искал. Взех го, защото враговете на Робърт бяха тук и защото той ми запояда да ги изтръгна от корен. Аз построих флотата му и му свърших работата с чувството за дълг, каквото по-младият брат трябва да храни към по-големия, каквото Ренли трябваше да прояви към мен. И как ми се отблагодари Робърт? Провъзгласява ме за владетел на Драконов камък, а Бурен край с приходите му дава на Ренли. Бурен край принадлежи на дома Баратеон от триста години, по право трябваше да се прехвърли на мен, когато Робърт взе Железния трон.

Стара рана беше това, а с времето не зарастваше и все по-силно болеше. В това се съдържаше сърцевината на владетелската му слабост: че Драконов камък, колкото стара и здрава крепост да беше, властваше над поданството едва на шепа дребни благородници, чиито каменни владения по островите бяха твърде рехаво заселени, та да могат да отхранят мъжете, които бяха нужни на Станис. Дори с наемните мечоносци, чиято служба беше купил от свободните градове Мир и Лис, войската,

струпана на стан отвъд стените му, беше твърде малка, за да съкруши силата на дома Ланистър.

– Робърт извърши неправда към вас – отвърна предпазливо майстер Крессен, – но все пак е имал разумни основания. Драконов камък дълго е бил седалище на дома Таргариен. Мъжка сила му трябваше да държи властта тук, а Ренли си беше почти дете.

– Той още си е дете – заяви Станис и гневният му глас отекна в празната зала. – Крадливо дете, което си въобразява, че ще дръпне короната от челото ми. Какво изобщо е направил Ренли, та да печели кралски трон? Седи си в съвета, поднася се с Кутрето, а по турнири си навлича пищните доспехи, за да го събори от седлото някой по-добър. Това е накратко моят брат Ренли, който смята, че трябва да е кралят. Питам те, защо боговете са ме наказали с братя?

– Не мога да отговарям вместо боговете.

– Ти през цялото това време много рядко си отговарял. Кой майстерства на Ренли? Него може би трябваше да повикам при себе си, неговият съвет сигурно повече щеше да ми хареса. Какво според теб е казал майстерът му, когато брат ми е решил да ми открадне короната? Какъв съвет е дал твоят колега на този изменник от родната ми кръв?

– Бих се изненадал, ако лорд Ренли изобщо се допитва до нечий съвет, ваша милост. – Най-малкият от тримата синове на лорд Стефон от малък та до възрастен мъж беше храбър, но непредпазлив, подвластен беше повече на порива, отколкото на хладната пресметливост. В това, както и в много още неща, Ренли приличаше на Робърт и беше напълно различен от Станис.

– Ваша милост – с горчивина повтори Станис. – Надсмиваш ми се с кралска титла, но що за крал съм аз? Драконов камък и няколко голи скали сред Тясното море, това ми е кралството. – Слезе по стъпалата на подиума за стола и застана до масата, а сянката му падна над устието на Черна вода и нарисувания лес, където сега се издигаше Кралски чертог. – Тази нощ ще вечерям с моите лордове знаменосци, такива каквито са. Селтигар, Веларион, Бар Емон, цялата им презряна сган. Бедна жътва, ако ще говорим честно, но това ми оставиха братята. Онзи лиски пират Саладор Саан ще дойде тук с последния рабош на това, което му дължа, mireцът Морош ще ме плаши с приливи и морски бури, докато лорд Санглас благочестиво мрънка за волята на Седемте. Селтигар ще иска най-напред да разбере кои от Лордовете на бурята са на наша страна. Веларион ще заплашва, че ще си прибере войската, ако не ударим днес и веднага. Какво да им кажа аз? Какво да правя сега?

– Истинските ви врагове са Ланистърови, милорд – отвърна майстер Крессен. – Ако двамата с брат ви можехте да се обедините срещу тях...

– С Ренли няма да преговарям – заяви с нетърпящ възражение тон Станис. – Не и докато се нарича „крал“.

– Тогава да не е Ренли – отстъпи майстерът. Неотстъпчив и горд беше господарят му; загнездеше ли се нещо в главата му, не можеш да го промениш. – Други също биха могли да ви съдействат. Синът на Едард Старк са го провъзгласили за крал на Севера с цялата мощ на Зимен хребет и на Речен пад зад него.

– Млад и зелен. И поредният лъжекрал. Нима трябва да се примирия с разделено кралство?

– Все пак половин кралство е по-добре от никакво – каза Крессен, – а ако помогнете на момчето да отмъсти за баща си...

– Защо аз да отмъщавам за Едард Старк? За мен този човек беше никой. О, Робърт го обичаше, разбира се. Като брат го обичаше, колко ли пъти съм чувал това? Аз бях неговия брат, а не Нед Старк, но по отношението му към мен човек така и не можеше да го разбере. За него държах Бурен край и пред очите ми добри мъже мряха от глад, докато Мейс Тирел и Пакстър Редвин пируваха пред стените ми. Робърт благодарност прояви ли? Не. Той благодари на Старк, че е вдигнал обсадата, когато минахме на плъхове и ряпа. Аз флота построих по заповед на Робърт, в негово име взех Драконов камък. Той стисна ли ми ръката да каже: „Чудесно се справи, братко, какво щях да правя без теб?“ Не. Вместо това ме обвини, че съм позволил на Вилем Дари да отвлече Визерис и бебето, сякаш беше възможно да го спра. Петнадесет години седях в съвета му, за да помагам на Джон Арин да управлява кралството, докато Робърт пиеше и ходеше по курви, но когато Джон умря, провъзгласи ли ме моят брат за кралската Ръка? Не. Препусна в галоп при своя приятел Нед Старк и на него предложи честта. Не че направи кой знае какво добро и на двамата.

– И така да е – заговори кротко майстер Крессен. – Големи неправди се извършиха спрямо вас, но миналото е прах. Бъдещето тепърва може да се отвоюва, ако се съюзите със Старките. А можете и други да позовете освен тях. Какво ще кажете за лейди Арин например? След като кралицата е убила съпруга ѝ, то тя несъмнено ще поиска справедливо възмездие. Има млад син, наследник на Джон Арин. Ако благоволите да сгодите Шайрийн за него...

– Момчето е хилаво и болнаво – възрази Станис. – Баща му дори го

разбра, когато ме помоли да го взема за повереник в Драконов камък. Службата на паж щеше да му е от полза, но проклетата Ланистърка ги накара да отровят лорд Арин преди това да стане и сега Лиза го крие в Орлово гнездо. Тя никога няма да се раздели с момчето, това ти го гарантирам.

– Тогава трябва да пратите Шайрийн в Орлово гнездо – настоя майстерът. – Драконов камък е мрачен дом за едно дете. Нека и глумецът ѝ да замине с нея, така че да си има едно познато лице.

– Познато и отвратително. – Станис се намръщи. – Макар че... може би си струва да се опита...

– Трябва ли законният владетел на Седемте кралства да проси помощ от разни вдовици и узурпатори? – попита рязък женски глас.

Майстер Крессен се обърна, сведе глава и промълви:

– Милейди... – Подразни се, че не беше я чул да влиза.

Лорд Станис се намръщи.

– Аз не прося. От никого. Гледай добре да го запомниш, жено.

– Радвам се да го чуя, милорд. – Лейди Селайс беше висока колкото мъжа си, слаба и с продълговато лице, с щръкнали уши и тънки мустачки по горната устна. Скубеше ги всеки ден и кълнеше най-редовно, но те все се появяваха отново. Очите ѝ бяха светли, устата вечно стисната, а гласът ѝ плющеше като бич. Изплющя и сега. – Лейди Арин ви дължи васалството си, както и Старките, и брат ви Ренли, и всички други. Вие сте единственият им законен крал. Не ви подобава да се молите и пазарите с тях за това, което по закон е ваше и по милостта на бога също.

„На бога“, каза, а не „на боговете“. Червената жена я беше спечелила, накарала я бе да се отвърне от боговете на Седемте кралства, стари и нови, и да почита онзи, когото наричаха „Господаря на Светлината“.

– Твоят бог да си стои настрана с неговата „милост“ – пресече я лорд Станис, който не споделяше ревността ѝ вяра. – Мечове ми трябва сега, а не благословии. Случайно да си скрила някъде войска и да не си ми казала още? – В тона му нямаше капка обич. Станис открай време се чувстваше неудобно с жени около себе си, дори със собствената си жена. Когато отиде в Кралски чертог, за да заеме мястото си в съвета, бе оставил Селайс с дъщеря им на Драконов камък. Пишеше рядко, гостуванията му бяха още по-редки. Дългът си в брачното ложе изпълняваше веднъж-дваж в годината, а синовете, за които се беше надявал, така и не дойдоха.

– Моите братя, чичовци и братовчеди имат войски – каза му тя. – Домът Флорент ще се стече под твоите знамена.

– Домът Флорент може да изкара най-много две хиляди души на бойното поле. – Казваха, че Станис знае силата на всеки дом в Седемте кралства. – А ти прекалено се доверяваш на братята и чичовците си. Земите на Флорент са твърде близо до Планински рай, за да рискува чичо ти да събуди гнева на Мейс Тирел.

– Има и друг начин. – Лейди Селайс се приближи. – Погледнете през прозорците навън, милорд. Появи се знак, който сте чакали отдавна, грейнал е в небето. Червен е, червен като огън, червен е като пламтящото сърце на истинския ни и единствен бог. Това е Неговото знаме... и вашето! Вижте как се разгръща и плющи в небесата като горещ драконов дъх, а вие сте владетелят на Драконов камък. Знамението е, че е дошло времето ви, ваша милост. Нищо не може да е по-сигурно от това. Предопределено ви е да отплавате от тази пуста скала, както някога е отплавал Егон Завоевателя, и да пометете всичко пред себе си като него. Само изречете словата и приемете в сърцето си властта на Господаря на Светлината.

– Колко меча ще ми даде в ръцете този твой Господар на Светлината? – отново настоя Станис.

– Колкото са ви нужни – обеща жена му. – Мечовете на Бурен край и на Планински рай за начало, с всичките им лордове знаменосци.

– Давос щеше да ти каже друго – рече Станис. – Тези мечове са се заклели на Ренли. Обичат чаровния ми по-млад брат, както някога обичаха Робърт... а мен никога не са ме обичали.

– Да – отвърна тя, – но ако Ренли загине...

Станис се вгледа в съпругата си с присвити очи и Крессен не устоя да не си развърже езика.

– Това е немислимо. Ваша милост, каквито и глупости да е свършил Ренли...

– Глупости ли? Аз ги наричам измяна. – Станис отново се обърна към жена си. – Брат ми е млад и силен, и има огромна войска, както и онези негови рицари на дъгата.

– Мелисандра гледа в пламъците. Видяла го е мъртъв.

Крессен слушаше стъписан от ужас.

– Братоубийството... милорд, това е зло, немислимо... моля ви, изслушайте ме.

Лейди Селайс го измери с очи.

– И какво ще му кажете вие, майстер? Как би могъл да спечели половин кралство, като отиде да коленичи пред Старките и продаде дъщеря ни на Лиза Арин?

– Чух съвета ти, Крессен – каза лорд Станис. – Сега ще чуя нейния. Свободен си.

Майстер Крессен прегъна вкочаненото си коляно. Усещаше очите на лейди Селайс в гърба си, докато се тътреше през залата. Докато стигне най-долното стъпало, едва можеше да стои прав.

– Помогни ми – извика на Пинос.

Щом се върна в покоите си, Крессен отпрати младока и пак закуцука към терасата си да застане между двата водоливника да погледа морето. Един от бойните кораби на Саладор Саан се носеше край замъка и пъстро нашареният му корпус се плъзгаше весело през сивозелените води, а веслата се вдигаха и падаха. Погледа го, докато не се скри зад носа. „Де да можеха и моите страхове да изчезнат толкова лесно.“ Заради това ли беше живял толкова дълго?

Когато един майстер си сложи металния нашийник, той завинаги се прощава с надеждата да има деца, но въпреки всичко Крессен често се беше чувствал като баща. Робърт, Станис, Ренли... трима синове беше отгледал, след като яростта на морето поиска да прибере лорд Стефон. Що за грях беше сторил, та да гледа сега как се избиват един друг? Не можеше да го позволи. Нямаше да го позволи.

Жената беше в сърцевината на всичко. Не лейди Селайс, другата. Червената жена, както я наричаха слугите, не смееши да споменат името ѝ.

– Аз ще я нарека по име – заговори Крессен на каменното си адско псе. – Мелисандра. Тя.

Мелисандра Ашайска. Вещицата, със сенките свързана и жрица на Р'хлар, Господаря на Светлината, Духа на огъня, Бога на пламъка и на сянката. Мелисандра, на чието безумство не биваше да се позволи да се разпростре отвъд стените на Драконов камък.

Покоите му изглеждаха мрачни след яркостта на утрото. С треперещи пръсти старецът запали дебела свещ и я отнесе до работната си стая под стълбата към птичарника, където си стояха грижливо подредени по лавиците неговите мазила, отвари и всякакви лекове. На най-долния рафт зад редицата тръглести глинени гърненца с мехлеми намери шишенце от мастиленосиньо стъкло, не по-голямо от кутрето му. Разтръска го и то издрънча. Крессен издуха прахта по него и го занесе на масата. Отпусна се в стола, след което отвори тапата и изсипа съдържанието. Дузина кристали, не по-големи от житни семена, изтропаха по разгънатия пергамент. Блестяха на светлината на свещта като скъпоценни камъни с толкова наситения си пурпур, че майстерът неволно се вгледа в тях,

сякаш ги виждаше за пръв път.

Веригата му тежеше. Той леко докосна един от кристалите с върха на кутрето си. „Толкова малко, а крие в себе си власт над живота и смъртта.“ Беше направено от някакво растение, виреещо единственото на островите в Нефритово море, на половин свят отук. Листата трябваше да са стари и дълго да стоят накснати в силно подсладена вода с утайка от варовици с разни подправки от Летните острови. След това листата можеха да се хвърлят, но отварата трябваше да се съгъсти с пепел и да бъде оставена да кристализира. Процесът беше бавен и труден, а нужните съставки – скъпи и редки. Алхимиците в Лис обаче знаеха начина на приготвянето на кристалите, както и Безликите в Браавос... както и майстерите от неговия орден, въпреки че за това не се говореше извън стените на Цитаделата. На цял свят беше известно, че един майстер изковава сребърната брънка на веригата си, когато усвои изкуството на лечителството... но светът предпочиташе да забравя, че хората, които знаят да черят, знаят и да убиват.

Крессен вече не помнеше името, с което асшаите наричаха листата, както и отровителите от Лис самия кристал. В Цитаделата го наричаха просто „душача“. Едно такова зрънце, разтворено в чаша вино, караше мускулите на гърлото да се стягат като в железен юмрук и да затварят трахеята. Казваха, че лицето на жертвата почервявало до тъмен пурпур като цвета на малкия кристал, от който избуява смъртта, но това можеше да сполети и човек, задавил се с по-голям залък.

А тази нощ лорд Станис щеше да пирува със своите знаменосци, със своята съпруга... и с червената жена, Мелисандра Асшайска.

„Трябва да си почина – каза си Крессен. – Трябва до тъмно да събере всичките си сили. Ръцете ми не трябва да трепнат, смелостта ми – да се огъне. Върша нещо ужасно, но все едно, то трябва да се свърши. Ако все пак има богове, ще ми простят.“

Толкова малко спеше напоследък. Леката дрямка щеше да го пообдри за тежкото бreme, което го чакаше. И той се помъкна немощно към леглото си. Но когато притвори очи, продължи да вижда светлината на кометата, свирепо червена и ярко жива в мрака на сънищата му.

„Навярно е моята комета – помисли сънено накрая, точно преди сънят да го надвие. – Поличба за кръв, предричаща убийство... да...“

Когато се събуди, беше мръкнало, всичко бе почерняло в спалнята му и всяка става го болеше. Крессен се надигна с усилие, главата му пулсираше като след тежко пиянство. Пресегна се за тояжката и немощно се изправи. „Толкова е късно – каза си. – Не са ме повикали.“

На пировете го канеха винаги, мястото му беше при солта, близо до лорд Станис. Ликът на господаря му изплува в тъмното, не сегашният мъж, а момчето отпреди време, стоящо мрачно в сянката, докато светлината грее над раменете на по-големия му брат. Каквото и да направеше, Робърт го постигаше преди него и по-добре. Горкото момче... трябваше да побърза, заради него.

Майстерът намери кристалите, където ги беше оставил, и ги изгреба от пергаментата. Крессен не разполагаше с някой от онези кухи пръстени, които, както разправяха, предпочитали отровителите в Лис, но безрой джобове, малки и големи, бяха вшити в широките ръкави на халата му. В един от тях скъта грижливо кристалите душачи, отвори вратата и подвижна:

– Пилос? Къде си? – След като не чу отговор, подвижна отново, този път по-високо: – Пилос, помощ ми трябва. – Отново без отговор.

Това беше странно: килията на младия майстер се намираше едва на половин завой надолу по стъпалата, лесно можеше да го чуе.

Накрая се наложи да извика на слугите.

– По-бързо. Успал съм се. Те сигурно вече пируват... пият... трябваше да ме събудят. – Какво ли беше станало с майстер Пилос?

Отново трябваше да прекоси дългата галерия. Нощният вятър шепнеше през големите прозорци, рязък и с мирис на море. По стените на Драконов камък примигваха факли, а в лагера отвъд стените се виждаха войнишките огньовете, сякаш по земята се бяха посипали стотици звезди. Отгоре кометата грееше, червена и злокобна. „Твърде съм стар и помъдрял, за да се боя от такива неща“ – каза си майстерът.

Портите на Голямата зала бяха вградени в устата на каменен дракон. Той каза на слугите да го оставят сам отвън. По-добре щеше да е да влезе сам: не биваше да изглежда слаб. Подпря се на тоягата, изкачи последните няколко стъпала и се помъкна тежко под каменните зъби на портала. Двама от стражите разтвориха портите пред него и отвътре бликна шум и светлина. Крессен пристъпи и влезе в зейналата паст на дракона.

Над тракането на ножове и блюда и тихия роман на човешки говор чу пеенето на Кърпеното лице: „...танц, милорд, танц, милорд“, под съпровода на дрънкащите му хлопатари. Същата злокобна песен, която пееше от заранта. „Дойдоха сенките и тук стоят, милорд, стоят, милорд, стоят, милорд.“ По долните маси беше пълно с рицари, лъкометци и командири на наемни чети мечоносци, които късаха залци черен хляб и ги топяха в рибешката яхния. Нямахше го тук гръмкия смях и грубите

подвиквания, присъщи за всеки мъжки пир – тях лорд Станис не допускаше на трапезата си.

Крессен се затътри към издигнатата платформа, където лордовете седяха с краля. Наложил му се да заобиколи отдалече Кърпеното лице. Танцуващият и дрънкащ с хлопатарите си глумец нито го видя, нито чу приближаването му. Както подскачаше от крак на крак, Кръпчо се блъсна в Крессен и избил тояжката от ръката му. Двамата рухнаха върху застания с груби рогозки под и залата избухна в гръмък смях.

Кръпчо се беше проснал върху него и глупашкото му лице на шарени кръпки почти се допря в неговото. Беше изгубил калаения си шлем с рогата.

– Под морето падаш нагоре – заяви той. – Знаем аз, знаем, ох, ох, ох. – Глупакът се изправи, закикоти се и затанцува отново.

Майстерът се помъчи да се измъкне от неудобното положение, усмихна се насила и понечи да се изправи, но кракът толкова го заболя, че за миг се побоя да не би костта да се е строшила. Усети, че нечий здрави ръце го подхванаха под мишниците и го надигнаха.

– Благодаря, сир – промълви той и се обърна да види кой от лицата се е притекъл да му помогне, и...

– Майстер – каза лейди Мелисандра с дълбокия си глас, напоен с музиката на Нефритово море. – Трябва повече да внимавате.

Както винаги беше в червено от главата до петите, с дълга, падаща свободно по тялото ѝ рокля от коприна с яркостта на жив пламък, с дълги широки ръкави и дълбоки прорези по бюстието, под които се провиждаше още по-кървавочервена тъкан. Около шията ѝ имаше огърлица от червено злато, по-стегната от веригата на всеки майстер и украсена в средата с голям рубин. Косата ѝ не беше с портокаловия или ягодов цвят на повечето червенокоси хора, а като тъмен излъскан бронз, който блестеше под светлината на факлите. Очите ѝ дори бяха червени... но кожата ѝ беше гладка и светла, безупречно бяла като сметана. Беше тънка, стройна, по-висока от повечето рицари, с пълни гърди и тесен кръст, и с лице със сърцевидно очертание. Видеа ли това лице и това тяло мъжки очи, трудно се отвърщаха от нея, дори да бяха очи на майстер. Мнозина твърдяха, че е красива. Не беше красива. Беше червена и ужасна, и червена.

– Аз... благодаря ви, милейди.

– Човек на вашите години трябва да гледа къде стъпва – каза му вежливо Мелисандра. – Нощта е тъмна и пълна с ужаси.

Знаеше тази фраза. Част от някаква молитва на нейната вяра.

„Нищо. Аз имам своя вяра.“

– Само децата се боят от тъмното – отвърна ѝ той. Но още докато изричаше думите, чу как Кърпеното лице отново подхвана песента си: „Дойдоха сенките и тук стоят, милорд, стоят, милорд, стоят, милорд.“

– Ето ви сега и една гатанка – каза Мелисандра. – Умен глупак и глупав мъдрец. – Наведе се, вдигна падналия на пода шлем на Кърпчото и го постави на главата на Крессен. Хлопките тихо издрънчаха и калаеното котле се хлъзна надолу до ушите му. – Корона, която отива на веригата ви, лорд майстер – обяви високо тя. Мъжете наоколо избухнаха в смях.

Крессен стисна устни в усилие да смири гнева си. Мислеше го за слаб и безпомощен. Нищо. Преди да изтече нощта щеше да премисли. Можеше и да е стар, но все още беше майстер от Цитаделата.

– Не корона търся, а истина – отвърна ѝ той и свали глупашкия шлем от главата си.

– На този свят съществуват истини, които не се учат в Староград. – Мелисандра се завъртя и червената коприна се люшна като огнен вихър, щом закрачи към издигнатата маса, на която седяха крал Станис и неговата кралица. Крессен тикна калаеното котле с еленовите рога в ръцете на Кърпеното лице и се помъкна след нея.

На мястото му седеше майстер Пилос.

Старецът спря и зяпна онемял.

– Майстер Пилос – успя да промълви след малко. – Вие... вие не ме събудихте.

– Негова милост ми заповяда да ви оставя да почивате. – Пилос поне намери в себе си благоприличие да се изчерви. – Каза ми, че присъствието ви тук не е необходимо.

Крессен погледна над главите на седящите притихнали пред него рицари, капитани и лордове. Лорд Селтигар, застарял и кисел, се беше загърнал с плащ с извезани с гранат червени раци. Достолепният лорд Веларион беше предпочел морскозелена коприна и белозлатото морско конче на гърлото му отиваше на дългата му светла коса. Лорд Бар Емон, дебел четиринадесетгодишен хлапак, се беше загърнал в пурпурно кадифе, обшито с тюленова кожа, сир Аксел Флорент си беше все така непринуден въпреки фино тъканата червено-кафява вълна и лисичата кожа, благочестивият лорд Санглас носеше лунни камъни на шията, на китката и единия пръст, а капитанът от Лис Саладор Саан бе като слънчев изгрев с яркочервените си одежди от сатен, злато и драгоценни камъни. Само сир Давос бе облечен както винаги простичко, в кафяв жакет и

зелена вълнена мантия, и само той срещна изумения му поглед с жал в очите.

– Твърде болен си и твърде объркан, за да ми бъдеш от полза, старче. – Прозвуча му съвсем като гласа на лорд Станис, но не беше възможно да е той, не можеше да е. – От днес ще ме съветва Пилос. Той вече работи с гарваните, след като ти не можеш да изкачваш стълбите до птичарника. Не бих искал да загинеш на служба при мен.

Майстер Крессен примига. „Станис, господарю мой, мое вечно тъжно и навъсено момче, сине, какъвто нямах, не го прави, нима си забравил колко се грижих за теб, как живях само за теб, как те обичах въпреки всичко? Да, обичах те повече от Робърт дори, или от Ренли, че ти беше необичаният, онзи, който най-много се нуждаеше от мен.“ Но каза само:

– Както заповядате, милорд, но... но съм гладен. Не бих ли могъл да седна на масата ви? – „До теб, момчето ми. Мястото ми е до теб...“

Сир Давос се вдигна от пейката.

– За мен ще е чест, ако майстерът се настани до мен, ваша милост.

– Твоя работа. – Лорд Станис се извърна да каже нещо на Мелисандра, която се беше разположила от дясната му страна, на най-почетното място. Лейди Селайс му беше отляво и на лицето ѝ пробяга усмивка, ярка и крехка като безценните камъни на шията ѝ.

„Твърде далече“ – помисли Крессен с тъга след като погледна към мястото, където седеше сир Давос. Половината лордове знаменосци се намираха между контрабандиста и високата кралска трапеза. „За да пусна душача в чашата ѝ, трябва да съм по-близо до нея, но как?“

Кръпчо отново заскача в лудешкия си танц, докато майстерът бавно куцукаше край масата на сир Давос Държеливия.

– Тук ядем риба – заяви глупакът радостно, размахвайки като скиптър една сушена риба треска. – Под морето рибата яде нас. Знаем аз, знаем, ох, ох, ох.

Сир Давос се дръпна да му направи място на пейката.

– Тази вечер май всички трябваше да сме в шутовски дрехи – мрачно заговори той, след като Крессен седна. – Това, с което се захващаме, е глупашка работа. Червената жена видяла победа в пламъците и Станис е решил със сила да си вземе короната, все едно колко му е силата. Докато тази не миряса, боя се, че всички ще видим онова, което е видял Кърпено лице – морското дъно.

Крессен пхна ръце нагоре в ръкавите уж за по-топло. Пръстите му намериха твърдите бучки от кристалчетата във вълната.

– Лорд Станис.

Станис извърна очи от червената жена, но вместо него отговори лейди Селайс.

– Крал Станис. Забравяте се, майстер.

– Той е стар, умът му се отнася – каза ѝ навъсено кралят. – Какво има, Крессен? Кажете си каквото ти е на ума.

– След като сте решили да отплавате, съдбовно важно е да сключите съюз с лорд Старк и лейди Арин...

– Не сключвам съюзи с никого – заяви Станис Баратеон.

– Както светлината не сключва съюз с мрака. – Лейди Селайс хвана ръката му.

Станис кимна.

– Старките се стремят да ми откраднат половината кралство, както Ланистъррови ми откраднаха трона и както милият ми братец мечовете и службата, и твърдините, които по право са мои. Всички те са узурпатори и всички са мои врагове.

„Изгубих го“ – помисли Крессен отчаяно. Само да можеше незабелязано да се приближи до Мелисандра... само миг при чашата ѝ му трябваше.

– Вие сте законният наследник на своя брат Робърт, законният владетел на Седемте кралства и крал на андалите, на Ройнар и на Първите – заговори той, – но все пак не можете да се надявате на триумф без съюзници.

– Той има съюзник – каза лейди Селайс. – Р'хлар, Господаря на Светлината, Духа на огъня, Бога на пламъка и сянката.

– Боговете в най-добрият случай са несигурни съюзници – настоя старецът, – а този няма власт тук.

– Така ли смятате? – Рубинът на гърлото на Мелисандра улови светлината и когато тя извърна глава, за миг сякаш засия ярко като кометата. – След като изричате такива глупости, майстер, би трябвало отново да си сложите короната.

– Да – съгласи се лейди Селайс. – Шлемът на Кръпчо. Той ти стои добре, старче. Сложи си го, аз ти заповядвам.

– Под морето никой не носи шапки – каза Кърпеното лице. – Знам аз, знам, ох-ох, ох.

Тежките вежди на лорд Станис засенчвала очите му, беше стиснал уста и челюстта му помръдваше безмълвно. Когато се ядосаше, винаги стискаше зъби.

– Глумец – изръмжа накрая. – Милейди съпругата ми заповяда. Дай

шлема си на Крессен.

„Не! – помисли старецът. – Това не си ти, ти не постъпваш така, ти винаги беше справедлив, винаги твърд, но никога жесток, никога, от подигравки никога не си разбирал, както и от смях.“

Кърпено лице заподскача наблизко, хлопките задрънчаха. Майстерът остана да седи безмълвен, докато глупакът поставяше на челото му котлето с рогата. Звънците издрънчаха.

– Може би ще е добре отсега нататък да ни пее съветите си – каза лейди Селайс.

– Прекаляваш, жено – каза лорд Станис. – Той е само един старец и ми служеше добре.

„И ще ти служи до края, мой скъпи господарю, мое бедно и самотно момче“ – помисли Крессен, защото изведнъж видя изхода. Единствения възможен. Чашата на сир Давос беше пред него още наполовина пълна с тъмно и горчиво вино. Напипа в ръкава си твърдата топчица на един от кристалите, задържа я между палеца и показалеца си и посегна за чашата. „Полека, ловко, не трябва дори да трепна“ – замоли се и боговете се оказаха добри. Миг само и пръстите му останаха празни.

Ръцете му не се бяха държали толкова послушно от години. Давос видя, но никой друг. Беше сигурен. С чашата в ръка се надигна.

– Може би наистина съм бил глупак. Лейди Мелисандра, ще изпие ли с мен чаша вино? Чаша в чест на вашия бог, вашия Господар на Светлината? Чаша тост за неговата власт?

Червената жена го изгледа преценяващо.

– Щом държите.

Усещаше погледите на всички. Докато ставаше от пейката, Давос го стисна за ръкава с пръстите, скъсени от лорд Станис, и прошепна:

– Какво правите?

– Това, което трябва – отговори майстер Крессен. – За кралството и за душата на господаря ми. – Отърси ръката на Давос и разля от виното върху чергилата.

Тя го срещна под високата маса и ги гледаха всички. Но Крессен виждаше само нея. Червена коприна, червени очи, рубина, червен на гърлото ѝ, червени устни, извити в лека усмивка, щом положи ръка над неговата, около чашата. Кожата ѝ беше топла, сякаш гореше в треска.

– Все още не е късно да плиснете виното, майстер.

– Не – изшепна той дрезгаво. – Не.

– Както искате.

Мелисандра Ашайска взе чашата от ръцете му и отпи дълго и

дълбоко. Беше останала едва половин глътка на дъното, когато му я върна.

– А сега вие.

Ръцете му трепереха, но той събра сили. Един майстер от Цитаделата не можеше да се страхува. Виното загорча на езика му. После пръстите му се разтвориха и празната чаша се пръсна на пода.

– Той има власт тук, милорд – каза жената. – И огънят пречиства.

Рубинът на гърлото ѝ сияеше червен.

Крессен понечи да отвърне, но думите се спряха в гърлото му. Кашлицата се превърна в ужасно тънък писък, докато се мъчеше да си поеме дъх. Железни пръсти стегнаха гърлото му. Докато се свличаше на колене, продължи да тресе глава, отричайки я, отричайки властта ѝ, магията ѝ, отричайки нейния бог. А кравешките хлопки дрънчаха на рогата му и пееха: глупак, глупак, глупак, и червената жена го гледаше отгоре с жалост и пламъците на свещта танцуваха в червените ѝ, съвсем червени очи.

АРЯ

В Зимен хребет я бяха наричали Аря Конското лице. Тогава тя мислеше, че нищо не може да е по-лошо, но това беше преди сирачето Ломи Зелени ръце да я нарече Буцестата глава.

Но всеки път, когато опипаше главата си, наистина я усещаше буцеста. Когато Йорен я издърпа в уличката, Аря помисли, че е решил да я убие, но противният мъж само я задържа здраво и закълца с камата си сплъстените ѝ кичури. Помнеше как вятърът разнасяше шепи мръсна кафява коса по гладките камъни към септата, където бе умрял баща ѝ.

– Взимам мъже и момчета от града – заръмжа Йорен, докато остра-та стомана в ръката му стържеше главата ѝ. – Хайде, стой мирно, момче.

Когато приключи, черепът ѝ целият беше на туфи и четина.

След това ѝ каза, че оттам до Зимен хребет ще бъде сирачето Ари.

– С портата няма да е толкоз трудно, но излезем ли по пътя, работата става друга. Чака те дълъг път в лоша компания. Тоя път събрах трийсетима, мъже и момчета, все за Вала, и хич не си мисли, че всички са като твоя брат, копелето. – Стисна я за раменете и я разтърси. – Лорд Едард ми даде да поровя из тъмниците и там не намерих лордчета. Тая пасмина, половината ще те предадат на кралицата преди да са се изплюли, заради едно опрощение и няколко сребърника отгоре. Другата половина ще направят същото, само дето първо ще те изнасят. Тъй че стой настрана и си пускай водата сама, зад дърветата. Това ще е най-трудното, пикаенето, тъй че гледай да не пиеш повече, отколкото ти трябва.

Излизането от Кралски чертог се оказа лесно, точно бе казал. Стражите на Ланистърови на портата спираха всички, но Йорен извика едното по име и пропуснаха колите им. Никой не погледна Аря. Оглеждаха за благородно момиче, за дъщерята на Ръката на краля, а не за някакво си кльошаво хлапе с окълцана коса. Аря повече не се обърна назад. Искаше ѝ се руслото на Черна вода да се надигне и да залее целия град, Квартала на бълхите и Червената цитадела, и Великата септа и всичко, и всеки също така, особено принц Джофри и майка му. Но знаеше, че това няма да стане, а и все едно, Санса все още беше в града и щеше да залее и нея. Щом си спомни това, Аря реши оттук нататък да мисли за Зимен хребет.

За пикаенето обаче Йорен сгрещи. Пикаенето изобщо не се оказва най-трудната част. Най-трудната част се оказаха Ломи Зелени ръце и

Горещата баница. Сирачета. Йорен беше подбрал няколко като тях от улиците с обещание за храна, дрехи и обувки. Останалите беше намерил оковани.

– Стражът има нужда от добри мъже – беше й казал, след като погеглиха – но и тази пасмина ще свърши работа.

Йорен бе взел и мъже от тъмниците – крадци, улични джебчии, изнасилвачи и други подобни. Най-лошите бяха тримата, които бе намерил в най-черните килии и които сигурно бяха изплашили и самия него, защото ги държеше овързани отзад в един от фургоните и се кълнеше, че ще останат така по целия път до Вала. Единият беше без нос, с дупка на мястото на отрязания хрущял, а едрият, дебел и плешив, с изпъкнали-те зъби и сълзящите рани по бузите гледаше с поглед, в който нямаше нищо човешко.

От Кралски чертог тръгнаха с пет фургона, натоварени с провизии за Вала: кожи и топове плат, пръти желязо, клетка с няколко гарвана, книги, хартия и мастило, бала листа от горчивец, делви с масло и сандъци с лекове и подправки. Фургоните се теглеха от коне и освен тях Йорен беше закупил два бързи коня и половин дузина магарета за момчетата. Аря щеше да предпочете истински кон, но и на магаре беше по-добре, отколкото да се друса в някой от фургоните.

Мъжете не й обръщаха внимание, но с момчетата не извади този късмет. Оказа се с две години по-малка от най-младия сирак, да не говорим, че беше по-дребна и по-слаба, а Ломи и Баницата взеха мълчанието й за знак, че е изплашена, или тъпа, или глуха.

– Ей, я виж к'ъв меч си има нашата Буцеста глава – подвикна една заран Ломи, докато се тътреха покрай овощни градини и житни нивя. Преди да го хванат в кражби, Ломи беше работил като чирак при някакъв бояджия и ръцете му бяха наклепани със зелено до лактите. Когато се размеееше, реवेशе като магаретата, които язدهа. – Че откъде един кенефен плъх като Буцестата глава може да има меч?

Аря намусено прехапа устна. Виждаше гърба на Йорен с черното наметало в челото на кервана, но беше решила да не му плаче за помощ за щяло и нещяло.

– Може да е някой малък скуайър – подхвърли Баницата. Майка му, преди да умре, била пекарка и той беше теглил количката й по улиците с викове: „Хайде на горещите баници, горещи баници!“ – Малкото скуайърче на някой ми ти важен лорд, тъй ще да е.

– К'ъв скуайър бе, я го виж само. Слагам бас, че мечът не е истински. Бас, че е няк'ва играчка от тенеке.

Аря не понесе подигравката им с Игла.

– Това е стомана, в замък кована, глупак такъв – сонна се тя и ги изгледа с яд. – А вие по-добре си затваряйте устата.

Двамата сираци зареваха.

– Че откъде си намерил такъв меч бе, Буцеста лице? – поиска да разбере Горещата баница.

– Буцеста глава – поправи го Ломи. – Сигурно го е откраднал.

– Не съм! – извика тя. Джон Сняг ѝ беше дал Игла. Може би трябваше да ги остави да ѝ викат „Буцеста глава“, но нямаше да позволи да нарекат Джон крадец.

– Ми ако го е откраднал, можем да му го вземем – рече Горещата баница. – Той бездруго не е негов. Що пък аз да не си имам такъв меч?

Ломи го насъска.

– Я, я му го вземи, да видим ще можеш ли.

Горещата баница срита магарето си и я приближи.

– Ей, Буцеста главо, я ми дай тоя меч. – Косата му беше с цвят на слама, а дебелилото му лице – изгоряло от слънцето и се белеше. – Ти не знаеш как да го държиш.

„Знам аз – можеше да отвърне Аря. – Убих едно момче, едно дебело момче като теб, намущках му го в корема и то умря, и ще убия и теб, ако не ме оставиш на мира.“ Само че не посмя. Йорен не знаеше за онова конярче, но тя се боеше какво можеше да ѝ направи, ако научеше. Аря беше съвсем сигурна, че някои от мъжете също са убийци, тримата с веригите поне – със сигурност, но кралицата не търсеше тях, така че не беше едно и също.

– Виж го само бе! – зарева магарешки Ломи Зелените ръце. – Бас държа, че ей сега ще се разреве. Искаш ли да поревеш, Буцеста главо?

Предната нощ беше плакала в съня си, защото сънува баща си. На заранта се събуди с почервенели очи и ѝ се струваше, че нищо в живота ѝ повече не може да ѝ изкара и една сълза, дори животът ѝ да зависеше от това.

– Гащите си ще подмокри – предположи Горещата баница.

– Айде, оставете го – намеси се момчето с рошавата черна коса, което яздеше зад тях. Ломи го беше нарекъл Бивола заради тоя шлем с рогата, дето го имаше и го лъскаше усърдно при всяка почивка, но никога не си го носеше. Ломи не смееше да се подиграва с Бивола. Беше по-голям и много едър за възрастта си, с широки гърди и силни мишци.

– Ти по-добре дай меча на Горещата баница, Буцеста главо – каза Ломи. – Баницата много го иска тоя меч. Веднъж преби едно момче с

ритници. Ще направи същото с теб, бас държа.

– Съборих го с един ритник и го изритах в топките, и го ритам, докато пукна – похвали се Горещата баница. – Спуках го от ритници. Топките му се пукнаха, станаха на кръв, а пишката му почерня. Я дай меч.

Аря измъкна от колана си учебния меч.

– Можеш да вземеш този – каза на Горещата баница. Не искаше да се стига до бой.

– А, че туй е най-обикновена пръчка. – Баницата подкара към нея и посегна да хване дръжката на Игла.

Пръчката в ръката на Аря извистя и перна магарето през задника. Животното ревна, подскочи и хвърли Горещата баница на земята. Докато той се мъчеше да стане, тя скочи на земята, скрита го в корема и той изпъшка и отново седна в прахта. След това Аря го шибна през лицето и носът му изпука като счупен клон. От ноздрите му закапа кръв. Когато Горещата баница зарева, Аря се обърна бясна към Ломи Зелените ръце, който седеше на магарето си зяпнал и онемял.

– И ти ли искаш меч? – изрева Аря, но се оказа, че не искал. Само вдигна зелените си ръце пред лицето ѝ и изквича да се маха.

– Зад теб – извика ѝ Бивола и Аря се извъртя. Горещата баница се беше изправил на колене и стискаше в юмрук голям ръбест камък. Тя го остави да го хвърли, сниши глава и камъкът профуча над нея. След което скочи срещу него. Той вдигна ръка и тя я удари, после го удари по бузата и по коляното. Той посегна да я хване, а тя отскочи пъргаво встрани и го халоса с дървото по главата. Дебелакът падна, изправи се наново и залитна към нея, с оцапано от кал и кръв лице. Аря се плъзна в стойката на танцуващия по водата и зачака. Когато я приближи достатъчно, замахна точно между краката му и толкова силно, че ако дървеният меч имаше острие, щеше да излезе през задника му.

Когато Йорен успя да се намеси и я издърпа, Горещата баница лежеше проснат на земята с оцапани в кафяво миризливи гащи и ревеше, а Аря не спираше да го пердаши.

– Стига! – изрева черният брат и измъкна тоягата от пръстите ѝ. – Да го убиеш ли искаш тоя тъпак? – Когато Ломи и още няколко от момчетата взеха да хленчат, старецът се нахвърли и върху тях. – Затваряйте си устите, да не ви ги затворя аз. Още един път, и ще ви овържа зад фургоните и ще ви влача до Вала. – Замълча и се изхрачи. – А за тебе важи два пъти повече, Аря. Ти идваш с мене, момче. Веднага!

Гледаха я всички, дори тримата с веригите и букаите отзад в последния фургон. Дебелият стисна зъби и изсъска. Аря не го и погледна.

Старецът я повлече към една горичка встрани от пътя, без да спира през цялото време да кълне и да мърмори.

– Ако имах капка ум в главата, щях да те оставя в Кралски чертог. Чу ли ме, момче? – Тази дума винаги я изръмжаваше, влагаше злост в нея, за да е сигурен, че го е чула. – Разкопчай си гащите и ги сваляй. Хайде, няма кой да те види. Чу ли?

Намусена, Аря изпълни заповедта му.

– Ей там, при оня дъб. Да, точно така. – Тя прегърна ствола и опря лицето си в грубата кора. – Сега ще пициш. И ще пициш силно.

„Няма“ – каза си на инат Аря, но когато Йорен стовари пръчката по голите й бедра, писъкът сам се изтръгна от гърлото й.

– Мислиш, че това боли ли? – каза той. – Я да видим сега. – Пръчката изсвистя. Аря отново изпищя и стисна силно дървото, за да не падне. – Още веднъж. – Задържа се здраво, прехапа устна и трепна, като чу новия свисък. Ударът я накара да подскочи и да нададе вой. „Няма да плача – помисли Аря. – Няма да го направя. Аз съм Старк от Зимния хребет, гербът ни е вълчище, вълчищата не плачат.“ Усети тънката струйка кръв, която потече по левия й крак. Бедрата и бузите на задника й пламнаха от болка. – Може пък да съм успял да ти обърна внимание вече – изпъшка Йорен. – Другия път удариш ли с тая пръчка някой от братята си, ще ти го върна двойно, чу ли ме? Сега се покрий.

„Те не са ми братя“ – помисли Аря, докато се навеждаше да си вдигне гащите, но си го премълча. Ръцете й се оплетоха в колана и връзките.

Йорен я гледаше.

– Боли ли?

„Спокойна като блатна вода“ – каза си тя. Както я учеше Илирио.

– Малко.

Той се изплю.

– Онова баничарче го боли повече. Но не той уби баща ти, момиче, нито оня крадльо Ломи. Колкото и да ги биеш, това няма да ти го върне.

– Знам – измърмори навъсено Аря.

– Има нещо, което не знаеш. Не беше намислено да стане така. Тъкмо се канех да тръгвам, фургоните натоварени и впрегнати, идва един с момче за мен. Лорд Едард ще облече черното, вика ми, изчакай, ще дойде с теб. Защо според теб бях там? Само че всичко се скапа.

– Джофри – изпъшка Аря. – Някой трябва него да убие!

– Някой ще го убие, но няма да съм аз. Нито пък ти. – Йорен й подхвърли дървения меч. – Вземи горчивец от фургоните – каза й, докато се

връщаха на пътя. – Подъвчи малко, ще облекчи щипането.

Помогна донякъде, въпреки че вкусът му беше гнусен и от дъвченето слюнката ѝ заприлича на кръв. Въпреки това на другия ден вървя пеш, както и следващия, и по-следващия, твърде ожулена беше, за да може да седи на магарето. Горещата баница бе пострадал повече. Наложиха се Йорен да разбута няколко бурета в един от фургоните ѝ го сложиха да лежи върху чували с овес; скимтеше при всяко подскачане на колелетата по неравния каменист път. Ломи Зелените ръце изобщо не бе пострадал, но се държеше колкото може по-настрана от Аря.

– Трепери само като го погледнеш – каза ѝ Бивола, докато тя крачеше стиснала устни до магарето му. Тя не му отговори. Изглеждаше по-безопасно да не говори с никого.

Същата нощ си легна върху тънкото одеяло на коравата земя и зяпна голямата червена комета. Кометата изглеждаше възхитителна и страшна в същото време. „Червения меч“, така я беше нарекъл Бивола; твърдеше, че приличала на меч, с все още нажежено до червено от ковшката пещ острие. Когато Аря примижеше и я погледнеше от подходящ ъгъл, също можеше да види меч, само че за нея не беше нов меч, беше Лед, големият меч на баща ѝ, от гъвкава напластена валирианска стомана, а червеното беше кръвта на лорд Едарт по острието, след като сир Илин, Кралската справедливост, беше отрязал главата му. Йорен я бе накарал да извърне глава, но все ѝ се струваше, че кометата изглежда така, както щеше да е Лед след това.

Когато накрая заспа, засънува родния си дом. Кралският път извиаше покрай Зимен хребет към Вала и Йорен бе обещал, че ще я остави там, без никой да разбере коя е била. Жадуваше отново да види майка си и Роб, и Бран и Рикон... но този, за когото най-много мислеше, беше Джон. Искаше ѝ се ако може някак да стигнат до Вала преди Зимен хребет, така че Джон да може да ѝ разроши косата и да я нарече „сестричке“. Тя щеше да му каже „липсваше ми“ и той щеше да ѝ каже същото в същия миг, както винаги си бяха казвали разни неща едновременно. Това щеше да ѝ хареса. Това щеше да ѝ хареса повече от всичко друго на света.

САНСА

Утрото на рождения ден на крал Джофри изгря светло и ветровито, с дългата опашка на голямата комета, провиждаща се зад високите пълещи облаци. Санса я гледаше от прозореца си на кулата. После дойде сир Арис Оукхарт да я придружи до полето на турнира.

– Какво означава според теб? – попита го тя.

– Слава за вашия годеник – тутакси отвърна сир Арис. – Вижте как пламти на небето днес, на рождения ден на Негова милост, сякаш самите богове са вдигнали знаме в негова чест. Престолюдието я е нарекло „Кометата на крал Джофри“.

Нямаше съмнение, че това са казали на Джофри. Санса не беше толкова сигурна.

– Чух, че слугите я наричат „Опашката на дракона“.

– Крал Джофри седи на трона, на който някога е седял Ерон Дракона, в замъка, построен от неговия син – каза сир Арис. – Той е наследникът на дракона – а пурпурът е цветът на дома Ланистър, още един знак. Тази комета е изпратена да възвести издигането на Джофри на трона, не се съмнявам. Означава, че той ще триумфира над враговете си.

„Наистина ли? – зачуди се тя. – Нима боговете ще са толкова жестоки?“ Майка ѝ сега беше един от враговете на Джофри, брат ѝ Роб – друг. Баща ѝ беше убит по заповед на краля. Трябваше ли Роб и майка ѝ също да умрат след него? Кометата наистина беше червена, но Джофри беше не по-малко Баратеон, отколкото Ланистър, а техният герб беше черен елен на златно поле. Не трябваше ли боговете да изпратят за Джофри златна комета?

Санса затвори дървените капаци и рязко се извърна от прозореца.

– Днес изглеждате прекрасно, милейди – каза сир Арис.

– Благодаря ви, сир. – Знаеше, че Джофри ще държи да присъства на турнира в негова чест, и беше положила грижи за лицето и облеклото си. Беше облякла рокля от светлочервена коприна и си бе сложила мрежичка от лунни камъни на главата – подаръка ѝ от Джофри. Роклята беше с дълги ръкави, за да скриват отците по ръцете ѝ. Те също бяха подарък от Джофри. Когато разбра, че Роб се е провъзгласил за крал на Севера, той побесня и изпрати сир Борос да я бие.

– Тръгваме ли?

Сир Арис ѝ предложи ръката си и тя се остави да я изведе от стаята.

След като беше длъжна да търпи някой от Кралската гвардия да я води на всяка крачка, предпочиташе да е той. Сир Борос беше избухлив, сир Мерин хладен, а сир Престън от своя страна се държеше с нея като с малоумно дете. Арис Оукхарт беше учтив и беше склонен да разговаря сърдечно с нея. Веднъж дори възрази, когато Джофри му заповяда да я удари. Накрая все пак я удари, но не толкова силно, колкото щяха да го направят сир Мерин или сир Борос, и поне беше възразил. Другите се подчиняваха безпрекословно... освен Хрътката, но Джофри никога не искаше от Хрътката да я наказва. За това използваше другите петима.

Сир Арис имаше светлокафява коса и лицето му не беше съвсем неприятно за гледане. Днес бе почти ослепителен с белия си копринен плащ, закопчан на рамото с игла с формата на златен лист; а на гърдите на туниката му с блестящ златен конец беше извезан кичест дъб.

– Кой според вас ще спечели почестите на деня? – попита Санса, докато слизаха по стълбите.

– Аз – отвърна усмихнат сир Арин. – Но се боя, че триумфът ми ще е без вкус. Полето за изява ще бъде малко и жалко. Ще се включат не повече от две двадесетици, включително скуайърите и свободните конници. Не е голяма честта да свалиш от седлото неопитни зелени момчета.

Последният турнир беше по-различен, припомни си Санса. Крал Робърт го беше провел в чест на баща ѝ. От всички предели на кралството бяха дошли висши благородници и рицари с приказни имена, за да се състезават, и целият град се беше стекъл да гледа. Спомни си цялото онова великолепие: полето с павилионите на участниците по речния бряг, с щитовете на рицарите, окачени пред всеки вход, дългите редици копринени вимпели, развени от вятъра, блясъка на слънчевите лъчи по лъскавата стомана и позлатените стремена. Дните кънтяха от ека на тромпетите и тропота на копитата, а нощите бяха изпълнени с викове на пируващи и песни. Бяха най-вълшебните дни от живота ѝ, но сега ѝ приличаха на спомен от предишен век. Робърт Баратеон беше умрял, баща ѝ също, обезглавен като предател на стъпалата на Великата септа на Белор. Сега в земите на някогашно кралство имаше три кралства и отгатак Тризъбеца кипеше война, а градът беше пълен с отчаяни хора. Нищо чудно, че се наложи да проведат турнира на Джоф зад дебелия каменни стени на Червената цитадела.

– Кралицата ще присъства ли? – Санса винаги се чувстваше по-сигурно, когато Церсей държеше юздите на сина си.

– Боя се, че не, милейди. Съветът заседава по някакви важни дела. –

Сир Арис сниши глас. – Лорд Тивин се е окопал в Харънхъл, вместо да доведе войската си при града, както заповяда кралицата. Нейна милост е побесняла. – Замълча, когато покрай тях премина колона гвардейци на Ланистър в пурпурни плащове и със златните лъвовете на шлемовете. Сир Арис обичаше клюката, но само когато беше сигурен, че няма кой да го подслуша.

Дърводелците бяха издигнали галерия с пейки във външния двор. Гледката този път наистина беше жалка и рехавата тъппа заемаше едва половината от местата. Повечето зрители бяха войници в златните плащове на Градската стража или пурпурните на дома Ланистър; лордове и знатни дами се виждаха съвсем рядко – шепата благородници останали в кралския двор. Лорд Джилс Росби с посивялото лице кашляше в квадратно парче розова коприна. Лейди Танда седеше обкръжена от дъщерите си, кротичката и скучна Лолис и Фалайс. Джалабрах Ксхо с абаносовото лице беше изгнаник без никакво друго убежище, лейди Ермесанд – още бебе, седнало в скута на дойката си. Говореха, че скоро щели да я омъжат за някой от братовчедите на кралицата, за да могат Ланистърови да присвоят земите ѝ.

Кралят се бе разположил под заслона на пурпурен балдахин, претнал небрежно единия си крак върху резбованата дървена облегалка на стола. Зад него седяха принцеса Мирцела и принц Томен. В дъното на кралската ложа пазеше Сандор Клегейн, прав и отпуснал длани върху дръжката на широкия си меч. Белият плащ на Кралската гвардия беше заметнат през рамото му и стегнат с брошка със скъпоценни камъни; чистият като току-що навалял сняг плат изглеждаше някак нелепо върху туниката от груб плат и изтъквания кожен елек.

– Лейди Санса – сухо каза Хрътката, когато я видя. Гласът му прозвуча грубо като стърженето на трион по дърво. От белезите от изгоряло по лицето и врата му устата му сякаш потръпваше, докато говореше.

Принцеса Мирцела кимна в свенлив поздрав, щом чу името на Санса, но пълничкият малък принц Томен скочи възбуден.

– Санса, чу ли? Днес ще изляза на турнир. Мама разреши.

Томен беше едва на осем. Напомняше ѝ за малкия ѝ брат, Бран. Бяха на едни години. Бран си стоеше в Зимен хребет. Сакат, но поне в безопасност.

Санса беше готова да даде всичко, за да е с него сега.

– Опасявам се за живота на противника ви – отвърна тя най-сериозно на Томен.

– Неговият „противник“ ще е натъпкано със слама плашило – каза

Джоф и стана.

Кралят беше облечен в позлатен нагръдник с гравирани върху бронята изправени на задни лапи лъв, сякаш очакваше войната да ги погълне всеки миг. Днес ставаше на тринадесет, доста висок за възрастта си, със зелените очи и златната коса на майка си.

– Ваша милост – отговори тя и направи реверанс.

Сир Арис сведе глава.

– Моля да ме извините, ваша милост. Трябва да се снаряжа за двубоите.

Джофри му махна пренебрежително и продължи да оглежда Санса от глава до пети.

– Доволен съм, че си сложила камъните ми.

Значи кралят бе решил днес да бъде галантен. Санса въздъхна облекчено.

– Благодаря ви за тях... и за нежните думи също. Моля се рожденият ви ден да мине щастливо, ваша милост.

– Седни – заповяда Джоф и махна с ръка към празния стол до неговия. – Чу ли вече? Кралят-просяк е мъртъв.

– Кой? – За миг Санса се уплаши дали няма предвид Роб.

– Визерис. Последният син на Лудия крал Ерис. Скитал е из Свободните градове още преди да се родя и се наричал „крал“. Е, мама казва, че дотраките го короновали най-накрая. С разтопено злато. – Засмя се. – Смешно е, нали? Гербът им бил дракон. Почти толкова хубаво, колкото ако някой вълк беше убил она изменник, твоя брат. Може да го дам за храна на вълците, като го хвана. Казах ли ти, мисля да го предизвикам на личен двубой.

– Бих искала да видя това, ваша милост. – „Повече, отколкото можеш да си представиш.“ Санса опази тона си хладен и учтив, но въпреки това Джофри присви очи, мъчейки се отгадае дали не му се подиграва. – Днес ще се включите ли? – побърза да добави тя.

Кралят се намръщи.

– Милейди майка ми каза, че е неподходящо, след като турнирът е в моя чест. Иначе аз щях да съм шампионът. Така ли е, куче?

Хрътката изкриви устни.

– Срещу тази гмеж? Защо не?

Той беше шампионът на турнира на баща й, спомни си Санса.

– Днес ще се биете ли, милорд? – попита го тя.

Гласът на Клегейн прозвуча хрипливо от презрението.

– Няма да си струва труда да навличам доспехи. Това е турнир за

бълхи.

Кралят се разся.

– Моето куче лае жестоко. Може би трябва да го накарам да излезе на двубой с шампиона. До смърт. – Джофри обичаше да кара хората да се бият до смърт.

– Горкият рицар.

Хрътката така и не беше положил рицарска клетва. Брат му беше рицар, а той мразеше брат си.

Затръбиха тропети. Кралят се отпусна в креслото си и хвана ръката на Санса. Някога от това сърцето ѝ щеше да се разтупти, но то беше преди да ѝ отговори на молбите за милост, показвайки ѝ главата на баща ѝ. Сега докосването му я изпълваше с отвращение, макар тя да се стараеше да не го показва. Стисна мълчаливо зъби и не помръдна.

– Сир Мерин Трант от Кралската гвардия! – възвести херолдът.

Сир Мерин излезе от западната страна на двора, снаряжен в блестяща бяла броня, ецвана със злато, и яхнал млечнобял кон с буйна сива грива. Плащът му се вееше зад него като снежно поле. Носеше дванадесет стъпки дълга пика.

– Сир Хобър Редвин, от Арбор – викна пак херолдът.

Сир Хобър подкара в тръс от изток, яхнал черен жребец с чул с вишневочервен цвят на тъмносини ивици. Пиката му беше нашарена със същите цветове, а щитът му носеше герба с грозда на неговия дом. Близнаците Редвин се бяха оказали гости по неволя на кралицата също като Санса. Тя се зачуди по чия приумица е трябвало да излязат на турнира на Джофри. Реши, че едва ли е по тяхно желание.

По сигнал на водещия съдия съперниците снишиха пиките си и пришпориха конете. Разнесоха се викове от страна на гледащите войници и малобройните благородници в галерията. Рицарите се сблъскаха в средата на двора с трясък на дърво и стомана. Само след секунда бялата пика и пъстрата се пръснаха една в друга. Хобър Редвин залитна от удара, но успя някак да се задържи на седлото. Рицарите свърнаха конете извън полосите, захвърлиха скършените си оръжия и взеха подадените им от скуайърите. Сир Хорас Редвин, близнакът на сир Хобър, извика окуражително на брат си.

Но при второто подминаване сир Мерин извърна върха на пиката, удари сир Хобър в гърдите, свали го от седлото и той рухна с трясък на земята. Сир Хорас изруга и се затича да извлече от терена пребития си брат.

– Жалка езда – вешо заяви крал Джофри.

– Сир Бейлон Суан, от Каменен шлем на Червения страж – чу се ви-
кът на херолда. Грамадният шлем на сир Бейлон бе увенчан с широки
бели криле и на него се биеха черен и бял лебед. – Морос от дома
Слинт, наследникът на лорд Джанос от Харънхъл.

– Вижте го тоя трътльо! – ревна Джоф толкова силно, че го чу по-
ловината двор. Морос, още скуайър, и при това новопостъпил скуайър, с
мъка държеше в ръцете си пиката и щита. Пиката, знаеше Санса, беше
рицарско оръжие, а мъжете от рода Слинт бяха с ниско потекло. Лорд
Джанос беше само командир на Градската стража преди Джофри да го
издигне до титлата владетел на Харънхъл и да го включи в кралския си
съвет.

„Да падне дано и да се посрами – помисли тя с горчивина. – Дано
сир Бейлон да го убие.“ Когато Джофри обяви смъртта на баща ѝ, тъкмо
Джанос Слинт бе сграбчил за косата отсечената глава на баща ѝ и я
вдигна да я види тълпата, докато Санса плачеше и пицеше.

Морос носеше плащ на кръстосани квадрати от черно и златно над
черна стоманена броня, украсена със златен ец. На щита му се виждаше
кървавото копие, което баща му беше избрал за герб на новообявения си
владетелски дом. Но изглежда, не знаеше какво да прави с щита, докато
пришпорваше коня си, и острието на сир Бейлон удари герба точно в
средата. Морос изгърва пиката си, помъчи се да запази равновесие вър-
ху седлото и не успя. Единият му крак се закачи в стремето при падане-
то и подгоненият боен кон повлече младежа към края на полосите и гла-
вата му заподскача по настилката. Джофри задюдюка подигравателно.
Санса се ужаси от мисълта, че боговете са чули мълчаливата ѝ молитва
за възмездие. Но когато спряха коня и вдигнаха Морос Слинт, се разбра,
че е окървавен, но жив.

– Томен, неподходящ противник ти избрахме – каза кралят на брат
си. – Сламеният рицар се бие по-добре от този.

След това дойде редът на сир Хорас Редвин. Той се представи по-
добре от брат си, като надви някакъв престарял рицар, чийто кон беше
зачулен със сребърни грифони върху синьо-бяло поле. Колкото и вели-
колепно да изглеждаше, старецът едва се държеше и почти не оказа съп-
ротива. Джофри сви устни.

– Гледката е жалка.

– Предупредих ви – каза Хрътката. – Бълхи.

Отгчението на краля нарастваше и Санса се притесни. Сведе пог-
лед и реши да си мълчи, каквото и да става. Когато настроението на
Джофри Баратеон помръкнеше, вероятността да излее гнева си върху

някамо наблизко беше голяма.

– Лотар Брун, свободен конник на служба при лорд Белиш – извика херолдът. – Сир Донтос Червения, от дома Холард.

Свободният конник, дребен мъж в очукана броня, излезе чинно в западния край на полосите, но от противника му нямаше и помен. Най-сетне на арената в лек тръс излезе светлокафяв жребец, зачулен в ярко-червена коприна, но сир Донтос не беше върху него. Рицарят се появи миг по-късно: залиташе и сееше проклетия, навлякъл металния нагръдник и шлема си с пера, и без нищо друго. Краката му бяха голи и мършави, а мъжеството му срамно се полюшваше между тях, докато се мъчеше да догони коня. Зрителите зареваха и закрепяха обиди. Най-сетне сир Донтос успя да хване коня за юздата и се опита да се качи, но животното отказа да застане кротко, а рицарят беше толкова пиян, че голо-то му стъпало все не можеше да улучи стремето.

Тълпата вече виеше от смях... с изключение на краля. В очите на Джофри се четеше нещо, което Санса помнеше добре. Същия поглед като при Великата септа на Белор в деня, в който произнесе смъртната си присъда над лорд Едард Старк. Накрая сир Донтос Червения махна с ръка и се отказа, седна в пръстта и свали шлема с перата.

– Губя – изрева той. – Донесете ми вино!

Кралят стана.

– Бъчва от мазетата! Искам да се удави в нея.

Санса зяпна в ужас и чу собствения си глас:

– Не! Не можеш да го направиш.

Джофри извърна глава.

– Какво каза?

Санса не можеше да повярва, че е проговорила. Полудяла ли беше? Да му каже „не“ пред половината двор? Беше решила твърдо да си мълчи, само че... Сир Донтос беше пиян, глупав и безполезен, но не беше направил нищо лошо никому.

– Каза, че не мога? А, каза ли?

– Моля ви – промълви Санса, – исках само... може да ви донесе лош късмет, ваша милост... да... да убиете човек на рождения си ден.

– Лъжеш – прекъсна я Джофри. – Би трябвало и теб да удавят, щом толкова държиш на него.

– Изобщо не държа на него, ваша милост – възкликна отчаяно тя. – Удавете го или заповядайте да му отсекаат главата, само... убийте го утре, ако искате, но моля ви... не днес, не на рождения си ден. Няма да го понеса, ако ви донесе беда... ужасна беда носи дори за кралете, певците

го казват...

Джофри се намръщи. Знаеше, че го лъже, Санса го виждаше в очите му. Кръв щеше да й изкара заради това.

– Момичето говори истината – изхриптя гласът на Хрътката. – Това, което човек посее на рождения си ден, ще го жъне през годината. – Гласът му беше съвсем спокоен, сякаш изобщо не го интересуваше дали кралят му вярва, или не. Възможно ли беше да е истина?

Санса не знаеше. Просто ѝ беше хрумнало в последния миг на отчаяние, за да избегне боя.

Сърдит, Джофри помръдна в креслото си и махна към сир Донтос.

– Махнете го. Ще наредя да го убият утре този глупак.

– Прав сте – каза Санса. – Наистина е глупак. Колко умно от ваша страна, че го забелязахте. Той е по-подходящ за дворецов глупак, отколкото за рицар, нали? Би трябвало да го облечете в пъстри дрехи и да го направите свой шут. Той не заслужава милостта на бързата смърт.

Кралят я изгледа за миг.

– Май не си толкова тъпа, колкото казва майка ми. – Обърна се и извика: – Чу ли какво каза милейди, Донтос? От днес ще бъдеш новият ми шут. Можеш да спиш при Лунното момче и се облечи шарено.

Сир Донтос, набързо отрезвял от нечакания допир със смъртта, запълзя на колене.

– Благодаря, ваша милост. И на вас, милейди. Благодаря ви.

Докато двама от гвардейците на Ланистър го отвеждаха, съдията пристъпи към кралската трибуна.

– Ваша милост, да призова ли нов съперник за Брун, или да продължа със следващия двубой?

– Стига. Това са бълхи, никакви рицари не са. Всички трябва да ги пратя на смърт, само че днес е рожденият ми ден. Турнирът приключи. Да не ги виждам повече.

Съдията на турнира се поклони, но принц Томен не прояви същото покорство.

– Аз трябваше да изляза срещу сламения човек.

– Не днес.

– Но аз искам да се бия!

– Не ме интересува какво искаш.

– Мама каза, че мога да изляза.

– Наистина го каза – подкрепи го принцеса Мирцела.

– Мама каза! – присмя се Джоф. – Не се дръжте като деца.

– Ние сме деца – възрази самоуверено Мирцела. – И би трябвало да

се държим като деца.

– Хвана ви – засмя се Хрътката.

Джофри се оказа победен.

– Е, добре. Дори брат ми не може да се катурне по-зле от тези блъхи. Съдия, изкарай плашилото, Томен иска да е блъха.

Томен изрева от радост и хукна да се приготви, топчестите му къси крачета затопуркаха по дъсчения подиум.

– Успех! – извика след него Санса.

Закрепиха плашилото в далечния край на полосите, докато оседлаваха понито на принца. Противникът на Томен представляваше „войник“ от кожа с ръст на дете, напълнен със слама и окачен на въртяща се дървена ос, с щит в едната ръка и увит с парцали боздуган в другата. Някой беше поставил върху „рицарската“ глава два еленови рога. Санса си спомни, че бащата на Джофри крал Робърт носеше рога на шлема си... но също и чичо му лорд Ренли, братът на Робърт, който се оказа изменник и се самопровъзгласи за крал.

Двама скуайъри облякоха малкия принц в пищните му доспехи от сребро и пурпур. От гребена на шлема му се спускаше дълъг кичур червени пера, а на щита му подскачаха на задните си лапи лъвът на Ланис-тър и коронованият елен на Баратеон. Скуайърите му помогнаха да се качи на седлото и сир Ейрон Сантагар, учителят по оръжие в Червената цитадела, пристъпи и му връчи дълъг сребърен меч със затъпено острие и с дръжка с листовидна форма, изработен като за ръка на осемгодишен рицар.

Томен вдигна високо меча.

– Скалата на Кастърли! – извика Томен с тънкото си момчешко гласче и пришпори понито си по отъпканата пръст към въртящата се мишена. Лейди Танда и лорд Джилс нададоха самотни окуражителни викове, гласът на Санса се присъедини към техните. Кралят млъчеше и се мръщеше.

Томен свирепо размаха меча и когато стигна до сламеното плашило, удари с все сила по рицарския щит. Дървената ос се завъртя, увитият в парцали боздуган налетя и цапардоса принца по тила. Томен се люшна от седлото, сринна се на земята и новите му доспехи издрънчаха като чувал счупени гърнета. Мечът изхвърча от ръката му, понито затича през двора и по седалките избухна бурен смях. Най-гръмко и с най-голяма злоба се смееше крал Джофри. Принцеса Мирцела извика, скочи от трибуната и се затича към братчето си. А Санса се почувства обладана от странна, замаяла разума ѝ смелост.

– Трябва да отидеш с нея – каза тя на краля. – Брат ти може да е пострадал.

Джофри сви рамене.

– И да е пострадал, какво от това?

– Трябва да му помогнеш и да го похвалиш колко добре язди. – Санса не можеше да се спре.

– Събориха го и той падна в прахта – изтъкна кралят. – Това не е добра езда.

– Вижте – прекъсна ги Хрътката. – Момчето има кураж. Ще опита отново.

Помагаха на принц Томен да яхне понито. „Защо Томен не беше по-големият вместо Джофри – помисли Санса. – Не бих имала нищо против да се омъжа за Томен.“

Шумът откъм портата ги изненада. Веригите задрънчаха и желязната решетка започна да се издига. Грамадните обковани криле на портата се разтвориха с шумно скърцане на железните панти.

– Кой им е казал да отварят? – запита с яд Джофри. След настъпилите вълнения в града портите на Червената цитадела от няколко дни стояха непрекъснато залостени.

Под железния портикул се появи колона ездачи, съпроводена от дрънчене на стомана и тропот на копита. Клегейн пристъпи плътно до краля с ръка на дръжката на дългия си меч. Влизащите бяха изнурени и прашни, но знамето, което носеха, беше с лъва на Ланистър, златен върху пурпурното поле. Неколцина от тях носеха пурпурните плащове и ризници на бойците на Ланистър, но повечето бяха свободни конници и наемници, снаряжени кой от кого по-странно и въоръжени до зъби с остра стомана... а с тях имаше и други, чудовищни на вид диваци, излезли като от някоя приказка на баба Нан, от страшните, които Бран най-много обичаше. Бяха облечени в рунтави животински кожи и щавена овча кожа, с дълги коси и страховити рошави бради. Някои бяха с окървавени превръзки на челата или ръцете, на други липсваха било око, било ухо или пръсти.

А сред цялата тази нелепа гмеж, на едър червен кон в странно високо седло, което го люлееше като в бебешка люлка, яздеше братът на кралицата, джуджето Тирион Ланистър, онзи, когото наричаха Дяволчето. Беше си пуснал брада, която покриваше изпитото му лице, рошава, жълто-черна, корава като тел четина. На гърба му се вееше като сянка наметало от черна кожа на бели петна. Държеше юздите в лявата си ръка, а дясната му беше стегната в превръзка от бяла коприна, но иначе

изглеждаше също толкова нелеп, колкото Санса го помнеше от гостуването му в Зимен хребет. С изпъкналото си чело и двете разноцветни очи Тирион си оставаше най-грозният човек, когото бе виждала.

Въпреки това Томен пришпори понито и препусна в галоп през двора с радостни викове. Един от диваците, грамаден и тромав мъж, толкова космат, че лицето му не се виждаше зад мустаците и брадата, надигна момчето от седлото с бронята и всичко, и го постави на земята до вуйчо му. Несекващият смях на Томен отекна от стените на цитаделата, щом Тирион го потупа по гърба на бронята, и Санса се стъписа, разбрала, че двамата са на върха на радостта. Мирцела дотича след брат си, джуджето я вдигна за кръста, завъртя я и тя заквича от възторг.

След като я пусна на земята, дребосъкът я целуна по челото и се заклатушка през двора към Джофри. Последваха го двама от спътниците му: чернокос и черноок наемник, който се движеше като дебнеш див котарак, и някакъв висок мършав младеж със зейнала кухня на мястото на едното око. Томен и Мирцела тръгнаха след тях.

Джуджето се поклони пред краля.

– Ваша милост.

– Ти... – промълви Джофри.

– Аз – съгласи сте Дяволчето. – Макар че може би ми се полага по-вежливо посрещане, като за вуйчо и по-възрастен.

– Казаха, че си умрял – изхриптя гласът на Хрътката.

Джуджето го изгледа. Едното му око беше зелено, другото – черно; и двете бяха ледени.

– Говорех с краля, а не с палето му.

– Аз се радвам, че не си умрял – каза принцеса Мирцела.

– Споделяме мнението ти, мило дете. – Тирион се обърна към Санса. – Милейди, съжалявам за скръбната ви загуба. Боговете наистина са жестоки.

Санса не можа да измисли какво да отговори. Как можеше да съжалява за загубата ѝ? Подиграваше ли се? И не боговете бяха жестоки, а Джофри.

– И за твоята загуба съжалявам, Джоф – каза джуджето.

– Каква загуба?

– За вашия баща, краля. Един такъв едър, с рошава черна брада. Ще си го спомниш, ако се понапънеш. Беше крал преди теб.

– А, за него ли. Да, тъжно е. Един глиган го уби.

– Така ли ви казват „те“, ваша милост?

Джофри се намръщи. Санса почувства, че трябва да каже нещо.

Какво я беше учила септа Мордейн? „Бронята на една дама е нейната вежливост.“ Навлече си бронята и промълви:

– Съжалявам, че лейди майка ми ви взе в плен, милорд.

– Доста хора вече съжаляват за това – отвърна Тирион, – и докато приключо с темата, някои ще съжалят много повече... но все пак благодаря за споделеното чувство. Джофри, къде бих могъл да намеря майка ти?

– Тя е със съвета ми – отговори кралят. – Вашият брат Джайм продължава да губи битки. – Изгледа Санса сърдито, сякаш тя беше виновна. – Старките са го пленили, изгубихме Речен пад, а сега глупавият ѝ брат се е обявил за крал.

Джуджето се усмихна криво.

– Напоследък какви ли не хора се обявяват за крале.

Джофри не знаеше как да приеме намека. Изгледа го подозрително и не каза нищо.

– Да. Ами... Е, доволен съм, че не си умрял, вуйчо. Донесе ли ми подарък за рождения ми ден?

– Да. Ума си.

– Бих предпочел да беше главата на Роб Старк – рече Джоф и погледна с яд Санса. – Томен, Мирцела, хайде.

– На твое място бих си държал езика зад зъбите, дребосък – изръмжа Сандор Клегейн на Тирион и закричи след господаря си.

Санса я оставиха с джуджето и чудовищните му спътници. Тя се опита да измисли какво още да му каже.

– Ръката ви е пострадала – успя да промълви накрая.

– Един от вашите северняци ме цапардоса с боздуган в битката на Зелената вилка. Спасих се, като паднах от коня си. – Усмивката му се смекчи, докато оглеждаше лицето ѝ. – Скръбта за лорд баща ви ли ви прави толкова тъжна?

– Баща ми беше предател – отвърна Санса. – И моят брат, и лейди майка ми също са предатели. Аз съм вярна на своя любим Джофри.

– Не се съмнявам. Вярна като сърна, обкръжена от вълци.

– Лълове – прошепна тя, без да мисли. Огледа се нервно, но наблизо нямаше друг, който да чуе.

Ланистър посегна, хвана ръката ѝ и я стисна.

– Аз съм само едно малко лъвче, детето ми, и се заклевам, че няма да те разкъсам. Сведе глава и добави: – Но сега трябва да ме извиниш. Имам бърза работа с кралицата и съвета.

Санса мълчаливо го изгледа, докато се отдалечаваше с

клатушкащата си се походка, като смешно, уродливо същество, показвано по панаирите. „Говори по-нежно от Джофри – помисли тя. – Но и кралицата ми говореше нежно. Все пак е Ланистър, неин брат и вуйчо на Джоф, и не е приятел.“

Някога беше обичала принц Джофри с цялото си сърце и се възхищаваше и се доверяваше на майка му, кралицата. За тази любов и доверие ѝ платиха с главата на баща ѝ. Санса нямаше да допусне повече тази грешка.

ТИРИОН

В смразяващо белите одежди на Кралската гвардия сир Мандън Мур приличаше на загърнат в плащаница труп.

– Нейна милост се разпореди, докато съветът заседава, никой да не ги безпокои.

– Ще ги обезпокоя съвсем малко, сир. – Тирион измъкна свитъка от ръкава си. – Нося писмо от баща ми, лорд Тивин Ланистър, Ръката на краля. Ето го печата му.

– Нейна милост не желае да я безпокоят – повтори сир Мандън, сякаш Тирион беше някой малоумник, който не го е чул.

Веднъж Джайм му беше казал, че Мур е най-опасният от Кралската гвардия – освен самия него естествено, – защото лицето му изобщо не намеквало какво може да предприеме в следващия миг. Тирион беше готов злато да даде за най-малкия намек. Брон и Тимет най-вероятно щяха да убият рицаря, ако се стигнеше до мечовете, но едва ли щеше да е много уместно да започне с убийството на един от защитниците на Джофри. Но пък ако му позволише да го отпрати, къде отиваше авторитетът му? Затова се усмихна насила.

– Сир Мандън, не съм ви запознал е приятелите си. Това е Тимет, син на Тимет, Червена ръка на клана на Горените мъже. А това е Брон. Навярно помните сир Вардис Иген, който беше капитан на домашната гвардия на лорд Арин?

– Знам го. – Очите на сир Мандън бяха светлосиви, странно плоски и безжизнени.

– Знаели сте го – поправи го с усмивка Брон.

Сир Мандън с нищо не показа, че го е чул.

– Както и да е – продължи с безгрижен тон Тирион. – Все пак наистина трябва да се видя със сестра си и да ѝ представя писмото, сир. Ще бъдете ли така любезен да ни отворите вратата?

Белият рицар не реагира. Тирион беше почти готов да се промуши край него, когато сир Мандън неочаквано отстъпи встрани.

– Можете да влезете. Но тези – не.

„Малка победа – помисли той. – Но сладка.“

Тирион се шмугна с едното рамо напред през вратата и се почувства почти пораснал. Петимата членове на малкия кралски съвет изведнъж замлъкнаха около заседателната маса.

– Ти?! – каза сестра му Церсей с тон, съдържащ еднаква мяра неверие и неприязън.

– Сега разбирам откъде се е учил Джофри на вежливост. – Тирион спря, за да огледа с възхита двата валириански сфинкса, пазещи вратата, придавайки си небрежна самоувереност. Церсей беше в състояние да надушва човешката слабост, както псетата надушват страха.

– Какво търсиш тук? – Красивите зелени очи на милата му сестрица го изгледаха без най-малкия намек за радост.

– Доставям писмо от лорд баща ни. – Той се дотърти до масата и сложи пергаментна на нея.

Евнухът Варис взе писмото и го завъртя в нежните си напудрени ръце.

– Колко мило от страна на лорд Тивин. И въскът с печата му е с такъв изящен оттенък на златно... – Варис огледа грижливо печата. – По всичко изглежда, че е истински.

– Разбира се, че е истински. – Церсей издърпа пергаментна от ръцете му, счупи печата и разгъна свитъка.

Тирион я гледаше, докато четеше. Сестра му беше заела кралското кресло – беше решила, че Джофри едва ли ще си дава труд да присъства на съвета по-често, отколкото Робърт преди него – затова Тирион се покачи на креслото на Ръката. Изглеждаше най-подходящото.

– Това е абсурд – най-сетне каза кралицата. – Милорд баща ми е изпратил брат ми да седи на неговото място в съвета. Задължава ни да приемем Тирион като Ръката на краля, докато той самият не се присъедини към нас.

Великият майстер Пицел поглади рехавата си бяла брада и закима тежко.

– Изглежда, трябва да изкажем удовлетворението си от пристигането ви.

– Наистина. – Оплешивяващият, с изпъкнали челюсти Джанос Слинг приличаше по-скоро на жаба, на много самодоволна жаба, доста надскачила мястото си. – Ужасна нужда имаме от вас, милорд. Бунтове навсякъде, тази мрачна поличба в небето, градските улици кипят...

– И по чия вина е това, лорд Джанос? – изплющя езикът на Церсей. – Вашите златни плащове са длъжни да пазят реда. Колкото до теб, Тирион, по-добре щеше да ни служиш на бойното поле.

Той се разсмя.

– О, не. От бойни полета ми писна, благодаря. В кресло седя по-добре, отколкото на кон, и честно казано, предпочитам да държа чаша

вино вместо бойна секира. Целият онзи тътен на барабани, слънчевият блясък по броните, цвилещите и подскачащи великолепни дестриери? Хич не ми ги хвали. От барабаните ме заболяваше главата, слънчевият блясък по бронята ми ме свари като гъска, а пък великолепните дестриери дрискат където им падне. Не че се оплаквам. В сравнение с гостопримството, което получих в Долината на Арин, барабаните, конските фъшкии и мухите са любимите ми неща.

Кутрето се засмя.

– Добре казано, Ланистър. Вкусовете ни напълно съвпадат.

Тирион му се усмихна, но си спомни за една кама с дръжка от драконова кост и острие от валирианска стомана. „Ще трябва да си поговорим за това, и то скоро.“ Зачуди се дали лорд Петир щеше да намери и тази тема за особено забавна.

– Моля – обърна се към всички, – дайте ми възможност да ви служа с малкото, което мога.

Церсей препрочете писмото.

– Колко мъже си довел?

– Неколкостотин. Главно мои хора. Татко не пожела да се лиши от нито един от своите. Нали той води война в края на краищата.

– Каква полза от неколкостотин души, ако Ренли тръгне към града? Аз моля за армия, а баща ми ми изпраща джудже. Кралят назначава Ръката със съгласието на съвета. Джофри назначи лорд баща ни.

– А лорд баща ни назнача мен.

– Той няма това право. Не и без съгласието на Джофри.

– Лорд Тивин е в Харънхъл с войската си, ако благоволите да забележите, милейди – отвърна много учтиво Тирион. – Господа, може би ще ми позволите да поговоря насаме със сестра си?

Варис се изсули от креслото си, стана и се усмихна мазно.

– Сигурно сте закопнели безкрайно за гласа на милата си сестра. Господа, моля ви, нека да ги оставим малко насаме. Злочестините на тревожното ни кралство могат да почакат.

Джанос Слингт се надигна колебливо, а Великият майстер Пицел – много трмаво, но все пак станаха. Кутрето стана последен.

– Да наредя ли на стюарда да ви приготви покоите в Стегата на Мегор?

– Моите благодарности, лорд Петир, но ще заема бившите покои на лорд Старк в Кулата на Ръката.

Кутрето се засмя.

– По-храбър сте от мен, Ланистър. Би трябвало да знаете за съдбата

на последните две Ръце?

– Последните две? Ако сте решили да ме плашите, защо не кажете „последните четири“?

– Четири? – Кутрето повдигна вежда. – Да не би Ръцете преди лорд Арин да ги е споходила същата ужасна кончина в Кулата? Боя се, че съм твърде млад, за да го помня.

– Последната Ръка на Ерис Таргариен е бил убит при завземането на Кралски чертог, макар да се съмнявам, че му е оставало време да се заседи в Кулата. Бил е Ръка само за две денонощия. А този преди него е бил изгорен жив. А преди него има други двама, умрели без земя и пари, в изгнание, и са ги смятали за щастливци. Вярвам, че милорд баща ми е последната Ръка, напуснал Кралски чертог с непокътнати титли, имущество и всичко останало.

– Забележително – каза Кутрето. – И толкова по-логично на ваше място да пожелае да ми постелят в тъмницата.

„Може и да ти се сбъдне желанието“ – помисли Тирион, но каза:

– Храбростта и глупостта са братовчеди, или поне така съм чувал. Каквото и проклетие да тегне над Кулата на Ръката, надявам се, че съм твърде дребен, за да ми обърне внимание.

Джанос Слинг се засмя, Кутрето се засмя и Великият майстер Писел също поде смеха им и закима.

– А аз се надявам, че татко не те е изпратил, за да ни досаждаш с уроци по история – каза сестра му, след като те излязоха.

– Колко съм закопнял наистина за гласа на милата си сестра – въздъхна Тирион.

– А аз колко съм закопняла да изтръгна езика на евнуха с горещ ръжен – отвърна Церсей. – Баща ми да не си е загубил ума? Или си подправил писмото? – Още веднъж го прочете с нарастващо възмущение. – Защо трябва да ми натрапва точно теб? Поисках от него да дойде лично! – Смачка писмото на лорд Тивин. – Аз съм регент на Джофри и му изпратих кралска заповед!

– А пък той те пренебрегна – изтъкна й Тирион. – Знаеш ли, той разполага с доста голяма армия. Може да си го позволи. При това далеч не е първият. Нали?

Церсей сви устни. Тирион видя как цветът нахлу в лицето й.

– Ако обявя, че това писмо е фалшификат, и им заповядам да те хвърлят в тъмница, това никой няма да го пренебрегне, обещавам ти.

Тирион усети, че вече стъпва по чуплив лед. Една грешна стъпка и можеше да потъне.

– Никой – съгласи се той кротко. – Най-малко баща ни. Но защо ще искаш да ме хвърляш в тъмница, скъпа ми сестричке, след като бих толкова път, за да ти помогна?

– Нямам нужда от твоята помощ. Заповядах да дойде баща ми.

– Да – каза той кротко. – Но всъщност искаш Джайм.

Сестра му си въобразяваше, че е много потайна, но беше отраснал с нея. Можеше да чете по лицето ѝ като в някоя от любимите си книги и това, което прочете сега, беше гняв и страх, и отчаяние.

– Джайм...

– Джайм е не по-малко мой брат, отколкото твой – прекъсна я Тирион. – Дай ми подкрепата си и ти обещавам, че ще освободим Джайм и ще го върнем тук непокътнат.

– Как? – настоя Церсей. – Онова Старкче и майка му едва ли ще забравят, че обезглавихме лорд Едард.

– Вярно – съгласи се Тирион, – но ти все още държиш дъщерите му, нали? Видях по-голямото момиче отвън на двора с Джофри.

– Санса. Мислех, че и малката досадница е в ръцете ми, но не би. Изпратих сир Мерин Трант да я задържи, когато Робърт умря, но скапаният ѝ учител по танци се намеси и момичето избяга. Най-вероятно е мъртва. Много хора умряха в онзи ден.

Тирион се беше надявал и за двете момичета на Старк, но предположи, че и едното ще свърши работа.

– Кажете ми за приятелите ни в съвета.

Сестра му погледна към вратата.

– Какво искаш да знаеш за тях?

– Баща ни, изглежда, не ги харесва. Когато го напуснах, се чудеше се как ще изглеждат главите им на стената до тази на лорд Старк. – Наведе се над масата. – Сигурна ли си във верността им? Можеш ли да разчиташ на тях?

– Не разчитам на никого – отрязва Церсей. – Но ми трябват. Баща ни убеден ли е, че ни мамят?

– Подозира, по-скоро.

– Защо? Какво знае той?

Тирион сви рамене.

– Знае, че краткото царуване на сина ти е един безкраен парад от глупости и провали. Това предполага, че някой дава много лоши съвети на Джофри.

Церсей го изгледа изпитателно.

– На Джоф не са му липсвали добри съвети. Той винаги е имал

силна воля. Сега, след като стана крал, вярва, че трябва да прави каквото на него му харесва, а не каквото му наредят.

– Короните вършат шантави неща с главите – съгласи се Тирион. – Тази история с Едард Старк... Работа на Джофри ли беше?

Кралицата отвърна с гримаса.

– Каза му се да оправдае Старк, да му позволи да облече черното. Щеше завинаги да се махне от пътя ни и щяхме да се помирим със сина му, но Джоф реши да предложи на тълпата по-смайваща гледка. Какво можех да направя? Поиска главата на лорд Едард пред половината град. А Джанос Слинг и сир Илин скочиха с най-голяма охота и му отсякоха главата, без една дума да мога да кажа! – Ръката ѝ се сви в юмрук. – Върховният септон твърди, че съм осквернила септата на Белор с кръв, след като съм го излъгала за намерението ни.

– Май има основание – каза Тирион. – Значи този лорд Слинг, той е вътре, така ли? Кажете ми, по чие гениално хрумване му дарихте Харънхъл и го назначихте за член на съвета?

– Кутрето уреди нещата. Имахме нужда от златните плащове на Слинг. Едард Старк кроеше заговор с Ренли и беше писал на лорд Станис, предлагайки му трона. Можехме да изгубим всичко. Рискът беше голям. Ако Санса не беше дошла при мен да ми каже за плановете на баща си...

Тирион се изненада.

– Нима? Собствената му дъщеря? – Санса правеше впечатление на обичливо дете, мило и добре възпитано.

– Момичето се беше подмокрило от любов. Беше готова на всичко за Джофри, докато той не отсече главата на баща ѝ и не нарече това „милост“. Това сложи край на обичта ѝ.

– Негова милост има странен подход към сърцата на поданиците си – каза с крива усмивка Тирион. – Впрочем, изгонването на сир Баристан Селми от Кралската гвардия също ли беше хрумване на Джофри?

Церсей въздъхна.

– Джоф искаше да се намери виновник за смъртта на Робърт. Варис предложи сир Баристан. Защо не? Дадох на Джайм командването на Кралската гвардия и място в малкия съвет и позволих на Джоф да хвърли кокал на кучето си. Той много си обича Сандор Клегейн. Бяхме готови да предложим на Селми малко земя и укрепен дом, повече, отколкото заслужава този безполезен стар глупак.

– Чух, че безполезният стар глупак е съсякъл двама от златните плащове на Слинг, когато са се опитали да го задържат при Калната

порта.

Сестра му го погледна сърдито.

– Джанос трябваше да прати повече хора. Не е толкова вещ в работата си, колкото може да се желае.

– Сир Баристан беше лорд-командирът на Кралската гвардия – изтъкна й Тирион. – Двамата с Джайм са единствените живи от седмината на Ерис Таргариен. Простолюдието говори за него по същия начин, както за Сервин от Огледален щит или за принц Емон, Рицаря на дракона. Сещаш ли се какво ще си помислят, когато видят Баристан Храбрия редом до Роб Старк или Станис Баратеон?

Церсей извърна очи.

– Това не го съобразих.

– А баша ни – да. Точно затова ме изпрати. Да сложа край на глупостите и да обуздая синчето ти.

– Джоф няма да е по-сговорчив с теб, отколкото с мен.

– Може и да е.

– И защо?

– Защото знае, че ти никога няма да го удариш.

Церсей присви очи.

– Ако си въобразяваш, че ще позволя да му посегнеш, значи си много зле.

Тирион въздъхна. Тя пак не схвана. Случваше й се често.

– С мен Джофри е толкова в безопасност, колкото и с теб – увери я той, – но докато хлапето се чувства застрашено, ще бъде по-склонно да слуша. – Хвана ръката й. – Все пак съм твой брат. Имаш нужда от мен, все едно дали можеш да го признаеш, или не. Синът ти има нужда от мен, ако изобщо се надява да си запази този скапан железен трон.

Сестра му изглеждаше стъписана от това, че изобщо си е позволил да я докосне.

– Винаги си бил лукав.

– Всеки си има похвати – ухили се той.

– Може пък да си струва да се опита... но не се заблуждавай, Тирион. Ако те приема, ще бъдеш Ръка на краля само по име, но всъщност – моята Ръка. Ще споделяш с мен всички свои планове и намерения, преди да действаш, и нищо няма да правиш без мое съгласие. Ясно ли е?

– О, да.

– Съгласен ли си?

– Разбира се – излъга той. – „Дотогава, докато се налага.“ – Е, след като целта ни е една, не би трябвало повече да имаме тайни помежду си.

Казваш, че Джофри е заповядал да убият лорд Едард, Варис е изгонил сир Баристан, а Кутрето ни е поднесло в дар лорд Слингт. Кой уби Джон Арин?

Церсей рязко издърпа ръката си.

– Откъде да знам?

– Скърящата му вдовица в Орлово гнездо, изглежда, смята, че съм аз. Чудно, откъде ли е стигнала до това заключение?

– Уверявам те, че не знам. Онзи глупак Едард Старк ме обвини в същото. Намекна, че лорд Арин е подозирал или... е, вярвал е...

– Че се чукаш с нашия скъп Джайм?

Тя го зашлеви.

– Да не мислиш, че съм сляп като татко? – Тирион потърка бузата си. – Кой с кого си ляга ми е все едно... макар че не изглежда много честно да си разтваряш краката за единия брат, но не и за другия.

Тя го зашлеви пак.

– Бъди добра, Церсей, само се пошегувах. Ако трябва да сме честни, бих предпочел някоя хубава курва. Така и не разбрах какво толкова намира Джайм в теб, освен собственото си отражение.

Тя го зашлеви трети път.

Двете му бузи пламнаха, но той се усмихна.

– Ако продължаваш така, мога да се ядосам.

Това задържа ръката ѝ.

– Защо трябва да ме интересува това?

– Имам си някои нови приятели – сподели Тирион. – Никак няма да ти харесат. Защо уби Робърт?

– Той сам го направи. Ние само помогнахме. Когато Лансел видял, че Робърт тръгва да убива глигана, дал му силно вино. Любимото му горчиво червено, но подсилено, три пъти по-силно, отколкото беше свикнал. Големият вонящ глупак страшно го харесал. Могъл е по всяко време да спре да се налива, но не, пресушил единия мях и казал на Лансел да му донесе друг. Глиганът свършил останалото. Жалко, че те нямаше на пира, Тирион. Толкова вкусен глиган не бяхме опитвали. Сготвиха го с гъби и ябълки. Имаше вкус на триумф.

– Наистина, сестричке, родена си за вдовица. – Тирион предпочиташе Робърт Баратеон, колкото и да вилнееше в пианствата си този глупак... без съмнение заради неприязънта на сестра си. – Е, ако си приключила с шамарите, време е да си ходя.

И непохватно се смъкна от стола.

Церсей се намръщи.

– Не съм ти разрешила да си тръгваш. Искам да знам как смяташ да освободиш Джайм.

– Ще ти кажа, когато сам го науча. Замислите са като плод, трябва им време да узреят. Точно сега смятам да се поразходя по улиците и да му взема мерките на този град. – Тирион отпусна ръка на главата на единия сфинкс до вратата. – Последна молба за довиждане. Много моля, погрижи се косъмче да не падне от главата на Санса Старк. Не бих искал да загубя и двете дъщери.

Извън залата на съвета Тирион кимна небрежно на сир Мандън и закричи по дългия сводест коридор. Брон се лепна като сянка след него. От Тимет, син на Тимет, нямаше и помен.

– Къде е нашата Червена ръка? – попита Тирион.

– Изпита силен порив да огледа замъка. Такива като него не се свъртат да чакат дълго в коридори.

– Дано не убие някоя важна особа. – Хората от клановете, които Тирион беше взел със себе си от твърдините им по зъберите на Лунните планини, бяха верни по свой, свиреп начин, но също така бяха хора горди, както и свадливи, склонни да отвръщат на всяка обида, истинска или въображаема, със стомана. – Постарай се да го намериш. И междувременно се погрижи останалите да ги настанят и нахранят. Искам ги в бараките под Кулата на Ръката, но гледай стюардът да сложи Каменните врани до Лунните братя и му кажи да настани Горените отделно сами, в общо помещение.

– Ти къде ще бъдеш?

– Връщам се в „Счупената наковалня“.

Брон се ухили безсрамно.

– Да ти трябва придружител? По улиците, разправят, било опасно.

– Ще повикам капитана на сестрината ми домашна охрана и ще му напомня, че аз съм не по-малко Ланистър от нея. Трябва да му се напомни, че се е клел пред Скалата на Кастърли, а не на Церсей или Джофри.

Час по-късно Тирион тръгна от Червената цитадела, придружен от дузина стражи на Ланистър в пурпурни плащове и шлемове с изправени лъвове отгоре. Докато минаваха под решетките на портикула, забеляза стърчащите глави по стените. Почернели от гниенето и катрана, всички отдавна бяха станали неразпознаваеми.

– Капитан Вилар – извика той, – искам тия да ги свалите до утре сутринта. Дайте ги на Сестрите на мълчанието за пречистване. – Предполагаше, че ще е адски трудно да ги наместват с трупове, но все пак трябваше да се направи. Дори в разгара на една война трябваше да се

спазва някакво приличие.

Вилар се поколеба.

– Негова милост ни е казал, че иска главите на предателите да останат, докато не ги допълни с последните три, ей на онези шипове в края.

– Чакай да пробвам на сяпю. Единият е Роб Старк, а другите – лордовете Станис и Ренли. Улучих ли?

– Да, милорд.

– Моят племенник днес стана на тринадесет години, Вилар. Постарай се да го запомниш. Тези глави искам утре да ги няма, или на някой от празните шипове може да кацне нечия друга. Схванахте ли намека ми, капитане?

– Лично ще се погрижа да се свалят, милорд.

– Добре.

Тирион пое в тръс, оставяйки червените плащове да го следват както намерят за добре.

Беше казал на Церсей, че смята да вземе мярката на града. Не беше съвсем лъжа. Тирион Ланистър не остана доволен от повечето неща, които видя. Улиците на Кралски чертог винаги бяха претъпкани, безредни и шумни, но сега миришеха на заплаха по начин, какъвто не помнеше от предишните си идвания тук. В канавката край улицата на тъкачите лежеше проснат гол труп и глутница озверели псета го разкъсваха, но като че ли никой не забелязваше това. Стражи се срещаха навсякъде, движеха се по двойки по кривите улички в златните си плащове и черните си плетени ризници, стиснали здраво железните си тояги. Пазарите бяха пълни с дрипави хора, изнесли за продан домакински вещи срещу всякаква цена, която можеха да вземат... и подозрително празни откъм продаващи храна селяни. Малкото продукти, които можа да види вървяха на тройно по-висока цена, отколкото преди година. Един амбулантен търговец печеше на въглени одрани пълхове. „Пресни пълхове – викаше високо, – хайде на пресните пълхове“. Пресните пълхове явно бяха за предпочитане пред стари, разкапани пълхове. Страшното беше, че пълховете изглеждаха по-апетитно от повечето неща, които продаваха касапите. На Брашмяната улица Тирион видя пазачи пред вратата на всеки дюкян. Спомни си приказката, че в трудни времена лекарите купуват наемници по-евтино от хляба.

– Тук не влиза много храна напоследък, нали? – каза той на Вилар.

– Малко е – призна капитанът. – При тази война по речните земи и откакто лорд Ренли започна да събира бунтовници в Планински рай, пътищата се затвориха на юг и на запад.

– И какво прави по въпроса добрата ми сестра?

– Взима мерки да възстанови кралския мир – увери го Варис. – Лорд Слинг е утроил броя на градската стража, а кралицата нае хиляда занаятчии да работят по защитата ни. Каменоделците подсилват стените, дърводелци строят стотици катапулти, стрелари правят стрели, ковачи коват оръжия, а Гилдията на алхимиците е задължена да осигури десет хиляди делви с адски огън.

Тирион помръдна неспокойно на седлото. Доволен остана, че Церсей не е бездействала все пак, но адският огън беше коварно вещество, а десет хиляди делви стигаха да превърнат целия Кралски чертог в камара въглени.

– Откъде е намерила сестра ми пари да плати за всичко това?

Не беше тайна, че крал Робърт бе оставил короната с огромен дълг, а алхимиците трудно можеше да ги сбърка човек с безкористни алтруисти.

– Лорд Кутрето винаги намира начин, милорд. Наложил е такса на онези, които искат да влязат в града.

– Да, това ще свърши работа – отвърна Тирион и си помисли: „Умно. Умно и жестоко.“ Десетки хиляди бяха побягнали от домовете си, за да потърсят уж сигурността на Кралски чертог. Видял ги беше по Кралския път: тълпи от майки и деца и изплашени бащи, които поглеждаха с жадни очи към конете и фургоните му. Стигнаха ли до града, всички те щяха с готовност да платят каквото и да е, само да останат тези вдъхващи утеха стени между тях и войната... макар че можеха и да премислят, ако научеха за адския огън.

Ханът под табелата със счупената наковалня се намираще недалече от същите тези стени близо до Портата на боговете, през която бяха влезли сутринта. Щом влязоха в двора, едно момче притича да помогне на Тирион да слезе от коня.

– Върни хората си в замъка – каза той на Вилар. – Ще преношувам тук.

Капитанът го погледна недоверчиво.

– Няма ли да е опасно за вас, милорд?

– Е, колкото за това, капитане, когато напуснах хана тази заран, беше пълен с Черни уши. В компанията на Чела, дъщеря на Чейк, човек никога не е в пълна безопасност.

И се затътри към вратата.

Когато влезе в хана, го посрещна весела глъч. Разпозна гърления кикот на Чела и по-лекия, мелодичен смях на Шае. Момичето седеше

край камината и пиеше вино на една от кръглите, дървени маси с трима от Черните уши, които беше оставил да я пазят, и някакъв дебел мъж, с гръб към него. Гостилничарят, предположи... докато Шае не извика името му и натрапникът не стана.

– Добри ми лорде, толкова се радвам да ви видя – изгука дебелият и мазна евнушеска усмивка разцъфтя върху напудреното му лице.

Тирион почти залитна.

– Лорд Варис? Не допусках, че ще ви срещна тук. – „Другите да го вземат дано, как ги е намерил толкова бързо?“

– Извинете ме за натрапничеството – каза Варис. – Но изпитах внезапен подтик да се запозная с вашата млада дама.

– Мла-да дама – повтори превзето Шае. – Наполовина сте прав, милорд. Млада съм.

„На осемнайсет – помисли Тирион. – На осемнайсет и курва, но умът ѝ сече, пъргава е като котка под завивките, с големи тъмни очи и прекрасна черна коса и сладка, мека, жадна мъничка уста... и моя! Проклет евнух.“

– Боя се, че аз съм натрапникът, лорд Варис – каза с пресилена вежливост, – Когато влязох, като че ли прекъснах веселието ви.

– Милорд Варис направи комплимент на Чела за ушите ѝ и каза, че сигурно е убила доста мъже, за да има такъв хубав гердан – обясни Шае. Подразни го, че нарече Варис „милорд“ със същия тон, с който наричаше него в креватните игри. – А Чела му каза, че само страхливците убиват победените.

– По-храбро е да оставиш човека жив и да му дадеш шанс да се пречисти от срама, като си върне ухото – обясни Чела, малката смугла жена, чийто ужасен гердан включваше четиридесет и шест сухи, сбръчкани уши. Тирион ги беше броил. – Само така можеш да докажеш, че не се боиш от враговете си.

Шае прихна.

– Пък после милорд каза, че ако той е Черно ухо, нямало да може да спи; щях да сънувам едноухи мъже, вика.

– Проблем, пред който няма да се изправя никога – заяви Тирион. – Аз се ужасявам от враговете си, затова ги убивам.

Варис се изкиска.

– Ще пийнете ли малко вино с нас, милорд?

– Ще пийна малко вино. – Тирион се намести до Шае. Разбра какво става тук, макар Чела и момичето да не разбираха. Варис носеше послание. Когато каза „изпитах внезапен подтик да се запозная с вашата

млада дама“, това означаваше „Опитахте се да я скриете, но аз знаех къде е и каква е, и ето ме тук.“ Чудно, кой го беше издал? Ханджията, онова коняръче вън, някой страж на портата... или някой негов?

– Винаги обичам да се връщам в града през Портата на боговете – заговори Варис на Шае, докато пълнеше чашите. – Релефите по стените на стражевата кула са възхитителни, разплакват ме всеки път, щом ги видя. Очите... толкова са изразителни, не мислите ли? Сякаш те следят, докато минаващ под портикула.

– Не забелязах, милорд – отвърна Шае. – Утре рано ще погледна отново, с ваше благоволение.

„Не си прави труда, миличко – помисли Тирион и разклати виното в чашата. – Пука му на него за релефите. Очите, които толкова хвали, са негови. Искане да каже, че той следи. Знаел е, че сме тук, в мига, в който минахме през портите.“

– И се пазете, детето ми – настоя Варис. – Кралски чертог напоследък съвсем не е безопасно място. Тези улици ги познавам добре, но и мен ме беше малко страх да дойда сам и без оръжие. В това тъмно време беззаконници бродят тук денем и нощем, о, да. Мъже с хладна стомана и още по-хладни сърца.

„Там, където аз мога да дойда сам и без оръжие, други могат да дойдат с мечове в юмруците си.“ Това казваше.

Шае се засмя.

– Само да се опитат да ми досаждат, Чела ще им скочи и ще останат без едно ухо.

Варис се закиска, сякаш това беше най-смешното нещо, което бе чувал, но когато се обърна към Тирион, в очите му нямаше смях.

– Вашата млада дама е толкова мила... На ваше място бих я пазил много грижливо.

– Смятам да го направя. Ако някой ѝ посегне... е, много съм дребен за Черно ухо и не претендирам за храброст.

„Схвана ли? Говоря на същия език като теб, евнух. Посегни ѝ и ще ти взема главата.“

– Време е да ви оставя. – Варис стана. – Знаем колко сте уморени от пътя. Искане само да ви кажа добре дошли, милорд, и че съм безкрайно доволен от вашето идване. Страшна нужда имаме от съвета ви. Видяхте ли кометата?

– Може да съм нисък, но не съм спял – каза Тирион. Навън по кралския път тя сякаш покриваше половината небе и засенчваше с блясъка си сърпа на луната.

– По улиците я наричат Червения пратеник – каза Варис. – Казват, че идва като вестител пред някой крал, за да предупреди за предстоящите пожарища и кръв. – Евнухът потърка напудрените си ръце. – Ще позволите ли да ви оставя с една гатанка, лорд Тирион? – Не дочака за отговор. – В една стая седят трима знатни. Крал, жрец и богаташ с купчина злато пред него. По средата им стои един наемник, дребен човек, от тълпата, без име и простичък. Всеки от големците му заповядва да убие другите двама. „Направи го – казва кралят – защото аз съм законният ти владетел.“ „Направи го – казва жрецьт, – заповядвам ти го от името на боговете.“ „Направи го – казва богатият, – и всичкото това злато е твое.“ Тъй че кажете ми: кой остава жив и кой загива? – Евнухът се поклонил дълбоко и бързо се изниза от гостилницата, ситнейки с меките си пантофи.

Щом той излезе, Чела изсумтя, а Шае набръчка хубавото си лице.

– Кой? Ами богатият остава жив! Нали?

Тирион отпи замислено от виното.

– Може би. А може би не. Изглежда, зависи от наемника. – Остави чашата на масата. – Хайде, да се качваме горе.

Трябваше да го изчака горе на стълбището, защото краката ѝ бяха дълги, стройни и гъвкави, а неговите – къси, тромави и болнави. Но се усмихваше, когато стигна до нея.

– Липсвах ли ти? – подразни го и взе ръката му.

– Страшно – призна Тирион. Шае не беше висока повече от пет стъпки, но все пак трябваше да вдига глава, за да я гледа... макар че с нея това не го притесняваше. И отдолу да я гледа, беше хубава.

– Ще ти липсвам непрекъснато в Червената цитадела – обеща му тя и го поведе към стаята. – Сам, в студеното легло в онази твоя Кула на Ръката.

– Съвсем вярно. – Тирион с радост щеше да я задържи до себе си, но лорд баща му го бе забранил. „Курвата в двора няма да я водиш“, беше заповядал лорд Тивин. Границите на непокорството му стигаха до това да я вкара в града. Цялата му власт произтичаше от баща му и момичето трябваше да го разбере. – Няма да си далече – обеща той. – Ще имаш къща, с пазачи и слуги, и ще ти гостувам всеки път, когато мога.

Шае затвори вратата с ритник. През мъгливите стъкла на тесния прозорец се виждаше смътно Великата септа на Белор, увенчала като корона хълма на Висения, но друга гледка привлече погледа на Тирион. Шае свали роклята си и я захвърли. Не си падаше по долните дрехи.

– Няма да можеш да спиш – му каза и застана пред него, розова,

гола и прекрасна, с едната ръка на бедрото. – Всеки път, щом легнеш, ще мислиш за мен. Ще се втвърдяваш и няма да има кой да ти помогне, и няма да можеш да заспиш, освен ако... – Ухили се с хитрата усмивка, която Тирион познаваше много добре. – Всъщност затова ли я наричат Кулата на Ръката?

– Млъкни и ме целуни – заповяда той.

Вкуси виното на устните ѝ и усети малките ѝ твърди гърди, как се притиснаха в него, докато ръката ѝ шареше по връзките на брича му.

– Лъве мой – прошепна му тя, щом се откъсна от целувката, за да го съблече. – Моят сладък лорд. Моят гигант Ланистър.

Тирион я събори в леглото. Когато я прониза, тя изпищя така, че Белор Блажения сигурно се обърна в гробницата си, а ноктите ѝ оставиха драскотини по гърба му. Никога не беше изпитвал такава наслада от болката.

„Глупак – помисли си Тирион след това, докато лежах по средата на хлътналата постеля сред омачканите завивки. – Няма ли да го разбереш веднъж и завинаги, джудже? Тя е курва, проклетнико, и обича парите ти, а не щръкналия ти паток. Тиша помниш ли?“ И все пак, когато пръстите му минаха леко по кафявото ѝ зърно, от докосването им тя се вкочани и той видя белега на гърдата ѝ, където я беше ухапал от страст.

– Е, и какво ще правите сега, милорд, след като вече сте Ръката на Краля? – попита Шае, докато шепите му обгръщаха тази топла и мека плът.

– Нещо, което Церсей изобщо не очаква – тихо промърмори Тирион, долепил устни в тънката ѝ шия. – Ще... въздам правосъдие.

БРАН

Бран предпочиташе коравия камък на седалката на прозореца пред удобствата на пухеното легло и топлите завивки. В леглото стените го притискаха от всички страни и таванът тежко надвисваше над него. В леглото стаята беше неговата килия, а Зимен хребет – затворът му. Но извън прозореца му широкият свят зовеше.

Не можеше да върви, нито да се катери или да ловува, нито да се бие с дървен меч както някога, но можеше да гледа. Обичаше да наблюдава как прозорците светват из целия Зимен хребет, щом се запалеха свещите и огньовете в камините зад стъклата, и обичаше да слуша песента на вълчищата, възпяваща звездите.

Напоследък често сънуваше вълци. „Те ми говорят, като брат на брат“, казваше си, когато вълчищата подхванеха воя си. Почти ги разбираше... не съвсем, не истински, но почти... все едно че пееха на език, който някога беше познавал, но някак си го е забравил. Двамата Уолдър се плашеха от тях, но Старките носеха в жилите си вълча кръв, така поне казваше баба Нан. „Макар че тя е по-силна у някои и по-слаба у други“, предупреждаваше го накрая старицата.

Воят на Лято беше протяжен и тъжен, изпълнен със скръб и копнеж. Рошльо виеше някак по-диво. Гласовете им отекваха по дворовете и дългите коридори, докато не закънтеше целият замък, и на човек му се струваше, че цяла глутница вълчища обитава Зимен хребет, а не само две... две, когато преди време тук имаше шест. „Дали не тъгуват за братята и сестрите си – чудеше се Бран. – Дали не викат Сив вятър и Дух, или Нимерия и кротката Лейди? Дали не искат да се върнат у дома и пак да се съберат в глутница?“

– Може ли да разбере човек ума на един вълк? – каза сир Родрик Касел, когато Бран го попита защо вият. Майката на Бран го беше назначила за кастелан на Зимен хребет и задълженията му оставяха малко време, за да си задава празни въпроси.

– За свобода е зовът им – заяви Фарлън, който беше кучкар и не обичаше вълчищата повече, отколкото хрътките си. – Не обичат да ги държат затворени между стени, и кой ли може да ги вини? Мястото на дивите същества е на диво, а не в замък.

– Искат да идат на лов – съгласи се готвачът Гейдж, докато хвърляше бучки лой в котлето с яхнията. – Вълкът души по-добре и от най-

добрия ловец. Сигурно са надушили плячка.

Майстер Лувин не мислеше така.

– Вълците често вият на луната. Тия сега вият на кометата. Виждаш ли колко е ярка, Бран? Сигурно си мислят, че тя е луната.

Когато Бран разказа това на Оша, тя се разсмя гръмко.

– Вълците ви са по-умни от майстера – каза дивачката. – Те знаят истини, които побелелият старец е забравил. – Начинът, по който го изрече, го накара да потръпне, а когато я попита какво означава кометата, тя отговори: – Кръв и огън, момче, и нищо хубаво.

Бран попита септон Чайл за кометата, докато подреждаха купчина-та свитъци, спасени от пожара в библиотеката.

– Това е мечът, който разсича сезоните – кратко отговори септонът и скоро след това пристигна гарван от Староград, с вест за настъпването на есента, така че той несъмнено беше прав.

Въпреки че баба Нан не мислеше така, а тя беше живяла по-дълго от всички тях.

– Драconi – рече тя, вдигна глава и изсумтя. Беше почти сляпа и не можеше да види кометата, но твърдеше, че я подушва. – Драконите ще да са, момче – настоя старицата. От баба Нан Бран не беше чувал „принце“, „милорд“ и други подобни учтивости.

– Ходор – каза Ходор. Той винаги казваше само това.

Но все пак вълчищата виеха. Стражите по стените мърмореха проклетия, псетата в кучкарника лаеха злобно, конете ритяха и цвилеха в яслите, двамата Уолдър трепереха край огъня си и дори майстер Лувин се оплакваше от безсънни нощи. Само Бран нямаше нищо против. Сир Родрик беше затворил вълците в гората на боговете, след като Рошльо ухапа малкия Уолдър, но камъните на Зимен хребет правеха странни фокуси със звука и понякога му се струваше, че вият точно под прозореца му. Друг път беше готов да се закълне, че тичат по бойниците като часовои. Съжаляваше, че не може да ги види.

Но можеше да види кометата, надвиснала над Стражевата зала и Камбанарията, и още по-нататък над Първата цитадела, тромава и кръгла, с черните фигури на водоливниците, като чудовищни сенки на пурпурния оток на здрача. Някога Бран познаваше всеки камък по тези сгради, отвътре, както и отвън; беше ги изкачвал всички, пълзял беше по отвесните стени с такава лекота, с каквато другите момчета тичаха надолу по стъпалата. Покривите им бяха тайните му места, а враните на върха на полуразрушената кула – най-добрите му приятели.

А след това беше паднал.

Падането не помнеше, но така твърдяха и той предполагаше, че е вярно. За малко не беше умрял. Щом видеше изтритите от времето водоливници на върха на Първата цитадела, странно, нещо стягаше корема му като с клещи. А сега не можеше да се катери, нито да ходи или да тича, нито да се бие с меч, а сънищата, които бе сънувал за рицарство, гъмжаха в главата му.

Лято виел и в деня, в който Бран падна, и дълго след това, докато той бе лежал в несвят в леглото си – Роб му го каза преди да тръгне на война. Лято беше скърбял за него, а Рошльо и Сив вятър бяха споделили скръбта му. А през нощта, когато окървавеният гарван донесе вестта за смъртта на баща им, вълците също го разбраха. Бран тогава беше в кучичката на майстера с Рикон и си говореха за горските чеда, но Лято и Рошльо заглушиха думите на Лувин с воя си.

„Сега защо скърбят?“ Дали някой не беше посякъл краля на Севера, неговия брат? Дали незаконният му брат Джон Сняг не беше паднал от високия леден Вал? Майка му ли беше умряла, или някоя от сестрите му? Или пък беше нещо друго, както, изглежда смятаха майстерът, септонът и баба Нан?

„Ако наистина бях вълчище, щях да разбера песента“ – тъжно помисли той. Във вълчите си сънища можеше да тича по склоновете на планините, по назъбените ледени планини, по-високи и от най-високата Кула, и да застава на самото било под пълната луна и с целия свят под себе си. Както преди.

– Ааааау – извика Бран колебливо. Сви шепи пред устата си и вдигна глава към кометата. – Ааааауу! – зави Бран. Глупаво прозвуча, кухо и треперливо, като вой на малко момче, а не вълчи. Но все пак Лято му отвърна и дълбокият му глас заглуши гласеца на Бран, а Рошльо се включи в хора. Бран изви отново: „Аааууу!“ Виеха заедно. Последните от глутницата.

Шумът привлече един от стражите до вратата, Ливадата с голямата пъпка на носа. Той надникна, видя, че Бран вие към прозореца, и каза:

– Това пък какво е, принце?

На Бран му ставаше чоглаво, когато някой го нарече „принц“, въпреки че беше наследникът на Роб, а Роб сега беше кралят на Севера. Извърна глава и зави към пазача.

– Аааааауу! Аааааааууу!

Ливадата се почеса по челото.

– Що не го спрете това?

– Ааааау. Аааааааууу.

Стражът се махна, после се върна с майстер Лувин, целия в сиво и със стягащата врата му метална верига.

– Бран, тези зверове долу вдигат достатъчно шум и без твоята помощ. – Той сложи ръка на главата на Бран. – Часът е късен, отдавна трябваше да си заспал.

– Говоря с вълците. – Бран махна ръката му.

– Трябва ли да карам Ливадата да те занесе в леглото?

– Сам мога да си ида в леглото. – Микен беше набил един ред железни пръчки в стената, така че Бран можеше да се издърпва с ръце из стаята. Беше бавно и трудно, раменете го заболяваха, но мразеше да го носят. – Все едно, не съм длъжен да спя, ако не искам.

– Всички хора трябва да спят, Бран. Дори принцовете.

– Когато спя, се превръщам във вълк. – Бран извърна лице и се загледа отново в нощта. – Вълците сънуват ли?

– Всички същества сънуват, мисля, но не като нас, хората.

– А мъртвите сънуват ли? – попита Бран. Мислеше за баща си. В тъмните крипти под Зимен хребет един каменоделец беше изсякъл от гранит лика на баща му.

– Според някои – да, според други – не – отвърна майстерът. – Самите мъртви мълчат по този въпрос.

– Дърветата сънуват ли?

– Дърветата? Не...

– Сънуват. – Бран го каза с увереност. – Сънуват дървесни сънища. Аз понякога сънувам дърво. Язово дърво, като онова, в гората на боговете. То ме вика. Вълчите сънища са по-добри. В тях душа неща и понякога вкусвам кръв.

Майстер Лувин опипа веригата на гърлото си.

– Ако склониш да прекарваш повече време с другите деца...

– Мразя другите деца – каза Бран. Говореше за двамата Уолдър. – Заповядах ти да ги отпратиш.

Лувин го погледна строго.

– Двамата Фрей са повереници на лейди майка ти, изпратени са тук за гледане по нейна изрична заповед. Не е в правата ти да ги пъдиш, нито е възпитано. Ако ги изгоним, къде ще отидат?

– У дома си. Заради тях не разрешаваш Лято да е при мен.

– Малкият Фрей не е искал да го нападат. Нито аз.

– Това беше Рошльо. – Големият черен вълк на Рикон беше толкова див, че понякога плашеше и Бран. – Лято никога не е ухапвал никого.

– Лято разкъса гърлото на един човек в тази същата стая, или си

забравил? Истината е, че тези сладки кутрета, които намерихте с братята си в снега, се превърнаха в опасни зверове. Момчетата Фрей поне са разумни и се пазят от тях.

– Трябва Уолдърите да ги държим в гората на боговете. Ще могат да си играят на „лорда на бродовете“ колкото си искат, а Лято ще може отново да спи при мен. Щом съм ви принц, защо не ме слушате? Искан да поияздя Игруша, но Бирен корем не ме пушна да изляза през портата.

– И съвсем правилно. Вълчий лес е пълен с опасности. Последното ти излизане би трябвало да те е научило на това. Да не искаш някой разбойник да те хване и да те продаде на Ланистърови?

– Лято щеше да ме спаси – настоя Бран упорито. – Принцовете би трябвало да ги оставят да плават по море, да ловят глигани във вълчий лес и да се блъскат с пики.

– Бран, мило дете, защо се самоизтезаваш така? Един ден сигурно ще можеш да правиш някои неща, но засега си само едно осемгодишно момче.

– Бих предпочел да съм вълк. Тогава щях да мога да живея в гората и да спя където си поискам, и щях да мога да намеря Аря и Санса. Щях да надуша къде са и да ги спася, а когато Роб тръгне на битка, щях да се бия редом с него като Сив вятър. Щях да разкъсам гърлото на Кралеуби-еца със зъбите си, ето така, хръсс, и тогава войната щеше да свърши и всички да се върнат у дома, в Зимен хребет. Ако бях вълк... – Той зави: – Аааааау...

Лувин повиши тон.

– Един принц би приел гостоприемно...

– АААААУ... – зави Бран, по-силно. – АААААААУУУ.

Майстерът се предаде.

– Както искаш, дете. – И излезе от спалнята колкото натъжен, толкова и с погнуса.

Воят загуби вкуса си, след като Бран остана сам, и малко след това той млъкна. „Но аз ги приех гостоприемно – каза си с негодувание. – Бях господарят на Зимен хребет, истински лорд, не може да казва, че не съм бил.“ Когато двамата Уолдър пристигнаха от Близнаците, Рикон беше този, който поиска да ги изпъдят. Четиригодишното бебе пишеше, че иска мама и татко, и Роб, не тези непознати. Бран трябваше да го успокоява и да поздравява двамата Фрей с добре дошли. Той им беше предложил месо и медовина и място край огъня, и дори майстер Лувин каза след това, че е постъпил добре.

Само че това беше преди играта.

Играта се играеше с един дървен труп, тояга, вода и много викане. Водата беше най-важното, уверяваха Бран Уолдър и Уолдър. Можеш да използваш дъска или дори камъни, а един клон може да ти е за тояга. Дори не си длъжен да викаш. Но без вода играта не ставаше. И след като майстер Лувин и сир Родрик не бяха склонни да пуснат децата да се скитат из вълчия лес, за да търсят поток, примириха се с мъгливите езерца в гората на боговете. Уолдър и Уолдър не бяха виждали преди вода да бълбука от земята, но и двамата се съгласиха, че така играта ще стане дори по-интересна.

И двамата се казваха Уолдър Фрей. Големия Уолдър каза, че в Близнаците било „тъпкано“ с Уолдъри, всички наречени на името на дядото, лорд Уолдър Фрей. Като чу това, Рикон им каза високомерно:

– А пък ние в Зимен хребет си имаме собствени имена.

Играта я играеха така. Слагаха дънера над водата и единият играч заставаше по средата с тоягата. Той беше господарят на брода и когато някой от играчите се приближеше, той трябваше да каже: „Аз съм господарят на брода, кой идва тук?“ И другият играч трябваше да държи реч кои са те и защо трябва да им разреши да преминат брода.

Господарят можеше да ги накара да положат клетви и да отговарят на въпроси. Не бяха длъжни да му казват истината, но клетвите ги обвързваха, освен ако не кажеш „да речем“, и то така, че господарят да не го забележи. След това можеш да се опиташ да събориш господаря във водата и тогава ти ставаш господар на брода, но само ако си казал „да речем“. Иначе излизаш от играта. Господарят можеше да събаря когото си поиска във водата и единствен можеше да използва тояга.

На практика играта се свеждаше до много бутане, блъскане и падане във водата, последвано от шумни спорове дали някой е казал или не е казал „да речем“. Повечето пъти господар на брода беше Малкия Уолдър.

Той беше Малкия Уолдър, въпреки че беше висок и як, с червендалесто лице и шкембест. Големият Уолдър беше с остро лице, мършав и с половин стъпка по-нисък.

– Той е с петдесет и два дни по-голям от мен – обясни Малкия Уолдър, – затова отначало е бил по-голям, но аз раста бързо.

– Ние сме братовчеди, не сме братя – добави Големия Уолдър, малкия де. – Аз съм Уолдър, синът на Джамос. Баща ми е син на лорд Уолдър от четвъртата му жена. А той е Уолдър, син на Мерет. Баба му е третата жена на лорд Уолдър, Крейкхолката. По наследствени права той е преди мен, макар че аз съм по-големият.

– Само с петдесет и два дни – възрази Малкия Уолдър. – А и никой от двамата ни няма да получи Близнаците, тъпак.

– Аз ще ги получа – заяви Големия Уолдър. – И освен това ние не сме единствените Уолдър. Сир Стеврон има внук, Черния Уолдър, той е четвъртият по наследствената линия, освен това имаме Червения Уолдър, сина на сир Емон, и копелето Уолдър, него пък изобщо го няма в линията. Него го наричат Уолдър Реките, а не Уолдър Фрей. Плюс това има и момичета, които се казват Уолда.

– И Тир. Винаги забравяш Тир.

– Той е Уол-тир, а не Уолдър – подхвърли пренебрежително Големия Уолдър. – А и е след нас, така че не го брой. Все едно, никога не съм го харесвал.

Сир Родрик се разпорежи двамата да спят в спалнята на Джон Сняг, понеже Джон беше в Нощния страж и никога нямаше да се върне. Бран ги намрази и заради това. Имаше чувството, че двамата Фрей се опитват да откраднат мястото на Джон. Беше гледал умислено как Уолдърите се надпреварват с Ряпата, готварчето и момичетата на Джозет, Банди и Шира. Двамата Уолдър бяха заявили, че Бран трябва да е съдията и той да решава дали хората са казали „да речем“, или не са, но щом играта започна, съвсем го забравиха.

Виковете и плясъците скоро привлякоха и други: Пала, момичето от кучкарника, момчето на Кайн Кейлон, Томи, чийто баща Том Дебелакка беше умрял с бащата на Бран в Кралски чертог. Скоро всички бяха мокри и кални. Пала стана кафява от глава до пети, с мъх в косата, и от смях дъх не можеше да си поеме. Бран не беше чувал толкова много смях от нощта, в която долетя окървавеният гарван. „Ако си имах крака, всички щях да ги съборя във водата – помисли си с горчивина. – Никой нямаше да е господар на брода освен мен.“

Накрая в гората на боговете дотича Рикон с Рошльо по петите. Погледа как Ряпата и малкия Уолдър се борят за тоягата, докато Ряпата не изгуби равновесие и не плюсна във водата, и извика:

– Аз! Сега е мой ред! И аз искам да играя! – Малкия Уолдър го прикани и Рошльо застъпва след него. – Рошльо, не! – заповяда брат му. – Вълците не могат да играят. Ти стой с Бран. – И вълкът остана...

... Докато Малкият Уолдър не цапардоса Рикон с тоягата, силно и право в корема. Докато Бран примигне, черният вълк вече летеше над дънера и водата се окървави, Уолдърите пищяха като заклани, а Рикон седеше в калта и се смееше, а Ходор дотича, топуркайки с грамадните си крака, и завика:

– Ходор! Ходор! Ходор!

След тази случка, странно, Рикон реши, че харесва Уолдърите. Те престанаха да играят на „господаря на бродовете“, но играеха други игри – на чудовища и девизи, на плъхове и котки, на „я ела в замъка ми“, на какво ли не. С Рикон до тях, Уолдърите плякосваха кухните за банички и меденки, тичаха по крепостните стени, подхвърляха кокали на палетата в кучкарниците и се упражняваха с дървени мечове под зоркото око на сир Родрик. Рикон дори им показва дълбоките сводове под земята, където каменоделецът ваеше гробницата на баща им.

– Нямах право! – изкрещя Бран на брат си, когато го чу. – Там няма място за тях, това е място на Старк!

Но на Рикон му беше все едно.

Вратата на спалнята му се отвори. Майстер Лувин носеше зелено шишенце и този път е него влязоха Оша и Ливадата.

– Направих ти отвара за сън, Бран.

Оша го прегърна с кокалестите си ръце. Беше много висока за жена, силна и жилава като върба. Понесе го без усилие към леглото.

– Това ще ти даде сън без сънища – каза майстер Лувин, докато вдеше запушалката. – Сладък, без сънища, сън.

– Наистина ли? – не повярва Бран.

– Да. Пий.

Бран пи. Отварата беше гъста и варовита, но в нея имаше мед и той я изгълта лесно.

– До утре ще се чувстваш по-добре. – Лувин се усмихна на Бран и го потупа по рамото, преди да си излезе.

Оша се задържа повече.

– Пак ли вълчите сънища?

Бран кимна.

– Не бива да се противиш толкова, момче. Видях те да говориш на дървото на сърцето. Може боговете да се опитват да ти отвърнат.

– Боговете? – промърмори той, вече сънен. Лицето на Оша се размаза и посивя. „Сладък сън. Без сънища“ – помисли Бран.

Но когато тъмнината го обгърна, се озова в гората на боговете. Стъпваше безшумно под сиво-зелени смърчове и чворести дъбове, стари като времето. „Аз вървя“ – каза си с възбуда. Част от естеството му знаеше, че е само насън, но дори вървежът насън бе по-добър от истината за спалнята, стените, тавана и непреодолимата врата.

Сред дърветата беше тъмно, но кометата огряваше пътя му и краката му бяха здрави. Вървеше на четирите си здрави крака, силни и

гъвкави, и усещаше земята под лапите си, мекия пукот на нападалите листа, гъстите корени и коравия камък, дълбоките пластове хумус. Усещането беше добро.

Миризмите изпълниха главата му, живи и омайващи: кално зелена-та воня на горещите локви, щедрият аромат на гниеща земя под лапите, катериците в дъбовете. Миризмата го накара да си спомни миризмата на топла кръв и как кокалите пращат между зъбите му. Слюнка напълни устата му. Ял беше преди не повече от половин ден, но нямаше сладост в мъртвото месо, макар и от сърна. Чуваше цвърченето и шумоленето на катериците горе в клоните, сврени на сигурно между листата, но бяха достатъчно предпазливи, за да посмеят да слязат долу, където крачеха двамата с брат си.

Усещаше и братовата си миризма, позната, силна и землиста, миризма черна като козината му. Брат му прибягваше покрай стените, изпълнен с дива ярост. Обикаляше и обикаляше, нощ и ден, и нощ, неуморно, и търсеше... плячка, изход, майка си, своите от котилото, глутницата си... търсеше, търсеше и не намираше.

Зад дърветата се издигаха стените, камари мъртва човешка скала, извисила се от всички страни на това петънце жива гора. Издигаха се петнисто сиви и покрити с мъх, по-дебели, здрави и по-високи и от най-високия вълчи скок. Хладно желязо и разцепено дърво затваряше единствените дупки в струпаните камъни. Брат му спираше пред всяка дупка и оголваше зъби от гняв, но изходите си оставаха затворени.

Първата нощ беше правил същото и разбра, че е без полза. Зъбенето тук нямаше да им отвори изход. Обикалянето на стените нямаше да ги измъкне на свобода. Вдигането на крак и белязането на дърветата нямаше да задържи човеците надалече. Светът около тях се беше стегнал, но оттатък заградената със стени гора си стояха и грамадните сиви пещери от човешка скала. „Зимен хребет“ – спомни си той и звукът на името нахлу внезапно в ума му. Отвъд неговите високи до небето човешки канари зовеше истинският свят и той знаеше, че трябва да отвърне или да умре.

АРЯ

Пътуваха от ранно утро до здрач през гори и градини, и грижливо поддържани поля, през тихи селца и шумни градчета, покрай здрави твърдини. Стъмнеше ли се, вдигаха бивак и хапваха на светлината на Червения меч. Мъжете пазеха на смени. Аря често зърваше зад дърветата блещукането на огън от биваците на други пътници. Всяка нощ биваците като че ли ставаха все повече и с всеки ден движението по кралския път – все по-оживено.

Сутрин, обед, вечер – те се точеха, стари хора и малки дечица, големи и малки, босоноги момичета и майки с невръстни бебета на гърди. Някои караха селски фургони или се друсаха във волски коли. Мнозина яздеха: дръгливи коне, понита, мулета, магарета, всичко, което можеше да върви, да тича или да се търкаля. Една жена водеше крава с натезало виме и с момиченце на гърба ѝ. Аря видя един ковач с ръчна количка със сечивата му, натоварени в нея: чукове и клещи, и дори наковалня, а малко след него мина друг човек с друга количка, само че в нея имаше две бебета, увити в грубо одеяло. Повечето вървяха пеш, с покъщнината си на гръб и с плашливи погледи. Вървяха на юг към града, към Кралски чертог, и само един на всеки сто си правеше труда да поспре и да размени някоя дума с Йорен и подопечните му, тръгнащи на север. И тя се чудеше защо никой друг освен тях не пътува в същата посока.

Много от пътниците бяха въоръжени; Аря видя ками и ножове, коси и брадви, а тук-там – и по някой меч. Някои си бяха направили криваци. Опипваха нервно оръжията си и попоглеждаха алчно подминаващите ги фургони, но накрая все оставяха колоната им да си замине. Тридесет души никак не бяха малко, все едно какво караха в тези фургони.

„Гледай с очите си – беше я учил Сирио – и слушай с ушите си.“

Един ден някаква обезумяла жена взе да им крещи от другата страна на пътя.

– Глупци! Ще ви избият, глупци! – Мършава беше като плашило, с кухи очи и разкъравени боси нозе.

На другата сутрин някакъв мазен търговец на сива кобила приближи до Йорен и му предложи да купи фургоните с всичко в тях за четвърт от същинската им цена.

– Война е, ще ти вземат всичко. По-добре ми ги продай на мен, приятел.

Йорен се извърна на другата страна, сви гърбавите си рамене и се изплю.

Същия ден Аря забеляза първия гроб: малка купчина пръст, изкопана като за дете. В рохкавата пръст беше поставен кристал и Ломи поиска да го вземе, но Бивола му каза да остави покойника на мира.

Няколко левги по-нататък Пред им показа още гробове, цяла редица, прясно изкопани. След това почти не минаваше ден, без да подминат нов гроб.

Веднъж Аря се събуди по тъмно, изплашена без никаква ясна причина. Горе Червеният меч делеше небесната вис с хиляда звезди. Нощта ѝ се стори странно тиха, макар да чуваше приглушеното хъркане на Йорен, пращането на огъня и дори помръдванията на магаретата. Въпреки всичко имаше чувството, че светът е затаил дъх, и тишината я накара да потръпне. После се сви на кълбо и заспа отново, стиснала в скута си Игла.

На заранта след като Пред не се събуди Аря разбра, че ѝ е липсвала кашлицата му. Тогава и те изкопаха гроб и заровиха наемника на мястото, където беше спал. Йорен му свали всички по-ценни вещи преди да го затрупат. Един поиска ботушите му, друг – камата. Ризницата и шлема му прибраха. Дългия му меч Йорен връчи на Бивола.

– С тия твои мотовилки може и да се научиш да го използваш – каза му той.

Едно момче, Тарбър, хвърли върху тялото на Пред няколко жълда, дано израсте дъб и бележи гроба му.

Същата вечер спряха в едно селце в обрасла с бръшлян странноприемница. Йорен преброи медниците в кесията си и реши, че ще им стигнат за една топла вечеря.

– Ще спим навън както винаги, но тук имат баня, ако някой от вас изпитва нужда от гореща вода и сапун.

Аря не посмя, макар вече да вонеше почти колкото Йорен, потна, кална и вмирисана. Някои от съществата, подслонили се в дрехите ѝ, бяха пътували с нея чак от Квартала на бълхите; стори ѝ се някак нередно да ги удави. Тарбър и Горещата баница се наредиха на опашка с мъжете за казаните с врялата вода. Други насядаха пред банята. Останалите поеха към гостилницата. Йорен дори изпрати Ломи с половници за тримата в букаите, които бяха останали във фургона си.

Къпани и некъпани, вечеряха месеници със свинско и печени ябълки. Ханджията ги почерпи с по една студена бира.

– Брат имах, облече черното преди години. Ратайче, умно момче

беше, ама един ден близна щипка пипер от масата на милорд. Вкусът му хареса, затуй. Ей тъй, за едната щипка пипер, ама сир Малкълм беше корав човек. Има ли пипер на Вала? – Когато Йорен поклати глава, ханджията въздъхна. – Срамна работа. Линк толкова обичаше пипера.

Аря отпиваше предпазливо по глътка бира между хапките. Спомни си, че баща им позволяваше понякога по чашка бира. Санса обикновено правеше кисела физиономия заради вкуса и казваше, че виното било много по-хубаво, но на Аря ѝ харесваше. Натъжи се, щом се сети за Санса и за баща си.

Ханът беше пълен с хора, тръгнали на юг, и гостилницата избухна от смях, когато Йорен заяви, че пътуват в обратна посока.

– Скоро ще тръгнете обратно – закле се ханджията. – На север път няма. Половината ниви са изгорени и колкото народ е останал, заключили са се зад твърдините си. Една банда тръгне заранта, друга ще ти излезе по здрач.

– За нас е все тая – опъна се Йорен. – Тъли или Ланистър, все едно. Валът не взима страна.

„Лорд Тъли е дядо ми“ – помисли Аря. За нея не беше „все тая“, но прехапа устна и продължи да слуша.

– Не са само Ланистър и Тъли – каза ханджията. – От Лунните планини слязоха диваци, на тях кажи, че не взимате страна, пък да те видя. Че и Старките се намесиха, лордчето е тръгнало надолу, синът на мъртвата Ръка...

Аря се вслуша. За Роб ли говореше?

– Чух, че момчето влизало в боя, яхнало вълк – рече един жълтокос мъж с половница бира в ръката.

– Глупашки приказки. – Йорен се изплю.

– Тоз, дето ми го каза, сам го видял. Вълк като кон, кълнеше се.

– Това, че някой се кълне, не му прави думите по-верни, Ход – каза ханджията. – Ей на, ти все се кълнеш, че ще си платиш вересиите, но досега един петак не съм видял. – Гостилницата избухна в смях, а мъжът с жълтата коса почервеня.

– Годината беше лоша за вълци – подхвърли един болнав човек в омърляно зелено наметало. – Край Окото на боговете глутниците са станали по-дръзки от всякога. Това овци, крави, кучета – все едно, трепят ги наред, и от хората страх нямат. Минеш ли нощем през ония гори, животецът ти е свършил.

– Хайде пак приказки. Толкоз е върно, колкото и другото.

– Същото го чух от братовчедка ми, а тя не е от тия, дето лъжат –

каза една стара жена. – Разправя, че имало една такава глутница, стотици зверове, човекоубийци. Оная, дето ги води, била вълчица, кучка от седмия ад.

„Вълчица.“ Ръката на Аря трепна и бирата се плисна. Близо до Тризбеца ли беше това Око на боговете? Да имаше поне една карта. Близо до Тризбеца беше оставила Нимерия. Не го искаше, но Джори каза, че нямало избор, че ако вълчицата се върне с тях, ще я убият, защото ухапала Джофри, макар той да си го заслужаваше. Трябваше да й викат, да крещат и да я замерват с камъни, и чак когато камъкът от ръката на Аря я улучи, тя престана да върви подир тях. „Тя сигурно няма да ме познае вече – помисли Аря. – Или ако ме познае, ще ме мрази.“

Мъжът в зеленото наметало каза:

– Чух и аз за тая адска кучка, как влязла веднъж в едно село... пазарен ден, хората наизлезли, а тя, моля ви, си върви ей така между тях, че и разкъсала едно бебе, от ръцете на майка му го измъкнала. Като стигнала вестта до лорд Мутън, той и синовете му се заклели, че ще й видят сметката. Проследили я до бърлогата ѝ с глутница вълкодави, ама едва отървали кожата. Нито едно от псетата не оцеляло, нито едно.

– Това са само приказки – избълва Аря, без да може да се спре. – Вълците не ядат бебета.

– Че ти откъде знаеш бе, момко? – попита мъжът в зеленото наметало.

Преди да е измислила отговор, Йорен я хвана над лакътя.

– Замаяла му се е главата от бирата, това е.

– Не съм пианя. Не ядат бебета...

– Марш навън, момче... и гледай да останеш там, докато не се научиш да си затваряш устата, когато говорят възрастни. – Бутна я рязко към вратата, извеждаща отзад към конюшните. – Хайде, навън. Виж дали конярчето е напоило конете ни.

Аря излезе навън вкочанена от яд.

– Не ядат – продължи да мърмори и изрита един камък. Той се изтъркаля и спря чак при фургоните.

– Момче – подвикна ѝ приятелски мъжки глас. – Добро момче.

Говореше ѝ един от мъжете във веригите. Аря пристъпи предпазливо към фургона с едната ръка на дръжката на Игла.

Затворникът вдигна празната половница и веригите му издрънчаха.

– Още бира? Човек ожаднява, като носи тия тежки гривни. – Беше най-младият от тримата, слаб, с хубави черти и все се усмихваше. Косата му беше червена от едната страна и бяла от другата, сплъстена и

мръсна от килията в тъмницата, както и от пътя. – Човек може и да се изкъпе – каза, като видя, че Аря го гледа. – А момче може да си намери приятел.

– Имам си приятели – каза Аря.

– Не съм ги видял – каза безносият. Беше нисък и дебел, с огромни ръце. Целият беше покрит с гъсти черни косми – по ръцете, краката, даже по гърба. Напомняше на Аря за една рисунка, която беше видяла преди време: на маймуна от Летните острови. Дупката на лицето му караше човек да отвръща очи.

Плешивият отвори устата си и изсъска като някакъв грамаден бял гущер. Когато Аря се дръпна стъписана назад, той отвори по-широко устата си и изплезил език – само че приличаше повече на отсечено пънче, отколкото на език.

– Престани – изломоти тя.

– Човек не си избира приятели в тъмни килии – каза хубавият, с червено-бялата коса. Нещо в говора му й напомни за Сирио. Съвсем същото, но в същото време по-друго. – Тези двама, те няма възпитание. Човек трябва извини. Ти казваш Ари, така, нали?

– Буцеста глава – каза безносият. – Буцеста глава, Буцесто лице, Момче пръчка. Внимавай, Лорат, ще те удари с пръчката.

– Човек трябва срамува от компания, Ари – каза хубавият. – Този човек има чест да казва се Джакен Х'гхар, някога от свободен град Лорат. Ех да бях сега в мой дом. Този човек лошо възпитан спътници казва Рордж – махна с половницата към безносия, – и Хапка. – Хапка отново й изсъска, показвайки жълтиците си нащърбени зъби. – Човек трябва има някакво име, така, нали? Хапка не може говори и Хапка не може пише, но негов зъби много остро, така човек казва него Хапка и той смее. Ари, ти харесва човек?

Аря отстъпи назад от фургона.

– Не.

„Не могат да ми направят лошо – каза си тя, – и тримата са вързани с вериги.“

Той обърна половницата си надолу.

– Човек трябва плаче.

Рордж, безносият, захвърли чашата си по нея и изруга. Железата го правеха тромав, но въпреки това тежката калаена половница щеше да я удари по главата, ако Аря не бе успяла да отскочи.

– Я донеси бира, пъпко. Веднага!

– Затваряй си устата! – Аря се помъчи да измисли какво щеше да

направи Сирио на нейно място. Извади дървения си учебен меч.

– Ела насам – рече Рордж, – ш'ти навра тая тояга в задника и ш'ти го пръсна от ебан.

„Страхът реже по-дълбоко от мечове.“ Аря стисна устни и насила пристъпи към фургона. Всяка стъпка беше по-трудна от предишната. „Свирепа като вълчица, спокойна като блатна вода.“ Думите запяха в главата ѝ. Сирио нямаше да се уплаши. Беше се приближила достатъчно, за да може да пипне колелото, когато Хапката скочи и посегна към нея, веригите му издрънчаха с ръждив звук. Но прангите задържаха ръцете му на педа от лицето ѝ. Той изсъска.

Тя го удари. Удари го здраво, точно между малките му очи.

Хапката изпищя и залитна, а след това вложи цялата си сила срещу държащите го вериги. Гривните се хлъзнаха, завъртяха се и се изпънаха, и Аря чу пукота на старото изсъхнало дърво, докато грамадните железни клинове се напругаха да се изтръгнат от подовите дъски на фургона. Белите му длани зашариха към лицето ѝ, а жилите по мишците му се издуха като сини корабни въжета, но прангите издържаха и най-сетне мъжът се сринва по гръб. От сълзящите язви по лицето му потече кръв.

– Момче има повече кураж, отколкото ум – отбеляза онзи, който се беше нарекъл Джакен Х'гхар.

Аря отстъпи от фургона. В следващия миг усети ръката на рамото си и се завъртя като вихър, и отново замахна с меча си – тояга, но се оказа само Бивола.

– Какво правиш?

Той вдигна ръце да се предпази.

– Йорен каза, че никой не трябва да приближава до тези тримата.

– Те не ме плашат – отвърна Аря.

– Тогава си глупав. Мен ме плашат. – Ръката на Бивола падна на дръжката на меча му и Рордж се разсмя. – Давай да се махаме.

Краката на Аря се запънаха в земята, но тя все пак се остави Бивола да я поведе към хана. Изпратиха ги грубият смях на Рордж и съскането на Хапката.

– Искаш ли да се бием? – попита тя Бивола. Искаше ѝ се да удари някого.

Той я изгледа стъписано и примига. Над тъмносините му очи бяха паднали кичури гъста, все още мокра от банята черна коса.

– Ще те нараня.

– Няма.

– Не знаеш колко съм силен.

– Не знаеш колко съм бърз.

– Сам си го просиш, Ари. – Бивола измъкна дългия меч на Пред.

– Стоманата е евтина, но мечът е истински.

Аря изтегли Игла от ножницата.

– Това е добра стомана, така че е по-истински от твоя.

Бивола поклати глава.

– Обещавах ли, че няма да ревеш, ако те порежа?

– Ще обещаая, щом искаш. – Извърна се странично в стойката си на танцуващия по водата, но Бивола не помръдна. Взираше се в нещо зад нея. – Какво има?

– Златни плащове. – Лицето му се изопна.

„Не може да бъде“ – помисли Аря, но когато се обърна, наистина ги видя да препускат по кралския път. Шестима, в черните ризници и златните плащове на Градската стража. Единият беше офицер; носеше черен лъскав метален нагръдник, украсен с четири златни диска. Спряха точно пред хана. „Гледай с очите си“, прошепна сякаш гласът на Сирио. Очите ѝ видяха бяла пяна под седлата им – конете бяха препускали дълго и силно. Спокойна като блатна вода, тя хвана Бивола за ръката и го придърпа зад един висок разцъфнал жив плет.

– Какво има? – попита той. – Какво правиш? Пусни ме.

– Тихо като сянка... – прошепна тя и го дръпна долу.

Някои от останалите подопечни на Йорен бяха насядали пред бараката на банята и чакаха реда си да се натопят в казаните.

– Ей, вие – подвикна един от златните плащове. – Вие ли сте, дете сте тръгнали да облечете черното?

– Може и ние да сме – предпазливо отвърна един от мъжете.

– Де да можехме да се върнем с вас, момчета – рече старият Райсън.

– Разправят, че на Вала било много студено.

Офицерът със златния плащ скочи от седлото.

– Имаме заповед за едно момче...

Йорен се показва на прага на хана и поглади рошавата си черна брада.

– Че кой го иска туй момче?

Другите златни плащове вече слизаха и заставаха до конете си.

– Защо се крием? – прошепна Бивола.

– Мен търсят – отвърна с шепот Аря. Ухото му миришеше на сапун. – Мълчи.

– Кралицата го иска, старче, не че е твоя работа – каза офицерът и извади тънък свитък от колана си. – Ето печата и заповедта на Нейна

милост.

Зад плета Бивола поклати недоверчиво глава.

– Че за какво пък ще търсят точно теб, Ари?

Тя го ошипа по рамото.

– Хайде, млъкни!

Йорен опипа свитъка със златистия восък на печата.

– Хубав е. – Извърна глава и се изплю в пръстта. – Работата е, че момчето сега е на Нощния страж. Каквото и да е направил в града, колкото кучешка пикня не важи вече.

– Кралицата не я интересува мнението ти, старче, нито пък мен – каза офицерът. – Ще взема момчето.

Аря помисли за бягство, но си даде сметка, че няма да стигне далече с магарето, след като златните плащове имаха коне. А и толкова й беше омръзнало да бяга. Избяга, когато за нея дойде сир Мерин, и след това пак, когато убиха баща й. Ако беше истинска танцуваща по водата, трябваше да излезе сега с Игла и да ги убие всички, и повече да не бяга от никого и от нищо.

– Никого няма да вземеш – опъна се Йорен. – Има си закони за тия неща.

Златният плащ извади късия си меч.

– Ето ти го закона.

Йорен погледна оголеното острие.

– Хм. Това не е закон. Само някакъв меч. Че то и аз си имам такъв.

Офицерът се усмихна.

– Стар глупак. Водя петима със себе си.

Йорен се изплю.

– Аз пък имам трийсет.

Златният плащ прихна.

– Тази сган? – каза един от хората му, дебелак със счупен нос. – Кой е първият?

Тарбър измъкна вилата от купата сено до себе си.

– Аз съм.

– Не, аз съм – викна Кътджак, едрият каменоделец, и издърпа чука от кожената си престилка – никога не се разделяше с него.

– Пробвай с мен. – Курц се надигна от земята с ножа си за дране в ръката.

– С него, обаче първо с мен. – Кос вдигна дългия си лък.

– С всички нас – каза Райсън и стисна здраво дебелата тояга, с която се подпираше при ходене.

Добер се появи гол на входа за банята, с дрехите си на вързоп, но като видя какво става, пусна всичко с изключение на камата си и попита:

– Бой ли ще има?

– Така изглежда – рече Горещата баница и клекна да вдигне един камък. Аря не можеше да повярва на очите си. Та тя мразеше Горещата баница! Откъде накъде ще рискува живота си за нея?

Онзи със счупения нос, изглежда, продължаваше да мисли, че всичко това е смешно.

– Ей, я да оставите камъните и пръчките, преди да съм ви напердал. Никой от вас не знае от кой край се държи мечът.

– Аз знам! – Аря нямаше да позволи да загинат за нея като Сирио. Нямаше! Провря се през живия плет с Игла в ръка и се плъзна в стойката „танцуващата по вода“.

Счупения нос се изкиска. Офицерът я изгледа от глава до пети.

– Остави оръжието, детенце, никой няма да ти посегне.

– Не съм детенце! – изрева тя побесняла. Какво им ставаше на тия? Бяха били целия този път заради нея, а сега – ето я, стои пред тях, а те само ѝ се усмихват. – Аз съм този, когото търсите.

– Той е този, когото търсим. – Офицерът изпъна късия си меч към Бивола, който беше излязъл от плета и бе застанал до нея, с евтината стомана на Пред в ръката си. Но беше грешка, че изпусна Йорен от очи, макар и само за миг. Достатъчно, та мечът на черния брат да изсвисти и върхът му да се опре в гърлото на офицера.

– Няма да вземеш никой, освен ако не искаш да видя узряла ли ти е ябълчицата. В тоя хан вътре имам още петнайсет братя, ако тия не ти стигат. Ако съм на теб, ще го пусна това ножче за кормене, ще си отворя бузите на задника върху туй дебело конче и ще се върна на галоп в града, без да се обръщам. – Йорен се изплю и натисна с върха на меча. – Живо!

Пръстите на офицера се отпуснаха и мечът му падна в пръстта.

– Това ще го задържим – каза Йорен. – На Вала винаги има нужда от добра стомана.

– Както кажеш. Засега. Войници. – Златните плащове прибраха оръжията си и наскачаха по конете. – И гледай да се дотътриш до тоя ваш скапан Вал колкото може по-бързо, старче. Следващия път като те спипам, вярвай ми, ще взема и твоята глава с тая на копелето.

– По-добри от тебе са се опитвали. – Йорен шибна офицерския кон по задницата с плоското на меча и го отпрати на бегом надолу по

кралския път.

Когато войните се скриха от очите им, Горещата баница зарева от възторг, но Йорен го изгледа ядосано.

– Тъпак! Смяташ, че са приключили с нас ли? Другия път няма да ми се фръцка и да ми показва свитъчета с лентички. Изкарвайте другите от банята, трябва да тръгваме. Ако яздим цяла нощ, може да спечелим малко преднина. – Вдигна късия меч, изтърван от офицера. – Кой го иска това?

– Аз! – ревна Горещата баница.

– Да не го използваш срещу Ари. – Подаде с дръжката напред меча на момчето и отиде при Аря, но заговори не на нея, а на Бивола.

– Кралицата много държи да те хване, момко.

Аря се обърка.

– Че защо ще иска него?

Бивола я изгледа намръщено.

– А защо пък тебе да иска? Ти си само едно малко проскубано плъхче!

– Аа, а пък ти си само едно копеле! – А може би само се преструваше на копеле? – Как ти е истинското име?

– Джендри – отвърна той, сякаш не беше много сигурен.

– Не знам кого искат, кого не искат – каза Йорен, – но все едно, няма да ви хванат. Двамата сега ще яхнете коне. Мерне ли ни се златен плащ, препускате към Вала все едно че дракон ви духа зад опашките. Останалите от нас и плонка не струваме за тях.

– Освен тебе – изтъкна Аря. – Онзи каза, че ще вземе и твоята глава.

– Колкото до туй – изсумтя Йорен, – да я взима. Стига първо да може да я свали от раменете ми.

ДЖОН

– Сам? – тихо извика Джон.

Въздухът миришеше на хартия, на прах и на години. Пред него в тъмното се издигаха високи дървени рафтове, затрупани с подвързани в кожа томове и сандъци с древни свитъци. Бледо жълтеникаво сияние се процеждаше през рафтовете от някоя скрита лампа. Джон духна восъчната свещ, която носеше, за да не подпали пожар сред толкова много стара и суха хартия. Тръгна към светлината и започна да се провира по тесните пътечки под извитите като стени на огромни бъчви тавани. Целият в черно, беше като сянка сред сенките – тъмна коса, издължено лице, очи – сиви. Ръкавици от черна къртича кожа криеха дланите му: дясната, защото беше изгорена, а лявата – защото се чувстваше глупак само с една ръкавица.

Самуел Гарли седеше превит над масата в една ниша, всечена в камъка. Вдигна глава, щом чу стъпките му.

– Цяла нощ ли си стоял тук?

– Нима? – погледна го стреснато Сам.

– Не дойде да закусиш с нас, а в леглото ти никой не е спал. – Раст предположи, че Сам може би е избягал, но Джон не повярва. Дезертьорството също изискваше някакъв кураж, а Сам не беше от много смелите.

– Сутрин ли е вече? Тук човек изобщо не може да го разбере.

– Сам, ти си един мил глупак – въздъхна Джон. – Това легло ще ти липсва, когато започнем да спим на коравата земя, гарантирам ти.

Сам се прозя и отвърна:

– Майстер Емон ме прати да намеря карти за лорд-командира. Изобщо не помислих... Джон, книгите, виждал ли си някога такова нещо? Те са хиляди!

Той се огледа.

– В библиотеката на Зимен хребет има не повече от стотина. Намери ли картите?

– О, да. – Пръстите му, дебели като наденички, посочиха отрупаните книги и свитъци пред него. – Най-малко дузина. – Разви един пергамент. – Боята е избеляла, но може да се види къде картографът е отбелязал селата на диваците, има и една книга... чакай, къде се дяна? Преди малко я четях. – Отмести свитъците и откри пращен том, подвързан с изгнила кожа. – Тази е – промълви с благоговение. – Описание на едно

пътуване от Сенчестата кула по целия път до Самотния нос и Замръзналия бряг. Написано от шурмовак на име Редвин. Не е датирана, но споменава за Дарен Старк като крал на Севера, така че трябва да е отпреди Завоеванието. Джон, те са се сражавали е великани! Редвин дори е разменял стока с горските чеда, така пише. – Пръстите му много деликатно разаргъщаха страниците. – И карти е нарисувал, виж...

– Може би и ти ще напишеш описание за нашия набег, Сам.

Искаше да прозвучи окуражително, но думите му се оказаха не на място. Последното, на което Сам държеше, бе да му се напомня какво го чака на другия ден. Той зарови безцелно свитъците.

– Има и още карти. Ако имах време да потърся... бъркотията е голяма. Можех да подреда всичко; знам, че бих могъл, но ще отнеме време... направо години.

– Мормон иска тези карти малко по-скоро. – Джон измъкна един свитък от близкия сандък и издуха част от дебелия пласт прах. Докато го разгъваше, крайчецът се отчупи в пръстите му.

– Виж, тоя ще се разпадне – каза и загледа намръщено избледнелия ръкопис.

– По-леко. – Сам заобиколи масата, взе свитъка от ръката му и го задържа като ранено същество. – Важните книги са ги преписвали, когато са им трябвали. Някои от най-старите са преписвани сигурно поне стотина пъти.

– Е, точно този не си прави труд да преписваш. Двайсет и три бурета осолена треска, осемнайсет делви рибено масло, сандък сол...

– Инвентар – каза Сам, – а може би стока за продан.

– Кой го интересува колко осолена треска са яли преди шестстотин години? – зачуди се Джон.

– Мен. – Сам грижливо прибра свитъка в сандъка, от който го беше извадил Джон. – От такива списъци човек може да научи много, повярвай ми. Можеш да разбереш колко мъже е имало тогава в Нощния страж, как са живели, какво са яли...

– Храна са яли – каза Джон, – и са живели като нас.

– Ще се изненадаш, като разбереш, че не е точно така. Тази зала е истинско съкровище, Джон.

– Щом казваш. – Джон се съмняваше. Съкровище според него означаваше злато, сребро, скъпоценни камъни, а не прах, паяци и изгнила кожа.

– Да, казвам – изломоти дебелото момче. Беше по-голям от Джон, вече пълнолетен мъж по закон, но беше трудно човек да мисли другояче

за него, освен като за момче. – Намерих рисунки на лицата по дърветата и книга за езика на горските чеда... трудове, каквито няма дори в Цитаделата, ръкописи от древна Валирия, описание на сезоните, писани от майстери, умрели преди хиляда години...

– Книгите ще са си тук и като се върнем.

– Ако се върнем...

– Стария мечок взима двеста души изпитани ветерани, три четвърти от които са шурмоваци. Корин Полуръката ще доведе други сто брата от Сенчестата кула. Ще си толкова в безопасност, колкото в замъка на баща си на Рогов хълм.

Самуел Тарли се усмихна тъжно.

– Аз и в бащиния си замък никога не съм бил в безопасност.

„Жестоки шеги си играят боговете“ – помисли Джон. Пип и Тоуд чак се разпениха да ги включат във великия набег, но ето че трябваше да останат в Черен замък. А този, който трябваше да се справи с омагьосания лес, беше точно Самуел Тарли, самопровъзгласилият се страхливец, дебел, плашлив и почти толкова лош ездач, колкото мечоносец. Стария мечок взимаше два кафеза с гарвани, за да могат да прашат вестите по пътя си. Майстер Емон беше сляп и твърде немощел, за да може да язди с тях, затова трябваше да го замени стюардът му.

– Трябваш ни за гарваните, Сам. А и някой трябва да ми помага да усмирявам Грен.

Брадичката на Сам трепна.

– Ти би могъл да се оправяш с гарваните, или Грен, или всеки друг – каза той с нотка на отчаяние. – Бих могъл да ви покажа. Ти също знаеш писмото, Джон, би могъл да пишеш донесенията на Мормон не ползе от мен.

– Аз съм стюардът на Стария мечок. Ще трябва да му служа като скуайър, да се грижа за коня му, да му опъвам шатрата; няма да ми стига време да се занимавам и с гарваните. Сам, ти изрече думите. Ти вече си брат на Нощния страж.

– Един брат на Нощния страж не би трябвало да е толкова изплашен.

– Всички ни е страх. Щяхме да бъдем глупци, ако не ни беше страх. – Твърде много шурмоваци се бяха изгубили през последните две години, дори Бенджен Старк, неговият чичо. Бяха намерили в гората двама от мъжете му, убити, но телата им възкръснаха в ледената нощ. Изгорените пръсти на Джон трепнаха, щом си го спомни. Още виждаше в сънищата си възкръсналия мъртвец, мъртвия Отор с изпепеляващо сините

му очи и студените черни ръце, но това беше последното нещо, което трябваше да се припомня на Сам. – Страхът не е срамен, казваше баща ми. Въпросът е как ще му устоиш. Хайде, ще ти помогна да събереш картите.

Сам кимна окаяно. Рафтовете бяха толкова нагъсто, че на излизане трябваше да вървят един след друг. Сводестата зала се отваряше към един от тунелите, наричани от братята „проходите на червеите“, виещи се подземни проходи, които свързваха укрепленията и кулите на Черен замък. Лятно време проходите на червеите рядко се използваша, но виж, зимата беше друго нещо. Когато снеговете натрупат на четиридесет-петдесет стъпки височина и ледените ветрове завият откъм север, подземните тунели се оказваха единственото нещо, свързващо всички части на замъка.

„Скоро“, каза си Джон, докато се изкачваша към повърхността. Беше видял вестителя, донесъл на майстер Емон новината за края на лятото – големия гарван от Цитаделата, бял и тих като Дух. Веднъж бе видял зимата, още като много малък, но всички твърдяха, че е била къса и мека. Тази, която идеше, щеше да е друга. Усещаше го с костите си.

Докато стигнат горе, стръмните каменни стъпала бяха накарали Сам да пухти като ковашки мях. Лъхна ги поривист вятър и наметалото на Джон заплуся. Дух се беше проснал и спеше до кирпичената стена на хамбара, но с появата на Джон се събуди, рунтавата му бяла опашка щръкна и вълкът затича след тях.

Сам примижа нагоре към Вала. Извисяваше се над тях, ледена кана с височина седемстотин стъпки. Понякога на Джон му се струваше, че е живо същество, със свои чувства и настроения. С всяко отместване на светлината цветът на леда се променяше. Ту в тъмносиньото на замръзнали реки, ту в мръснобяло, като стар сняг, а щом някой облак преминеше през слънцето, той потъмняваше до светлосивото на гранита. Валът се простираше на изток и на запад, докъдето стигаше погледът му, така огромен, че тухлените укрепления и каменни кули на замъка изглеждаха жалки мъничета. И беше краят на света.

„А ние тръгваме отвъд него.“

Утринното небе беше прошарено от тънки сиви облаци, но светлочервената резка беше там, зад тях. Черните братя бяха нарекли скиталеца „Факела на Мормон“ и твърдяха (полу на шега), че трябва да са го пратили боговете, за да осветява пътя на стареца през Гората на духовете.

– Кометата е толкова ярка, че вече се вижда и денем – каза Сам,

заслонил очи с една от книгите.

– Остави ги кометите, Стария мечок иска картите.

Дух заскача пред тях. Замъкът изглеждаше пуст, след като толкова много шурмоваци бяха прескочили до бардака в Къртичиното да „покопаят съкровища“ и да се напият здраво. Грен замина с тях. Пип, Холдър и Тоуд бяха предложили да му купят първата жена в чест на първия му обход. Бяха приканили и Джон и Сам да идат с тях, но Сам се боеше от курви почти толкова, колкото от Гората на духовете, а Джон не пожела.

– Вие правете както искате – каза на Тоуд. – Аз съм положил клетва.

Когато минаха покрай септата, чуха дрезгави гласове, подхванали някаква песен. „В нощта пред битка едни мъже желаят курви, други – песни.“ Джон се зачуди на кого ли ще му е по-добре след това. Септата го изкушаваше не повече от бардака. Храмовете на неговите хора бяха по дивите места, където призрачните дървеса простираха белите си като кости клони. „Седемте нямат власт отвъд вала – каза си, – но моите богове ще ме чакат.“

Пред оръжейната сир Ендрю Тарт работеше с няколко новобранци. Бяха пристигнали предната нощ с Кънуи, един от „скитащите врани“, които ровеха из Седемте кралства и събираха мъже за Вала. Новият добив включваше белобрад старец, който се подпираше на тояга, две русокоси момчета, които си приличаха като братя, младо конте в подгизнал сатен, дрипав мъж с дървен крак и някакъв ухилен тъпанар, който сигурно си въобразяваше, че е велик воин. В момента сир Ендрю тъкмо му показваше колко погрешна е самонадеяността му. Като учител по оръжие беше много по-внимателен от сир Алисър Торн, но все пак уроците му оставяха отоци. Сам потръпваше при всеки удар, но Джон Сняг загледа съсредоточено упражнението.

– Какво мислиш за тях, Сняг?

Донал Ноя стоеше на прага на оръжейната си, гол до кръста под кожената престилка, и този път поне не беше скрил чукана на отсечената си лява ръка. С големия си като буре корем, плоския нос и черната четина външността му не предизвикваше възторг, но въпреки това беше добре дошъл. Оръжейникът се беше доказал като добър приятел.

– На лято мирисат – каза Джон, докато сир Ендрю налагаше един от „противниците“ си и го просна на земята. – Къде ги е намерил Кънуи?

– В тъмницата на някакъв лорд, близо до Града на гларуса. Разбойник, бръснар, просяк, двама сираци и момче курва. Ей с такива браним

човешките владения.

– Ще станат. – Джон се усмихна свойски на Сам. – И ние станахме.

Ноя го придърпа към себе си.

– Чу ли вестите за брат ти?

– Снощи. – Кънуи и подопечните му бяха донесли новината на север и в столовата се приказваше само за това. Джон още не знаеше какво да изпитва. Роб крал? Братът, с когото беше играл, беше се бил, с когото бе делил първата си чаша вино? „Но не и майчиното мляко, не. Значи сега Роб ще отпива лятно вино от бокали с драгоценни камъни, докато аз коленича до някой поток и лоча от шепите си.“ – От Роб ще стане добър крал.

– Дали? – Ковачът го погледна. – Много се надявам, момче, но някога мислех същото и за Робърт.

– Разправят, че ти си му изковал бойния чук – напомни Джон.

– Тъй де. Негов човек бях, човек на Баратеон, ковач и оръжейник в Бурен край, докато не си изгубих ръката. Достатъчно стар съм и помня лорд Стефон преди да го вземе морето, а тези трима негови синове ги знаех още откакто си получиха имената. Ей това ще ти кажа: откакто Робърт си я сложи оная корона, стана съвсем друг човек. Някои хора са като мечовете, направени са за бой. Окачи ги на стената те ще ръждясат.

– А братята му? – попита Джон.

Оръжейникът се замисли за миг.

– Робърт беше истинската стомана. Станис е чисто желязо, черно, здраво и силно, да, но чупливо. Той ще се прекърши преди да се огъне. А Ренли... хм, той е мед, светла и бляскава, хубава да я гледаш, но след един ден битка не струва много.

„А Роб от какъв ли метал е?“ Джон не попита. Ноя беше човек на Баратеон. Най-вероятно смяташе Джофри за законния крал, а Робърт – за предател. Сред братството на Нощния страж имаше мълчалив договор да не се рови много надълбоко за такива неща. Мъжете идваха на Вала от всичките Седем кралства, старата любов и вяроност лесно не се забравяха, колкото и клетви да си положил... както самият Джон беше разбрал от личен опит. Дори Сам... домът на баща му се беше клел на Планински рай, чийто лорд Тирел подкрепяше крал Ренли. За тези неща бе по-добре да не се говори. Нощният страж не взимаше страна.

– Лорд Мормон ни чака – каза Джон.

– Няма да ви задържам. – Ноя го потупа по рамото и се усмихна. – Дано боговете са с вас утре, Сняг. И да върнеш чичо си, чу ли?

– Ще го върнем – обеща му Джон.

Лорд-командир Мормон се беше настанил в Кралската кула, след като пожарът бе изкормил неговата. Джон остави Дух при стражите пред вратата.

– Пак стълби – въздъхна окаяно Сам, когато поеха нагоре. – Мразя стълбите.

– Какво пък, това е едно от нещата, които няма да ни мъчат в гората.

Щом влязоха в солария, гарванът изкряска:

– Сняг!

Мормон прекъсна разговора си и се обърна към тях.

– Много се забавихте с тези карти. – Избута настрана останките от закуската си, за да отвори място на масата. – Сложете ги тук. Ще ги прегледам по-късно.

Торен Малък лес, дребен и жилив шурмовак с тънка брадичка и още по-тънка уста под рехаво покълналата брада, изгледа хладно Джон и Сам. Беше един от привържениците на Алисър Торн и никак не обичаше двамата.

– Мястото на лорд-командира е в Черния замък, да властва и да командва – каза той на Мормон, пренебрегвайки новодошлите. – Така е според мен.

– Мен, мен, мен! – изкрещя гарванът и запляска с криле.

– Ако станеш някой ден лорд-командир, прави каквото намериш за добре – отвърна Мормон на шурмовака, – но според мен все още не съм умрял, нито братята са те поставили на моето място.

– Сега аз съм Първи шурмовак, след като Бен Старк се загуби и сир Джаръми го убиха – възрази Малък лес. – Би трябвало аз да поема командването.

Мормон не искаше и да чуе.

– Изпратих Бен Старк и сир Веймар преди него. Нямам намерение да пращам и теб след тях и да си седя тук и да се чудя колко трябва да чакам, преди и теб да пратя в списъка на изгубените. – После натърти: – А Старк си остава Първи шурмовак, докато не разберем със сигурност, че е мъртъв. Дойде ли този ден, аз съм този, който ще посочи заместника му, не ти. Хайде, стига си ми губил времето. Тръгваме утре призори, или си забравил?

Малък лес стана.

– Както заповяда милорд. – На излизане се намръщи на Джон, сякаш той му беше виновен.

– Първи шурмовак! – Очите на Стария мечок пробягаха към Сам. –

По-скоро тебе ще назнача за Първи шурмовак. Има нахалството да ми каже в лицето, че съм твърде стар да тръгвам с него. Приличам ли ти на стар, момче? – Косата, отстъпила от петнистия череп на Мормон, се беше прегрупирала под брадичката му в рунтава сива брада, покриваща гърдите му до половина. Той я потупа силно. – Приличам ли ти на слаб?

Сам отвори уста и само изцвърча, без нищо да може да каже. Стария мечок го ужасяваше.

– Не, милорд – побърза да се намеси Джон. – Вие изглеждате силен като... като...

– Недей да ме ласкаеш, Сняг, знаеш, че не минава. Дайте да ги видя тези карти. – Мормон ги прерови мрачно, спираше се на всяка само за един поглед и изпръхтяваше. – Това ли е всичко, което можа да намериш?

– Аз... ми-ми-милорд – запелтечи Сам, – там... там има о-още, н-но... б-бъркотията...

– Стари са – оплака се Мормон и гарванът му подхвана с резкия си грак:

– Стари, стари.

– Селата може да се появяват и изчезват, но хълмовете и реките ще са си на същото място – изтъкна Джон.

– Съвсем вярно. Избрахте ли вече гарваните, Тарли?

– М-м-майстер Емон с-смята да ги п-подбере довчера, след храненияето.

– Ще взема най-добрите му. Умни птици и силни.

– Силни – подхвана неговата птица и зачисти с клон перата си. – Силни, силни.

– Ако стане така, че ни изколят там всички, искам наследникът ми да разбере как съм умрял.

Приказката за клането накара Самуел Тарли съвсем да онемее. Мормон се наведе над масата.

– Тарли, когато бях хлапе на половината на годините ти, милейди майка ми казваше, че ако си държа много устата отворена, някой пор ще я сбърка с дупката си и ще се мушне в гърлото ми. Ако имаш нещо да казваш, казвай. Иначе се пази от поровете. – И махна грубо с ръка. – Хайде, отивай си, нямам време за глупости. Майстерът ти сигурно има работа за теб.

Сам преглътна, отстъпи и затича толкова бързо, че за малко да се спъне в рогозките.

– Това момче наистина ли е такъв глупак, каквото изглежда? –

попита лорд-командирът след като Сам си отиде. „Глупак“, изграчи гарванът. Мормон не дочака отговора на Джон. – Лорд баща му сега стои високо в съвета на крал Ренли, беше ми хрумнало да го пратя... не, по-добре не. Ренли няма да обърне внимание на един треперещ дебеланко. Ще пратя сир Арнъл. Той е много по-стабилен, а и майка му е от Фосоуей Зелените ябълки.

– Ако благоволи милорд, каква работа имате с крал Ренли?

– Същата, която и е другите, момко. Мъже, коне, мечове, брони, зърно, сирене, вино, вълна, пирони... Нощния страж не е горд, вземаме всичко, което ни се предложи. – Пръстите му забарабаниха по грубо рендосаните дъски на масата. – Ако ветровете са били добри, сир Алисър трябва да е стигнал до Кралски чертог до края на лунния кръг, но дали онова момче Джофри ще му обърне внимание, не знам. Домът Ланисър никога не е хранел приятелски чувства към Стража.

– Торн има ръката на оная твар, ще им я покаже. – Мазно и гадно нещо, с черни пръсти, които се извиваха и мърдаха в стъкленницата, сякаш още бяха живи.

– Де да иммахме още една ръка, че да я пратим на Ренли.

– Дивен казва, че оттатък Вала може да намерим какво ли не.

– Тъй де, Дивен казва. Последния път, когато ходи на обход, каза, че видял мечка, висока петнайсет стъпки. – Мормон изсумтя. – За сестра ми разправят, че си взела мечок за любовник. По-скоро това ще го повярвам, отколкото за петнайсет стъпки висока мечка. Макар че в свят, където мъртвите бродят... аа, все пак човек трябва да вярва само на очите си. Мъртъв човек да ходи видях. Но гигантска мечка не съм. – Изглежда Джон дълго и изпитателно. – Но ние говорехме за ръце. Твоите как са?

– По-добре. – Джон свали ръкавицата от къртича кожа и му показа. Белезите покриваха ръката му до средата под лакътя и нашарената плът все още изглеждаше корава и зачервена, но зарастваше. – Обаче сърби. Майстер Емон каза, че е на добро. Даде ми мехлем да го взема с мен по пътя.

– Можеш ли да боравиш с Дълг нокът въпреки болката?

– Прилично. – Джон отвори и затвори пръстите си в юмрук, както му беше показал майстерът. – Трябва да си упражнявам пръстите всеки ден, да не изтръпват, каза майстер Емон.

– Може да е сляп, но си знае работата. Моля се на боговете дано да ни го опазят още двацет години. Знаеш ли, че той е могъл да стане крал?

Джон се изненада.

– Казвал ми е, че баща му е бил крал, но не... Помислих, че сигурно е бил някой по-млад син.

– Така е. Дядо му е бил Дерон Таргариен, Вторият с това име, който включил Дорн във владенията. Част от договора било да се ожени за една дорнска принцеса. Тя му родила четирима синове. Бащата на Емон, Мекар, бил най-малкият от тях, а Емон бил третият му син. Забележи, всичко това е било дълго преди аз да се родя, колкото и на древен да ме прави Малък лес.

– Майстер Емон е бил наречен на Рицаря на дракона.

– Точно така. Според някои истинският баща на крал Дерон бил принц Емон, а не Ерон Недостойния. Както и да е, на нашия Емон му липсвал войнственият нрав на Рицаря на дракона. Той обича да казва, че имал бавен меч, но бърз ум. Нищо чудно, че дядо му го пратил в Цитаделата. Бил е на девет или десет, мисля... и девети или десети по наследствена линия.

Джон знаеше, че майстер Емон е вече над стоте. Немошен, грохнал, сбръчкан и сляп – трудно беше да си го представи човек като момче, не по-голямо от Аря.

Мормон продължи:

– Емон се трудел над книгите си, когато най-големият от чичовците му, безспорният наследник, бил убит при една злополука на турнир. Той оставил двама сина, но скоро и те го последвали в гроба, по време на Голямата пролетна болест. Крал Дерон също го взела болестта, така че короната минала в ръцете на втория син, Ерис.

– Лудия крал? – Дон се обърка. Ерис беше крал преди Робърт, значи не толкова отдавна.

– Не, това бил Ерис Първи. Онзи, дето Робърт го свали, беше Вторият с това име.

– Кога е било това?

– Преди осемдесет години, там някъде – каза Стария мечок. – И не, аз все още не съм бил роден, макар че дотогава Емон вече изковал половин дузина брънки за майстерската си верига. Ерис се оженил за родната си сестра, според обичая на Таргариените, и царувал десет или дванайсет години. Емон положил клетвите си и напуснал Цитаделата, за да служи в двора на някакъв дребен лорд... докато царственият му чичо не умрял без потомство. Железният трон преминал у последния от четиримата синове на крал Дерон. Това бил Мекар, бащата на Емон. Новият крал привикал всичките си синове в двора и щял да включи Емон в

кралския съвет, но той отказал, като заявил, че това ще е узурпиране на мястото, което по право принадлежи на Великия майстер. Предпочел да служи в крепостта на най-големия си брат, друг Дерон. Е, той също умрял, като оставил за наследница дъщеря, някакво полуумно момиче. Хванал срамна болест от една курва, доколкото знам. Следващият брат бил Ерион.

– Ерион Чудовището? – Джон беше чувал това име. „Принцът, който се мислел за дракон“ беше една от най-мрачните приказки на баба Нан. Малкият му брат Бран я обожаваше.

– Същият, макар че самият той се наричал Ерион Ярък плам. Една нощ, по време на пир, изгълтал делва с адски огън, като казал на приятелите си, че това ще го превърне в дракон, но боговете били милостиви и го превърнали в труп. Няма и година след това крал Мекар загинал в битка срещу някакъв разбунтувал се владетел.

Джон не беше съвсем невежа в историята на кралството. Майстерът в замъка се беше погрижил за това.

– Било е в годината на Големия съвет – каза той. – Лордовете прескочили невръстния син на принц Ерион и дъщерята на принц Дерон и дали короната на Ерон.

– И да, и не. Първо я предложили тихомълком на Емон. И той тихомълком отказал. Рекъл им: боговете са отредили да служа, не да властвам. Положил бил клетва и нямало да я наруши, въпреки че Върховният септон лично му предлагал да го освободи. Е, никой разумен човек не искал потомък на Ерион отново да седна на трона, а дъщерята на Дерон била малоумна, така че нямали избор, освен да се обърнат към по-малкия брат на Емон – Ерон, Петия с това име. Ерон Невероятния, така му викали, защото бил четвърти син на четвъртия син. Емон разбирал, и правилно, че ако остане в двора, онези, които са недоволни от управлението на брат му, ще гледат да го използват, затова дошъл на Вала. И тук си останал, докато брат му и синът на брат му, и неговият син, всички поред царували и умрели, докато Джайм Ланистър не сложи край на родословието на Рицарите на дракона.

– Кр-рал – изграчи гарванът, плесна с криле през солария и кацна на рамото на Мормон. – Крал – каза отново и запристъпва важно напред-назад.

– Харесва му тази дума – каза усмихнат Джон.

– Лесна е за изричане. Лесно е да му хареса.

– Кр-рал – повтори птицата.

– Според мен иска вие да сте с корона, милорд.

– Кралството вече си има трима крале, а и това е твърде много за мен. – Мормон погали гарвана под клюна с пръст, но очите му не се отделяха от Джон Сняг.

Това го накара да се почувства неловко.

– Милорд, защо ми разказахте всичко това, за майстер Емон?

– А трябва ли да имам причина? – Мормон се намести на стола и се намръщи. – Твоят брат Роб е бил коронован за крал на Севера. Това ви е общото на двамата с Емон. Крал за брат.

– И друго – каза Джон. – Една клетва.

Стария мечок изсумтя силно, а гарванът политна и запляска с криле из стаята.

– По един човек ми дай на мен за всяка нарушена клетва, и на Вала никога няма да му липсват бранители.

– Винаги съм знаел, че Роб ще бъде владетелят на Зимен хребет.

Мормон подсвирна и птицата кацна на ръката му.

– Владетел е едно, а крал – друго. – Поднесе на гарвана шепа зърна от джоба си. – Ще облекат брат ти Роб в коприна и кадифе от сто различни цвята, докато ти живееш и мреш в черната си ризница. Той ще се ожени за някоя красива принцеса и ще стане баща на нейните синове. Ти няма да имаш жена, нито ще държиш някога в ръце дете с твоята кръв. Роб ще властва, а ти ще служиш. Хората ще те наричат „черна врана“. Него ще наричат „Негова милост“. Певци ще възпяват всяка извършена от него дреболия, докато твоите велики подвизи ще се забравят невъзпети. Кажи ми, че нищо от това не те измъчва, Джон... и аз ще те нарека лъжец, и ще зная, че съм прав.

Джон се изпъна като тетива на лък.

– Дори наистина да ме измъчва, какво бих могъл да направя, след като съм копеле?

– Какво ще направиш? – попита Мормон. – След като си копеле?

– Ще се измъчвам – каза Джон. – И ще си спазвам клетвите.

КЕЙТЛИН

Короната на сина й току-що бе изкована и на Кейтлин Старк й се стори, че притиска с тежестта си главата на Роб. Древната корона на кралете на Зимата се беше изгубила преди векове, предадена на Ерон Завоевателя, когато Торен Старк коленичил в покорство. Какво бе направил Ерон с нея – никой не знаеше. Ковачът на лорд Хостър си беше свършил работата добре и короната на Роб съвсем приличаше на другата, както я описваха в древните сказания за кралете Старк: отворен кръг от изчукан бронз, с всечените руни на Първите хора, увенчан с девет черни железни шипа, изковани с форма на дълги мечове. Нито злато имаше по нея, нито сребро и скъпоценни камъни; бронзът и железото бяха металите на зимата, тъмни и силни, за да се сражават със студа.

Докато чакаха във Великата зала на Речен пад да доведат пред тях пленника, тя видя как Роб намести короната така, че да легне върху гъстия му кестеняв перчем. След малко отново я придърпа напред, после я завъртя малко, сякаш така щеше да седи по-леко над челото му. „Не е лесно да се носи корона – помисли Кейтлин. – Особено за петнадесетгодишно момче.“

Когато стражите доведоха пленника, Роб поиска меча си. Оливар Фрей му го поднесе с дръжката напред, а Роб оголи оръжието и го положи на коленете си, явна за всички закана.

– Ваша милост, ето го човека, за когото помолихте – обяви сир Робин Ригър, капитан на дворцовата гвардия на Тъли.

– На колене пред краля, Ланистър! – извика Теон Грейджой. Сир Робин насили пленника да коленичи.

Не приличаше на лъв, прецени Кейтлин. Този сир Клеос Фрей беше син на лейди Джена, която беше сестра на лорд Тивин Ланистър, но в него нямаше нищо от прословутата красота на Ланистъррови, русата коса и зелените очи. Вместо това беше наследил лепкавите кестеняви кичури, хилавата брадичка и тясното лице на своя баща, сир Емон Фрей, втория син на стария лорд Фрей. Очите му бяха светли и воднисти и като че ли не можеше да спре да мига, но това можеше и да е от светлината. Килиите под Речен пад бяха тъмни и влажни... и препълнени също така напоследък.

– Станете, сир Клеос. – Гласът на сина й не беше толкова леден, колкото щеше да е на баща му, но и не прозвуча съвсем като на

петнадесетгодишно момче. Войната преждевременно беше направила от него мъж. Утринната светлина просветваше леко по стоманата на колелетете му.

Но това, което всъщност правеше сир Клеос Фрей особено нервен, не беше мечът. Беше звярът. Сив вятър, това име му беше дал синът й. Вълчище по-голямо от северен лос, дълго и тъмно като дим, с очи като от разтопено злато. Когато звярът пристъпи напред и подуши пленения рицар, всички в залата на свой ред надушиха миризмата на страха. Сир Клеос го бяха хванали по време на Битката в Шепнещия лес, когато Сив вятър беше разкъсал гърлата на половин дузина мъже.

Рицарят се изправи и се дръпна с такава готовност, че мнозина от зрителите се изсмяха на глас.

– Благодаря ви, милорд.

– Ваша МИЛОСТ! – излая лорд Ъмбър, както винаги най-шумният от северните знаменосци на Роб... но също и най-верният и ревностен, или поне той така твърдеше. Той пръв бе обявил сина й за крал на Севера и нямаше да допусне и най-малкото подценяване на своя суверен.

– Ваша милост – бързо се поправи сир Клеос.

„Този не е от много смелите“ – помисли Кейтлин. Наистина, бе повече Фрей, отколкото Ланистър. Братовчед му, Кралеубиеца, щеше да е съвсем друго нещо. Тази почетна титла щяха да изтръгват през съвършените зъби на сир Джайм Ланистър.

– Повиках ви от килията, за да занесете послание до своята братовчедка Церсей Ланистър в Кралски чертог. Ще пътувате под знамето на мира, с тридесет от най-добрите ми мъже за ескорт.

Сир Клеос изпита видимо облекчение.

– В такъв случай ще бъда особено радостен да занеса посланието на Негова милост до кралицата.

– Разберете – каза Роб, – аз не ви давам свобода. Вашият дядо лорд Уолдър се вриче, че ще ме подкрепя, както и целият дом Фрей. Много от братовчедите и чичовците ви бяха с нас в Шепнещия лес, но вие предпочетохте да се биете под лъвското знаме. Това ви прави Ланистър, а не Фрей. Искам оброка ви, с честта ви на рицар, че след като доставите посланието ми, ще се върнете с отговора на кралицата, за да продължи пленничеството ви.

– Заклевам се – тутакси отговори сир Клеос.

– Всеки в тази зала ви чу – предупреди братът на Кейтлин сир Едмур Тъли, който говореше за Речен пад и владетелите на Тризъбеца в отсъствието на умирация им баща. – Ако не се върнете, цялата страна

ще научи, че сте се отметнали от клетвата си.

– Ще изпълня оброка си – заявя сир Клеос. – Какво е посланието?

– Предложение за мир. – Роб стана с дългия меч в ръка. Сив вятър пристъпи до него. Залата зашумя. – Кажете на кралицата регент, че ако изпълни условията ми, ще прибере меча в ножницата и ще сложа край на тази война между нас.

В дъното на залата Кейтлин забеляза високата мършава фигура на лорд Рикард Карстарк, как премина през редицата стражи и излезе през вратата. Никой от останалите не помръдна. Роб не обърна внимание на шума.

– Оливар, документът! – заповяда синът ѝ. Скуайърът пое меча и му подаде пергаментовия свитък.

Роб го разви.

– Първо, кралицата трябва да освободи сестрите ми и да им осигури транспорт по море от Кралски чертог до Бял пристан. Да е ясно, че годежът на Санса с Джофри Баратеон е разтрогнат. Когато получа вест от своя кастелан, че сестрите ми са се върнали невредими в Зимен хребет, ще освободя братовчедите на кралицата, скуайър Вилем Ланистър и вашия брат Тион Фрей, и ще им дам безопасен ескорт до Скалата на Кастърли или докъдето тя пожелае да бъдат отведени.

Кейтлин Старк съжали, че не може да разчете мислите, криещи се зад всяко лице, зад всяко намръщено чело и стиснати устни.

– Второ, костите на милорд баща ми ще се върнат при нас, за да може да почиват до костите на брат му и сестра му в криптите под Зимен хребет, както той щеше да пожелае. Тленните останки на неговите хора от личната му гвардия, които умряха на служба при него в Кралски чертог, също ще се върнат.

Живи хора бяха тръгнали на юг, а студени кости щяха да се върнат. „Нед се оказа прав – помисли тя. – Мястото му беше в Зимен хребет, той го каза, но аз чух ли го? Не. Иди, казах му, ти трябва да си Ръката на Робърт, за доброто на дома, заради нашите деца... мое дело беше, мое, и на никой друг...“

– Трето, големият меч на моя баща, Лед, ще се върне в моята ръка, тук в Речен пад.

Тя гледаше своя брат, сир Едмур Тъли, застанал с палци, затъкнати в колана на меча, и с лице – безизразно като камък.

– Четвърто, кралицата ще заповяда на своя баща да освободи онези рицари и лордове знаменосци, които е пленил в битката на Зелената вилка на Тризъбеца. След като го направи, аз ще освободя своите

пленници, взети в Шепнещия лес и в Битката за становеите, освен самия Джайм Ланистър, който ще остане мой заложник, гаранция за доброто държане на неговия баща.

Тя се вгледа в лукавата усмивка на Теон Грейджой и се зачуди какво ли означава. Този младеж понякога имаше вид на човек, знаещ някаква несподелена с никого шега. На Кейтлин това никак не ѝ харесваше.

– И последно, крал Джофри и кралицата регент трябва да се откажат от всички свои претенции за власт над Севера. Оттук насетне ние не сме част от техните владения, но свободно и независимо кралство, както в стари времена. Нашите владения ще включват всички земи на Старк на север от Шийката и в добавка – земите, напоявани от река Тризъбец и притоците ѝ, ограничени със Златния зъб на запад и Лунните планини на изток.

– КРАЛЯТ НА СЕВЕРА! – прогърмя викът на Големия Джон Ъмбър и големият му колкото свински бут юмрук се изстреля нагоре във въздуха. – Старк! Старк! Кралят на Севера!

Роб нави свитъка.

– Майстер Виман е нарисувал карта, показваща границите, на които държим. Ще приготвим копие за кралицата. Лорд Тивин трябва да се изтегли зад тези граници и да прекрати своите набези, пожари и погроми. Кралицата регент и нейният син няма да предявяват претенции за данъци, приходи, нито служба от страна на моя народ, и ще освободят моите лордове и рицари от всички клетви за вярност, оброци, дългове и задължения към Железния трон и към домовете Баратеон и Ланистър. В добавка към това Ланистър ще ни предоставят десет заложници от знатно потекло, като гаранции за мира. Тях аз ще зачитам като почетни гости, според техния сан. Докато условията на този мир се спазват честно, ще освобождавам по двама заложници всяка година и ще ги връщам непокътнати на техните семейства. – Роб хвърли навития пергамент в нозете на рицаря. – Това са моите условия. Ако ги изпълни, ще ѝ дам мир. Ако не... – той изсвири и Сив вятър пристъпи напред и озъби муцуна – Шепнещия лес ще зашепне за нея отново.

– Старк! – изрева отново Големия Джон и сега още гласове подхващаха вика. – Старк, Старк, Кралят на Севера! – Вълчището вдигна глава и зави.

Сир Клеос беше пребледнял.

– Кралицата ще чуе вашето послание, ми... ваша милост.

– Добре – каза Роб. – Сир Робин, погрижете се сир Клеос да получи добра храна и чисти дрехи. Ще тръгне утре призори.

– Както заповядате, ваша милост – отвърна сир Робин Ригър.

– Значи приключихме.

Събраните рицари и лордове се поклониха и Роб се обърна да излезе, със Сив вятър до него. Оливар Фрей се понесе напред да отвори вратата. Кейтлин ги последва. Брат ѝ вървеше до нея.

– Добре се справи – каза тя на сина си в галерията, тръгваща от задната страна на залата, – макар че тази работа с вълка беше шегичка, уместна повече за момче, отколкото за крал.

Роб почеса Сив вятър зад ухото.

– Видя ли изражението му, майко? – усмихна се той.

– Видях, че лорд Карстарк излезе.

– Аз също. – Роб вдигна с две ръце короната си и я подаде на Оливар. – Това го прибери в спалнята ми.

– Веднага, ваша милост. – Скуайърът заситни напред.

– Обзалагам се, че и други изпитаха същото като лорд Карстарк – заяви брат ѝ Едмур. – Как можем да говорим за мир, когато Ланистърови се ширят като проказа над бащините ми владения, откъват реколтата и избиват хората му? Пак казвам, трябва да тръгнем в марш срещу Харънхъл.

– Липсва ни сила – каза Роб, макар с неохота.

Едмур настоя.

– По-силни ли ставаме, като седим тук? Войската ни се смалжава с всеки изминал ден.

– И кой е отговорен за това? – сръза Кейтлин брат си. Тъкмо по настояване на Едмур Роб беше разрешил на речните лордове да напуснат след коронаването му, та всеки да брани своите земи. Сир Марк Пайпър и лорд Карил Ванс бяха първите, които си тръгнаха. Лорд Джонос Бракън ги последва, като се закле, че ще си върне изгорения си и порутен замък и ще погребее мъртвите, а сега и лорд Джейсън Малистър беше обявил намерението си да се върне в седалището си в Морски страж, милостиво все още незасегнат от битките.

– Не можеш да молиш моите речни лордове да бездействат, докато вилнеят из полята им и подлагат на нож хората им – каза сир Едмур, – но лорд Карстарк е северняк. Лошо ще бъде, ако и той ни остави.

– Аз ще говоря с него – каза Роб. – Той изгуби двамата си сина в Шепнешия лес. Кой може да го вини, ако не иска да склучи мир с техните убийци... с убийците на моя баща...

– Повече кръвопролитие няма да върне баща ти при нас, нито синовете на лорд Рикард – каза Кейтлин. – Трябваше да се направи

предложение... макар че един по-благоразумен човек можеше да предложи по-сладки условия.

– Малко по-сладки и щях да се задавя. – Брадата на сина й беше пораснала, по-червена от косата с цвят на лешкик. Роб, изглежда, смяташе, че го прави по-свиреп, по-царствен... по-голям. Но с брада или без нея, все пак си беше петнадесетгодишен момък и жадуваше за възмездие не по-малко от Карстарк. Никак не беше лесно да го убеди да направи това предложение, колкото и да беше окаяно.

– Церсей Ланистър никога няма да се съгласи да изтъргува сестрите ти за двама братовчеди. Тя ще иска брат си, знаеш го много добре. – Това му го беше казвала вече, но напоследък откриваше, че кралете не слушат толкова внимателно, колкото синовете.

– Не мога да освободя Кралеубиеца, дори да исках. Моите лордове никога няма да се примирят.

– Твоите лордове те посочиха за свой крал.

– И много лесно могат да ме отсочат.

– Ако короната ти е цената, която трябва да платим, за да си върнем живи и здрави Аря и Санса, би трябвало да я платиш с готовност. Половината от лордовете ти биха искали да убият Ланистър в килията му. Ако умре като затворник, хората ще кажат...

– ...че си го е заслужил – довърши Роб.

– А сестрите ти? – рязко попита Кейтлин. – И те ли ще са заслужили смъртта си? Гарантирам ти, ако нещо се случи с брат й, Церсей ще ни плати кръв за кръв...

– Ланистър няма да умре – заяви Роб. – Никой не може дори дума да му каже без мое пълномощие. Има си храна, вода, чиста слама, повече удобства, отколкото заслужава. Но няма да го освободя, дори заради Аря и Санса.

Кейтлин осъзна, че синът й я гледа отгоре. „Войната ли го накара да порасте толкова бързо – зачуди се тя, – или короната, която сложиха на главата му?“

– Страхуваш се да не срещнеш отново Джайм Ланистър на бойното поле, това ли е истината?

Сив вятър изръмжа, сякаш усети гнева на Роб, а Едмур Тъли сложи ръка на рамото на Кейтлин.

– Кат, престани. Момчето е право.

– Не ме наричайте „момчето“ – каза Роб и се обърна настръхнал срещу вуйчо си, и гневът му се изля неудържим върху Едмур, който искаше само да го подкрепят. – Вече съм почти пълнолетен мъж и крал –

вашият крал, сир. И не се боя от Джайм Ланистър. Веднъж го победих, ще го победа отново, ако потрябва, само че... – Избута падналия на очите му кичур и тръсна глава. – Сигурно щях да заменя Кралеубица за татко, но...

– Но не и за момичетата? – Гласът ѝ беше ледено спокоен. – Момичетата не са достатъчно важни, нали?

Роб не отговори, но в очите му имаше болка. Сини очи, очите на Тъли, очите, които тя му беше дала. Беше го ранила, но той бе твърде много син на баща си, за да го признае.

„Недостойно беше от моя страна – каза си тя. – Богове милостиви, какво ще стане с мен? Той се стареа до предел, толкова се стареа, знам го, виждам го и все пак... Изгубих моя Нед, скалата, върху която бе съграден животът ми, не бих могла да понеса ако загубя и момичетата...“

– Ще направя всичко, което мога, за момичетата – каза Роб. – Ако кралицата има капка разум, ще приеме условията ми. Ако не, ще я накарам горко да съжали за деня, в който ми е отказала. – Въпросът явно беше изчерпан за него. – Майко, сигурна ли сте, че няма да приемете да заминете за Близнаците? Там ще сте по-далече от битките и бихте могли да опознаете дъщерите на лорд Фрей, за да ми помогнете да избира невястата си, след като свърши войната.

„Иска да се махна – помисли уморено Кейтлин. – Кралете, изглежда, не би трябвало да имат майки, а аз му казвам неща, които не иска да чува.“

– Ти си достатъчно голям, за да решиш кое от момичетата на лорд Уолдър предпочиташ и без майчина помощ, Роб.

– Тогава замини с Теон. Той тръгва утре. Ще помогне на Малистърови в превозването на тази група пленници до Морски страж и след това ще вземе кораб за Железните острови. Ти също можеш да намериш кораб и да се върнеш в Зимен хребет за един лунен кръг, ако ветровете са добри. Бран и Рикон имат нужда от теб.

„А ти не, това ли искаш да ми кажеш?“

– На милорд баща ми му остават малко дни. Докато дядо ти е жив, мястото ми е в Речен пад при него.

– Мога да ти заповядам да заминеш. Като крал. Мога.

Кейтлин премълча.

– Пак ще кажа, на твоето място бих пратила някой друг за Пайк, а Теон бих задържала при себе си.

– Кой по-добре ще се разбере с Бейлон Грейджой от неговия син?

– Джейсън Малистър – предложи Кейтлин. – Титос Черни лес.

Стеврон Фрей. Всеки... но не Теон.

Синът ѝ зароши козината на Сив вятър, отбягвайки погледа ѝ.

– Теон се би храбро за нас. Казах ти как спаси Бран от онези диваци във вълчия лес. Ако Ланистърови отхвърлят мира, ще ми трябват корабите на лорд Грейджой.

– Ще ги получиш по-скоро, ако задържиш сина му като заложник.

– Той е бил заложник през половината от живота си.

– И с основание – каза Кейтлин. – Бейлон Грейджой не е от хората, на които може да се разчита. Не забравяй, че той лично е носил корона, макар само за един сезон. Може да поиска отново да я носи.

Роб стана.

– И да поиска, няма да ми се зловиди. Щом аз съм крал на Севера, нека той да е крал на Железните острови, ако това е желанието му. С радост ще му дам корона, стига да ми помогне да съкруша Ланистър.

– Роб...

– Изпращам Теон. Лек ден, майко. Сив вятър, ела. – Роб се отдалечи с бързи крачки и вълчището застъпва след него.

Кейтлин остана на място, загледана в гърба му. Нейният син и вече нейният крал. Колко странно. „Командвай“, беше му казала при Рова на Кайлин. И той я послуша.

– Ще отида да навестя татко – обяви рязко тя. – Ела с мен, Едмур.

– Трябва да поприказвам с новите стрелци, които обучава сир Дезмънд. Ще го навестя по-късно.

„Ако още е жив“ – помисли Кейтлин, но нищо не каза. Брат ѝ по-скоро щеше да приеме битка, отколкото да влезе при болника.

Най-късият път до централната крепост, в която лежеше на смъртно легло баща ѝ, беше през гората на боговете, с тревата, дивите цветя и гъстите редици бряст и секвоя. Зелените листи още шумоляха и се държаха по клоните, без да знаят за вестта, донесена в Речен пад от белия гарван преди две нощи. Есен е дошла, така бе постановил Конклавът, но боговете още не бяха решили да го възвестят на вятъра и на горите. За това Кейтлин им беше покорно благодарна. Есента винаги беше време на страх, с надвисващата зад нея зима. Дори най-мъдрият никога не знаеше дали следващата жътва няма да е последната.

Хостър Тъли, владетелят на Речен пад, лежеше в ложето си в солария с изглед на изток, където се събираха реките Повален камък и Червена вилка. Спеше. Косата и брадата му бяха побелели като пуха на постелята му, а някога широкото му лице бе смалено от растящата отвътре смърт.

До ложето, все още не свалил плетената си ризница и оцапаното от пътя наметало, седеше братът на баща ѝ, Черната риба. Ботушите му бяха прашни и опръскани със засъхнала кал.

– Роб знае ли, че си се върнал, чичо?

Сир Бриндън Тъли беше очите и ушите на Роб, командирът на неговите предни отряди и съгледвачи.

– Не. Дойдох тук направо от конюшните, когато ми казаха, че кралят провежда дворцов съвет. Негова милост ще иска да чуе какво му нося насаме, смятам. – Черната риба беше висок, строен мъж, със сива коса и точни жестове, с гладко обръснато лице, осеяно с бръчки и задебеляло от вятъра. – Как е той? – попита я и тя разбра, че няма предвид Роб.

– Все същото. Майстерът му дава приспиващо вино и маков сок за болката, така че спи непрекъснато и яде съвсем малко. С всеки ден като че ли става все по-слаб.

– Говори ли?

– Да... но в това, което казва, има все по-малко смисъл. Говори за нещата, за които съжалява, за неизпълнените си задачи, за отдавна умрели хора и за отдавна минали времена. Понякога не знае кой сезон е или коя съм аз. Веднъж ме нарече с името на майка ми.

– Все още тъгува за нея – отвърна сир Бриндън. – Имаш нейното лице. Виждам го в костите на бузите ти, в челюстта...

– Ти я помниш повече от мен. Отдавна беше. – Тя седна на леглото и отметна кичура рехавя бяла коса, паднал на лицето на баща ѝ.

– Всеки път, когато поема навън, се чудя дали ще го заваря жив, като се върна. – Въпреки караниците им между баща ѝ и брата, когото той някога беше лишил от имот, съществуваше дълбока връзка.

– Поне се помирихте с него.

Поседяха малко в мълчание, после Кейтлин вдигна глава.

– Спомена за новини, които Роб е трябвало да чуе. – Лорд Хостър простена и се извърна настрана, почти сякаш я чу.

Бриндън стана.

– Ела навън. По-добре да не го будим.

Тя го последва на каменната тераса, издадена напред с трите си страни от солария като корабен нос. Чичо ѝ вдигна очи към небето и се намръщи.

– Вече се вижда и денем. Хората ми я наричат „Червения пратеник“... но посланието какво ли е?

Кейтлин погледна нагоре, където светлочервената черта на кометата разсичаше тъмносиньото небе като дълга драскотина по лицето на

бог.

– Големия Джон каза на Роб, че старите богове са развели червения прапорец на възмездието за Нед. Едмур смята, че е поличба за победа за Речен пад... той вижда риба с дълга опашка, в цветовете на Тъли, червено на синьо поле. – Въздъхна. – Бих искала да имам вярата им. Пурпурът е цвят на Ланистър.

– Това нещо не е пурпур – каза сир Бриндън. – Нито червеното на Тъли, речното кално червено. Кръв има там горе, дете, кръв, размазана по небето.

– Нашата кръв или тяхната?

– Имало ли е някога война, в която само едната страна да кърви? – Чичо й поклати тъжно глава. – Речните земи плувнаха в кръв и пламък чак до Окото на боговете. Сраженията се разпростряха на юг до Черна вода и на север до Тризъбеца, почти до Близнаците. Марк Пайпър и Карил Ванс са спечелили някакви малки победи, а онова южняшко лордче, Берик Дондарион, напада нападателите им, удря тиловите отряди на лорд Тивин и след това се оттегля в горите. Казват, че сир Бъртън Крейкхол се хвалел как ще посече Дондарион, докато не вкарал колоната си в един от капаните на лорд Берик и всичките му хора не били избити.

– Някои от гвардията на Нед от Кралски чертог са с този лорд Берик – припомни Кейтлин. – Боговете дано ги опазят.

– Дондарион и този червен жрец, който язди с него, са достатъчно умни, за да се опазят сами, ако приказките са верни – каза чичо й, – но бащините ти знаменосци са по-тъжна история. Пръснали са се като пъдпъдци, всеки се мъчи да си опази своето, а това е глупост, Кат, глупост. Джонос Бракън е ранен в битката сред руините на своя замък, а племенникът му Хендри е убит. Титос Черни лес е помел шурмоваците на Ланистър от земите си, но са отмъкнали всяка крава и прасе и крина жито, и нищо не са му оставили да брани, освен крепостта Гарваново дърво и изпепелена пустош наоколо. Хората на Дари са си възвърнали цитаделата на своя господар, но тя е издържала не повече от два дни, преди Грегър Клегейн да връхлети и да избие целия гарнизон заедно с лорда.

Кейтлин се вцепени от ужас.

– Дари беше още дете!

– Тъй де. И при това последният от рода. Момчето щеше да им осигури приличен откуп, но какво значи златото за едно побесняло псе като Грегър Клегейн? Заклевам се, главата на този звяр би била чудесен дар за всички хора в страната.

Кейтлин знаеше за ужасната слава на сир Грегър, но все пак...

– Не ми говори за глави, чичо. Церсей е забила главата на Нед на шип над стените на Червената цитадела и я е оставила на враните и мухите. – Дори сега ѝ беше трудно да повярва, че наистина е мъртъв. В някои нощи се будеше в тъмното сънена и за миг очакваше да го види до себе си. – Клегейн не е нищо повече от псе на лорд Тивин. – Защото Тивин Ланистър, лордът на Скалата на Кастърли, Пазителят на Запада, бащата на кралицата Церсей, на сир Джайм Кралеубиеца и на Тирион Дяволчето, и дядото на Джофри Баратеон, новокоронованото дете-крал, беше истинската опасност. В това Кейтлин бе убедена.

– Вярно – призна сир Бриндън. – А Тивин Ланистър съвсем не е глупав. Седи си в пълна безопасност зад дебелите стени на Харънхъл, храни войската си с нашия добив и гори това, което не може да вземе. Грегър не е единственото псе, което е пушал да вилнее. Сир Амори Лорч също е на бойното поле, както и някакъв наемник от Кохор, който по-скоро ще осакати човек, вместо да го убие. Виждал съм какво оставят след себе си. Цели села изпепелени, изнасилени и осакатени жени, заклани деца, оставени непогребани, за да привличат вълчи глутници и подивели кучета... мъртвец да си, ще ти прилошее.

– Когато Едмур чуе това, ще побеснее.

– И точно това е желанието на лорд Тивин. Дори терорът си има цел, Кат. Ланистър иска да ни предизвика на битка.

– Роб сигурно ще изпълни желанието му – каза с безпокойство Кейтлин. – Не го свърта да стои тук, като настръхнал котарак е, а Едмур, Големия Джон и другите ще го подтикнат.

Синът ѝ беше спечелил две големи победи, премазвайки Джайм Ланистър в Шепнещия лес и изтласквайки останалата му без водач войска от стените на Речния пад в Битката за станове, но ако човек съдеше по начина, по който някои от знаменосците му говореха за него, все едно че беше самият прероден Ерон Завоевателя.

Бриндън Черната риба вдигна рунтавата си сива вежда.

– Ще са пълни глупци. Моето първо правило при война, Кат: никога не изпълнявай желанието на врага си. Лорд Тивин ще иска да се бие на терен, който той избере. Искане да тръгнем в марш към Харънхъл.

Всяко дете от Тризъбеца беше слушало за Харънхъл, огромната крепост, която крал Харън Черния издигнал край водите на Окото на боговете преди триста години, когато Седемте кралства наистина били седем кралства, а в речните земи властвали железните хора от островите. В своята гордост Харън възжелал най-високата зала и най-високите

кули в пределите на Запада. Четиридесет години били нужни, за да се издигне като грамадна сянка на брега на езерото, докато пълчищата на Харън плячкосвали съседите му за камък, дърво, злато и работници. Хиляди пленници измрели в кариерите му, приковани към шейните му или изнемогвайки на строежите на петте гигантски кули. Хората мръзнали зиме и умирали от пек лете. Язови дървета, просъществували три хиляди години, били изсечени за греди и дъски. Харън довел до просия речните земи, както и Железните острови, за да увенчае мечтата си. И когато най-сетне Харънхъл бил довършен и се извисил в целия си блясък, в същия ден, в който крал Харън се настанил в него, Ерон Завоевателя слязъл на брега на Кралския чертог.

Кейтлин сякаш чуваше гласа на баба Нан, разказваща тази история на синовете ѝ в Зимния хребет.

– И разбрал крал Харън, че дебелите стени и високите кули са слаба защита срещу драконите – така винаги свършваше разказът. – Защото драконите летят.

Харън с цялото си родословие загинал в пламъците, които погълнали чудовищната му крепост, и оттогава всеки дом, държаш Харънхъл, го сполетявало нещастие. Колкото и силна да беше крепостта, мястото беше мрачно и прокълнато.

– Няма да е добре Роб да води битка в сянката на тази крепост – призна Кейтлин. – Но все пак трябва да предприемем нещо, чичо.

– И то скоро – съгласи се чичо ѝ. – Още не съм ти казал най-лошото, дете. Мъжете, които изпратих на запад, донесоха вест, че при Скалата на Кастърли се събира нова войска.

„Нова армия на Ланистър.“ От мисълта ѝ призля.

– Роб трябва да го чуе веднага. Кой ще я командва?

– Сир Стафорд Ланистър, казват. – Той се обърна и се загледа към реките, свежият вятър развя диплите на червено-синия му плащ.

– Друг племенник? – Ланистъррови от Скалата на Кастърли бяха адски голям и плодовит дом.

– Братовчед – поправи я сир Бриндън. – Брат на покойната жена на лорд Тивин, така че е свързан двойно. Стар е и е малко тъп, но има син, сир Дейвън, който е по-опасен.

– Тогава да се надяваме, че бащата, а не синът ще изведе войската на бойното поле.

– Все още разполагаме с малко време, преди да се наложи да се изправим срещу тях. Тази сган ще включва наемни мечове, свободни конници и новобранци от развъдниците на Ланиспорт. Сир Стафорд ще

трябва да се погрижи да се въоръжат и обучат, преди да посмее да ги изведе на битка... но не бъркай, лорд Тивин не е Кралеубиеца. Той няма да се спусне презглава. Ще чака търпеливо да тръгне първо сир Стафорд, преди да се размърда зад стените на Харънхъл.

– Освен ако... – почна Кейтлин.

– Да?

– Освен ако не му се наложи да остави Харънхъл – каза тя, – за да предотврати някаква друга заплаха.

Чичо ѝ я погледна замислено.

– Лорд Ренли.

– Крал Ренли, – Ако трябваше да иска помощ от него, следваше да му признае титлата, която си бе присвоил.

– Може би. – Черната риба се усмихна коварно. – Но той ще поиска нещо.

– Ще поиска това, което винаги искат кралете – каза тя. – Зачитане.

ТИРИОН

Джанос Слинг беше син на касапин и се смееше като човек, който сече месо.

– Още вино? – подкани го Тирион.

– Няма да откажа – каза лорд Джанос и подаде чашата си. Приличаше на буре и горе-долу толкова побираше. – Хич няма да откажа даже. Чудесно червено. От Арбор е, нали?

– Дорнско. – Тирион махна с ръка и слугата наля. Ако не се брояха слугите, двамата с лорд Джанос бяха сами в Малката зала, на малка, осветена със свещ маса и обкръжени от тъмнина. – Доста добро е. Дорнските вина обикновено не са толкова богати.

– Богато – каза едрият мъж с жабешко лице и удари здрава глътка. Този Джанос Слинг не беше от хората, които само ще отпият. Тирион го беше забелязал веднага. – Да, богато, точно това е думата, дето ми се губеше. Вие имате дарба за думите, лорд Тирион, ако мога да се изразя така. И много смешно приказвате. Смешно. Да.

– Радвам се, че мислите така... но не съм лорд като вас. Едно най-простичко Тирион ще ми стига, лорд Джанос.

– Както желаете. – Удари още една глътка и накапа с вино черния си сатенен жакет. Освен него носеше пелерина от златист плат, закопчана с миниатюрно копие, чийто връх беше емайлиран в тъмnochервено. И беше пиан.

Тирион покри уста с шепа и се оригна учтиво. За разлика от лорд Джанос, с виното я беше карал полека, но вече му стигаше. Първото, което предприе, след като се настани в Кулата на Ръката, беше да разпита за най-добрата готвачка в града и да я вземе на служба при себе си. Тази вечер ядоха супа от овнешка опашка, летни зеленчуци, наръсени с орехи, грозде, салатата от червен копър, ронено сирене, горещ пай с раци, пикантна каша и топени в масло пъдпъдъци. Всяко блюдо се поднасяше с подходящото му вино. Лорд Джанос призна, че никога не е ял толкова добре.

– Това несъмнено ще се промени, след като се настаните в Харънхъл – каза Тирион.

– Определено. Може да поискам тази ваша готвачка да дойде при мен на служба, какво ще кажете?

– Войни са се водили и за по-дребни неща – каза той и двамата се

смяха доволно дълго. – Смел човек трябва да сте, да приемете Харънхъл за свое седалище. Такова мрачно място, и огромно... скъпа ще е издръжката му. А и някои казват, че било прокълнато.

– От една купчина камъни ли да се боя? – Той зарева от смях. – Смел, казвате. Човек трябва да е смел, да се издига. Като мен. В Харънхъл, да! И защо не? Хм, вие също сте смел човек, надушвам аз. Малък, вярно си е, ама смел.

– Много сте любезен. Още вино?

– Не. Не, наистина, аз... о, проклетите да са боговете дано, да! Защо не? Един смел човек трябва да се напие както трябва!

– Точно така. – Тирион напълни чашата на лорд Слинг до ръба. – Хвърлих един поглед на имената, които предлагате да заемат мястото ви като командир на Градската стража.

– Добри мъже. Чудесни. И шестимата ще станат, но аз бих избрал Алар Дийм. Дясната ми ръка. Добър мъж, много добър. Верен. Него изберете и няма да съжалите. Стига кралят да приеме.

– Разбира се. – Тирион отпи мъничка глътка. – Мислех си за сир Джейслин Байуотър. Той е служил три години като капитан на Калната порта, отличил се е в службата по време на бунта на сир Бейлон Грейджой. Крал Робърт го е помазал в рицарство при Пайк. И въпреки всичко името му не фигурира в списъка ви.

Лорд Джанос Слинг изгълта виното си и млясна.

– Байуотър. Храбър мъж, спор няма, но... много е дръпнат. Странен чешит. Мъжете не го харесват. А и нали е сакат, изгубил си е ръката при Пайк, това му е донесло рицарството. Жалка сделка, мене ако питате, цяла ръка за едно „сир“. – Засмя се. – Сир Джейслин твърде много мисли за себе си и за честта си, аз така го разбирам. Вие по-добре го оставете там, където си е, мило... Тирион. Човекът за вас е Алан Дийм.

– Дийм не го обичат много по улиците, както ми казаха.

– Щото им е взел страха. Така е по-добре.

– Какво чух за него? Неприятност в някакъв бардак?

– Да. Не по негова вина, ми... Тирион. Не. Той изобщо не е искал да убие онази жена, тя била виновна. Предупредил я да стои настрана и да го остави да си изпълни задължението.

– Все пак... майки и деца, могъл е да очаква, че ще се опита да спаси бебето си. – Тирион се усмихна. – Вземете си от сиренцето, много върви с виното. Кажете ми, защо избрахте точно Дийм за тази неприятна задача?

– Добрият командир си знае хората, Тирион. Някои са добри за

една работа, други – за друга. За едно бебе, и то още на майчината nenka, за това трябва особена порода. Не всеки ще го направи. Дори да е само една курва с изтърсака си.

– Предполагам, че е така – каза Тирион и си помисли за Шае и за Тиша преди време, и за всичките други жени, които бяха взели парите и семето му през годините.

Слинг продължи:

– Коров мъж за корава работа, такъв е Дийм. Прави каквото му се каже и не пита после. – Отрязва си от сиренето и го лапна. – Наистина е добро. Остро. Дай ми на мен остър нож и хубаво, остро сирене, и съм щастлив човек.

Тирион сви рамене.

– Порадвайте му се, докато можете. След като речните земи са в пламъци и Ренли е крал в Планински рай, доброто сирене скоро ще стане кът. Та кой ви прати за копелето на онази курва?

Лорд Джанос изгледа Тирион предпазливо, после се засмя и на шега замахна към него с бучката сирене на вилицата.

– Хитрец сте вие, Тирион. Макар че за малко да ме надхитрите, нали? Повече трябва от вино и сирене, за да накараш Джанос Слинг да каже повече, отколкото трябва. Гордея се със себе си. Въпроси не задавай и нито дума после, не и от мен.

– Също като Дийм.

– Точно така. Направете го командир като замина за Харънхъл и няма да съжалите.

Тирион отчупи от сиренето и го опита. Наистина беше остро, и със сини жилки, подбрано мезе.

– Когато и да назначи кралят, няма да му е лесно да влезе във вашата броня, сигурен съм. Лорд Мормон е изправен пред същия проблем.

Лорд Джанос се озадачи.

– Мислех, че е лейди Мормон. Дето лягала с мечки, тая ли?

– За брат й говорех. Джиор Мормон, лорд-командирът на Нощния страж. Когато му гостувах на Вала, ми спомена колко е загрижен, че няма да се намери свестен човек, който да заеме мястото му. Стражът получава толкова малко добри мъже напоследък. – Тирион се ухили. – Колко по-леко щеше да спи, ако си имаше човек като вас. Или доблестния Алар Дийм.

– Това няма как да стане!

– Така би си помислил човек – рече Тирион, – но животът предлага странни обрати. Помислете за Едарт Старк, милорд. Не допускам, че си

е представял животът му да свърши на стъпалата на Септата на Белор.

– Адски малко хора са си го представяли – съгласи се с кикот лорд Джанос.

Тирион също се изкиска.

– Жалко, че ме нямаше да го видя. Казват, че дори Варис се изненадал.

Лорд Джанос се разсмя толкова силно, че коремът му се разтресе.

– Паяка – каза той. – Той знае всичко, казват. Е, това не го е знаел.

– Как би могъл? – Тирион вложи първата ледена нотка в тона си. – Той е помогнал да убедят сестра ми, че Старк трябва да бъде опростен, при условие че облече черното.

– А? – Джанос Слингт примига с мътните си очи към Тирион.

– Сестра ми, Церсей – повтори Тирион малко по-силно, в случай че глупакът храни някакво съмнение кого има предвид. – Кралицата регент.

– Да. – Слингт преглътна. – Колкото до това, ами... кралят заповяда, милорд. Кралят, лично.

– Кралят е на тринайсет – напомни му Тирион.

– Все пак той е кралят. – Слингт се намръщи. – Владетелят на Седемте кралства.

– Е, на едно от тях най-малкото – каза с кисела усмивка Тирион. – Мога ли да погледна копието ви?

– Копието ми ли? – Лорд Джанос примига объркано.

Тирион посочи.

– Щипката, дето стяга пелерината ви.

Лорд Джанос колебливо свали украшението и го подаде на Тирион.

– В Ланиспорт имаме ювелири, които работят по-добре – подхвърли той. – Емайлираната кръв е малко прекалено червена, да ме прощавате. Кажете ми, милорд, вие лично ли забихте копието в гърба на човека, или само дадохте заповед?

– Аз заповядах, и пак бих го направил. Лорд Старк беше предател. – Плешивото петно на темето на Слингт почервеня, а златната му пелерина се смъкна от раменете му и се свлече на пода. – Той се опита да ме купи.

– Не е помислил, че вече сте купен.

Слингт удари с чашата си по масата.

– Вие пиян ли сте? Ако мислите, че ще седя тук и ще търпя да подлагат честта ми на...

– Каква чест? Признавам, че направихте по-добра сделка от сир

Джейслин. Лордска титла и замък срещу едно забито в гърба копие, при това дори не е трябвало сам да забивате копието. – Подхвърли украсата обратно на Джанос Слинг, тя отскочи от гърдите му и издрънча на пода, а мъжът се изправи.

– Не ми харесва тонът ви, ми... Дяволче. Аз съм владетелят на Харънхъл и член на кралския съвет! Кой сте вие, та да издевателствате с мен така?

Тирион килна глава на една страна.

– Мисля, че много добре знаете кой съм. Колко синове имате?

– Какво те интересуват синовете ми, джудже?

– Джудже?! – Гневът му кипна. – Трябваше да спрете на „Дяволче“. Аз съм Тирион от дома Ланистър и някой ден, ако имате ум колкото боговете са дали на едно морско мекотело, ще паднете на колене от благодарност, че е трябвало да се разправяте с мен, а не с баща ми. Е, колко синове имате?

Тирион забеляза внезапния страх, блеснал в очите на Джанос Слинг.

– Т-трима, милорд. И една дъщеря. Моля ви, милорд...

– Няма нужда да се молите. – Смъкна се от стола си. – Имате думата ми, нищо лошо няма да ги сполети. По-малките момчета ще бъдат осиновени като скуайъри. Ако служат добре и вярно, може след време да станат рицари. Нека никога да не каже, че домът Ланистър не е възнаграждавал онези, които му служат. Най-големият ви син ще наследи титлата лорд Слинг, както и този ваш ужасен герб. – Изрита малкото златно копие и то се затъркаля по пода. – Ще му се намерят земи и би могъл сам да си устрои седалище. Няма да е Харънхъл, но ще му стига. Той ще реши за кого да омъжи момичето.

Лицето на Джанос Слинг от червено стана бяло.

– К-какво... какво смятате да... – Тлъстините на бузите му се тресяха като желе.

– Какво смятам да направя с вас ли? – Тирион остави дебелака да се потресе още малко, преди да отговори. – Търговския кораб „Летен сън“ ще отплава с утринния прилив. Собственикът му ми каза, че ще поеме за Града на гларуса, оттам ще спре в Три сестри, на остров Скагос, Източния крайморски страж. Когато видите командир Мормон, предайте му най-сърдечните ми поздравии и му кажете, че не съм забравил нуждите на Нощния страж. Желая ви дълъг живот и добра служба, милорд.

След като Джанос Слинг разбра, че няма да го екзекутират веднага, цветът на лицето му се върна. Брадичката му щръкна напред.

– Ще видим тая работа, Дяволче. Джудже! Може пък ти да си на оня кораб, как мислиш? Може пък ти да идеш на Вала. – И се изсмя нервно и хрипливо. – Ти, с твоите заплахи. Ще видим. Аз съм приятел с краля. Ще видим какво ще каже Джофри за това. И Кутрето, и кралицата, о, да! Джанос Слинг има много приятели. Ще видим кой ще отплава, обещавам ти. Наистина ще видим.

Слинг се завъртя на пети като страж, какъвто беше бил доскоро, и закричи през Малката зала, ботушите му закътнях по камъка. Изтрополи по стъпалата, отвори вратата... и се озова лице в лице с един висок мъж в черна броня и златен плащ. Към чукана на китката на дясната му ръка беше закрепена желязна длан.

– Джанос – каза той и хлътналите му очи блеснаха под изпъкналия ръб на челото и късо подстриганата посребрена коса. Шест златни плаща тихо пристъпиха зад него в Малката зала, а Джанос Слинг отстъпи назад.

– Лорд Слинг – подвикна Тирион, – вярвам, че познавате сир Джейслин Байуотър, нашият нов командир на Градската стража.

– Не можем да ви чакаме дълго, милорд – каза сир Джейслин на Слинг. – Кейовете са тъмни и са далече, а улиците нощем не са безопасни.

Докато златните плащове извеждаха доскорошния си командир, Тирион покани сир Джейслин да седне и му подаде един свитък.

– Пътят е дълъг и на лорд Слинг ще му трябва компания. Погрижете се тези шестимата да го придружат на „Летен сън“.

Байуотър погледна имената и се усмихна.

– Както заповядате.

– Има един – тихо добави Тирион. – Дийм. Предайте на капитана, че няма да се сърдя, ако се случи да падне през борда преди да стигнат Източен страж.

– Чувал съм, че северните води са доста бурни, милорд. – Сир Джейслин се поклони и си тръгна, плащът му се развя зад гърба му. По пътя си стъпка златната пелерина на Слинг.

Тирион остана да седи сам, отпивайки от малкото останало дорнско вино. Слугите влизаха и излизаха, отнасяйки блюдата от масата. Каза им да оставят виното. Когато свършиха, се появи Варис и се плъзна безшумно през залата, облечен в широките си роби и целият ухаещ на лавандула.

– О, колко сладко го направихте, добри ми милорд.

– Защо тогава е този горчив вкус в устата ми? – Джуджето

притисна с пръсти слепоочията си. – Казах им да хвърлят Алан Дийм в морето. Ужасно се изкушавам да направя същото с вас.

– Щяхте да се разочаровате от резултата – отвърна Варис. – Бурите идват и си отиват, вълните се разбиват горе, голямата риба изяжда малката, а аз продължавам да пълзя. Ще ви притесня ли много, ако опитам от виното, което толкова се хареса на нашия лорд Слинг?

Тирион махна с ръка към каната.

Варис си напълни чаша.

– Ахх. Сладко като лято. – Отново отпи. – Чувам как зърната грозде паят на езика ми.

– Аз пък се чудех какъв е този шум. Кажете на гроздето да млъкне, главата ми ще се пръсне. Сестра ми е била. Точно това отказа да издаде верният лорд Джанос. Церсей е изпратила златните плащове в бардака.

Варис се изкиска нервно. Значи го бе знаел през цялото време.

– Това го премълча – обвини го Тирион.

– Милата ви сестрица – каза Варис толкова натъжен, че още малко и щеше да се разплаче. – Трудно е да кажеш такова нещо на човек, милорд. Боях се как ще го приемете. Можете ли да ми простите?

– Не – сонпа се Тирион. – Проклет да си. Проклет да е и тя. – Знаеше, че не може да пипне Церсей. Все още не, дори да искаше, а и съвсем не беше сигурен, че го иска. Но все пак го глождеше да си седи така и да разиграва жалки сценки на правосъдие, наказвайки нещастници като Джанос Слинг и Алар Дийм, докато сестра му продължава дивашкия си курс. – В бъдеще ще ми казвате каквото знаете, лорд Варис. Всичко, което знаете.

Евнухът се усмихна лукаво.

– Това може да отнеме доста време, милорд. Твърде много неща знам.

– Но не достатъчно, за да спасите това дете, изглежда.

– Уви, не. Имаше още едно копеле, момче. По-голямо. Взех мерки да бъде отстранен от пътя на бедата... но признавам, не съм и сънувал, че бебето е изложено на риск. Незаконородено момиче, от низините, на по-малко от година, с майка курва. Що за заплаха можеше да представлява?

– Била е на Робърт – каза с горчивина Тирион. – Това е било достатъчно за Церсей, изглежда.

– Да. Неприятно и тъжно. Себе си трябва да виня за бедното сладко бебенце и за майка му, която беше млада и обичаше краля.

– Нима? – Тирион не беше виждал лицето на мъртвото момиче, но

в главата му тя приличаше на Шае и на Тиша едновременно. – Чудя се дали една курва наистина може да обича някого? Не, не ми отговаряйте. Някои неща предпочитам да не знам.

Беше настанил Шае в просторно имение от камък и дърво, със свой кладенец и конюшня, и градина; дал ѝ беше слуги, които да се грижат за всичко, бяла птица от Летните острови за компания, коприни и сребро, и скъпоценни камъни да я красят, и стражи да я пазят. И въпреки всичко тя упорстваше. Искаше да е повече с него, поне така му казваше; искаше да му служи и да му помага. „Ти най-много ми помагаш тук, между чаршафите“, каза ѝ той една нощ, след като правиха любов, докато лежеше до нея, отпуснал глава на меката ѝ гръд и слабините го боляха от сладка умора. Тя нищо не отвърна, освен с очите си, и той прочете в тях, че не това иска да чуе.

Тирион въздъхна и поsegна отново към виното, но се сети за лорд Джанос и бутна каната настрана.

– Изглежда, сестра ми казва истината за смъртта на Старк. Май трябва да сме благодарни на племенника ми за тази лудост.

– Крал Джофри заповяда. Джанос Слонт и сир Илин Пейн го изпълниха. Бързо, без колебание...

– ...почти все едно, че са го очаквали. Да, на този терен вече стъпвахме, без полза. Глупост.

– След като Градската стража е в ръцете ви, вече имате добри позиции да се погрижите Негова милост да не върши повече... глупости. Разбира се, все още трябва да се има предвид личната гвардия на кралицата...

– Червените плащове ли? – Тирион сви рамене. – Вилар дължи вярност на Скалата на Кастърли. Той знае, че съм тук по волята на баща ми. На Церсей ще е трудно да ги използва срещу мен... освен това те са само стотина. А аз имам поне сто и петдесет свои. И шест хиляди златни плаща в добавка, стига Байуотър да е човекът, какъвто твърдите, че е.

– Ще се убедите, че сир Джейслин е смел, доблестен, изпълнителен... и много благодарен.

– Интересно на кого? – Тирион не вярваше на Варис, макар да не можеше да отрече качествата му. Той несъмнено знаеше доста неща. – Вие защо сте толкова отзивчив, милорд Варис? – попита той оглеждайки меките длани на събеседника си, плешивото му напудрено лице и тънката, мазна усмивка.

– Вие сте Ръката. Аз служа на държавата, на краля и на вас.

– Както служихте на Джон Арин и на Едард Старк?

– Служих на лорд Арин и на лорд Старк с цялото си старание. Бях натъжен и ужасен от крайно преждевременната им смърт.

– Представете си аз как се чувствам. Може да съм следващият.

– О, не мисля – отвърна Варис и разклати виното в чашата си. – Властта е любопитно нещо, милорд. Сигурно сте премислили гатанката, която ви предложих онзи ден в хана?

– Сетих се един-два пъти за нея – призна Тирион. – Кралят, жрецът, богатият – кой остава жив и кой загива? Кому ще се подчини наемникът? Тази гатанка е без отговор, или по-скоро отговорите са твърде много. Всичко зависи от човека с меча.

– И все пак той е никой – каза Варис. – Той няма нито корона, нито злато, нито покровителството на боговете, само къс наточена стомана.

– Този къс стомана е властта над живота и смъртта.

– Точно така... И въпреки това, ако в действителност ни управляват мечоносците, защо се преструваме, че властта държат кралете ни? Защо един силен мъж с меч в ръката изобщо би се подчинил на едно дете като крал Джофри или на прокиснал от вино тъпак като неговия баща?

– Защото тези деца крале и пияни тъпаци могат да повикат други силни мъже с други мечове.

– Тогава тези други мъже държат истинската власт. А дали? Откъде идват мечовете им? Защо те се подчиняват? – Варис се усмихна. – Някои казват, че знанието е власт. Други ни поучават, че цялата власт произтича от боговете. Трети твърдят, че произтича от закона. И въпреки това в онзи ден на стъпалата на септата на Белор нашият богоугоден Върховен септон и законната кралица регент, както и вашият покорен и уж всезнаещ слуга бяхме безпомощни като всеки обушар или бъчвар в тълпата. Кой в действителност уби Едард Старк според вас? Джофри, който даде заповедта? Сир Илин Пейн, който замахна с меча? Или... друг?

Тирион килна глава настрана.

– Смятате ли все пак да кажете отговора на проклетата си гатанка, или искате само да ме заболи още повече главата?

Варис се усмихна.

– Е, добре. Властта е там, където хората вярват, че е. Ни повече, ни по-малко.

– Значи властта е само фокус на жалък мим?

– Сянка на стената – промърмори Варис, – но сянка, която може да убива. И понякога един много малък човек може да хвърли много голяма сянка.

Тирион се усмихна.

– Лорд Варис, странно защо започвате да ми харесвате. Все още мога да ви убия, но ми се струва, че това ще ме натъжи.

– Приемам го като висока похвала.

– Що за същество сте вие, Варис? – Тирион наистина изпита желание да го разбере. – Паяк, казват.

– Шпионите и доносниците рядко ги обичат, милорд. Аз съм само един верен слуга на държавата.

– И евнух. Да не забравяме това.

– Рядко го забравям.

– Хората и мен наричаха получовек, но мисля, че боговете бяха по-милостиви към мен. Малък съм, краката ми са криви и жените не се заглеждат по мен с кой знае какъв копнеж... но все пак съм мъж. Шае не е първата, удостоила ложето ми, и един ден мога да си взема жена и да зачена син. Ако боговете са добри, ще прилича на своя чичо и ще мисли като своя баща. Вас такава надежда не може да ви крепи. Джуджетата са шега на боговете... но евнусите ги правят хората. Кой ви резна, Варис? Кога и защо? Кой сте вие, наистина?

Усмивката на евнуха не трепна, но в очите му пробяга нещо, което не беше смях.

– Толкова любезно от ваша страна, че попитахте, милорд, но историята ми е дълга и тъжна, а имаме да обсъждаме измени. – Извади свитък от ръкава на робата си. – Капитанът на кралската галера „Бял елен“ крои да вдигне котва след три дни и да предложи кораба си на лорд Станис.

Тирион въздъхна.

– Значи ще трябва да дадем кървав урок с този нещастник.

– Сир Джейслин би могъл да уреди просто да изчезне, но един съд пред краля би помогнал да осигурим продължителната вяроност на останалите капитани.

„И също така да осигури занимание на царствения ми племенник.“

– Както кажете. Дайте му една порция от правосъдието на Джофри.

Варис драсна по пергамента.

– Сир Хорас и сир Хобър Редвин са подкупили един страж, за да ги изведе през слугинската порта по-следващата нощ. Уредили са да отплават на галерата „Луенен беглец“, предрешени като гребци.

– Не можем ли да ги вържем на тези гребла за няколко години, да видим колко ще им хареса? – Усмихна се. – Не, сестра ми ще се наскърби, ако се лиши от толкова скъпи гости. Уведомете сир Джейслин. Да

задържат човека, когото са подкупили, и да му обяснят каква висока чест е да служиш като брат на Нощния страж. И да поставят постове около „Лунен беглец“ в случай, че двамата Редвин намерят друг войник, на когото не му стигат парите.

– Ваша воля. – Ново драсване по списъка. – Вашият човек Тимет тази вечер е заклал сина на един кръчмар при игра на комар на Улицата на среброто. Обвинил го, че лъже с плочките.

– Вярно ли е?

– О, несъмнено.

– Тогава честните хора в града дължат благодарност на Тимет. Ще се погрижа да получи похвала от краля.

Евнухът се изкикоти нервно и отново си отбеляза.

– Освен това изведнъж се исипа цяла напаст от свети хора. Кометата е привлякла какви ли не шантави жреци, проповедници и пророци. Просят край кръчми и гостилници и пророкуват гибел и разруха на всеки, който се спре да ги слуша.

Тирион сви рамене.

– Наближава тристагодишнината от дебаркирането на Ерон и това трябва да се очаква. Оставете ги да си дрънкат.

– Но те всяват страх, милорд.

– Мислех, че това е твое дело.

Варис покри устата си с ръка.

– Колко жесток сте да казвате това! Още нещо. Лейди Танда вчера вечерта даде скромнен прием. Донесъл съм ви менюто и списъка на гостите. Когато налели виното, лорд Джилс станал да вдигне чаша за краля, а сир Бейлон Суан го чули да подхвърля: „За това ще ни трябват три чаши.“ Мнозина са се смели...

Тирион вдигна ръка.

– Стига. Сир Бейлон се е пошегувал. Не ме интересуват предателски приказки на маса, лорд Варис.

– Мъдър сте, колкото сте добър, милорд. – Свитъкът изчезна в ръкава на евнуха. – Двамата ще си допаднем много. Сега ще ви оставя.

След като евнухът си отиде, Тирион остана загледан в свещта и зачуден как сестра му ще приеме изгонването на Джанос Слинг. Доколкото можеше да прецени, едва ли щеше да се зарадва, но освен да изпрати гневно оплакване до лорд Тивин в Харънхъл, не виждаше на какво друго може да се надява Церсей. Сега Тирион държеше Градската стража, плюс сто и петдесет свирепи воители от кланете и нарастваща сила наемници, които му събираше Брон. Изглеждаше защитен добре.

„Едард Старк безспорно е мислел същото.“

Когато Тирион напусна Малката зала, Червената цитадела беше мрачна и затихнала. Брон чакаше в солария.

– Слингт? – попита той.

– Лорд Джанос ще отплава за Вала с утринния отлив. Варис иска да ме убеди, че съм подменил един от хората на Джофри със свой. По-вероятно е да съм заменил човек на Кутрето с такъв на Варис, но все едно.

– Тимет е убил човек...

– Варис ми каза.

Наемникът го погледна изненадано.

– Глупакът реши, че може по-лесно да измами един едноок човек. Тимет прикова китката му в масата с камата си и му откъсна гърлото с голи ръце.

– Спести ми гадните подробности, вечерята не се е уталожила в ко-рема ми – каза Тирион. – Наборът как върви?

– Доста добре. Тази вечер още трима.

– Как разбираш кого да наемеш?

– Оглеждам ги. Разпитвам ги, за да науча къде са се били и добре ли лъжат. – Брон се усмихна. – След това им давам шанс да ме убият и правя с тях същото.

– Уби ли някого?

– Никой, който може да ни е от полза.

– А ако някой от тях те убие?

– Той ще е този, когото ще искаш да наемеш.

Тирион беше малко пиян и много уморен.

– Каж ми, Брон. Ако ти кажа да убиеш бебе... невръстно момиченце, да речем, още на майчината му гърд... би ли го направил? Без въпроси?

– Без въпроси? Не. – Наемникът потри палец и показалец. – Ще попитам колко.

„И защо изобщо ми е нужен твоя Алан Дийм, лорд Слингт? – помисли Тирион. – Имам си сто като него.“ Искаше да се размее. Искаше да заплаче. Най-много искаше Шае.

АРЯ

Двете бразди на коловоза през тревите и нищо друго. Това беше пътят.

Добрата страна беше, че при толкова малко движение нямаше кой да ги посочи с пръст и да ги пита накъде са тръгнали. Човешкият порой, излял се по кралския път надолу, тук беше само тънка струя.

Лошата страна беше, че пътят се виеше като змия, свиваше се на още по-тесни отсечки и понякога като че ли напълно изчезваше, за да се появи отново на цяла левга напред, когато вече почти бяха изгубили надежда. Аря го ненавиждаше. Теренът съвсем не беше лош – полегати хълмове и терасирани ниви, ливади и горички, и малки долини, където върбите се трупаха нагъсто край ленивите плитки потоци. Въпреки това пътят беше толкова тесен и крив, че едва се влачеха. Бавеха ги клатушкащите се фургони, чиито оси скърцаха под тежестта на тежкия товар. Дузина пъти на ден се налагаше да спират, за да избутат някое заседнало колело или да удвоят впряговете, за да изкатерят някой разкалян склон. Веднъж, посред гъста дъбова горичка, се натъкнаха на трима мъже, които теглеха товар дърва за огрев на волска кола и нито дърварите можеха да отбият, нито те. Нищо не им оставаше освен да изчакаат хората да разпрегнат воловете, да ги прекарат през дърветата, отново да впрегнат воловете и да тръгнат обратно откъдето бяха дошли. Волската кола беше по-бавна и от фургоните и този ден не стигнаха доникъде.

Аря продължаваше неволно да поглежда назад и да се чуди кога ще ги догонят златните плашове. Нощем се будеше от всеки шум и стискаше дръжката на Игла. Вече не вдигаха бивак, без да поставят постове, но Аря не разчиташе на тях, особено на сирачетата. Из уличките на Кралски чертог сигурно се бяха справяли добре, но тук сред дивото бяха напълно безпомощни. Станеше ли тиха като сянка, тя можеше да се промъква покрай тях, да пробяга навън под звездната светлина и да пусне вода зад храстите, без никой да я види. Веднъж, когато пазеше Ломи Зелените ръце, тя пропъзля на един дъб, придвижи се от дърво на дърво, докато се озове точно над главата му, и той изобщо не забеляза. Щеше да скочи върху него, но се сети, че писъкът му ще разбуди целия бивак и Йорен можеше да я напердаши пак.

Ломи и останалите сираци вече се държаха с Бивола като с важна особа, защото кралицата искаше главата му, макар че заслугата не беше

негова.

– Нищо не съм направил на кралицата – твърдеше ядосан той. – Вършех си работата и толкоз. Свали, вдигни, това донеси, онова отнеси. Уж щях да ставам оръжейник, а един ден майстер Мот рече, че трябва да ида в Нощния страж, друго не знам.

И после се хващаше да лъска шлема си. Шлемът беше хубав, кръгъл и добре оформен, със забрало и два големи бичи рога. Аря гледаше как Бивола търка метала с намастен парцал, докато не лъснеше толкова ярко, че се виждаха пламъците на лагерния огън, отразени в стоманата. Но така и не го слагаше на главата си.

– Бас слагам, че е копеле на оня изменник – каза една нощ Ломи, но тихо, за да не го чуе Джендри. – Вълчийт лорд, дето му клъцнаха главата на стъпалата на Белор.

– Не е – заяви Аря. „Баща ми си имаше само едно копеле и това е Джон.“ И се шумгна сред дърветата с желанието да оседлае коня си и да побегне към дома си. Конят беше добър, кафява кобила с бяло петно на челото. А Аря беше добър ездач. Можеше да пришпори в галоп и да не вижда повече никой от тях, освен ако сама не поиска. Само че тогава нямаше да има кой да разузнава пред нея или да гледа отзад, или да пази, докато тя спи, и когато златните плащове я хванеха, щеше да е съвсем сама. По-безопасно беше да остане с Йорен и другите.

– Не сме далече от Окото на боговете – каза една сутрин черният брат. – Кралският път няма да е безопасен, докато не прехвърлим Тризбеца. Така че ще заобиколим езерото по западния бряг, там едва ли ще ни търсят. – И на следващото място, където се кръстосаха двата коловоза, обърнаха фургоните на запад.

Тук селската земя отстъпи на гората, селата и твърдините бяха по-малки и по-нарядко, хълмовете станаха по-стръмни и долините – по-дълбоки. Храна се намираще все по-трудно. В града Йорен беше натоварил фургоните с осолена риба, корав хляб, сланина, ряпа, чували боб и ечемик и пити кашкавал, но бяха изяли и последната троха. Принуден да осигури прехраната им на място, Йорен прибягна до Кос и Курц, хванати като улични крадци. Пращаше ги в гората пред колоната и по здрач те се връщаха кога със сърна, провесена на прът между двамата, кога с връзки пѣдпѣдъци на коланите. По-малките момчета пращаше да берат боровинки покрай пътя или да прехвърлят оградите и да наберат торба ябълки, когато минеха покрай някоя овощна градина.

Аря беше опитна катерачка и бърза в ловенето и един ден поиска да излезе сама. Натъкна се на заек, съвсем случайно. Беше кафяв и тлъст, с

дълги уши и нослето му трепереше. Зайците бягаха по-бързо от котките, но не можеха да се катерят по дърветата. Шибна го с тоягата си и го хвана за ушите, а Йорен го сготви с гъби и див лук. На Аря й дадоха цяла кълка, защото беше нейният заек. Тя я раздели с Джендри. Другите получиха по лъжица, даже и тримата във веригите. Джакън Х'гхар й благодари учтиво за доброто отношение, а Хапката чак облиза мазното от мръсните си пръсти с блажен израз, но Рордж, безносият, само се изсмя и каза:

– Ето ви и ловец. Буцесто лице, Буцеста глава, Трепач на зайци.

Край една твърдина, наречена Бяло изтравниче, някакви селяни ги обкръжиха в царевичната нива и им поискаха пари за мамулите, които си бяха накъсали. Йорен погледна косите в ръцете им и им хвърли няколко медника.

– Преди време човек в черно се хранеше до насита от Дорн до Зимен хребет и дори върховните лордове смятаха за висока чест да подслонят черен брат под покривите си – каза той с горчивина. – Сега пълзльовци като вас искат пара за хапка червива ябълка. – И се изплю.

– Не е червива ябълка, ами е сладка царевица, к'вато една дърта черна гарга кат' тебе не заслужава – отвърна му грубо един. – Да ни се махаш от нивата и да си вземеш тия твои крадливци, че ще те набучим в царевицата да плашиш другите гарги.

Същата нощ изпекоха царевицата в жарта, като я обръщаха с пръчки, и я изядоха гореща. Според Аря вкусът й беше чудесен, но Йорен не поиска да яде от яд. Облак сякаш беше надвиснал над него, дрипав и черен като наметалото му. Крачеше нервно из бивака и си мърмореше.

На другия ден Кос се върна тичешком да предупреди Йорен, че напред има друг бивак.

– Двайсет или трийсет души, с ризници и шлемове – каза той. – Някои са посечени лошо, един издъхваше, ако се съди по виковете. Толкова шум вдигаше, че ги приближих, без да чуят. Имат копия и щитове, но само един кон, и то куц. Мисля, че от доста време са там, по вонята.

– Знаме видя ли?

– Петнист котарак, жълт и черен, на кално кафяво поле.

Йорен сгъна лист горчицец, лапна го и задъвка.

– Не мога да кажа – призна той. – Може да е една страна, може да е друга. Щом са я закъсали толкова, сигурно ще ни вземат конете, все едно кои са. Може и повече да поискат. Мисля да ги заобиколим.

Това ги отклони с няколко мили от пътя и им струваше най-малко два дни забавяне, но старият каза, че им е излязло евтино.

– На Вала ще имате време колкото искате. Остатъка от живота ви, най-вероятно. Няма защо да бързате да стигате там.

Аря виждаше все повече и повече хора да пазят нивите си. Често стояха край пътя и хладно оглеждаха всеки, който мине. На други места патрулираха на коне, обикаляха синорите си с окачени на седлата бравди. На едно място забеляза човек, сврял се в клоната на едно изсъхнало дърво с лък в ръка и колчан, провиснал на клоната до него. Щом ги видя, той постави стрела на тетивата и не извърна очи, докато не премина и последният фургон. Йорен кълнеше през цялото време.

– Тоя пък с неговото дърво, да го видя аз колко ще му хареса, като дойдат Другите да го вземат.

Ден по-късно Добер забеляза червено сияние на фона на свечеряващото се небе.

– Или тоя път отново се е завъртял, или слънцето е решило днес да залезе на север.

Йорен се качи на един хълм да погледне по-добре.

– Пожар – обяви той. Облиза палец и го вдигна нагоре. – Вятърът трябва да го издуха настрана от нас. Ама вие гледайте и си отваряйте очите.

Гледаха, и още как. Когато се стъмни, огънят като че ли стана поярък и силен, докато по едно време сякаш целият север пламна. От време на време дори можеха да помиришат пушека, въпреки че вятърът беше постоянен и не позволяваше на пламъците да ги доближат. Призори пожарът загасна от само себе си, но нея нощ никой от тях не спа добре.

Беше по обед, когато стигнаха мястото, където се беше намирало селото. Полята бяха изпепелени на мили околоръст, а къщите приличаха на почернели коруби. Трупове на изгорели и заклани животни бяха осеяли земята под живите покрови на хранещите се с леш врани, които се вдигаха със сърдит грак, щом ги обезпокояха. От укреплението още се вдигаше сивкав дим. Дървената палисада отдалече изглеждаше здрава, но явно не се беше оказала толкова здрава.

Аря, която яздеше пред фургоните, видя изгорели трупове, набити на остри колове по дървените стени, с длани, притиснати към лицата им, сякаш да се предпазят от пламъците, докато те са ги поглъщали. Йорен извика да спрат и каза на Аря и другите момчета да пазят фургоните, докато той с Мърч и Кътджак влязат в селото пеша. Когато се изкачиха през разбитата порта, вътре от стените се вдигна ято гарвани и гарваните в кафезите по фургоните им отвърнаха с пронизителен грак.

– Дали да не идем след тях? – попита Аря Джендри, след като

Йорен и другите двама се забавиха доста.

– Йорен каза да чакаме. – Гласът на Джендри прозвуча кухо. Когато Аря се обърна да го погледне, видя, че си е сложил шлема с големите вити рогове.

Когато най-сетне се върнаха, Йорен носеше на ръце малко момиченце, а Мърч и Кътджак мъкнеха една жена на носилка, стъкмена от скъсани завивки. Момиченцето не беше на повече от две години и все плачеше, приглушено някак, сякаш нещо му беше заседнало на гърлото. Или още не се беше научило да говори, или беше забравило. Дясната ръка на жената свършваше с кърваво пънче при лакътя, а очите ѝ сякаш нищо не виждаха, дори когато погледнеше право в теб. „Моля ви – хленчеше тя непрестанно. – Моля ви. Моля ви.“ На Рордж това му се стори смешно. Изсмя се през дупката на мястото на носа си и Хапката също започна да се смее, докато Мърч не ги изруга и не им каза да млъкнат.

Йорен ги накара да наместят жената отзад в един от фургоните.

– И по-бързо – рече той. – Стъмни ли се, тук ще дойдат вълци, че и по-лошо.

– Страх ме е – измърмори Горещата баница, като видя как едноръката жена се тресе във фургона.

– И мен – призна Аря.

Той я стисна за рамото.

– Всъщност аз никакво момче не съм ритал до смърт, Ари. Само продавах баничките на мама, това е.

Аря яздеше колкото смее по-далече от фургоните, за да не чува плача на малкото дете и шепота на жената: „Моля ви.“ Спомни си една история, която баба Нан им бе разказала веднъж, за един човек, когото зли великани затворили в един тъмен замък. Той бил много смел и хитър, надхитрил великаните и избягал... но скоро след като се озовал извън замъка, Другите го взели и изпили топлата му червена кръв. Вече разбираше какво трябва да е изпитвал.

Привечер едноръката жена умря. Джендри и Кътджак ѝ изкопаха гроб на склона на един хълм под плачеща върба. Когато вятърът задуха, на Аря ѝ се стори, че през дългите, полюшващи се клони чува шепот: „Моля ви. Моля ви. Моля ви.“ Настръхна и едва не побягна.

– Тази нощ без огън – каза Йорен. Вечерята им беше шепа репи, които Кос бе намерил, по чаша боб и вода от близкия ручей. Водата беше със странен вкус и Ломи обясни, че било вкусът на трупове, гниещи някъде горе при извора. Горещата баница щеше да го удари, ако Райсън не

беше се оказал наблизно да ги разтърве.

Аря пи много вода, само за да си напълни с нещо корема. Не допускаше, че ще може да заспи, но все пак заспа. Когато се пробуди, беше катраненочерно, а мехурът ѝ беше пълен до пръсване. Спящите се бяха сгушили около нея, загърнати в одеяла и наметала. Аря напипа Игла, стана и се вслуша. Чу тихите стъпки на часовоя, мъжете, които се обръщаха в неспокойния си сън, дрезгавото хъркане на Рордж и странния съскащ звук, който Хапката издаваше, когато заспи. От друг фургон се чуваше непрестанно, ритмично свистене на стомана в камък. Там седеше Йорен, дъвчеше листо горчивец и точеше камата си.

Горещата баница беше едно от момчетата, които пазеха.

– Къде отиваш? – попита той, като видя, че Аря се е запътила към дърветата.

Аря махна вяло към гората.

– Не може – каза Горещата баница. Откакто бе окачил меча на колана си, беше станал малко по-смел, въпреки че мечът беше къс и че го държеше като сатър. – Стария каза тази нощ всички да стоят в бивака.

– Трябва да пусна една вода – обясни Аря.

– Ами използвай ей онова дърво – посочи ѝ той. – Не знаеш какво има там, Ари. Преди малко чух вълци.

Йорен нямаше да одобри, ако се сбиеше с него. Опита да се направи на изплашена.

– Ами? Вълци? Наистина ли?

– Чух ги – увери я той.

– То май не ми се ходи вече.

Върна се при одеялото си и се престори, че спи, докато не го чу да се отдалечава. Тогава отново се претъркули и се шумгна в дърветата от другата страна на бивака, тиха като сянка. От тази страна също имаше постове, но Аря ги избягна с лекота. Само за да е сигурна, се отдалечи два пъти повече от обикновеното. Когато се увери, че наблизно няма никой, смъкна гащите и клекна да си свърши работата.

Пишката със смъкнати до глезените дрехи, когато чу шумолене под дърветата. „Горещата баница – помисли си в паника, – тръгнал е подир мен.“ После видя очите, блеснали от гората, ярки от отразената лунна светлина. Коремът ѝ се сви и тя посегна за Игла, без да се интересува, че ще се намокри, и започна да брои очите: две, четири, осем, дванайсет, цяла глутница...

Един от тях пристъпи безшумно към нея от дърветата. Взря се в нея и оголи зъби, и единственото, което ѝ хрумна, беше колко глупава е и

как Горещата баница ще злорадства, като види на другата сутрин полуизядения ѝ труп. Но вълкът се обърна и затича обратно в тъмното, и също толкова бързо всички очи изчезнаха. Разтреперана, тя се почисти, вдигна си гащите и тръгна към далечния стържещ звук назад към бивака и към Йорен.

– Вълци – пошепна му. – В гората.

– Аха. Там ще са. – Дори не я погледна.

– Изплашиха ме.

– Тъй ли? – Той се изплю. – Аз пък мислех, че вашта порода си пада по вълците.

– Нимерия беше вълчище. – Аря се сви. – Това е друго. Все едно, нея я няма. Дватама с Джори я замервахме с камъни, докато се махне, иначе кралицата щеше да я убие. – Разказът я натъжи. – Обзалагам се, че ако беше в града, нямаше да позволи да отсекаат главата на татко.

– Сираците нямат бащи – каза Йорен. – Или го забрави? – Горчивецът беше направил слюнката му червена, сякаш устата му кървеше. – Единствените вълци, от които трябва да се боим, са ония, дето са направили това със селото.

– Искам у дома – проплака отчаяно тя. Толкова се беше старала да бъде смела, да бъде свирепа като вълчица и прочие, но понякога всъщност се чувстваше като малко, безпомощно момиченце.

Черният брат издърпа ново листо горчивец от балата във фургона и го задъвка.

– Май трябваше да те оставя аз където те намерих, момче. Всички ви. В града май е по-безопасно.

– Все едно. Искам си вкъщи.

– Вода хора за Вала близо от трийсет години. – На устните на Йорен изби пяна, като кървави мехури. – За цялото туй време съм изгубил само трима. Старец умря от треска, едно градско момче го ухапа змия, докато дрискаше, и един тъпак се опита да ме убие, докато спях, само че получи червена усмивка за тая работа. – Прекара камата през гърлото си да ѝ покаже. – Трима, за трийсет години. – Обърна се и изплю листото. – Виж, с кораб може и да е по-умно. Други хора няма да срещнеш по пътя, но... някой по-умен ще тръгне с кораб, но аз... трийсет години все по тоя кралски път. – Прибра ножа в канията. – Отивай да спиш, момче. Чу ли ме?

Не че не се опита. Но докато лежеше под тънкото одеяло, чуваше воя на вълците... и някакъв друг звук, по-слаб, почти като шепота на вятъра, който можеше да е писък.

ДАВОС

Утринното небе бе потъмняло от пушека на горящите богове.

Всички вече бяха пламнали, Девата и Майката, Воинът и Ковачът, Старицата с перлените ѝ очи и Отецът с позлатената брада; дори Странникът, изваян така, че да прилича повече на животно, отколкото на човек. Старото сухо дърво и безбройните пластове боя и варак грееха със свирепа, жадна светлина. Зноят се надигаше треперлив в ледения въздух; отзад водоливниците и каменните дракони изглеждаха като в мъгла, сякаш Давос ги гледаше през пелена от сълзи. „Или сякаш зверовете треперят, разбудени...“

– Лоша работа – заяви Алард, макар че прояви поне благоразумие да стаи глас.

– Тишина – каза Давос. – Не забравяйте къде сте. – Синовете му бяха добри, но млади, а Алард беше особено припрян. „Ако си бях останал контрабандист, Алард щеше да свърши на Вала. Станис го спаси от тази участ, още нещо, за което съм му дължник...“

Стотици бяха дошли при портите на замъка да свидетелстват за изгарянето на Седемте. Миризмата беше гадна. Беше трудно човек да не се чувства притеснен при това оскверняване на боговете, които е почитал през целия си живот.

Червената жена обиколи огъня три пъти, изричайки молитви веднъж на речта на Асшаи, веднъж на висок валириански и веднъж на Общата реч. Давос разбра само последната.

– Р'хлар, при нас ела в нашия мрак – зовеше тя. – Господарю на Светлината, поднасяме ти тези лъжливи богове, тези седем, които са един и който е врагът. Вземи ги и хвърли светлината си над нас, че нощта е тъмна и пълна е със страх.

Кралица Селайс повтаряше думите ѝ като ехо. До нея Станис гледаше безстрастно, челюстта му бе вкочанена като камък под синьо-черната сянка на подстриганата му брада. Беше се облякъл по-богато от обичайното, като за септата.

Септата на Драконов камък си беше на същото място, където Ерон Завоевателя бе коленичил да се помоли в нощта преди да отплава. Това не я спаси от хората на кралицата. Бяха съборили олтарите, бяха преобърнали статуите и с бойни чукове бяха разбили цветните стъкла. Септон Баре можеше само да ги кълне, но сир Хъбард Рамптън поведе

тримата си синове към септата, за да я защитят. Рамптън бяха посекали четирима от хората на кралицата преди другите да ги надвият. След което Гънсер Сънглас, най-умереният и благочестив между лордовете, заяви на Станис, че не може повече да поддържа претенциите му. Сега делеше воняща килия със септона и двамата оцелели синове на Хъбард.

Боговете никога не бяха означавали нещо кой знае какво за контрабандиста Давос, въпреки че като повечето хора той поднасяше дарове на Воина преди битка, на Ковача, когато спуснеше нов кораб, и на Майката, когато жена му надрееше с дете. Призляваше му, докато гледаше как горят, и не само заради пушека.

„Майстер Крессен щеше да спре това.“ Старецът бе предизвикал Господаря на Светлината и заради неблагочестието му го ударила мълния, така поне гласеше мълвата. Давос знаеше истината. С очите си видя как майстерът пусна нещо в чашата с вино. „Отрова. Какво друго е могло да бъде? Изпи чаша със смърт, за да освободи Станис от Мелисандра, но нейният бог успя някак да я предпази.“ С радост щеше да убие червената жена, но какъв шанс имаше, след като цял майстер се бе провалил? А той беше само един прост контрабандист, издигнал се нависоко, Давос от Квартала на бълхите, Луковия крал.

Горящите богове хвърляха нелоша светлина, загърнати в халатите си от танцуващ пламък, червен, оранжев и жълт. Септон Баре веднъж бе разказал на Давос как били издялани от мачтите на корабите, докарали първите Таргариен от Валирия. През вековете те бяха боядисвани и пребоядисвани, позлатявани, посребрявани и инкрустирани със скъпоценни камъни.

– Красотата им ще ги направи преугодни за Р'хлар – заяви Мелисандра, когато поръча на Станис да ги смъкне и да ги извлече извън портите на замъка.

Девата лежеше върху Воина с широко разтворени ръце, сякаш искаше да го прегърне. Майката сякаш потреперваше заради пламъците, облизващи лицето ѝ. Един дълъг меч беше забит в сърцето ѝ и кожената обшивка на дръжката му оживя от пламъка. Бащата беше най-отдолу, първият паднал. Давос видя как ръката на Странника се сгърчи и пръстите почерняха и се разкапаха един по един, превръщайки се в нажежени въглени. Недалече от него лорд Селтигар кашляше на пресекулки и криеше набръчканото си лице под ленена кърпа, извезана с червени рани. Мирците си подмятаха шеги и се наслаждаваха на топлината на огъня, но младият лорд Бар Емон беше посивял, а лорд Веларион гледаше по-скоро краля, отколкото огъня.

Давос беше готов много да даде, за да разбере какво мисли той, но особа като Веларион никога нямаше да го сподели с него. Господарят на Приливите носеше в жилите си кръвта на древна Валирия и домът му три пъти бе осигурявал невести за принцовете Таргариен; Давос Държеливия вонеше на риба и лук. Същото беше и с другите лордчета. На никого не можеше да разчита, а и те нямаше да го включат в кръга на личните си довереници. И синовете му презираха. „Но внуците ми ще се свържат с техните и един ден моята кръв навярно ще се слее с тяхната. След време малкото ми черно корабче ще полети също толкова нависоко, колкото морското конче на Веларион или червените раци на Селтигар.“

Тоест ако Станис спечелеше трона. Ако загубеше...

„Всичко, което съм, го дължа на него.“ Станис го беше издигнал в рицарство. Той му даде почетно място на трапезата си, бойна галера, с която да пори вълните на мястото на контрабандисткия скиф. Дейл и Алард също бяха капитани на галери, Марик – началник на гребците на „Ярост“, Матос служеше при бапц си на „Черната Бета“, а Деван кралят го беше взел за скуайър. Един ден щяха да го помажат в рицарство, както и двете му момчета. Маря беше господарка на малка крепост на нос Гняв, със слуги, които я наричаха „милейди“, а самият Давос можеше да ловува сърни в собствените си гори. „Това, което ми причини, беше справедливо. Цял живот съм се подигравал с кралските закони. Спечелил е предаността ми.“ Давос опипа кесийката, висеща на каишката на врата му. Пръстите бяха късметът му, а сега имаше нужда от късмет. „Както всички ние. И най-много лорд Станис.“

Светли пламъци заблizaха сивото небе. Вдигна се тъмен дим, затърчи се нагоре и се завихри. Когато вятърът го понесе към тях, хората замигаха, зарониха сълзи и затриха очи. Алард извърна глава, закашля и изруга. „Вкусът на бъдното“ – помисли Давос. Много неща щяха да изгорят, докато свърши тази война.

Мелисандра беше в роба от пурпурен сатен и кървавочервено кадифе, а очите ѝ грееха червени като рубина, проблясващ на гърлото ѝ, сякаш и той пламнал.

– В древните скрижали на Асшаи е писано, че ще дойде ден след дълго лято, когато звездите кървят и студеният дъх на мрака пада тежко над света. В този ужасен час един воин ще извади от огъня пламтящ меч. И този меч ще бъде Носителят на Светлината, Светлоносеца, Червеният меч на героите, а онзи, който ще го държи, ще бъде самият възкресен Адзор Ахай, и мракът ще отстъпи пред него. – Тя извиси глас, за

да се понесе над занемялата тълпа. – Адзор Ахай, възлюбенико на Р'хлар! Воине на Светлината, Сине на Огъня! Излез, твоят меч те чака! Излез и го вземи в десницата си!

Станис Баратеон закричи напред като влизащ в битка воин. Скуайърите му пристъпиха от двете му страни. Синът на Давос, Деван, надяна на дясната ръка на краля дълга подплатена ръкавица. Момчето носеше жакет с кремав цвят и извезано на гърдите пламтящо сърце. Браян Фаринг, облечен по същия начин, привърза на врата на Негова милост кодрава кожена пелерина. Отзад се чу леко подрънкване на звънци.

– Под морето пушекът се вдига на мехури, и пламъци горят, зелени, сини и черни – запя някъде Кърпеното лице. – Знам аз, знам, ох, ох, ох.

Кралят се гмурна в огъня, стиснал зъби, вдигнал пред лицето си кожената пелерина, за да се предпази от пламъците. Закричи право към Майката, сграбчи меча в облечената си в ръкавица ръка и го изтръгна от горящото дърво с едно-единствено, рязко дръпване. След това започна да се оттегля, вдигнал меча високо, и нефритовозелени пламъци се завихриха по вишневочервената стомана. Притичаха стражи да изтупат жарта, полепнала по дрехите на краля.

– Меч от огън! – извика кралица Селайс. Сир Аксел Флорент и другите от свитата й подеха вика. – Меч от огън! Той гори! Той гори! Меч от огън!

Мелисандра вдигна ръце над главата си.

– Вижте! Знак бе обещан, и вече е видим знакът! Вижте Носителя на Светлината! Адзор Ахай възкръсна! Слава на Воина на Светлината! Слава на Сина на Огъня!

На виковете й се отзова нестроен хор от дрезгави гласове, тъкмо когато ръкавицата на Станис запуши. Кралят изруга, заби острието на меча във влажната земя и затупа в крака си пламналата ръкавица.

– Господарю, хвърлете светлината си над нас! – извика Мелисандра.

– Че тъмна е нощта и пълна е със страх – отзоваха се Селайс и свитата й.

„И аз ли трябва да изрека думите? – зачуди се Давос. – Дълга ли го на Станис? Този огнен бог наистина ли е негов?“

Станис свали ръкавицата и я пусна на земята. Боговете в кладата бяха станали вече неузнаваеми. Главата на Ковача се срина сред облак пепел и въглени. Мелисандра запя на езика на Асшай и гласът й се заиздига и запуска като вълни на морски прилив. Станис отвърза покритата със сажди пелерина и заслуша мълчаливо. Забит в земята, Светлоносеца

все още блестеше нажежен, но пламъците, които обгръщаха меча доскоро, загаснаха и замряха.

Когато песента свърши, от боговете беше останало само овъглено дърво, а кралското търпение се бе изчерпало. Той хвана кралицата си за лакътя и я поведе обратно в Драконов камък, оставяйки Светлоносеца да стърчи забит в мократа пръст. Червената жена остана още миг, докато Деван и Браян Фаринг коленичат и увият обгорения и почернял меч в кралския кожен плащ. „Червеният меч на героите не прилича на нищо“ – помисли Давос.

Неколцина от лордовете се задържаха и си заговориха тихо. Млъкнаха, щом забелязаха, че Давос ги гледа. „Падне ли Станис, ще ме сричат на мига.“ Не се числеше и към хората на кралицата, онази групичка амбициозни рицари и дребни лордчета, отдали се на този „Господар на Светлината“, за да спечелят благоволения и закрилата на лейди – „не, на кралицата, не забравяй!“ – Селайс.

Огънят беше почти загаснал, когато Мелисандра и двамата скуайъри си тръгнаха със скъпоценния меч. Давос и синовете му се вляха в тълпата, проточила се към брега и чакащите кораби.

– Деван се справи добре – каза им мимоходом.

– Да бе, донесе ръкавицата, без да я изтърве – отвърна Дейл.

Алард кимна.

– Тоя знак на жакета на Деван, пламтящото сърце, това пък какво е? Гербът на Баратеон е коронован елен.

– Един владетел може да си избере повече от един знак – поясни Давос.

Дейл се усмихна.

– Черен кораб и лук, а, тате?

Алард изрита един камък.

– Другите да го вземат нашия лук... и онова пламтящо сърце. Лошо беше да изгорят Седемте.

– Ти откога стана толкова вярващ? – рече Давос. – Какво може да знае синът на един контрабандист за делата божески?

– Аз съм син на рицар, тате. Ти като не можеш да го запомниш, те как ще го запомнят?

– Може да си рицарски син, но рицар не си – рече Давос. – Нито ще станеш, ако си вреш носа в работи, които не те засягат. Станис е законният ни крал и не е наша работа да оспорваме делата му. Караме неговите кораби и изпълняваме неговите поръки. Толкова.

– Колкото до това, тате – каза Дейл, – не ми харесват буретата за

вода, дето ни ги дадох за „Привидение“. Зелен бор. Водата ще се разваля и в най-късия маршрут.

– И аз получих същите за „Лейди Маря“ – каза Алард. – Хората на кралицата сложиха ръка на святното дърво.

– Ще поговоря за това с краля – обеща Давос.

По-добре да излезе от него, отколкото от Алард. Синовете му бяха добри бойци и още по-добри моряци, но не знаеха как се говори с владетели. „И с ниско потекло, като мен, но не обичат да им се напомня. Когато погледнат знамето ни, виждат само носещия се пред вятъра черен кораб. Но за лука си затварят очите.“

Отдавна не беше виждал пристанището толкова претъпкано. Всеки кей гъмжеше от товарищи провизии моряци и всеки хан пращеше по шевовите от войници, които хвърляха зарове, пиеха и се оглеждаха за курви... съвсем напразно впрочем, тъй като Станис не бе разрешил на нито една да стъпи на острова. Покрай пристаните се редяха кораби: бойни галери и рибарски съдове, широки гемии и плоскодънни баржи. Най-добрите кейове бяха заети от най-големите съдове: флагманския кораб на Станис „Ярост“, който триеше хълбоци с „Лорд Стефон“ и „Морския елен“, „Гордостта на Дрифтмарк“ на лорд Веларион, пищно украсения „Червен нокът“ на лорд Селтигар, внушителния „Риба меч“ с дългия железен нос. А в открито море стоеше закотвен на дрейф огромния „Валириан“ на Саладор Саан, между пъстрите корпуси на още двайсетина по-дребни галери от Лис.

В края на каменния вълнолом, където се поклашаха вързани една до друга „Черната Бета“, „Привидение“ и „Лейди Маря“, заедно с още половин дузина други галери с по сто или по-малко гребла, имаше малко схлупено ханче. Давос бе ожаднял, затова се раздели със синовете си и свърна към него. Отпред клечеше висок до кръста водоливник, така обрулен от вятъра и солта, че очертанятията на фигурата бяха почти заличени. Двамата с Давос обаче бяха стари приятели. Той потупа каменната глава, промърмори: „Късмет“ и влезе.

В другия край на шумната гостилница седеше Саладор Саан и ядеше грозде от дървена купа. Като видя Давос, му махна да се приближи.

– Сир рицарю, елате, поседнете с мен. Хапнете си някоя чепчица. Много е сладко. – Лисенецът беше добре охранен мъж с вечна мазна усмивка и превзетостта му беше прословута от двете страни на Тясното море. Днес се беше облякъл в бляскава дреха от сребърна нишка, с обшити с ярък ширит ръкави, толкова дълги, че краищата им се влачеха по пода. Копчетата по дрехата му представляваха издялани от нефрит

маймунки, а върху рехавите му бели къдрици весело беше кацнала зелена шапчица, увенчана с паунови пера.

Давос се запровира между масите. В дните преди рицарството си често беше купувал товари от Саладор Саан. Самият лисенец беше контрабандист, както и търговец, banker и прочут пират, и на всичко отгоре – самопровъзгласил се за Принца на Тясното море. „Когато един пират забогатее достатъчно, правят го принц.“ Тъкмо Давос беше предприел пътуването до Лис, за да привлече стария мошеник за каузата на лорд Станис.

– Не видяхте изгарянето на боговете, милорд.

– Червените жреци имат голям храм в Лис. Все палят това и онова, и опищават света с техния Р'хлар. Скоро ще досадят и на крал Станис, да се надяваме. – Като че ли му беше все едно дали ще го чуе някой – зобваше от гроздето и махаше с пръст семките от устните си. – Моята „Хилядоцветна птица“ пристигна вчера, добри ми сир. Не е боен кораб, дума да не става, търговски е, и се е отбил в Кралски чертог. Сигурен ли сте, че не искате грозденце? Разправят, че дечицата в града са гладни. – Подбутна подканящо гроздето към Давос и се усмихна.

– Бира ми трябва на мен. И новини.

– Това западняците сте много припрени – оплака се Саладор Саан. – Каква полза има да бърза човек, питам ви? Който бърза в живота си, бърза към гроба. – И се оригна. – Лордът на Скалата на Кастърли е пратил джуджето си да се погрижи за Кралски чертог. Сигурно се надява, че грозното му лице ще подплаши нападателите, а? Или че ще се пръснем от смях, като видим Дяволчето да подскача по бойниците, кой знае? Джуджето е прогонило тъпака, дето командваше златните плащове, и е сложило на негово място един рицар с желязна ръка. – Откъсна едно зърно и го стисна. Сокът потече по пръстите му.

Едно от слугинчетата се запровира към тях, пляскайки по пътя си посягащите ѝ мъжки ръце. Давос си поръча бира, обърна се към Саан и го попита:

– Градът добре ли е защитен?

Другият сви рамене.

– Стените са високи и здрави, но кой ще ги пази? О, да, строят скорпиони и огнехвъргачи, но ония в златните плащове са съвсем малко и съвсем зелени, а други няма. Един бърз удар, като ястреб, налитащ на заек, и великият град ще е наш. Вятър ни дай да напълни платната и утре до вечерта вашият крал ще седи на Железния трон. Джуджето можем да го облечем в дрехи на шут и да го боцкаме по малките бузки с

копията си да го караме да ни танцува, а добрият ви крал може да ми направи дар с красивата кралица Церсей, да ми стопли леглото за една нощ. От толкова време съм разделен с жените си заради тая служба при него.

– Пирате – каза Давос. – Ти жени нямаш, само наложнички, и ти се плаща добре за всеки ден и за всеки кораб.

– Само с обещания – каза тъжно Саладор Саан. – Добри ми сир, златце искам аз, а не думи на книга. – Лапна едно едро зърно грозде.

– Ще си получиш златото като вземем съкровищницата в Кралски чертог. Няма по-верен на думата си мъж в Седемте кралства от Станис Баратеон. Ще си я спази. – Но докато го казваше, си помисли: „Светът безнадеждно се е извратил, след като долни контрабандисти като мен гарантират за честта на кралете.“

– И той така казва. И аз го казвам, тъй че дай да я свършим работата. Дори това грозде не е по-узряло от оня град, стари ми приятелю.

Слугинчето се върна с бирата. Давос ѝ даде една монета.

– Сигурно можем да вземем Кралски чертог, както казваш – рече и надигна половницата, – но колко време ще можем да го удържим? За Тивин Ланистър знаем, че е в Харънхъл с голяма войска, а лорд Ренли...

– Ах, да, по-малкия брат – каза Саладор Саан. – Ей това не е много хубаво, приятелю. Крал Ренли се е размърдал. Не, тук той е лорд Ренли, пардон. Толкова много крале, че езикът ми се умори да я повтарям тая дума. Братът Ренли е оставил Планински рай с хубавата си млада кралица, с лордовете си и бляскавите си рицари, и огромна пеша войска. Тръгнал е по вашия път на розите към същия велик град, за който си говорим.

– Повел си е и невестата?

Другият сви рамене.

– Не ми каза защо. Сигурно не иска да се лиши от топлата дупчица между бедрата ѝ дори за една нощ. А може би е сигурен в победата си.

– Трябва да се каже на краля.

– Посетих го аз, добри ми сир. Макар че Негова милост така се мръщи всеки път като ме види, че треперя, когато трябва да се явя пред него. Смятате ли, че повече щеше да ме хареса, ако се бях облякъл в козина и не се усмихвах? Е, няма да го направя. Аз съм честен човек. Ще ме търпи в коприна и брокат. Иначе ще си откарам корабите там, където повече ме харесват. Оня меч не беше Носителят на светлината, приятелю.

Внезапната смяна на темата притесни Давос.

– Меч?

– Меча, да, дето го издърпаха от огъня. Хората ми казват разни неща, заради приятната ми усмивка. Как ще послужи един изгорял меч на Станис?

– Горящ меч – поправи го Давос.

– Изгорял – каза Саладор Саан, – и се радвай, че е така, приятелю. Знаеш ли приказката за изковаването на Носителя на светлината? Е, аз ще ти я кажа. Било е време, когато мракът легнал тежко над света. За да го пребори, героят трябвало да има геройско оръжие, оо, като никое дотогава. И тъй, трийсет дни и трийсет нощи се трудил Адзор Ахай без сън в замъка, нажежава, чука и гъне, нажежава, чука и гъне, оо, да, докато направи меча. Ама като го пхнал във водата да го закали, стоманата взела, че се пръснала.

– Нали е герой, не можел ей така да свие рамене и да си потърси сладко грозде като това, ами хайде отново – продължи той. – Втория път му отнело петдесет дни и петдесет нощи, и този меч изглеждал похубав и от първия. Адзор Ахай хванал един лъв, да закали острието, като го мушне в червеното сърце на звяра, ама като го мушнал, стоманата взела, че се пръснала. Голяма била почудата му и голяма мъката, щото разбрал какво трябва да направи...

– Сто дни и сто нощи се трудил над третия меч, и когато той засиял нажежен до бяло в светите пламъци, взел, че привикал жена си. „Нисса Нисса – рекъл й, щото така се казвала – гърдата си оголи и знай, че теб най-много съм обичал на света.“ Тя го направила това нещо, но защо – не мога да ти кажа, и Адзор Ахай забил димящия меч в живото й сърце. Казват, че викът й на болка и възторг оставил пукнатина на лицето на луната, но кръвта и душата, и силата й, и смелостта й – всичко това се вляло в стоманата. Такава е приказката за изковаването на Носителя на светлината, Червения меч на героите.

– Сега схвана ли какво исках да ти кажа? Радвай се, че Негова милост е извадил от она огън само един изгорял меч. Прекалено светлина може да изгори очите, приятелю, а огънят гори! – Саладор Саан изяде последното зърно и млясна. – Кога смятате, че кралят ще ни заповяда да отплаваме, добри ми сир?

– Скоро, струва ми се – каза Давос, – ако неговият бог пожелае.

– Неговия бог ли, сир приятелю? Не вашият? Къде е богът на сир Давос Държеливия, Рицарю на луковия кораб?

Давос отпи от бирата, за да си даде време. „Ханът е пленен, а ти не си Саладор Саан – напомни си. – Внимавай как ще отговориш.“

– Крал Станис е моят бог. Той ме създаде и ме благослови с вярата си.

– Ще го запомня. – Саладор Саан се надигна. – Ще прощавате. От това грозде огладнях, вечерята ме чака на моя „Валириан“. Кълцано агнешко с пипер и печен гларус, пълен с гъби, копър и лук. Скоро ще ядем заедно в Кралски чертог, нали? В Червената цитадела ще се гощавате, а джуджето ще ни пее весела песничка. Като седнете да си приказвате с крал Станис, споменете му, моля, че ми дължи още трийсет хиляди дракона до новолуние. Трябваше да ми ги даде тия богове. Много бяха красиви да изгорят бадева, можех да им взема добра цена в Пентос или Мир. Е, ако ми отстъпи кралица Церсей за една нощ, ще му ги простя. – Лисенецът потупа Давос по гърба и се заклати към изхода на хана, сякаш беше негов.

Сир Давос Държеливия се позадържа замислен над половницата с бира. Преди година беше със Станис в Кралски чертог, когато крал Робърт устрои турнир за рождения ден на принц Джофри. Спомни си червения жрец Торос Мирски и пламтящия меч, който размахваше. Гледката беше страхотна, червеният му халат плющеше и оръжието му бляскаше със зелени пламъци, но всички знаеха, че не е истинска магия, и накрая огънят му беше завяхнал и Бронзовия Джон Ройс го вразуми с най-обикновен боздуган.

„Виж, един истински огнен меч, това ще е чудо невиждано. Но на такава цена...“ Като се сети за Нисса Нисса, пред очите му изникна неговата Маря, добродушна пълна женица с повяхнали гърди и мила усмивка, най-добрата жена на света. Опита се да си представи как я мушка с меч и потръпна. „Не съм омесен с геройска мая“ – реши той. Ако това беше цената на един вълшебен меч, хич не държеше да я плати.

Допи бирата си, избута половницата настрана и напусна хана. На излизане потупа водоливника по главата и промърмори: „Късмет“. Нищо друго не му трябваше.

Беше съвсем мръкнало, когато Дефан дойде при „Черната Бета“, повел снежнобял жребец.

– Милорд татко – обяви той, – Негова милост заповяда да го посетите в Залата на Рисуваната маса. Яхайте коня и тръгвайте веднага.

Хубаво му стана като видя Дефан в това великолепно облекло на скуайър, но поканата го притесни. „Дали ще заповяда да отплаваме?“ – зачуди се той. Саладор Саан не беше единственият капитан, чувстващ, че Кралски чертог е узрял за шурм, но истинският контрабандист се учи

на търпение. „Нямаме надежда за победа. Това го казах на майстер Крессен още когато се върнах в Драконов камък, и нищо не се е променило. Много сме малко, а враговете – твърде много. Топнем ли греблата, загиваме.“ Все пак се качи на коня.

Когато пристигна при Каменния тъпан, дузина рицари и велики знаменосци вече си тръгнаха. Лордовете Селтигар и Веларион му кимнаха леко и продължиха, а другите изобщо не го погледнаха, но сир Аксел Флорент спря да поговорят.

Чичото на кралица Селайс беше едър като бъчонка, с дебели ръце и кривокрак. Имаше клепналите уши на Флорент, по-големи и от тези на племенницата си. Космите, които стърчаха от тях, не му пречеха да чува повечето неща, които се говореха из замъка. Десет години сир Аксел беше служил като кастелан на Драконов камък, докато Станис заседаваше в малкия съвет на Робърт в Кралски чертог, но напоследък изпъкваше като един от най-приближените на кралицата.

– Сир Давос, приятно ми е, че ви виждам, както винаги.

– На мен също, милорд.

– Тази сутрин също ви забелязах. Лъжливите богове изгоряха хубаво, нали?

– Изгоряха ярко. – Давос не му вярваше особено, въпреки цялата му добронамереност. Домът Флорент се бе обявил на страната на Ренли.

– Лейди Мелисандра ни уверява, че понякога Р'хлар позволява на своите благоверни слуги да зърнат бъдещето в пламъците. Докато гледах тази сутрин огъня, като че ли видях дузина красиви танцьорки, девиси в жълта коприна, които се въртяха вихрено пред един велик крал. Мисля, че това видение съдържа истина, сир. Мигновено надникване към славата, която очаква Негова милост, след като вземем Кралски чертог и трона, който е негов по право.

„Станис няма вкус към подобни танци“ – помисли Давос, но не посмя да обиди чичото на кралицата.

– Аз видях само огън – отвърна той. – Но от пушека ми се насълзиха очите. Простете, сир, кралят ме чака. – Продължи напред, чудейки се защо си направи този труд сир Аксел. „Той е човек на кралицата, а аз – на краля.“

Станис седеше до своята Рисувана маса с майстер Пилос от дясната му страна. Пред тях имаше купчина пергаменти.

– Сир – каза кралят, когато Давос влезе. – Елате да видите това писмо.

И вдигна послушно първия лист, който му попадна.

– Много хубаво изглежда, ваша милост, но се боя, че не мога да четя думите. – Давос четеше добре всякакви карти и скици, но буквите и всякакви други писмена бяха извън възможностите му. „Но моят Деван научи четмото, а младият Стефон и Станис – също.“

– О, да. Бях забравил, – Кралят се намръщи раздражено. – Пилос, прочети му го.

– Ваша милост. – Майстерът вдигна един от пергаментите и се окашля. – „Всички знаят, че съм законният син на Стефон Баратеон, владетеля на Бурен край и на неговата лейди съпруга Касана от дома Естермонт. С честта на своя дом заявявам, щото моят възлюблен брат Робърт, покойният крал, не остави свой законен наследник, бидейки момчето Джофри, момчето Томен и момичето Мирцела изчадия, родени в позорен инцест между Церсей Ланистър и нейния брат Джайм Кралеубиеца. По право и рождена кръв, заявявам от този ден насетне законния си иск над Железния трон и Седемте кралства на Вестерос. Нека всички честни люде заявят своята преданост. В името на Светлината Божия, подпечатано с печата на Станис от дома Баратеон, Първия с това име, крал на Андалите, на Ройнар и на Първите, и Владетел на Седемте кралства.“ – Пилос остави пергаментата на масата и той тихо изшумоля.

– Добави и едно „сир“ пред Джайм Кралеубиеца – каза намръщено Станис. – Каквото и да е, все пак си остава рицар. Не знам и дали да не махнем това „възлюблен“ пред Робърт. Не ме обичаше кой знае колко, нито аз него.

– Малко вежливост няма да навреди, ваша милост – каза Пилос.

– Лъжа. Махни го. – Станис се обърна към Давос. – Майстерът ми казва, че разполагаме със сто и седемнайсет гарвана. Мисля да ги използвам всичките. Сто и седемнайсет гарвана ще разнесат сто и седемнайсет преписа на писмото ми до всяко кътче на кралството, от Арбор до Вала. Стотина поне ще превъзмогнат бурята, ястребите и стрелите. Ако е така, сто майстера ще прочетат писмото ми на толкова лордове в толкова соларии и спални... а след това писмата сигурно ще изгорят в камините и устните ще сторят оброк за мълчание. Тези велики лордове обичат Джофри или Ренли, или Роб Старк. Аз съм техният законен крал, но ако могат, те ще ме отречат. Така че имам нужда от теб.

– На вашите заповеди съм, кралю. Както винаги.

Станис кимна.

– Смятам да те пратя на север с „Черната Бета“, към Града на гласуса, Пръстите, Трите сестри и дори Бял пристан. Твоят син Дейл ще отплава на юг с „Привидение“, покрай нос Гняв и Счупената ръка, и все

надолу покрай брега на Дорн, чак до Арбор. Всеки от двамата ви ще кара сандък с писма и ще ги оставяте на всяко пристанище и във всяка крепост и рибарско селце. Ковете ги по вратите на септите и хановете, за да ги прочете всеки, който може да чете.

– Малко ще са – каза Давос.

– Сир Давос е прав, ваша милост – каза майстер Пилос. – По-добре ще е писмата да се четат на глас.

– По-добре, ама е по-опасно – каза Станис. – Тези думи няма да се приемат радушно навсякъде.

– Дайте ми рицари за четенето – рече Давос. – Това ще им придаде повече тежест от всичко, което казвате.

Това, изглежда, задоволи Станис.

– Да, такива хора мога да ти дам. Имам стотина рицари, които са склонни повече да четат, отколкото да се бият. Бъдете открити, където може, и потайни, когато трябва. Използвайте всяка контрабандистка хитрина, която знаете – черни платна, скрити заливчета, каквото трябва. Ако ви свършат писмата, хванете няколко септона и ги накарайте да ви препишат още. Смятам да използвам и втория ти син. Той ще вземе „Лейди Маря“ през тясното море към Браавос и другите Свободни градове, за да достави на тамошните управители други писма. Светът трябва да научи за моите законни претенции и за позора на Церсей.

„Можеш да им го кажеш – помисли Давос, – но дали ще го повярват?“ Погледна замислено майстер Пилос и кралят улови погледа му.

– Майстер, може би трябва да се заловите с писането. Ще ни трябват страшно много писма, и то скоро.

– Както желаете. – Пилос се поклони и напусна.

Кралят го изчака да излезе и рече:

– Какво не искаше да споделиш в присъствието на моя майстер, Давос?

– Господарю, Пилос е много мил, но всеки път, когато видя веригата на врата му, се наскърбявам за майстер Крессен.

– Той ли е виновен, че старецът умря? – Станис се загледа в огъня. – Изобщо не исках Крессен на онзи пир. Ядоса ме, да, беше ми дал лош съвет, но не съм искал да умре. Надявах се да му останат няколко години спокоен и безгрижен живот. Беше си го заслужил, но... – Станис стисна зъби. – но умря. А Пилос ми служи съвестно.

– Пилос е най-малката беда. Писмото... Вашите лордове как го приеха?

Станис изсумтя.

– Селтигар се произнесе, че е възхитително. Ако му бях показал съдържанието на нощното си гърне, и за него щеше да каже, че е възхитително. Другите клатеха глави като гъски, без Веларион, който каза, че стоманата ще реши въпроса, а не думи, писани на пергамент. Сякаш не го знам. Другите да ги вземат моите лордове, искам да чуя твоето мнение.

– Словата ви са сурови и силни.

– И верни.

– И верни. Но нямате доказателство. За този инцест. Не повече, отколкото преди година.

– Има едно доказателство, в Бурен край. Едно копеле на Робърт. Дето го направи в нощта на сватбата ми, в леглото, отредено за мен и младоженката ми. Делена беше от дома Флорент и девица, когато я облада, така че Робърт призна бебето. Едрик Буря, така го наричат. Разправят, че бил като огледален образ на брат ми. Ако го видят хората и после погледнат отново Джофри и Томен, доста ще се позамислят, струва ми се.

– Но как ще го видят хората, като е в Бурен край?

Станис забарабани с пръсти по Рисуваната маса.

– В това е трудността. Една от многото. – Вдигна очи. – Имаш още нещо да ми кажеш за писмото. Давай. Не съм те направил рицар, за да ми говориш празни учтивости. За това си имам лордове. Кажи каквото имаш да кажеш, Давос.

Давос кимна.

– В края имаше една фраза. Как беше? „В името на Светлината божия...“

– Да. – Кралят вдигна брадичка.

– Хората няма да харесат тези думи.

– Като теб ли? – сряза го Станис.

– Ако бяхте казали вместо това „Пред очите на богове и хора“ или „По милостта на старите и новите богове...“

– Да не си станал вярващ, контрабандисте?

– Същото се канех да ви попитам и аз, господарю.

– Това ли било? Като че ли не обичаш новия ми бог повече от новия ми майстер.

– Не го знам тоя Господар на Светлината – призна Давос, – но познавам боговете, които изгорихме сутринта. Ковача е закрилял корабите ми, а Майката ми е дала седмина здрави и силни синове.

– Жена ти ти е дала седмина здрави и силни синове. Да не би да й

се молиш? Тази сутрин изгорихме дърво.

– Може и така да е – рече Давос, – но когато бях хлапе в Квартала на бълхите и просех за някой медник, септоните често ме хранеха.

– Сега те храня аз.

– Вие ми дадохте почетно място на трапезата си. А в замяна аз ви давам истината. Хората няма да ви обичат, ако им отнемете боговете, които винаги са тачели, и им дадете един, чието име дори звучи неприлично на езиците им.

Станис се изправи.

– Р'хлар. Какво толкова му е трудното? Няма да ме обичат, казваш? Че кога са ме обичали? Как мога да изгубя нещо, което никога не съм имал? – Отиде на южния прозорец и се загледа в огряното от луната море. – В богове престанах да вярвам в деня, в който „Гордата ветрогонка“ се разби в залива. Заклех се, че чудовищните богове, удавили майка ми и баща ми, никога повече няма да получат почитта ми. В Кралски чертог Върховният септон ми пълнеше главата с приказки как всичкото право и добро произтичало от Седемте, но доколкото срещях от едното и от другото, то беше човешко дело.

– Щом не вярвате в богове...

– ...защо си губя времето с този, новия ли? – прекъсна го Станис. – Сам съм се питал. Малко разбирам и още по-малко ме е еня за боговете, но червената жрица има сила.

„Сила, но каква?“

– Крессен беше мъдър.

– Разчитах на мъдростта му, както и на твоите хитрини, но какво ми донесоха те, контрабандисте? Лордовете на бурята те отпратиха. Отидох при тях като просяк и те ми се надсмяха. Е, повече просия няма да има, край на присмеха. Железният трон е мой по право, но как да го взема? Кралете във владенията са четирима и всеки от останалите трима разполага с повече мъже и злато от мен. Аз имам кораби... и нея. Червената жена. Половината ми рицари се страхуват дори името ѝ да споменат, знаеш ли? Дори нищо друго да не може, една магьосница, която може да внуши такъв страх, не е за подценяване. Изплашеният мъж е победен мъж. А сигурно може да направи и повече. Смятам да го разбера.

– Веднъж като момче намерих ранен ястреб. Грижих се за птицата и тя оздравя. Нарекох я Горделивка. Кацаше на рамото ми и прелиташе от стая в стая след мен да взима храна от шепата ми, но не искаше да се зарее в небесата. От време на време я водех да я уча на лов, но тя не политаше по-високо от короните на дърветата. Робърт я нарече

Хилавка. Той си имаше планински сокол Гръмотевица, който никога не изпускаше плячка. Един ден дядо ми сир Харбърт ми предложи да опитам с друга птица. С тази Горделивка само съм се излагал – и беше прав. – Станис Баратеон обърна гръб на прозореца и на духовете, понесли се над южното море. – Седемте не са ми донесли и едно врабче. Време е да опитам с друг ястреб, Давос. Червен ястреб.

ТЕОН

При Пайк нямаше безопасен пристан, но Теон Грейджой поиска да види бащиния си замък от морето, така както го беше видял за последен път, преди десет години, когато бойната галера на Робърт Баратеон го беше откарала, за да стане повереник на Едард Старк. В оня ден той беше стоял до перилото, вслушан в ударите на греблата и тътена на барабана в ръцете на надзорника на гребците, и гледаше как Пайк се смалява и чезне в далечината. Сега искаше да види как се уголемява и се издига пред него от морето.

Покорна на неговото желание, „Мираам“ цепеше вълните покрай носа, платната плюсяха и капитанът псуваше вятъра, екипажа и глупостите на знатните лордчета. Теон придърпа качулката на наметалото си заради пръските и се загледа за родния дом.

Брегът бе само остри скали и навъсени канари, а замъкът сякаш беше едно цяло с тях, кулите, стените и мостовете му съградени от същия сиво-черен камък, мокри от солените вълни, обрасли със същите тъмнозелени лишеи и опръскани от изпражненията на същите морски птици. Издагината от сушата, върху която родът на Грейджой бе издигнал своята крепост, някога се бе вбивала като меч в корема на океана, но вълните я бяха разбивали ден и нощ, докато сушата се натроши и разбие, още преди хиляди години. Останали бяха само три голи и пусти острова и дузина извисяващи се над водата скални грамади, като стълбове от храма на някой морски бог, а яростните вълни се пенеха и разбиваха между тях.

Пуст, мрачен и неприветлив, Пайк се издигаше над тези острови и стълбове като част от самите тях, външната му стена затваряше сушата около подножието на големия каменен мост от най-високата канара до най-голямото островче, и над нея господстваше масивното туловище на Голямата цитадела. По-нататък се разполагаше Магерницата и Кървавата цитадела, всяка на отделен остров. Кулите и външните сгради се бяха прилепили към външните скални купове, свързани една с друга с покрити висящи проходи там, където стълбовете-канари бяха близо един до друг, и с дълги, криволичещи пътеки от дърво и въжета, където отстоянията бяха по-големи.

Морската кула се издигаше от най-външния остров, на самото острие на скършения някогашен меч, най-старата част на замъка, кръгла и

висока; стръмният и гладък каменен стълб, на който стоеше, бе полуразяден от нескончаемия прибой. Основата на кулата бе побеляла от столетия солени пръски, горните етажи бяха позеленели от лишей, плъзнал по тях като дебела завивка, а проядената корона на бойницата бе почерняла от саждите на нощния патрулен огън.

Над Морската кула плющеше бащиното му знаме. „Мираам“ все още беше твърде далече, за да може Теон да различи нещо повече от самия плат, но той знаеше какъв знак носи: златния кракен на дома Грейджой, с протегнати напред пипала на черно поле. Знамето се вееше на железен пилон, трепереше и се виеше под напора на вятъра като птица, мъчеща се да се отскубне и да полети. И тук поне го нямаше вълчището на Старк, да засенчи кракена на Грейджой.

По-възнуваща гледка Теон отдавна не беше виждал. В небето зад замъка през рехавите перести облаци се виждаше тънката червена опашка на кометата. По целия път от Речен пад до Морски страж Малистърови спореха какво означава тя. „Това е моята комета“ – каза си Теон и пхна ръка в обшитото си с мека козина наметало, за да напипа кожената кесия в джоба си. Вътре беше писмото, което Роб Старк му беше дал. Свитък с цената на корона.

– Замъкът така ли изглежда, както го помните, милорд? – попита дъщерята на капитана и се притисна до рамото му.

– Изглежда по-малък – призна Теон, – но може да е от разстоянието.

„Мираам“ беше широка южняшка търговска гемия от Староград, превозваша вино, платове и зърно – обменяше ги за желязна руда. Капитанът ѝ – шкембест търговец – държеше кораба по-надалече, отколкото му се искаше на Теон. Някой железен капитан на боен кораб щеше да ги преведе покрай канарите и под високия мост, протягащ се над тесния проток между вишката на портата и Голямата цитадела, но този закръглен южняк нямаше нито подходящия съд, нито екипаж, нито кураж за такова нещо. Затова обикаляха на безопасно разстояние и Теон трябваше да се примири с гледката на Пайк отдалече. Въпреки всичко „Мираам“ полагаше мъчително усилие да се задържи настрана от тези скали.

– Доста ветровито трябва да е тук – отбеляза дъщерята на капитана. Теон се засмя.

– Ветровито, студено и влажно. Окаяно и сурово място, наистина... но милорд баща ми веднъж каза, че суровите места раждат корави мъже, а коравите мъже властват над света.

Лицето на капитана беше добило синкавозеления цвят на морето,

когато дойде, поклони се и каза на Теон:

– Можем ли вече да насочим към пристана, милорд?

– Можете – отвърна Теон и на устните му пробяга тънка усмивка. Обещаното злато бе превърнало дебелака от Староград в безсрамен блюдолизец. Пътуването щеше да е много по-различно, ако на Морски страж бе чакал дълъг кораб от островите, както се надяваше. Капитаните от Железните острови бяха горди и своенравни и не изпитваха благоговение към човек заради знатната му кръв. Островите бяха твърде малки за такова благоговение, а дългият кораб – още по-малък. Ако всеки капитан беше крал на борда на своя кораб, както се казваше често, нищо чудно, че наричаха островите „Страната на десетте хиляди крале“. А когато си видял своите крале да серат през перилото и да позеленяват при буря, е трудно да им се кланяш и да се преструваш, че са богове. „Удадения бог кове мъже – бе казал старият крал Урон Червената ръка преди хиляда години, – но мъжете коват короните.“

Един дълъг кораб щеше при това да го преведе два пъти по-бързо. „Мираам“ беше поклашаша се и едва тътреща се бъчва, честно казано, и в буря той едва ли щеше изобщо да се качи на нея. Все пак Теон нямаше особени причини за недоволство. Ето че беше пристигнал, без да се удави, а пътуването му бе предложило и някои забавления. Той прегърна през кръста дъщерята на капитана.

– Извикайте ме, като стигнем владетелския пристан – каза на баща ѝ. – Ние ще сме долу, в каютата ми. – И поведе момичето към кърмата, докато баща ѝ ги гледеше смълчан и нацупен.

Каятата всъщност беше капитанската, но я отстъпиха на Теон, когато отплаваха от Морски страж. Капитанската дъщеря не му я бяха отстъпили, но тя все едно се пхна сама и доброволно в леглото му. Чаша вино, шушу-мушу и беше готова. Момичето беше малко пълничко за вкуса му, с бледа и зърнеста като овесена каша кожа, но гърдите ѝ пълнеха приятно ръцете му, а и се оказа девствена, когато я облада първия път. Това беше изненадващо за годините ѝ, но на Теон му се стори забавно. Не смяташе, че капитанът одобрява, и това също го забавляваше – да гледа как горкият човек се мъчи да преглътне гнева си, докато се напъва с учтивостите, полагащи се на височайши лорд, без щедрото обещание за кесия със злато да напуска мислите му.

Докато Теон сваляше прогизналото си наметало, момичето каза:

– Сигурно сте много щастлив, като виждате отново родния си дом, милорд. Колко години не сте си били въщи?

– Десет – отвърна ѝ той. – Бях десетгодишно момче, когато ме

заведоха в Зимен хребет като повереник на Едарт Старк. – Повереник на думи, а всъщност заложник. Половината му живот в заложничество... но дотук. Животът му вече си беше негов, без никакъв Старк наоколо. Той придърпа капитанската дъщеря и я целуна по ухото. – Свали си наметалото.

Тя сведе очи свенливо, но изпълни волята му. Когато тежкото, напоено от морските пръски облекло се смъкна на палубата, тя му се поклони и се усмихна плахо. Изглеждаше много глупаво, когато се усмихнеше, но той никога не бе държал една жена да е умна.

– Ела тук.

Тя пристъпи.

– Никога не съм виждала Железните острови.

– Смятай се за щастлива. – Теон я погали по косата. Беше мека и тъмна, макар и разрошена от вятъра. – Островите са сурови, каменисти места, с оскъдни удобства, и безрадостни. Смъртта тук е чест гост, а животът – беден и жалък. Мъжете прекарват нощите си в пиене на бира и спорове чия участ е по-жестока – на рибаря, който се бори с морето, или на селяка, мъчещ се да ожъне шепа зърна. Честно казано, най-окаяни са миньорите, превиващи денем и нощем гръб долу в тъмното – и за какво? Желязо, олово, калай – това са ни богатствата. Нищо чудно, че в стари времена железните хора са прибягнали към пиратството.

Глупавото момиче, изглежда, не го слушаше.

– Мога да слеза на брега с вас – каза тя. – Бих могла, ако благоволи те, милорд...

– На брега можеш да слезеш – съгласи се Теон, докато стискаше гърдата ѝ – но се опасявам, че няма да е с мен.

– Мога да работя в замъка ви, милорд. Мога да чистя риба и да пека хляб, и да бия масло. Татко казва, че яхнията ми с раци и пипер е най-вкусната, която е ял. Можете да ми намерите място в кухнята и ще ви готвя яхния с раци и пипер.

– И ще ми топлиш леглото вечер ли? – Посегна към връзките на корсажа ѝ и започна да ги развързва с ловки и опитни пръсти. – Някога съм могъл да те отнеса у дома като трофей и да те задържа за жена, все едно дали искаш, или не. В стари времена железните мъже са правили такива неща. Мъжът си има скална жена, истинската му съпруга, с желязна кръв като него, но си е имал и своите солени жени, пленени в пиратски набези.

Момичето се ококори, и не защото беше оголил гърдите ѝ.

– Мога да съм вашата солена жена, милорд.

– Боя се, че онези дни са отминали. – Пръстът на Теон закръжи на спирала по натежалата ѝ гърда. – Не можем вече да яздим вятъра с огън и меч и да взимаме каквото поискаме. Сега дращим по земята и теглим бразди по морето като другите хора, и се смятаме за щастливи, ако имаме достатъчно солена треска и овесена каша, за да преживеем зимата. – Захапа зърното ѝ и го стисна със зъби, докато тя не изохка.

– Можете пак да ми го вкарате, ако благоволите – прошепна тя в ухото му, докато той смучеше.

Той вдигна глава от гърдата ѝ. Зъбите му бяха оставили тъмночервен белег върху бялата кожа.

– Ще благоволя да те науча на нещо ново. Съблечи ме и ме задоволи с устата си.

– С устата?

Палецът му леко забърса пълните ѝ устни.

– За това са създадени тези устни, миличко. Ако беше моята солена жена, щеше да правиш каквото ти заповядам.

Отначало беше боязлива, но се научи бързо за толкова глупаво момиче, и това му хареса. Устата ѝ беше мокра и сладка като вулвата ѝ, а и така не се налагаше да слуша безсмисленото ѝ дърдорене. „Някога наистина би трябвало да я задържа като солена жена – помисли си той, докато впиваше пръсти в разрошената ѝ коса. – Някога. Когато още сме държали на Древния обичай и сме живели с брадвата, а не с кирката, взимайки каквото поискаме, било то богатство, жени или слава.“ В онези дни железните мъже не се бяха трудили в мините; този труд е бил за пленниците, докарани след набезите, както и жалкият труд на земеделеца, или гледането на кози и овце. Войната е била истинското препитание за всеки железен мъж. Удадения бог ги бе създал за грабеж и насилие, да изковават кралства и да пишат имената си с огън, кръв и песен.

Ерон Дракона бе разрушил Древния обичай, когато изгорил Черния Харън, дал кралството на Харън на изнежените речни хора и принизил Железните острови до жалко блато в едно много по-голямо кралство. Но кървавите древни сказания се мълвяха все още край напалените с донесено от водата дърво огньовете и задимените огнища по островчетата, дори зад каменните стени на Пайк. Башата на Теон още числеше към своите титли и „Лорда Жътвар“, а девизът на Грейджой заявяваше гордо: „Ние не сеем“.

Тъкмо за да се върне Древният обичай, а не толкова от празната суета на короната, лорд Бейлон бе вдигнал големия си бунт. Робърт Баратеон бе сложил кървав край на тази надежда с помощта на своя приятел

Едард Старк, но сега и двамата бяха мъртви. На тяхно място властваха момченца, а кралството, изковано от Егон Завоевателя, се бе сринало. „Сега е времето – помисли Теон, докато щерката на капитана плъзгаше устните си по коравия му член – сезонът, годината, денят, и аз съм мъжът.“ Усмихна се криво, зачуден какво щеше да каже баща му, когато Теон му кажеше, че той, изтърсакът, бебето, заложникът, той е успял там, където лорд Бейлон се бе провалил.

Избухна като морски щорм и напълни устата на момичето със семето си. Стъписана, тя се опита да се отдръпне, но Теон здраво я задържа за косата. После тя погледна нагоре към него.

– Задоволих ли милорд?

– Съвсем добре.

– Беше солено – промърмори тя.

– Като морето ли?

Тя кимна.

– Винаги съм обичала морето, милорд.

– И аз – каза той и лениво завъртя цицката ѝ в пръстите си. Морето значеше свобода за мъжете от Железните острови. Забравил го беше, докато „Мираам“ не изпъна платна при Морския страж. Звучите му припомниха стари чувства; скърцането на дърво и въжета, кресливите команди на капитана, плющенето на платната, когато вятърът ги изопна, всичко това – познато като пулса на собственото му сърце и носещо същата утеха. „Ще запомня това – закле се Теон. – Никога повече няма да се откъсвам от морето.“

– Вземете ме със себе си, милорд – замоли го капитанската дъщеря. – Не е нужно да отивам в замъка. Мога да остана в някое градче и да бъда солената ви жена. – Посегна и го погали по бузата.

Теон Грейджой отблъсна ръката ѝ и се надигна от нара.

– Моето място е в Пайк, а твоето – на този кораб.

– Вече не мога да остана тук.

Той си навлече кожения брич и го затегна с връзките.

– Защо не?

– Баща ми – отвърна тя. – Щом си отидете, той ще ме накаже, милорд. Ще ме нарича как ли не и ще ме бие.

Теон дръпна наметалото от закачалката и го заметна на раменете си.

– Такива са бащите – съгласи се, докато го закопчаваше със сребърната игла. – Кажи му, че трябва да е доволен. Толкова пъти те чуках, че сигурно си с дете. Не всеки човек бива удостоен с честта да отгледа

кралско копеле. – Тя го погледна тъпо и той я остави.

„Мираам“ заобикаляше гористия нос. Под обраслите с бор канари теглеха мрежите си десетина рибарски лодки. Теон се премести на носа, за да вижда по-добре. Най-напред видя замъка, твърдината на Ботли. Като момче го помнеше от дървени греди и кирпич, но Робърт Баратеон го беше сринал до основи. Лорд Савейн го бе възстановил от камък и сега билото на хълма бе увенчано с малка квадратна цитадела. По бойниците на тромавите ъглови кули се вееха светлозелени флагове с изvezани на тях ята сребристи риби.

Под съмнителната закрила на замъка се намираше селцето Владетелски пристан, чието заливче гъмжеше от кораби. Последният му спомен от Владетелски пристан беше за димяща пустош, скелетите на опожарените дълги кораби и разбити галери покриваха каменистия бряг като кости на мъртви китове, от къщите бяха останали само разрушени стени и студени пепелища. След десет години от войната бяха останали оскъдни следи. Хорицата си бяха вдигнали нови обиталища от камъните на старите и бяха изрязали нови чимове за покривите. До пристана се бе издигнал нов хан, два пъти по-голям от стария, първият етаж беше от камък, а горните два – дървени. Септата зад него обаче си беше останала невъзстановена; останали бяха само седмоъгълните ѝ каменни основи. Изглежда, гневът на Робърт Баратеон бе вгорчил вкуса на железните хора към новите богове.

Теон го интересуваха повече корабите, отколкото боговете. Сред мачтите на безбройните рибарски съдове забеляза една разтоварваща тирошка търговска галера до един масивен, тромаво поклащач се кораб от Ибен с черен корпус. Много дълги бойни кораби, поне петдесет-шестдесет, стояха на котва в открито море и чакаха ред да пристанат в чакълестия плаж на север. Някои от платната носеха знаци от други острови: кървавата луна на Винч, черния боен рог на лорд Гудбрадър, сребърната коса на Харлоу. Теон затърси с очи „Тишина“ на чичо си Юрон. От този бърз и всяващ ужас червен кораб нямаше и следа, но затова пък „Великият кракен“ на баща му беше тук – на носа му имаше сив таран с формата на съществото, чието име носеше.

Дали лорд Бейлон бе свикал знамената на Грейджой в очакване завръщането на сина си? Ръката му отново се пъкна под наметалото и напипа кожената кесия. Никой не знаеше за писмото, освен Роб Старк; не бяха толкова глупави, че да поверят тайните си на една птица. Все пак и лорд Бейлон не беше глупак. Сигурно се беше досетил защо синът му се връща у дома след толкова време и бе постъпил както се полага.

Тази мисъл не го зарадва. Войната на баща му отдавна беше приключила. Сега беше настъпил неговият час – часът на неговия план, неговата слава и времето за неговата корона. „Но щом са дошли дългите кораби...“

Възможно бе да е само предпазна мярка. Защитен ход, в случай че войната се разпростре и по море. Старите по природа бяха предпазливи. А баща му вече беше стар, както и чичо му Виктарион, който командваше Железния флот. Чичо му Юрон беше друга песен, разбира се, но „Тишина“ не се виждаше в залива. „Голкова по-добре – каза си Теон. – Така ще мога да ударя още по-бързо.“

Докато „Мираам“ бавно се приближаваше към сушата, Теон закрачи неспокойно по палубата. Не допускаше, че ще завари на кея самия лорд Бейлон, но баща му сигурно щеше да прати някого да го посрещне. Можеше да е стюардът, Сайлс Киселия, лорд Ботли, навярно дори Дагмър Ждрелото. Щеше да е добре отново да види отвратителното лице на Дагмър. Не че не знаеха за пристигането му. Роб беше изпратил от Речен пад седем гарвана и след като не намериха дълъг кораб в Морски страж, Джейсън Малистър бе пуснал към Пайк свои птици, допускайки, че тези на Роб може да са се изгубили.

Но не видя познати лица, нито почетна стража, която да го придружи от Владетелски пристан до Пайк, а само улисани в работата си прости хорица. Докери търкаляха бурета с вино от трюма на тирошкия кораб, рибари хвалеха гласовито дневния си улов, деца тичаха и се смееха. Един жрец в морскосиния халат на Удавения бог водеше два коня по чакълестия бряг, а над него някаква повлекана се беше навела от един прозорец на хана и подвикваше на минаващите отдолу ибенски моряци.

Шепа търговци от Владетелски пристан се бяха събрали да посрещнат кораба. Щом „Мираам“ спря и започнаха да връзват въжетата, посрещачите разарпиха с викове.

– От Староград сме – подвикна им капитанът, – караме ябълки и портокали, вина от Арбор, пера от Летните острови. Имам пипер, щавени кожи, топ мирска дантела, огледала за милейди, две староградски дървени лютни с толкова сладък звук, какъвто не сте чували. – Мостикът се спусна със скърцане и изтропа на кея. – А ви връщам и наследника.

Хората на Владетелския пристан зяпнаха Теон с празни биволски очи и той осъзна, че не го познаха. Това го ядоса. Бръкна в джоба си и лепна един златен дракон в дланта на капитана.

– Накарай хората си да ми донесат нещата. – И без да дочака

отговор, закрачи надолу по мостика и ревна: – Ханджията! Трябва ми кон.

– Както кажете, милорд – отвърна му човекът, без да се поклони дори. Теон беше забравил колко дръзки са железните хора. – Имам един, ще ви свърши работа. Накъде ще яздите, милорд?

– До Пайк. – Глупакът все още не го беше познал. Май трябваше да си облече златния жакет с извезания на гърдите кракен.

– Ще трябва да тръгнете скоро, че да стигнете Пайк преди мръкнало – рече ханджията. – Ратайчето ще дойде с вас да ви покаже пътя.

– Няма нужда от ратайчето ти – чу се плътен мъжки глас. – Нито от коня. Аз ще се погрижа племенникът ми да се върне в бащиния си дом.

Този, който го каза, беше жрецът, когото бе видял да води двата коня по брега. Когато мъжът се приближи, простолюдие то коленичи и Теон чу мърморенето на ханджията: „Мократа коса“.

Висок и тънък, със свирепи черни очи и нос като гарванов клон, жрецът беше облечен в роби от зелено, сиво и синьо, мътно преливащите се цветове на Удавения бог. Под мишницата му висеше мях, а в черната му, дълга до кръста коса и рошавата брада бяха вплетени сухи водорасли.

Споменът прониза Теон. В едно от редките си, кратки писма лорд Бейлон бе споменал, че най-младият му брат потънал по време на буря и станал свят човек, след като морето го изхвърлило жив на брега.

– Чичо Ерон? – промълви той колебливо.

– Племеннико Теон – отвърна жрецът. – Лорд баща ви ми поръча да ви посрещна. Хайде.

– Един момент, чичо. – Обърна се към „Мираам“. – Нещата ми – заповяда на капитана.

Дългия му лък от тисово дърво и колчана със стрелите донесе един моряк, но вързоп с дрехите му свали дъщерята на капитана.

– Милорд...

Очите ѝ бяха зачервени. Когато взе вързоп, тя посегна да го прегърне – пред собствения си баща, пред светия му чичо и половината остров.

Теон бързо се извърна настрана.

– Моите благодарности.

– Моля – каза тя. – Аз наистина ви обичам, милорд.

– Трябва да тръгвам. – Той забърза след чичо си, който вече слизаше от кея, и го настигна. – Не очаквах вас, чичо. След десет години раздяла си помислих, че може би лорд баща ми и лейди майка ми ще

дойдат лично, или ще пратят поне Дагмър с почетна гвардия.

– Не е твоя работа да оспорваш заповедите на Лорд Жътваря на Пайк. – Жрецът се държеше ледено, съвсем не като човека, когото Теон помнеше. Ерон Грейджой беше най-добродушният от чичовците му, винаги весел и засмян, обичаше песните, бирата и жените. – Колкото до Дагмър, Ждрелото отиде в Стария Уик по искане на баща ти, да разбута Каменните къщи и Тъпаните.

– За какво? Защо са събрани дългите кораби?

– Че за какво се събират дългите кораби? – Чичо му беше оставил двата коня вързани пред крайбрежния хан. Щом стигнаха до тях, се обърна към Теон. – Каж ми истината, племеннико? На вълчите богове ли се молиш сега?

Теон рядко се молеше на каквото и да било, но това човек не можеше да го признае на жрец, дори да е брат на собствения ти баща.

– Нед Старк се молеше на едно дърво. Не, боговете на Старк не ме интересуват.

– Добре. На колене тогава.

Земята беше камениста и разкаляна.

– Чичо, аз...

– На колене! Или вече си станал твърде горделив, дошло при нас лордче хилаво от зелените земи?

Теон коленичи. Беше дошъл тук с цел и може би имаше нужда от Ерон, за да му помогне да я осъществи. Една корона си струваше малко кал и конски лайна по коленете.

– Наведи глава. – Чичо му надигна меха, измъкна тапата и тънката струя морска вода потече по главата на Теон. Намокри косата му, закапа по челото и в очите му. Вадичките рукнаха по бузите му и един хладен пръст се плъзна под наметалото и надолу по гръбнака. Очите му пламнаха от солта и той едва се съдържа да не извика. Вкусът на океана полепна по устните му. – Нека Теон, твоят слуга, да се роди отново от морето, както се роди ти – напевно изрече Ерон Грейджой. – Благослови го със сол, благослови го с камък, благослови го със стомана. Племеннико, помниш ли още думите?

– Което е мъртво, никога не ще умре – отвърна Теон.

– Което е мъртво, никога не ще умре – като ехо повтори чичо му, – но възкръсва отново, по-здраво и по-силно. Стани.

Теон стана и примигна да махне солените сълзи от очите си. Безмълвен, чичо му запуши меха, развърза коня си и го яхна. Теон направи същото. Потеглиха един до друг, оставяйки зад гърба си хана и залива,

покрай замъка на лорд Ботли и навътре сред каменните хълмове. Жрецът не проговори повече.

– Половината ми живот мина извън дома ми – осмели се най-сетне да каже Теон. – Дали ще заваря островите променени?

– Мъжете ловят риба, ровят земята и мрат. Жените раждат деца в кръв и болка, и мрат. Нощта следва деня. Ветровете и приливите остават. Островите са такива, какви ги е създал нашият бог.

„Богове, колко кисел е станал“ – помисли Теон.

– Ще заваря ли сестра си и лейди майка си в Пайк?

– Няма. Майка ти живее в Харлоу, при сестра си. Там не е толкова сурово, а кашлицата ѝ я мъчи. Сестра ти е взела „Черен вятър“ на път за Голям Уик с писма от лорд баща ти. Ще се върне, бъди сигурен.

Нямаше нужда да казват на Теон, че „Черен вятър“ е дългият кораб на Аша. Не беше виждал сестра си от десет години, но толкова поне знаеше за нея. Странно, че го беше нарекла така, след като Роб Старк беше дал на вълка си името „Сив вятър“.

– Старк е сив, а на Грейджой е черен – промърмори той с усмивка, – но и те, и ние сме ветровити.

На това жрецът не отговори нищо.

– А с вас какво става, чичо? – попита Теон. – Вие не бяхте жрец, когато ме отведоха от Пайк. Помня как пеехте старите пиратски песни, застанал край масата с рог ейл в ръката.

– Млад бях и суетен – рече Ерон Грейджой, – но морето отми от мен глупостта и суетата. Онзи човек се удави, племеннико. Дробовете му се напълниха с морска вода, а рибата изяде люспите по очите му. Когато отново се родих, виждах ясно.

„Не само е кисел, а и луд.“ На Теон му харесваше онова, което помнеше от стария Ерон Грейджой.

– Чичо, но защо баща ми е свикал мечовете и платната си?

– Несъмнено ще ти го каже в Пайк.

– Бих искал да науча плановете му сега.

– От мен няма да ги научиш. Заповядано ни е да не говорим за това с никого.

– Дори с мен? – Теон кипна. Беше водил мъже в бран, беше ловувал с крал, беше печелил мъжка чест в групови битки на рицарски турнири, яздил беше с Бриндън Черната риба и с Големия Джон Ъмбър, спал беше с толкова момичета, че имената им не можеше да изреди, а чичо му се държеше с него така, сякаш беше още десетгодишно момче. – Ако баща ми крои планове за война, трябва да знам за тях. Аз съм наследникът

на Пайк и на Железните острови.

– Колкото до това... ще видим – сухо отвърна чичо му.

Думите го удариха през лицето като шамар.

– Ще видим ли? И двамата ми братя са мъртви. Аз съм единственият жив син на лорд баща ми.

– Сестра ти е жива.

„Аша“ – помисли той смутено. Беше с три години по-голяма от него, но все пак...

– Жена може да наследи само ако няма мъж наследник по права линия – настоя гласно Теон. – Предупреждавам те, няма да позволя да ми се отнемат правата.

– Предупреждаваш слуга на Удавения бог ли, момченце? – изръмжа чичото. – Самозабравил си се. И си голям глупак, ако вярваш, че лорд баща ти ще повери тези свети острови на един Старк. Сега мълчи. Пътят е достатъчно дълъг и без глупавите ти брътвежи.

Теон стисна зъби и замълча. „Това било значи.“ Сякаш десет години в Зимен хребет можеха да го направят Старк. Лорд Едард го бе отгледал сред собствените си деца, но Теон така и не стана един от тях. Целият замък, от лейди Старк до последната кухненска слугиня, знаеше, че е заложник за доброто поведение на баща си и се държаша с него по подобаващ начин. Дори към копелето Джон Сняг се отнасяха почитателно.

Лорд Едард се беше опитвал от време на време да играе ролята на баща, но за Теон той завинаги си беше останал човекът, донесъл кръв и огън на Пайк и отвел го далече от дома. Като момче беше живял в страх от строгото лице на Старк и от големия му черен меч. А жена му беше още по-отдалечена и подозрителна.

Колкото до децата им, по-малките бяха мрънкащи бебенца през повечето му години в Зимен хребет. Само Роб и незаконният му брат Джон Сняг бяха достатъчно големи, за да заслужат вниманието му. Копелето беше мрачно момче, чувствително до обидчивост, ревнуваше Теон заради знатния му произход и приятелството му с Роб. Към Роб Теон изпитваше известна привързаност, като към по-малък брат... но май беше най-добре да не споменава тук за това. В Пайк, изглежда, все още бяха в сила старите вражди. Това не трябваше да го изненадва. Железните острови живееха с миналото; настоящето беше твърде тежко и горчиво, за да се понесе. Освен това баща му и чичовците му бяха старите, а старите лордове са такива; носеха прашасалите си вражди до гроба, нищо не забравяха и още по-малко прощаваха.

Същото беше и с Малистърови, спътниците му в ездата от Речен пад до Морски страж. Патрек Малистър не беше чак толкова лош спътник; вкусът им към курвите, виното и лова със соколи съвпадаше. Но когато старият лорд Джейсън забеляза нарастващата му привързаност към Теон, беше отвел Патрек настрана, за да му напомни, че Морски страж е построен, за да пази брега от пиратските набези от Железните острови, и че главните им врагове са Грейджой от Пайк. Тяхната Кънтяща кула беше наречена така заради огромната си бронзова камбана, която от стари времена служеше да бие тревога, призовавайки хората от градчето и околните ферми в замъка, когато откъм западния хоризонт се появят дългите кораби на железните „жътвари“.

– Нищо, че камбаната е била веднъж от триста години – казал бе на другия ден Патрек на Теон, споделяйки с него опасенията на баща си в добавка към каната с ябълково вино.

– Когато брат ми нападна Морски страж – отвърна Теон. Лорд Джейсън беше посякъл Родрик Грейджой под стените на замъка и беше отблъснал железните мъже в залива. – Ако баща ти подозира, че храня някаква враждебност заради това, то е само защото не е познавал Родрик.

Смяха се над това, докато препускаха напред, за да се порадват на ласките на една едрогърда жена на мелничар, позната на Патрек. „Да беше сега Патрек с мен.“ Малистър или не, беше много по-приятен спътник от киселия стар жрец, в каквото се бе превърнал добрият му чичо Ерон.

Пътят извиваше все нагоре и нагоре сред голите каменни хълмове. Морето скоро се изгуби от погледа им, макар че соленият вкус остана да виси във влажния въздух. Яздеха бавно, подминавайки пасища и изоставени рудници. Този нов за него, свят Ерон Грейджой не беше от приказливите. Яздеха потънали в мрачно мълчание. Накрая Теон не можа да издържи повече.

– Роб Старк сега е владетелят на Зимен хребет – подхвърли той.

Ерон продължи напред.

– Вълк. Като всеки друг.

– Роб прекрати васалството към Железния трон и се коронова за крал на Севера. Има война.

– Гарваните на майстера летят и над солената вода, както над скалите. Вестите ти са стари и изстинали.

– Това означава нов ден, чичо.

– Всяко утро носи нов ден, също като стария.

– В Речен пад биха казали друго. Те твърдят, че червената комета предвещава нов век. Пратеник на боговете.

– Че е знак, знак е – съгласи се жрецът, – но от нашия бог, не от техните. Горяща дамба е тя, каквито са носели хората ни в старо време. Това е пламъкът на Удавения бог, излязъл от морето, и предвещава надиращ се прилив. Време е да изпълнем платната и да поемем през света с огън и меч, както е било.

Теон се усмихна.

– С това съм напълно съгласен.

– Човек се съгласява с бог както дъждовната капка с бурята.

„Но тази дъждовна капка един ден ще стане крал, старче.“ Писнало му беше от навъсеното мълчание на чичо му. Пришпори коня си и препушна напред с усмивка.

Почти по залез-слънце стигнаха стените на Пайк, полумесец от черен камък, виещ се от една стръмнина на друга, с порталната вишка в средата и трите квадратни кули от всяка страна. Теон все още можеше да различи белезите, оставени по камъните от катапултите на Робърт Баратеон. От руините на старата южна кула се беше издигнала нова, с по-светъл, сивкав камък, още необрасъл с лишен. Тъкмо там Робърт бе успял да пробие и беше нахлул през рухнали зидове и трупове, размахал бойния си чук и с Нед Старк до дясното му рамо. Теон беше гледал тази сцена от убежището на Морската кула и понякога в сънищата си още виждаше факлите и чуваше глухия тътен на рухващите стени.

Портите сега зееха отворени за него, с вдигнатите високо ръждяса ли железни решетки. Стражите по бойниците безизразно гледаха как Теон Грейджой най-после се завръща у дома си.

Зад крепостната стена имаше петдесетина акра суша, спечена под откритото небе и от морския вятър. Тук се намираха конюшните, кучкарниците и пръснати безредно други служебни постройките. Овцете и свинете стояха на завет в кошарата и свинарника, докато псетата на замъка тичаха на воля. На юг бяха стръмните канари и широкият каменен мост към Голямата цитадела. Теон чу шума на приболя, докато слизаше от седлото. Един коняр дойде да прибере коня му. Две мършави хлапета и някакви роби го гледаха от страни с мътни очи, но нито баща му се мяркаше, нито някой, когото познаваше от момчешките си години. „Какво безрадостно и горчиво завръщане“ – каза си Теон.

Жрецът все още не беше слязъл от коня.

– Няма ли да останете вечерта и да споделите месото и медовината ни, чичо?

– Казаха ми да те доведа. Доведох те. Сега се връщам към божиите си работи. – Ерон Грейджой обърна коня си и бавно премина под калните шипове на решетките.

Една прегърбена старица в сива безформена дреха пристъпи плахо към него.

– Милорд, пратиха ме да ви заведа в покоите.

– Кой?

– Лорд баща ви, милорд.

Теон свали ръкавиците си.

– Значи знаеш все пак кой съм. Защо баща ми не е тук да ме посрещне?

– Той ви чака в Морската кула, милорд. Като си отпочинете от пътуването.

„А аз смятах, че Нед Старк е хладен.“

– А ти коя си?

– Хеля, милорд. Аз поддържам този замък за баща ви.

– Стюардът тук беше Сайлс. Наричаха го Киселия. – Дори сега Теон си спомняше винената воня от дъха на стареца.

– Умря преди пет години, милорд.

– А майстер Калън, той къде е?

– Спи в морето. Вендамир гледа гарваните сега.

„Все едно че съм чужденец тук – помисли Теон. – Уж нищо не се е променило, а всичко е друго.“

– Заведи ме в покоите ми – заповяда той.

Тя се поклони вдървено и го поведе по спечената земя към моста. Това поне го помнеше: древните камъни, хлъзгави от морската пяна и осеяни с лишеи, морето, кипящо под краката им като някакъв огромен бесен звяр, соления вятър, дърпащ наметалата им.

Всеки път, когато си беше представял завръщането си, виждаше уютната стая с топлата постеля в Морската кула, където беше спал като дете. Но жената го поведе към Кървавата цитадела. Залите тук бяха поголеми и по-богато обзаведени, но не по-малко хладни и влажни. Отредили му бяха няколко студени стаи с толкова високи тавани, че се губеха в сумрак. Сигурно щеше да се впечатли повече, ако не знаеше, че тъкмо тези стаи бяха дали името на Кървавата кула. Преди хиляда години синовете на Речния крал бяха избити тъкмо тук, насечени на късове в леглата им, за да ги върнат на баща им на сушата.

Но нямаше в Пайк убити Грейджой, освен малцина, заклани от братята си, а двамата му братя бяха мъртви. Не страхът от духове го накара

да се огледа с неприязън. Гоблените по стените бяха позеленили от плесен, постелите бяха хлътнали и миришеха на гнило, рогозките по пода бяха стари и чупливи. Години бяха изтекли, откакто тези стаи бяха отвариани за последен път. Влагата проникваше до кости.

– Искам леген с гореща вода и огън в тази камина – заповяда той на старицата. – И се погрижи да запалят мангалите в другите стаи, за да ги стоплят малко. И милостиви богове, прати веднага някой да смени тези рогозки.

– Да, милорд. Както заповядате. – Тя излезе.

След малко донесоха горещата вода. Беше по-скоро хладка и скоро изстина, и на всичко отгоре морска вода, но поне отми праха от ездата по лицето, косата и ръцете му. Докато двама роби палеха мангалите, Теон смъкна мръсните си от пътуването дрехи и се преоблече за срещата с баща си. Избра си ботуши от мека черна кожа, меки панталони от агнешка кожа в сребристосив цвят и черен кадифен жакет с извезан на гърдите златния кракен. На шията си закачи малка златна верижка, на кръста – колан от щавена бяла кожа. Окачи кама на едното си бедро и дълъг меч на другото, в ножници от черно и златно. Извади камата и опита острието ѝ на палеца си, извади брус от кесията на колана си и я тръкна няколко пъти. Гордееше се, че държи оръжията си винаги наточени.

– Като се върна, искам да заваря топла стая и чисти рогозки – предупреди той робите, докато си слагаше черните ръкавици, чиято коприна бе украсена с изящно вземо от златен конец.

Върна се в Голямата цитадела през покрития каменен проход. Ехото от стъпките му се смесваше с морския рев долу. За да стигне до Морската кула на нейния килнат скален стълб, трябваше да премине по още три моста, всеки от които – по-тесен от предишния. Последният беше от възета и дърво и влажният солен вятър го караше да се поклаща като живо същество. Сърцето на Теон се вдигна до гърлото му, докато стигне до средата. Далече долу вълните мятаха облаци пяна и се блъскаха в скалите. Като момче беше тичал по този мост, дори в тъмните нощи. „Момчетата вярват, че нищо не може да ги уязви – нашепна съмнението му. – Порасналите мъже са по-разумни.“

Вратата беше от сиво, обковано с желязо дърво и Теон я завари залостена. Заудря с юмрук и изруга, когато една треска проби тъканта на ръкавицата му. Вратата беше влажна и плесенясала, а железните пъпки – ръждясали.

След малко излезе някакъв страж в черна желязна броня и шлем.

– Ти синът ли си?

– Дръпни се от пътя ми, че да не разбереш кой съм.

Мъжът се отмести. Теон изкачи витото стълбище към солария. Завари баща си седнал до един мангал, загърнат в халат от мухлясали тюленови кожи, които го покриваха от глава до пети. Щом чу тропота на ботуши по камъните, владетелят на Железните острови вдигна очи да види единствения си жив син. Беше по-дребен, отколкото го помнеше Теон. И много измършавял. Бейлон Грейджой открай време си беше слаб, но сега изглеждаше, сякаш боговете са го топнали в казан и са стопили всяка излишна ока плът от костите му, докато остане само коса и кожа. Тънък беше и кокалест, с лице, изсечено сякаш от кремък. И очите му бяха кремъчни, черни и остри, но годините и солените ветрове бяха придали на косата му сивотата на зимно море, изпъстрено с бели петна. Несплетена, тя висеше надолу по гърба му.

– Девет години, а? – най сетне рече лорд Бейлон.

– Десет – отвърна Теон, докато сваляше скъсаната ръкавица.

– Момче взеха – каза баща му, – Сега какво си?

– Мъж – отговори Теон. – Вашата кръв и вашият наследник.

Лорд Бейлон изръмжа.

– Ще видим.

– Ще видите – обеща Теон.

– Десет години, казваш. Толкова те държа Старк. И сега идеш като негов пратеник.

– Не негов – каза Теон. – Лорд Едард е мъртъв, обезглави го Ланистърката.

– И двамата са мъртви. Старк и оня Робърт, дето ми сринаха стениите с камъните си. Заклех се да доживея да ги видя в гроба, и доживях. – Лицето му се сгърчи. – Но ставите ми пак така болят от студа и влагата, както докато бяха живи. Тъй че каква полза.

– Полза има. – Теон пристъпи към него. – Нося писмо...

– Нед Старк ли те облече така? – прекъсна го баща му и го изгледа примижал над вмирисания си кожен халат. – Той ли благоволи да те навлече в тези кадифета и коприни и да те направи своя мила дъщеря?

Теон усети как кръвта нахлу в лицето му.

– Не съм ничия „дъщеря“. Ако не ви харесват дрехите ми, ще ги сменя.

– Ще ги смениш, я. – Лорд Бейлон смъкна кожата от гърдите си и стана. Не беше толкова висок, колкото го помнеше Теон. – Тази

дрънкулка на врата ти – със злато ли е купена, или с желязо?

Теон опипа златната верижка. Беше забравил. „Беше толкова отдавна...“ Според закона на древните жените можеха да носят накити, купени с пари, но един воин носеше само онова, което е свалил от трупа на врага, посечен от собствената му ръка. Казваше се „платено с желязо“.

– Червиш се като девица, Теон. Зададе ти се въпрос. Златната цена ли си платил, или желязната?

– Златната – призна Теон.

Баща му пъкна пръсти под нанизата и го дръпна толкова силно, че щеше да откъсне главата на Теон, ако верижката не беше се скъсала първа.

– Дъщеря ми е взела бойна секира за любовник – каза лорд Бейлон. – Няма да търпя синът ми да се кипри като някоя курва. – Хвърли скъсаната верижка в мангала и тя се плъзна в жарта. – Точно от това се боях. Зелените земи са те размекнали, а Старките са те направили свой.

– Грешите. Нед Старк беше тъмничарят ми, но кръвта ми все още е солена и желязна.

Лорд Бейлон обърна гръб, за да стопли дланите си над мангала.

– Но кутрето на Старките те прати като добре обучен гарван, стиснал в нокти жалкото му писъмце.

– Нищо жалко няма в писмото, което ви нося – каза Теон, – а предложението, което прави, му бе внушено от мен.

– Този вълчи крал се допитва до теб за съвет, така ли? – Хрумването сякаш развесели лорд Бейлон.

– Да, слуша ме. Ловувал съм с него, учил съм се с него, дялял съм месо и медовина с него, воювах редом с него. Спечелил съм доверието му. Той гледа на мен като на по-голям брат, той...

– Не! – Баща му заби пръст пред лицето му. – Не и тук, не в Пайк, не и пред мен, няма да го наричаш брат, този син на оногова, който подложи на меч истинските ти братя. Или забрави Родрик и Мейрон, които бяха от твоята кръв?

– Нищо не забравям. – Нед Старк всъщност не беше убил нито един от братята му. Родрик бе посечен от лорд Джейсън Малистър при Морски страж, а Мейрон го затрупа рухналата стара южна кула... Но Старк щеше да ги убие също толкова бързо, ако приливът на битката ги беше сблъскал. – Много добре помня братята си – настоя Теон. Помнеше предимно пианските свадни на Родрик и жестоките шегички и безкрайните лъжи на Мейрон. – Помня и когато баща ми беше крал. – Извади писмото на Роб и го изпъкна напред. – Ето. Прочетете го... ваша милост.

Лорд Бейлон счупи печата и разгъна свитъка. Черните му очи пробягаха по него.

– Тъй, значи момченцето е готово отново да ми даде короната – рече той. – От мен се иска само да унищожа враговете му. – Тънките му устни се изкривиха в усмивка.

– В този момент Роб е вече при Златния зъб – каза Теон. – Падне ли и той, ще прехвърли хълмовете за един ден. Войската на лорд Тивин е в Харънхъл, откъсната от запада. Кралевубица е пленник в Речен пад. Единствено сир Стафорд Ланистър със събраните от него неопитни наемници остава да се противопостави на Роб на запад. Сир Стафорд ще се разположи между пътя на войската на Роб и Ланиспортови, което означава, че градът ще бъде незащитен, когато го нападнем откъм морето. Ако боговете са с нас, дори самата Скала на Кастърли може да падне, докато Ланистър разберат, че сме тръгнали срещу тях.

Лорд Бейлон изпръхтя.

– Скалата на Кастърли никога не е падала.

– Досега. – Теон се усмихна. „И колко сладко ще е това падане.“

Баща му не отвърна на усмивката.

– Затова значи Роб Старк те връща при мен след толкова време? За да спечелиш моето съгласие за този негов план?

– Планът е мой, а не на Роб – отвърна с гордост Теон. „Мой. И победата ще е моя, а след време – и короната.“ – Аз лично ще поведе шурма, ако благоволите. За награда ще ви помоля да ми дарите Скалата на Кастърли за свое седалище, след като го отнемем от Ланистърови. – Със Скалата щеше да може да държи Ланиспорт и златните земи на запад. А това щеше да означава богатство и власт, за каквито Грейджой не бяха и сънували.

– Много щедро се възнаграждаваш за едно хрумване и няколко надраскани реда. – Баща му отново прочете писмото. – Вълчото пале нищо не казва за награда. Само че ти говориш от негово име, а аз трябва да слушам, и да му дам своите платна и мечове, а в замяна той ще ми даде корона. – Кремъчните му очи се вдигнаха и срещнаха погледа на сина му. – Той ще ми даде корона – повтори той, по-рязко.

– Лош подбор на думите. Смисълът е, че...

– Смисълът е в това, което е казано. Момчето ще ми даде корона. А това, което се дава, може да се отнема. – Лорд Бейлон хвърли писмото в мангала върху верижката. Пергаментът се сви, почерня и пламна.

Теон се стъписа.

– Полудял ли сте?

Баща му го зашлеви с все сила.

– Дръж си езика! Вече не си в Зимен хребет, а аз не съм Роб Момчето, за да ми говориш така. Аз съм Грейджой, Лордът Жътвар на Пайк, кралят на Солта и скалата, Синът на Морския вятър, и никой няма да ми дава корона. Аз плащам желязната цена. Аз ще взема короната си, както Урон Червената ръка преди пет хиляди години.

Теон отстъпи, стъписан от внезапния гняв на баща си.

– Взemi си я тогава – процеди през зъби. Бузата му пламтеше. – Наречи се крал на Железните острови, все едно им е... докато не свършат войните и победителят не се огледа и не забележи стария глупак, качнал на каменния си бряг с желязна корона на главата.

Лорд Бейлон се засмя.

– Добре. Поне не си страхливец. Не повече, отколкото аз съм глупак. Мислиш ли, че събирам корабите си, за да гледам как се клатят на котва? Смятам да изкова кралството си с огън и меч... но не от запад и не по нареждане на крал Роб Момчето. Скалата на Кастърли е твърде яка, а лорд Тивин – твърде хитър. Да, Ланиспорт можем да вземем, но няма да го удържим. Не. За друга слива съм гладен... не толкова сочна и сладка, но виси, презряла и непазена.

„Къде?“ – щеше да попита Теон, но разбра.

ДЕНЕРИС

Дотраките нарекоха кометата „шиерак кия“, Кървавата звезда. Старците мърмореха, че предвещавала зло, но Денерис Таргариен я видя най-напред в нощта, когато изгори хал Дрого, нощта, в която се събудиха нейните дракони. „Възвестява идването ми – казваше си тя, заглеждана в нощното небе с почуда в сърцето. – Боговете я пратиха да ми сочи пътя.“

Но когато изложи мислите си с думи, слугинята ѝ Дорея захлипа.

– Натам лежат червените земи, халееси. Мрачно и страшно място, казват ездачите.

– Пътят на кометата е пътят, по който трябва да вървим – настоя Дани... макар че всъщност това беше единственият отворил се пред нея път.

Не смееше да свърне на север по огромния тревен океан, който наричаха Дотракското море. Първият халазар, който срещнаха, щеше да погълне дрипавата им сбирщина, да избие воините и да зароби останалите. Земите на Агнешките хора на юг от реката също бяха затворени за тях. Твърде малко бяха, за да се защитят дори срещу невойнствения народ, а лазарийн нямаха основания да хранят обич към тях. Можеше да удари надолу по реката към пристанищата на Мийрийн, Юнкаи и Ащатор, но Ракаро я предупреди, че халазарът на Поно е поел по този път, водейки хиляди пленници, за да ги продаде на пазарищата за плът, зейнали като отворени рани покрай Робския залив.

– Защо трябва да се боим от Поно? – бе възразила Дани. – Той беше ко на Дрого и винаги говореше кротко с мен.

– Ко Поно говореше кротко с вас – каза сир Джора Мормон. – Хал Поно ще ви убие. Той пръв остави Дрого. С него тръгнаха десет хиляди воини. Вие имате сто.

„Не – помисли Дани. – Имам четирима. Останалите са жени, стари и болни хора, и момчета, чиито коси още не са сплетени.“

– Имам драконите – посочи тя.

– Пилета – каза сир Джора. – Едно замахване с аракс и край с тях, макар че Поно сигурно ще предпочете да ги вземе за себе си. Вашите драконови яйца бяха по-ценни от рубини. Един жив дракон цена няма. В целия свят са само три. Всеки, който ги види, ще ги поиска, моя кралице.

– Те са мои – отвърна му тя с ярост.

Бяха се родили от вярата и нуждата ѝ, даде им се живот със смъртта на съпруга ѝ, на неродения ѝ син и на майги Мирри Маз Дуур. Дани бе влязла в пламъците, докато се излюпваха, и те бяха пили мляко от подутите ѝ гърди.

– Никой няма да ми ги отнеме, докато съм жива.

– Срещнете ли хал Поно, няма да живеете дълго. Нито хал Джако, или който и да е от останалите. Трябва да тръгнете натам, където тях ги няма.

Дани го беше посочила за първия рицар на кралската си гвардия... и когато мрачният съвет на Мормон и поличбите се съчетаха, посоката на пътя ѝ се проясни. Тя свика хората си и яхна сребърната си кобила. Косата ѝ бе изгоряла в кладата на Дрого, така че слугините ѝ я облякоха в кожата на хаккар, убит от Дрого, белия лъв на Дотракското море. От страховитата му глава стана гугла, покрила голия ѝ череп, а от кожата – наметало, покрило раменете и гърба ѝ. Драконът с кремавожълтия цвят впи острите си черни нокти в лъвската грива и нави опашката си около ръката ѝ, а сир Джора зае обичайното си място до нея.

– Следваме кометата – каза Дани на своя халазар. След като бе изречено, никой не вдигна глас да възрази. Доскоро бяха народът на Дрого, но вече бяха нейни. „Неизгоримата“ я наричаха и „Майката на драконите“. Думата ѝ беше техният закон.

Яздеха нощем, а денем търсеха заслон от слънцето под шатрите си. Скоро Дани разбра колко верни са думите на Дорея. Немилостива беше тази земя. Оставяха диря от мъртви и умиращи коне по пътя си, защото Поно, Джако и другите бяха взели най-добрите от хергелетата на Дрого, оставяйки на Дани старите и дръгливите, болните и изтощените, недъгавите и своенравни животни. Същото беше и с хората. „Слаби са – казваше си тя, – затова аз трябва да бъда силата им. Не бива да показвам страх, нито слабост, нито съмнение. Колкото и уплашено да е сърцето ми, когато се взрат в лицето ми, трябва да виждат само кралицата на Дрого.“ Чувстваше се много по-стара от четиринадесетте си години. Дори да беше била момиче някога, това време бе отминало безвъзвратно.

След три дни поход умря първият човек – беззъб старик със замъглени сини очи. Падна изтощен от седлото и не можа да се вдигне. След час издъхна. По тялото му накацаха мухи кръвници и заразнасяха злата му орис по живите.

– Времето му е изтекло – заяви слугинята ѝ Ирри. – Никой човек не бива да живее по-дълго от зъбите си.

Другите се съгласиха. Дани им нареди да убият най-слабия от конете, та да може мъртвият да отпътува на кон в нощните земи.

Две нощи по-късно издъхна невръстно момиченце. Горкият плач на майката не секна през целия ден, но нищо не можеше да се направи. Детето, милото, беше твърде малко, за да язди. Не бяха за него черните стръкове на нощните земи; трябваше да се роди отново.

Малко храна имаше в червената пустош и още по-малко вода. Земята беше гола и суха, с ниски хълмове и изпепелени, пометени от сухия вятър равнини. Реките, които прехвърляха, бяха сухи като кости на мъртвци. Животните се примиряваха с коравите кафяви стръкове на дяволската трева, растяща на туфи в подножията на скалите и изсъхналите дървета. Дани пращаше ездачи пред колоната, но те не намираха нито кладенци, нито извори, а само плитки локви със застояла вода, които съхнеха под жаркото слънце. Колкото по-навътре навлизаха в пустошта, толкова по-малки ставаха локвите, и по-нарядко. Ако имаше богове в този непроходим пущинак от камък, пясък и червена глина, то те бяха корави и сухи богове, глухи за молитвите за дъжд.

Виното свърши първо, а скоро след това – и кобилешкото мляко, което господарите на конете обичаха повече от медовината. След това се изчерпаха запасите им от сухи хлебни пити и сушено месо. Ловците не намираха плячка и само плътта на умиращите коне пълнеше коремите им. След една смърт следваше нова. Изтощени деца, сбръчкани старици, болните, глупавите и своенравните, жестоката земя прибра всички тях. Дорea измършава и очите ѝ хлътнаха, а меката ѝ златиста коса стана чуплива като слама.

Дани гладуваше и жадуваше заедно с всички. Млякото в гърдите ѝ пресъхна, цицките ѝ се напукаха и закървиха, а от ден на ден плътта ѝ се топеше, докато не стана слаба и корава като тояга. Но най-вече се боеше за своите дракони. Баща ѝ беше убит преди тя да се роди, както и великолепият ѝ брат Регар. Майка ѝ беше издъхнала при раждането, докато навън пищяла бурята. Милия сир Вилем Дари, който сигурно беше изпитвал някаква обич към нея, го беше взела от света някаква мъчителна болест още когато беше много малка. Брат ѝ Визерис, хал Дрого, нейното слънце и звезди, дори неродения ѝ син – боговете бяха прибрали всички. „Но драконите ми няма да вземат – закле се Дани. – Драконите няма да им дам.“

Драконите ѝ не бяха по-големи от мършавите котета, които някога беше виждала по стените на имението на магистър Илирио в Пентос... докато не разгърнеха крилете си. Разтегът им беше три пъти по-дълъг от

тялото, всяко крило представляваше нежно ветрило от прозрачна кожа, пишно оцветено и изпънато между дългите тънки кости. Загледаше ли ги човек по-внимателно, виждаше, че по-голямата част от тялото им всъщност е врат, опашка и криле. „Толкова малки същества“ – мислеше си тя докато ги хранеше от ръката си. По-скоро се опитваше да ги храни, защото драконите не искаха да ядат. Съскаха и плюеха всяко кърваво късче конско месо, от ноздрите им излизаше пара, но храна не искаха да вземат... докато Дани не си спомни нещо, което Визерис ѝ беше казал още като деца.

„Само драконите и хората ядат печено месо“ – беше ѝ казал.

Когато накара слугините си да изпекаат до черно няколко мръвки конско, драконите го заръфаха жадно и главите им заудряха като змии. Стига месото да е изпечено, всеки ден изгълтваха няколко пъти повече от собственото си тегло и започнаха да нарастват и крепнат. Дани се възхищаваше на гладките им люспи и на топлината, която излъчваха, толкова осезаема, че в студените нощи като че ли от телата им излизаше пара.

Паднеше ли вечерта, халазарът потегляше и тя избираше кой от драконите да качне на рамото ѝ. Ирри и Джикуй носеха другите в кафези от плетени клони, окачени на седлата им, и язدهа до нея, така че драконите винаги да са пред очите на Дани.

– Драконите на Емон са били наречени на боговете на древна Валирия – заговори тя една сутрин след дългия нощен преход на своите кръвни ездачи. – Драконите на Висения били Вхагар, Ренис и Мераксес, а Ерон яздел Балерион, Черния ужас. Казват, че дъхът на Вхагар бил толкова зноен, че можел да разтопи рицарска броня и да опече мъжа под нея, че Мераксес гълтал цели коне наведнъж, а Балерион... неговият огън бил черен като люспите му, крилете му толкова грамадни, че сянката им поглъщала цели градове, щом прелети над тях.

Дотраките поглеждаха с безпокойство невръстните същества. Най-голямото беше лъскаво черно, люспите му бяха прошарени с ярки пурпурни жилки, крилете и ноктите му също.

– Халееси – промълви Аго, – ето го Балерион, отново се е родил.

– Може и така да е, кръв от моята кръв – отвърна мрачно Дани, – но за този свой нов живот ще получи ново име. Ще ги нарека и тримата на онези, които боговете ми отнеха. Зеленият ще бъде Регал, на моя доблестен брат, който загина по зелените брегове на Тризъбеца. Кремавозлатистият наричам Визерион. Визерис беше жесток и слаб, и плашлив, но все пак беше мой брат. Неговият дракон ще стори онова, което той

не можа.

– А черният звяр? – попита сир Джора Мормон.

– Черния – каза тя – е Дрогон.

Но макар да крепнеха драконите ѝ, нейният халазар линейше и загиваше. Земята наоколо им ставаше все по-пуста. Дори дяволската трева ставаше все по-оскъдна. Конете падаха по пътя и останаха толкова малко, че част от хората трябваше да се влачат пеш. Дорея получи треска и с всяка измината левга ставаше все по-зле. Устните и дланите ѝ се напукаха и закръвиха, косата ѝ окапваше и една вечер не ѝ стигнаха силите да се качи на коня. Джого каза, че трябва да я оставят или да я вържат на седлото, но Дани помнеше една нощ в Дотракското море, когато момичето от Лис я научи на своите тайни, така че Дрого да я обикне повече. Тя даде на Дорея вода от своя мях, охлади челото ѝ с влажна кърпа и държа ръката ѝ, докато тя не издъхна. Едва тогава позволи халазарът да поеме отново напред.

От други пътници нямаше и следа. Дотраките със страх започнаха да роптаят, че кометата ги води към ада. Една сутрин, докато вдигаха стана си сред купчина обрулени от вятъра черни скали, Дани отиде при сир Джора.

– Изгубени ли сме? – попита го. – Няма ли край тази пустош?

– Има край – отвърна той уморено. – Виждал съм карти, рисувани от търговците, моя кралице. Вярно, малко кервани минават по този път, но на изток има велики кралства и дивни градове. Юай Тай, Карт, Асшаи до Сянката...

– Ще доживеем ли да ги видим?

– Няма да ви лъжа. Пътят е по-труден, отколкото смеех да допусна. – Лицето на рицаря бе посивяло и изнурено. Раната, която бе получил в бедрото си в нощта, когато се би с кръвните ездачи на хал Дрого, така и не се изцери напълно; виждала беше как лицето му се сгърчва от болка, когато яха коня си, и изглеждаше отпуснат в седлото, докато язدهа. – Навярно сме обречени, ако продължим напред... но със сигурност сме обречени, ако тръгнем обратно.

Дани леко го целуна по бузата и се окуражи като видя, че се усмихва. „И за него трябва да съм силна – мрачно си каза тя. – Може да е рицар, но аз съм кръвта на дракона.“

Следващото плитко езерце, на което се натъкнаха, се оказа горещо и миришеше на сяр, но меховете им бяха почти празни. Дотраките охладиха водата в делви и котлета и я пиха хладка. Вкусът си остана пак толкова непоносим, но водата си беше вода, а всички умираха от жажда.

Дани се загледа с отчаяние към хоризонта. Беше изгубила една трета от хората си, а пустошта продължаваше да се простира напред, гола, червена и безкрайна. „Кометата се подигра с надеждите ми – помисли тя и вдигна очи към кървавата резка в небето. – Нима прекосих половината свят и дадох живот на драконите, само за да умра с тях в тази корава и знойна пустиня?“ Не можеше да го повярва.

На другия ден зората изгря, докато прекосяваха едно сухо поле от спечена и напукана червена глина. Дани тъкмо се канеше да им заповяда да вдигат стана, когато предните ездаци се върнаха в галоп.

– Град, халееси – завикаха те. – Град, светъл като луната и красив като девица. На час езда, не повече.

– Покажете ми – рече тя.

Когато градът изникна пред нея, със сияйно белите си стени и кули зад булото на утринната омара, ѝ се стори толкова неподобно красив, че Дани го взе за мираж.

– Знаеш ли що за място може да е това? – попита тя сир Джора.

Рицарят изгнаник поклати уморено глава.

– Не, моя кралице. Никога не съм стигал толкова далече на изток.

Далечните бели стени обещаваха отдих, и сигурност, шанс да се изперят и укрепнат, и повече от всичко на света на Дани ѝ се искаше да се втурне към тях. Но вместо да го направи, се обърна към кръвните си ездаци.

– Кръв от моята кръв, тръгнете пред нас и научете името на този град, и какво посрещане можем да очакваме.

– Ай, халееси – отвърна Аго.

Много скоро ездачите ѝ се върнаха. Ракаро скочи от седлото. От колана му с медальоните висеше големия извит аракх, който Дани му повери, когато го избра за свой кръвен ездач.

– Мъртъв е този град, халееси. Безименен и без богове го заварихме, портите му са съборени, само вятърът и мухите летят из улиците.

Джикуи потръпна.

– Когато ги няма боговете, нощем пируват зли духове. Такива места е по-добре да се отбягват, знайно е.

– Знайно е – съгласи се Ирри.

– Не и за мен.

Дани сръга сребротото си с пети и им посочи пътя, препуснала под разбитата арка на портата и надолу по смълчаната улица. Сир Джора и кръвните ѝ ездаци я последваха, а сетне, по-бавно, и останалите дотраки.

Нямаше по какво да се разбере от колко време е запустял градът, но белите стени, така красиви отдалече, се оказаха напукани, щом ги огледаше човек отблизо. Вътрешността му представляваше лабиринт от тесни криви улички. Сградите почти се долеяха над пустите алеи. Всичко тук беше бяло, сякаш хората, които бяха обитавали града, не бяха познавали други цветове. Минаха през купища отмити от слънчевия пек отломки на мястото на рухнали къщи, на други места се виждаха смътни следи от стари пожарища. На едно място, където се събираха шест улички, Дани подмина празна мраморна плоча. Дотраки, изглежда, бяха гостували на това място. Навярно сега липсващата статуя стоеше сред другите отвлечени от тях богове във Вее Дотрак. Сигурно сто пъти беше минавала покрай нея, без да знае. Визерион на рамото ѝ изсъска.

Стана си вдигнаха пред останките на изгърбушен палат, наред пометения от вятъра площад, където между каменните плочи бе поникнала дяволска трева. Дани прати хора да претърсят руините. Някои тръгнаха с неохота, но тръгнаха... и един нашарен с белези старец скоро се върна, подскачаше и се хилеше, а шепите му бяха пълни със смокини. Малки бяха и съсухрени, но хората алчно запосягаха, бутеха се, лапаха плодовете и дъвчеха блажено.

Друг от търсачите се върна с вест за други плодни дървета, скрити зад затворените врати на тайни градини. Аго им показа двор, обрасъл с виещи си лози и малки зелени гроздчета, а Джого откри кладенец, водата в който беше чиста и студена. Но намериха също така и кости, черепи на непогребани мъртвци, избелели и напукани.

– Призраци – замърмори Ирри. – Ужасни духове. Не бива да оставяме тук, халееси, това място е тяхно.

– Не ме е страх от духове. Драконите са по-могъщи от призраците. – „А смокините са по-важни.“ – Иди с Джикуйи, намерете малко чист пясък за баня и не ме безпокой повече с глупави приказки.

В прохладата на шатрата Дани обжари конско месо на мангала и обмисли избора си. Тук имаше храна и вода да оцелеят, и достатъчно трева, за да възвърнат конете силите си. Колко приятно щеше да е да се буди всяка сутрин на едно и също място, да обикаля сенчестите градини, да яде смокини и да пие студена вода колкото пожелае. Когато Ирри и Джикуйи се върнаха с котлета бял пясък, Дани се съблече и ги накара да я изтрият.

– Косата ви расте черна, халееси – рече Джикуйи, докато я търкаше с пясък по гърба. Дани прокара длан по главата си и опипа наболите косми. Дотракските мъже носеха косата си на дълги намазани плитки и я

режеха само когато ги победят. „Може би и аз трябва да направя същото – помисли тя, – за да им напомня, че силата на Дрого сега живее в мен.“ Хал Дрого беше умрял с неотрязана коса. Малцина можеха да се похвалят с това.

В другия край на шатрата Регал разгъна зелените си криле, плесна и полетя на половин стъпка от пода, преди да тупне върху чергата. Щом кацна, опашката му заплъюща ядосано и той вдигна глава и изпищя. „Ако си имах криле, и аз щях да искам да полетя“ – помисли Дани. В старо време Таргарниените яздели на гърбовете на своите дракони, когато тръгвали на война. Тя се помъчи да си представи какво ли ще е да прегърне дракона през врата и да се зарее високо във въздуха. „Сигурно ще е като да застанеш на някой висок планински връх, само че още по-хубаво. Целият свят ще се просне отдолу. Ако полетя достатъчно високо, сигурно ще мога да видя дори Седемте кралства, и да посегна и да пипна кометата.“

Ирри я събуди от унеса, като ѝ каза, че отвън е сир Джора Мормон и чака благоволенията ѝ.

– Пусни го да влезе – заповяда Дани с изтръпнала от триенето с пясъка кожа. Загърна се в лъвската кожа. Убитият храккар се бе оказал много по-голям от нея, така че кожата му загърна всичко, което трябва-ше да е скрито.

– Донесох ви праскова – каза коленичил сир Джора.

Беше толкова дребна, че почти се скриваше в шепата ѝ, и при това презряла, но когато я отхапа, сърцевината се оказа толкова сладка, че тя за малко да извика от възторг. Изяде я бавно, наслаждавайки се на всяка хапка, а сир Джора ѝ разказа за дървото, от което я бе откъснал, в една градина до западната стена.

– Плодове, вода и заслон – рече Дани с лепкави от сока бузи. – Боговете бяха добри, че ни доведоха тук.

– Трябва да си отпочинем тук, докато укрепнем – каза рицарят. – Червените земи не са толкова добри за слабите.

– Слугините ми казват, че тук има духове.

– Духове има навсякъде – промълви сир Джора. – Където и да отидем, ние си ги носим с нас.

„Да – помисли тя. – Визерис, хал Дрого, синът ми Рего, те винаги са с мен.“

– Каж ми името на твоя дух, Джора. За моите знаеш всичко.

Лицето му се вкочани.

– Казваше се Линее.

– Жена ти?

– Втората ми жена.

„Боли го да говори за нея“ – забеляза Дани, но искаше да научи истината.

– Това ли е всичко, което би казал за нея? – Лъвската кожа се смъкна от едното ѝ рамо и тя я придърпа. – Красива ли беше?

– Много. – Сир Джора вдигна очи от оголеното за миг рамо към лицето ѝ. – Когато я видях за пръв път, помислих, че е някоя богиня, слязла на земята, самата възплътена Дева. Беше с много по-знатно потекло от моето. Беше най-малката дъщеря на лорд Лейтън Хайтауър, от Староград. Белия бик, който командваше кралската гвардия на баща ви, беше брат на дядо ѝ. Хайтауър са древна фамилия, много богата и много горда.

– И вярна – каза Дани. – Помня, Визерис ми беше казал, че Хайтауър са между малкото, които останали верни на моя баща.

– Така е – призна той.

– Бащите ли ви сватосаха?

– Не – отвърна той. – Брактът ни... Разказът е много дълъг и скучен, ваша милост. Само ще ви досадя.

– За никъде не бързам – каза тя. – Моля.

– Както заповядате, кралице моя. – Сир Джора се намръщи. – Домът ми... трябва да разберете това, за да разберете и останалото. Мечият остров е красив, но отдалечен. Представете си стари дъбове и високи борове, разцъфтели бодливи храсти, сиви, покрити с мъх скали, малки ледени ручеи, които се стичат по хълмисти склонове. Замъкът на Мормон е построен от грамадни дънери и заобиколен от земен насип. Освен неколцината земеделци, народът ми живее по крайбрежието и се прехранва с риболов. Островът се намира далече на север, а зимата при нас е по-ужасна, отколкото можете да си представите, халееси. Въпреки всичко островът ми стигаше напълно, а жени никога не са ми липсвали. Имах колкото искам рибарски жени и дъщери на фермери, преди, а и след като се ожених. Ожених се млад за невяста по избор на баща ми, от дома Гловър от Дълбоки лес. Десет години бяхме женени. Беше невзрачна жена, но с благ нрав. Предполагам, че донякъде съм я обичал, макар че отношенията ни бяха повече въпрос на дълг, отколкото страстни. Тя пометна три пъти, опитвайки се да ми даде наследник. Последния път не можа да се оправи. Скоро след това умря.

Дани сложи ръка на неговата и я стисна.

– Съжалявам за това. Наистина.

Сир Джора кимна.

– Тогава баща ми облече черното и аз станах по право владетелят на Мечия остров. Не ми липсваха предложения за брак, но докато се реша, лорд Бейлон Грейджой се вдигна на бунт срещу Узурпатора и Нед Старк свика на сбор знамената си, за да помогне на своя приятел Робърт. Последната битка беше на Пайк. Когато каменохвъргачките на Робърт отвориха пробив в стената на крал Бейлон, един мирски жрец нахлу пръв, но аз се оказах не много след него. Заради това спечелих рицарството си.

– За да отпразнува победата, Робърт се разпореда извън стените на Ланиспорт да се устрои турнир – продължи той. Тъкмо там за пръв път видях Линее, девица на половината на годините ми. Беше дошла с баща си от Староград, за да гледа как ще се бият братята ѝ. Не можех да откъсна очи от нея. В пристъп на лудост я помолих да ми разреши в нейна чест да вляза в турнира, без да смея да помечтая дори, че ще ме удостои, но тя го стори. Борех се като всеки друг, халееси, но никога не съм бил рицар за турнири. Но с благоволенieto на Линее, завързано на ръката ми, станах друг човек. Печелех двубой след двубой. Най-напред сразих лорд Малистър, след това Бронзовия Джон Ройс. Сир Риман Фрей, после брат му сир Хостийн, лорд Уент, Здравия глиган, дори сир Борос Блънт от Кралската гвардия, всички ги свалих от конете. В последната среща счупих девет пики срещу Джайм Ланистър без резултат и крал Робърт ми даде лавровия венец на победителя. Короновах Линее за кралица на любовта и красотата и същата нощ отидох при баща ѝ и поисках ръката ѝ. Бях пиан, колкото от вино, толкова и от слава. По право трябваше да получа презрителен отказ, но лорд Лейтън прие предложението ми. Ожениха ни там, в Ланиспорт, и за две денонощия бях най-щастливият мъж в света.

– Само за две? – учуди се Дани. „Дори на мен ми беше дадено повече щастие от това, с Дрого, моето слънце и звезди.“

– Две денонощия ни трябваша, докато стигнем по море от Ланиспорт до Мечия остров. Домът ми се оказа огромно разочарование за Линее. Беше прекалено студен, влажен, твърде отдалечен, замъкът ми не беше нищо повече от една дълга зала с дървени стени. Нямаше маскаради, никакви пантомимисти, нямаше жонглиори с топки или панаири. Цял сезон можеше да изтече, без да дойде нито един певец, който да ни посвири, нито майстор златар имаше на острова. Дори ястията ни се оказаха жива мъка. Готвачът ми почти нищо друго не знаеше, освен своето печено и яхния, и Линее скоро намрази и рибата, и сърнешкото.

– Живеех само заради усмивките ѝ, затова пратих хора чак до Староград за нов готвач и доведох свирач на лютня от Ланиспорт. Златари, ювелири, шивачи, каквото поискаше ѝ го намирах, но все не стигаше. Мечият остров е богат на мечки и дървета, и беден на всичко останало. Построих хубав кораб за нея и плавахме до Ланиспорт и Староград за празници и сборове, веднъж дори пътешествахме до Браавос, където тежко задължих към тамошните лихвари. Спечелил бях ръката и сърцето ѝ на турнир, затова в нейна чест влизах и в други турнири, но магията си беше отишла. Всяко поражение означаваше загубата на нов породист кон и нови доспехи, които трябва да наемеш или да подмениш. Цената ставаше непоносима. Накрая настоях да се върнем у дома, но нещата скоро станаха по-лоши отпреди. Вече не можех да плащам на готвача и на свирача, а Линее побесня, когато споменах да заложим накитите ѝ.

– След това... направих неща, за които ме е срам да говоря. За пари. За да може Линее да задържи накитите си, свирача си на лютня и готвача си. Накрая ми струваше всичко. Когато чух, че Едард Старк е тръгнал за Мечия остров, дотолкова бях загубил честта си, че вместо да остана и да изтърпя правосъдието му, взех я и заминах в изгнание. Нищо няма значение освен любовта ни, казах си. Избягах в Лис, където продадох кораба си за злато, за да се издържаме.

Едва говореше от мъка и Дани не изпитваше желание да го притиска повече, но трябваше да разбере как е свършило.

– Тя там ли умря? – попита го тихо.

– Само за мен – отвърна той. – След половин година златото ми свърши и се принудих да постъпя на служба като наемник. Докато се сражавах за браавосците на Ройн, Линее се преместила в имението на един търговски принц, Трегар Ормолен. Казват, че сега е първата му конкубинка и дори законната му жена се страхува от нея.

Дани беше ужасена.

– Мразиш ли я?

– Почти толкова, колкото я обичам – отговори сир Джора. – Моля да ме извините, моя кралице. Много съм изморен.

Тя му разреши да си отиде, но докато вдигаше платното на входа, не можа да се сдържи и му зададе последния си въпрос.

– А как изглеждаше твоята лейди Линее?

Сир Джора се усмихна тъжно.

– Ами, приличаше малко на теб, Денерис. – И сведе ниско глава. – Лека нощ, моя кралице.

Дани потръпна и се загърна плътно с лъвската кожа. „Приличала е

на мен.“ Това обясняваше много от нещата, които досега не можеше да проумее съвсем. „Той ме желае – осъзна тя. – Той ме обича, както е обичал нея, не както един рицар обича своята кралица, но както мъж обича жена.“ Опита се да си представи прегръдката на сир Джора, как го целува, как му доставя наслада, как го оставя да проникне в нея. Не се получи. Когато затвореше очи, лицето му все се превръщаше в лицето на Дрого.

Хал Дрого беше нейното слънце и звезди, нейният първи и може би трябваше да си остане нейният последен. Майги Мирри Маз Дуур й беше предрекла, че никога няма да роди живо дете, а кой мъж щеше да поиска прегоряла жена? И кой мъж щеше да се надява да съперничи на Дрого, който бе умрял с нерязана коса и сега яздеше през нощните земи, звездите на своя халазар?

Бе доловила копнежа в гласа на сир Джора, когато говореше за Мечия остров. „Мен не може да има, но един ден мога му върна дома и честта. Това поне мога да сторя за него.“

Никакви духове не обезпокоиха съня й тази нощ. Сънува Дрого и първата езда, която бяха направили двамата в нощта на своето венчило. Само че в съня не яздеха коне, а дракони.

На другата сутрин извика кръвните си ездачи.

– Кръв от моята кръв – каза Дани на тримата, – имам нужда от вас. Всеки от вас да избере по три коня, най-силните и здравите от онова, което ни остана. Натоварете толкова вода и храна, колкото могат да носят животните и тръгнете заради мен. Аго да поеме на югозапад, Ракаро на юг. Джого, ти тръгни след шиерак кия на югоизток.

– Какво ще търсим, халееси? – попита Джого.

– Каквото има – отговори Дани. – Търсете други градове, живи и мъртви. Търсете кеврани и хора. Търсете реки, езера и голямото солено море. Разберете докъде се простира пустошта пред нас и какво лежи от другата й страна. Когато напусна това място, не искам отново да вървя на сляпо. Искам да знам накъде и за какво тръгвам, и как най-добре да стигна дотам.

И те тръгнаха, а звънчетата в косите им тихо запяха, а Дани се настани с малката си чета оцелели в мястото, което нарекоха Вее Толоро, Града на костите. Ден сменяше нощта, а тя – нов ден. Жените събираха плодове от градините на мъртвите. Мъжете пасяха конете и оправяха седла, стремена и подкови. Децата обикаляха по кривите улички и намираха стари бронзови монети и парчета пурпурно стъкло и каменни шишенца с дръжки, изваяни като змии. Една жена бе ухапана от червен

скорпион, но нейната смърт беше единствената. Конете започнаха да трупат на мускул. Дани лично се грижеше за раната на сир Джора и тя започна да оздравява.

Ракаро се върна пръв. Донесе, че червената пустош продължава далече и далече на юг, и накрая свършва на някакъв пустинен бряг с отровна вода. Оттук дотам се простирали само пясъчни вихри, обрулени от ветровете скали и растения с остри тръни. Кълнеше се, че по пътя си намерил костите на дракон, толкова големи, че преминал на коня си през огромните му черни челюсти. Иначе друго не бе видял.

Дани го постави начело на дузина мъже и ги прати да разровят площата и да стигнат до пръстта под настилката. Щом между плочите можеше да поникне дяволска трева, след като се махнеха камъните, можеше да се посади и друга трева. Кладенци имаха достатъчно, вода не липсваше. Семе да намереха, площадът щеше да разцъфти.

Аго се върна втори. Кълнеше се, че на югозапад е пусто и обгорено. Беше намерил руините на още два града, по-малки от Вее Толоро, но иначе същите. Единият бил ограден с кръг от черепи, набодени на ръждясали железни копия, така че той не посмял да влезе, но се беше задържал във втория колкото може по-дълго и го беше проучил добре.

Показа на Дани една желязна гривна, която бе намерил, украсена с необработен опал с големината на палеца ѝ. Имало и някакви свитъци, но били изсъхнали и чупливи и Аго ги оставил на мястото им.

Дани му благодари и му каза да се погрижи за възстановяването на портите. Щом в древността врагове са могли да преминат пустошта и да унищожат тези градове, биха могли да дойдат отново.

– Щом е така, трябва да сме готови – заяви тя.

Джого толкова се забави, че Дани се уплаши, че се е загубил, но накрая, когато почти се бяха отказали да чакат, се появи откъм югоизток. Един от стражите, поставени от Аго, го видя и извика, а Дани се затича към стените да види сама. Беше вярно, Джого се връщаше, но не сам. Зад него яздеха трима странно облечени странници, върху някакви грозни същества с гърбици, пред които и най-големият кон изглеждаше мъниче.

Спряха пред градските порти, погледнаха нагоре и видяха Дани, застанала на стената над тях.

– Кръв от моята кръв – извика Джого, – бях в големия град Карт и се върнах с трима, които искат да те видят със собствените си очи.

Дани се взря надолу към странниците.

– Ето ме. Гледайте, ако така ви харесва... но първо ми кажете

имената си.

Първият – светлокож мъж със синкави устни, отговори на гърлен дотракски:

– Аз съм Пият Пий, велик маг.

Вторият – плешив, със златна халка на носа, отговори на валирианския от Свободните градове:

– Аз съм Ксаро Ксоан Даксос от Тринадесетте, търговски принц от Карт.

Третата – жена с лакирана дървена маска, каза на Общата реч на Седемте кралства:

– Аз съм Куайте от Сянката. Дошли сме да търсим дракони.

– Повече не търсете – каза им Денерис Таргариен. – Намерихте ги.

ДЖОН

„Бяло дърво“. Така беше обозначено селото на картата на Сам. Джон не можеше да го приеме за село. Четири схлупени едностайни къщички от груб ломен камък, обкръжаващи празна мера и кладенец. Къщите бяха покрити с чимове, а прозорците – запушени с кожени дрипи. А над тях се издигаха белите клони и тъмночервените листа на огромно язово дърво.

Беше най-голямото, виждано някога от Джон Сняг, стволът му – близо осем стъпки на ширина, а клоните се протягаха толкова дълги, че цялото селце оставаше заслонено под техния покров. Големината не го притесни толкова, колкото лицето... особено устата, не просто изрязана в дървото резка, а дълбоко издълбана хралупа.

„Това там обаче не са овчи кости. Нито пък ей онзи череп в пепелта е от овца.“

– Старо дърво. – Мормон слезе от коня си и се намръщи.

– Старо – съгласи се гарванът на рамото му. – Старо, старо, старо.

– И силно. – Джон усещаше мощта му.

Торен Малък лес, тъмен в бронята и ризницата си, слезе до дървото.

– Вижте лицето. Нищо чудно, че хората са се бояли от тях, когато дошли във Вестерос. Бих взел една брадва, че да сека, да сека, докато я съборя тази проклетия.

А Джон каза:

– Милорд баща ми вярваше, че никой не може да изрече лъжа пред едно дърво на сърцето. Старите богове знаели кога човек лъже.

– Баща ми вярваше същото – рече Стария мечок. – Я да погледна този череп.

Джон слезе от коня. През рамото си, в ножницата от черна кожа, беше праметнал Дълъг нокът, кривия меч с широката дръжка, който Стария мечок му дари затова, че спаси живота му. Меч копеле за копеле, шегуваха се мъжете. Дръжката беше оформена като за него, с вълча глава от светъл камък, но самото острие беше от валирианска стомана, старо, леко и смъртно остро.

Коленичи и бръкна в дървената паст. Отвътре хралупата беше почервеняла от изсъхналата мязга и почерняла от огън. Под черепа имаше друг, по-малък и със счупена челюст. Беше почти изгорял, станал на

пепел и ронливи парчета кост.

Когато занесе черепа на Мормон, Стария мечок го вдигна с две ръце и се взря в празните очни кухини.

– Диваците изгарят мъртвите си. Винаги сме го знаели. Жалко, че не ги попитах защо, докато все още се намираха от тях да ги попита човек.

Джон Сняг си спомни за възкръсналата твар с блесналите сини очи на бялото лице. Беше сигурен, че знае защо.

– Де да можеха костите да говорят – изръмжа Стария мечок. – Това приятелче щеше да ни каже много. Как е умрял. Кой го е погребал и защо. Къде са се дянали диваците. – Въздъхна. – Горските чеда са могли да говорят с мъртвите, казват. Но аз не мога. – Хвърли черепа обратно в зейналата уста на дървото и той тупна сред облак пепел. – Огледайте тези къщи. Великане, качи се на това дърво, огледай. Да доведат и хрътките. Този път може би следата ще е по-прясна. – Тонът му издаваше, че не разчита много на последното.

Във всяка от къщите влязоха по двама мъже, за да са сигурни, че няма някой да изчезне. На Джон се падна да отиде с вечно намусения Едисон Толет, скуайър с посивяла коса и тънък като прът, когото останалите братя наричаха Скръбния Ед.

– Не стига, че мъртвците възкръсват и вървят – рече той на Джон, докато прекосяваха пасището сред селото, – а сега Стария мечок и да говори с тях ли иска? Казвам ти, нищо добро няма да излезе от това. И кой да ти каже дали и костите не лъжат? Откъде накъде смъртта ще прави човек по-искрен или по-умен? Мъртвите сигурно са много досадни, ще ти досадят с оплакванията си – студено ми е в земята, гробът ми трябваше да е по-голям, защо той си има повече червеи от мен...

На Джон се наложи да се приведе, за да мине през ниската врата. Подът бе от отпъкана пръст. Нямаше никакви вещи и мебели, никакъв признак, че тук са живели хора, освен малко пепел под дупката на огнището в покрива.

– Какво окаяно място за живеене – каза той.

– Аз съм роден в една къща точно като тази – заяви Скръбния Ед. – Най-вълшебните ми години. Виж, после дойдоха трудни времена. – В единия ъгъл на стаята имаше постеля от суха слама. Ед я погледна с копнеж. – Всичкото злато на Скалата на Кастърли бих дал да мога отново да легна в постеля.

– Ти на това постеля ли му викаш?

– Щом е по-меко от земята и има покрив над главата, постеля му

викам. – Скръбния Ед подуши въздуха. – Мирише ми на тор.

Миризмата беше съвсем смътна.

– Стара тор – каза Джон. Къщата като че ли беше опразнена преди много време. Той коленичи и зарови в сламата да види дали няма нещо скрито в нея. После огледа стените. Не му отне много време. – Тук няма нищо.

Не че беше очаквал нещо. Бяло дърво беше четвъртото село, през което минаваха, и навсякъде – едно и също. Хората ги нямаше, изчезнали бяха някъде с оскъдните си вещи и каквито там животни са имали. В никое от селата не намериха следи от нападение. Бяха просто... празни.

– Какво според теб се е случило с всички тях? – попита Джон.

– Нещо по-лошо, отколкото можем да си представим – предположи Скръбния Ед. – Е, аз сигурно мога да си го представя, но предпочитам де не го правя. Стига ми, че знам, че отиваме към ужасен край – няма защо да мисля за него предварително.

Когато излязоха навън, две от хрътките душеха пред вратата. Другите псета обикаляха из селцето. Чет ги ругаеше шумно, с онзи негов яд, който никога не го оставяше. От светлината, процеждаща се между кървавочервените листа на язовото дърво, мехурите по лицето му изглеждаха още по-възпалени. Когато видя Джон, кучкарят присви очи – не го обичаше.

Другите къщи не разкриха нищо.

– Заминали – заграчи гарванът на Мормон, плесна с криле и кацна на язовото дърво над тях. – Заминали, заминали, заминали.

– Само преди година в Бяло дърво е имало диваци.

Торен Малък лес повече приличаше на лорд от Мормон, облечен в черната бляскава ризница и украсената със сребърни релефи броня на сир Джаръми Рикър. И с плаща на сир Джаръми... но възкръснатата твар бе взела живота на сир Джаръми, а Нощния страж нищо не можеше да хвърли на вятъра.

– Преди година Робърт беше крал, а в страната царуваше мир – заяви Джармън Бъкуел, – набитият як мъж, който командваше съгледвачите. – Много неща се променят за една година.

– Едно не се е променило – настоя сир Маладор Локи. – Колкото по-малко диваци, толкова по-малко грижи. Няма да скърбя, каквото и да ги е сполетяло. Разбойници и убийци са, цялата им пасмина.

Джон чу шумолене в червените листа над главите им. Два от клоните се разтвориха и той зърна дребно човече, което се движеше от клон на клон леко като катеричка. Бедвик беше не повече от пет стъпки

висок, но сивите кичури в косата издаваха възрастта му. Другите шурмоваци го наричаха Великана. Седна на един раздвоен клон над главите им и каза:

– На север има вода. Езеро ще да е. На запад се издигат няколко хълма, не много високи. Друго нищо не се вижда.

– Можем да лагеруваме тук през нощта – предложи Малък лес.

Стария мечок погледна нагоре да зърне небето през бледите клони и червените листа на язовото дърво.

– Не. Великане, колко ни остава до мръкване?

– Три часа, милорд.

– Ще продължим на север – реши Мормон. – Ако стигнем това езеро, можем да стануваме на брега и да хванем риба. Джон, донеси лист, време е да драсна на майстер Емон.

Джон извади къс пергамент, перо и мастило от дисагите си и ги занесе на лорд-командира. „Бяло дърво – надраска Мормон. – Четвъртото село. Съвсем празно. Диваците са си заминали.“

– Намери Тарли и му кажи да го пусне. – поръча той и даде писмото на Джон. Подсвирна и гарванът плесна с криле, спусна се от клоните и кацна на главата на коня му.

– Жито – подкани гарванът и заклати глава. Конят изцвили.

Джон яхна коня си, обърна го и препусна. Извън сянката на язовото дърво мъжете от Нощния страж стояха под по-малки дървета, триеха конете си, дъвчеха късове осолено говеждо, пикаеха, чешеха се и си говореха. Когато им предаде командата да потеглят отново, приказките секнаха и те се качиха по седлата. Първи тръгнаха съгледвачите на Джармен Бъкуел, а авангардът на Торен Малък лес поведе същинската колона. После тръгна с главната сила Стария мечок, след него сир Маладор Локи с обоза и товарните коне и накрая сир Отин Витърс и ариергардът. Двеста души всичко, с триста коня.

Денем вървяха по пътеките на дивеча и деретата на малките потоци, „пътищата на шурмовациите“, които ги вкарваха все по-навътре в пустинята от зелени листа и корени. Нощем лагеруваха под звездното небе и зяпаха кометата. Черните братя бяха напуснали Черен замък в добро настроение, шегуваха се и си разправяха истории, но напоследък мрачната тишина на леса сякаш ги отрезви всички. Шегите се разрешиха, нервите се опънаха. Никой нямаше да признае, че се страхува – бяха мъже на Нощния страж, в края на краищата – но Джон долавяше безпокойството. Четири празни села, никакви диваци, дивечът като че ли дори беше избягал. Гората на духовете никога не бе изглеждала толкова

призрачна и това го признаваха дори ветераните шурмоваци.

Без да спира, Джон свали ръкавицата да проветри изгорелите си пръсти. „Колко са грозни.“ Изведнъж си спомни как разрошваше с тях косата на Аря. Онази пръчица, малката му сестричка. Замисли се как ли е тя. Малко го натъжи, че сигурно никога вече няма да може да ѝ разроши косата. Раздвижи китката си и започна да свива и отпуска пръсти. Знаеше, че ако остави ръката за меча да се вкочани, това ще е краят му. А човек имаше нужда от меча си отвъд Вала.

Намери Самуел Тарли при другите стюарди. Пояха конете. Трябваше да се грижи за три коня: своя и два товарни, всеки натоварен с по два плетени от пръчки кафеза с гарвани. Птиците запляскаха с криле при появата на Джон и му заграчиха през пръчките. Няколко връсъка подозрително му прозвучаха като думи.

– Да не си ги учил да говорят? – попита той Сам.

– Няколко думи. Три могат да казват „сняг“.

– Не стига, че един ми грачи името – каза Джон, – но снегът е последното, което един черен брат би искал да чува. – На север снегът често значеше смърт.

– Имаше ли нещо в Бяло дърво?

– Кости, пепел и празни къщи. – Джон подаде на Сам навитото парче пергамент. – Стария мечок иска да се изпрати вест на Емон.

Сам взе една от птиците в кафезите, погали я по перата, привърза писмото и рече:

– Хайде, полети ми, храбрецо. Към дома. – Гарванът му изкъркори нещо неразбрано и Сам го подхвърли във въздуха. Птицата плесна и се понесе към небето през дърветата. – Жалко, че не може да ме отнесе със себе си.

– Все още?

– Е – каза Сам, – да, но... Честно, не съм толкова уплашен, колкото бях. Първата нощ, щом чуех някой да става да пусне вода, си мислех, че някой дивак се промъква да ми среже гърлото. Беше ме страх да затворя очи, че може да не ги отворя повече, само че... ами... съмваше се в края на краищата. – Усмихна се тъжно. – Може да съм страхливец, но не съм глупак. Целият съм натъртен и гърбът ме боли от ездата и от спането на земята, но изобщо не ме е страх. Виж. – Протегна ръка, та Джон да види, че не трепери. – Работя над картите си.

„Светът е странен“ – помисли Джон. Двеста мъже бяха напуснали Вала и единственият, който вместо все повече да се плаши ставаше все по-спокоен, беше Сам, самопризналият се страхливец.

– Ще излезе от теб шурмовак – пошегува се той. – Следващия път мисля да изляза със съгледвачите на Грен. Да кажа ли на Стария мечок?

– Да не си посмял! – Сам придърпа гуглата на огромното си черно наметало и трмаво zakрачи назад при коня си. Беше земеделско животно, пригодено за оране, голямо, бавно и трмаво, но можеше по-добре да понесе тежестта му от дребните кончета, които язدهа шурмоваците. – Надявах се, че ще се задържим в селото – каза той ядосано. – Щеше да е добре да поспим пак под покрив.

– Няма да стигнат покривите за всички ни. – Джон се усмихна на Сам за довиждане и потегли. Колоната вече бе тръгнала, затова той свърна покрай селото, да избегне най-големия наплив. Видял бе достатъчно от Бяло дърво.

Дух изникна от храстите толкова неочаквано, че конят се дръпна подплашено и се изправи на задните си крака. Белият вълк диреше плячка далече от пътя на колоната, но късметът му не беше по-голям от този на тиловаците, които Малък лес изпращаше за плячка. Горите бяха празни като селата, каза му Дивен една нощ край огъня.

– Голяма група сме – отвърна му Джон. – Дивечът сигурно се плаши от шума, който вдигаме по пътя.

– Изплашен е той от нещо, няма спор – отвърна Дивен.

След като конят се успокои, Дух затича леко до него. Джон настигна Мормон, докато извиваше покрай гъстия трънак.

– Птицата излетя ли? – попита Стария мечок.

– Да, милорд. Сам ги учи да говорят.

Стария мечок изсумтя.

– Ще съжалява. Проклетите твари вдигат голям шум, но нищо свястно няма да чуеш от тях.

Продължиха да яздят мълчаливо. Накрая Джон каза:

– Ако чичо ми също е намерил всички тези села празни...

– ...щеше да си постави за цел да разбере защо – довърши вместо него лорд Мормон, – и най-вероятно някой или нещо не е искало да го разбере. Е, когато и Корин се присъедини към нас, ще станем триста. Каквото и да ни дебне напред, няма да му е толкова лесно да се справи с нас. Ще ги намерим, Джон, обещавам ти.

„Или те ще намерят нас“ – помисли Джон.

АРЯ

Реката беше синкавозелена лента, блеснала на утринното слънце. Тръстиките растяха нагъсто в плитчините покрай брега и Аря видя водна змия да се плъзга по повърхността – зад нея малки вълнички браздяха гладката повърхност. В небето на лениви кръгове се рееше сокол.

Мястото изглеждаше мирно... докато Кос не забеляза мъртвеца.

– Ей там, в тръстиките. – Посочи и Аря го видя. Труп на войник, безформен и подут. Подгизналото му наметало беше провиснало от един изгнил дънер и ято сребристи рибки хапеха лицето му.

– Казах ви, че тук има трупове – обяви Ломи. – Усетих го по вкуса на водата.

Йорен се изплю и каза:

– Добер, виж дали му е останало нещо, което си струва да се прибере. Ризница, нож, пари някакви, каквото намериш. – После пришпори коня си и навлезе в реката, но животното заседна в меката кал, а отвъд тръстиките водата стана по-дълбока. Йорен подкара назад ядосан, конят му беше оклепан до коленете с лепкава кафява тиня. – Тук няма да можем да прекосим. Кос, ти ела с мен нагоре по реката да потърсим брод. Вот, Джерен, вие надолу по течението. Останалите чакате тук. Сложете пост.

Добер намери в колана на мъртвеца кожена кесия. Вътре имаше четири медника и кичур руса коса, вързана с червена връв. Ломи и Тарбър се съблякоха голи и нагазиха да поцапат във водата, а Ломи загреба с шепи от мазната кал, хвърли по Горещата баница и завика:

– Кална баница! Кална баница!

Отзад във фургона им Рордж запсува, засипа заплахи и им каза да му свалят веригите, докато го няма Йорен, но никой не му обърна внимание. Курц хвана риба с голи ръце. Аря видя как го направи – застана над плиткото вирче спокоен като блатна вода и ръцете му се гмурнаха бързи като змии, когато рибата мина наблизко. Не изглеждаше толкова трудно, колкото ловът на котки. Рибите нямаха нокти.

Другите се върнаха по обед. Вот събщи за дървен мост на половин миля надолу по течението, но някой го изгорил. Йорен отлюспи лист горчивец от балата.

– Конете, да речем, ще преплуват, магаретата също, ама да прекараме и фургоните няма начин. А на север и запад дими, пак пожари, май

ще останем от тая страна на реката. – Взе една дълга пръчка и начерта в калта кръг, с крива линия, продължаваща под него. – Това тук е Окоето на боговете, с реката, както тече на юг. Ние сме ей тук. – Боцна до линията на реката под кръга. – Не можем да заобиколим езерото от запад, както мислех. На изток ще излезем пак на кралския път. – Той премести пръчката нагоре, където се срещаха линията и кръгът. – Ей тука някъде, доколкото помня, имаше град. Твърдината е каменна и е седалище на някакъв дребен лорд, само една кула, но си има стража и един-двама рицари сигурно. Тръгнем ли по реката на север, трябва да стигнем там преди тъмно. Трябва да имат лодки и мисля да наемем една. – Прокара пръчката през кръга на езерото. – Боговете ако са добри, ще хванем вятър и ще преплаваме през Окоето до града на Харън. – Заби върха най-отгоре на кръга. – Там можем да купим нови коне или поне да се подслоним в Харънхъл. Там е седалището на лейди Уент, а тя винаги е била приятел на Стража.

Горещата баница опули очи.

– Ама то... нали в Харънхъл има духове?

Йорен се изплю.

– Духове. Бабината ти трънкина. – Хвърли пръчката в калта. – На конете.

Аря помнеше приказките на баба Нан за Харънхъл. Злият крал Харън се оградил със стени, затова Егон насъскал драконите си и превърнал замъка в горяща клада. Нан разправяше, че свирепи духове все още обитавали почернелите му стени. Понякога хора си лягали най-спокойно да спят и на заранта ги намирали мъртви и целите обгорени. Аря не го вярваше, а и да беше истина, било е много, много отдавна. Горещата баница беше глупав. В Харънхъл нямаше да заварят духове, щяха да намерят рицари. Аря можеше да се разкрие през лейди Уент, а рицарите щяха да я придружат до дома ѝ и да я закрилят. Нали затова бяха рицарите – да закрилят, особено жените. Може би лейди Уент щеше да помогне и на едно плачещо момиче.

Пътечката покрай реката не можеше да се сравни с кралския път, но си беше съвсем добра, щом като фургоните тръгнаха гладко. Около час преди свечеряване видяха първата къща, схлупена селска ферма със сламен покрив, обкръжена от житни ниви. Йорен пое напред, подвикна, но не му отговори никой.

– Мъртви са сигурно. Или се крият. Добер, Рей, елате с мен.

Тримата влязоха във фермата.

– Котлите ги няма, нищо не е останало – измърмори Йорен, като се

върнаха. – И стока няма. Избягали са. Сигур сме ги срещнали някъде по кралския път. – Поне къщата и нивите не бяха подпалени, а и трупове не се виждаха наоколо. Тарбър намери градина зад къщата, та си понабраха лук и ряпа и напълниха един чувал със зеле преди да продължат.

Малко по-нататък по пътя мернаха горянска колиба, обградена от стари дървета и спретнато подредени дънери, подготвени за цепене, а след това – наколно жилище, вдигнато на десет стъпки високи колове. И двете се оказаха изоставени. Подминаха още ниви, жито, царевица и ечемик, които зрееха на късното слънце, но тук нямаше накачени по дърветата мъже, нито да обикалят синорите с коси в ръцете. Накрая пред погледа им се появи и градчето: купчина бели къшурки, пръснати около стените на малка крепост, голяма септа с дървен покрив и кулата на тукашния владетел, кацнала на едно малко възвишение на запад... и никаква следа от хора, никъде.

Йорен остана да седи на коня, намръщен зад рошавата си брада.

– Не ми харесва – отрони най-сетне водачът им, – но е това. Ще идем да огледаме. Ама внимателно. Да не се е изпокрил народът. Може да са оставили някоя лодка или оръжие, да ни влезе в работа.

Черният брат остави десетима да пазят фургоните и хлипащото момиченце, а останалите раздели на четири групи, които да претърсят селището.

– Отваряйте си очите на четири, а ушите на шест – предупреди ги той и пое към кулата да види дали не е останала някаква следа от господаря и стражите му.

Аря се озова в една група с Джендри, Горещата баница и Ломи. Вот някога беше натискал весло в галера и се падаше най-опитният „моряк“ от всички, затова Йорен му каза да ги поведе към брега на езерото да огледат за лодка. Докато минаваха покрай смълчаните бели къщи, кожата на Аря настръхна. Това пусто градче я изплаши почти толкова, колкото изгорената селска твърдина, където намериха плаещото момиче и едноръжката му майка. Защо хората бяха побягнали и бяха оставили домовете си и всичко? Какво би могло да ги изплаши толкова?

Слънцето се беше смъкнало ниско на запад и къщите мятаха дълги тъмни сенки. Внезапен трясък я накара да посегне за Игла, но се оказа само разлюлян от вятъра капак на прозорец. След открития речен бряг затвореното градче изопна нервите ѝ.

Щом зърна езерото оттатък къщите и дърветата, Аря смуши коня си, препусна в галоп покрай Вот и Джендри и излезе на зелената морава до чакълестия бряг. Под гаснещото слънце гладката водна повърхност

блестеше като кована мед. Беше най-голямото езеро, което бе виждала, откъдето бряг се губеше. Вляво от себе си видя запуснат хан, построен над водата на тежки дървени пилони. Вдясно навътре в езерото се протягаше дълъг кей, други като него се виждаха още по на изток, като дървени пръсти, протегнати от градчето. Но единственият виждащ се съд беше лодка, обърната с дъното нагоре върху скалите до ханчето, прогнана и с голяма дупка.

– Отишли са си – каза отчаяно Аря. – Ами сега какво ще правим?

– Има хан – каза Ломи, след като и останалите спряха на брега. – Мислите ли, че са оставили храна? Или бира?

– Ти хана го зарежи – сръза го Вот. – Йорен каза да намерим лодка.

– Лодките са ги взели. – Кой знае защо, Аря беше убедена в това.

Можеха да претърсят цялото градче и пак да не намерят нищо освен тази пробитата. Обезверена, тя слезе от коня си и клекна до езерото. Водата пляскаше тихо около краката ѝ. Излязоха няколко светулки и фенерчетата им замигаха. Зелената вода беше топла като сълзи, но без сол. Имаше вкус на лято, на кал и водорасли. Тя натопи лицето си да измие праха и потта от дългия ден. Когато се отпусна назад, струйките потекоха по врата и под яката ѝ. Стана ѝ добре. Съжали само, че не може да си свали дрехите и да заплува, да се плъзне по топлата вода като тънка розова видра. Сигурно можеше да доплува чак до Зимен хребет.

Вот ѝ викаше да помогне с търсенето и тя се подчини, започна да наднича в лодкарските колиби и навеси, докато конят ѝ пасеше покрай брега. Намериха някакви платна, пирони, буци втвърден катран и една котка с няколко новородени котенца. Но не и лодки.

Дойде Йорен с другите и каза:

– Кулата е празна. Лордът сигурно е заминал да се бие някъде, или да опази хорицата си, кой знае. Нито кон, нито прасе не е останало в пустото градче, но ще ядем. Видях тук там гъски и пилета, а и в Окоето на боговете има хубава риба.

– Лодки няма – съобщи Аря.

– Можем да закърпим дъното ей на онази – предложи Кос.

– Четирима от нас може и да издържи – рече Йорен.

– Има пирони – каза Ломи. – И дъски. Защо не си направим лодки за всички?

Йорен се изплю.

– Ти какво разбираш от строене на лодки, бояджийско ратайче?

– Сал – предложи Джендри. – Сал може да построи всеки, и дълги колове за бутане.

Йорен го погледна умислено.

– Много е дълбоко това езеро за бутане, но ако държим по плитчините край брега... само че ще трябва да оставим фургоните. Може пък това да е най-добре. Като легна да поспя, ще помисля.

– Не можем ли да останем в хана? – попита Ломи.

– Ще останем в крепостта и ще залостим портите – каза старецът. – Като легна да спя, много обичам около мене да има каменни стени.

Аря не можа да се съдържи.

– Не трябва да оставаме тук – обади се тя. – Хората са избягали. Избягали са всички, даже господарят им.

– Ари го е страх – обяви Ломи и се засмя.

– Не ме е страх! – срязва го тя. – Но те наистина са избягали.

– Умник – каза Йорен. – Работата е, че тукашните сигурно са във война. Ние не сме. Нощния страж не взима страна, тъй че никой не ни е враг.

„И никой не ни е приятел“ – помисли тя, но този път си съдържа езика. Ломи и другите я гледаха и не искаше да изглежда страхливец в очите им.

Портите на крепостта бяха обковани с железни пирони. Вътре намериха два железни лоста, дупки в каменния под и железни скоби на портата. Когато пяхнаха прътите в скобите, се образува здрава стега с форма на буквата Х. „Не е Червената цитадела“, обяви Йорен, след като огледаха крепостта от горе додолу. Но ставаше и щеше да ги защити за една нощ. От северната страна имаше задна вратичка, а Джерен намери капак под сламата в стария дървен плевник, водещ към тесен, виещ се надолу тунел. Той мина през него и излезе при езерото. Йорен ги накара да докарат един от фургоните над тайника, за да са сигурни, че никой няма да влезе оттам. Раздели ги на три поста и прати Тарбър, Курц и Кътджак горе на изоставената кула, да наблюдават отвисоко. Курц имаше рог, с който щеше да изсвири, ако се появеше някаква заплаха.

Вкараха фургоните и животните си и залостиха портите. Плевникът беше порутен, но достатъчно голям да побере половината животни в селището. Заслонът, предвиден за местните хора в случай на опасност, беше още по-голям, дълъг, нисък и изграден от камък, със сламен покрив. Кос излезе през задната портичка и се върна с една гъска и две пилета, а Йорен позволи да запалят огън. Вътре в крепостта имаше голяма кухня, макар че всички гърнета и котли бяха взети. Джендри, Добер и Аря се заеха с готвенето. Добер каза на Аря да оскубе птиците, докато Джендри нацепи дърва.

– Защо аз да не нацепя дървата? – попита тя, но никой не я чу. Намусена, Аря започна да скубе едно от пилетата, а Йорен седна на пейката и започна да точи камата си.

Когато яденето стана готово, Аря изяде едно пилешко бутче и малко лук. Никой не обелваше дума, дори Ломи. След това Джендри се усамоти и взе да лъска шлема си с една такава физиономия, сякаш се отнесе нанякъде. Плачещото момиче хлипаше и ронеше сълзи, но когато Горещата баница ѝ подаде малко от гъската, я излапа и се огледа за още.

На Аря се падаше втората смяна, затова тя си намери една бала слама под навеса. Сънят обаче не дойде лесно, затова поиска бруса от Йорен и се захвана да точи Игла. Сирио Форел ѝ беше казал, че тъпото оръжие е като куц кон. Горещата баница клекна на балата до нея и я загледа.

– Ти откъде го намери тоя хубав меч? – попита я, но като видя как го изгледа, вдигна ръце. – Не съм казвал, че си го откраднал, исках само да разбера откъде си го намерил.

– Брат ми ми го даде – промълви тя.

– Не знаех, че имаш брат.

Аря спря и се почеса под ризата. В сламата имаше бълхи, макар да не разбираше защо още някоя в повече ще ѝ досади толкова.

– Много братя имам аз.

– Тъй ли? Те по-големи ли са от тебе, или по-мънинки?

„Не бива да приказвам така. Йорен каза да си държа езика зад зъбите.“

– По-големи – излъга. – И си имат мечове, големи и дълги мечове, и ми показаха как да убивам, ако някой вземе да ми досажда.

– Ама аз ти говорех, не съм ти досаждал. – Горещата баница я остави на мира и Аря се сви върху сламата. Чуваше плачещото момиче в другия край на навеса. „Да можеше да млъкне. Защо трябва непрекъснато да плаче?“

Сигурно беше заспала, макар да не помнеше кога е затворила очи. Сънува вълчи вой и звукът беше толкова страшен, че веднага се събуди. Седна на балата с разтуптяно сърце.

– Горещата баница, събуди се. – Аря стана. – Вот, Джендри, не чухте ли? – Напипа единия си ботуш и го обу.

Мъжете и момчетата около нея се размърдаха.

– Какво има? – попита Горещата баница.

– Какво да чуем? – поиска да разбере Джендри.

– Ари е сънувал лош сън – обади се някой.

– Не, чух го – настоя тя. – Вълк.

– На Ари все вълци се въртят в главата – ухили се Ломи.

– Да вият колкото си щат – каза Джендри. – Те са навън, ние сме вътре.

Вот се съгласи.

– Не съм виждал вълк да шурмува крепост – заговори Горещата ба-ница. – И нищо не чух.

– Вълк беше – викна им тя, докато обуваше втория ботуш. – Нещо лошо става, идва нещо. Ставайте.

И тогава звукът разтърси нощта... само че този път не беше вълк, а Курц засвири с ловния си рог сигнала за опасност. След миг всички навлякоха дрехите си и награбиха кой каквото оръжие имаше подръка. Аря затича към портата, а рогът изсвири отново. Когато профуча покрай плевнята, Хапка се замая бясно във веригите си, а Джакън Х'гхар изви-ка от задницата на фургона:

– Момченце! Мило момченце! Война ли това, червена война? Мом-че, освободи нас! Човек може бие! Момчее! – Тя не го погледна, про-дължи напред и чу тропота и цвиленето на коне и мъжки викове оттатък стената.

Бързо се изкатери на тясната пътека зад бойниците. Парапетите бя-ха прекалено високи, а Аря – прекалено ниска: трябваше да се надига на пръсти между процепите, за да може да погледне надолу. За миг й се стори, че селището е пълно със светулки. После осъзна, че това са мъже с факли и че препускат между къщите. Видя как един от покривите лум-на, пламъците облизаха корема на нощта с горещи оранжеви езици, щом сламата се подпали. Последва го друг, после още един и скоро пожарът закипя отвсякъде.

Джендри се качи при нея с шлема на главата.

– Колко са?

Аря се опита да преброи, но те язدهа много бързо, факлите им по-литаха от ръцете им и се завъртаха във въздуха.

– Сто. Двеста може би, не знам. – Виковете надмогнаха рева на огъ-ня. – Скоро ще дойдат за нас.

– Идват – посочи Джендри.

Една колона ездачи пое между горящите къщи към малкото камен-но укрепление. Светлината от пожара се отразяваше в металните шле-мове и проблясваше с оранжеви и жълти петна по ризниците и броните им. Един носеше знаме на дълга пика. Стори й се, че е червено, но беше трудно да се определи в тъмното, с бушуващия наоколо огън. Всичко

изглеждаше червено, черно или оранжево.

Огънят скачаше от къща на къща. Пред очите на Аря пожарът погълна едно дърво, пламъците пропълзяха по клоните му и то изпъкна на фона на нощта, облечено в халат от побеснял оранж. Всички вече бяха по пасажа или се мъчеха да укротят подплашените животни в двора. Чу-ха се виковете на раздаващия команди Йорен. Нещо се удари в крака ѝ, Аря погледна надолу и видя впилото се в нея плачещо момиче.

– Махни се! – Тя дръпна крака си. – Какво правиш тук? Бягай и се скрий някъде, глупачко! – Избута момичето от себе си.

Конниците спряха пред портата.

– Ей, вие, в крепостта! – извика отдолу някакъв рицар с висок шлем с остър шип на върха. – Отворете, в името на краля!

– Тъй. И кой ще да е този крал? – изрева в отговор старият Райсън преди Вот да го сръга да замълчи.

Йорен се качи на бойниците до портата, вързал дрипавото си черно наметало на дървен прът.

– Вие долу, почакайте! – извика. – Градските хора ги няма.

– А ти кой си, старче? Някой от страхливците на лорд Берик? – извика рицарят с шипа на шлема. – Ако оня дебел глупак Торос е вътре, питай го тоя пожар дали му харесва.

– Няма такъв тука – ревна му отгоре Йорен. – Тук са само момчета за Стража. Не взимаме страна в тая ваша война. – Вдигна пръта нагоре да видят цвета на наметалото му. – Вижте. Туй е черно, цветът на Нощния страж.

– Или черното на дома Дондарион – извика мъжът, който носеше вражеското знаме. Сега, на светлината на горящия град, Аря успя да види по-ясно цвета му: златен лъв на червено поле. – Гербът на лорд Берик е пурпурна мълния на черно поле.

Аря изведнъж си спомни онази сутрин, когато беше хвърлила портокала в лицето на Санса и сокът оплеска глупавата ѝ рокля от светло-жълта коприна. Тогава на турнира имаше едно южняшко лордче, в което глупавата приятелка на сестра ѝ, Джейни, се беше влюбила. Той носеше на щита си мълния и баща ѝ го беше изпратил да обезглави брата на Хрътката. Сякаш хиляда години бяха изтекли оттогава, сякаш всичко това се беше случило е някой друг, в нечий друг живот... на Аря Старк, дъщерята на кралската Ръка, а не на сирачето Ари. Откъде можеше Ари да знае за лордове и разни такива неща?

– Сляп ли си бе, човек? – Йорен размаха пръта, за да се развее наметалото. – Да виждаш случайно проклета мълния?

– Нощем всички знамена изглеждат черни – отбеляза рицарят с шипа на шлема. – Отворете, иначе ще знаем, че сте беззаконници, съюзили се с враговете на краля.

Йорен се изплю.

– Кой ви командва вас?

– Аз. – Отразените пламъци от горящите къщи вяло заиграха по тъмната броня на бойния кон, когато другите се раздвоиха да му отворят път. Мъжът беше едър, с грифон на щита и златни спирали по стоманения нагръдник. Зад вдигнатото забрало на шлема му нагоре към тях погледна дебело розово лице със свински очи.

– Сир Амори Лорч, знаменосец на лорд Тивин Ланистър от Скалата на Кастърли, Ръката на краля. На истинския крал, Джофри. – Гласът му беше висок и тънък. – В негово име, заповядвам ви да отворите тази порта.

Градчето гореше. Нощният въздух се изпълни със задушлив дим и хвърчащите искри надмогнаха светлината на звездите. Йорен се намръщи.

– Не виждам защо. В града правете каквото искате, все ми е едно, но нас оставете на мира. Не сме ви врагове.

„Вижте с очите си“, прииска й се на Аря да изкрещи на мъжете долу, но само прошепна:

– Не виждат ли, че не сме нито лордове, нито рицари?

– Не мисля, че ги интересува, Ари – отвърна й шепнешком Джендри.

А тя се вгледа в лицето на сир Амори, както Сирио я беше учил да се вглежда, и разбра, че е прав.

– Щом не сте предатели, отворете портата – извика сир Амори. – Ще се убедим, че казвате истината, и ще ви пуснем.

Йорен дъвчеше горчивец.

– Казах ти, само ние сме тук. Имаш ми думата.

Рицарят с шипа на шлема се изсмя.

– Враната ни дава честна дума.

– Да не си се загубил, старче? – подигра се един от копиеносците долу. – Валът е доста на север оттук.

– Заповядвам ти отново, в името на крал Джофри, да докажете верността си, като отворите тази порта – каза сир Амори.

Йорен премисли дълго. Накрая викна.

– А бе, няма да отворя аз.

– Така да бъде. Отхвърляте кралската заповед, значи сами се

обявявате за бунтовници, все едно дали сте черни плащове, или не.

– Имам малки момчета тука бе, човек! – изрева му Йорен.

– Малките мрат също като големите. – Сир Амори вдигна лениво юмрук и едно копие профуча от огнените сенки зад него. Целта му трябваше да е Йорен, но улучи застаналия до него Вот. Острието прониза гърлото му и изскочи отзад, тъмно и мокро. Вот сграбчи дръжката с две ръце и рухна на пътеката.

– Щурмувайте стените и ги избийте всички – извика отегчено сир Амори. Полетяха още копия. Аря дръпна долу Горещата баница за пеша на палтото му. Отвън задрънча стомана, чу се стържене на мечове, излизащи от ножниците, трясък на копия и щитовете, смесени с мъжки ругатни и тропота на конски копита. Над главите им прелетя захвърлена факла и тупна на двора.

– На оръжие! – викна Йорен. – Пръснете се и бранете стената. Кос, Урег, вие на задната порта. Ломи, измъкни това копие от Вот и застани на мястото му.

Горещата баница се опита да извади късия меч от ножницата си и го изгърва. Аря му го натика обратно в ръката.

– Не знам да се бия с меч – каза й той опулен.

– Лесно е – отвърна Аря, но лъжата замря в гърлото й, когато една ръка се показа отвън и се впи в каменния парапет. Видя я на светлината на горящото градче така ясно, сякаш времето бе спряло. Пръстите бяха груби, мазолести, с гъсти черни косми между кокалчетата, успя да види дори мръсотията, събрала се под нокътя на палеца. „Страхът сече дълбоко от мечовете“ – спомни си Аря, а върхът на шлема изникна зад ръката.

И тя удари с все сила, и в замък кованата стомана на Игла захвапа дращеците по камъка пръсти между кокалчетата.

– Зимен хребет! – изкрещя Аря. Плисна кръв, пръстите отхвърчаха и лицето под шлема изчезна толкова бързо, колкото се появи.

– Отзад! – извика Баницата и Аря се извъртя като вихър.

Вторият беше брадат и без шлем, с кама между зъбите, за да останат ръцете му свободни за катеренето. Тъкмо докато прехвърляше единия си крак през парапета, тя замахна към очите му. Игла така и не го докосна, но мъжът залитна назад и падна. „По лице да падне дано и да си отреже езика.“

– Тях гледай, не мен! – изкрещя Аря на Баницата. Когато и третият се опита да се покатери при техния участък на стената, момчето засече по ръцете му с късия меч, докато мъжът не се пусна и не полетя надолу.

Сир Амори нямаше стълби, но стените на укреплението бяха изградени от груби неодялани камъни, без спойка и лесни за катерене, а враговете им сякаш край няхаха. Веднага щом Аря посечеше някого, намушкаше го или успееше да го избута, друг изпълзяваше на негово място по стената. Рицарят с шипа на шлема се изкатери на бастиона, но Йорен метна черното си знаме около шипа и заби острието на камата си през бронята му, докато мъжът се мъчеше да се освободи от плата. Извърнесе ли Аря очи нагоре, всеки път виждаше още повече полетели факли, повлекли дългите си огнени езици, гаснещи някъде зад погледа ѝ. Видя златен лъв на червено поле и помисли за Джофри, и съжали, че го няма тук, за да намушка с Игла озъбеното му лице. Когато четирима долу заблъскаха портата с брадвите си, Кос ги простреля със стрелите си, един по един. Добер се сбори с един нападател, за да го свали на пътеката, а Ломи пръсна главата му с камък преди мъжът да успее да се вдигне и зарева от възторг, докато не видя ножа, забит в корема на Добер и не разбра, че и той няма да може повече да стане. Аря прескочи трупа на някакво момче, не по-голямо от Джон и с отсечена над лакътя ръка. Не мислеше, че е от нея, но не беше сигурна. Чу вика на Кайл за милост малко преди някакъв рицар със златна оса на щита да премаже лицето му с боздугана си. Навсякъде всичко вонеше на кръв, на желязо и на пикня, но скоро всичко това се сля сякаш в една миризма. Тя така и не видя как хилавият мъж се прехвърли през стената, но когато го направи, се втурна срещу него с Джендри и Горещата баница. Мечът на Джендри пръсна шлема му и го смъкна от главата му. Беше плешив и уплашен, с изпадали зъби и рехава сива брада, но още докато я обземаше чувство на жал към него, тя го убиваше и викаше: „Зимен хребет! Зимен хребет!“, а Горещата баница до нея крещеше „Горещата баница! Горещата баница!“ и сечеше тънкия врат на окаяника.

Когато мършавият издъхна, Джендри измъкна меча му и скочи долу в двора, за да се пребори с други. Аря погледна натам и видя стоманени сенки, тичащи през двора на укреплението, и разбра, че са проникнали някъде през стената или са пробили през задната порта. Скочи долу при Джендри и се приземи както я беше учил Сирио. Ношта кънтеше от грохота на стомана и виковете на ранени и умиращи. За миг Аря замръзна на място, без да знае какво да прави, нито накъде да тръгне. Смъртта беше навсякъде.

И тогава се появи Йорен, разтърси я и изкрещя в лицето ѝ.

– Момче! – изрева старецът, както той си знаеше. – Махай се оттук, тук всичко свърши, загубихме! Подкарай всички, крило можеш, двамата

с него и другите, момчетата, изведи ги навън. Бягай!

– Как? – каза Аря.

– Капака! – ревна той в лицето ѝ. – Под плевника.

И за миг изчезна от очите ѝ, затича нанякъде да се бие, размахал меча в старческата си ръка. Аря сграбчи Джендри за ръката.

– Той каза да се махаме! Плевнята! Там е изходът!

Зад процепа на шлема очите на Бивола блеснаха с отразени пламъци. Той кимна. Извикаха Горещата баница от стената и намериха Ломи Зелените ръце да лежи в кръв, със забито в прасеца копие. Намериха и Джерен, но беше много зле и не можеше да мръдне. Докато тичаха към плевника, Аря зърна плачещото момиченце, седнало сред вихрещия се хаос, обкръжено от пушек и икове. Спря, хвана го за ръката и го задържа. Другите вече тичаха напред. Момичето не искаше да тръгне дори след като го зашлеви през лицето. Аря го повлече с дясната ръка, стискайки Игла в лявата. Нощта отпред грееше мрачно червена. „Плевникът гори“ – осъзна тя. Една факла беше паднала върху сламения покрив и пламъците ближеха стените, и тя чу изплашеното цвилене на затворени вътре животни. От плевника се показва Баницата.

– Аря, побързай! Ломи тръгна! Остави я, щом не ще!

Аря стисна зъби и задържа още по-силно, повлече след себе си плачещото момиче. Горещата баница се шумгуна вътре и ги остави... но Джендри се върна – пламъците блестяха по лъскавия му шлем толкова ярко, че роговете му сияеха оранжеви. Изтича към тях и метна на рамо плачещото момиче.

– Бягай!

Да се втурнеш през вратите на плевника беше като да тичаш в пещ. Въздухът се беше запълнил с облаци сив дим, а задната стена се бе превърнала в огнен параван. Конете и магаретата риташа, изправяха се на задните си крака, цвилеха и ревяха. „Горките животни“ – помисли Аря. После видя фургона и тримата мъже, приковани долу. Хапката се мяташе във веригите и кръв течеше по раздралите ръцете му железни пранги. Рордж сипеше проклетия и риташе дървото.

– Момче! – викна по нея Джакън Х'гхар. – Мило момче!

Отвореният тайник беше само на няколко стъпки, но огънят пълзеше бързо, поглъщаше старото дърво и сухата слама по-бързо, отколкото можеше да повярва. Аря си спомни ужасното обгорено лице на Хръката.

– Тунелът е тесен! – изрева Джендри. – Как ще минем?

– Дърпай я! – извика му Аря. – Бутай я.

– Добри момчета, мили момчета – отново извика Джакън Х'тхар и се закашля, задавен от пушека.

– Махнете ги тия шибани вериги! – изрева Рордж.

Джендри изобщо не погледна към тях.

– Ти скачай първа, после тя и накрая аз. Бързай, пътят е дълъг.

– Като цепеше дървата – попита Аря, – къде остави брадвата?

– Навън при навеса. – Той хвърли поглед към окованите. – Най-напред бих спасил магаретата. Няма време.

– Взимай я! – изрева тя. – Изкарай я навън! Давай!

Огънят изплюща в гърба ѝ с нажежените си червени криле, когато изскочи от горящия плевник. Хладът отвън беше благословен, но наоколо гинеха хора. Видя как Кос хвърли оръжието си да се предаде и видя как го посякоха на място. Пушекът беше навсякъде. От Йорен нямаше и помен, но тя намери брадвата там, където я беше оставил Джендри, до купа дърва пред навеса. Когато я издърпа, една желязна ръка я сграбчи за рамото. Аря се извъртя като вихър и посече с все сила между краката му. Лицето му така и не видя, само кръвта, бликнала изпод ризницата. Връщането в плевника се оказа най-трудното нещо, което бе правила в живота си. Пушекът се изливаше през отворената врата като грамадна черна гърчеща се змия и отвътре се чуваха писъците и ревовете на обречените животни и хора. Аря прехапа устна, скочи през рамката и се сви на топка ниско, където димът не беше толкова гъст.

Огнен пръстен беше стегнал едно от магаретата и то реवेशе от ужас и болка, и тя усети миризмата на горяща козина. Покривът летеше нагоре и разни неща падаха надолу, парчета горящо дърво и слама, и сено. Аря покри с длан устата и носа си. От пушека не можа да види фургона, но още се чуваха писъците на Хапката. Запълзя натам.

И после видя надигашото се над нея колело. Фургонът подскочи и се отмести на половин стъпка, когато Хапката се замята отново да се отскубне от веригите. Джакън я видя, но беше много трудно да си поеме дъх, камо ли да проговори. Тя замахна и хвърли брадвата във фургона. Рордж я хвана, вдигна я над главата си и по безносото му лице потече пот на черни вади. Аря тичаше и кашляше. Чу зад гърба си трясъка на стоманата в старото дърво, и отново, и пак. Миг по-късно тя изтрещя като гръм и дъното на фургона се срина сред облак трески.

Аря се претърколи с главата напред в тунела и пропадна пет стъпки надолу. Устата ѝ се напълни с пръст, но ѝ беше все едно, чудесен беше вкусът, вкус на кал, на вода и на червеи, и на живот. Под земята въздухът беше студен и тъмен. Горе нямаше нищо освен кръв и яростно

червено и задушаваш дим и писъци на умиращи коне.

Тя завъртя колана, за да не ѝ пречи Игла, и запълзя. Малко по-надолу в тунела чу ужасния звук, като рев на чудовищен звяр, и зад гърба ѝ изригна нажежен пушек и черна прах, и замириса на седмия кръг на ада. Аря затаи дъх, целуна калта на пода и заплака. За кого – не знаеше.

ТИРИОН

Кралицата не беше разположена да чака Варис.

– Измяната е достатъчно гнусна – заяви гневно тя. – Но това е безсрамна наглост и нямам нужда превзетото евнухче да ми казва какво трябва да правя с подлещите.

Тирион взе писмата от ръцете на сестра си и ги сравни ред по ред. Бяха две копия, думите съвпадаха напълно, въпреки че бяха написани от различни ръце.

– Майстер Френкен е получил първото в замъка на Стоукуорт – обясни Великият майстер Пицел. – Второто копие ни бе препратено от лорд Джилс.

Кутрето почеса късата си брада.

– Ако Станис си е направил този труд, можем да сме сигурни, че всички лордове в Седемте кралства са получили по едно копие.

– Искам тези писма да се изгорят, до едно – заяви Церсей. – И намек за това да не стига до ушите на сина ми, нито на баща ми.

– Предполагам, че татко вече е чул доста повече от намеци – сухо каза Тирион. – Не се съмнявай, че Станис е пратил птица до Скалата на Кастърли, и друга до Харънхъл. Колкото до изгарянето на писмата, какъв е смисълът? Песента е изпята, виното е разлято, курвата е бременна. И всъщност всичко това не е толкова страшно, колкото изглежда.

Церсей насочи зеленоокия си гняв към него.

– Ти съвсем ли си откачил? Не прочете ли какво казва? Нарича го „момчето Джофри“. И смее мен да обвинява в инцест, в изневяра и в измяна!

„Само защото си виновна.“ Смайващ беше гневът, с който Церсей отхвърляше обвиненията, за които й беше пределно ясно, че са верни. „Ако загубим войната, трябва да се захване с маскаради. Има дарба за това.“ Тирион я изчака да свърши и каза:

– Станис е трябвало да намери някакъв повод, за да оправдае бунта си. Какво очакваш да напише? „Джофри е законният син и наследник на моя брат, но аз въпреки това реших да му взема трона“, това ли?

– Няма да търпя да ме наричат курва!

„Че защо, сестричке, той не твърди, че Джайм ти е плащал.“ Тирион отново погледна показно писанието в ръцете си. Имаше една дразнеща фраза...

– В името на Светлината божия – прочете той на глас. – Странен подбор на думи.

Пицел се окашля.

– Тези думи често се появяват в писма и документи от Свободните градове. Общо взето означават нещо като „написано пред очите на бога“. Бога на червените жреци. Мисля, че те се изразяват така.

– Варис казва, че преди няколко години лейди Селайс взела при себе си някаква червена жрица – напомни им Кутрето.

Тирион потупа писмото с пръст.

– А сега, изглежда, лорд съпругът ѝ е направил същото. Можем да използваме това срещу него. Да подканим Върховния септон да разкрие как Станис се е обърнал срещу боговете, както и срещу своя законен крал...

– Да. Да – заговори нетърпеливо кралицата, – но най-напред трябва да спрем разпространяването на тази гнусотия. Съветът трябва веднага да издаде едикт. Всеки, когото чуят да спомене за инцест или че Джофри е копеле, да му се отреже езикът.

– Разумна мярка – каза Великият майстер Пицел, закима и служебната му верига задрънча на шията.

– Дивотия – въздъхна Тирион. – Когато откъснеш езика на някого, не доказваш, че е лъжец. Само показваш на света, че се боиш от това, което може да каже.

– Е, ти тогава какво предлагаш? – настоя сестра му.

– Твърде малко. Остави ги да шепнат. Клюката скоро ще им омръзне. Всеки, който има капка ум в главата, скоро ще схване, че това е един недодялан опит да се оправдае узурпирането на короната. Станис случайно да предлага доказателство? Как би могъл, след като това изобщо не е било? – Тирион ошастливи сестра си с възможно най-милата си усмивка.

– Така е – наложи се да отвърне тя. – Но все пак...

– Ваша милост, тук брат ви е прав. – Петир Белиш събра пръсти пред лицето си. – Ако се опитаме да заглушим клюката, само ще ѝ придадем достоверност. По-добре да се отнесем към нея с презрение, като към жалка лъжа, каквато е. И междувременно да потушим пожара с огън.

Церсей го изгледа преценяващо.

– Какъв огън?

– Пак с някакъв подобен слух, може би. Но на който ще се повярва по-лесно. Лорд Станис е прекарал по-голямата част от брака си разделен

от жена си. Не че го упреквам, на негово място сякаш да направя същото, ако бях женен за лейди Селайс. Все едно, ако подхвърлим, че дъщеря му е незаконна и Станис е роконосец... престолоудieto винаги е склонно да повярва най-лошото за господарите си, особено за такива строги, мрачни и надменни особи като Станис Баратеон.

– Него никога не са го обичали много, вярно е. – Церсей помисли малко. – Значи плащаме му със собствената му монета. Да, това ми харесва. Кого можем да посочим за любовник на лейди Селайс? Тя имаше двама братя, доколкото знам. А един от чичовците ѝ е бил през цялото време с нея на Драконов камък...

– Сир Аксел Флорент е нейният кастелан. – Колкото и да беше противно да го признае, замисълът на Кутрето звучеше обещаващо. Станис никога не бе изпитвал особена любов към жена си, но настръхваше като таралеж, щом се засегнеше честта му, и беше по природа недоверчив. Ако успееш да всеят раздор между него и следовниците му, това щеше да помогне на каузата. – Казвали са ми, че това дете имало ушите на Флорент.

Кутрето махна вяло с ръка.

– Един търговски пратеник от Лис веднъж ми подхвърли, че лорд Станис сигурно много обичал дъщеря си, след като ѝ издигнал стотици статуи по стените на Драконов камък. „Милорд – наложи се да му отвърна, – това са водоливници.“ – Петир се изкикоти. – Сир Аксел може да послужи за бащата на Шайрийн, но опитът ми сочи, че колкото по-чудат и смайващ е слухът, толкова повече го повтарят. Станис държи при себе си един особено изроден глупак, с татуирано лице.

Великият майстер Пицел зяпна слисан.

– Не искате да кажете, разбира се, че лейди Селайс ще вкара глупак в леглото си?

– Трябва да си глупак, за да пожелаеш леглото на Селайс Флорент – отвърна му Кутрето. – Кърпеното лице несъмнено ѝ е напомняло за Станис. А освен това най-добрите лъжи съдържат трошици истина, достатъчно, за да накарат слушателя да се позамисли. Между другото този шут е много привързан към момичето и ходи с него навсякъде. Те дори си приличат донякъде. Шайрийн също е с петнисто, спечено лице.

Пицел се обърка.

– Но това е от сивата люспа, дето за малко не я уби като бебе, бедното дете.

– Но тази приказка ми харесва повече – каза Кутрето. – Ще се хареса и на тълпата. Повечето простотия вярва, че ако една жена изяде заек,

докато е бременна, детето ще се роди клепоухо.

Церсей се усмихна с онази усмивка, която обикновено пазеше за Джайм.

– Хитрец сте вие, лорд Петир.

– Благодаря, ваша милост.

– И завършен лъжец – добави Тирион, не толкова топло. И си отбеляза наум: „Този е по-опасен, отколкото допусках.“

Сиво-зелените очи на Кутрето срещнаха кривогледия поглед на джуджето без помен за притеснение.

– Всеки от нас си има дарби, милорд.

Кралицата беше твърде завладяна от мисълта за сладкото отмъщение, за да забележи размяната на любезности между двамата.

– Да му сложи рога един малоумен шут! Станис ще го осмиват във всяка пивница отсам Тясното море.

– Приказката не трябва да излезе от нас – каза Тирион. – Иначе ще се разбере, че е нагласена лъжа. – „Каквато си е, разбира се.“

Отново Кутрето предложи решението.

– Курвите обичат клюките, а между другото нали съм собственик на два-три бардака. И Варис несъмнено може да хвърли няколко семена по кръчми и гостилници.

– Варис – намръщи се Церсей. – Но къде е Варис?

– И аз се чудех, ваша милост.

– Паяка плете тайните си мрежи ден и нощ – отбеляза мрачно Великият майстер Пицел. – Да знаете, господа, не му вярвам много на тоя.

– А той толкова хубаво говори за вас. – Тирион се надигна от стола. Впрочем той знаеше къде е евнухът сега и с какво се занимава, но не беше нужно да го знаят и другите съветници. – Моля за извинение, господа. Работата ме зове.

Церсей го изгледа подозрително.

– Кралски работи?

– Не е нещо, за което трябва да се безпокоиш.

– Това аз ще го решавам.

– Да развалиш изненадата ми ли искаш? – рече Тирион. – Е, добре. Имам едно подаръче за Джофри. Малка верижка.

– За какво му е още една верижка? Има си и златни верижки, и сребърни, повече, отколкото може да носи. Ако изобщо си въобразяваш, че можеш да купиш обичта на Джоф с подаръци...

– Че защо, аз, разбира се, имам обичта на краля, както и той моята. А тази верижка, вярвам, един ден той ще цени повече от всички други. –

Джуджето се поклони и се затътри към вратата.

Брон го чакаше извън залата на съвета да го придружи до Кулата на Ръката.

– Ковачите чакат в залата за аудиенции вашето благоволение – каза му той, докато пресичаха вътрешния двор.

– Чакат благоволението ми. Харесва ми звънът на тази дума, Брон. Ти вече започваш да се изразяваш като истински придворен. Още малко и коляно ще прегънеш.

– Ебал съм те, джудже.

– Виж, това е задача на Шае. – Тирион чу веселите подвиквания на лейди Танда към него, горе от витите стъпала, и се престори, че не я забелязва. – Погрижи се да ми приготвят носилката, ще изляза от замъка, щом приключа тук. – Двама от Лунните братя пазеха на входа. Тирион ги поздрави любезно и направи гримаса преди да започне изкачването. Краката го заболяваха, докато стигне до покоите си горе.

Вътре завари дванадесетгодишно момче, което оправяше завивките на леглото му. Неговият скуайър. Подрик Пейн беше толкова свенлив, че не смееше да го погледне. Тирион така и не можеше да се отърве от подозрението, че баща му му бе натрапил това момче като шега.

– Дрехите ви, милорд – изломоти момчето, щом Тирион влезе, и заби очи в ботушите си. Дори когато набереше кураж да проговори, Под не можеше да се престаши да го погледне в очите. – За аудиенцията. И веригата ви. Веригата на Ръката.

– Добре. Помогни ми да се облека.

Жакетът беше от черно кадифе със златни копчета с форма на лъвски глави. Веригата представляваше две сплетени ръце от масивно злато, като пръстите на всяка стискаха китката на другата. Под му донесе и плащ от пурпурна коприна, обшита със злато, скроен като за ръста му. На гърба на нормален мъж щеше да е не повече от къса пелеринка.

Залата за частни аудиенции на Ръката не беше толкова голяма като кралската. Тук и помен нямаше от пищното великолепие на тронната зала, но Тирион въпреки това си я харесваше. Мирски килими, гоблени, внушение за интимност. Докато влизаше, стюардът извика:

– Тирион Ланистър, Ръката на краля. – И това му харесваше. Пъстрата сган ковачи, оръжейници и железари, които Брон беше насъбрал, коленичиха.

Той се намести във високия стол под кръглият златен прозорец и им махна да станат.

– Добри хора, знам, че си имате работа, затова ще бъда кратък. Под,

ако обичаш. – Момчето му подаде една торба. Тирион дръпна връвта и я обърна. Съдържанието ѝ се пръсна по килима и металът издрънча глухо по вълната. – Тия са изковани в замък. Искам още хиляда точно като тях.

Един от ковачите се наведе да огледа предмета: три грамадни железни пръстена, вплетени един в друг.

– Яка верига.

– Яка, но къса – отвърна джуджето. – Като мене. Представям си я много по-дълга. Имаш ли си име?

– Викат ми Железния корем, милорд. – Ковачът беше набит и широк в кръста, облечен просто във вълна и кожа, но мишците му бяха дебели като бичи врат.

– Искам всяка ковачница в Кралски престол да се захване с правенето на тези брънки и да ги свързва. Всяка друга работа да се остави настрана. Искам всеки, който познава ковашкия занаят, да се залови с тази задача, било то майстор, калфа или чирак. Когато тръгна по Улицата на стоманата, искам да чувам кънтежа на чукове, денем и нощем. И искам мъж, силен мъж, който да следи да се прави това. Ти ли си този мъж, Железния корем?

– Може и аз да съм, милорд. Но какво да правим с броните и мечовете, дето ги иска кралицата?

Друг от ковачите заговори.

– Нейна милост ни заповяда да правим ризници и брони, мечове, ками и брадви, и то в големи количества. Да се въоръжат новите ѝ златни плащове, милорд.

– Тази работа може да почака – каза Тирион. – Първо веригата.

– Милорд, да прощавате, ама Нейна милост каза, че който не изпълни бройката, ще му счупи главата – опъна се наплашеният ковач. – Щяла да нареди да им ги строшат на собствените им наковални, така рече.

„Милата Церсей, все се старае да накара простолудиято да ни обикне.“

– Никой няма да ви строши главите. Имате думата ми.

– Желязото поскъпва – заяви Железния корем. – А за тая верига ще трябва много, както и кокс, за огньовете.

– Лорд Белиш ще се погрижи да получите толкова пари, колкото трябва – обеща Тирион.

Един по-възрастен мъж пристъпи напред. Беше богато облечен в туника от дамаска със сребърни копчета и плащ, обшит с лисича кожа. Коленичи да огледа брънките, които Тирион бе изсипал на пода.

– Милорд – мрачно заговори той. – Но това е грубо изделие. Никакво изкуство няма тук. Подходяща работа за прости ковачи, несъмнено, за хора, които огъват конски подкови и изчукват котлите ни, но аз съм майстор оръжейник, ако благоволи милорд. Тази работа не е за мен, нито за майсторите ми. Ние правим мечове, остри като песен, милорд, и доспехи, каквито могат да носят и боговете. Но не това.

Тирион килна глава на една страна и го изгледа с разноцветните си очи.

– Ти как се казваш, майстор оръжейнико?

– Салореон, ако благоволи милорд. Ако позволи Ръката на краля, ще бъда безкрайно щастлив да изкова лично доспехи, подходящи за вашия Дом и за високия ви пост. – Двама от другите се изхилиха, но Салореон пристъпи напред, без да им обръща внимание. – Нагръдник на люспи, мисля. Люспите позлатени и ярки като слънцето, а нагръдникът – емайлиран в тъмноаленото на Ланистър. Бих ви предложил за шлем глава на демон, увенчана с високи златни рога. Когато влезете в битка, враговете ви ще треперят, като ви видят, и ще бягат презглава от страх.

„Демонска глава значи – помисли мрачно Тирион. – Значи това си мислят за мен?“

– Майстор Салореон, бъдещите си битки смятам да ги водя от този стол. И ми трябват брънки, а не демонски рога. Затова нека се изразя по следния начин. Ти или ще направиш брънките, или ще ги носиш. Изборът е твой. – Стана и напусна, без да се обръща.

Брон го чакаше при портата с носилката и ескорт от яхнали Черни уши.

– Знаеш къде отиваме – каза му Тирион. Прие подадената му ръка да се качи в носилката. Беше направил всичко, което можеше, за да нахрани гладния град. Беше накарал неколкостотин дърводелци да построят рибарски лодки вместо катапулти, отворил беше кралския лес за всеки ловец, който смееше да премине през реката, дори беше изпратил златни плащове да събират продоволствие на север и на юг – но все още срещаше укорителни погледи навсякъде, където минеше. Завеските на носилката го пазеха от това, а и му предлагаха възможност да се отпусне и да мисли.

Докато се влачеха мудно по виещия се нагоре Булевард на тъмната сянка към подножието на Високия хълм на Егон, Тирион премисли събитията от заранта. Гневът на сестра му й беше попречил да забележи същинското значение на писмото на Станис Баратеон. Без доказателство обвиненията му щяха да са едно нищо; важното беше, че се

провъзгласява за крал. „А Ренли какво ще помисли за това?“ Все пак не можеха и двамата да седнат на Железния трон, нали?

Той дръпна небрежно перденцата на половин педа, за да надникне към улицата. Черните уши язدهа до него и ужасните наниз подскачаха на шиите им. Брон бе най-отпред да разчиства пътя. Тирион се загледа в гледащите го минувачи и се заигра на една своя мъничка игра, мъчейки се да отличи осведомителите от останалите. „Онези, които изглеждат най-подозрителни, най-вероятно са невинни – реши той. – Трябва да се паза от онези, които изглеждат невинни.“

Крайната му цел се намиреше зад хълма на Ренис, а улиците бяха пълни. Почти цял час мина преди носилката да се люшне и да спре. Тирион беше задрямал, но се събуди, щом движението спря, потърка очи и пое ръката на Брон, за да слезе.

Къщата беше на два етажа, камък отдолу и дърво горе. В единия ъгъл на постройката се издигаше малка кръгла куличка. Повечето прозорци бяха запечатани. Над вратата се полюшваше красив фенер – глобус с позлатен метал и тъмночервени стъкла.

– Бардак – каза Брон. – Какво си решил да правиш тук?

– Какво прави обикновено човек в един бардак?

Наемникът се изсмя.

– Шае не ти ли стига?

– Беше много добра за повлекана по войнишките лагери, но вече не съм в лагер. Дребосъците имат голям апетит, а съм чувал, че момичетата тук и за крал стават.

– Момчето достатъчно ли е голямо?

– Не момчето, Робърт. Тази къща му е била любимата. – „Въпреки че Джофри май наистина е достатъчно голям. Интересно хрумване.“ – Ако ти и Черните уши искате да се позабавлявате, чувствайте се свободни, но имай предвид, че момичетата на Чатая са скъпи. По-евтини къщи ще намерите надолу по улицата. Остави тук един, за да знае къде да намери останалите, като реша да се връщам.

Брон кимна.

– Както кажеш.

Черните уши се бяха ухилили до уши.

Вътре го чакаше една жена в дълги копринени роби. Кожата ѝ беше с цвят на абанос, а очите – като от сандалово дърво.

– Аз съм Чатая – обяви тя с нисък поклон. – А вие сте...

– Хайде да не свикваме с имена. Имената са опасни. – Въздухът миришеше на някаква екзотична подправка, а подът под краката му

изобразяваше любовна сцена между две жени. – Много приятно заведение имате.

– Дълго се трудих, докато го направя. Радвам се, че Ръката е доволен. – Гласът ѝ беше като кехлибар, плавен и с акцента на далечните Летни острови.

– Титлите са също толкова опасни, колкото имената – предупреди Тирион. – Покажете ми няколко от вашите момичета.

– За мен ще бъде огромно удоволствие. Ще се уверите, че са не само мили, но и красиви, и опитни във всички изкуства на любовта. – Тя се понесе изящно, оставяйки Тирион да се тътри на кекавите си крака, два пъти по-къси от нейните.

Зад пишно украсения мирски параван, с цветя, прелести и спящи девици, двамата надникнаха невидими в една гостна, където някакъв старец свиреше на гайда весела песничка. В отрупана с възглавнички ниша пиан тирошец с червена брада подрусваше на коляно въздебеличко младо курве. Беше развързал корсажа ѝ и накланяше чашата си да излее тънка струйка вино между гърдите ѝ, за да може да го изпие от там. Други две момичета си играеха на плочки пред запечатан стъклен прозорец. Едното с луничките имаше на медената си коса венец от сини цветя. Другото беше с гладка черна кожа, с тъмни очи и малки щръкнали гърди. Бяха облечени в ефирна коприна, стегната на кръстчетата с коланчета от мъниста. Слънчевата светлина, лееща се през цветното стъкло, очертаваше сладките им млади тела под тънкия плат и Тирион усети, че нещо се размърдва между краката му.

– С най-голямо уважение бих ви предложила тъмнокожото момиче – каза Чатая.

– Млада е.

– Шестнайсетгодишна е, милорд.

„Добра възраст за Джофри“ – прецени той, спомняйки си думите на Брон. Първата му беше още по-млада. Тирион помнеше колко свенлива изглеждаше, докато сваляше роклята ѝ първия път. Дълга тъмна коса и сини очи, в които можеш да се удавиш, и той се удави. Толкова отдавна... „Какъв окаян глупак си, джудже.“

– От родните ви земи ли е дошло това момиче?

– Кръвта ѝ е кръвта на лятото, милорд, но дъщеря ми се роди тук, в Кралски чертог. – Изненадата му сигурно се беше изписала на лицето, защото Чатая продължи: – Народът ми вярва, че не е срамно да се озовеш в къща с възглавници. На Летните острови тези, които умеят да даряват удоволствие, се ценят високо. Много знатни младежи и девойки

служат по няколко години, след като разцъфтят, за да почетат боговете.

– Че какво общо имат боговете с това?

– Боговете са създали телата ни, както и душите ни, не е ли така? Ти ни даваш гласове, за да можем да ги възхваляваме с песен. Те ни даваш ръце, за да можем да им строим храмове. И те ни даваш страст, за да можем да ги почитаме по този начин.

– Припомни ми да го кажа на Върховния септон – каза Тирион. – Ако можеш да се моля с патката си, щях да съм много по-религиозен. – Махна с ръка. – С радост ще приема предложението ти.

– Ще извикам дъщеря си. Елате.

Момичето го посрещна в подножието на стълбището. Бе по-висока от Шае, макар и не колкото майка си, и трябваше да приклепне, за да може Тирион да я целуне.

– Името ми е Алайя – каза тя. – Насам, милорд.

После го хвана за ръката и го поведе нагоре по двете крила на стълбището, а след това – по дълъг коридор. Иззад една от затворените врати се носеха пъшкания и писъци на удоволствие, кикот и шепот се лееше от друга. Патката на Тирион щръкна и се залепи на връзките на гащите му. „Това просто е унижително“ – каза си той, но продължи след Алайя нагоре по друго стълбище към стаята на куличката. Имаше само една врата. Тя го въведе и я притвори. Вътре в стаята имаше огромно легло с балдахин, висок гардероб с резба с любовни сцени и тесен прозорец от цветно стъкло на шарки като червени и жълти диаманти.

– Много си красива, Алайя – каза ѝ Тирион, след като останаха сами. – От главата до петите, всичко у теб е толкова хубаво. Но все пак това, което най-ме интересува, е езичето ти.

– Милорд ще се увери, че езичето ми е много опитно. Като момиче се научих кога да го използвам и кога не.

– Това ми харесва – усмихна се Тирион. – Е, и какво ще правим сега? Навярно имаш някакво предложение?

– Да – отвърна тя. – Ако милорд отвори гардероба, ще намери каквото търси.

Тирион целуна ръката ѝ и се пхна в празния гардероб. Алайя го затвори след него. Той заопипва дъските отзад, усети, че се плъзгат под пръстите му, и ги дръпна настрана. Кухото пространство зад стените беше катраненочерно, но пръстите му зашариха и напипаха метал. Ръката му се сви около пречката на стълба. С крака си намери по-долна пречка и тръгна надолу. Доста под уличното ниво шахтата се отвори в наклонен тунел в земята, където Тирион намери Варис – чакаше го със свещ в

ръка.

Варис изобщо не приличаше на себе си. Нашарено с белези лице и тъмна четинеста брада се подаваха под увенчана с шип стоманена каска, носеше освен това ризница върху елек от шавена кожа и кама и къс меч на колана.

– Задоволи ли ви Чатая, милорд?

– Почти – призна Тирион. – Слушай, сигурен ли си, че на тази жена може да се разчита?

– В нищо не съм сигурен в този променлив и измамен свят, милорд. Чатая няма никакви основания да обича кралицата обаче, и знае, че ви дължи благодарност за това, че я отървахте от Алар Дийм. Тръгваме ли? – Тръгна надолу по тунела.

„Походката му дори е друга“ – отбеляза Тирион. Вместо на лавандула, от Варис лъхаше на киснало вино и чесън.

– Много ми харесва това ваше ново облекло – подхвърли му той.

– Работата, която върша, не ми позволява да пътувам из улиците сред антураж от рицари. Така че щом изляза от замъка, се приспособявам към по-приемлива външност и така живея по-дълго, за да ви служа.

– Кожата ви се е лепнала. Следващия път на съвета трябва да дойдете с това облекло.

– Сестра ви няма да го одобри, милорд.

– Сестра ми ще си подмокри гащичките. – Тирион се усмихна в тъмното. – Не забелязах признаци шпионите й да душат подир мен.

– Радвам се да го чуя, милорд. Някои от наемниците на сестра ви са и мои, без тя да го знае. Би трябвало да ме ядоса, че са станали толкова немарливи, че да ги забележите.

– Е, мен пък ме ядоса това влизане в гардероби и спазмите на незадоволената сласт заради едното нищо.

– Едва ли е за нищо – увери го Варис. – Те знаят, че сте тук. Не знам дали някой ще се осмели да влезе при Чатая, предрешен като клиент, но смятам, че е най-добре човек да кривне по предпазливата пътечка.

– А как става така, че един бардак си има таен вход?

– Тунелът беше изкопан за друга Ръка на краля, чието достойнство не му позволяваше да влиза открито в такава къща. Чатая ревностно пази тайната за съществуването му.

– Но ето, че вие знаете за него.

– В много тъмни тунели летят птиченца. Внимавайте, стъпалата са стръмни.

Излязоха през някаква шахта в задната част на конюшня, след като бяха взели разстояние от около три карета под хълма на Ренис. Когато Тирион пусна капака да се затвори, един кон изцвили в яслата. Варис духна свещта и я остави на една от гредите, а Тирион се огледа. В ясли-те имаше три коня и едно муле. Джуджето се дотърти до единия кон и огледа зъбите му.

– Стар е. И се съмнявам в скоростта му.

– Вярно, не е подходящ да ви носи в битка – отвърна Варис, – но ще свърши работа и няма да привлича внимание. Както и другите. А конячетата виждат и чуват само животните. – Евнухът откачи едно наметало от близката кука. Беше от груб плат, избеляло на слънцето и опърпано, но скроено добре, – Ако позволите. – Когато го заметна през раменете на Тирион, дрехата го уви от главата до петите. Качулката можеше да се дръпне напред да скрие лицето му в дълбока сянка. – Хората виждат това, което очакват да видят – заговори Варис, докато оправяше и придърпваше тук-там дрехата. – Джуджетата не са толкова обичайна гледка като децата, така че сега ще трябва да виждат дете. Момче в старо наметало на бащиния си кон, баща му го е пратил по някаква работа. Макар че ще е най-добре да излизате предимно нощем.

– Смятам да... от днес нататък. В момента обаче ме чака Шае.

Беше я настанил в едно оградено с висок каменен зид имение в най-северната част на Кралски чертог, недалече от морето, но не смееше да я посещава там от страх да не го проследят.

– Кой кон ще вземете?

Тирион сви рамене.

– Този ще свърши работа.

– Ще ви го оседлая.

Тирион подръпна тежкото наметало и закричи нервно.

– Доста оживен съвет пропуснахте. Станис, изглежда, се е короновал.

– Знам.

– Обвинява брат ми и сестра ми в кръвосмешение. Чудя се как е стигнал до това заключение.

– Може би е прочел книга и е погледнал цвета на косата на копелето, както Нед Старк, а и Джон Арин преди него. А може и някой да му е пошепнал на ухото. – Смехът на евнуха този път не беше обичайния женствен кикот, а по-дълбок и гърлен.

– Някой като вас, да речем?

– Заподозрян ли съм? Не съм аз.

– Ако бяхте, щяхте ли да го признаете?

– Не. Но защо да издавам тайна, която съм пазил толкова дълго? Едно е да мамиш крал, а съвсем друго – да го криеш от щурчето в храстите и птиченцето в комина. Освен това копелетата бяха пред очите на всички.

– Копелетата на Робърт? Какво ще ми кажете за тях?

– Направил е осем, доколкото ми е известно – каза Варис, докато се бореше със седлото. – Майките им са все бронз и мед, лешник и масло, но всички бебета са чернокоси и чернооки като гарвани... и все със зла прокоба, изглежда. Тъй че когато Джофри, Мирцела и Томен се изсипаха между бедрата на сестра ви, всяко от тях златно като слънчице, не беше трудно да се забележи истината.

Тирион поклати глава. „Да беше родила само едно дете на съпруга си, щеше да е достатъчно да снесе подозренията... но тогава тя нямаше да е Церсей.“

– Щом вие не сте го пошепнали, кой тогава?

– Някой предател несъмнено. – Варис пристегна колана под корема.

– Кутрето ли?

– Име не съм казвал.

Тирион остави евнуха да му помогне да се качи.

– Лорд Варис – каза му от седлото, – понякога имам чувството, че сте най-добрият ми приятел в Кралски чертог, а друг път се опасявам, че сте най-опасният ми враг.

– Колко странно. И аз мисля същото за вас.

БРАН

Дълго преди първите бледи пръсти на светлината да проникнат през капациите на прозореца на Бран, очите му се отвориха.

В Зимен хребет имаше гости, дошли за празника на жътвата. Тази сутрин в двора щеше да има бой с копия по въртящи се мишени. Някога очакването на подобно събитие щеше да го изпълни с възбуда, но това беше преди.

Вече не. Двамата Уолдър щяха да кършат пики със скуайърите от свитата на лорд Мандърли, но Бран в това не участваше. Той трябваше да изиграе ролята си на принца в бащиния си соларий.

– Слушайте и може би ще научите нещо повече за това какво значи да си владетел – беше му казал майстер Лувин.

Бран никога не беше искал да става принц. Винаги беше мечтал за рицарството. Лъскави доспехи и веещо се знаме, пика и меч, и силен бонен кон между краката ти. Защо трябваше да си губи времето, слушайки старчески приказки за неща, които разбираше едва наполовина? „Защото си прекършен“, напомни му тъничкият вътрешен глас. Един владетел, облегнат на меките възглавници, можеше да е сакат – двамата Уолдър разправяха, че дядо им бил толкова немощен, че трябвало навсякъде да го развеждат на носилка – но не и един рицар на своя дестриер. Освен това беше задължен.

– Ти си наследникът на брат си и на Старк в Зимен хребет – каза сир Родрик и му напомни как Роб седеше търпеливо и участваше в заседанията на лорд баща им, когато неговите знаменосци дойдеха да го видят.

Лорд Виман Мандърли беше пристигнал от Бял пристан преди два дни – беше пътувал на баржа и след това на носилка; тъй като беше прекалено дебел, за да може да седи на кон. С него се изсипа цяла орда спътници: рицари, скуайъри, по-дребни лордове и лейди, херолди, музиканти, дори един жонгльор, в пищни дрехи и със знамена в може би петдесетина различни цвята. Бран ги беше посрещнал с добре дошли в Зимен хребет от високия каменен трон на баща си, с изваяните вълчища на облегалките за ръце, а след това сир Родрик каза, че се е справил добре. Ако с това се беше свършило, нямаше да го е яд. Но то се оказа само началото.

– Празникът предлага подходящ повод – обясни сир Родрик, – но

човек не пътува сто левги заради едно крилце от патица и чаша вино. Само тези, които имат да поставят пред нас важни въпроси, ще предприемат такова пътуване.

Бран зяпна нагоре към грубия каменен таван. Роб щеше да му каже да престане да се прави на малко момче, знаеше го. Почти го чуваше, както и лорд баща им. „Зимата иде, а ти си почти пораснал мъж, Бран. Имаш дълг.“

Когато Ходор нахлу в стаята ухилен и тананикайки си нещо неразбрано, завари момчето примирено със съдбата си. Помогна му да се измие и да се среши.

– Днес бялото вълнено палто – каза Бран. – И сребърната брошка. Сир Родрик ще иска да ме види облечен господарски. – Доколкото беше възможно, Бран предпочиташе да се облича сам, но някои задачи – навличането на гащите, връзването на обувките – го затрудняваха. По-бързо ставаше с помощта на Ходор. Щом го научеха веднъж да прави нещо, той се справяше умело. Ръцете му действаха грижливо, въпреки че силата им беше смайваща.

– Обзалагам се, че и ти можеш да станеш рицар – каза му Бран. – Ако боговете не ти бяха взели ума, щеше да станеш велик рицар.

– Ходор? – Ходор примига простодушно, невинен както винаги и неразбиращ.

– Да – каза Бран. – Ходор. – И му посочи.

На стената до вратата висеше кошница, грубо изделие от здрава ракита и кожа, с изрязани за краката на Бран дупки. Ходор напъха ръце в ремъците и стегна здраво колана на гърдите си, след което коленичи до леглото. Бран се крепеше с помощта на забитите в стената железни пръчки, докато пъхне мъртвата тежест на краката си в кошницата и през дупките.

– Ходор – повтори Ходор и се надигна. Коняръчето стърчеше на близо седем стъпки от пода и когато Бран се озовеше на гърба му, главата му почти докосваше тавана. Той се приведе, за да минат през вратата. Веднъж Ходор беше надушил миризмата на прясно изпечен хляб и затича към кухнята, а Бран така се удари в рамката, че майстер Лувин трябваше да му кърпи черепа. Микен му беше дал един ръждясал стар шлем без забрало от оръжейната, но Бран рядко си правеше труд да го слага. Уолдърите му се смееха всеки път, щом го видеха на главата му.

Той отпусна ръце на раменете на Ходор, докато се спускаха по вятата стълба. Тръсъкът на мечове и щитове и цвиленето на коне вече ехтяха из двора. Толкова сладък звук. „Само ще погледна – помисли Бран.

– Ще погледна набързо и толкова.“

Дребните лордове на Бял пристан щяха да се появят по-късно сутринта с рицарите и войниците си. Дотогава дворът принадлежеше на техните скуайъри, на възраст от десет до четиринадесет години. На Бран толкова му се искаше да е с тях, че чак го заболя корем.

В двора бяха вдигнали две квинтани: дебели дървени пилони с въртящи се напречни греди, с щит в единия им край, а другият край бе подлатен. Щитовете бяха боядисани в червено и златно, но лъвовете изглеждаха окаяни и доста надраскани от ударите на първите момчета.

Гледката с Бран в кошницата привлече погледите на онези, които не я бяха виждали досега, но той се беше научил да преглъща такива погледи. Поне имаше добър изглед: на гърба на Ходор се извисяваше над всички. Видя, че Уолдърите се качват на конете. Бяха си донесли от Близнаците много хубави доспехи: лъскави сребристи брони с гравюри от тъмносин емал. Шлемът на Големия Уолдър беше с форма на замък, докато Малкия Уолдър беше предпочел вимпели от синя и сива коприна. Щитовете и връхните им палта също ги отличаваха. Малкия Уолдър беше включил в герба си към близначните кули на Фрей кафявия глиган на бабиния си дом и орача на майчиния си: Крейкхол и Дари съответно. Големия Уолдър на свой ред бе включил в каретата черното дърво с гарваните на дома Блакууд (Черни лес) и сплетените змии на Пийги. „Колко са жадни за слава – помисли си Бран, докато гледаше как взимат пиките. – А на един Старк му трябва само едно вълчище.“

Пъстрите им коне бяха пъргави, силни и добре обучени. Рамо до рамо двамата се понесоха към въртящите се мишени. И двамата удариха в щитовете много точно и успяха да се отдалечат достатъчно, докато увитите с плат краища се завъртят. Малкия Уолдър нанесе по-силния удар, но според Бран Големия Уолдър седеше по-добре на коня си.

Готов беше да даде и двата си счупени крака, за да може да препусне срещу всеки от тях.

Малкия Уолдър хвърли разцепената си пика, видя Бран и дръпна юздите.

– Виж ти какъв грозен кон – каза той за Ходор.

– Ходор не е кон – отвърна Бран.

– Ходор – каза Ходор.

Големия Уолдър изтопурка и спря до братовчед си.

– Е, не е толкова умен за кон, това е ясно. – Няколко момчета от Бял пристан, които ги гледаха, се закискаха.

– Ходор. – Засиял и съвсем невинен, Ходор запремества очи от

единия Фрей към другия, без да разбира подигравките им. – Ходор ходор?

Конят на Малкия Уолдър изцвили.

– Виж, те си говорят. Сигурно „ходор“ означава „обичам те“ на конски.

– Млъкни, Фрей. – Бран усети как кръвта нахлу в лицето му.

Малкия Уолдър пришпори коня си по-наблизо и бутна Ходор, а той се олюля.

– Какво ще направиш, ако не млъкна?

– Ще насъска вълка си по теб, братовчеде – предупреди Големия Уолдър.

– Нека. Винаги съм искал да имам плащ от вълча кожа.

– Лято ще ти откъсне тлъстия врат – каза Бран.

Малкия Уолдър се удари със стоманения юмрук по бронята.

– Твоя вълк да няма стоманени зъби, че да хапе през броня и ризница?

– Стига! – Гласът на майстер Лувин изтрещя като гръмотевица през шума из двора. Колко беше чул, Бран не знаеше, но явно достатъчно, за да се ядоса. – Тези закани са недопустими, да не съм ги чул повече. Вие така ли се държите на Близнаците, Уолдър Фрей?

– Когато искам. – Малкия Уолдър изгледа намусено Лувин, сякаш искаше да му каже: „Ти си само един майстер, кой си, че да се караш на един Фрей от Бродовете?“

– Само че поверениците на лейди Старк ще се държат прилично в Зимен хребет. Откъде почна това? – Майстерът изгледа и тримата един по един. – Някой от вас ще ми отговори веднага, иначе...

– Закачахме се с Ходор – призна Големия Уолдър. – Съжалявам, ако сме обидили принц Бран. Искахме само да се посмеем. – Той поне изглеждаше засрамен.

Малкия Уолдър изглеждаше само недоволен.

– И аз. И аз исках само да се посмеем.

Плешивото петно на темето на майстера почервения. Лувин се беше ядосал още повече.

– Един добър владетел се грижи и закриля слабите и безпомощните – заговори той на двамата Фрей. – Няма да търпя Ходор да се превръща в мишена на жестоките ви шеги, ясно ли е? Той е момък с добро сърце, изпълнителен и послушен, което не мога да кажа за вас двамата. – Майстерът размахна пръст пред лицето на Малкия Уолдър. – А ти да не си стъпил повече в гората на боговете и да стоиш надалече от онези

вълци, че ще отговаряш. – Изплюща с дългите си ръкави, обърна се, отдалечи се на няколко крачки и ги погледна през рамо.

– Бран. Ела. Лорд Виман чака.

– Ходор, хайде след майстера – заповяда Бран.

– Ходор – каза Ходор. Дългите му крачки догониха енергично стъпващия майстер чак на стъпалата на Голямата цитадела. Майстер Лувин задържа вратата отворена и Бран се хвана за врата на Ходор и се приведе да минат.

– Уолдърите... – почна той.

– За това повече да не съм чул. Точка. – Майстер Лувин изглеждаше уморен и много изнервен. – Че защити Ходор – добре, но изобщо не трябваше да си там. Сир Родрик и лорд Виман вече закусиха, докато те чакат. Лично ли трябва да идвам да те взимам, сякаш си малко дете?

– Не – отвърна засрамен Бран, – Съжалявам. Исках само...

– Знам какво си искал – отвърна по-добродушно майстер Лувин. – Де да можеше, Бран. Имаш ли някакви въпроси преди да сме започнали тази аудиенция?

– Ще говорим ли за войната?

– Ти няма да говориш за нищо. – Гласът на Лувин отново стана рязък. – Все още си дете на осем...

– Почти девет!

– Осем! – повтори твърдо майстерът. – Не говори нищо освен учтивости, и то само когато сир Родрик или лорд Виман ти зададат въпрос.

Бран кимна.

– Ще запомня.

– Аз пък няма да кажа нищо на сир Родрик за пререканието ви с момчетата Фрей.

– Благодаря.

Поставиха Бран в дъбовия стол на баща му с възглавнички от сиво кадифе, зад дългата дървена маса. Сир Родрик седеше от дясната му страна, а майстер Лувин от лявата, въоръжени с пера, мастилници и по един празен пергамент да записват същината на разговора. Бран прокара длан по грубото дърво на масата и помоли лорд Виман за извинение, че е закъснял.

– Ами! Никой принц не закъснява – отвърна сърдечно владетелят на Бял пристан. – Тия, които дойдат преди него, просто са подранили. – Смехът на Виман Мандърли беше гръмък и кънтящ. Нищо чудно, че не можеше да седи на седло: изглеждаше достатъчно тежък да счупи гръбнака и на най-якия кон. И толкова вятърничав, колкото беше едър –

започна с молба Зимен хребет да утвърди новите митничари, които бе назначил на Бял пристан. Старите задържали сребро за Кралски чертог, вместо да го изплащат на новия крал на Севера. – Крал Роб също има нужда от пари – заявя гръмко той, – а Бял пристан е тъкмо мястото, откъдето може да се вземат. – Предложи им да му възложат тази работа, ако кралят благоволи, след което започна надълго и широко да им разправя как е подобрил отбраната на Бял пристан, като най-подробно се спираше на цената на всяко подобрене.

Лорд Мандърли предложи да построи боен флот за Роб.

– Не сме имали морска сила от стотици години, откакто Брандън Подпалвача е подложил на огън бащиния си флот. Поверете ми златото и за година ще ви направя достатъчно галери, за да завземете и Драконов камък, и Кралски чертог наведнъж.

Интересът на Бран се изостри, щом стана дума за бойни кораби. Не го попитаха, но си помисли, че хрумването на лорд Виман е великолепно. Дори си ги представи. Чудно му беше само дали един сакат може да командва боен кораб. Но сир Родрик обеща само да препрати предложението до Роб, за да прецени той, докато майстер Лувин драскаше по пергамента.

Обедът дойде и си отиде. Майстер Лувин прати Пъпчивия Тим до кухнята и обядваха в солария сирене, скопени петлета и кафяв овесен хляб. Докато разкъсваше една от птиците с дебелите си пръсти, лорд Виман учтиво подпита за лейди Рогов лес, която му се падаше братовчедка.

– Родена е Мандърли, знаете. Може пък, като й свърши траурът, да й хареса пак да стане Мандърли, а? – Отхапа от крилцето и се усмихна широко. – Тъй стана, че и аз съм вдовец от осем години. Крайно време е да си взема друга жена, нали така, господо? Омръзва му на човек да я кара сам. – Хвърли кокалите настрана и се пресегна за бутче. – Или пък ако дамата копнее за по-младо момче, ами то, синът ми Вендел и той не е женен. Той сега е на юг, пази лейди Кейтлин, но не се съмнявам, че като се върне, ще иска да си вземе булка. Храбро ми е момчето, якичко е, и весело. Тъкмо ще я научи пак да се смее, а? – И изтри мазното от брадичката си с ръкава на палтото.

Бран чуваше далечното кънтене на оръжие през прозорците. Браковете изобщо не го интересуваха. „Искам да съм на двора.“

Негово благородие изчака да разчистят масата, след което повдигна въпроса за едно писмо, което получил от лорд Тивин Ланистър, който държеше по-големия му син, сир Уилис, пленен при Зелената вилка.

– Предлага ми да го върне без откуп, стига да оттегля частите си от Негова милост и да се закълна, че няма повече да се бия.

– Вие ще му откажете, разбира се – каза сир Родрик.

– За това не се безпокойте – увери ги лордът. – Крал Роб няма поверен слуга от Виман Мандърли. Но не бих искал синът ми да чезне в Харънхъл повече, отколкото се налага. Зло място е. Прокълнато, казват. Не че вярвам на тия приказки, но все пак не е добре. Вижте какво го сполетя този Джанос Слинг. Издигнат до лорд на Харънхъл от кралицата, а го свали брат й. Пратили го на Вала, разправят. Моля се дано скоро се уреди някоя добра размяна. Знаем, че Уилис няма да ще да стои настрана, докато трае войната. Храбър ми е тоя мой син и свиреп като мастиф.

Раменете на Бран бяха изтръпнали от седенето, докато приключи аудиенцията. А същата вечер, тъкмо по вечеря, един рог от портата възвести пристигането на нов гост. Лейди Донела Рогов лес не доведе със себе си орда рицари и слуги – пристигна само тя с шестима уморени войници със знака с главата на лос на прашните им оранжеви ливреи.

– Много съжаляваме за понесеното от вас, милейди – каза Бран, когато тя се яви при него да изкаже поздравленията си. Лорд Рогов лес беше загинал в битката на Зелената вилка, а единственият им син бе посечен в Шепнешия лес. – Зимен хребет няма да забрави.

– Радвам се да го чуя. – Беше бледа и мършава, с изваяни от длето то на скръбта черти. – Много съм изморена, милорд. Ако позволите да си отдъхна, ще съм ви много благодарна.

– Разбира се – каза сир Родрик. – Ще имаме достатъчно време да поговорим утре.

На другия ден по-голямата част от предобеда мина в разговори за зърно, зеленчуци и осолено месо. Щом майстерите в тяхната Цитадела провъзгласяха настъпването на есента, разумните хора почваха да заделят част от добива... макар че надълго и широко се обсъждаше каква точно част трябва да се заделя. Лейди Рогов лес трупала петина от жътвата. След съвета на майстер Лувин се закле, че ще я вдигне до четвъртина.

– Копелето на Болтън трупа хора при Дредфорт – предупреди ги тя. – Все се надявам, че се кани да ги поведе на юг, за да се присъедини към братята си при Близнаците, но когато пратих човек да разбере намеренията му, ми каза, че никой Болтън няма да позволи да го разпитва жена. Сякаш е законен и има право на това име.

– Лорд Болтън никога не е признавал момчето, доколкото зная –

каза сир Родрик. – Признавам, не го познавам.

– Че то кой ли го познава – отвърна дамата. – Живял е с майка си допреди две години, когато умря младият Домерик и остави Болтън без наследник. Тогава той доведе копелето си в Страшната крепост. Много е коварно това момченце, а си имал и някакъв слуга, не по-малко зъл от него. Смърдящия, така му викали. Казват, че никога не се къпел. Заедно ходят на лов, Копелето и този, Смърдящия, и не за сърни. Чух някои неща, дете не са за вярване дори за един Болтън. А и сега, като ги взеха боговете мъжа ми и милия ми син, Копелето гледа алчно към земите ми.

Бран поиска да предложи на дамата сто души да защитят правата ѝ, но сир Родрик каза само:

– Може и да гледа, но само да направи нещо, обещавам ви, че наказанието ще е сурово. Ще сте в пълна безопасност, милейди... макар че може би след време, след като поотмине скръбта ви, ще решите, че е благоразумно да се омъжите отново.

– Минала съм вече възрастта за раждане, а и да съм имала някаква хубост, отдавна е повяхнала – отвърна тя с уморена усмивка. – Макар че разни мъже душат напоследък около мен повече, отколкото когато бях девица.

– Значи не гледате благосклонно на тези ухажори? – попита Лувин.

– Ще се омъжа отново когато Негова милост се разпореда – отговори владетелката на Рогов лес, – но Море Кроуфуд е пияница и грубиян и е по-стар от баща ми. Колкото благородния ми братовчед от Мандърли, ложето на милорд не стига да побере такава величествена фигура, а аз съм твърде малка и крехка да лежа под него.

Бран знаеше, че когато мъж и жена делят постеля, мъжът лежи върху жената, и си помисли, че да спиш под лорд Мандърли е все едно да спиш под паднал кон. Сир Родрик кимна съчувствено на знатната им гостенка.

– Ще се намерят и други ухажори, милейди. Ще се постареем да ви намерим по-подходяща партия за вашия вкус.

– Навярно няма да се наложи да търсите прекалено далече, сир.

След като се сбогуваха, майстер Лувин се усмихна.

– Сир Родрик, убеден съм, че милейди ви харесва.

Сир Родрик се окашля и ги погледна смутено.

– Много беше тъжна – каза Бран.

Сир Родрик кимна.

– Тъжна и мила, а и не е чак толкова непривлекателна за годините си, при цялата ѝ скромност. Но въпреки всичко е опасна за мира в

кралството на брат ви.

– Тя? – попита удивен Бран.

Отговори му майстер Лувин.

– След като липсва пряк наследник, със сигурност ще се появят много претенденти за поземлените владения на Рогов лес. Толхарт, Флинт, Карстарк, всички те имат връзки с дома Рогов лес по женска линия, а Гловър осиновиха копелето на лорд Харис в Дълбоки лес. Дредфорт няма претенции, доколкото знам, но земите им са съседни и Рууз Болтън едва ли ще подмине такъв шанс.

Сир Родрик подръпна мустаците си.

– В такъв случай нейният суверен трябва да й потърси подходяща партия.

– А ти защо не можеш да се ожениш за нея? – попита Бран. – Каза, че е добра, а и Бет ще си има майка.

Старият рицар сложи ръка на рамото му.

– Много мило от ваша страна, мой принце, но аз съм само един рицар, и при това стар. Да речем, че бих могъл да опазя земите й няколко години, но щом умра, лейди Рогов лес ще се озове в същото бласто, а и съдбата на Бет може да се окаже по-тежка.

– Тогава нека незаконният син на лорд Рогов лес стане наследник – каза Бран и си помисли за Джон.

– Това би удовлетворило Гловър – отвърна сир Родрик – и може би духа на лорд Рогов лес, но не мисля, че лейди ще ни заобича. Момчето няма нейната кръв.

– Все пак – намеси се майстер Лувин – трябва да се обмисли. Лейди Донела е минала плодовитата си възраст, както сама каза. Ако не е незаконният, кой тогава?

– Бихте ли ме извинили? – Бран чуваше долу на двора виковете на скуайърите и шума от играта им с мечове, кънтенето на стомана.

– Както желаете, принце – каза сир Родрик. – Справихте се добре.

Бран се изчерви от радост. Да се правиш на владетел не се оказва толкова досадно, колкото мислеше, а и след като лейди Рогов лес бе много по-кратка от лорд Мандърли, дори му останаха няколко часа дневна светлина да се види с Лято. Обичаше да прекарва по малко време всеки ден със своя вълк, когато сир Родрик и майстерът му позволяха.

Веднага щом Ходор пристъпи в гората на боговете, Лято се появи под един дъб, сякаш вече знаеше, че идват. Бран зърна и един дълъг черен силует зад високите храсти.

– Рошльо! – извика той. – Тук, Рошльо. При мен. – Но вълкът на Рикон изчезна толкова бързо, колкото се бе появил.

Ходор знаеше кое е любимото място на Бран и го отнесе до брега на езерцето, под широката корона на дървото на сърцето, където лорд Едард коленичеше да се помоли. Когато пристигнаха, по водната повърхност игриво пробягваха малки вълни и отражението на язовото дърво трептеше и танцуваше. Но вятър нямаше. За миг Бран се озадачи.

И тогава от водата с плясък изведнъж изникна Оша, толкова изненадващо, че Лято дори отскочи и изръмжа. Ходор също се дръпна назад и захленчи изплашено: „Ходор, Ходор“, но Бран го потупа по рамото да го успокои.

– Как можеш да плуваш тук? – попита той Оша. – Не ти ли е студено?

– Като бебе съм смукала ледени висулки, момче. Обичам студа. – Оша преплува до каменистия бряг, изправи се и водата закапа от косите ѝ. Беше гола и кожата ѝ беше настръхнала. Лято пристъпи и я задуши. – Исках да пипна дъното.

– Не знаех, че има дъно.

– Може и да няма. – Тя се ухили. – Какво си зяпнал, момче? Не си ли виждал гола жена досега?

– Виждал съм. – Бран се беше къпал със сестрите си сто пъти и освен това беше виждал слугини в горещите извори. Но Оша изглеждаше различно, корава и изсечена като от камък, а не мека и закръглена. Краката ѝ бяха възлести, а гърдите – плоски като две празни кесийки. – Много белези имаш.

– Всеки един е спечелен трудно. – Тя вдигна кафявата си риза, изтупа нападалите по нея листа и я навлече.

– В бой с великани? – Оша твърдеше, че оттатък Вала все още имало великани. „Някой ден може би и аз ще видя един от тях...“

– В бой с мъже. – Вместо колан стегна кръста си с конопена връв. – Черни врани, най-често. Убила съм един-двама – добави тя и изтръска косата си. Беше пораснала, откакто дойде в Зимен хребет, и вече стигаше до ушите ѝ. Изглеждаше някак по-омекнала, не като онази жена, която веднъж се опита да го отвлече и да го убие във Вълчия лес. – Чух днес да дрънкат в кухнята за теб и ония, двамата Фрей.

– Кой? И какво казват?

Тя му отвърна с кисела усмивка.

– Казват, че който се подиграва с великан, е глупак, и че светът е полу дял, щом един сакат трябва да го защитава.

– Ходор така и не разбра, че му се подиграват – каза Бран. – Все едно, той никога не се бие. – Спомни си как веднъж като беше малък отидоха на пазара с майка му и септа Мордейн. Взеха и Ходор да носи купеното, но той се отвя някъде и когато го намериха, някакви момчета го бяха притиснали в една задънена уличка и го мушкаха с тояги. „Ходор!“, викаше бедният, дърпаше се и криеше лицето си, но така и не вдигна ръка срещу мъчителите си. – Септон Чайл казва, че има нежна душа.

– Тъй де – каза тя. – И ръце, достатъчно силни, за да откъсне нечия глава, ако му хрумне. Все едно, той да си пази гърба от оня Уолдър. Той, че и ти. Оня, големия, дето му викат „малкия“, според мен добре са го кръстили. Голям отвън, малък отвътре и зъл до костите.

– Той никога не би ми посегнал. Страх го е от Лято, каквото и да разправя.

– Тогаз май не е толкова глупав, колкото изглежда. – При вълчищата Оша винаги беше нащрек. В деня, когато я плениха, Лято и Сив вятър бяха разкъсали трима диваци на късчета. – А може и да е. А това също мирише на беля. – Върза косата си нагоре. – Още ли те спохождат ония, вълчите сънища?

– Не. – Не обичаше да говори за сънищата си.

– Един принц трябва да се научи да лъже по-добре. – Оша се засмя. – Е, твоите сънища са си твоя работа. Моята е в кухнята и да взема да ходя, че Гейдж ще се развика и ще размаха оная голяма дървена лъжица. С ваше позволение, принце.

„Не трябваше да ми споменава за вълчите сънища“ – помисли Бран, докато Ходор го носеше към спалнята му. След това се бори със съня, доколкото можа, но накрая той го надви, както винаги. Тази нощ сънува язовото дърво. Гледаше го с дълбоките си червени очи и го зовеше с кривата си дървена уста, а от белите му клони припляска с криле триоката врана и го закълва по лицето, и завика името му с глас, остър като меч.

Събуди го ек на рогове. Бран се извъртя на една страна, благодарен за отменената присъда. Чу отвън тропот на коне и груби викове. „Още гости са дошли. И са пияни, с този шум дето вдигат.“ Хвана се за железните си пръчки и се издърпа от леглото, и полека-полека, та до каменната седалка при прозореца. На знамето им имаше великан с разкъсани вериги, което му подсказа, че са хора на Ъмбър, дошли от земите на север, отатък Последната река.

Двама от тях дойдоха на аудиенция. Чичовци на Големия Джон,

свирепи мъже в зимата на годините си, с бели бради като наметалата от меча кожа, които носеха. Някаква врана веднъж взела Море за мъртвец и изкълвала едното му око, затова носеше на негово място топче от драконово стъкло. Според разказа на баба Нан той стиснал враната в юмрука си и отхапал главата ѝ, та затова го нарекли Кроуфуд, „оня, дето яде врани“. Но не обясни на Бран защо на мършавия му брат Хотър викат Хорсбейн, „проклятието на курвите“.

Щом ги поканиха да седнат, Море помоли за разрешение да се ожени за владетелката на Рогов лес.

– Големия Джон е силната десница на Младия вълк, това всеки го знае. Кой по-добре ще опази земите на вдовицата от един Ъмбър, и кой Ъмбър ще е по-добър от мен?

– Лейди Донела все още скърби – предпазливо отвърна майстер Лувин.

– Имам аз лек за скръбта ѝ под тия кожи – изсмя се Море. Сир Родрик му благодари учтиво и обеща да постави въпроса пред дамата и пред краля.

Хотър поиска кораби.

– Диваци взеха да се промъкват надолу от север, повече, отколкото сме виждали преди. Прехвърлят Залива на тюлените в малки лодки и се изсипват по бреговете ни. Враните в Източния страж са твърде малко, за да ги спрат, а по суша са бързи като язовци. Дълги кораби ни трябват, и силни мъже да плават с тях. Големия Джон взе много. Половината ни жътва отиде от липса на ръце, които да въртят косите.

Сир Родрик подръпна мустаци.

– Вие имате гори с висок бор и стар дъб. Лорд Мандърли има корабостроители и моряци колкото искаш. Заедно би трябвало да можете да изкарате достатъчно флота да пази и вашите, и неговите брегове.

– Мандърли? – Море Ъмбър изсумтя. – Тая клатеща се торба с лайна? Собствените му хора му се подиграват и го наричат лорд Змиорката, както съм чувал. Той едва върви. Ако му разпориш корема, десет хиляди змиорки ще изпълзят от него.

– Дебел е – съгласи се сир Родрик, – но не е глупав. Ще работите с него, иначе кралят ще разбере защо се опъвате. – За изумление на Бран буйните Ъмбър се примириха, макар да не мина без ръмжене.

Докато седяха на тази аудиенция, пристигнаха хора на Гловър от Дълбоки лес, и една голяма свита на Толхарт от Тореново поле. Галбарт и Робет Гловър бяха оставили Дълбоки лес в ръцете на жената на Робет, но в Зимен хребет дойде стюардът им.

– Милейди моли да я извините за отсъствието. Дечицата ѝ са още много малки за такова пътуване и не иска да ги остави сами. – Скоро Бран разбра, че всъщност стюардът, а не лейди Гловър управлява в Дълбоки лес. Мъжът призна, че в момента заделя едва една десета от реколтата. Увери ги, че някакъв магьосник му казал, че късното лято ще е обилно, преди да дойде студът. Майстер Лувин имаше доста неща да му каже за шарлатаните магьосници. Сир Родрик му заповяда да заделя петина и го разпита изтънко за копелето на лорд Рогов лес, момчето Ларънс Сняг. На север всички копелета на знатни бащи получаваха името Сняг. Момъкът беше около дванадесетгодишен и стюардът го похвали, че е умен и смел.

– Хрумването ти за момчето може да се окаже сполучливо, Бран – каза след това майстер Лувин. – Мисля, че един ден от теб ще излезе добър владетел на Зимен хребет.

– Не, няма. – Бран знаеше, че никога няма да стане владетел, както и рицар. – Роб ще се ожени за някое от момичетата на Фрей, нали сам ми го каза, а и Уолдърите казват същото. Ще има синове и след него те ще бъдат лордовете на Зимен хребет, не аз.

– Може и така да е, Бран – рече сир Родрик, – но аз се жених три пъти и жените ми дадоха дъщери. Сега ми остана само Бет. На брат ми Мартин му се родиха четирима здрави синове, но само Джори доживя до мъжка възраст. След като и него убиха, с него свърши и родословие то на Мартин. Когато говорим за утре, нищо не е сигурно.

Леобалд Толхарт се появи на следващия ден. Той заговори за времето, за поличби и за глупавите суеверия на простолудието, и им каза как племенникът му го засърбяло за битка.

– Бенфред си е събрал своя чета пиконосци. Момчета, не по-големи от деветнайсет години, но всеки се мисли за поредния млад вълк. Когато им казах, че са зайци, ми се изсмяха. Сега се наричат „Дивите зайци“ и препускат из околностите със заешки кожи, вързани на пиките, и пет рицарски песни.

На Бран това му прозвуча великолепно. Помнеше Бенфред Толхарт, едно едро и шумно момче, което често гостуваше в Зимен хребет с баща си, сир Хелман, и се бе сприятелил с Роб и с Теон Грейджой. Но сир Родрик явно не остана доволен от чувото.

– Ако на краля му потриват още мъже, ще ги повика – каза той. – Наредете на племенника си да остане в Тореново тържище, както е заповядал лорд баща му.

– Слушам, сир – отвърна Леобалд и чак тогава повдигна въпроса за

лейди Рогов лес. Бедничката, без мъж, който да пази земите ѝ, нито син, който да ги наследи. Собствената му лейди съпруга била от Рогов лес, сестра на покойния лорд Халис, те несъмнено помнели. – Един празен замък е тъжно нещо. Мислех дали да не пратя по-малкия си син при лейди Донела да го осинови. Берен е почти на десет, добър момък е, а и е неин племенник. Сигурен съм, че ще я зарадва, и може дори да вземе името Рогов лес...

– Ако го посочи за наследник ли? – подхвърли майстер Лувин.

– ...за да може домът да продължи – довърши Леобалд.

Бран съобрази какво да каже.

– Благодарим за предложението, милорд – обади се преди сир Родрик да заговори. – Ще поставим въпроса пред моя брат Роб. О, и на лейди Рогов лес ще кажем, разбира се.

Леобалд, изглежда, се изненада, че е проговорил.

– Благодарен съм, принце – каза той и Бран забеляза жалост в светлосините му очи, смесена и с малко радост, че сакатият в края на краищата не е негов син. За миг изпита омраза към него.

Майстер Лувин обаче остана доволен.

– Берен Толхарт може да се окаже най-добрият ни отговор – каза им той, след като Леобалд си замина. – По кръв е наполовина Рогов лес. Ако приеме името на вуйчо си.

– Все пак още е момче – каза сир Родрик – и ще му е доста тежко да удържи земите си срещу такива като Море Ъмбър или онова копеле на Рууз Болтън. Това трябва да го обмислим внимателно. Роб трябва да получи най-добрия ни съвет преди да вземе решението си.

– Може да се сведе до по-практични съображения – каза майстер Лувин. – Кой лорд ще му е най-необходим в двора. Речните земи са част от владенията му, може да пожелае да укрепи съюза, като омъжи лейди Рогов лес за някой от владетелите на Тризъбеца. Някой от Черни лес, или Фрей...

– Лейди Рогов лес може да вземе някой от нашите Фрей – каза Бран. – Може и двамата да вземе, ако иска.

– Колко сте лош, принце – сгълча го леко сир Родрик.

„Уолдърите да не би да са добри?“ Навъсен, Бран сведе очи към масата и повече не проговори.

През следващите дни долетяха гарвани от други владетелски къщи с писма, изразяващи съжаления. Копелето на Дредфорт не можеше да ги посети, всички Мормон и Карстарк бяха заминали на юг с Роб, лорд Локи беше твърде стар за пътуване, лейди Флинт носеше дете, а във

Вдовишки страж имало болест. Накрая чуха или получиха вест от всички васали на дома Старк с изключение на Хоуланд Тръстиката от наколните владения, който от много години не беше излизал от блатата си, както и от Кервин, чийто замък се намиреше на половин ден езда от Зимен хребет. Лорд Кервин беше пленник на Ланистър, но синът му, четиринадесетгодишен момък, пристигна в едно ярко ветровито утро начело на дузина пиконосци. Бран яздеше Игруша из двора, когато влязоха пред портата. Той подкара в лек тръс да ги поздрави. Клей Кервин открай време беше приятел с Бран и братята му.

– Добро утро, Бран – поздрави го радостно Клей. – Или трябва вече да те наричам принц Бран?

– Само ако искаш.

Клей се засмя.

– Защо не? То кой ли не стана крал или принц напоследък. Станис писа ли ви и на вас, в Зимен хребет?

– Станис ли? Не знам.

– Сега и той е крал – сподели Клей. – Казва, че кралица Церсей спала с брат си, така че Джофри е копеле.

– Джофри Недоносчето – избоботи един от рицарите на Кервин. – Нищо чудно, че е вероломен, щом Кралеубица му е баща.

– Тъй ами – обади се друг. – Боговете мразят кръвосмешението. Виж какво им докара на Таргариените.

За миг дъхът на Бран секна. Сякаш някаква великанска ръка го удари в гърдите. Стори му се, че пада, и стисна отчаяно юздите на Игруша. Ужасът сигурно се беше изписал на лицето му.

– Бран? – промълви уплашено Клей Кервин. – Лошо ли ти е? Той просто е поредният крал.

– Роб ще надвие и двамата. – Той обърна Игруша към конюшните и заряза обърканите хора на Кервин. Кръвта забушува в ушите му и ако не беше здраво привързан за седлото, със сигурност щеше да падне.

Същата нощ Бран се помоли на бащините си богове да му пратят сън без сънища. Ако го бяха чули, подиграха се с надеждата му, защото кошмарът, който му пратиха, беше по-лош и от вълчите сънища.

„Лети или умри!“ – крещеше триоката врана и го кълвеше.

Той заплака и я замоли, но враната нямаше жал. Измъкна лявото му око и после дясното, а когато ослепа, в тъмното закълва челото му и острият ѝ клон се впиваше дълбоко в черепа му. Той пищеше и дробовете му щяха да се пръснат. Болеше, сякаш брадва цепеше главата му на две, но когато враната измъкна навън клюна си с полепнали парчета кост и

мозък, Бран отново прогледна. Това, което видя, го накара да ахне от страх. Беше се впил в отвесната стена на една кула, няколко мили висока, и пръстите му се изплъзваха, ноктите дращеха в камъка, краката го теглеха надолу, глупави, безполезни, мъртви крака.

– Помощ! – изкрещя той.

Един златен мъж се появи в небето над него и го издърпа нагоре.

– Това, което правя, е от любов – промълви той, бутна го и Бран зарита в празното.

ТИРИОН

– Вече не спя като на младини – каза му Великият майстер Пицел като извинение за ранната среща. – Предпочитам да стана рано, още по тъмно, вместо да се излежавам неспокойно в постелката и да се притеснявам за неизпълнени задачи – рече той, макар да изглеждаше полузаспал, докато го казваше, заради натежалите клепачи.

В проветривите покои под покрива с гарваните момичето му им сервираше сварени яйца, варени сливи и каша, докато Пицел му сервираше надутите си превземки.

– В тези тъжни времена, при толкова много глад, смятам, че е редно трапезата ми да е оскъдна.

– Похвално – съгласи се Тирион и счупи едно по-голямо кафяво яйце, което неприлично му напомняше за петнистата плешива глава на Великия майстер Пицел. – Аз обаче се придържам към друг възглед. Има ли храна – изяж я, след като утре може и да няма. – Усмихна се. – Кажете ми, и гарваните ви ли са такива ранобудници?

Пицел поглади снежнобялата си брада, падаща на гърдите му.

– Несъмнено. Да пратя ли за перо и мастило, след като се нахраним?

– Не е нужно. – Тирион сложи писмата на масата до купата си с кашата – два еднакви, здраво затегнати и запечатани с восък в двата края свитъка пергамент. – Отпратете момичето си, за да можем да поговорим.

– Остави ни, дете – заповяда Пицел и прислужничето бързо излезе от стаята. – Та тези писма...

– Те са за очите на Доран Мартел, принца на Дорн. – Тирион обели яйцето, посоли го и отхапа. – Едно писмо – две копия. Пратете най-бързите си птици. Работата е от изключителна важност.

– Ще ги изпратя веднага щом закусим.

– Пратете ги веднага. Варените сливи ще почакаат. Кралството не може да чака. Лорд Ренли е повел войската си по пътя на розите, а никой не знае кога лорд Станис ще отплава от Драконов камък.

Пицел примига.

– Ако милорд държи...

– Милорд държи.

– Тук съм, за да служа. – Майстерът се надигна тежко и служебната

му верига тихо издрънча. Беше тежка вещ, дузина майстерски нашийници, преплетени и свързани един с друг, и украсени със скъпоценни камъни. И освен това на Тирион му се струваше, че халките от злато, сребро и платина далеч надвишават другите от по-прости метали.

Пицел се движеше толкова мудро, че на Тирион му остана време да довърши яйцето си и да опита от сливите – преварени и воднисти за вкуса му – преди плясъкът на криле да го подкани да стане. Видя тъмния силует на гарвана на фона на избледняващото утринно небе, обърна се и закрачи енергично към лабиринта от рафтове в другия край на стаята.

Майстерските лекове представляваха впечатляваща гледка: дузини стъкленици, запечатани с восък, стотици запушени с тапи шишенца, не по-малко бутилчици от млечно стъкло, безброй бурканчета с изсушени билки и всяко от тях – прилежно етикирано с изрядния почерк на самия Пицел. „Какъв подреден ум – помисли Тирион; и наистина, разгадаеше ли човек веднъж подредбата им, лесно беше да се увери, че всяко лекарство си е точно на мястото. – И колко интересни неща“. Забеляза сънна отвара и „нощна утехи“, маков сок и „очите на Лис“, „сива шапчица“ на прах, „вълче проклетие“ и „демонски танц“, отрова от гущер, вдовишка кръв...

Изправен на пръсти и изпънат нагоре, успя да се добере и издръпа от най-горния рафт едно малко прашно шишенце. След като прочете етикета, се усмихна и го пхна в ръкава си.

Беше се върнал на масата и си белеше ново яйце, когато Великият майстер Пицел се смъкна тромаво по стълбата.

– И това свършихме, милорд. – Старецът се разположи отново на стола си. – Такова нещо... да, трябва да се свърши веднага, наистина... изключителна важност, казвате?

– О, да. – Тирин прецени, че кашата е твърде гъста и че й трябва масло и мед. Маслото и медът несъмнено рядко се намираха напоследък в Кралски чертог, макар че лорд Джилс ги снабдяваше добре в замъка. Половината храна, която ядяха в последно време, идваше или от неговите земи, или от владенията на лейди Танда. Росби и Стокуорт се намираха недалече от града, на север, и все още бяха незасегнати от войната.

– Самият принц на Дорн значи. Мога ли да попитам...

– По-добре недейте.

– Както кажете. – Любопитството на Пицел беше така презряло, че Тирион почти го усещаше на вкус. – Може би... кралският съвет...

Тирион чукна с дървената лъжица по ръба на купата.

– Съветът съществува, за да съветва краля, майстер.

– Така е – отвърна Пицел. – А кралят...

– ...е тринадесетгодишно момче. Аз говоря с неговия глас.

– Така е. Наистина. Ръката на самия крал. Но все пак... вашата премилостива сестра, нашата кралица регент, тя...

– ...тя носи огромна тежест на прелестните си бели рамене. Не изпитвам желание да увеличавам тази тежест. А вие? – Тирион килна глава на една страна и изгледа питащо Великия майстер.

Пицел сведе поглед към паницата си. Нещо в разноцветния кривогаз поглед на Тирион караше хората да се свиват от неудобство. Той го знаеше и добре се възползваше от това.

– Аа – промърмори старецът над сливите си. – Несъмнено сте прав, милорд. Колко деликатно от ваша страна да... да й спестите това... време.

– Просто съм си такъв. Деликатен. – Тирион върна вниманието си на незадоволителната каша. – Церсей е единствената ми сестра в края на краищата.

– И при това жена, разбира се – каза Великият майстер Пицел. Изключително необикновена жена, но все пак... не е малко да се грижиш за всички нужди на кралството, въпреки крехкостта на нейния пол...

„О, да. Крехка сърничка е тя, питай само Едард Старк.“

– Доволен съм, че споделяте братската ми загриженост. И ви благодаря също за гостоприемната трапеза. Но ни чака дълъг ден. – Той се смъкна от високия стол. – Ще бъдете ли така добър да ме уведомите веднага щом се получи отговор от Дорн?

– Както кажете, милорд.

– И само мен.

– Ама... разбира се.

Покритата със старчески лунички ръка на Пицел се впи в дългата брада както ръка на удавник се впи в подхвърленото въже. Това възрадва сърцето на Тирион. „Един“ – помисли той.

Заклати се едва-едва през вътрешния двор и сакатите му, недораснали крака застанаха на всяка стъпка. Слънцето вече се беше вдигнало и в замъка цареше утринна суматоха. По стените крачеха стражи, а рицари и войници се упражняваха из двора със затъпени оръжия. Брон седеше на ръба на един кладенец наблизо. Край него минаха полюшвайки съблазнително бедра две засукани слугинчета, понесли голям плетен кош с пране, но наемникът не ги удостои с поглед.

– Брон, направо ме отчайваш. – Тирион махна с ръка към

женичките. – При такава сладка гледка пред тебе да гледаш само как някаква пасмина простаца дрънкат с железата си.

– В този град има поне сто бардака, където с един пробит медник мога да купя колкото женски поискам – отвърна Брон, – но някой ден животът ми може да зависи от това дали съм гледал внимателно простациите ти. – Той се изправи. – Кое е онова момче със синия сюртук с трите очи на щита?

– Някакво странствашо рицарче. Талад, мисля, че се казва. Защо?

Брон отметна падналия на челото му кичур.

– Той е най-добрият. Но само го виж как влиза в ритъм, нанася едни и същи удари в същия ред при всяка атака. – Наемникът се ухили. – Това ще му изяде главата в деня, в който ми излезе насреща.

– Той се е клел на Джофри. Едва ли ще излезе срещу теб.

Тръгнаха през двора, като Брон съобрази дългите си крачки с куцукането на Тирион. Наемникът напоследък изглеждаше почти порядъчно. Тъмната му коса беше измита и вчесана, лицето – гладко обръснато, и носеше черните доспехи на офицер от Градската стража. От раменете му се влачеше плащ в пурпура на Ланистър и с извезани със златен конец ръце. Тирион му го бе подарил, когато го назначи за капитан на личната си гвардия.

– Колко молители имаме днес? – запита той.

– Почти трийсет – отвърна Брон. – Повечето са с оплаквания или искат нещо, както винаги. Любимката ти се върна.

– Лейди Танда? – Тирион изпъшка.

– Пажът ѝ. Пак те кани на вечеря. Ще има сърнешки бут, пълнени гъски със сос от боровинки и...

– ...и дъщеря ѝ – довърши кисело Тирион. От мига в който пристигна в Червената цитадела, лейди Танда го беше подхванала, въоръжена с безкрайния си арсенал от месеници със змиорка, глигани и една от друга по-апетитни гозби. Кой знае откъде ѝ беше хрумнало, че едно уродливо джудже като него е най-подходящият съпруг за дъщеря ѝ Лолис – дебела, мекушава и слабоумна, тридесет и три годишна и още девственица, според мълната. – Изпрати ѝ съжалението ми.

– Не си ли падаш по пълнени гъски? – ухили се злобно Брон.

– Май ти ще трябва да изядеш гъската и да се ожениш за девицата. Или я по-добре прати Шага.

– Шага по-скоро ще изяде девицата и ще се ожени за гъската – отбеляза Брон. – Все едно, Лолис тежи повече от него.

– Факт – съгласи се Тирион, докато минаваха през засенчената от

двете кули аляя. – Кой друг иска да ме види?

Наемникът стана по-сериозен.

– Дошъл е един лихвар от Браавос, държи там някакви изрисувани хартийки. Иска да се види с краля за изплащането на някакъв заем.

– Сякаш Джоф може да брои до повече от двайсет. Прати го на Кутрето. Той ще намери начин да го отсрочи. Друг?

– Някакво лордче от Тризьбеца. Казва, че хора на баща ти му изгорили замъка, изнасилили жена му и избили всичките му селяни.

– Мисля, че на това му викат война. – Тирион надуши тук ръчичките на Грегър Клегейн или на сир Амори Лорч, или на другия любим пес на баща му, онзи Кохорик. – Какво иска от Джофри?

– Нови селяни. Бил е целия този път, за да хленчи колко верен бил и да проси обезщетение.

– Ще му отделя време утре. – Искрено верен или просто отчаян, един дошъл с оплакване лорд от реките можеше се окаже полезен. – Погрижи се да му осигурят удобна стая и топла храна. Прати му и ботуши. Здрави, в знак на уважение от крал Джофри. – Малко показна щедрост никога не вреди.

Брон кимна късо.

– Струпала се е и една пасмина хлебари, месари и търговии на зеленчук. Искат да ги чуеш.

– Казах им го последния път. Нямам какво да им дам. – До Кралски чертог стигаше много тънка струйка от обичайния приток на храни и повечето беше за замъка и гарнизона. Цените на зеленчука, корените, брашното и плодовете се бяха вдигнали убийствено високо и Тирион не искаше и да мисли що за месо отива в казаните на жалките гостилнички в Квартала на бълхите. Надяваше се да е риба. Все още разполагаха с реката и морето... поне докато не доплаваше лорд Станис.

– Искат закрила. Снощи опекли някакъв хлебар в собствената му пещ. Тълпата ревяла, че взима много за хляба.

– А той взимал ли е?

– Няма възможност да го отрече.

– Не са го изяли, нали?

– Не, доколкото чух.

– Следващия ще го изядат – заяви мрачно Тирион. – Давам им колкото мога закрила. Златните плащове...

– Твърдят, че в тълпата имало и златни плащове – каза Брон. – Искат да говорят лично с краля.

– Глупащи. – Беше ги отпратил с думи на съжаление; племенникът

му щеше да ги изгони с камшици и копия. Почти го изкушаваше да го позволи... но не, не биваше. Рано или късно все някой враг щеше да налети на Кралски чертог и драговолни изменници отсам градските стени бе последното нещо, което можеше да се желае. – Кажи им, че крал Джофри споделя техните опасения и ще направи за тях всичко, което е по силите му.

– Те искат хляб, а не обещания.

– Ако днес им дам хляб, утре пред портите ще се струпат два пъти повече. Кой още?

– Един черен брат от Вала. Стюардът твърди, че донесъл някаква изгнила ръка в буркан.

Тирион се усмихна вяло.

– Изненадан съм, че никой още не я е изял. Май ще трябва да го видя. Да не е Йорен случайно?

– Не е. Някакъв рицар. Торн.

– Сир Алисър Торн? – От всички черни братя, които Тирион Ланистър бе опознал на Вала, сир Алисър Торн най-малко му допаднаше. Вечно кисел и страшно мнителен човек с болезнено чувство за собствената си значимост. – Като си помисли човек, не държа особено да се видя със сир Алисър точно сега. Намери му някоя по-забутана килия, където не са сменяли чергите от една година, и да почака, докато ръката поизгние още.

Брон се изсмя сухо и си тръгна по работата, а Тирион се заизкачва с усилие по витото стълбище. Закуцука през външния двор и чу ръждясалото скърцане на вдигащия се портикул. Сестра му чакаше с голяма свита при главната порта.

Яхнала снежнобялото си жребче, Церсей се извисяваше над него като богиня в лъскавата си зелена рокля.

– Братко – поздрави го тя малко хладно. Не беше довольна от начина, по който се бе справил с Джанос Слингт.

– Ваша милост. – Тирион се поклони. – Тази сутрин изглеждате прекрасно. – Коронката ѝ беше златна, плащът – хермелинов. Зад нея на конете си седяха мъжете от най-близкото ѝ обкръжение: сир Борос Блънт от Кралската гвардия, в бялата си люспеста броня и навъсен, както винаги; сир Бейлон Суан, с окачения лък на посребреното седло; лорд Джилс Росби, с влошаващата му се напоследък хриплива кашлица; пиромантът Халайн от Гилдията на алхимиците; както и новият фаворит на кралицата, братовчед им Лансел Ланистър, скуайър на покойния ѝ съпруг, скочил набързо до рицарство по настояване на вдовицата.

Придружаваше ги Вилар с двайсет гвардейци. – Накъде сте тръгнали този ден, сестро? – запита Тирион.

– Обикалям портите да огледам новите скорпиони и огнехвъргачки. Не мога да си помисля, че всички можем да сме толкова безразлични към защитата на града, колкото, изглежда, си ти. – Церсей го прикова с ясните си зелени очи, така красиви дори в презрението си. – Уведомиха ме, че Ренли Баратеон е тръгнал в поход от Планински рай. Тръгнал е по Пътя на розата, с цялата си сила.

– Варис ми докладва същото.

– До пълнолуние може да стигне тук.

– Не и при сегашната си ленивост – увери я Тирион. – Пирува всяка нощ в различен замък и свиква дворцови съвети на всеки кръстопът.

– И всеки ден все повече хора се стичат под знамената му. Казват, че войската му вече наброявала сто хиляди въоръжени воини.

– Доста преувеличено изглежда.

– Но той има зад себе си войските на Бурен край и на Планински рай, дребен глупако! – сопна му се Церсей. – Всички знаменосци на Тирел освен Редвин, за което би трябвало да ми благодариш. Докато държа в ръцете си тези двама негови пъпчиви близнаци, лорд Пакстър ще си клечи в Арбор и ще се радва, че е извън играта.

– Жалко, че позволи на Рицаря на цветята да се изплъзне от хубавите ти пръстчета. Все пак, освен нас Ренли си има други грижи. Баща ни в Харънхъл, Роб Старк при Речен пад... на негово място сяха да постъпва по същия начин. Ще напредвам бавно, ще се перча с мощта си да я види цялата страна, ще гледам и ще изчаквам. Нека съперниците ми да се състезават, а аз да си карам живота. Ако Старк ни надвие, югът ще падне в ръцете на Ренли като зряла круша и той няма да изгуби и един човек. А ако нещата тръгнат по друг начин, ще ни налети, когато сме най-слаби.

Церсей не остана доволна.

– Искам да накараш татко да доведе армията си в Кралски чертог.

„Където за нищо няма да послужи освен за личната ти безопасност.“

– Ти могла ли си някога да накараш баща ни да направи каквото и да е?

Церсей пренебрегна съдържателния му въпрос.

– И кога все пак смяташ да освободиш Джайм? Той струва колкото сто като тебе.

Тирион се усмихна криво.

– Моля те, не го казвай това на лейди Старк. Не разполагаме със сто като мен за размяна.

– Татко трябва да е полудял да прати теб. Ти си повече от безполезен. – Церсей рязко дръпна юздите, завъртя в кръг жребца и подкара енергично през портата, хермелиновият плащ се развя зад гърба ѝ. Свистата препусна след нея.

Всъщност Ренли Баратеон не плашеше Тирион и наполовина колкото брат му Станис. Народът обичаше Ренли, но той никога не беше водил мъже на война. Станис беше друга порода: хладен, твърд и неумолим. Само да можеха да разберат някак какво точно става в Драконов камък... но никой от рибарите, на които плати да поогледат какво става на острова, не се беше върнал, а доносниците, за които Варис го уверяваше, че е присадил в двора на Станис, мълчаха злокобно. Но в открито море бяха забелязали пъстрите корпуси на лисенски бойни галери, а Варис бе получил сведения от Мир за наемни капитани, постъпили на служба за Драконов камък. „Ако Станис нападне по море, докато брат му Ренли щурмува портите, скоро ще набучат главата на Джофри на пика. По-лошото е, че и моята ще е до неговата.“ Потискаща мисъл. Трябваше да обмисли как да измъкне поне Шае от града, ако дойде най-лошото.

Подрик Пейн стоеше до вратата на солария и много съсредоточено оглеждаше пода.

– Той е вътре – изломоти той на токата на колана на Тирион. – В солария ви, милорд. Съжалявам.

Тирион въздъхна.

– Погледни ме, Под. Много ме изнервя, когато говориш на предницата на гащите ми, особено ако не съм ги обул. Кой е в солария ми?

– Лорд Кутрето. – Подрик едва-едва вдигна очи към лицето му и отново ги сведе. – Тоест, лорд Петир. Лорд Белиш. Надзорникът на хазната.

– Така го изреди, че го изкара цяла тълпа. – Момчето се присви като ударено и Тирион се почувства виновен.

Лорд Петир се беше разположил в креслото до прозореца, вяло отпуснат в жакета си с цвят на зряла слива и жълта сатенена пелерина, отпуснал на коляното си облечената си в ръкавица ръка.

– Кралят се бие със зайци с арбалет – каза той. – Зайците печелят. Елате да видите.

Тирион трябваше да се вдигне на пръсти, за да погледне. На земята лежеше един мъртъв заек; друг помръдваше дългите си уши, готов да

издъхне поради металната стрела в хълбока си. По земята се валяха пръснати стрели като пометени от буря сламки.

– Пусни! – изрева Джоф. Зайчарят пусна заека, който държеше за ушите, и животинчето профуча напред на дълги подскоци. Джофри дръпна спусъка на арбалета и стрелата излетя на цели две стъпки встрани от целта. Зайчето спря, изправено на задните си лапи, и помръдна носле към краля. Джоф изруга и се извърна рязко да опъне тетивата, но докато зареди, животното беше избягало. – Друг! – Зайчарят бръкна в кафеза. Новият заек профуча като кафява резка пред каменната стена, а приборзаният изстрел на Джофри за малко да удари сир Престън в слабините.

Кутрето обърна гръб на прозореца.

– Момче, заешко в гърне обичаш ли? – попита той Подрик Пейн. Под се загледа в ботушите на госта – хубави ботуши от вапцана в ярко-червено кожа с черни шевици.

– 3-3-а ядене ли, милорд?

– Влагай пари в гърнетата – посъветва го Кутрето. – Зайците скоро ще станат истинска напаст в този замък. Ще трябва да ядем заешко по три пъти на ден.

– По-добре от плъхове на скара – каза Тирион. – Под, остави ни. Освен ако лорд Петир не желае нещо освежаващо?

– Благодаря, не. – Кутрето го стрелна с насмешливата си усмивка. – Казват, че пиеш ли с джудже, се събуждаш на Вала. Нездравата ми бледнина само изпъква на черно.

„Не се безпокойте, милорд – помисли си Тирион. – За вас готвя друго, не е Валът.“ Седна на един висок, отрупан с възглавнички стол и каза:

– Днес изглеждате много елегантно.

– Ранихте ме. Стремя се да изглеждам елегантно всеки ден.

– Този жакет нов ли е?

– Нов е. Много сте наблюдателен.

– Сливово и жълто. Да не би да са цветовете на дома ви?

– Не, но на човек му омръзва всеки ден да носи един и същи цвят.

За мен поне е досадно.

– И ножът ви е много хубав.

– Нима? – Очите на Кутрето блеснаха лукаво. Той извади ножа и го огледа небрежно, сякаш го виждаше за пръв път. – Валирианска стома-на, с дръжка от драконова кост. Но малко простоватичко изделие. Ваш е, ако го харесвате.

– Мой? – Тирион го изгледа продължително. – Не. Не мисля. Мой – едва ли.

„Знае, проклетият нещастник. Знае, и знае, че аз знам, и се мисли за недосегаем.“

Ако някой наистина се беше бронираше в злато, то това беше Петир Белиш, не Джайм Ланистър. Прословутата броня на Джайм беше само позлатена стомана, докато Кутрето, ах, Кутрето... Тирион беше понаучил някои неща за миличкия Петир, доста обезпокоителни.

Преди десет години Джон Арин му беше дал една малка митница, където лорд Петир скоро се бе отличил, снасяйки в хазната три пъти повече от всички други кралски събирачи на такси и данъци. Крал Робърт беше прахосвал с широка ръка. Човек като Петир Белиш, с неговата дарба да тръкне два златни дракона между пръстите си и да изкара три, беше безценен за Ръката на краля. Кутрето се беше издигнал бързо като стрела. За три години, откакто бе дошъл в двора, вече държеше поста надзорник на хазната и беше член на малкия съвет, а днешните приходи на короната десет пъти надвишаваха сумите при неговия войнствен предшественик... въпреки че дълговете на короната също така бяха нараснали. Майстор жонгльор беше този Петир Белиш.

О, беше умен. Той не просто събираше златото и го заключваше в кралската хазна, не. Той плащаше с обещания кралските дългове, а личното кралско злато вкарваше в работа. Купуваше фургони, кораби, магазини, къщи. Зърно изкупуваше, когато имаше в изобилие, а продаваше хляб, когато настъпеше оскъдица. Купуваше вълна от север, лен от юг и дантела от Лис, трупаше, местеше, боядисваше, продаваше. Златните дракони се плодяха и размножаваха, а Кутрето ги раздаваше в заем и ги връщаше с потомство.

И междуременно наместваше на подходящи места хората си. Пазителите на ключовете бяха негови, и четиримата. Кралският banker и Пазителят на везните бяха хора, които той назначаваше. Служителите в трите монетосекарници. Началници на пристанища, селски бирници, митничари, собственици на фактории за вълна, събирачи на десятък, касиери, доставчици на вино... на всеки десет деветима бяха хора на Кутрето. Общо взето бяха хора от средно потекло – синове на търговци, дребни благородничета, понякога чужденци дори, но ако можеше да се съди по постиженията им – много по-способни от знатните си предшественици.

На никого не беше му хрумвало да оспорва назначенията, а и защо? Кутрето не представляваше заплаха за никого. Умен, усмихнат, приятел

с всички, винаги в състояние да намери толкова злато, колкото поиска кралят или Ръката, и въпреки всичко човек с невзрачно потекло, малко по-високо от това на дребен рицар – не беше човек, който може да събуди опасения. Нямаше знаменосци, които да свика, нито своя васална войска, нямаше си здрава крепост, нито владения, за които си струва да се говори, нито перспективи за брак с високопоставен дом.

„Но смее ли да го докосна? – зачуди се Тирион. – Дори да е изменник?“ Никак не беше сигурен, че ще може, особено сега, в разгара на войната. След време можеше да замени постепенно хората на Кутрето на ключови позиции със свои, но...

Откъм двора доехтя вик.

– А, Негова милост уби заек – отбеляза лорд Белиш.

– Явно е бил от бавните – каза Тирион. – Милорд, вие сте били осигурен в Речен пад. Разправят, че сте отраснали в много близки отношения с Тъли.

– Може да се каже. С момичетата особено.

– Колко близки?

– Взех им девствеността. Това достатъчно ли е?

Лъжата – Тирион беше повече от сигурен, че е лъжа – бе поднесена с такава небрежна лекота, че не беше трудно човек да го повярва. Възможно ли беше Кейтлин Старк да е лъгала? За дефлорацията си, както и за камата? Колкото по-дълго живееше Тирион, толкова повече се уверяваше, че нищо на този свят не е просто и че истината е твърде оскъдна.

– Дъщерите на лорд Хостър не ме обичат – призна той. – Съмнявам се, че ще се вслушат, каквото и предложение да им направя. Виж, ако дойдат от вас, същите думи сигурно ще им прозвучат по-сладко.

– Зависи от думите. Ако смятате да им предложите Санса в замяна на своя брат, по-добре не си губете времето. Джофри няма да се откаже от кукличката си, а лейди Кейтлин не е толкова глупава, че да размени Кралеубиеца за някаква си пикла, дори да е собствената ѝ изтърсачка.

– Мисля да хвана и Аря. Пратил съм хора да я издирят.

– Едно е да търсиш, друго – да намериш.

– Ще го имам предвид, милорд. Всеки случай, надявах се, че ще можете да склоните лейди Лиза. За нея съм подготвил по-сладко предложение.

– Лиза е по-отстъпчива от Кейтлин, вярно е... но освен това е и по-страхлива, и доколкото разбирам, ви мрази.

– Убедена е, че има основание. Докато ѝ гостувах в Орлово гнездо, настояваше, че аз съм убил мъжа ѝ, и изобщо не беше склонна да

изслуша опроверженията ми, – Тирион се наведе напред. – Ако ѝ предам истинския убиец на Джон Арин, може би ще гледа по-благоклонно на мен.

Кутрето изправи гръб.

– Истинският убиец? Признавам, събудихте любопитството ми. Кого предлагате?

Този път се усмихна Тирион.

– Подаръци давам на приятели, без да търся отплата. Лиза Арин би трябвало да разбере това.

– Приятелството ѝ ли ви трябва, или мечовете ѝ?

– И двете.

Белиш поглади изрядно подкастреното черно връхче на брадата си.

– Лиза си има своите тревоги. Хората от клановете вилнеят из Лунните планини, на много по-големи банди отпреди... и по-добре въоръжени.

– Тъжно – каза Тирион Ланистър, който ги беше въоръжил. – С това бих могъл да ѝ помогна. Една дума от мен...

– И какво ще ѝ струва тази дума?

– Искам лейди Лиза и синът ѝ да признаят Джофри за крал, да му се закълнат във васална вяност и да...

– ...да обявят война на Старките и на Тъли? – Кутрето поклати глава. – Не, Ланистър. Лиза никога няма да прати рицарите си срещу Речен пад.

– Няма и да я моля за подобно нещо. Имаме си достатъчно врагове. Ще използвам силата ѝ, за да се противопостави на лорд Ренли или на лорд Станис, ако се размърда от Драконов камък. В замяна ще ѝ предложа правосъдие за кончината на Джон Арин и мир в Долината. Дори ще назнача онова нейно ужасно дете за Гарант на Изтока, като баща му преди него. – „Искам да го видя да лети“ смътно нашепна в паметта му гласа на момчето. – И за да потвърдя сделката, ще ѝ дам в залог племенничката си.

С удоволствие забеляза искрената изненада в сиво-зелените очи на Петир Белиш.

– Мирцела?

– Когато порасне, може да се омъжи за младия лорд Робърт. Дотогава ще бъде повереница на лейди Лиза в Орлово гнездо.

– И какво мисли Нейна милост кралицата за тази маневра? – След като Тирион сви рамене, Кутрето избухна в смях. – Как не се сетих! Вие сте един опасен дребосък, Ланистър. Да, тази песничка бих могъл да

изпя на Лиза. – Отново коварната усмивчица и хитрата насмешка в очите. – Стига да си направя труда.

Тирион кимна и зачака. Знаеше, че Кутрето няма да мълчи безкрай.

– Е – продължи след дълга пауза лорд Петир. – А за мен какво държите в гърнето?

– Харънхъл.

Интересно беше да се наблюдава лицето му. Бащата на лорд Петир бе най-дребният от дребните владетели на кралството, дядо му – странстваш рицар без един акър собствена земя; самият той по рождение претенжаваше не повече от няколко акра камениста земя по ветровития бряг на Пръстите. Харънхъл беше една от най-зрелите сливи в Седемте кралства, с богати и плодородни земи, огромният му замък бе един от най-могъщите в кралството... и толкова голям, че Речен пад, където Белиш бе отраснал осиновен от дома Тъли, за да бъде прогонен, когато се осмелил да погледне по-дръзко една от дъщерите на лорд Хостър, изглеждаше нищожно владение пред него.

Кутрето се засуети да оправи гънките на пелерината си, но Тирион забеляза алчния блясък в котешки хитрите му очи. „Спилах го“ – реши той.

– Харънхъл е прокълнат – каза след малко лорд Петир. Постара се да прозвучи отегчено.

– Сринете го тогава до основи и го изградете отново по ваш вкус. Пари няма да ви липсват. Смятам да ви направя владетел суверен на Тризъбеца. Тези речни лордчета доказаха, че са неблагонадеждни. Ще ви станат васали.

– Дори и Тъли?

– Ако изобщо остане някой Тъли, когато приключим.

Кутрето заприлича на малко момче, жилино, докато посяга към питата с мед. Опита се да се пази от пчелите, но медът бе толкова сладък...

– Харънхъл, с всичките негови земи и приходи – каза той. – С един удар вие бихте ме направили най-могъщия владетел в кралството. Не че съм благодарен, милорд, но... защо?

– Защото добре служихте на сестра ми в спора за наследството.

– Както стана с Джанос Слинг. Комуто наскоро дадоха същия този Харънхъл... за да му го вземат, след като престана да бъде полезен.

Тирион се изсмя.

– Хванахте ме, милорд. Какво да ви кажа? Искам да ми осигурите лейди Лиза. Джанос Слинг не ми трябваше. – Сви гърбавите си рамене.

– Предпочитам по-скоро вие да седнете в Харънхъл, отколкото Ренли да седне на Железния трон. Не е ли пределно ясно?

– И още как. Давате ли си сметка, че може да ми се наложи отново да легна с Лиза Арин, за да получа съгласието ѝ за този брак?

– Изобщо не се съмнявам, че сте подходящ за задачката.

– Веднъж казах на Нед Старк, че когато се намериш гол с грозна жена, единственото, което ти остава, е да затвориш очи и да се примириш. – Кутрето събра пръсти пред носа си и се втренчи в кривогледите очи на Тирион. – Дайте ми две денонощия, за да си приключа работите тук и да уредя кораб, който да ме откара до Града на гларуса.

– Звучи добре.

Гостът му стана.

– Тази сутрин беше много приятна, Ланистър. И полезна... за двама ни, вярвам. – Поклони се, закричи към вратата и пелерината се развя като жълт облак след него.

„Двама“ – помисли Тирион.

Качи се в спалните си покои да изчака Варис, който скоро трябваше да се появи. Скоро, скоро – привечер някъде. Надяваше се да посети тази вечер Шае. Изненада се приятно, когато Галт от Каменните врани го уведоми само след час, че напудреният мъж чака на вратата.

– Жесток човек сте, да накарате Великия майстер да хленчи така – сгълча го евнухът. – Човекът една тайна не може да преглътне.

– Да не би да чувам врана да нарича гарвана черен? Или не държите да чуете какво предложих на Доран Мартел?

Варис се изкикоти.

– Може би птиченцата ми го казаха.

– Нима? – Точно това искаше да чуе. – Продължете.

– Дорниците засега се държах настрана от тези войни. Доран Мартел е свикал знамената си, но нищо повече. Омразата му към дома Ланистър е добре известна и общото мнение е, че ще се присъедини към лорд Ренли. Вие искате да го разубедите.

– Всичко това е очевидно – каза Тирион.

– Единствената загадка е какво можете да предложите за съюза му. Принцът е сантиментален човек и още скърби за сестра си Елия и мило то ѝ бебе. Еля – така я наричаше той.

– Моят баща веднъж ми каза, че един лорд никога не позволява на чувството да се изпречва на пътя на амбицията... и ако се окаже, че имаме свободно място в малкия съвет, след като лорд Джанос облече черното...

– Едно място в съвета не е за пренебрегване – призна Варис, – но ще бъде ли достатъчно, за да накара един горд мъж да забрави убийството на сестра си?

– Защо да го забравя? – Тирион се усмихна. – Обещал съм да му доставя убийците на сестра му, живи или мъртви – както предпочита. След като войната свърши, естествено.

Варис го изгледа проникателно.

– Птиченцата ми казват, че принцеса Еля е извикала... определено име... когато дошли за нея.

– Една тайна продължава ли да е тайна, когато я научат всички? – В Скалата на Кастърли беше общоизвестно, че Грегър Клегейн е убил и Еля, и детето ѝ. Говореха, че изнасилил принцесата още с кръвта и мозъка на бебето ѝ по ръцете си.

– Тази тайна е заклет на баща ви човек.

– Баща ми ще е първият, който ще ви каже, че петдесет хиляди дорнци си струват едно бясно псе.

Варис поглади напудрената си буза.

– А ако принц Доран поиска и кръвта на лорда, заповядал на лицарите да извършат деянието...

– Бунтът се водеше от Робърт Баратеон. В крайна сметка всички заповеди са произтичали от него.

– Робърт не беше в Кралски чертог.

– Нито Доран Мартел.

– Така. Значи – кръв за гордостта му и място в съвета – за амбицията му. Злато и земя – това се разбира от само себе си. Сладко предложение... но прекаленото сладко може да е отровно. Ако аз бях принцът, щях да поискам нещо повече преди да посегна към питата с мед. Някакъв знак, че не ме мамят, някаква сигурна гаранция срещу измяна. – Варис се усмихна с най-мазната си усмивка. – Чудя се, коя точно ще му предложите?

Тирион въздъхна.

– Знаете го, нали?

– Щом го поставяте така – да. Томен. Не бихте могли да предложите Мирцела едновременно на Доран Мартел и на Лиза Арин.

– Напомнете ми никога повече да не играя с вас тези игрички на отгатване. Мамите.

– Принц Томен е добро момче.

– Стига да успее да го измъкна от Церсей и Джофри, докато е още малък, би могъл дори да порасне добър мъж.

– И добър крал?

– Джофри е крал.

– А Томен е наследник, ако нещо неприятно се случи с Негова милост. Томен, чийто нрав е толкова мил и забележително... податлив.

– Подозрителен ум имате, Варис.

– Ще го приема като похвала, милорд. Във всеки случай принц Доран едва ли ще прояви равнодушие към голямата чест, която му оказвате. Ловко, бих казал... но с един малък недостатък.

Джуджето се засмя.

– И той се казва Церсей?

– Какво струват държавните интереси пред майчината любов към милия плод на нейната утроба? Може би, заради славата на своя дом и сигурността на кралството, кралицата ще склони да бъде убедена да изпрати в залог Томен или Мирцела. Но и двамата? Със сигурност не.

– Това, което Церсей не знае, не би могло да ме уязви.

– А ако Нейна милост разкрие намеренията ви преди още да е съзрял този ваш план?

– Ами – отвърна той, – тогава със сигурност ще знам, че човекът, който ѝ го е казал, определено е мой враг.

А когато Варис се изкиска, той си помисли: „Трима“.

САНСА

„Ела тази нощ в леса на боговете, ако искаш да си идеш у дома.“

Думите бяха същите и след стотното прочитане, както и след първото, когато откри под възглавницата си сгънатото късче пергамент. Не знаеше как се е озовало тук, нито кой го е пратил. Бележката беше без подпис, без печат, а почеркът – непознат. Тя го притисна до гърдите си и сама си нашепна думите. „Ела тази нощ в леса на боговете, ако искаш да си идеш у дома“ – промълви със затаен дъх.

Какво можеше да означава? Дали не трябваше да го занесе на кралицата, за да докаже, че е добра? Плахо потърка корема си. Ярочервеният оток, оставен ѝ от сир Мерин, беше погаснал до мръсножълто, но още болеше. Когато я удари, юмрукът му беше в стоманена ръкавица. Сама си беше виновна. Трябваше да се научи по-добре да крие чувствата си, за да не ядосва Джофри. Когато чу, че Дяволчето е изпратило Джанос Слинг на Вала, се беше забравила и възкликна: „Другите да го вземат дано“. Кралят не остана доволен.

„Ела тази нощ в леса на боговете, ако искаш да си идеш у дома.“

Санса толкова упорито се беше молила. Възможно ли бе това да е най-последният отговорът за нея, някой истински рицар, пратен, за да я спаси? Навярно беше някой от близнаците Редвин или храбрият сир Бейлон Суан... или дори Берик Дондарион, младият лорд, в когото приятелката ѝ Джейн Пули се беше влюбила, с неговата тъмnozлатиста коса и звездичките по черния му плащ.

„Ела тази нощ в леса на боговете, ако искаш да си идеш у дома.“

А ако се окажеше някоя жестока шега на Джофри, като в деня, когато я отведе на бойниците, за да ѝ покаже главата на баща ѝ? А може би беше някаква коварна клопка, за да докажат, че е невярна. Ако отидеше в гората на боговете, дали нямаше да завари сир Илин Пейн да я чака седнал под дървото на сърцето с Лед в ръката и светлите му очи да дебнат дали ще се появи?

„Ела тази нощ в леса на боговете, ако искаш да си идеш у дома.“

Когато вратата се отвори, тя бързо пхна бележката под завивката си и седна на нея. Беше слугинята ѝ, онази, дето приличаше на сива мишка, с тънката кафеникава коса.

– Какво искаш? – попита сърдито Санса.

– Ще иска ли милейди баня тази вечер?

– По-скоро огън... Студено ми е. – Наистина трепереше, въпреки че денят беше топъл.

– Както желаете.

Санса подозрително изгледа момичето. Беше ли видяла бележката? Дали тя не я беше сложила под възглавницата? Не й се струваше вероятно – момичето изглеждаше глупаво, не от онези, които ще носят тайни бележки, но Санса не я познаваше. Кралицата сменяше слугините й на всеки две денонощия, за да е сигурна, че няма да се сприятели с никоя.

Когато огънят в камината се разгоря, Санса й благодари сухо и й заповяда да напусне. Момичето бързо се подчини, както винаги, но на Санса й се стори, че забелязва нещо в очите й. Бързаше несъмнено да донесе на кралицата или може би на Варис. Сигурна беше, че всичките й слугини я шпионират.

След като остана сама, хвърли бележката в огъня и загледа как пергаментът се сгърчи и почерня. „Ела тази нощ в леса на боговете, ако искаш да си идеш у дома.“ Премести се на прозореца. Надникна долу и видя един нисък рицар в бледа като луната броня и с тежък бял плащ да крачи по подвижния мост. Ако се съдеше по ръста му, можеше да е само сир Престън Грийнфилд. Кралицата й беше дала свобода в чертите на замъка, но въпреки това държеше да знае къде ходи, ако се опита да излезе толкова късно от Стегата на Мегор. Какво щеше да му каже? Изведнъж изпита радост, че бе съобщила да изгори бележката.

Развърза ризата си и се пхна в леглото, но не можа да заспи. „Дали той още е там? Колко ли ще чака?“ Беше толкова жестоко: да й изпрати бележка и нищо да не каже. Мислите кръжаха ли кръжаха в главата й.

Поне да си имаше някого, който да й каже какво да прави. Липсваше й септа Мордейн и още повече й липсваше Джейн Пули, най-вярната й приятелка. Септата беше изгубила главата си с останалите, с единственото престъпление, че е служила на дома Старк. Санса не знаеше какво се е случило с Джейн, която бе изчезнала от покоите си и повече никой не спомена за нея. Мъчеше се да не мисли прекалено често за тях, но спомените понякога идваха неканени, а след това се оказваше трудно да съдържи сълзите си. Понякога дори й липсваше сестра й. Но Аря вече се беше върнала жива и здрава в Зимен хребет, сигурно танцуваше и шиеше, играеше си с Бран и малкия Рикон, можеше дори ако поиска да язди през зимното градче. На Санса също й позволяваха да язди, но само в двора, и беше досадно по цял ден да обикаляш в кръг между стените.

Беше съвсем будна, когато чу вика. Далечен отначало, после се усили. Много гласове, които викаха наведнъж. Думите не можеше да

различни. Имаше освен това и коне, тропот на копита и човешки крака, крещяха команди. Промъкна се до прозореца и видя тичащи мъже по стените – носеха копия и факли. „Върни се в леглото си – каза си Санса, – това теб не те засяга, пак някаква неприятност в града.“ На кладенците приказваха, че в града напоследък ставали много неприятни неща. Хората се трупаха на тълпи, побягнали от войната, и много от тях нямали с какво да преживеят, освен да крадат и да се избиват. „Лягай си.“

Но щом погледна отново, белия рицар го нямаше, мостът над сухия ров беше съвсем празен.

Санса се обърна, без да мисли, и се затича към гардероба. „О, какво правя?“ – запита се, докато се обличаше. „Това е лудост!“ По крепостните стени се виждаха много горящи факли. Дали най-после не бяха дошли Станис и Ренли, за да убият Джофри и да вземат трона на брат си? Ако беше така, стражите щяха да вдигнат подвижния мост и да откъснат Стегата на Мегор от външния замък. Санса се заметна с просто сиво наметало и вдигна ножа, с който обикновено си режеше месото. „Ако е някакъв капан, по-добре да умра, отколкото да позволя отново да ме наранят.“ Ножа скри под наметалото.

Докато се измъкваше в тъмното, край нея притичаха мечоносци в червени плащове. Изчака, докато се скрият, след което притича към непазения от никого мост. В двора мъжете затягаха коланите с мечовете си и ремъците на седлата. Тя зърна близо до конюшните сир Престън с още трима от Кралската гвардия, в светли като луната плащове – помагала на Джофри да облече доспехите си. Когато видя краля, дъхът ѝ секна. За щастие той не я видя. Викаше да му дадат меч и арбалета.

Шумът затихна, когато навлезе вътре в замъка, без да смее да обърне поглед назад от страх, че Джофри може да я гледа... или още по-лошо, че я преследва. Стъпалата се виеха напред, прошарени от мигащите светлини от тесните прозорци горе. Докато стигне горната площадка, Санса едва дишаше. Затича се по някаква сенчеста колонада, притискайки се в стената за да си поеме дъх. Когато нещо се отърка в крака ѝ, едва не припадна, но се оказа само котка, проскубан черен котарак с наполовина откъснато ухо. Животното изсъска и избяга с един скок.

Докато стигне до горичката на боговете, шумовете бяха заглъхнали и далечният кънтеж на стомана и мъжките викове едва се чуваха. Санса се загърна плътно в наметалото. Ухаеше силно на пръст и влажни листа. „На Лейди тук щеше да ѝ хареса“ – помисли тя. Нещо диво имаше в гората на боговете; дори тук, в сърцето на замъка в сърцето на големия град, човек можеше да усети как боговете го гледат с хиляда невидими

очи.

Санса бе предпочитала майчините си богове пред тези на баща си. Обичаше статуите им, картините върху оловно стъкло, аромата на горящия тамян, септоните с техните ярки халати и кристали, вълшебната игра на дъгата над олтарите, инкрустирани с перли и с оникс. Но не можеше да отрече, че и в гората на боговете се таи незрима мощ. Особено нощем. „Помогнете ми – замоли се тя, – пратете ми приятел, истински рицар, който да ме закриля...“

Пристъпваше от дърво до дърво и усещаше грапавата им кора под пръстите си. Листата се отриваха в бузите ѝ. Дали не беше закъсняла? Той нямаше да си тръгне набързо, нали? Нямаше да я остави. А дали изобщо го имаше? Смееше ли да рискува и да го повика? Толкова приглушено и тихо изглеждаше тук...

– Боях се, че няма да дойдеш, дете.

Санса рязко се извърна. От сенките излезе мъж. Едър, дебеливрат, стъпваше тромаво. Носеше тъмносив халат, с дръпната напред качулка, но когато тънкото снопче луна докосна бузата му, тя го позна веднага по петнистата кожа и синкавата паяжина жили под нея.

– Сир Донтос – едва промълви тя с разбито сърце. – Вие ли бяхте?

– Да, милейди. – Когато пристъпи към нея, Санса надуши киселата воня на вино в дъха му. – Аз. – Протегна ръка.

Санса се дръпна назад.

– Недейте! – Пъхна ръка под наметалото си към скрития нож. – Какво... какво искате от мен?

– Само да ти помогна – каза Донтос, – както ти ми помогна.

– Пиян сте, нали?

– Само чаша вино, за кураж. Ако ме хванат, кожата ще ми съдерат от гърба.

„А на мен какво ще направят?“ Санса усети, че мисли отново за Лейди. Тя можеше да подуши лъжата, можеше, но беше мъртва, баща ѝ я беше убил, заради Аря. Извади ножа и го изпъна напред с двете си ръце.

– Ще ме намушкаш ли? – попита Донтос.

– Да – каза тя. – Кажете ми кой ви изпрати.

– Никой, мила лейди. Кълна се в честта си на рицар.

– Рицар? – Джофри беше постановил той да не бъде повече рицар, а само глупак, шут, стоящ по-долу и от Лунното момче. – Молих се на боговете за рицар, който да дойде да ме освободи – каза тя. – Молих се и се молих. Защо трябваше да ми изпратят един пиян стар глупак?

– Заслужавам си го, макар че... знам, че е странно, но... през всичките години, докато бях рицар, всъщност бях глупак, а сега, когато съм глупак, мисля... мисля, че мога да намеря в себе си сила отново да стана рицар, мила лейди. И все заради вас... заради добротата и смелостта ви. Вие ме спасихте... не само от Джофри, но и от самия мен. – Гласът му заглъхна смутено. – Според певците някога е имало един глупак, който станал най-великият рицар...

– Флориан – прошепна Санса и я полазиха тръпки.

– Мила лейди... аз ще бъда вашият Флориан – изломоти Донтос и падна на колене пред нея.

Санса бавно свали ръката си с ножа. Усети главата си странно олекнала, сякаш се бе понесла в празното. „Това е лудост, да се доверя на този пияница, но ако обърна гръб, дали шансът отново ще ме споходи някога?“

– Как... как бихте могли да го направите? Да ме изведете оттук?

Сир Донтос вдигна очи към нея.

– Да ви измъкна от замъка... това ще бъде най-трудното. Но излезете ли веднъж оттук, има кораби, които могат да ви откарат до дома. Ще трябва да намеря пари и да го уредя, това е всичко.

– Можем ли да тръгнем още сега? – плахо попита тя, без да смее да се надява.

– Още тази нощ? Не, милейди, боя се, че не. Първо трябва да измисля най-безопасния начин да ви изведе от замъка, когато часът узрее. Няма да е лесно, нито бързо. Те следят и мен. – Облиза нервно устни. – Ще го приберете ли този нож?

Санса пхна ножа под наметалото си.

– Станете, сир.

– Благодаря ви, мила лейди. – Сир Донтос трмаво се изправи и изтупа пръстта и полепналите листа от коленете си. – Вашият баща беше един от най-верните служители някога на кралството мъже, но аз останах настрана и гледах безучастно как го убиха. Не казах нищо, не предприех нищо... и въпреки това, когато Джофри беше готов да ме убие, вие се намесихте. Лейди, аз никога не съм бил герой, не съм като Риам Редвин, нито като Баристан Храбрива. Не съм печелил турнири, нямам зад гърба си бойни подвизи... но все пак бях рицар, а вие ми помогнахте да си спомня какво означава това. Животът ми е окаян, но е ваш. – Сир Донтос се подпря на един от чворестите клони на дървото на сърцето. Тя забеляза, че трепери. – Заклевам се пред бащините ви богове за свидетели, че ще ви заведа у дома.

„Той се закле.“ С тържествена клетва, пред боговете.

– Тогава... ще се оставя в ръцете ви, сир. Но как ще разбере, когато дойде часът да тръгнем? Друго писмо ли ще ми изпратите?

Сир Донтос се озърна неспокойно.

– Рискът е твърде голям. Трябва да идвате тук, в гората на боговете. Колкото може по-често. Тук е най-безопасното място. Единственото безопасно място. Никъде другаде. Нито във вашите покои, нито в моите, нито по стълбища или в двора, дори да ни се струва, че сме сами. И камъните имат уши в Червената цитадела, и само тук можем да си говорим на свобода.

– Само тук – повтори Санса. – Ще го запомня.

– И ако изглеждам жесток, насмешлив или безразличен, когато ни гледат други хора, простете ми, мило дете. Имам да играя роля и вие трябва да правите същото. Една грешна стъпка и нашите глави ще украсят стените както тази на баща ви.

Тя кимна.

– Разбирам.

– Ще трябва да бъдете смела и силна... и търпелива, търпелива най-вече.

– Ще бъда – обеща тя, – но... моля ви... направете го колкото може по-скоро. Страх ме е...

– И мен – каза с вяла усмивка сир Донтос. – А сега трябва да си вървите преди да са усетили, че ви няма.

– Няма ли да дойдете с мен?

– По-добре никога да не ни виждат заедно.

Санса кимна, направи една крачка... и се обърна рязко, плахо, и леко го целуна по бузата със затворени очи.

– Мой Флориан – прошепна тя. – Боговете чуха молитвата ми.

Понесе се по речния бряг, покрай малката кухничка и свинарника, забързаните й стъпки се приглушиха от квиченето на шопарите в кочините. „У дома – помисли Санса, – у дома, той ще ме отведе у дома, той ще ме спаси, моят Флориан.“ Песните за Флориан и Джонквил бяха любимите й. „И Флориан е бил сърдечен като него, макар и не толкова стар.“

Тичаше презглава по витото стълбище, когато някой изникна от скрития праг, Санса се блъсна в него и се олюля. Железни пръсти я стегнаха за кръста преди да падне и един плътен глас изхриптя в ушите й:

– Търкалянето по стъпалата е дълго, птиченце. И двама ни ли искаш да убиеш? – Гласът му стържеше като трион по камък. – Сигурно

го искаш.

„Хрътката!“

– Не, милорд. Простете. Никога не бих могла... – Санса извърна очи, но беше късно, беше видял лицето ѝ. – Моля ви, пуснете ме, боли ме.

– И защо птиченцето на Джоф е полетяло по серпентината в тъмна доба? – Санса не му отвърна и той я разтърси. – Къде беше?

– В г-гората на б-боговете, милорд – промълви тя, без да смее да го лъже. – Молах се... молах се за баща ми и... за краля, молах се да е жив и здрав.

– Мислиш, че съм толкова пиян, та да повярвам на това? – Пусна ръбата ѝ, леко се олюля, ивици от светлина и мрак зашариха по ужасното му изгорено лице. – Изглеждаш почти жена... лице, гърдички, вече си и по-висока, почти... ех, но все още си едно малко глупаво момиченце, нали? Все си пееш песничките, на които са те учили... ще ми изпееш и на мен песничка, нали? Хайде. Изпей ми я. Някоя песен за рицари и прелестни девизи. Ти обичаш рицарите, нали?

Плашеше я.

– И-истинските рицари, милорд.

– Истинските рицари – повтори той с подигравка. – И не съм толкова лорд, колкото рицар. Трябва ли да ти го набия в главата? – Клегейн залитна и едва не падна. – Богове, прекалих с виното. Ти обичаш ли вино, птиченце? Истинско вино? Кана горчиво червено, тъмно като кръв, това му трябва на един мъж. Или жена. – Засмя се хрипливо и поклати глава. – Пиян съм като псе, проклет да съм. Ела сега. Да те приберем в клетчицата, птиченце. Аз ще те заведа. Цяла-целеничка за краля да те опазя. – Хрътката я бутна напред с непривична нежност и тръгна след нея по стъпалата. Беше потънал в мрачно мълчание, сякаш забравил, че е с него.

Когато стигнаха Стегата на Мегор, тя се уплаши като видя, че мостът се пази вече от сир Борос Блънт. Високият му бял шлем се завъртя, щом чу стъпите им. Санса трепна и се присви от погледа му. Сир Борос беше най-лошият от Кралската гвардия, грозен мъж със зъл нрав, вечно навъсен и сърдит.

– От тоя няма какво да се боиш, момиче. – Хрътката сложи тежката си длан на рамото ѝ. – Колкото и да се ежи, от крастава жаба тигър не става.

Сир Борос вдигна забралото си.

– Сир, къде...

– Майната ти с твоето сир, Борос. Ти си рицарят, не аз. Аз съм кралското псе, запомни го.

– Кралят търсеше псето си преди малко.

– Псето му пиеше. Беше ваш ред да го пазите, сир. Вие и другите ми братя.

Сир Борос се обърна към Санса.

– Вие защо не сте в покоите си в този късен час, лейди?

– Ходих в гората на боговете, за да се помоля за спасението на краля. – Лъжата този път прозвуча по-добре, почти искрено.

– Очакваш да спи при целия този шум? – каза Клегейн. – За какво беше тази връва?

– Глупци при портата – изсумтя сир Борос. – Нечий развързан език пуснал мълвата за сватбен пир за Тирек и на тези нещастници им бръмнало в главите, че може и тях да поканят. Негова милост извърши набег и ги пръсна.

– Храбрец – процеди Клегейн.

„Ще видим колко ще е храбър, когато се изправи пред брат ми“ – помисли Санса. Хрътката я придружи по моста. Докато се изкачваха по стръмното стълбище, тя заговори:

– Защо позволявате на хората да ви наричат „псе“? Не давате на никого да ви нарече рицар.

– Обичам псетата повече от рицарите. Бащата на баща ми е бил кучкар на Скалата. В една есенна година лорд Титос се озовал между една лъвица и плячката ѝ. Не ѝ пукало на лъвицата, че е символът на Ланистър. Лъвицата разкъсала коня на милорд и щяла да подхване и него, но дошъл дядо ми с псетата си. Три от тях загинали, докато я прогонят. Дядо ми изгубил единия си крак, затова Ланистър го обезпечил със земи и кула, а сина му взел за скуайър. Трите кучета на нашето знаме са трите, които загинали, върху жълтото на есенната трева. Едно псе ще умре за теб, но никога няма да те излъже. И винаги ще те гледа в лицето. – Хвана я под челюстта, повдигна брадичката ѝ, пръстите му я стиснаха и я заболя. – А това не е по силите на малките птиченца, нали? Така и не получих песента си.

– Аз... знам една за Флориан и Джонквил.

– Ха! Флориан и Джонквил? Един глупак и неговата трътка. Спести ми я. Но някой ден ще изтръгна песничка от теб, все едно дали го искаш, или не.

– Ще ви я изпея на драго сърце.

Сандор Клегейн изсумтя.

– Какво сладурче, а как лошо лъже. Кучето, знаеш ли, подушва лъжата. Огледай се и помириши добре. Тук е пълно с лъжци... и всеки от тях е по-добър от теб.

АРЯ

Когато се покатери чак на най-високия клон, Аря успя да зърне комините, надничачи зад дърветата. По брега на езерото, до малкото вливащо се в него поточе се виждаха скупчени сламени покриви и дървен кей, протягащ се във водата до една ниска дълга постройка, покрита с каменни плочи.

Тя се изпъна още напред и клонът се огъна от тежестта ѝ. На кея нямаше привързани лодки, но се виждаха тънките струйки дим, виещи се над няколко комина, и част от фургон, показващ се зад една конюшня.

„Тук има някой.“ Аря прехапа устна. Всички други места, на които се бяха натъквали, се оказваха празни и запустели. Ферми, села, замъци, септи, плевници – все едно. Което ставаше за горене, Ланистърите го бяха изгорили; което можеше да мре, бяха го избили. Където бяха могли, бяха подпалили дори горите, макар че листата още бяха зелени и мокри от скорошните дъждове и пожарите не се бяха разпространили.

– И езерото щяха да подпалят, ако можеха – бе казал Джендри и Аря знаеше, че е прав. В нощта на бягството им пламъците от горящото градче блестяха толкова ярко над водата, че сякаш езерото наистина беше пламнало.

Когато най-сетне на следващата нощ събраха кураж да се промъкнат обратно в руините, не беше останало нищо освен почернели камъни, кухите коруби на опожарените къщи и трупове. Тук-там още се вдигаха на тънки струи пушеци от пепелта. Горещата баница ги умоляваше да не се връщат, а Ломи ги нарече глупаци и ги прокълна дано сир Амори да ги хване и да избие и тях, но когато стигнаха твърдината, Лорч и хората му вече си бяха отишли. Завариха портите разбити, стените отчасти сринати, а вътрешността – затрупана с непогребани мъртъвци. Само един поглед беше достатъчен за Джендри.

– Всички са избили – каза той. – А и кучета са идвали след тях.

– Или вълци.

– Кучета, вълци – все едно. Тук всичко е свършило.

Но Аря не пожела да тръгне, докато не намериха Йорен. „Не биха могли точно него да убият“, казваше си, много корав и як беше, и освен това – брат от Нощния страж. Каза го и на Джендри, докато търсеха из труповете.

Ударът с брадва, който го бе убил, беше разцепил черепа му на две, но голямата раздвоена брада не можеше да е на друг, нито дрипата, кърпена, протритата и толкова избеляла, че изглеждаше повече сива, отколкото черна. Сир Амори Лорч не се беше погрижил за своите мъртъвци повече, отколкото за убитите от него, и телата на войниците на Ланистър лежаха струпани недалече от трупа на Йорен. Аря се зачуди колко ли от тях са платили с живота си, докато са се мъчили да го надвият.

„Щеше да ме отведе у дома“ – помисли си Аря, докато копаеха дупка за стареца. Твърде много бяха мъртъвците, за да погребат всички, но Йорен поне трябваше да получи гроб, бе настояла тя. „Щеше да ме заведе цяла-целеничка у дома, той ми обеща.“ Едната ѝ половина искаше да заплаче. Другата – да го изрита с яд.

Джендри се беше сетил за кулата на местния лорд и за тримата, които Йорен бе пратил, за да я заемат. Оказа се, че те също били нападнати, но кръглата кула имаше само един вход на втория кат – врата, до която се стигаше със стълба. След като я бяха издърпали навътре, хората на сир Амори не бяха могли да се доберат до тях. Ланистърови бяха струпали сухи храсти около основата и ги бяха подпалили, но камъкът нали не гори, а Лорч нямал търпение да ги подлага на обсада, докато измрат от глад. Кътджак отвори вратата при вика на Джендри и когато Курц каза, че е по-добре да тръгнат на север вместо да се връщат назад, Аря се вкопчи в надеждата, че все пак може да стигнат до Зимен хребет.

Е, това селце не беше Зимен хребет, но сламените му покриви обещаваха топлина и подслон, и може би дори храна, стига да бяха достатъчно смели да рискуват. „Освен ако Лорч не е тук. Той има коне – мъгл е да стигне по-бързо от нас.“

Дълго гледа от дървото, с надеждата, че ще види нещо: човек, кон, знаме някакво, каквото и да е, стига да ѝ помогне да разбере какво става тук. На няколко пъти като че ли зърна някакво движение, но постройките бяха толкова далече, че не можеше да е сигурна. Веднъж съвсем ясно чу конско цвилене.

Във въздуха беше пълно с птици. Врани предимно. Отдалече изглеждаха не по-големи от мухи, кръжаха и пляскаха с криле над сламените покриви. На изток Окото на боговете бе като лист изковано от слънцето синьо, изпълнило половината свят. Понякога, докато се придвижваха бавно покрай тинестия бряг (Джендри не даваше и дума да се спомене за пътища и дори Горещата баница и Ломи бяха съгласни с това), Аря имаше чувството, че езерото я вика. Искеше ѝ се да скочи в тези кротки сини води, отново да се почувства чиста, да поплува, да

попляска и да се попече на слънце. Но не смееше да свали дрехите си, след като другите щяха да я видят, не смееше дори да ги изпере. В края на деня често присядаше на някоя скала и топваше крака в прохладната вода. Най-накрая беше захвърлила изпокъсаните си и прогнили обувки. Отначало ѝ беше трудно да ходи боса, но после пришките се бяха спукали, раните зараснаха и петите ѝ загрубяха като щавена кожа. Тинята беше приятна между пръстите ѝ, харесваше ѝ досегът с топлата пръст под стъпалата ѝ.

На север се виждаше някакво малко гористо островче. А на тридесетина разкрача от брега над водата се плъзгаха три черни лебеда, така изящно... никой не беше им казал, че е дошла войната и не ги интересуваха нито опожарените селища, нито изкланите хора. Тя се загледа в тях с копнеж. Едната ѝ половина искаше да е лебед. Другата – да изяде някой от тях. Беше закусила с каша от жълъди и шепа бръмбари. Свикнали човек с тях, бръмбарите не са толкова лоши. Червеите бяха много по-лоши, но не колкото болката в корема след няколко дни глад. Да се намерят бръмбари и други пълзящи гадини не беше трудно, стига да поразриташ камъните. Аря беше яла веднъж бръмбар като малка, само за да накара Санса да писне от ужас, така че не я беше страх да изяде още някой. Невестулката също не я беше страх, но Горещата баница повърна бръмбара, който се опита да глътне, а Ломи и Джендри дори не искаха да опитат. Предния ден Джендри беше хванал една жаба и си я раздели с Ломи, а няколко дни преди това Горещата баница намери трънки и опоска целия храст, но иначе я караха предимно на вода и жълъди. Курц им показа как да ги мачкат с камъни, докато се получи каша. Вкусът беше ужасен.

Съжаляваше, че джебчията умря. Той знаеше повече за гората от всички други, но го беше улучила една стрела в рамото, докато дърпал стълбата в кулата. Тарбър беше намазал раната с кал и лишеи от езерото и ден-два Курц се кълнеше, че изобщо не го боли, макар че плътта по гърлото му започна да посинява, а надолу от брадичката чак до гърдите му плъзнаха гнойни мехури. След това една заран не намери сили да стане, а на следващата издъхна.

Затрупаха го с камъни и Кътджак поиска меча и ловния му рог, а Тарбър си взе лъка, ботушите и ножа му. Когато заминаха, му бяха взели всичко. Отначало помислиха, че просто са отишли да хванат някой дивеч и че скоро ще се върнат с плячка, за да се хранят всички. Но чакаха и чакаха, докато накрая Джендри не ги накара да продължат. Сигурно Тарбър и Кътджак бяха решили, че имат по-голям шанс да

оцелеят, ако се отгърват от окаяните сирачета, за които трябваше да се грижат. Сигурно щяха да могат, но от това омразата ѝ, че са я оставили, не ставаше по-малка.

Под дървото Горещата баница изляз като куче. Курц им беше казал да използват животински звуци за сигнали. Стар номер при уличните крадци. Но беше умрял преди да ги е научил как да издават звуците. Птичийт зов на Баницата беше ужасен. Кучешкото го докарваше малко по-добре, но не много.

Аря скочи от високия клон на по-долния, изпънала ръце настрани, за да запази равновесие. „Танцуващият по водата никога не пада.“ Пръстите ѝ се свиха около клона и тя направи няколко стъпки, после скочи на по-дебелия клон долу, протегна ръце и се хвана. Кората жулеше пръстите ѝ и издраска стъпалата ѝ. Тя се спусна бързо и скочи от последните шест стъпки, като се превъртя на кълбо.

Джендри ѝ подаде ръка да се изправи.

– Дълго се задържа горе. Успя ли да видиш нещо?

– Рибарско селце, съвсем малко, на север по брега. Преброих двадесет и шест сламени покрива и един с плочи. Видях и част от някакъв фургон. Там трябва да има хора.

Чула гласа ѝ, Невестулката пропъзля от храсталаците. Ломи я бе нарекъл така. Твърдеше, че приличала на невестулка, което не беше вярно, но не можеха да продължават да я наричат „Плачещото момиче“, след като бе престанала да плаче. Устата ѝ беше оцапана. „Дано не е яла пак кал“ – помисли Аря.

– Хора видя ли? – попита Джендри.

– Само покриви – призна Аря. – Но някои от комините пушеха, а чух и цвилене на кон. – Невестулката обгърна краката си с ръце и се сви. Напоследък това правеше.

– Ако има хора, значи има храна – каза Баницата високо. Джендри все му повтаряше да говори по-тихо, но не помагаше. – Може да ни дадат.

– Може и да ни убият – каза Джендри.

– Не и ако се предадем – каза обнадежден Баницата.

– Сега говориш точно като Ломи.

Ломи Зелените ръце седеше опрял гръб между два големи камъка под един стар дъб. При битката в укреплението беше улучен от копие в левия прасец. В края на втория ден започна да куцука, подпирайки се на рамото на Джендри, а сега вече не можеше и това. Бяха наскели клони и изплетоха носилка, но беше бавно, трудно беше да го носят, а и той

хленчеше при всяко подрусване.

– Трябва да се предадем – каза той. – Точно това трябваше да направи Йорен. Трябваше да отвори портите, както ни казаха.

На Аря й беше писнало от непрестанните хленчения на Ломи как Йорен трябвало да се предаде. Само за това говореше, докато го носеха, както и за крака си и за празния си корем.

Горещата баница се съгласи.

– Ама те казаха на Йорен да отвори портите, казаха му в името на краля. Човек трябва да прави каквото му кажат, щом е в името на краля. Всичко стана заради този вонящ старец. Ако се беше предал, щяха да ни оставят на мира.

Джендри се намръщи.

– Рицарите и господарчетата се пленяват едни други и си взимат откупи, но за такива като нас не им пука дали ще се предадем, или не. – Обърна се към Аря. – Друго какво видя?

– Щом е рибарско село, може да ни продадат риба – каза Горещата баница. Езерото гъмжеше от риба, но нямаха с какво да я ловят. Аря се беше опитала с ръце, както го правеше Кос, но рибата се оказа по-бърза от гълъбите, а водата лъжеше очите й.

– За риба не знам. – Аря опипа сплъстената коса на Невестулката и помисли дали няма да е по-добре да я отреже. – По водата има врани. Нещо умряло има там.

– Риба ще е, изхвърлена на брега – каза Горещата баница. – Щом вранияте могат да я ядат, бас държа, че и ние ще можем.

– Трябва да хванем малко врани, тях можем да ядем – намеси се Ломи. – Можем да си напалим огън и да ги изпечем като пилета.

Намръщеше ли се, Джендри изглеждаше много свиреп. Братата му беше пораснала черна и трънлива.

– Казах, никакъв огън.

– Ломи е гладен – проплака Баницата. – И аз също.

– Всички сме гладни – каза Аря.

– Ти не си – сопна й се от земята Ломи. – Воняш на червеи.

Аря за малко щеше да го изрита по раната.

– Казах ти, мога и за теб да изровя червеи, стига да искаш.

Ломи изкриви лице.

– Ако не беше този мой крак, щях да ни хвана глигани.

– Глигани! За да убиеш глиган, ти трябва глиганско копие, коне и кучета, и хора, които първо да ти изкарат глигана. – Баща й беше ловил глигани във Вълчия лес с Роб и Джон. Веднъж дори взе и Бран, но Аря –

никога, макар да беше по-голяма от Бран. Септа Мордейн каза, че ловът на глигани не е за изискани дами, а майка ѝ само обеща, че като порасне, може да ѝ разреши да си има свой ловен сокол. Сега беше пораснала, но ако имаше сокол, сигурно щеше да го изяде.

– Ти пък какво разбираш от лов на глигани? – каза Горещата баница.

– Повече от теб.

Джэндри нямаше настроение да слуша спора им.

– Хайде млъкнете и двамата. Трябва да помисля какво да правим. – Когато се наложи да помисли, винаги изглеждаше, сякаш нещо много го е заболяло.

– Да се предадем – каза Ломи.

– Казах вече да спреш с това „да се предадем“. Дори не знаем кой е там. Сигурно можем да си откраднем храна.

– Ломи можеше да открадне, ако не беше кракът му – каза Горещата баница. – Той беше крадец в града.

– Лош крадец – каза Аря, – иначе нямаше да се остави да го хванат.

Джэндри примижа към слънцето.

– Вечерта е най-подходящото време да се промъкнем. Като притъмнее, ще ида да огледам.

– Не, аз ще ида – заяви Аря. – Ти вдигаш много шум.

Той я изгледа свирепо и каза:

– Двамата ще отидем.

– Трябва да иде Ари – каза Ломи. – Той е по-ловък от теб.

– Казах, двамата отиваме.

– Но ако не се върнете, какво ще стане? Горещата баница не може да ме носи сам, знаеш, че не може...

– А освен това има и вълци – каза Горещата баница. – Снощи ги чух, докато пазех. Виеха някъде наблизо.

Аря също ги беше чула. Беше спала под клоните на един бряст, но воят им я бе събудил. Остана будна цял час, слушаше ги и тръпки лазеха по гърба ѝ.

– А ти няма да ни дадеш да си запалим огън поне да ни пази от вълците – оплака се Баницата. – Не е честно да ни оставите така на вълците.

– Никой няма да ви остави – каза с досада Джэндри. – Ломи има копие, ако дойдат вълци, а ти ще си с него. Ще отидем само да огледаме и толкова. Веднага се връщаме.

– Които и да са, трябва да им се предадете – изхленчи Ломи. – Трябва ми някакъв мехлем за крака, много ме боли.

– Ако видим мехлем за крака ти, ще го донесем – каза Джендри. – Ари, да тръгваме. Искам да се приближим преди да е залязло слънцето. Баница, ти дръж Невестулката тук, да не тръгне след нас.

– Предния път ме ритна.

– Аз тебе ще те ритна, ако не я задържиш тук. – Без да чака отговор, Джендри нахлупи шлема си и тръгна.

Аря трябваше да притичва, за да не изостане. Джендри беше с пет години по-голям от нея и с една стъпка по-висок, при това дългокрак. Известно време той продължи мълчаливо, явно ядосан, и вдигаше много шум. Но накрая спря и каза:

– Мисля, че Ломи ще умре.

Аря не се изненада. Курц бе умрял от раната си, а той беше много по-силен от Ломи. Когато дойдеше нейният ред да го носи, Аря усещаше колко топла е кожата му, усещаше и миризмата на гнило от крака му.

– Може би ако намерим майстер...

– Майстери човек може да намери само в замъци, а дори и да намерим, едва ли ще си цапа ръцете с такива като Ломи. – Джендри се приведе под един нисък клон.

– Не е вярно. – Беше убедена, че майстер Лувин ще помогне на всеки, който потърси помощта му.

– Ще умре, и колкото по-скоро, толкова по-добре за останалите. Би трябвало просто да го оставим, както сам казва. Ако беше ранен някой от нас двамата, знаеш, че той щеше да ни остави. – Спуснаха се в едно стръмно дере и се изкатериха от другата страна, хващайки се за корените. – Омръзна ми да го нося и ми омръзнаха приказките му да се предадем. Ако можеше да се държи на крака, щях да му избия зъбите. Ломи за никого не е от полза. Това плачещо момиче също.

– Ти Невестулката я остави. Тя просто е уплашена и гладна. – Аря се обърна, но този път поне момичето не се мъкнеше след тях. Горещата баница, изглежда, я държеше здраво, както му бе заповядал Джендри.

– Няма полза от нея – опъна се Джендри. – От нея, както и от Баницата и от Ломи. Само ни бавят и накрая заради тях ще ни убият. Ти единствена от цялата тази сган ставаш за нещо. Макар че си момиче.

Аря замръзна на място.

– Не съм момиче!

– Момиче си. Да не мислиш, че съм тъп като тях?

– Не, по-тъп си и от тях. Нощният страж не взима момичета, това го знаят всички.

– Вярно е. Не знам защо Йорен те взе, но сигурно е имал някаква причина. Все пак си момиче.

– Не съм!

– Тогава извади си патката и се изпикай. Хайде.

– Не ми се пикае. Ако ми се пикаеше, щях да я извадя.

– Лъжеш. Не можеш да си извадиш патката, защото нямаш. Не го забелязах отначало, нали бяхме трийсетима, но ти винаги ходиш настрана зад дърветата да пуснеш вода. Няма да видиш Баницата да прави така, нито мен. Щом не си момиче, трябва да си евнух.

– Ти си евнух!

– Знаеш, че не съм. – Джендри се усмихна. – Искаш ли да си извадя патката и да ти го докажа? Аз нямам какво да крия.

– Имаш – изломоти Аря отчаяна да се измъкне от въпроса с патката, дето я нямаше. – Онези златни плащове търсеха теб в хана, а ти така и не поиска да ни кажеш защо.

– Де да знаех. Мисля, че Йорен знаеше, но така и не ми каза. Но защо мислиш, че търсеха и теб?

Аря прехапа устна. Помнеше какво ѝ беше казал Йорен в деня, в който я спипа за косата. „Тая пасмина, половината ще те предадат на кралицата преди да са се изплюли, заради едно опрощение и няколко сребърника отгоре. Другата половина ще направят същото, само дето първо ще те изнасят.“ Само че Джендри беше различен, кралицата търсеше и него.

– Ще ти кажа, ако и ти ми кажеш – отвърна тя примирено.

– Щях да ти кажа, ако знаех, Ари... всъщност ти така ли се казваш, или си имаш момичешко име?

Аря изгледа сърдито един корен в краката си. Съзнаваше, че с прес-труквите е свършено. Джендри знаеше, а тя нямаше нищо в гащите си, за да го убеди в обратното. Можеше или да извади Игла и да го убие на място, или да му се довери. Не беше сигурна, че ще може да го убие, дори да се опиташе – той също имаше меч, а и беше много по-силен. Оставаше ѝ само истината.

– Ломи и Горещата баница не бива да го узнаят – каза тя.

– Няма да го узнаят – закле се той. – Поне от мен.

– Аря. – Вдигна очи и го погледна. – Името ми е Аря. От дома Старк.

– От дома... – Помълча малко, докато го възприеме. – Ръката на краля се казваше Старк. Онзи, дето го убиха като изменник.

– Той не беше изменник. Беше баща ми.

Джендри се ококори.

– Затова значи смяташе, че...

Тя кимна.

– Йорен ме водеше в Зимен хребет.

– Аз... но тогава ти си знатна и... ще станеш лейди...

Аря погледна опърпаните си дрехи и босите си крака, напукани и целите в мазоли. Погледна мръсното под ноктите си, почернелите кели по лактите си, драскотините по ръцете си. „Септа Мордейн не би ме познала дори. Санса може би, но ще се престори, че не ме познава.“

– Майка ми е лейди, както и сестра ми, но аз никога не съм била лейди. И няма да стана.

– Била си. Ти си дъщеря на лорд и си живяла в замък, нали? И... о богове, но аз... – Изведнъж Джендри се обърка, почти се уплаши. – Всичко това за патките, не трябваше изобщо да го казвам. И съм пикал пред теб, и всичко... Аз... моля ви за извинение, милейди.

– Я престани! – изсъска му Аря. Подиграваше ли й се?

– Имам все някакво възпитание, милейди – каза упорит както винаги Джендри. – Когато в работилницата дойдеха знатни момичета с бащите си, майсторът ми казваше, че трябва да коленича и да говоря само когато ми заговорят, и да ги наричам „милейди“.

– Ако започнеш да ми викаш „милейди“, дори и Горещата баница ще го забележи. И ще е по-добре да продължиш да пикаеш, както досега.

– Както заповяда милейди.

Аря го шибна в гърдите с две ръце. Той се спъна в един камък и тупна по задник на земята.

– Що за господарска дъщеря си ти? – изсмя се той.

– Такава! – Аря го изрита в хълбока, но това само го разсмя още повече. – Смей се колкото си щеш. Аз ще ида да видя кой е в селото. – Слънцето вече се беше скрило под дърветата; здрачът скоро щеше да се спусне над тях. Този път Джендри трябваше да забърза след нея. – Това надушваш ли го? – попита тя.

Той подуши във въздуха.

– Гнила риба?

– Знаеш, че не е.

– А ти внимавай. Аз ще обиколя откъм запад. Виж дали има някакъв път. Трябва да има, щом си видяла фургон. Ти хвани по брега. Ако ти потрябва помощ, излай като куче.

– Това е тъпо. Ако ми потрябва помощ, ще извикам „помощ“. – Тя

побягна безшумно по меката трева. Когато погледна през рамо, той я гледаше с онзи болезнен израз, показващ, че мисли. „Сигурно си мисли, че не би трябвало да позволи на милейди да ходи да краде храна.“ Аря просто знаеше, че отсега нататък ще се държи глупаво.

Когато се приближи до селото, миризмата се усили. Не й миришеше на гнила риба. Вонята беше по-силна и по-гнусна. Нослето ѝ се сбръчка.

Където дърветата оредяваха, се промъкваше през хрусталаците тиха като сянка. На всеки няколко крачки спираше да се послуша. Третия път чу коне, както и мъжки глас. А миризмата стана още по-лоша. „Миризма на мъртвец, това е.“ Беше я мирисала преди, покрай Йорен и другите.

Южно от селото растеше гъста горичка калина. Докато стигне до нея, дългите сенки на залеза почнаха да чезнат и излязоха светулки. Зад високите храсти виждаше сламените покриви. Промъкна се още напред, стигна до някакъв ров и пропълзя по корем, съвсем скрита, докато не видя от какво идва миризмата.

До кротко приплясващите води на Окоето на боговете бяха вдигнали груба бесилка и по дългата редица стълбове с въжени клупове висяха останки от хора, с оковани във вериги крака, а враните кълвяха плътта им и прехвърчаха от труп на труп. На всяка врана се падаха по стотина мухи. Когато вятърът духна откъм езерото, най-близкият труп леко се завъртя на клупа. Враните бяха изкълвали повечето от лицето му и още нещо го кълвеше, нещо по-голямо. Гърлото и гърдите бяха разкъсани и на мястото на разпирания корем се виждаха лъскави черва и късове раздърпана плът. Едната ръка беше откъсната направо от рамото; Аря видя костите на няколко стъпки от тялото, нащърбени от клюновете на гладните птици и очистени от месото.

Накара се насила да погледне другия до него, и после другия отвъд него, и по-нататък, повтаряйки си, че е твърда като камък. Все труповете, така разкъсани и изгнили, че ѝ трябваше време, докато осъзнае, че са били съблечени преди да ги обесят. Не приличаха на голи хора; почти не приличаха на хора. Враните бяха изяли очите им, а и лицата им. От шестия в дългата редица не беше останало нищо освен единия крак, още вързан във веригата – и се полюшваше с всеки полъх на вятъра.

„Страхът сече по-дълбоко от мечовете.“ Мъртъвците не можеха да я наранят, но онези, които ги бяха убили, можеха. Далече зад бесилката стояха двама мъже в плетени ризници, подпрени на копията си пред дългата ниска постройка край водата, онази с каменните плочи на покрива. В калната земя пред нея имаше забити два пилон и на всеки от

дървените пръти висеше знаме. Едното изглеждаше червено, а другото – по-светло, бяло или жълто може би, но и двете бяха провиснали унило в безветрения сумрак и тя не можеше да е сигурна, че червеното е пурпурът на Ланистър. „Не е нужно да виждам лъва, достатъчни са мъртъвците, кой друг може да е освен Ланистър?“

И тогава се чу вик.

Двамата копиеносци се извърнаха към вика и се появи трети, който буташе пред себе си пленник. Беше вече много тъмно, за да се видят лицата им, но пленникът носеше лъскав стоманен шлем и когато Аря видя рогата, разбра, че е Джендри. „Ах, ти, глупав глупав глупав ГЛУПАВ!“ – помисли тя. Искаше ѝ се да го ритне.

Пазачите говореха високо, но бяха твърде далече, за да различи думите им, особено при това пърхане и грачене на враните наблизко. Един от копиеносците смъкна шлема от главата на Джендри и го попита нещо, но отговорът, изглежда, не му хареса, защото го удари през лицето с дръжката на копие то си и го събори на земята. Онзи, който го бе заловил, го изрита, докато вторият копиеносец опитваше на главата си шлема с формата на бича глава. Накрая го изправиха и го подкараха към склада. Щом отвориха тежките дървени врати, навън изхвърча някакво момче, но един от пазачите го сграбчи за ръката и го повлече обратно. От сградата се чу хлипане и после – писък, толкова силен и пълен с болка, че Аря прехапа устна.

Стражите бутнаха Джендри и момчето вътре и залостиха вратата. Точно тогава лъхна въздишката на вятъра откъм езерото и знамената се размърдаха и се надигнаха. Едното на високия пилон беше със златния лъв, както Аря се боеше. На другото се виждаха три тичащи черни фигури по жълто като масло поле. Кучета, помисли тя. Беше ги виждала тези кучета, но къде?

Все едно. Единственото важно сега беше, че бяха хванали Джендри. Нищо, че наистина беше опърничав и глупав, трябваше да го измъкне. Чудеше се само дали знаят, че кралицата го иска.

Единият от стражите свали шлема си и нахлузи на главата си този на Джендри. Това я ядоса, но знаеше, че не може да направи нищо, за да го спре. Стори ѝ се, че чу нови писъци от вътрешността на дългата постройка, но бяха приглушени от дебелите стени и не беше сигурна.

Задържа се достатъчно дълго и видя смяната на стражата, а покрай това – и много други неща. Идваха и си отиваха други мъже. Водеха конете си до потока на водопой. От гората се върна ловна група, – носеха на прът убита сърна. Тя ги погледа как я изкормиха и след това

накладоха огън от другата страна на потока, и миризмата от печашото се месо странно се смеси с вонята на гнила леш. Празният ѝ корем изръмжа и тя се уплаши, че ще повърне. Очакваната храна изкара още мъже от къщите, почти всички облечени в опърпани плетени ризници и кожа. Когато сърната се изпече, отнесоха най-добрите късове в една от къщите.

Аря реши, че тъмното ще ѝ позволи да пропълзи и да освободи Джендри, но пазачите запалиха факли. Някакъв скуайър занесе на двамата пазачи пред дървената врата месо, а след малко при тях дойдоха други двама и взеха да си подават мях с вино. След като го пресушиха, другите си отидоха, но първите двама останаха, подпрени на копията си.

Нощта бе черна и тънкият лунен сърп ту се показваше, ту се скриваше зад тичащите облаци. „Тиха като сянка“ – припомни си тя и запристъпва през дърветата. В тази тъмница не смееше да затича от страх да не се спъне в някой корен и да падне. Вляво от нея Окоето на боговете тихо приплясваше брега. Вдясно вятърът въздишаше в клоните и листата шумоляха и помръдваха. В далечината се носеше вълчи вой.

Ломи и Горещата баница едва не напълниха гащите, когато излезе от дърветата зад тях.

– Тихо – скастри ги тя и сложи ръка на рамото на Невестулката, за да не побегне.

Горещата баница я зяпна ококорен.

– Мислехме, че сте ни оставили. – Държеше късия меч, който Йорен бе взел от златния плащ. – Уплаших се да не си вълк.

– Джендри къде е? – попита Ломи.

– Хванаха го – прошепна Аря. – Трябва да го измъкнем. Баница, трябва да ми помогнеш. Ще се промъкнем, ще убием пазачите и след това ще отворим вратата.

Горещата баница и Ломи се спогледаха.

– Колко са?

– Не можах да ги преброя – призна Аря. – Поне двайсет, но на вратата са само двама.

Горещата баница изглеждаше готов да зареве.

– Не можем да надвием двайсет.

– Ти трябва да надвиеш само един. Аз ще се оправя с другия, измъкваме Джендри и бягаме.

– Трябва да се предадем – каза Ломи. – Просто да отидем и да се предадем.

Аря поклати упорито глава.

– Тогава просто го остави, Ари – замоли я Ломи. – Те не знаят за нас. Ако се скрием, ще си отидат и няма да ни търсят. Знаеш го. Не е наша вината, че са хванали Джендри.

– Ломи, много си тъп – отвърна му Аря ядосано. – Ти ще умреш, ако не измъкнем Джендри. Кой ще те носи?

– Ти и Горещата баница.

– През цялото време, без никой друг да ни помага? Няма да можем. Джендри беше силният. Все едно, приказките ти не ме интересуват, аз се връщам за него. – Погледна Горещата баница. – Идваш ли?

Той погледна Ломи, после нея и пак Ломи.

– Ще дойда – отвърна с неохота.

– Ломи, ти пази Невестулката тук.

Той хвана момиченцето за ръката и го придърпа към себе си.

– А ако дойдат вълците?

– Тогава им се предай – посъветва го Аря.

Докато стигнат до селото, сякаш изтекоха часове. Баницата непрекъснато се спъваше в тъмното, залиташе и падаше, и Аря трябваше да го изчаква и да се връща да го вдига. Накрая го хвана под мишницата и го поведе през дърветата.

– Просто мълчи и върви.

Когато очите им успяха да различат смътното мъждукане на огньовете в селцето под черното небе, му каза:

– В края на гората има обесени мъртъвци, но няма защо да се боиш от тях, само запомни, че страхът сече по-силно от мечовете. Трябва да се доближим съвсем тихо и бавно. – Горещата баница кимна.

Тя първа пропълзя под дългата платформа на бесилката и зачака от другата страна, Горещата баница се появи пребледнял и задъхан, с окървавено и издраскано лице и ръце. Понечи да каже нещо, но Аря опря пръст на устните му. На четири крака запълзяха покрай бесилката под полюшващите се от вятъра мъртъвци. Баницата нито погледна нагоре, нито издаде звук.

Докато враната не кацна на гърба му и той не ахна приглушено.

– Кой е там? – изведнъж прогърмя глас в тъмното.

И Горещата баница скочи на крака.

– Предавам се! – Хвърли меча и десетина врани заграчиха сърдите и запляскаха с криле около обесените. Аря го сграбчи за глезена и се опита да го смъкне долу, но той се отскубна, затича напред и замаха с ръце. – Предавам се, предавам се!

Тя скочи и измъкна Игла, но изведнъж мъжете я обградиха

отвсякъде. Аря замагна към най-близкия, но той посрещна удара ѝ с облечената си в стомана ръка, друг я удари с юмрук в корема и я събори на земята, а трети измъкна меч от ръката ѝ. Когато се опита да го хапе, зъбите ѝ изтракаха в студеното и мръсно плетиво на ризницата.

– Охо, я ни вижте колко сме люти! – засмя се мъжът. Ударът на железния му юмрук я зашемети.

Говореха над нея, но Аря не можеше да разбере думите им. Ушите ѝ кънтяха. Когато се опита да изпълзи, земята под нея се раздвижи. „Взели са ми Игла!“ Срамът от това я уязви повече от болката, а я болеше много. Джон ѝ го беше дал този меч. Сирио я беше учил как да го използва.

Накрая някой я изправи на колене. Горещата баница също бе коленичил пред най-високия мъж, когото Аря бе виждала в живота си, същинско чудовище от приказките на баба Нан. Така и не беше видяла кога и откъде се появи великанът. Три черни псета тичаха по избледняло-жълтото му вършно палто, а лицето му изглеждаше кораво като изсечено от камък. Изведнъж Аря се сети къде беше виждала тези псета. В нощта на турнира в Кралски чертог всички рицари бяха окачили щитовете си пред шатрите. „Онзи там е на брата на Хрътката – беше ѝ казала Санса, когато минаха край черните кучета на жълто поле. – Той е по-голям и от Ходор, ще видиш. Наричат го Яздещата планина.“

Аря отпусна глава. Почти не забелязваше какво става наоколо.

Горещата баница издаде другите.

– Ще ни заведете при тях – каза Планината и ги остави. След това Аря се затътри покрай мъртвците, които се поклащаха на бесилката, а Горещата баница говореше на пленилите ги как ще им прави топли банички и плодови питки, само да не го бият. С тях тръгнаха четирима. Един носеше факел, един – дълъг меч; двама бяха с копия. Намериха Ломи там, където го бяха оставили, под дъба.

– Предавам се – ревно той веднага щом ги видя и хвърли копието си. – Предавам се. Моля ви.

Мъжът с факела огледа под дърветата.

– Ти ли си последният? Хлебарчето вика, че имало и момиче.

– Тя избяга, щом чу, че идвате – каза Ломи. – Вдигнахте много шум.

А Аря помисли: „Бягай, Невестулке, бягай колкото можеш по-надалеч и не се връщай тук.“

– Кажете ни къде можем да го намерим онзи курвенски син Дондарион и ще ви дадем топло ядене.

– Кой? – попита тъпо Ломи.

– Казах ви аз, тая сган не знае повече от ония трътки в селото. Само си губим времето.

Един от копиеносците се наведе над Ломи.

– Нещо кракът ли не ти е наред, момче?

– Ранен съм.

– Можеш ли да вървиш? – Гласът му прозвуча загрижено.

– Не – отвърна Ломи. – Трябва да ме носите.

– Така ли мислиш? – Мъжът вдигна копието съвсем небрежно и заби острието му в мекото гърло на момчето. На Ломи така и не му остана време пак да ги помоли за милост. Само изхърка – и край. Когато мъжът измъкна копието си, от дупката швирна силна струя кръв. – Да сме го носели, вика.

ТИРИОН

Бяха го предупредили да се облече топло. Тирион Ланистър прие съвета им буквално. Беше се навлякъл в тежки ватирани гащи и вълнено палто, а над всичко това се загърна с коженото наметало, с което се беше сдобил в Лунните планини. Наметалото беше неподобно дълго, ушито за два пъти по-висок от него човек. Когато не беше на кон, можеше да го носи само като го увие няколко пъти около себе си и така приличаше на голяма топка от козина.

Въпреки това беше доволен, че ги послуша. Студът в дългата влажна пещера пронизваше до костите. Тимет предпочете да се оттегли в потоплата изба само след като опита студа долу. Намираха се някъде под хълма на Ренис, зад залата на Гилдията на алхимиците. Влажните каменни стени бяха наплескани със селитра и единствената светлина идваше от затворения газеник от желязо и стъкло, който пиромантът Халайн носеше много предпазливо.

„Предпазливо, няма що... а това трябва да са предпазните гърненца.“ Тирион вдигна едно да го огледа. Беше закръглено и ръждиво на цвят, като тлъст глинен портокал. Големичък за шепата му, но в ръката на обикновен мъж щеше да стои добре. Глината беше тънка и толкова крехка, че дори го предупредиха да не я стиска много, за да не се пръсне в юмука му. Глината беше груба и зърниста на допир. Халайн му обясни, че нарочно е направена така.

– Гладката глина по-лесно може да се изплъзне от ръката на човек.

Адският огън бавно закапа по вътрешността на глинения портокал към устието, когато Тирион го отвори да надникне вътре. Знаеше, че цветът трябва да е тъмнозелен, но при оскъдното осветление беше невъзможно да го види.

– Гъсто е – отбеляза той.

– Това е от студа, милорд – отвърна Халайн, бледен мъж с влажни длани и раболепен нрав. Беше облечен в халат на черни и пурпурни ивици, обшит със самурова кожа, но козината изглеждаше доста опърпана и проядена от молци. – Щом се сгрее, веществото потича леко като масло за лампа.

„Веществото“ беше названието на самите пироманти за адския огън. Освен това се наричаха помежду си „ваша мъдрост“, което за Тирион звучеше почти толкова досадно, колкото навика им непрекъснато

да му намекват за огромните тайни запаси от знание, които притежавали. Гилдията им била много могъща в стари времена, но през последните векове майстерите от Цитаделата бяха подменили алхимиците почти навсякъде и във всичко. Сега бяха останали едва малцина от древния орден, а и те отдавна бяха престанали да претендират, че могат да превръщат едни метали в други...

...но виж, адски огън можеха да правят.

– Казвали са ми, че водата не може да го задуши.

– Така е. Пламне ли, веществото гори буйно, докато не свърши. Нещо повече, попива в плат, дърво, кожа, дори в стомана, така че и те се запалват.

Тирион си спомни червения жрец Торос Мирски и неговия пламтящ меч. Дори едно тънко покритие с адски огън можеше да го накара да гори цял час. След всяко меле на Торос му трябваше нов меч, но Робърт много си го харесваше и му го осигуряваше с удоволствие.

– А защо не попива и в глината?

– Оо, попива, и още как – отвърна Халайн. – Под тази пещера има друга, където държим по-старите гърнета. От времето на крал Ерис. Негово беше хрумването да ги правим с форма на плодове. Доста опасни плодове всъщност, милорд Ръка и, хм, сега са по-узрели от всякога, ако ме разбирате. Запечатали сме ги с восък и сме напълнили долната пещера с вода, но въпреки това... всъщност би трябвало да се унищожат, но толкова много наши майстори загинаха при шурма на Кралския чертог, че малцината послушници не можаха да се справят със задачата. А и много от натрупаното при крал Ерис се е изгубило. Едва преди година бяха намерени двеста гърнета в един склад под Великата септа на Белор. Никой не помни как са се озовали там, но съм убеден, че не е нужно да ви описвам как Върховният септон щеше да излезе от кожата си от ужас. Аз лично се погрижих да ги преместят на безопасно място. Взех пълна с пясък кола и пратих най-вещите ни послушници. Работехме само нощем и...

– И сте свършили чудесна работа, не се съмнявам. – Тирион постави гърненцето, откъдето го беше взел – при приятелчетата му. Бяха подредени спретнато в редици по четири върху масата и се губеха в подземния сумрак. А отвъд нея имаше и други маси. Много и много маси. – Тези, хм, плодове на покойния крал Ерис, могат ли още да се използват?

– О, да, разбира се... но внимателно, милорд, изключително внимателно. Колкото повече остарява, веществото става, хм, много по-капризно, така да се изразя. Всеки пламък ще го запали. Всяка искра. Твърде

много топлина и гърненцата ще загърмят сами. Неразумно би било да се оставят на слънчева светлина дори за малко. Щом загори отвътре, топлината рязко разширява веществото и гърненцата се пръсват. Ако наблизо има други, те също гърмяват и...

– С колко гърненца разполагате в момента?

– Тази сутрин Негова мъдрост Мунситер ми сподели, че сме имали девет хиляди сто и четиридесет. Тук влизат и четирите хиляди от времето на крал Ерис, разбира се.

– Нашите презрели плодчета?

Халайн заклати глава.

– Негова мъдрост Малярд е убеден, че ще можем да осигурим десет хиляди гърнета, както бе обещано на кралицата. Аз съм на същото мнение. – Пиромантът изглеждаше много доволен от перспективата.

„Стига враговете да ни оставят време.“ Пиромантите пазеха много зорко тайната рецепта на адския огън, но Тирион знаеше, че процесът е муден, опасен и изисква много време. Беше решил, че обещаните десет хиляди гърнета са дръзка хвалба, като на някой знаменосец, който се къльне, че ще доведе на своя лорд две хиляди меча на бойното поле, а накрая вземе, че се появи със стотина-двеста нещастници. „Ако наистина могат да ни дадат десет хиляди...“

Не знаеше дали това трябва да го радва, или плаши. „Сигурно по малко и от двете.“

– Вярвам, че братята от гилдията ви не са задължени да проявяват неразумна припряност, ваша мъдрост. Не искаме десет хиляди гърнета недействащ адски пламък, нито едно дори... и определено не искаме злополуки.

– Няма да има злополуки, милорд Ръка. Веществото се приготвя от добре обучени послушници в многобройни голи каменни килии и всяко гърне се прибира от калфа и се отнася веднага щом е готово. Над всяка работна килия има запълнено до тавана с пясък помещение. На всеки под се изрича предпазно заклинание, хм, изключително мощно. Ако долната килия пламне, подовете пропадат и пясъкът веднага потушава пожара.

– Да не говорим за невнимателния послушник. – Тирион прецени, че под „заклинание“ Халайн има предвид ловка хитринка. Хрумна му, че няма да е зле да огледа някоя от тези килии с лъжливи тавани, за да види как действат, но нямаше време за това. Може би след като спечелеха войната.

– Братята ми винаги са внимателни – настоя Халайн. – Ако ми е

позволено, хм, да бъда откровен...

– О, давай.

– Веществото тече в жилите ми и е живо в сърцето на всеки пиромант. Ние зачитаме силата му. Но обикновеният войник, хм, отрядът на някоя огнехвъргачка на кралицата, да речем, в своята неразумна припряност в разгара на битката... най-малката грешка може да причини погром. Но това не може да се повтаря прекалено често. Баща ми често го повтаряше на крал Ерис, както и неговият баща на крал Джеерис.

– Изглежда, са ги слушали – каза Тирион. – Ако бяха опожарили града, някой щеше да ми го каже. Значи съветът ви е да внимаваме много.

– Много да се внимава – каза Халайн. – Бъдете изключително внимателни.

– Тези глинени гърненца... имате ли достатъчно в запас?

– Имаме, милорд, благодаря, че попитахте.

– Ако не възразявате да взема няколко тогава. Да речем... няколко хиляди.

– Няколко хиляди?

– Или колкото там може да задели гилдията ви, без да пречим на производството. Разбирате, че моля за празни гърнета. Разпоредете се да ги разпратят на началниците на всяка порта.

– Ще го направя, милорд, но защо?...

Тирион му отвърна с усмивка.

– Когато ми казахте да се облека топло, облякох се топло. Щом ми казвате, че трябва да сме внимателни, ами... – Сви рамене. – Видях достатъчно. Вероятно ще бъдете така добър да ме придружите до носилката ми?

– За мен ще бъде огромно, хм, удоволствие, милорд. – Халайн вдигна лампата и го поведе обратно към стълбището. – Много мило от ваша страна, че благоволихте да ни посетите. Голяма чест, хм. Отдавна кралската Ръка не ни е удостоявала с присъствието си. От времето на лорд Росарт, а той беше от нашия орден. А това беше при крал Ерис. Крал Ерис проявяваше голям интерес към работата ни.

„Крал Ерис ви е използвал, за да пече месото на враговете си“. Джайм му беше разправял разни истории за Лудия крал и любимците му пироманти.

– Джофри също ще се интересува, не се съмнявам. – „Поради което ще е най-добре да го държа настрана от вас.“

– Голямата ни надежда е кралят да ни удостои лично с царствената

си особа в залата на Гилдията. Говорих за това с царствената ви сестра. Ще вдигнем голям пир...

Нагоре ставаше все по-топло.

– Негова милост е забранил всякакви пирове, докато не спечелим войната. – „По мое настояване.“ – Кралят не смята, че е уместно да се вдигат пирове с отбрани ястия, докато народът му е без хляб.

– Изключително, хм, милостив жест, милорд. В такъв случай може би неколцина от нас биха могли да посетят краля в Червената цитадела. Малка демонстрация на силите, които владеем, така да се каже, колкото да се поразее Негова милост от многото си грижи. Адският огън е само една от страшните тайни на древния ни орден. Много и удивителни са нещата, които можем да ви покажем.

– Ще го споделя със сестра ми. – Тирион нямаше нищо против няколко чародейски фокуса, но страстта на Джоф да кара хората да се бият до смърт беше достатъчно изпитание; нямаше намерение да позволи на момчето да види възможността да ги гори живи.

Когато най-после изкачиха стълбите, Тирион свали козината и я метна през лакът. Залата на алхимиците представляваше внушителен лабиринт от черен камък, но Халайн го преведе през извивките и кривините, докато не стигнаха Галерията на железните факли, дълга и екнеща зала, където колони зелен огън танцуваха по други колони от черен метал, високи по двадесет стъпки. Призрачните пламъци мятаха отблясъци по излъскания черен мрамор на стените и пода и изпълваха залата със smaragdovo сияние. Тирион щеше да се впечатли много повече, ако не знаеше, че грамадните железни факли бяха запалени тази сутрин в чест на неговата визита и щяха да ги угасят веднага щом вратите се затръшнат зад гърба му. Адският огън беше твърде скъпо изделие, за да се прахосва.

Излязоха на широките вити стъпала пред Улицата на сестрите, недалече от подножието на хълма на Висения. Той се сбoguва с Халайн и се заклатушка надолу, където го чакаше Тимет, син на Тиздет, с ескорт Горени мъже. Между другото изборът на охраната му звучеше много подходящо предвид целта на днешната разходка. Освен това белезите им хвърляха в ужас градската папlach. Напоследък това все повече се оказваше за добро. Само преди три дни друга тълпа се беше скупчила пред портите на Червената цитадела и зареваха, че искат храна. Джоф ги засипа с порой от стрели, уби четирима и на свой ред им изрева отгоре, че имат позволенията му да изядат мъртвците си. „Все повече приятели ни печели момченцето.“

Тирион се изненада, като видя и Брон застанал до носилката.

– Ти пък какво правиш тук?

– Нося ти съобщенията – каза Брон. – Желязната ръка иска да те види спешно при Портата на боговете. Не пожела да каже защо. Освен това те призовават и в...

– Призовават ме?! – Тирион познаваше само едно лице, на което можеше да хрумне да използва тази дума. – И какво иска Церсей от мен?

Брон сви рамене.

– Кралицата заповядва веднага да се върнеш в замъка и да се явиш в покоите ѝ. Онзи голоблад юноша племенникът ви донесе съобщението. Четири косъма на устната и се мисли за мъж.

– Четири косъма и рицарство. Не забравяй, че той сега е сир Лансел. – Тирион знаеше, че сир Джейслин нямаше да го повика, освен ако работата не е изключително важна. – Първо трябва да видя какво иска Байуотър. Уведоми сестра ми, че ще я посетя, като се върна.

– Няма да ѝ хареса – предупреди Брон.

– Хубаво. Колкото по-дълго чака Церсей, толкова повече ще се ядоса, а гневът я прави глупава. Предпочитам ядосаните и глупавите пред спокойните и умните. – Тирион метна плаща в носилката и Тимет му помогна да се качи.

Пазарният площад зад Портата на боговете в обичайни времена гъмжеше от селяни, дошли да продават зеленчуци, но сега бе почти празен. Сир Джейслин го посрещна при портата и вдигна стоманената си ръка в отривист поздрав.

– Милорд. Вашият братовчед Клеос Фрей е тук. Дошъл е от Речен пад под мирно знаме с писмо от Роб Старк.

– Мирни условия ли?

– Така казва.

– Милият ми братовчед! Заведете ме при него.

Златните плащове бяха затворили сир Клеос в стаичка без прозорци в стражевата сграда. Щом влязоха, той стана.

– Тирион, ти си най-желаната гледка за очите ми.

– Не го чувам много често, братовчедо.

– Церсей с теб ли е?

– Сестра ми е заета с други неща. Това ли е писмото на Старк? – Взе го от масата. – Сир Джейслин, можете да ни оставите.

Байуотър кимна и излезе.

– Помолиха ме да предам предложението на кралицата регент –

каза сир Клеос, след като вратата се затвори.

– Ще го занеса. – Тирион хвърли око на картата, която Роб Старк беше приложил към писмото си. – Всичко с времето си, братовчеде. Изглеждаш изнемощял и отслабнал. – Всъщност изглеждаше много по-зле.

– Да. – Сир Клеос се отпусна на пейката. – В речните земи е лошо, Тирион. Около Окото на боговете и особено по кралския път. Речните лордове горят нивите си, за да ни изнемощят, а тиловите отряди на баща ви палят всяко село, което завземат, и избиват простолудието.

Такъв си беше законът на войната. Кланица за простолудието, докато знатните се държат един друг в плен заради откуп. „Припомни ми да благодаря на боговете, че съм се родил Ланистър.“

Сир Клеос прокара длан по кафявата си коса.

– Въпреки че бяхме под мирно знаме, два пъти ни нападнаха. Вълци в ризници, жадни да посекаат всеки, който е по-слаб от тях. Само боговете знаят на чия страна са започнали, но сега действат само на своя глава. Изгубихме трима и два пъти по толкова са ранени.

– Какви са вестите за противника? – Тирион отново насочи вниманието си към условията на Старк. „Момчето не иска прекалено много. Само половината кралство, да освободим пленниците си, заложниците да върнем, меч на баща му... ах, да, и сестрите му.“

– Момчето си седи безгрижно в Речен пад – каза сир Клеос. – Мисля, че се страхува да излезе срещу баща ти на бойното поле. Силите му отслабват с всеки ден. Речните лордове го оставиха, всеки се върна да си пази земите.

„Това ли целеше баща ми?“ – Тирион нави картата на Старк.

– Тези условия няма да минат.

– Ще се съгласиш ли поне да замените момичетата на Старк срещу Тион и Вилем – попита с надежда сир Клеос.

Тион Фрей беше по-малкият му брат.

– Не – отвърна Тирион спокойно. – Но ще предложим наш вариант за размяна на пленници. Нека да се посъветвам с Церсей и съвета. Ще те върнем в Речен пад с нашите условия.

Тази перспектива явно не зарадва рицаря.

– Милорд, не вярвам, че Роб Старк ще се примири лесно. Лейди Кейтлин иска този мир, а не момчето.

– Лейди Кейтлин иска дъщерите си. – Тирион се надигна от пейката с писмото и картата в ръка. – Сир Джейслин ще се погрижи да получиш храна и легло. Изглежда, имаш ужасна нужда от сън, братовчеде. Ще те повикам, след като научим повече.

Намери сир Джейслин при крепостта – гледаше учението на новобранците долу на плаца. При толкова много търсеци убежище в Кралски чертог не липсваха желаещи да се включат в Градската стража срещу пълен корем и сламеник в казармените бараки, но Тирион не хранеше илюзии колко ще ги опазят тези техни дрипави „бранители“, когато се стигнеше до битка.

– Добре направи, че ме повика – каза Тирион. – Сир Клеос го оставам в твои ръце. Настанете го добре.

– А ескортът му? – попита командирът.

– Дайте им храна и чисти дрехи и намерете някой майстер да се погрижи за раните им. Но да не излизат в града, ясно? – Никак нямаше да е добре истината за условията в Кралски чертог да стигнат до ушите на Роб Старк в Речен пад.

– Ясно, милорд.

– А, и още нещо. Алхимиците ще пратят големи количества от глинени гърненца на всяка от портите. Трябва да ги използвате да обучите хората, които ще действат с огнехвъргачите. Пълнете гърнетата със зелена боя и ги карайте да тренират зареждане и хвърляне. Всеки, който разлее и оцапа, да се сменя. След като свикнат с гърнетата с боята, заменете я с масло за лампи и ги накарайте да отработят запалване и хвърляне, докато горят. След като научат и това, без да се изгарят, може би ще са готови и за адския огън.

Сир Джейслин се почеса по бузата със стоманената си ръкавица.

– Умна мярка. Макар че на мен хич не ми харесва тая пикня на алхимиците.

– И на мен. Но използвам каквото ми се даде.

След като се върна в носилката си, Тирион Ланистър дръпна перденцата и пхна под лакътя си една от възглавничките. Церсей щеше да е недоволна, че е присвоил писмото на Старк, но баща му го беше пратил тук за да управлява, а не да угажда на Церсей.

Струваше му се, че Роб Старк му предлага златен шанс. Момчето нека си седи в Речен пад и да бленува за лесен мир. Тирион щеше да отговори със собствените си условия, давайки на „Краля на Севера“ само толкова, колкото да подхранва бляновете му. Сир Клеос нека да търка кокалестия си фрейски задник напред-назад, разнасяйки предложения и контрапредложения. През това време братовчед им сир Стафорд щеше да обучава и снаряжава новата си войска, която бе събрал при Скалата на Кастърли. Станеше ли готов, двамата с лорд Тивин щяха да премажат и Тъли, и Старк наведнъж.

„Де да бяха и братята на Робърт толкова сговорчиви.“ Колкото и мудро да напредваше, Ренли Баратеон все пак настъпваше на североизток с огромната си южняшка войска, а почти не минаваше нощ, без Тирион да тръпне, че може да го събудят с вестта, че лорд Станис е навлязъл с флотата си през устието на Черна вода. „Е, изглежда, разполагам с прилични запаси от адски огън, но все пак...“

Врвата по улицата прекъсна тревогите му. Тирион надникна предпазливо между завеските. Минаваха през Обушарския площад и се беше струпала внушителна тълпа, за да слуша бръщолевенето на някакъв пророк. По мръсния му халат от небоядисана вълна и конопеното въже за колан личеше, че е от просещите братя.

– Поквара! – изкрещя пронизително пророкът. – Дойде предупреждението! Вижте бича на Отеца! – Той посочи набъбналата вишневочервена рана в небесата. Беше застанал така, че далечният замък на Високия хълм на Егон се падаше точно зад гърба му, със зловещо надвисналата над кулите му комета. „Сцената е избрана хитро“ – отбеляза Тирион. – Подули сме се, ще се пръснем от поквара и гнъс! Брат със сестра се сношава в кралско ложе и плодът на скверното смешение подскача из палата по свирката на извратена дяволска маймунка. Знатни дами мърсуват с глупци и раждат чудовища! Великият септон дори е забравил боговете! Къпе се той в уханни води и се тъпче със змиорки, докато народът му мре от глад! Гордостта се зачита над молитвата и червеи властват в нашите замъци, златото е всичко... но стигаа!!! Гнилото лято е в края си и Курвенският крал бе поразен! Когато го разпра глиганът, страшна воня се вдигна към небесата и хиляда змии изпълзяха от корема му, съскаха и хапеха! – Пръстът му отново се изпъна към кометата и замъка. – Ето го, иде Предтечата! Очистете се, крещят боговете, та да не бъдете очистени! Окъпете се във виното на добродетелта, че да не бъдете окъпани в огън. В огън!!!

– Огън! – отекнаха няколко гласа от тълпата, но насмешливите дюдукания ги заглушиха и това утеши Тирион. Той нареди да продължат и носилката пое като кораб през бурно море с ескорта Горени мъже отпред да разчистват пътя. „Извратена дяволска маймунка, как пък не!“ Виж, за Върховния септон нещастникът беше прав. Какво му беше казал за него Лунното момче вчера? „Благочестив човек, който толкова почита Седемте богове, че на всяко ядене изяжда по едно блюдо за всеки.“ Споменът за шегата на глупака го накара да се усмихне.

Беше доволен, че стигна до Червената цитадела без повече инциденти. Докато се качваше към покоите си, се чувстваше много по-

обнадежен, отколкото сутринта. „Време. Само време ми трябва, за да наместя всичко. Веднъж да ми я направят веригата...“ Отвори вратата на солария си.

Церсей се извърна от прозореца и дългите ѝ поли се завъртяха по нежните ѝ бедра.

– Как смееш да пренебрегваш заповедите ми!

– Кой те пусна в кулата ми?

– Твоята кула? Това е кралският замък на моя син.

– Казаха ми го. – Не му стана никак весело. На Кроун щеше да му стане още по-тъжно. Днес трябваше да пазят Лунните братя. – Впрочем тъкмо се канех да дойда при тебе.

– Нима?

Той тръшна вратата след себе си.

– Не ми ли вярваш?

– Никога, и с основание.

– Съкрушен съм. – Тирион се заклати към масата да си налее вино. Не знаеше по-сигурен начин да ожаднее човек от това да си говори с Церсей. – Ако с нещо съм те засегнал, бих искал да знам.

– Ти си един отвратителен дребен червей. Мирцела е единствената ми дъщеря. Наистина ли си въобразяваш, че ще се съглася да я продадеш като чувал овес?

„Мирцела – помисли той. – Е, значи това яйце се измъти. Да видим сега какъв е цветът на пиленцето.“

– Чак като чувал овес едва ли. Мирцела е принцеса. И бих казал, че е родена точно за това. Или се каниш да я омъжиш за Томен?

Ръката ѝ замахна, избви чашата от ръката му и я плисна на пода.

– Брат или не, само за това би трябвало да наредя езика да ти изтръгнат. Аз съм регентът на Джофри, не ти, и аз казвам, че Мирцела няма да бъде пратена на онзи дорнец така, както мен ме пратиха на Робърт Баратеон.

Тирион изгърси капките вино от пръстите си и въздъхна.

– Защо не? В Дорн тя ще бъде в много по-голяма безопасност, отколкото тук.

– Ти наистина ли си пълен невежа, или просто си извратен? Знаеш не по-зле от мен, че Мартелови нямат основания да ни обичат.

– Мартелови имат всички основания да ни мразят. Въпреки това очаквам да се съгласят. Омразата на принц Доран към дома Ланистър датира от цяло поколение, но дорнците враждуват с Бурен край и Планински рай от хиляда години, а Ренли е приел съюза на Дорн като нещо

подразбиращо се. Мирцела е на девет години, Тристан Мартел – на единадесет. Предложил съм да се венчаят, когато тя навърши четиринадесет. Дотогава тя ще бъде почетен гост в Слънчевото копие под закрилата на принц Доран.

– Заложничка – каза със стиснати устни Церсей.

– Почетна гостенка – настоя Тирион. – И подозирам, че ще се отнасят с нея много по-вежливо, отколкото Джофри със Санса Старк. Наумил съм да изпратя с нея сир Арис Оукхарт. С един рицар от Кралската гвардия като неин заклет щит никой няма да забравя коя е тя всъщност.

– Голяма полза, че сир Арис ще отиде с нея, ако Доран Мартел реши, че смъртта на дъщеря ми ще измие тази на сестра му.

– Мартел е човек с чест и няма да посегне на едно деветгодишно момиченце, особено ако е толкова сладко и невинно като Мирцела. Докато той я държи, ще има основания да разчита на верността ни, а условията са твърде щедри, за да откаже. Предложил съм му също така убиеца на сестра му, място в съвета, няколко замъка край Блатата...

– Твърде много. – Церсей закри из стаята, неспокойна като лъвица, полите ѝ се вихреха около бедрата. – Твърде много си предложил и при това без съгласието ми.

– Става дума за принца на Дорн все пак. Ако бях предложил по-малко, щеше да се изплюе в лицето ми.

– Твърде много е! – настоя Церсей ядно.

– А ти какво щеше да му предложиш, цепката между краката си ли?

Този път успя да види плесника. Главата му се отплесна на една страна и вратът му изпука.

– Мила, мила сестричке – каза той, – обещавам ти, това посягане ти е последното.

Сестра му се изсмя.

– Не ме заплашвай, дребосък! Да не мислиш, че писмото на баща ни те пази? Къс хартия. Едард Старк също имаше къс хартия – нима му помогна нещо?

„Едард Старк нямаше Градската стража – помисли Тирион, – нито моите хора от клановите, нито наемниците на Брон. Аз ги имам.“ Или поне се надяваше. Че може да се довери на Варис, на сир Джейслин Байуотър и на Брон. Лорд Старк вероятно си беше имал своите заблуди.

Но нищо не каза. Разумният човек не излива адски огън върху мангала. Вместо него си наля вино в нова чаша.

– Смяташ ли, че Мирцела ще е в безопасност, ако Кралски чертог падне? Ренли и Станис ще набучат главата ѝ над портата до твоята.

А Церсей заплака.

Тирион Ланистър едва ли щеше да се изненада повече, ако беше влязъл самият Егон Завоевателя, яхнал дракон и жонглиращ с лимонов пай. Не беше виждал сестра си да плаче, откакто бяха деца в Скалата на Кастърли. Пристъпи неловко към нея. Когато сестра ти се разплаче, очаква се да я успокоиш... но това беше Церсей! Протегна колебливо ръка към рамото ѝ.

– Не ме пипай! – изсъска тя и се отдръпна. Не трябваше да го боли, но го заболя повече от плесника. Със зачервено лице и толкова разгневена, колкото и изплашена, Церсей си пое дъх. – Не ме гледай... недей... не и това... не и ти.

Тирион учтиво обърна гръб.

– Не исках да те плаша. Обещавам ти, нищо лошо няма да се случи на Мирцела.

– Лъжец – изплака тя. – Не съм дете да ме утешават с празни обещания. Каза ми, че и Джайм ще освободиш. Е, къде е той?

– В Речен пад, предполагам. Жив и здрав и под стража, докато не измисля начин да го освободя.

– Трябваше да се родя мъж – изсумтя Церсей. – Тогава нямаше да имам нужда и от двама ви. Всичко това нямаше да се случи. Как можа Джайм да позволи да бъде пленен от онова момче? И татко, разчитах на него с цялата си глупост, но къде е той сега, когато ми трябва? Какво прави?

– Война прави, какво.

– Зад стените на Харънхъл? – каза тя с презрение. – Странен начин да се воюва. Поразително прилича на криене.

– А ти погледни още веднъж.

– Как другояче да се нарече? Баща ни си седи в един замък, Роб Старк в друг, и никой от двамата не прави нищо.

– Има седене и седене – каза Тирион. – Всеки от тях чака другият да предприеме ход, но лъвът е неподвижен, настръхнал, опашката му помръдва, докато фавнът е смразен от страх и вътрешностите му са омекнали. Накъдето и да побегне, лъвът ще го хване, и той го знае.

– И ти си сигурен, че татко е лъвът?

Тирион се ухили.

– Вижда се на всички наши знамена.

Тя пренебрегна шегата.

– Ако баща ни беше пленен, Джайм нямаше да си седи така безгрижно, гарантирам ти го.

„Джайм щеше да разбие на кървави мръвки войската си в стените на Речен пад, та ако ще Другите да вземат всичките им шансове. Той никога не е имал търпение, не повече от теб, мила сестричке.“

– Не всички от нас могат да са толкова смели като Джайм, но има и други начини да се печелят войни. Харънхъл е як и с добро разположение.

– А Кралски чертог не е, както и двамата знаем много добре. Докато татко си играе на лъв и фавн със Старкчето, Ренли настъпва по Пътя на розите. Всеки ден може да се появи пред портите ни!

– Градът няма да падне за един ден. От Харънхъл по кралския път походът е в права линия и се стига бързо. Ренли няма още да е вдигнал обсадните си машини, когато татко го подхване отзад. Неговата войска ще е чукът, а градските стени – наковалнята. Картичката ще е прелестна.

Зелените очи на Церсей се впиха в него, тревожни и в същото време жадни за уверения, с които да я подхрани.

– А ако Роб Старк също тръгне?

– Харънхъл е твърде близо до бродовете на Тризъбеца, за да може Рууз Болтън да прехвърли пехотата и да се присъедини към конницата на Младия вълк. Старк не може да продължи към Кралски чертог преди да превземе първо Харънхъл, а дори с Болтън няма да е достатъчно силен, за да го направи. – Тирион пробва най-печелившата си усмивка. – Междувременно татко преживява в тучните речни земи, докато чичо ни Стафорд трупа пресни сили при Скалата.

Церсей го изгледа недоверчиво.

– Откъде знаеш всичко това? Татко ли ти каза за намеренията си преди да те изпрати тук?

– Не. Просто погледнах една карта.

В погледа ѝ отново се изписа презрение.

– И всяка думичка от всичко това се е пръкнала в уродливата ти глава, така ли, Дяволче?

Тирион цъкна с език.

– Мила сестрице, питам те, ако не бяхме в печеливша позиция, защо Старките щяха да предлагат мир? – Чак сега извади писмото, донесено от сир Клеос Фрей. – Младият вълк ни е пратил условия, както виждаш. Неприемливи условия, разбира се, но начало все пак. Ще си направиш ли труда да ги погледнеш?

– Да. – И само за миг отново се превърна в кралица. – Как стана така, че попаднах в твоите ръце? Трябвало е да дойдат при мен.

– Че за какво друго е Ръката, ако не да ти връчва разни неща? – Трион й подаде писмото. Бузата му още пареше от плесника й. „Половината ми лице да нашари, цената е малка за съгласието й за дорнския брак.“ Усещаше, че вече ще го получи.

И още нещо в добавка. Знанието за един осведомител... Това, виж, беше плодчето в сладкиша.

БРАН

Бяха нагиздили Игруша с чул от снежнобяла вълна, с герба на дома Старк, вълчището, а самият Бран носеше сиви панталони и бял жакет с обшити с козина от бяла катерица ръкави и яка. Вълчата глава на сърцето му беше направена от сребро и ахат. Той самият щеше да предпочете Лято на гърдите си вместо сребърния вълк, но сир Родрик беше неумолим.

Ниските каменни стъпала затрудниха кобилата само за миг, но Бран я пришпори и тя ги взе с лекота. Зад големите врати от дъб, обковани с желязо, осем дълги реда дървени маси запълваха Голямата зала на Зимен хребет, по четири от двете страни на широкия проход. Мъжете се бяха скупчили рамо до рамо по скамейките.

– Старк! – завикаха те, щом Бран подкара в тръс по прохода, и заставаха. – Зимен хребет! Зимен хребет!

Беше достатъчно голям, за да знае, че всъщност поздравяват не него – силните мъжки викове кънтяха в чест на добрата жътва, в чест на Роб и неговите победи, в чест на техния лорд баща и дядо им, и на всички Старки, от осем хиляди години насам. Все пак поздравите им го изпълниха с възторг и гордост. Докато премине на седлото по цялата дължина на залата, забрави, че е сакат. Но щом стигна до подиума, пред очите на всички Оша и Ходор развързаха стегите и връзките, вдигнаха го от гърба на Игруша и то отнесоха на високото му бащино кресло.

Сир Родрик седеше вляво от Бран, а до него бе дъщеря му Бет. Рикон беше от дясната му страна, рошавата му кестенява коса беше израснала толкова дълга, че се триеше в хермелиновата му мантия. Откакто майка им замина, той отказваше да режат косата му. Последното момиче, което се опита, изяде боя.

– И аз исках да яздя – каза той, докато Ходор отвеждаше коня. – Аз яздя по-добре от теб.

– Не яздиш, така че млъкни – каза брат му. Сир Родрик изрева за тишина. Бран повиши глас. Поздрави всички с добре дошли от името на своя брат, краля на Севера, и ги помоли да благодарят на боговете, и старите, и новите, за победите на Роб и за обилната реколта. – Дано да има сто пъти повече! – завърши той и вдигна сребърния бокал на баща си.

– Сто пъти! – Задрънчаха калаени половници, глинени купи и

рогове за пиене в железни обкови. Виното на Бран беше подсладено с мед и подправено с канела и карамфил, но беше по-силно, отколкото бе свикнал. Докато го гълташе, усещаше как се плъзга в гърдите му като гореща змия. Докато остави бокала си на масата, главата му вече се въртеше.

– Добре се справи, Бран – каза му сир Родрик. – Лорд Едард щеше много да се гордее. – От дъното на масата майстер Лувин му кимна одобрително, докато слугите поднасяха храната.

Такова ядене Бран не беше виждал през живота си. Блюдо след блюдо, и още и още, толкова, че не беше по силите му да опита повече от хапка от всяко. Поднесоха грамадни плешки от зубър, печени с праз, хрупкави месеници със сърнешко и моркови, бекон и гъби, мръвки овнешко, топени в сос от мед и карамфил, сочна патица, глиганско в лют пипер, гъше задушено, шишове с гълъбчета и петлета, телешка гозба с ечемик и студена плодова супа. Лорд Виман беше донесъл от Бял залив двадесет бъчви с риба в сол и морско водорасло, бяла риба и октопод, раци и миди, едри скариди, херинга, треска, съомга, омар и минога. Черен хляб имаше, а освен това медени питки и овесени сухари; имаше ряпа, грах и печено цвекло, боб, тиква и грамадни глави червен лук; имаше печени ябълки и сладка от горски плодове, и праскови, напоени в гъсто сладко вино. На всяка маса поставиха пити бяло сирене, плувнали в саламура, кани с греяно подправено вино и халби студен есенен ейл се разнасяха непрестанно по масите.

Музикантите на лорд Виман свиреха добре, но лютнята, цигулката и рогът скоро бяха заглушени от прилива на мъжкия говор и смях, от дрънченето на бокали и блюда и от ръмженето на псетата, боричкащи се под масите за хвърлените залци. Добри песни пееха певците – „Пики железни“, „Кораби в залива горят“, както и „Мечок и Прелестна девица“, но като че ли само Ходор ги слушаше. Той стоеше до гайдаря и подскачаше от крак на крак.

Шумът скоро се сля в еднообразен рев, замайваща главата мешавица от звуци. Сир Родрик говореше с майстер Лувин над къдравата глава на Бет, а Рикон врещеше радостно на Уолдъровците. Бран не искаше да вижда двамата Фрей на масата, но майстерът му напомни, че скоро ще му станат роднини. Роб трябваше да се венчае за една от лелите им, а Аря – за някой от чичовците.

– Никога няма да го направи – заяви Бран. – Не и Аря. – Но майстер Лувин бе непреклонен и ето че сега те седяха до Рикон.

Слугите поднасяха всяко блюдо най-напред на Бран, за да вземе,

ако пожелае, владетелския си пай. Докато стигнат до патиците, той не можеше да хапне нищо повече. След това само кимваше одобрително на всяко поднесено блюдо и махваше с ръка да го отнесат. Ако блюдото миришеше особено апетитно, прашаше го на някой от васалните владетели на почетния подиум в знак на приятелство – майстер Лувин му бе обяснил, че е длъжен да го прави. Съомга изпрати на окаяната и тъжна владетелка на Роговия лес, глиганското – на буйните Ъмбър, платото с гъска в сос от боровинки – на Клей Кервин, а един огромен калмар – на надзорника на конюшните Джозет, който не беше нито лорд, нито гост, но се бе погрижил за обучението на Игруша. Сладки изпрати на Ходор, както и на баба Нан без никакъв особен повод, освен че ги обичаше. Сир Родрик му напомни да прати нещо и на осиновените си братя, затова изпрати на Малкия Уолдър някакво варено цвекло, а на Големия Уолдър – ряпа, пържена в масло.

Долу по пейките мъжете на Зимен хребет се бяха омешали с прос-толюдието от зимното градче, с приятели от околните твърдини и с придружителите на знатните гости. Някои лица Бран никога не беше виждал, други познаваше не по-зле от своето, но и те сега му изглеждаха еднакво чужди. Наблюдаваше ги сякаш отдалече, все едно че продължаваше да седи зад прозореца си в спалнята и да гледа долу към двора, всичко да вижда, но да е настрана от всичко.

Оша се движеше между масите и наливаше ейл. Един от хората на Леобалд Толхарт пхна ръка под фустите ѝ и тя счупи глинената кана в главата му, което предизвика бурен смях. Но виж, Микен беше шмугнал ръката си под корсажа на някаква жена и тя като че ли нямаше нищо против. Бран погледа как Фарлън накара червената си кучка да се изправи на задните си лапи да го моли за кокали и се усмихна, когато костеливите пръсти на баба Нан отчупиха от топлите кори на баницата. А на подиума лорд Виман нападна димящо плато с калмари, сякаш бяха вражеска войска. Беше толкова дебел, че сир Родрик се разпореди да му сковат специален широк стол, за да може да седне, но се смееше гръмко и често и Бран реши, че му харесва. Бедната и скръбна лейди Рогов лес седеше до него и отчупваше вяло от храната си. От другата страна на високата маса Хотън и Море играеха някаква пиянска игра – блъскаха си роговете за пиене като рицари на двубой.

„Много е топло тук и твърде шумно, а те всички се напиват“ Бран го досърбя под сивите и бели вълнени дрехи и изведнъж му се прииска да е някъде другаде. „Сега в гората на боговете е прохладно. Парата се вдига от горещите извори и червените листа на язовото дърво шумолят.

И скоро луната ще изгрее, а брат ми ще ѝ запее.“

– Бран? – каза сир Родрик. – Не ядеш.

Сънят наяве беше толкова жив, че в първия момент Бран не можа да се усети къде е.

– Ще хапна по-късно – отвърна той. – Коремът ми ще се пръсне.

Белите мустаци на стария рицар бяха порозовели от виното.

– Добре се справи, Бран. Тук, както и на аудиенциите. Мисля, че един ден от теб ще стане много добър владетел.

„Искам да бъда рицар.“ Бран отпи глътка от дъхавото вино от бащиния си бокал, благодарен, че има нещо, което да стисне в шепата си. На едната страна на бокала беше изваяна релефна, като жива, глава на озъбено вълчище. Усети притисналата се в дланта му сребърна муцуна и си спомни последния път, когато видя лорд баща си да пие от същия този бокал.

Беше вечерта на пира, когато крал Родрик доведе двора си в Зимен хребет. Тогава царуваше лятото. Родителите му дележа подиума с Робърт и неговата кралица, с братята ѝ до нея. Чичо Бенджен също беше тук, целият в черно. Бран с братята и сестрите си седеше с кралските деца, Джофри, Томен и принцеса Мирцела, която през цялата вечер зяпаше втренчено Роб с блеснали от възхита очи. Аря кривеше лице от другата страна на масата, когато никой не ги гледаше. Санса слушаше унесено песните на кралския бард за рицарство, а Рикон непрекъснато питаше защо и Джон не е с тях. „Защото е копеле“ – най-сетне му прошепна Бран.

„А сега всички тях ги няма.“ Сякаш някакъв жесток бог беше погегнал с огромната си ръка и ги беше разпилял: момичетата в пленничество, Джон на Вала, Роб и мама – на война, крал Робърт и татко – в гроба, и чичо Бен може би също...

Дори долу по скамейките повечето от хората бяха нови. Джори беше мъртъв, а също и Том Дебелака, Портър, Алин, Дезмънд, Хълън, тогавашния надзорник на конюшните, и синът му Харвин... всички онези, които бяха заминали на юг с баща им, дори септа Мордейн и Вайон Пули. Останалите бяха тръгнали на война с Роб и доколкото Бран разбираше, и те можеше да са мъртви. Харесваха му Ливадата, Пъпчивия Тим и Шегаджията, но скърбеше за старите приятели.

Огледа по пейките веселите им и тъжни лица и се замисли кои ли от тях щяха да липсват следващата и по-следващата година. Доплака му се, но не можеше да си го позволи. Беше Старк от Зимен хребет, син на баща си и наследник на брат си, и вече почти мъж.

В другия край на залата вратите се разтвориха и от студения въздух за миг факлите се разгоряха по-ярко. Бирения корем въведе двама нови гости.

– Лейди Мийра от дома Рийд – ревна над общата врява кръглият като бъчва страж. – Със своя брат, Джойен, от Стража на Сива вода.

Мъжете вдигнаха очи над чашите си да огледат новодошлите. Бран чу как Малкия Уолдър промърмори: „Жабари“ на Големия Уолдър. Сир Родрик се изправи.

– Бъдете добре дошли, приятели, и споделете с нас трапезата ни. – Слугите се засуетиха да удължат масата на подиума, заподреждаха дървени магарета, дъски и столове.

– Тези пък кои са? – попита Рикон.

– Блатни хора – отвърна презрително Малкия Уолдър. – Крадци и страхливци, зъбите им са зеленявали от яденето на жаби.

Майстер Лувин се приведе над стола на Бран да му прошепне наставнически:

– Тези трябва да ги посрещнеш много топло. Не допусках, че ще ги видя тук, но... знаеш ли кои са?

Бран кимна.

– Хора от наколните жилища. От Шийката.

– Хоуланд Рийд, Тръстиката, беше голям приятел на баша ти – каза му сир Родрик. – Тези двамата, изглежда, са негови хора.

Когато двамата се приближиха, Бран видя, че единият наистина е момиче, макар че по облеклото ѝ никога нямаше да го разбере. Носеше гащи от агнешка кожа и елек без ръкави, обшит с медни люспи. Макар почти на годините на Роб, беше тънка като момче, с дълга кафява коса, вързана зад главата, а гърдите ѝ едва се очертаваха под елека. На едното ѝ стройно бедро висеше плетена мрежа, а на другото – дълъг бронзов нож; под мишницата си носеше стар ръждясал железен шлем; на гърба ѝ бяха преметнати с ремъци двурога вила и покрит с кожа щит.

Брат ѝ беше с няколко години по-млад от нея и не носеше никакво оръжие. Цялото му облекло беше зелено, чак до кожата на ботушите, а когато се приближи достатъчно, Бран видя, че очите му са с цвета на блатен мъх, макар зъбите му да изглеждаха бели като на всеки друг. И двамата Рийд бяха стройни, тънки като мечове и не много по-високи от самия Бран. Двамата коленичиха в подножието на подиума.

– Владетели на Старк – заговори момичето. – Минаха стотици и хиляди години, откакто моят народ врече васалната си вярност на краля на Севера. Милорд баща ни ни изпрати да изречем отново словата от името

на целия ни народ.

„Мен гледа“ – осъзна Бран. Трябваше да измисли някакъв отговор.

– Моят брат Роб се сражава на юг – каза той, – но можете да изречете словата пред мен, ако пожелаете.

– На Зимен хребет обричаме верността на Сива вода – изговориха двамата заедно. – Домашно огнище и сърце, улова свой и жътвата на вас обричаме, милорд. Мечовете, копията и стрелите ни са на ваша заповед. Милост дайте на нашите слаби, помощ на безпомощните ни и справедливост за всички, и нивга не ще ви изменим.

– Кълна се в земя и вода – каза момчето в зелено.

– Кълна се в бронз и желязо – изрече сестра му.

– Кълнем се в лед и огън – завършиха заедно.

Бран затърси думи. Трябваше ли и той да им се закълне в нещо в отговор? Клетвата им не беше онази, на която го бяха учили.

– Дано зимите ви да са къси, а летата плодови – каза той. Това обикновено звучеше на място. – Станете. Аз съм Брандън Старк.

Момичето, Мийра, се изправи и подаде ръка на брат си. Момчето през цялото време гледаше втренчено Бран.

– Носим ви в дар риба, жаби и птици – каза то.

– Благодарим. – Бран се зачуди дали ще трябва да изяде и някоя жаба от учтивост. – Предлагам ви месото и медовината на Зимен хребет.

Помъчи се да си припомни всички неща, на които го бяха учили за наколните хора, обитаващи блатата при Шийката – те рядко напускаха влажните си земи. Бяха беден народ, рибари и ловци на жаби, живеещи в колиби, дървени къщички на колове във водата и плетени от тръстика хижи по острови сред тинести тресавища. Говореше се, че са страхлив народ, че се бият с намазани с отрова оръжия и че предпочитат да се крият, вместо да срещнат открито врага си на бойното поле. Но все пак Хоуланд Тръстиката беше бил един от най-преданите съратници на баща му по време на войната за короната на крал Робърт, преди Бран да се роди.

Момчето, Джойен, огледа залата с любопитство, след като седна.

– А вълчищата къде са?

– В гората на боговете – отговори му Рикон. – Рошльо се държеше лошо.

– Брат ми би искал да ги види – каза момичето.

Малкия Уолдър заговори високо:

– Той по-добре да се пази те да не го видят, че току-виж го разкъсали.

– Няма да го разкъсат, ако и аз съм там. – Бран остана доволен, че искат да видят вълците. – Лято поне няма да го ухапе, а ще пази и Рошльо настрана. – Тези блатни хора възбудиха любопитството му. Не помнеше да е виждал някога човек от техния род. Баща му беше прасал писма на владетеля на Сива вода, но никой от жителите на наколните села не беше посещавал Зимен хребет. Прииска му се да си поговори с тях, но в Голямата зала беше толкова шумно, че трудно можеше да чуе когото и да било, ако не седи до него.

Сир Родрик поне седеше до Бран.

– Те наистина ли ядат жаби? – попита той стария рицар.

– Да – кимна сир Родрик. – Жаби и риби, и лъвогущери, и всякакви птици.

„Сигурно си нямат овци и добитък“ – помисли Бран. Разпореди се на слугите да им поднесат мръвки овнешко и еленско, а купите им да напълнят с гозба от телешко с ечемик. Като че ли им хареса. Момичето улови погледа му и му се усмихна. Бран се изчерви и извърна очи.

Много по-късно, след като се поднесоха сладките и ги отмиха с галони лятно вино, разчистиха блюдата и раздърпаха масите покрай стените, за да се отвори място за танци. Музиката засвири все по-гръмко, включиха се барабани, а Хотър Ъмбър извади огромен крив боен рог, обкован със сребро. Когато певецът стигна до частта в „Нощта, която свърши“, където Нощния страж тръгва на шум да срещне Другите в „Битката за зората“, той така наду рога, че всички псета залаяха.

Двама от хората на Гловър подкараха вихрена свирня на гайда и лютня, от която кръвта на гостите кипна. Море Ъмбър пръв скочи на крака, награби през кръста едно от минаващите слугинчета и строши в пода делвата с вино, която девойката носеше. Завъртя я, надигна я и я замята във въздуха. Тя записка от възторг и смях и поруменя, щом фустите ѝ се завъртяха и се надигнаха над кръста.

Скоро се включиха и други. Ходор заподскача сам, а лорд Виман покани малката Бет Касел. Колкото и едър да беше, стъпваше леко и грациозно. Щом се умори, го смени Клей Кервин. Сир Родрик се обърна към лейди Рогов лес, но тя се извини и напусна пира. Бран погледа достатъчно дълго, за да не обиди никого, след което повика Ходор. Беше се уморил, зачервил се бе от виното, а и танцът го натъжи. Още едно от нещата, които щяха да останат завинаги недостъпни за него.

– Ходор – ревна в отговор Ходор и коленичи. Майстер Лувин и Ливадата го вдигнаха и наместиха в коша. Хората от Зимен хребет бяха виждали тази гледка стотици пъти, но за гостите тя несъмнено беше

странна и част от тях не можаха да скрият любопитството си зад учтивите си физиономии. Бран усети втрънените им погледи.

Излязоха отзад, вместо да минават през цялата зала – Бран сниши глава, за да прекрачат през господарската врата. В сумрачно осветената галерия извън Голямата зала се натъкнаха на Джозет, майстор-коняря, увлечен в малко по-друга езда. Беше затиснал в стената жена, която Бран не познаваше, с вдигнати над кръста фусти, и я тласкаше отзад. Жената се кикотеше. Ходор спря да погледа и тя изпищя.

– Остави ги на мира, Ходор – каза му Бран. – Отнеси ме в спалнята.

Ходор го понесе по витото стълбище на кулата и коленичи до една от железните пръчки, които Микен беше набил в стената. С тяхна помощ Бран се добра до леглото си, а Ходор свали ботушите и панталона му.

– Сега можеш да се върнеш на пира, но не досаждай на Джозет и онази жена – каза Бран.

– Ходор – отвърна Ходор и закима.

След като духна свещта до леглото, тъмнината го покри като мека, обична завивка. Смътните звуци от музиката долу се процеждаше през капака на прозореца.

Нещо, което баща му беше казал навремето, изведнъж изплува в паметта му. Бран бе попитал лорд Едард дали Кралската гвардия наистина са най-отличните рицари на Седемте кралства.

– Вече не – отвърна му той, – но някога те бяха същинско чудо, бляскав урок за целия свят.

– А кой беше най-добрият от тях?

– Най-славният рицар, когото съм виждал, беше сир Артър Дейн, който се биеше с меч на име Зора, изкован от ядрото на паднала звезда. Наричаха го Меча на Утрото и той щеше да ме убие, ако не беше Хоуланд Тръстиката.

Тогава баща му, кой знае защо, се натъжи и замълча. Бран съжали, че не го беше попитал какво бе искал да му каже.

Докато заспиваше, главата му беше пълна с рицари в бляскави доспехи, сражаващи се с мечове, блестящи като звезден пламък, но когато най-последен сънят дойде, отново се озова в гората на боговете. Миризмите от кухнята и от Голямата зала бяха толкова силни, че все едно изобщо не беше напуснал пиришеството. Закрачи сред дърветата. Брат му беше до него. Тази нощ бе подивяла от шум, изпълнена с воя на човешката глутница, подхванала буйната си игра. Звуците го правеха неспокоен. Искаше му се да избяга, да тръгне на лов, искаше му се да...

Чу се стържене на желязо и ушите му щръкнаха. Брат му също го чу. Дватамата затичаха през гъстите храсти към звука. Той прескочи спокойната вода на яза до старото бяло дърво и надуши мириса на непознат, мирис на човек, смесен с миризмата на кожа, на земя и желязо.

Натрапниците бяха навлезли няколко крачки в гората: женска и млад мъжкар, без намек за страх нито в миризмата, нито в движенията, дори когато той оголи зъбите си. Брат му изръмжа гърлено, но те пак не побягнаха.

– Ето ги и тях – каза женската. „Мийра“ – прошепна някаква част от него, някаква тънка струя дим от спящото момче, изгубило се във вълчия сън. – Допускаш ли си, че ще са толкова големи?

– Още по-големи ще станат, когато пораснат – каза младият мъжкар и ги загледа с големите си, зелени и безстрашни очи. – Черният е изпълнен със страх и гняв, но сивият е силен... по-силен е, отколкото сам знае... усещаш ли го, сестро?

– Не – отвърна тя и посегна към дръжката на дългия кафяв нож на бедрото си. – Пази се, Джойен.

– Той няма да ме нарани. Не днес е денят, в който ще умра.

Мъжкарят закричи към тях безстрашно и после посегна към муцуната му, и го докосна с лекотата на летен полъх. Ала при допира на тези пръсти гората се разтвори и самата земя под нозете му се превърна в дим, разгърна се настрани със смях и после той се завъртя и започна да пропада, да пропада, да пропада...

КЕЙТЛИН

Докато спеше сред хълмистата степ, Кейтлин сънува, че Бран е здрав, че Аря и Санса се държат за ръце, че Рикон още е бебенце на гърдите ѝ. Роб, без корона, си играеше с дървен меч, а когато всички деца си легнаха в креватчетата, тя завари Нед да се усмихва в леглото ѝ.

Сладък беше сънят, много сладък, но и много бързо си отиде. Зората дойде жестока – кинжал от светлина. Тя се събуди изтръпнала, самотна и уморена; уморена от езда, уморена от скръб, уморена от дълг. „Плаче ми се – помисли Кат. – Искам да ме утеши някой. Уморих се да бъда силна. Искам поне за малко да съм глупава и изплашена. Само за малко, нищо повече... за ден... за час...“

Извън шатрата мъжете се размърдваха. Чу цвилене на коне, Шад се оплака, че гърбът му е вкочанен, сир Вендел викаше да му донесат лъка. На Кейтлин ѝ се дощя, ако може, всички те да изчезнат. Бяха добри хора, предани, но всички ѝ бяха омръзнали. Закопняла беше за децата си. „Някой ден – обеща си тя, – някой ден ще си позволя да съм слаба.“

Но не днес. Днес не можеше да стане.

Пръстите ѝ се раздвижиха по-сковано от обичайното, когато зашари с ръце за дрехите си. Предположи, че трябва да е благодарна за това, че изобщо може да си служи с ръцете си. Камата беше от валирианска стомана, а валирианската стомана хапе дълбоко и остро. Трябваше само да погледне белезите си, за да си го спомни.

Отвън Шад бъркаше овесена каша в едно котле, а сир Вендел Мандърли изпъваше лъка си.

– Милейди – каза той, щом Кейтлин излезе. – В тези треви има птици. Какво ще кажете за някой печен пдпдък за закуска?

– Овес и хляб стигат... за всички ни, струва ми се. Чакат ни още много левги, сир Вендел.

– Ваша воля, милейди. – Пълното като месечина лице на рицаря изглеждаше посърнало, посивелите му мустаци помръднаха недоволно. – Тъй де, овес и хляб, какво по-хубаво може да яде човек? – Беше един от най-дебелите хора, които Кейтлин бе виждала, но колкото и да обичаше да яде, още повече обичаше своята чест.

– Набрах малко трънки и сварих чай – каза Шад, – Ще иска ли милейди чашка чай?

– Да, с удоволствие.

Обгърна горещата чашка в нашарените си с белези длани и задуха да го охлади. Шад беше от хората на Зимен хребет. Роб беше изпратил най-добрите си мъже да се погрижат за безопасността ѝ по пътя до Ренли. Беше изпратил със свитата ѝ и петима млади лордове, чиито имена и знатни родове трябваше да придадат тежест и достолепие на мисията ѝ. Докато вървяха на юг, държейки се настрана от селища и твърдини, неведнъж виждаха банди от мъже в броня и зърваха пушечи на изток, но никой не беше дръзнал да ги нападне. Бяха твърде слаби, за да представляват заплаха, но достатъчно на брой, за да не са лека плячка. Щом прехвърлиха Черна вода, най-лошото отмина. През последните четири дни не бяха срещали признаци на война.

Кейтлин изобщо не го искаше. Беше го заявила на Роб в Речен пад.

– Когато за последен път видях Ренли, беше на годините на Бран, още момче. Не го познавам. Изпрати някой друг. Мястото ми е тук при баща ми, за колкото дни му остават.

Синът ѝ я беше погледнал недоволно.

– Няма друг подходящ. Дядо умира. Черната риба е очите и ушите ми, не мога да се лиша от него. Брат ти трябва да остане и да държи Речен пад, когато тръгнем на поход...

– На поход? – Никой не ѝ беше споменавал за поход.

– Не мога да си седя спокойно в Речен пад и да чакам за мир. Така изглежда, че се боя да ги срещна отново на бойното поле. Когато няма битки, мъжете започват да мислят за жътва и домашно огнище, татко ми го казваше. Дори моите северняци стават неспокойни.

„Моите северняци – помисли тя. – Той дори започва да говори като крал.“

– Никой не е умрял от неспокойство, но виж, припряността е друго нещо. Посяхме семената, трябва да изчакаме да поникнат.

Роб упорито поклати глава.

– Нищо не сме посели, само хвърлихме шепа зърна на вятъра. Ако леля Лиза ни идва на помощ, вече щяхме да го знаем. Колко птици пратихме до Орлово гнездо – четири, нали? И аз искам мир, но защо Ланистърите ще ми дават каквото и да било, ако си седя тук кротко, докато войската ми се топи като летен сняг?

– Значи вместо да си седиш като страхливец, ще заиграеш по гайдата на лорд Тивин? – върна му го тя. – Той иска да тръгнеш срещу Харънхъл, попитай дядо си Бриндън, ако...

– Нищо не съм казвал за Харънхъл – прекъсна я Роб. – Ще отидеш ли все пак при Ренли, или да пращам Големия Джон?

Споменът я накара да се усмихне. Толкова очевидна хитрина, но и толкова ловко за едно петнадесетгодишно момче. Роб знаеше много добре колко неподходящ би бил човек като Големия Джон за преговори точно с човек като Ренли Баратеон, и освен това знаеше, че и тя го знае. Какво ѝ оставаше освен да се съгласи и да се моли дано баща ѝ да доживее, докато се върне? Знаеше, че ако лорд Хостър беше здрав, щеше да отиде лично. И все пак сбогуването беше тежко и мъчително. Той дори не я позна, когато влезе при него да се сбогува. „Миниса“, така я нарече. „Миниса, къде са децата ми? Мъничката ми Кат и милата ми Лиза...“ Кейтлин го целуна по челото и му каза, че децата са добре. „Почакайте ме, милорд – каза му, докато очите му се склапяха. – Аз ви чаках, о, толкова дълго, сега вие трябва да ме почакате.“

„Съдбата отново ме носи на юг и на юг – помисли Кейтлин, докато отпиваше от стипчивия чай, – а трябваше сега да пътувам на север, на север към дома.“ Беше написала на Бран и Рикон, същата онази вечер в Речен пад. „Не ви забравям, скъпи мои, трябва да ми вярвате. Но просто сега брат ви има по-голяма нужда от мен.“

– Днес би трябвало да стигнем до Горни Мандър, милейди – каза сир Вендел, докато Шад разсипваше кашата. – Лорд Ренли няма да е далече, ако приказките са верни.

„И какво ще му кажа като го намеря? Че синът ми не го признава за законен крал?“ Не очакваше с охота тази среща. Имаха нужда от приятели, а не от още врагове, но Роб никога нямаше да се преклони пред човек, за когото беше убеден, че претенциите му за корона са безпочвени.

Стомахът ѝ беше празен, но тя едва вкуси от кашата и я бутна настрана.

– Време е да тръгваме. – Колкото по-скоро срещнеше Ренли, толкова по-скоро щеше да може да се върне у дома. Тя първа се метна на седлото и поведе колоната. До нея яздеше Хол Молън, понесъл знамето на Нед Старк – сивото вълчище на ледено бяло поле.

Бяха все още на половин ден езда до лагера на Ренли, когато ги хванаха. Робин Флинт Кремъка бе тръгнал напред да разузнае и се върна в галоп с вест за наблюдател на покрива на една вятърна мелница.

Когато групата на Кейтлин стигна до мелницата, мъжа отдавна го нямаше. Продължиха напред и не бяха изминали повече от миля, когато предните отряди на Ренли се спуснаха и ги обкръжиха от всички страни, двадесет мъже в ризници и на коне, водени от рицар с прошарена коса и сива брада, със синя сойка, извезана на гърдите.

Щом видя знамената ѝ, той препусна напред да я срещне.

– Милейди – извика рицарят, – аз съм сир Колън от Зелени езера, с ваше позволение. Опасни земи прекосявате.

– Работата ни е спешна – отвърнаму тя. – Идвам като пратеничка на своя син, Роб Старк, краля на Севера, да преговарям с Ренли Баратеон, краля на Юга.

– Крал Ренли е коронованият и помазан владетел на всичките Седем кралства, милейди – отговори сир Колън достатъчно учтиво. – Негова милост е вдигнал стана си с войската край Горчив мост, където Пътят на розата прекосява Мандър. За мен ще е висока чест да ви придружа до него. – Рицарят вдигна стоманения си юмрук и хората му се развърнаха в двойна колона, обграждайки Кейтлин и свитата ѝ. „Придружител или пленител?“ – зачуди се Кейтлин. Нищо не можеше да направи, освен да се довери на честта на сир Колън, както и на лорд Ренли.

Видяха дима на лагерните огньове, когато все още бяха на час път от реката. След това до ушите им стигнаха звуците, понесли се през полята и ниските хълмове, неразличими като рева на далечно море, но усилващи се, колкото повече се приближаваха. Когато зърнаха мътните води на Мандър, лъснали под лъчите на слънцето, започнаха да различават мъжки гласове, дрънчене на стомана и цвилене на коне. Но нито пушеците, нито усилващият се шум ги бяха подготвили за гледката на самата войска.

Хилядите лагерни огньове изпълваха въздуха с пушлива мъгла. Само коневръзите се изпълваха на цели левги дължина. Цялата гора трябваше да са изсекли, за да направят високите пилони за знамената. Огромни обсадни машини се редяха покрай тревистите коловози на Пътя на розите, подвижни катапулти, тарани, тътрещи се на колелета, по-високи от яхнал на кон човек. Стоманените върхове на пиките блестяха червени на слънчевата светлина, сякаш вече окървавени, а павилионите на рицарите и благородниците никнеха в тревите като многоцветни копринени гъби. Кейтлин видя мъже, въоръжени с копия, и мечоносци, мъже със стоманени шлемове и с плетени ризници, мъкнещи се с войската жени, изложили на показ чаровете си, стрелци, насядали край пътя да поставят пера на стрелите си, подкарвали фургоните си колари, свинари със стада прасета, пажове, тичащи насам-натам да разнасят съобщения, скуайъри, точещи мечове, коняри, повели буйни коне.

– Направо е страховито – отбеляза сър Вендел Мандърли, докато минаваха по древния каменен ръб, от който водеше името си Горчив мост.

– Да – съгласи се Кейтлин.

Почти цялото рицарство на юга, изглежда, се беше стекло на призива на Ренли. Златната роза на Планински рай се виждаше навсякъде: извезана на дясната гръд на оръжейници и слуги, плющяща на копринените флагове, красящи пики и дълги копия, изрисувана по щитовете, окачени пред павилионите на синове и братя, и братовчеди на дома Тирел. Кейтлин зърна също лицата с цветята на дома Флорент, червените и зелени ябълки на Фосоуей, крачещия ловец на лорд Тарли, дъбовите листи на Оукхарт, жеравите на Крейн, облака от черно-оранжеви пеперуди – знака на Мълъндор.

От другата страна на Мандър бяха вдигнали пряпорците си лордовете на бурите – знаменосци на самия Ренли, заклети на дома Баратеон и на Бурен край. Кейтлин разпозна славеите на Брус Карън, бодлите на Пенроуз, морската костенурка на лорд Естермонт, зелена на зелено поле. Но на всеки знак по щитовете, който познаеше, се падаха по дузина съвсем непознати за нея, носени от дребните владетели, васални на знаменосците, както и от странстващи рицари и свободни конници, стекли се откъде ли не, за да направят от Ренли Баратеон истински крал, а крал не само на думи.

Щандартът на самия Ренли се вееше над всички останали. От върха на най-голямата обсадна машина, дървена грамада на колела, покрита със сурови кожи, вятърът изпъваше най-големия къс плат, който Кейтлин бе виждала – достатъчен, за да се застеле с него и най-голямата зала за пирове, блеснал със златните си нишки, с черния коронован елен на Баратеон, гордо изправен на задните си крака.

– Милейди, чухте ли този шум? – попита Харис Молън. – Какво ли е?

Тя се вслуша. Викове, цвилене на коне и трясък на стомана...

– Някакви възгласи.

Изкачваха се по нисък склон към дълга редица ярки павилиони на билото. Когато минаха между тях, тълпата се сгъсти и звуците се усилиха. И тогава видяха.

Бяха разчистили цяло поле, изхвърлили бяха настрана огради и синори. Стотици и стотици хора се бяха струпали да гледат, навярно хиляди. Теренът беше така разкалян и отрупан с парчета от брони и копия, че зрелището явно бе продължило повече от ден, но явно вече беше към края си. По-малко от шепя рицари бяха останали на конете си, нападаха и се удряха, а зрителите им подвикваха окуражително. Кейтлин видя как два дестриера в пълна броня се сблъскаха и се сринаха в кълбо от

желязо и плът.

– Турнир – каза високо Хол Молън. Имаше си го този навик – да казва високо очевидни неща.

– О, великолепно! – възкликна сир Вендел Мандърли, когато един от рицарите в плащ с цветовете на дъгата извърна рязко и нанесе удар отдолу с бойната си брадва с дълга дръжка, която пръсна щита на преследващия го и го изхвърли от седлото.

Тълпата пред тях беше толкова гъста, че им беше трудно да продължат.

– Лейди Старк – каза сир Колън, – ако хората ви са така добри да изчакат тук, аз ще ви представя на краля.

– Както кажете.

Сир Колън бавно подкара коня си през гъстата гмеж, а Кейтлин продължи да язди след него. Тълпата надигна възторжен рев, когато един червенобрад мъж без шлем и с грифон на щита падна пред съперника си – едър рицар в синя броня. Стоманата му беше с цвета на тъмен кобалт, а конят му беше нагизден с чул със знака на слънцето и луната на дома Тарт.

– Ронет Червения падна, проклети богове! – изруга някой.

– Лорас ще се справи с това, синьор... – отвърна приятелят му, но нов рев заглуши останалите думи.

Още един от мъжете беше паднал, затиснат от коня си, и двамата крещяха от болка. Скуайърите затичаха да им се притекат на помощ.

„Пълна лудост – помисли Кейтлин. – Истински врагове отвсякъде и половината кралство е в пожарища, а Ренли си седи тук и си играе на война като момченце с първия си дървен меч.“

Знатните благородници и дами в галерията бяха не по-малко увлечени от гледката с груповия бой, отколкото мъжете. Кейтлин ги огледа добре. Баща ѝ често беше преговарял с южняшките владетели и немало от тях бяха гостували в Речен пад. Видя лорд Матис Роуан, по-наедрял и червендалест от всякога, със златното дърво на дома му, проснало короната си по бялото му палто. Под него седеше лейди Оукхарт, тъничка и изящна, а вляво от нея – лорд Рандил Тарли, владетелят на Рогов хълм, с големия си меч Душегуб, опрян до него на седалката. Други познаваше само по хералдиката, а някои не познаваше изобщо.

А по средата им, увлечен в зрелището и смеейки се весело на младата кралица до себе си, седеше призрак със златна корона.

„Нищо чудно, че лордовете се събират около него така напористо – помисли тя. – Той е възкръсналият Робърт.“ Ренли беше красавец, както

Робърт беше красавец приживе; с дълги крайници и широки рамене, със същата права черна коса, със същите тъмносини очи и същата усмивка. Малкото златно кръгче на челото му му отиваше. Беше от меко злато, като венец от рози, изключително майсторска изработка; най-отпред се издигаше еленова глава от тъмнозелен нефрит, украсена със златни очи и златни рога.

Коронован елен красеше зелената кадифена туника на краля, извезан със златен конец на гърдите – знакът на Баратеон в цветовете на Планински рай. Момичето на високата седалка до него също беше от Планински рай: младата му кралица Марджер, дъщерята на лорд Мейс Тирел. Бракът им беше хоросанът, скрепил големия южняшки съюз, Кейтлин го знаеше. Ренли беше на двадесет и една, момичето – не по-голямо от Роб, много хубаво, с очи на кошута и гривеста кестенява коса, падаща по раменете му на лениви къдрици. Усмивката ѝ беше свенлива и мила.

Долу на полето на турнира друг от мъжете се срина от седлото си под удара на рицаря с плащ с цветовете на дъгата и кралят закрепва одобрително заедно с останалите.

– Лорас! – чу тя вика му. – Лорас! Планински рай! – Кралицата възбудено запляска с ръце.

Кейтлин обърна очи към зрелището да види края му. Вече бяха останали да се бият само четирима и нямаше съмнение кого предпочиташе кралят и цялата тълпа. Тя самата не беше срещала досега Лорас Тирел, но и в далечния север се носеха приказки за храбростта и достолепието на младия Рицар на цветята. Сир Лорас яздеше висок бял жребец в сребърна броня и се биеше с бойна брадва с дълга дръжка. На шлема му се поклащаше гребен от златни рози.

Двама от останалите оцелели се съюзиха и пришпориха конете си срещу рицаря в кобалтовата броня. Приблжиха го от двете страни, но синият рицар смаза лицето на единия с пръснатия си шлем, а в същото време черният му дестриер изрита със стоманеното си копито другия. Само за едно мигване на окоото единият му противник се срина от седлото, а другият залитна. Синият рицар пусна счупения си щит на земята, за да освободи лявата си ръка, и тогава срещу него се понесе Рицарят на цветята. Тежестта на стоманата сякаш изобщо не смаляваше изящество-то и бързината, с която се движеше сир Лорас, разноцветният му плащ се развя около него.

Белият и черният кон закръжиха като в любовен танц, но вместо целувки ездачите им си разразменяха стоманени удари. Блясваше дългата

секира и се вихреше тежкия боздуган. И двете оръжия бяха затъпени, но все пак вдигаха оглушителен шум. Останал без щита си, синият рицар като че ли си патеше повече. Сир Лорасто засипваше с удари по главата и раменете под виковете „Планински рай!“, подети хорowo от цялата тълпа. Другият отвръщаше с боздугана си, но щом железният топуз се понесеше към него, сир Лорас го посрещаше с очукания си зелен щит, украсен с три златни рози. Когато дългата брадва улучи китката на синия рицар на свивката и боздуганът отхвърча от ръката му, тълпата закрещя като подивял звяр. Рицарят на цветята надигна бравдата за последен удар.

Синият рицар се сниши под нея. Жребците се сблъскаха, затъпената брадва се натресе в олющения син нагръдник... но странно как синият рицар бе успял да стисне дръжката в стоманените си пръсти. Изтръгна я от ръката на сир Лорас и изведнъж двамата се вкопчиха един в друг, а миг след това вече падаха. Когато конете им се дръпнаха и се разделиха, двамата се сринаха на земята с кършещ костите трясък. Лорас Тирел отдолу пое цялата тежест на сблъсъка. Синият рицар измъкна дълга кама и вдигна забралото на Тирел. Ревът на тълпата беше оглушителен и Кейтлин не можа да чуе какво каза сир Лорас, но успя да различи думата по разтварянето на окървавените му устни: „Предавам...“

Синият рицар се изправи залитайки и вдигна камата си към Ренли Баратеон за поздрав, както се полагаше на победителя пред неговия крал. На полето изтичаха скауайъри да помогнат на съкрушения му противник да се изправи. Когато той свали шлема си, Кейтлин се смая от младостта му. Не можеше да е повече от две години по-голям от Роб. Момчето при обичайни обстоятелства сигурно беше не по-малко красиво от сестра си, но разцепената му уста, размитият му поглед и струята кръв, стичаща се от косата му, й попречи да е сигурна.

– Приближи се – призова крал Ренли победителя.

Той закуцуква към галерията. Отблизо лъскавите му сини доспехи не изглеждаха толкова великолепно – цялата броня беше в дракотини и очукана от брадви и бойни чукове, с дълги прорези, оставени от мечовете, с олющен емайл по нагръдника и шлема. Плащът му беше провиснал на дрипи. Ако можеше да се съди по походката му, мъжът под бронята беше не по-малко очукан. Няколко гласа вдигнаха възгласи в негова чест:

– Тарт! – И странно: – Хубавицата! Хубавицата! – Но повечето се бяха смълчали. Синият рицар коленичи пред краля.

– Ваша милост – изрече той, но гласът му се заглуши зад големия

очукан шлем.

– Ти си точно това, което баща ти ме уверяваше, че си – прокълнтя гласът на Ренли над полето. – Виждал съм да свалят веднъж-дваж сир Лорас от коня... но не и по този начин.

– Свалянето беше нечестно – провикна се един подпийнал стрелец с розата на Тирел на кожения елек. – Злобна хитрина; да свали момчето така.

Гъстата маса от хора започна да се разтваря.

– Сир Колън – обърна се Кейтлин към придружителя си, – кой е този мъж и защо толкова не го харесват?

Сир Колън се намръщи.

– Ами защото не е мъж, милейди. Това е Бриен Тартска, дъщерята на лорд Селвин от Вечерна звезда.

– Дъщеря? – ужаси се Кейтлин.

– Бриен Хубавата, така й викат... макар не в лицето й, иначе щеше да ги предизвика да защитят думите си с тела.

Тя чу как крал Ренли обяви лейди Бриен Тартска за победител в големия групов турнир при Горчив мост, последна останала на седлото си от сто и шестнадесет рицари.

– Като шампион можеш да ме помолиш за всякаква награда, каквато пожелаеш. Стига да е по силите ми, ще я получиш.

– Ваша милост – отговори Бриен. – Моля за честта да бъда сред вашата Гвардия на дъгата. Искам да съм една от вашите седем и обричам живота си на вас, за да вървя, където вървите вие, да яздя редом до вас и да ви пазя невредим от всякакви опасности и беди.

– Имаш я – рече той. – Стани и свали шлема си.

Тя изпълни заповедта му. И когато големият шлем се вдигна, Кейтлин разбра думите на сир Колън.

„Хубавицата“ я наричаха... на подигравка. Косата й беше като гнездо от мръсна слама, а лицето й... Очите на Бриен бяха големи и много сини, очи на младо момиче, доверчиви и невинни, но всичко друго... чертите й бяха широки и груби, зъбите й – изпъкнали и криви, устата й много широка, устните й – толкова дебели, че изглеждаха подути. Хиляди лунички бяха напръскали бузите и челото й, а носът й беше чупен неведнъж. Жал изпълни сърцето на Кейтлин. „Има ли на земята по-нещастно същество от една грозна жена?“

И въпреки това, когато Ренли скъса и хвърли на земята разкъсания й плащ и закопча на негово място наметалото с цветовете на дъгата, Бриен Тартска не изглеждаше никак нещастна. Усмивка огря лицето й, а

гласът ѝ прокълнтя силен и горд:

– Моят живот вам е обречен, ваша милост. От този ден аз съм вашият щит, заклевам се в старите богове, както и в новите. – А как изгледа краля – изгледа го отгоре, беше с близо една педя по-висока, въпреки че и Ренли беше висок... беше смразяващо.

– Ваша милост! – Сир Колън се смъкна от коня си, пристъпи към галерията и падна на колене. – Имам честта да ви представя лейди Кейтлин Старк, изпратена като посланик от своя син Роб, владетеля на Зимен хребет.

– Владетеля на Зимен хребет и краля на Севера, сир – поправи го Кейтлин, също слезе от коня си и пристъпи до сир Колън.

Крал Ренли изглеждаше изненадан.

– Лейди Кейтлин? Безкрайно сме зарадвани. – Обърна се към младата си кралица. – Мила моя Марджери, това е лейди Кейтлин Старк от Зимен хребет.

– Радваме се от цяло сърце да ви посрещнем тук – каза момичето, нежно и крайно почтително. – Съжалявам за вашата загуба.

– Много сте мила – отвърна Кейтлин.

– Милейди, заклевам ви се, ще се погрижа Ланистъррови да бъдат наказани за убийството на вашия съпруг – заяви кралят. – Когато завзема Кралски чертог, ще ви изпратя главата на Церсей.

„А ще ми върне ли това Нед?“ – помисли тя.

– Ще бъде достатъчно да се въздаде справедливост, милорд.

– Ваша милост – намеси се рязко Бриен Тартска. – А вие трябва да коленичите, когато се обръщате към своя крал.

– Разстоянието между един лорд и една милост е малко, милейди – каза Кейтлин. – Лорд Ренли носи корона, както и синът ми. Ако държите, можем да постоим тук в калта и да си поспорим кои почести и титли се полагат по право на всеки от тях, но ми се струва, че имаме да обсъдим по-спешни неща.

При тези нейни думи неколцина от лордовете на Ренли настръхнаха, но кралят само се засмя.

– Добре казано, милейди. Ще имаме достатъчно време за милости, когато свършат всичките тези войни. Кажете ми, кога смята синът ви да тръгне срещу Харънхъл?

Докато не разбере дали този крал ще е техен приятел, или враг, Кейтлин не смяташе да разкрива последната част от намеренията на Роб.

– Не заседавам във военнитесъвети на сина си, милорд.

– Стига да остави все пак няколко Ланистъровци и за мен, не възразявам. Какво направи той с Кралеубиеца?

– Джайм Ланистър е пленник в Речен пад.

– Още е жив? – Лорд Матис Роуан я изглежда невярващо.

Ренли заговори развеселено:

– Изглежда, вълчището е по-кратко от лъва.

– Да си по-кратък от Ланистърови – измърмори с горчива усмивка лейди Оукхарт – е все едно да си по-сух от морето.

– Наричам го слабост. – Лорд Рандил Тарли имаше къса настръхнала сива брада и репутация на груба в обноските си персона. – Не се засягайте, лейди Старк, но щеше да е по-уместно лорд Роб да дойде лично да изрази почитта си към краля, вместо да се крие зад майчините си фусти.

– Крал Роб воюва, милорд – отвърна с ледена учтивост Кейтлин, – не си играе на турнири.

Ренли се ухили широко.

– По-полека, лорд Рандил, боя се, че не сте равностоен противник. – Привика един стюард с ливреята на Бурен край. – Настанете спътниците на лейди Старк и се погрижете да получат всички удобства. Лейди Кейтлин ще се настани в личния ми павилион. След като лорд Касуел бе така любезен да ми предложи замъка си, нямам нужда от него. Милейди, след като отдъхнете, за мен ще бъде чест, ако склоните да споделите нашето месо и медовина на пира, който лорд Касуел ни дава тази нощ. Празненство за сбогуване. Боя се, че негово благородие изгаря от нетърпение да види петите на гладната ми орда.

– Не е вярно, ваша милост – възрази един мършав младеж, който трябваше да е Касуел. – Каквото е мое, е и ваше.

– Когато някой кажеше това на брат ми Робърт, той го разбираше буквално – каза Ренли. – Дъщери имате ли?

– Да, ваша милост. Две.

– Тогава бъдете благодарен на боговете, че не съм Робърт. Милата ми съпруга е единствената жена, която желая. – Ренли подаде ръка на Марджери да ѝ помогне да стане. – Ще поговорим отново, след като получите възможност да се освежите, лейди Кейтлин.

Ренли поведе младата си съпруга към замъка, а стюардът му придружи Кейтлин до кралския павилион от зелена коприна.

– Ако почувствате нужда от каквото и да е, само го поискайте, милейди.

Кейтлин трудно можеше да си представи, че ще има нужда от

нещо, което вече не е осигурено. Павилионът беше по-голям от гостилниците в повечето ханове и обзаведен за пълно удобство: пухен дюшек и завивки от кожи, вана от дърво, обкована с мед, в която можеха да се поберат двама, мангали да пазят от нощния мраз, сгънати кожени походни столове, писалище с пера и мастилница, купи, пълни с праскови, сливи и кайсии, кана вино и комплект сребърни чаши с нея, кедрови сандъци, пълни с дрехите на Ренли, книги, карти, игрални дъски, висока лира, лък и колчан със стрели до него, два ловни сокола с червени опашки, богата оръжейна с великолепни оръжия. „Не се скъпи този Ренли – помисли тя, докато оглеждаше. – Нищо чудно, че войската му се движи толкова бавно.“

До входа беше изправена царската броня: костюм от лъскави плочи в горскозелен цвят – свръзките им бяха позлатени, а шлемът бе увенчан с грамадни златни еленови рога. Стоманата беше излъскана до такъв блясък, че тя можеше да види отражението си в нагръдника – то я зяпна като от дълбините на дълбоко зелено езеро. „Лице на удавница – помисли Кейтлин. – Може ли човек да се удави в скръбта си?“ Обърна се рязко, ядосана на собствената си уязвимост. Нямаше време за лукса на самосъжалението. Трябваше да измие праха от косата си и да се облече в по-подходящи дрехи за един кралски пир.

Сир Вендел Мандърли, Лукас Блакууд, сир Первин Фрей и останалите й знатни спътници я придружиха до замъка. Голямата зала на цитаделата на лорд Касуел можеше да се нарече „голяма“ само от учтивост, но се намери място за хората на Кейтлин на препълнените пейки между рицарите на самия Ренли. За Кейтлин бе заделено място на подиума между червендалестия лорд Матис Роуан и добросърдечния сир Джон Фосоуей от „зелените ябълки“ на рода Фосоуей. Сир Джон подхвърляше добродушни шеги, докато лорд Матис започна учтиво да я разпитва за здравето на баща й, за брат й и децата й.

Бриен Тартска я бяха настанили в другия край на високата маса. Не се беше облякла като дама, а си беше избрала изящно рицарско облекло – кадифен жакет на розови и лазурносини карета, панталони, ботуши и фино изработен сребърен колан, а новият й плащ с цветовете на дъгата се спускаше от раменете й. Но и най-изящното облекло не можеше да скрие грозотата й: грамадните й луничави ръце, широкото й плоско лице, щръкналите зъби. Без броня тялото й изглеждаше трмаво, с широки бедра и дебели прасци, с леко хлътнали мускулести рамене и невзрачен бюст. И от всеки жест си личеше, че Бриен го знае и го преживява тежко. Проговаряше само за отговор и рядко вдигаше очи от храната си.

А храна имаше в изобилие. Войната, изглежда, все още не беше за-сегнала прословутото плодородие на Планински рай. Докато певците пееха и акробатите се премятаха, се започна с киснати в гъсто вино кру-ши и се продължи с малка пикантна риба, осолена и хрупкаво запечена, и с млади скопени петлета с пълнеж от лук и гъби. Имаше грамадни са-муни кафяв хляб, купища ряпа, сладки коренчета и грах, огромни пуше-ни телешки бутове, печени гъски и грамадни дървени подноси, огъващи се под тежестта на сърнешкото месо, задушено с бира и ечемик. За слад-кото слугите на лорд Касуел поднесоха тави с плодови сладкиши, лебе-ди от сметана и захарни еднорози, лимониви кейкове с форма на рози, ароматни медени бисквити и сладки с мармалад от боровинки, ябълкови сладкиши и пити маслено сирене.

От основните ястия на Кейтлин й прилоша, но никак нямаше да е добре, ако проявеше слабост в момент, когато толкова много неща зави-сеха от силата й. Хапваше по малко и не спираше да наблюдава този чо-век, самообявил се за крал. Ренли седеше с младата си съпруга от лявата му страна и брат й от дясната. Ако се изключеше бялата ленена превръз-ка на челото му, сир Лорас изобщо не изглеждаше толкова зле, колкото след дневните му злополуки. Той наистина се оказа точно толкова чаро-вен, колкото Кейтлин подозираше. Когато не блеснеха унесено, очите му бяха игриви и умни, а косата – безгрижно кълбо от кафяви къдрици, на което би завидяла всяка девица. Сменил беше, разбира се, разкъсания си турнирен плащ с нов; със същата бляскава коприна на Гвардията на дъгата на Ренли, закопчан със златната роза на Планински рай.

От време на време крал Ренли подаваше на своята Марджери някоя отбрана хапка на върха на златния си кинжал или се навеждаше да я це-луне с нежност по бузата, но шегите и задушевната беседа делеше най-вече със сир Лорас. Ясно се виждаше, че кралят се наслаждава и на хра-ната, и на виното, но че не е нито лакомник, нито пияница. Смееше се често и добросърдечно и разговаряше любезно както със знатните бла-городници, така и с най-обикновените слугинчета.

Някои от гостите му не бяха толкова умерени. Пиеха твърде много и се хвалеха твърде гръмка според нея. Синовете на лорд Вилум Джосуа и Илиас спореха много разгорещено кой пръв ще се прехвърли през сте-ните на Кралски чертог. Лорд Варнър подрусваше в скута си едно слу-гинче и го хапеше по гушката, а едната му ръка изследваше съдържани-ето на корсажа й. Гиард Зеления, който си беше въобразил, че е певец, задрънка фалшиво на лютня и им запя някакви свои „стихове“, римува-ни отчасти, за връзване на лъвски опашки на възли. Сир Марк

Мълндор донесе отнякъде черно-бял маймуняк и го хранеше със зальци от собственото си блюдо, през това време сир Тантън от червените ябълки на Фосоуей се качи на масата и се закле, че ще посече Сандор Клегейн в единичен двубой. Клетвата му сигурно щеше да се приеме по-сериозно, ако не беше топнал единия си крак в голямата купа със сос от печено, докато се кълнеше.

Върхът на глупостта настъпи, когато един дебел шут излезе и заподскача облечен в позлатена тенекия и с платнена лъвска глава, подгони едно джудже около масите и започна да го налага с надут мехур по главата. Накрая крал Ренли поиска да научи защо бие брат си.

– Как защо, ваша милост, аз съм Кралеубиеца – отвърна шутът.

– Това е Кралеубиеца, глупак на глупците – каза Ренли и цялата зала избухна в смях.

Лорд Роуан до нея не взе участие във веселбата.

– Всички са толкова млади – въздъхна той.

Истина беше. Рицарят на цветята едва ли беше навършил две години, когато Робърт бе посякъл принц Регар на Тризъбеца. Останалите изглеждаха още много по-млади. Бяха били бебета по времето на шурма на Кралски чертог и момчета, когато Бейлон Грейджой вдигна Железните острови на бунт. „Всички те още не са оцапали ръцете си в кръв – помисли Кейтлин, докато гледеше как лорд Брус подканяше сир Робар да помятат ножове. – За тях всичко това все още е само игра, един голям турнир, и единственото, което им се привижда, е възможността спечелят слава, чест и богата плячка. Момчета, омаями от песни и разкази, и като всички момчета си въобразяват, че са безсмъртни.“

– Войната ще ги състари – отвърна Кейтлин, – както направи с нас. – Беше още момиче, когато Робърт, Нед и Джон Арин вдигнаха знамената си срещу Ерис Таргариен, и жена – когато битките свършиха. – Жалко за тях.

– Защо? – попита я лорд Роуан. – Погледнете ги. Те са млади и силни, изпълнени с живот и смях. И с похот, повече похот, отколкото могат да удържат. Помнете ми думата, тази нощ ще бъдат заченати много копелета. Защо ги жалите?

– Защото няма да продължи дълго – отвърна с тъга Кейтлин. – Защото са рицари на лятото, а зимата иде.

– Грешите, лейди Кейтлин. – Бриен я изгледа със сините си като бронята ѝ очи. – За такива като нас зимата никога няма да дойде. И да умрем в битка, ще ни възпеят, а в песните лятото е вечно. В песните всички рицари са галантни, всички девиси са красиви, а слънцето

винаги блести.

„Зимата иде за всички нас – помисли Кейтлин. – За мен тя дойде, когато умря Нед. И за теб ще дойде, дете, и то много по-скоро, отколкото би ти се искало.“ Но не намери сърце да го изрече.

Спаси я кралят.

– Лейди Кейтлин – извика Ренли. – Изпитвам необходимост от малко въздух. Ще се съгласите ли да се поразходите с мен?

Кейтлин веднага стана.

– За мен ще е висока чест.

Бриен също скочи.

– Ваша милост, дайте ми само миг да си облека доспехите. Не бива да излизате без охрана.

Крал Ренли се усмихна.

– Ако не съм в безопасност посред замъка на лорд Касуел, с цялата ми войска наоколо, един меч ще е без значение... дори вашият меч, Бриен. Седнете и пирувайте. Ако имам нужда от вас, ще ви повикам.

Думите му, изглежда, поразиха момичето по-силно и от най-жестокия удар този следобед.

– Както желаете, ваша милост. – Бриен седна и сведе очи. Ренли хвана Кейтлин под ръка и я изведе от залата край клюмналия страж, който се изправи толкова бързо, че за малко не изтърва копието си. Ренли само го потупа по рамото и прие провинението с шега.

– Насам, милейди. – Кралят я преведе през ниска врата и после по стръмното стълбище. Когато започнаха да се изкачват, каза: – Случайно сир Баристан Селми да е с вашия син в Речен пад?

– Не – отвърна озадачено тя. – Той не е ли вече при Джофри? Беше лорд-командир на Кралската гвардия.

Ренли поклати глава.

– Ланистърите му казали, че е твърде стар и дали плаща му на Хрътката. Казаха ми, че напуснал Кралски чертог с клетва да постъпи на служба при истинския крал. Плащът, който Бриен пожела днес, го пазах за Селми, надявайки се, че може да ми предложи меча си. Но след като не се появи в Планински рай, помислих, че е отишъл в Речен пад.

– Не съм го виждала.

– Беше стар, наистина, но все още добър мъж. Надявам се поне да не тръгне срещу мен. Ланистърите са големи глупци. – Изкачиха още няколко стъпала. – В нощта, когато Робърт умря, предложих на вашия съпруг сто меча и го подканих да вземе под властта си Джофри. Ако ме беше послушал, сега той щеше да е регентът и нямаше да се наложи да

претендирам за трона.

– Нед ви е отказал. – Никой не й го беше казал.

– Беше се заклел да закриля децата на Робърт – каза Ренли. – На мен ми липсваше силата да действам сам, така че когато лорд Едарт отхвърли предложението ми, не ми остана избор освен да избягам. Ако бях останал, сигурен съм, че кралицата щеше да се погрижи да не надживея много брат си.

„Ако беше останал и подкрепил Нед, той може би все още щеше да е жив“ – помисли с горчивина Кат.

– Вашият съпруг ми допаднаше много, милейди. Знам, че беше верен приятел на Робърт... но не беше склонен да изслуша човек и беше непреклонен. Вижте, искам да ви покажа нещо. – Бяха стигнали горната площадка на стълбището. Ренли отвори една дървена врата и излязоха на покрива.

Цитаделата на лорд Касуел не беше достатъчно висока, за да се нарече кула, но земята наоколо беше равна и Кейтлин можеше да види на левги разстояние във всички посоки. Накъдето и да погледнеше, виждаше огньове. Покриваха земята като паднали звезди и също като звездите бяха непреброими.

– Бройте ги, ако искате, милейди – каза тихо Ренли. – Ще броите чак до съмване. Чудно, колко ли огньове горят около Речен пад?

Кейтлин долови смътно музиката, лееща се от вратите на Голямата зала. Не пося да брои звезди.

– Казаха ми, че синът ви прехвърлил Шийката с двадесет хиляди меча – продължи Ренли. – След като лордовете на Тризъбеца се присъединиха към него, навярно оглавява вече четиридесет хиляди.

„Не – помисли тя, – много по-малко; изгубихме хора в битките и други за жътвата.“

– Тук разполагам с два пъти повече – каза Ренли, – и това е само част от силата ми. Мейс Тирел остава в Планински рай с други десет хиляди, имам силен гарнизон в Бурен край, а скоро и дорниците ще се присъединят към мен с цялата си сила. А не забравяйте и моя брат Станис, който държи Драконов камък и командва владетелите на Тясното море.

– Изглежда, вие сте този, който забравя за Станис – отвърна Кат малко по-рязко, отколкото възнамеряваше.

– Претенцията му, имате предвид? – Ренли се засмя. – Позволете ми грубостта, милейди. От Станис би се получил един ужасен крал. Но няма да стане такъв. Хората зачитат Станис, дори се боят от него, но малцина го обичат.

– Все пак той е по-големият ви брат. Ако за някой от двамата ви може да се твърди, че има права над Железния трон, то това е лорд Станис.

Ренли сви рамене.

– Кажете ми, какви права изобщо имаше брат ми Робърт над Железния трон? – Не дочака отговор. – О, имаше приказки за кръвни връзки между Баратеон и Таргариен, за разни бракове отпреди сто години, за втори синове и по-големи дъщери. Тези дивотии не интересуват никого освен майстерите. Робърт спечели трона с бойния си чук. – Посочи с широк замах неизброимите огньове, светещи от хоризонт до хоризонт. – Е, това е моята претенция, не по-слаба от тази на Робърт. Ако синът ви ме подкрепи, както баща му подкрепяше Робърт, ще се увери в щедростта ми. С радост ще го призная във всичките му земи, с всичките титли и достойнства. Може да властва в Зимен хребет колкото иска. Може дори да се нарича крал на Севера, ако иска, стига да прегъне коляно и да ми поднесе почитта си като на свой върховен суверен. „Крал“ е само дума, но васалството, верността, службата... тях трябва да получа.

– А ако не пожелае да ви ги поднесе, милорд?

– Решен съм да бъда крал, милейди, и не на раздробено кралство. По-ясно от това не мога да го кажа. Преди триста години един крал Старк е коленичил пред Егон Дракона, след като разбрал, че не може да се надява да му устои. Това се казва благоразумие. Вашият син също трябва да прояви разум. Присъедини ли се към мен, тази война я смятайте за приключила. Ние... – Ренли изведнъж млъкна и попита:

– Това пък какво е сега?

Стърженето на веригите предизвести вдигането на желязната решетка на портите. Долу конник с шлем с крилца подкара покрития си с пяна кон под железните шипове.

– Извикайте краля! – викна той.

Ренли притича до зъбера.

– Тук съм, сир.

– Ваша милост. – Конникът пришпори коня си по-близо. – Дойдох колкото може по-бързо. Ида от Бурен край. Обсадени сме, ваша милост, сир Кортни не им се дава още, но...

– Но... това е невъзможно. Трябваше да ме известят, че лорд Тивин е тръгнал от Харънхъл.

– Не са Ланистърите, сеньор. Лорд Станис е пред портите ви. Крал Станис, така се нарича сега.

ДЖОН

Вятърът шибна дъжда в лицето на Джон, докато пришпорваше коня през придошлия поток. До него лорд-командирът Мормон придърпа качулката на плаща си и изруга скапаното време. Гарванът стоеше на работното му с настръхнала перушина, прогизнал и сърдит като Стария мечок. Мокри листа заплюяха около тях като ято мъртви птици. „Гората на духовете – помисли Джон. – Гората на удавниците май ще е по-вярно.“

Надяваше се, че Сам се държи някъде назад в колоната. Не беше добър ездач дори при сухо време, а шестте дни непрекъснат дъжд бяха направили терена измамен, разкалян и мек, със скрити в подгизналата пръст камъни. Духнеше ли вятърът, биеше капките право в очите им. Валът някъде на юг сигурно беше протекъл, топящият се лед щеше да се смеси с топлия дъжд и да потече на вади и цели реки. Пип и Тоуд сигурно седяха сега край огъня в трапезарията, пиеха си греяното вино преди вечерята. Джон им завидя. Мокрите вълнени дрехи бяха полепнали по него, драшиха и го сърбеше, вратът и раменете го боляха ужасно от тежестта на ризницата и на меча, и му беше втръснало от солена треска, солено говеждо и кораво сирене.

Някъде напред треперливо извири рог, приглушен от воя на дъждовния вятър.

– Рогът на Бъкуел – каза Стария мечок. – Боговете са добри; Крастър още си е там. – Гарванът му плесна с големите си криле, изграчи „Зър-рно“ и отново се накокошини.

Джон често беше слушал черните братя да разправят истории за Крастър и неговата цитадела. Сега щеше да я види с очите си. След седемте празни села бяха започнали да се боят, че ще заварят и твърдината на Крастър мъртва и запусната като всичко друго, но ето, че това им беше спестено. „Може би Стария мечок най-последно ще намери някакъв отговор – обнадежди се той. – Така или иначе, поне ще се отървем от дъжда.“

Торен Малък лес се кълнеше, че Крастър е приятел на Вала въпреки лошата слава.

– Той е почти побъркан, не го отричам – казал беше на Стария мечок, – но всеки ще се побърка, ако изкара целия си живот в прокълнатия лес. Все едно, той никога не е отказвал на шурмовак огъня си, нито си

пада по Манс Райдър. Ще ни даде някой добър съвет.

„Той да ни даде поне топло ядене и да си изсуша дрехите, и на това ще съм доволен.“ Дивен рече, че Крастър бил родоубиец, лъжец, изнасилвач и страхливец, и намекна, че търгувал с роботърговци, както и с демони.

– И по-лошо – добавяше старият горянин и тракваше с дървените си зъби. – Да знаете, лошо вони, така си е.

– Джон – заповяда лорд Мормон, – върни се назад по колоната и предай вестта. И напомни на командирите, че не искам да си имаме неприятности около жените на Крастър. Мъжете да си опичат ума и да говорят с тези жени колкото може по-малко.

– Слушам, милорд.

Джон свърна коня си назад по пътя. За малко макар му стана приятно, че дъждът поне не биеше в лицето му. Всички, които подминаваше, все едно че плачеха. Колоната се беше проточила на половин миля през дърветата.

При обоза мина покрай Самуел Тарли, присвил се на седлото си под широката си провиснала шапка. Беше яхнал един товарен кон и водеше други два. Дъждът барабанеше по платнищата върху кафезите и гарваните в тях крякаха и пърхаха.

– Да не си им пуснал някоя лисица?

Сам вдигна глава и водата се стече от шапката му.

– О, здрасти, Джон. Не, просто не им харесва дъждът, също като на нас.

– Как я караш, Сам?

– Мокро. – Дебелото момче се усмихна измъчено. – Но още нищо не ме е убило.

– Добре. Цитаделата на Крастър е наблизко. Ако боговете са добри, ще ни пусне да се насним край огъня му.

Сам го изгледа с подозрение.

– Ед Скръбния разправя, че тоя Крастър бил ужасен дивак. Женел се за дъщерите си и не зачитал никакви закони освен тези, които издавал сам. А пък Дивен каза на Грен, че в жилите му течала черна кръв. Майка му била дивачка, която спала с шурмовак, така че е копе... – Изведнъж осъзна какво се канеше да каже.

– Копеле – довърши със смях Джон. – Можеш да го кажеш спокойно, Сам. Тая дума съм я чувал цял живот. – И сръга с шпорите малкия си гарон. – Трябва да намеря сир Отин. И внимавай с жените на Крастър. – Сякаш Сам Тарли трябваше да го предупредяват по този въпрос.

– Ще поговорим по-късно, като вдигнем стана.

Джон отнесе вестта на сир Отин Вайтърс, който се тътреше най-отзад с ариергарда. Дребен човек със съсухрено лице, на годините на Мормон, сир Отин винаги изглеждаше уморен, дори в Черния замък, а сега дъждът го беше съкрушил безмилостно.

– Добри вести – кимна той. – Тоя дъжд ме намокри до костите.

На връщане Джон свърна далеч встрани от пътя на колоната и хвана по-късата пътека през гъстата гора. Звучите от хора и коне позагългнаха, погълнати от дивата и влажна зелена пустош, и много скоро той чуваше вече само постоянния ритъм на дъжда по листа, дърво и камък. Беше още ранен следобед, но гората изглеждаше тъмна като привечер. Джон подкара през камъни и локви, покрай грамадни дъбове, сиво-зелени смърчове и железни дървета с черна кора. На места клоните изплитаха гъст саван над главата му и за малко му предлагаха отдих от постоянното барабанене на дъжда по главата му. Докато минаваше покрай един изгорен от мълния кестен, обрасъл с диви рози, чу нещо да шумоли в храстите.

– Дух – извика той. – Дух, ела при мен.

Но от зеленината се показа Дивен, пришпорил рунтав сив гарон, с Грен до него. Стария мечок беше разпратил конен авангард от двете страни на главната колона, за да заслонят похода им и да ги предупредят за приближаването на враг, и дори тук той не допускаше рискове, а пускаше хората си по двама.

– А, ти ли си бил, лорд Сняг. – Дивен се усмихна с дъбовата си усмивка; зъбите му бяха издялани от дърво и не му стояха добре. – Рекох, с туй момче ще трябва да се оправяме с някой Друг. Вълка си ли изгуби?

– Отпраши напред за плячка. – Дух не обичаше да върви с колоната, но едва ли се беше отдалечил много. Всеки път, щом спираха да преношуват, бързо намираше Джон и палатката на лорд-командира.

– В тая мокротия, за риба ще е тръгнал май – каза Дивен.

– Майка ми винаги казваше, че дъждът е добър за зърното – намеси се плахо Грен.

– Тъй де, добър колкото да плесеняса – рече Дивен. – Най-доброто на дъжда е, че му спестява на човек банята. – Зъбите му тракнаха.

– Бъкуел е намерил Крастър – каза им Джон.

– Че да не го е губил? – изкиска се Дивен. – Ти виж младите самци да не почнат да си пъхат носовете в жените на Крастър, чу ли?

Джон се усмихна.

– Само за тебе ли ги искаш, Дивен?

Дивен изшпрака още един път със зъби.

– Че шо, може и да искам. Крастър има десет пръста и една патка, не може да брои до повече от единайсет. Една-две едва ли ще му липсват.

– Всъщност той колко жени има? – попита Грен.

– Повече, отколкото ти ще имаш за цял живот, брате. Е, не е толкова трудно, щом си ги прави сам. Ей го и твоя звяр, Сняг.

Дух дотича до коня на Джон вирнал опашка и с настръхнала срещу дъжда козина. Животното на Грен се дръпна подплашено от миризмата му; дори и сега, след повече от година, конете ставаха неспокойни при появата на вълчището.

– С мен, Дух. – Джон пришпори към твърдината на Крастър.

Изобщо не беше помислял, че ще срещне някакъв каменен замък отвъд Вала, но поне си представяше нещо като дървено укрепление, с вътрешна полоса, палисада и дървена кула. Това, което видяха, се оказа грамадна купчина тор, свинарник и празна кошара, и схлупена, измазана с кал постройка без прозорци, която едва ли заслужаваше името „цитадела“. Беше дълга и ниска, скрепена от дървета и с тревни чимове за покрив. Дворът се разполагаше на ниско възвишение, което трудно можеше да се нарече хълм, и бе обкръжен със земен насип. Кафяви вади се стичаха надолу по склона там, където дъждът беше проял укреплението, и се сливаха в дълбоко дере, извиващо на север, чиито разкаляни води дъждът превръщаше в мътен порой.

От югозападната страна се видя отворена порта, фланкирана от два животински черепа, набити на високи колове: мечка от едната страна и овен от другата. По мечия череп още висяха парчета гнило месо, забеляза Джон, след като се вля в преминаващата през портата колона. Вътре съгледвачите на Джармън Бъкуел и хората от авангарда на Торен Малък лес вече изпъваха коневръзите и се мъчеха да вдигнат палатките. Цяла орда прасенца ровичкаха около три огромни свине в кочината. Наблизо едно момиченце носеше набрани моркови от градината, голо-голеничко под дъжда, а две жени връзваха една свиня за колене. Горкото животно квичеше ужасно и отчаяно, почти по човешки. В отговор псетата на Чет лаеха като побеснели, ръмжаха и налитаха въпреки проклятията, с които ги засипваше, пригласяха им и две от кучетата на Крастър. Като видяха Дух, някои от псетата подвиха опашки и побягнаха, а другите заотстъпваха с ръмжене. Вълчището не ги и погледна.

„Е, трийсетина от нас сигурно ще се стоплят и изсушат – помисли

Джон, след като огледа постройката. – Петдесетина, може би. “ Мястото беше твърде малко да побере двеста души, така че повечето трябваше да останат навън. А къде да ги сложат? Дъждът беше превърнал половината двор на „цитаделата“ в дълбоки до глезен локви, а останалото – в тинеста кал. Предстоеше им още една окаяна нощ.

Лорд-командирът бе поверил коня си на Ед Скръбния. Когато Джон слезе, той почистваше полепналата кал от копитата му.

– Лорд Мормон е в залата – уведоми го той. – Каза да идеш при него. По-добре остави вълка навън, че както е изгладнял, току-виж излял някое от децата на Крастър. Мене ако питаш, толкова съм гладен, че и аз бих излял някое от децата на Крастър, стига да ми го поднесат горещо. Отивай, ще се погрижа за коня ти. Ако вътре е топло и сухо, по-добре не ми казвай, мене не ме поканиха. – Отлепи с ножа си буца кал от подковата. – А бе, тая кал не ти ли прилича на говна? Дали пък целият тоя хълм не е вдигнат от говната на Крастър?

Джон се усмихна.

– Нищо чудно. Той живее тук от доста време.

– Не ми се хили. Бягай при Стария мечок.

– Дух, остани – заповяда той.

Вратата на „цитаделата“ на Крастър представляваше две задкрилки от сърнешка кожа. Джон се шмугна между тях и се приведе да мине под ниския трегер. Бяха го изпреварили две дузини от главните шурмоваци: стояха около вкопаното в пръстения под огнище и водата от наметалата им се събираше на локвички около ботушите. Вътре миришеше на сажда, на тор и на мокри псета. Въздухът бе натежал от задушливия дим и въпреки това си оставаше влажен. Дъждът се стичаше от димоотвода в покрива. Помещението беше само едно, с издигната дървена площадка за спане, до която се стигаше по две дървени стълби.

Джон си спомни как се чувстваше в деня, в който тръгнаха от Вала: неспокоен като девичка пред първа целувка, но обзет от нетърпение да зърне тайнства и чудеса зад всеки нов хоризонт. „Ами ето ти го сега едно от тях – каза си той, докато оглеждаше зяпнал окаяната и воняща зала. От лютия дим очите му се насълзиха. – Жалко, че Пип и Тоуд не могат да го видят. Много ще им липсва.“

Крастър седеше на единствения стол в помещението, до огъня. Дори лорд-командирът Мормон трябваше да седне на общата пейка с гарвана си, мърморещ недоволен на рамото му. Зад него стърчеше Джармън Бъкуел – водата се стичаше от кърпената ризница и лъсналия от влагата кожен елек, до Торен Малък лес, в тежкия нагръдник на

покойния сир Джаръми и самуровото наметало.

Овчият кожух на Крастър и дрипавото кожено наметало, с което се беше заметнал, му придаваха твърде бедняшки вид в сравнение с гостите, но на едната си дебела китка носеше тежка гривна с блясък на злато. Изглеждаше здрав и силен мъж, макар и вече в зимата на дните си, гривестата му коса беше посивяла, почти до бяло. Плоският нос и провисналата уста му придаваха зловещ вид, а едното му ухо го нямаше. „Това значи било дивак.“ Джон си спомни приказките на баба Нан за дивото племе, което пиело кръв от човешки черепи. Крастър обаче пиеше жълта бира от грубо издялана каменна чаша. Сигурно не беше слушал приказките.

– Бенджен Старк не съм го виждал от три години – говореше той на Мормон. – И да ти кажа право, никогаж не ми е липсвал. – Между пейките сновяха пет-шест черни кутрета и едно-две прасета, а жени в дрипави сърнешки кожи разнасяха рогове с бира, разбъркваха огъня и режеха моркови и лук в един котел.

– Трябва да е минал насам миналата година – каза Торен Малък лес. Едно от псетата дойде да го подуши по крака, той го изрита и кучето изквича.

– Бен търсеше сир Веймар Ройс, който беше изчезнал с Гаред и младия Уил – каза лорд Мормон.

– Тъй де, тия тримата ги помня. Лордчето не беше по-голямо от тия палета тука. Един такъв горд, не можа да спи под покрива ми с неговия самур и черната стомана. Жените ми го гледаха с кравешки очи. – Извърна се и примижа към най-близката от жените. – Задявали се с шурмоваци, разправя ми Гаред. Викам му, с това зелено командирче, гледай да не ги пипате. За черна врана Гаред не беше толкоз лош. Ама ушите му бяха по-малко от моите. Хапката му ги взела, разправя, като мойто. – Крастър се засмя. – Чувам, че и без глава останал. Е, и нея ли му я взе хапката?

Джон си спомни пръснатата се по белия сняг червена кръв и как Теон Грейджой изрита главата на мъртвия. „Беше дезертър.“ На връщане към Зимен хребет двамата с Роб бяха препуснали напред и намериха в снега шестте палета. Преди хиляда години.

– Когато сир Веймар те остави, накъде тръгна?

Крастър сви рамене.

– Имам си друга работа, няма да седна да гледам накъде прелитат враните. – Отпи от бирата, обърса уста и остави чашата настрана. – Добро южняшко вино не съм пил от цяла меча нощ. Малко вино няма да ми

дойде зле, и някоя нова брадва. Мойта вече не хапе, а жени имам да па-
зя. – Огледа суетящите се наоколо жени.

– Малко сте, и сами – каза Мормон. – Ако искаш, ще заделя няколко
души да ви заведат до Вала.

Хрумването, изглежда, се хареса на гарвана.

– Вал-л! – гракна той и разпери криле като висока черна яка зад
главата на Мормон.

Домакиният им се ухили грозно и се видяха няколко потрошени ка-
фяви зъба.

– И к'во ще правим там, ще ви слугуваме на вечерята? Ние тука сме
свободен народ. Крастър не слугува на никой.

– Времената са лоши да живееш сам в дивото. Студените ветрове се
вдигат.

– Да се вдигат. Моите корени са дълбоки. – Крастър награби една
от минаващите жени през кръста. – Кажи му, жено. Кажи на лорд Вра-
ната колко добре си живуркаме тука.

Жената облиза тънките си устни.

– Мястото ни е тук. Крастър ни пази. По-добре да умреш свободен,
отколкото роб.

– Р-роб! – измърмори гарванът.

Мормон се наведе напред.

– Всяко село, край което минахме, беше изоставено. Вие сте първи-
те живи, които виждаме, откакто напуснахме Вала. Хората ги няма...
дали са мъртви, избягали или пленени, не мога да кажа. Животните съ-
що. Нищо не е останало. А преди това намериха трупове на двама от
щурмоваците на Бен Старк, само на няколко левги от Вала. Вяха побе-
лели и замръзнали, с почернели длани и черни стъпала, и с рани, които
не кървяха. Но когато ги върнахме в Черен замък, възкръснаха в нощта
и взеха да убиват. Единият уби сир Джаръми Рикър, а другият налетя на
мен, което ми казва, че помнят нещо от онова, което са знаели приживе,
но човешка милост у тях не беше останала.

Устата на жената провисна като влажна розова дупка, но Крастър
само изсумтя.

– Тук таквиз злини нямаме... и ще те моля таквиз ужасии да не
приказваш под покрива ми. Божи човек съм аз и боговете ме пазят. Ако
станат и тръгнат плътеници, знам аз как да ги върна в гробовете. Макар
че една остра нова брадва няма да ми дойде зле. – Отпрати жената с ед-
но плесване по задника и викна подир нея: – Още бира, и бързо!

– Мъртвите може да не ви безпокоят – заговори Джармън Бъкуел, –

но какво да кажем за живите, милорд? За вашия крал?

– К-крал! – гракна гарванът на Мормон. – Крал, крал, крал.

– Оня Манс Райдър ли? – Крастър се изхрачи в огъня. – „Кралят от-въд Вала.“ Че какво може да иска един свободен народ от кралете? – Обърна се към Мормон и го изгледа примижал. – Много мога да ви кажа за Райдър и делата му, ако река. Туй с празните села, негова работа е. Тая зала сяхте да я намерите празна, ако ми минаваха тия. Праща ми той ездач, да си оставя цитаделата, вика, и да ида в краката му да пълзя. Върнах го, но езика му задържах. Ей там, заковал съм го на оная стена. – Посочи. – Мога и да ти кажа къде да го търсите тоя Манс Райдър. Ако река. – И пак кафявата усмивка. – Но за туй ще имаме време. Вие сигур ще искате да спите под покрива ми, и да ми ядете от свинете.

– Покрив ще приемем с благодарност, милорд – каза Мормон. – Ез-дата беше тежка и се намокрехме много.

– Тогаз ще останете на гости за една нощ. Ама повече не, враните не ги обичам аз много. Горе е за мен и моите, давам ви целия под. Месо и бира имам за двайсет, повече не. Другите ти врани да си кълват тяхното зърно.

– Носим си продоволствие, милорд – рече Стария мечок. – Ще се радваме да споделите от храната и виното ни.

Крастър отърка провисналата си уста с косматата си ръка.

– Виж, от виното ви ще опитам, лорд Врана. И още нещо. Ако някой посегне на някоя от жените ми, остава без ръка.

– Покривът е ваш, вие заповядвате – каза Торен Малък лес, а лорд Мормон кимна вдървено, макар че не изглеждаше много доволен.

– Значи разбрахме се. – Крастър изпръхтя. – Имате ли някой да може да рисува карти?

– Сам Тарли може – каза Джон. – Сам обожава картите.

Мормон го привика с пръст.

– Прати го тук като се наяде. Да донесе перо и кожа. И намери също така Толет. Кажу му да донесе брадвата ми. Дар от гостите за домакина ни.

– Тоз пък кой е? – каза Крастър преди Джон да успее да си тръгне. – Прилича на Старк.

– Моят стюард и скуайър, Джон Сняг.

– Копеле значи? – Крастър изгледа Джон от главата до петите. – Човек като рече да легне с жена, трябва да я вземе за жена. Аз тъй правя. – Махна с ръка на Джон да си ходи. – Е, тичай си по работата, копеле. И гледай брадвата да е добра и остра, тъпо желязо не ми трябва.

Джон Сняг кимна сковано и си тръгна. На излизане едва не се сблъска при кожените платнища със сир Отин Вайтърс. Отвън дъждът като че ли беше понамалял. Из целия двор се бяха вдигнали палатки. Джон различи върховете на други под короните на дърветата. Ед Скръбния хранеше конете.

– Дайте му на дивака брадва бе, що не? – Посочи оръжието на Мормон, бойна двуостра брадва с къса дръжка и златна инкрустация по ръба на черното стоманено острие. – Ще ви я върне той, помни ми думата. Забита в черепа на Стария мечок. Що не му дадете всичките ни брадви, че и всичките ни мечове отгоре? Бездруго не ми харесва как дрънчат, докато яздим. Без тях ще вървим по-бързо, право към портата на ада. Чудя се в ада дали вали така? Може би на Крастър по ще му хареса някоя шапка вместо брадва.

Джон се усмихна.

– Брадва иска. И вино.

– Видя ли, умен ни е Стария мечок. Ако напием хубавичко дивака, може би ще ни клъцне само по някое ухо, ако се опита да ни изколи с тая брадва. Аз имам две уши, но главата ми е сал една.

– Малък лес казва, че Крастър е приятел на Стража.

– Знаеш ли разликата между дивак, който е приятел на Стража, и такъв, който не е? – запита го вечно киселият скуайър. – Враговете ни оставят трупове ни за враните и вълците. Приятелите ни погребват в тайни гробове. Чудя се, от колко време е набита оная мечка при портата и какви ли ги е вършил тука Крастър преди да чуе виковете на ловната ни дружина? – Ед изгледа подозрително брадвата; дъждът се стичаше по дългото му, мършаво лице. – Там вътре сухо ли е поне?

– По-сухо е оттук.

– Ако взема, че се мушна, по-надалечко от огъня, може да не ме забележат до заранта. Тия под покрива си ще ги избие първи, но поне ще умрем сухи.

Джон се засмя.

– Крастър е един. Ние сме двеста. Съмнявам се, че ще убие някого.

– Много ме зарадва – мрачно отвърна Ед. – Пък и една добра остра брадва не е толкова зле. Не обичам да ме убиват с млатило. Веднъж видях един, ударен по челото с млатило. Кожата си беше цяла-целеничка, но главата му беше станала гъбеста и издута като катуна, само че моравочервена. Хубав човек, а умря грозно. Добре е, че не им даваме чуковете си. – Ед се отдалечи, клатейки глава, и дъждът се лееше от прогизналото му черно наметало.

Джон завари конете нахранени и чак тогава се сети да спре и да помисли какво ще вечеря. Тъкмо се чудеше къде да потърси Сам, когато чу изплашен вик.

– Вълк!

Затича покрай глинената постройка към вика и мазната кал замляска под ботушите му. Една от жените на Крастър стоеше притиснала гръб в калната стена на цитаделата.

– Махни се – викаше на Дух. – Махай се! – Вълчището дъвчеше заек и още един, мъртъв и окървавен, лежеше на земята пред него. – Махнете го, милорд – замоли тя, щом го видя.

– Няма да те ухапе. – Веднага разбра какво е станало; отстрани на мократа трева беше полегнала на една страна дъсчена колиба. – Сигурно е прегладнял. Не срещаме много дивеч по пътя. – Джон подсвирна с пръсти. Вълчището захапа втория заек – кокалчетата изпукаха между зъбите му, – пристъпи към него и го пусна в краката му.

Жената ги изгледа боязливо. Беше по-млада, отколкото му се стори отначало. Момиче, на петнадесет-шестнадесет години, с тъмна и сплъстена от дъжда коса и мършаво лице; босите ѝ крака бяха кални до глезените. Тялото ѝ под грубо съшитите овчи кожи показваше ранни признаци на бременност.

– Ти от дъщерите на Крастър ли си? – попита той.

Тя сложи ръка на корема си.

– Жена съм му вече. – Изгледа накриво вълка и отчаяно коленичи до съборената колиба. – Трябваше да им сготвя зайци. Овце не останаха.

– Стражът ще се отплати добре. – Джон нямаше пари, иначе щеше да ѝ предложи... макар че не беше много сигурен каква работа щяха да ѝ свършат няколко медника или дори сребърник тук, отвъд Вала. – Утре ще говоря с лорд Мормон.

Тя изтри ръцете си в кожата.

– Милорд...

– Не съм лорд.

Но наоколо вече се бяха струпали други, привлечени от писъците ѝ и от трясъка на поломената зайча колиба.

– Не му вярвай, момиче – подвижна шурмовакът Ларк Сестриния, долен и зъл като псе. – Това е самият лорд Сняг.

– Копеле на Зимен хребет и брат на крале – подигра се Чет, който беше зарязал псетата си, за да види за какво е цялата връва.

– Тоя вълк те гледа много гладно, моме – каза Ларк. – Сигурно си мисли колко крехка е мръвчицата в коремчето ти.

Джон не виждаше нищо смешно.

– Недейте. Плашите я.

– Нищо, да се пази. – Чет се ухили грозно като мехурите, покрили почти цялото му лице.

– Не трябва да говорим с вас – изведнъж си припомни момичето.

– Чакай – каза Джон, но късно. Тя скочи и побягна.

Ларк се наведе да сграбчи заека, но Дух се оказа по-бърз. Щом оголи зъби, Сестриния се подхлъзна и тупна в калта по задник. Другите се разсмяха.

– Нямаше нужда да плашите момичето – каза им Джон.

– От теб няма да търпим да ни гълчиш, копеле – изръмжа му Чет. Обвиняваше Джон за това, че беше изгубил удобното място при майстер Емон, и с право. Ако не беше отишъл при Емон заради Сам Тарли, Чет щеше още да се грижи за стария слепец, а не за глутницата злобни ловджийски хрътки. – Може да си галеникът на лорд-командира, но не си лорд-командирът... и нямаше да ми се дуеш толкова, ако това чудовище не се въртеше все около тебе.

– Няма да се бия с брат, докато сме извън Вала – отвърна Джон хладно.

Ларк се изправи на колене.

– Страх го е от тебе, Чет. На Сестрите имаме прякор за такива като него.

– Всички прякори ги знам. Спести си го. – Остави ги и Дух тръгна с него.

Докато стигнат портата, дъждът намалea до леко ръмене. Скоро щеше да падне здрач и после – още една окаяна нощ. Облаците щяха да скрият луната, звездите и Факела на Мормон, а горите щяха да почернеят като катран. Всяко изпикаване щеше да е приключение, макар и не точно такова, каквото си представяше някога Джон Сняг.

Отвън под дърветата част от щурмоваците бяха намерили достатъчно суха шума и дървета, за да запалят огън под надвисналата каменна плоча. Други бяха вдигнали палатки или си бяха стъкмили груби навеси, просвайки мокрите си наметала върху ниските клони. Великана се беше напъхал в хралупата на един изсъхнал дъб.

– Харесва ли ви замъка ми, лорд Сняг?

– Уютен изглежда. Да знаеш къде е Сам?

– Карай все направо. Ако стигнеш до павилиона на сир Отин, ще си го подминал. – Великана се усмихна. – Освен ако и Сам не си е намерил някое дърво. Що за дърво ли ще трябва да е?

Накрая Дух намери Сам. Вълчището отведнъж се стрелна напред като стрела на арбалет. Под една издадена скала, предлагаша донякъде подслон от дъжда, Сам хранеше гарваните си. Пълните му с вода ботуши жвакаха при всяка крачка.

– Краката ми подгизнаха – призна той окаяно. – Когато слязох от коня, стъпих в една дупка и нагазих до коленете.

– Свали ботушите и си изсуши чорапите. Ще намеря малко сухи дърва. Ако не е много мокро под скалата, може да запалим огън. – Джон му показа заека. – И ще пируваме.

– Ти няма ли да си при лорд Мормон в къщата?

– Не. Но ти ще си. Стария мечок иска да му рисуваш карта. Крастър казва, че ще ни разкрие къде е Манс Райдър.

– О? – Сам не гореше от нетърпение да види Крастър, макар това да значеше огън и топло.

– Но каза първо да се наядеш. Подсуши си краката. – Джон отиде да събере дърва, зарови под мъртвата шума за по-сухи клони и загреба от черните пластове борови иглички – смяташе, че лесно ще се подпалят. Но и с тях мина цяла вечност, докато хванат искрата. Наметалото си провеси от скалата да пази дъжда настрана от малкия пушлив огън и така двамата останаха като в малка топла ниша. Джон клекна да одере заека, а Сам почна да си сваля ботушите.

– Имам чувството, че мъх е поникнал между пръстите ми – заяви той скръбно и ги размърда. – Заекът обаче ще е вкусен. Знаеш ли, вече не ме е страх нито от кръв, нито от нищо. – Извърна очи. – Е, само малко...

Джон набучи заека на една пръчка, сложи два по-големи камъка от двете страни на огъня и я постави върху тях. Зайчето беше дребно и кльощаво, но щом се запече, замириса като на кралски пир. Другите щурмоваци наблизко взеха да ги поглеждат завистливо. Даже Дух загледа гладно, задуши и пламъците на огъня засвяткаха в червените му очи.

– Ти вече си изяде дела – напомни му Джон.

– Крастър толкода ли е див, колкото разправят щурмоваците? – попита Сам. Заекът не беше съвсем допечен, но вкусът му беше страхотен. – Как изглежда замъкът му?

– Купчина тор с покрив и огнище. – Джон му разказа какво бе видял и чул в Цитаделата на Крастър.

Докато разказът свърши, се беше стъмнило, а Сам облизваше пръсти.

– Хубаво беше, но сега бих изял и един агнешки бут. Цял бут, само

за мен, полят с мента, мед и чесън. Агнета видя ли?

– Имаше кошара, но без овце.

– Как си храни мъжете този човек?

– Мъже не видях. Само Крастър и жените му, и няколко по-малки момичета. Чудя се как успява да го държи това място. За защитата му да не говорим, само един кален насип. Ти тръгвай вече да я рисуваш онази карта. Пътя можеш ли да намериш?

– Стига да не падна в калта. – Сам си надяна с мъка ботушите, взе перо и един навит на руло пергамент и се изниза в нощта.

Дух отпусна глава на лапите си и задрямва край огъня. Джон се изтегна до него, благодарен за топлината. Беше студено и мокро, но не толкова студено и мокро колкото допреди малко. „Може би тази нощ Стария мечок ще научи нещо, което да ни отведе до чичо Бенджен.“

Събуди се и видя бялото облаци на собствения си дъх сред студения въздух на утрото. Раздвижи се и костите го заболяха. Дух го нямаше, огънят беше изгаснал. Джон посегна да дръпне наметалото, което беше провесил на скалата, и то се оказа кораво и замръзнало. Пъкна се под него и се озова сред гора от кристал.

Бледорозовата светлина на зората искреше по клони, листа и камъни. Всеки стрък трева беше изваян от смарагд, всяка водна капка се бе превърнала в диамант. Дори калните локви блестяха с лъскава кафявина. Сред блесналата зеленина се мяркаха черните палатки на братята му, покрити с тънък леден варак.

„Значи имало все пак магия отвъд Вала.“ Улови се, че мисли за сестрите си, навярно защото ги беше сънувал през нощта. Санса щеше да нарече всичко това „вълшебство“ и очите ѝ щяха да се напълнят със сълзи при това чудо, а Аря щеше да затича със смях и викове и да поиска да докосне всичко.

– Лорд Сняг? – чу той. Тихо и плахо. Обърна се.

Горе, присвито на скалата, която го беше подслонила през нощта, седеше момичето със зайците, загърнато в голямо черно наметало. „Наметалото на Сам – веднага осъзна Джон. – Защо носи наметалото на Сам?“

– Дебеланчото ми каза, че ще ви намеря тук, милорд – промълви тя.

– Заека го изядохме, ако за това си дошла. – Признанието го накара да се почувства нелепо гузен.

– Стария лорд Врана, оня, с говорещата птица, даде на Крастър

арбалет с цената на сто заека. – Ръцете й се сгънаха над издутината на корема. – Вярно ли е, милорд? Вярно ли е, че брат ви е крал?

– Той не ми е точно брат – призна той. – Копеле съм на Нед Старк. Да, Роб е кралят на Севера. Ти защо си тук?

– Дебеланчото, онзи Сам, той каза да ви видя. Даде ми наметалото си, да не ме забележат.

– Крастър няма ли да ти се ядоса?

– Баща ми препи снощи с виното на лорд Врана. Ще спи цял ден. – Дъхът й излизаше на пресекулки, на бели облачета мраз. – Казват, че кралят дава справедливост и защитава слабите. – Започна да се смъква от скалата, много непохватно, но се плъзна по леда и крачетата й полетяха надолу. Джон я хвана преди да е паднала и й помогна да се изправи. Младата жена коленичи на заледената земя. – Милорд, моля ви...

– Не ме моли за нищо. Веднага се върни в къщата ви, където ти е мястото. Заповядаха ни да не говорим с жените на Крастър.

– Не е нужно да ми говорите, милорд. Само ме вземете с вас като си тръгнете, само за това моля.

„Само за това молела – помисли той. – Сякаш е нищо.“

– Аз ще... ще ви бъда жена, ако поискате. Баща ми си има вече деветнайсет, една по-малко няма да му липсва.

– Черните братя са се заклели никога да не взимат жени, не го ли знаеш? И освен това сме гости на баща ти.

– Но вие не сте – каза тя. – Аз ви гледах. Нито ядохте на синията му, нито спяхте край огъня му. Не вие давал права на гост, тъй че не сте му длъжник. Заради бебенцето трябва да се махна.

– Аз дори не знам името ти.

– Джили, така ме нарече той. На цветето „джили“.

– Хубаво е. – Спомни си как Санса веднъж му обясни, че трябва да го казва винаги щом някоя дама му каже името си. Не можеше да помогне на момичето, но малко вежливост поне щеше да го зарадва. – От Крастър ли те е страх, Джили?

– Зарад бебето, не за мен. Ако е момиче, няма да е толкоз лошо, ще порасне и той ще се ожени за нея. Но Нела казва, че ще е момче, а тя е имала шест и ги разбира тия работи. Момчетата той дава на боговете. Прави го като дойде белият студ, а той напоследък идва все по-често. Затуй започна да им дава овцете, макар че обича овчето. Само че сега и овцете свършиха. После ще са кучетата, докато... – Джили сведе очи и погали корема си.

– Какви богове? – Джон помнеше, че не видяха нито едно момче в

твърдината на Крастър, нито пък мъже, освен самия Крастър.

– Студените богове – каза тя. – Онези, дето идват по нощите. Бели-те сенки.

И Джон изведнъж се озова отново в Кулата на лорд-командира. Ед-на отсечена ръка се катереше по прасеца му и когато той я изхвърли с върха на дългия меч, тя падна на пода и започна да се гърчи, а пръстите ѝ се отвориха и затвориха. Мъртвият се надигна и сините му очи блес-наха на разцепеното му и подуто лице. Вървища разкъсани вътрешности провиснаха от раната в корема му, но кръв нямаше.

– Какъв цвят са очите им? – попита той.

– Сини. Ярки като сини звезди и студени.

„Видяла ги е – помисли той. – Крастър излъга“

– Ще ме отведете ли? Само до Вала...

– Не отиваме към Вала. Сега тръгваме на север, към Манс Райдър и тези, Другите, тези бели сенки и техните впълтени мъртъвци. Тях тър-сим, Джили. Бебето ти няма да е в безопасност с нас.

Страхът ѝ ясно се изписа на лицето ѝ.

– Но ще се върнете. Когато битката ви свърши, ще се върнете по същия път.

– Може би. – „Ако някой от нас все още е жив.“ – Това Стария ме-чок ще го каже, онзи, дето го наричаш лорд Врана. Аз съм само негов скауйър. Не избирам пътя, по който ще минем.

– Разбирам. – Той долови покрусата в гласа ѝ. – Съжалявам за без-покойството, милорд. Аз само... казваха, че кралят пази хората, и по-мислих... – Побягна отчаяна и наметалото на Сам заплюща зад гърба ѝ като огромни черни криле.

Радостта му от крехката красота на утрото си беше отишла. „Прок-лета да е – помисли си с тъга. – Дваж проклет да е и Сам, че ми я прати. Какво си е въобразил че мога да направя за нея? Тук сме, за да се бием с диваците, не да ги спасяваме.“

Мъжете наоколо вече изпъзвяваха от подслоните си, прозяваха се и се протягаха. Вълшебството вече заглъхваше, искрящата ледена белота отново се превръщаше в най-обикновена роса под изгряващото слънце. Някой напали огън. Миризмата на дим се носеше през дърветата, смесе-на с аромата на опушена сланина. Джон свали наметалото си, удари го в скалата и тънката ледена коричка, образувала се през нощта, се натро-ши; после взе Дълъг нокът и заметна ремъка през рамо. Няколко крачки по-надолу пусна вода и от пикнята му в мразовития въздух се вдигна па-ра, а ледът под нея се стопи. После завърза черните си гащи и тръгна

към огъня.

Хейк му подаде кух крайщник, пълен с прегоряла сланина и парчета солена риба, стоплени в разтопената мас. Той ги изгълта, докато слушаше хвалбите на Дивен как имал не една, а три от жените на Крастър през нощта.

– Не си – каза намръщен Грен. – Щях да видя.

Дивен го плесна по ухото с опакото на ръката си.

– Ти? Да видиш? Ти си сляп като майстер Емон. Ти и оная мечка не видя.

– Каква мечка? И мечка ли имаше?

– Мечка винаги има – заяви Ед Скръбния с обичайния си мрачен тон на примирен със съдбата човек. – Една уби брат ми, когато бях малък. После носеше зъбите му на врата си на каишка. А какви зъби имаше той, по-хубави от моите. Моите зъби само ме мъчат.

– Сам в къщата ли спа снощи? – попита го Джон.

– Ако на това му викаш спане. Подът беше корав, чергилата воняха, а братята ми хъркат ужасно. За мечки можем да говорим колкото щеш, но никоя не ръмжи толкова свирепо като Бернар Кафявия. Но поне ми беше топло. Някакви псета се катереха по мен през нощта. Плащът ми беше почти изсъхнал, когато едно се изпика в него. Ако не е бил Бернар Кафявия. Забеляза ли, че дъждът спря веднага щом влязох под покрив? Все на мене. Ей го, сега като излязох, пак ще завали. Боговете и псетата най-много обичат да пикаят върху мен.

– Я да ида аз да видя лорд Мормон – каза Джон.

Дъждът можеше да е спрял, но дворът си беше все същото мочурище от плитки езерца и хлъзгава кал. Черните братя сгъваха палатките, даваха зоб на конете си и дъвчеха солено говеждо. Съгледвачите на Джармън Бъкуел вече оседлаваха конете си.

– Джон – каза му Бъкуел. – Тоя твой копелдашки меч си го наточи добре. Много скоро ще ни потрѣбват всички мечове.

След утринната светлина навън в дома на Крастър беше сумрачно. Факлите бяха догорели и беше трудно да се разбере, че слънцето се е вдигнало. Гарванът на лорд Мормон пръв забеляза, че е влязъл. Три лениви пляскания с големите черни криле и той кацна на дръжката на Дълг нокът.

– Зър-рно? – Птицата чукна с човка Джон по косата.

– Остави го този нещастен просяк, Джон, току-що изяде половината ми бекон. – Стария мечок си дояждаше закуската с другите командири – пържен хляб, бекон и овчи дедец. Новата брадва на Крастър

лежеше на масата, златният ец проблясваше смътно на мигащата светлина на единствената горяща факла. Собственикът ѝ лежеше проснат в несвяст горе на платформата за спане, но всичките му жени бяха станали, шетаха и носеха храна. – Какъв е денят навън?

– Студено, но дъждът спря.

– Това е добре. Погрижи се да конят ми да е оседлан и готов. Смятам до час да тръгнем. Ял ли си? Храната на Крастър е проста, но насища.

„Няма да ям храната на Крастър“ – реши той изведнъж.

– Закусих с мъжете, милорд. – Джон изкъшка гарвана от Дълъг нокът. Птицата се върна на рамото на Мормон и дрисна.

– Това можеше да го направиш на Сняг, вместо да го пазиш за мен – изръмжа Стария мечок. Гарванът каза „ку-ор-рк“.

Джон намери Сам зад къщата – стоеше с Джили до счупената заешка колиба. Тя му помагаше да си навлече наметалото, но като видя Джон, се изниза. Сам го изгледа тъжно и с укор.

– Мислех, че ще ѝ помогнеш.

– И как да го направя? – сръза го Джон. – Да я взема с нас, увита в наметалото ти ли? Заповядано ни е да не...

– Знам – промълви виновно Сам, – но тя беше уплашена. Знам какво е да си уплашен. Казах ѝ... – Спря и преглътна.

– Какво? Че ще я отведем с нас?

Дебелото лице на Сам пламна.

– На връщане. – Не можеше да погледне Джон в очите. – Тя ще има бебе.

– Сам, ти съвсем ли си изгубил ума си? Може да не се върнем по този път. А и да се върнем, мислиш ли, че Стария мечок ще ти позволи да отмъкнеш една от жените на Крастър?

– Мислех... може би дотогава ще измислим начин...

– Нямам време за това, трябва да оседлавам коне.

Джон си тръгна не по-малко сконфузен, отколкото ядосан. Сърцето на Сам беше голямо като всичко друго по него, но въпреки всичките книги, които беше прочел, понякога изглеждаше не по-малко задръстен от Грен. Беше невъзможно, и при това недостойно. „А защо тогава изпитвам срам?“

Джон зае обичайното си място до Мормон, когато Нощния страж започна да се излива покрай двата черепа при портата на Крастър. Поеха на северозапад, по крива козя пътека. Топящият се лед се стичаше от всякъде като бавен дъжд с тихата си музика. Северно от имението

потокът беше придошъл и задръстен с листа, клони и корени, но съгледвачите бяха намерили брод и колоната трябваше да го прецапа. Водата стигаше до коремите на конете. Дух заплува и излезе на брега с намокрената си бяла козина, от която се стичаше кафява вода. Когато се отърси и ги опръска, Мормон нищо не каза, но гарванът на рамото му изграчи сърдито.

– Милорд – промълви Джон, след като гората отново ги обгърна. – Крастър няма овце. Нито синове.

Мормон не отговори нищо.

– В Зимен хребет имахме една стара прислужница, която ни разказваше истории – продължи Джон. – Казваше, че имало диваци, които лягали с Другите и им раждали получовешки деца.

– Приказки за край огнището. Да не би Крастър да ти прилича на получовек?

„Ако изобщо има нещо човешко в него.“

– Той дава синовете си на гората.

Дълго мълчание. И след това:

– Да.

– Да – измърмори и гарванът и се размърда на рамото му. – Да, да, да.

– Знаели сте го?

– Малък лес ми го каза. Всички шурмоваци го знаят, макар че малцина говорят за това.

– Чичо ми знаеше ли го?

– Всички шурмоваци – повтори Мормон. – Мислиш, че трябва да го спра? Да го убия? – Стария мечок въздъхна. – Ако просто искаше да се отърве от няколко гърла, с радост щях да пратя Йорен или Конуис да приберат момчетата. Можехме да им облечем черното и Стражът щеше да е много по-силен. Но диваците служат на по-жестоки богове от твоите и моите. Тези момчета са жертвените дарове на Крастър. Молитвите му, ако щеш.

„Жените му принасят други жертви“ – помисли Джон.

– Ти откъде го разбра? – попита го Стария мечок. – От някоя от жените на Крастър ли?

– Да, милорд – призна Джон. – Но предпочитам да не ви казвам от коя. Беше изплашена и ми поиска помощ.

– Широкият свят е пълен с хора, които искат помощ, Джон. Де да можеха някои от тях поне да намерят в себе си кураж да си помогнат сами. Сега Крастър още лежи проснат в бърлогата си, вонящ на вино и в

несвяст. Долу на масата му лежи остра нова секира. Аз ако бях, щях да я нарека Отвърнатата молитва и да му сцеля главата.

„Да.“ Джон се замисли за Джили. Бяха деветнайсет, а Крастър само един, но...

– И все пак за нас би било зле, ако Крастър загине. Твоят чичо можеше да ти каже колко пъти замъкът на Крастър е спасявал от сигурна смърт наши щурмоваци.

– Баща ми... – Джон се поколеба.

– Продължавай, Джон. Кажете каквото искаше да кажеш.

– Баща ми веднъж ми каза, че някои хора просто не заслужава да ги има – довърши Джон. – Знаменосец, който е жесток или несправедлив, опозорява не само своя върховен господар, но най-вече себе си.

– Крастър си е сам за себе си. Не ни се е клел. Нито е подчинен на нашите закони. Твоето сърце е благородно, Джон, но разбери едно. Не можем да оправим света. Не това е задачата ни. Други битки има да води Нощният страж.

„Други битки. Да. Трябва да го запомня.“

– Джармън Бъкуел каза, че мечът скоро може да ми потрябва.

– Така ли? – Мормон не остана доволен. – Крастър доста неща ни каза снощи и до голяма степен потвърди опасенията ми. Дотолкова, че цяла нощ не можах да заспя. Манс Райдър събира народа си при Ледените нокти. Затова са празни селата. Същото е научил и сир Денис Малистър от диваци, пленени от хората му в Ждрелото, но Крастър уточни и къде, и в това е съществената разлика.

– Град ли вдига, или събира армия?

– Точно в това е въпросът. Колко диваци има там? Колко боеспособни мъже? Никой не знае със сигурност. Ледените зъби са една сурова, негостоприемна пустош от камък и лед. Няма да могат дълго да държат там голяма маса хора. Виждам само една цел в този сбор. Манс Райдър се кани да удари на юг, в Седемте кралства.

– Диваците и преди са нахлували в земите ни. – Джон беше слушал такива истории както от баба Нан, така и от майстер Лувин в Зимен хребет. – Раймън Червената брада ги е повел на юг по времето на дядото на дядо ми, а преди него имали някакъв крал на име Бел Барда.

– Тъй. А още по-преди е живял Рогатия властелин, и братът на кралете Джендел и Горн, а в древни времена Джорамун, който засвирил с Рога на Зимата и вдигнал великаните от земните недра. И всеки от тях е прекършвал силата си на Вала, или бил прекършван от силите на Зимен хребет от другата страна... но сега Нощният страж е едва сянка на

онова, което сме били, а кой е останал да се опълчи на диваците освен нас? Владетелят на Зимен хребет е мъртъв, а наследникът му поведе войските си на юг, за да се бие с Ланистърите. Диваците едва ли ще получат по-добра възможност от тази. Познавах го Манс Райдър, Джон. Той е клетвопрестъпник, да... но вижда добре и никой не би посмял да го нарече страхливец.

– Какво ще правим? – попита Джон.

– Ще го намерим – каза Мормон. – Ще се сразим с него. Ще го спрем.

„Триста души – помисли Джон. – Срещу цялата ярост на дивото.“

А пръстите му се отвориха и затвориха.

ТЕОН

Красотата ѝ не можеше да се отрече. „Но първата винаги е красива“ – помисли Теон Грейджой.

– Виж ти каква хубава усмивчица – каза женски глас зад гърба му.
– На лордчето май му харесва, а?

Теон се обърна и я изгледа преценяващо. Видяното му хареса. Нали в жилите му течеше желязна кръв, виждаше хубавото от пръв поглед: тънка и с дълги крака, късо отрязана черна коса, обветрена кожа, силни и уверени ръце, кама на колана. Носът ѝ беше малко голям и доста остър за тясното ѝ лице, но усмивката ѝ заличаваше този дребен недостатък. Прецени, че е с няколко години по-голяма от него, но на не повече от двадесет и пет. Походката ѝ издаваше, че е свикнала с клатещата се палуба под краката си.

– Да, сладка е – каза ѝ той, – но не колкото теб.

– Охо. – Непознатата се усмихна широко. – Я да внимавам аз. Това лордче има меден език.

– Опитай го да видиш.

– Така го даваме значи? – отвърна тя и го изгледа дръзко. По Железните острови имаше жени – не много, но доста – които служеха на дългите бойни кораби редом с мъжете и казваха, че солта на морето ги променяла, придобивали мъжки апетити. – Толкова ли дълго сте били по море, млади милорде? Или там, откъдето идвате, няма жени?

– Жени колкото искаш, но нито една като теб.

– А ти откъде знаеш аз каква съм?

– Очите ми виждат лицето ти. Ушите ми чуват смеха ти. А патката ми е щръкнала като мачта за теб.

Жената се приближи до него и опря длан в предницата на панталона му.

– Е, не си лъжец – каза тя и го стисна през плата. – Много ли боли?

– Ужасно.

– Горкото лордче. – Пусна го и отстъпи. – Впрочем аз съм омъжена и нося дете.

– Боговете са добри – отвърна Теон. – Тъкмо няма да мога да ти направя копеле.

– Все пак мъжът ми едва ли ще ти благодари.

– Той не, но ти – сигурно.

– И защо, ако смея да попитам? Имала съм лордове и преди. Правят същото като другите мъже.

– А принц имала ли си? – попита я той. – Когато се сбръчкаш, побелееш и циците ти провиснат до корема, ще можеш да разказваш на децата на децата си, че някога си обичала крал.

– О, за любов ли си приказваме? Аз пък помислих, че е само за патки и писанки.

– Ти за любов ли мечтаеш? – Беше решил, че курветината му харесва, която и да беше; острият ѝ ум беше добре дошъл след влажната меланхолия на Пайк. – Трябва ли да нарека кораба си на теб, на арфа ли трябва да ти свиря, и да те държа в стаичка в някоя кула на замъка ми, облечена само със скъпи накити, като принцеса в песните?

– Виж, да наречеш кораба си на мен трябва – отвърна тя, пренебрегвайки останалото. – Защото аз го построих.

– Построй го Сигрин. Корабостроителят на баща ми.

– А аз съм Есгред. Дъщеря на Амброуд и жена на Сигрин.

Не знаеше, че Амброуд има дъщеря, нито че Сигрин има жена... но по-младия корабостроител беше срещал само веднъж, а по-стария помнеше съвсем смътно.

– Бракът ти със Сигрин е жива загуба.

– Така ли? Сигрин ми каза, че строителството на този кораб за теб е жива загуба.

Теон настръхна.

– Знаеш ли кой съм?

– Принц Теон от дома Грейджой. Кой друг? Кажете ми честно, милорд, колко я обичате тази ваша нова девица? Сигрин държи да го знае.

„Девицата“, дългият кораб, беше толкова нов, че още миришеше на катран и смола. Чичо му Ерон щеше да го благослови утре заранта, но Теон беше дошъл от Пайк, за да го разгледа хубаво преди да го пуснат по вода. Не беше голям колкото „Великия кракен“ на лорд Бейлон или като „Желязна победа“ на чичо му Виктарион, но изглеждаше бърз и прелестен като момиче, нищо че още седеше в дървеното скеле на дока; строен черен корпус, дълъг сто стъпки, една висока мачта, петдесет дълги весла, палуба колкото за сто мъже... а на носа – огромен железен трон, оформен като острие на стрела.

– Сигрин ми е служил добре – призна той. – Дали „Девицата“ е толкова бърза, колкото изглежда?

– Още по-бърза... стига господарят ѝ да знае как да я подхване.

– Минаха доста години, откакто съм плавал на кораб. – „И ако

трябва да сме честни, никога не съм командвал кораб.“ – Но все пак съм Грейджой, от желязното племе. Морето е в кръвта ми.

– А кръвта ти ще изтече в морето, ако плаваш така, както говориш – каза тя.

– Никога не бих се отнесъл зле с такава прелестна девица.

– Прелестна девица? – Тя се изсмя. – Това си е една морска кучка.

– Ето, ти ѝ даде името. „Морска кучка“.

Това я развесели. Той видя искрата в тъмните ѝ очи.

– А каза, че ще я наречеш на мен – каза тя с малко престорен укор.

– Да, казах. – Теон я хвана за ръката. – Помогнете ми, милейди. В зелените земи вярват, че една жена с дете носи щастие за мъжа, който легне с нея.

– А какво знаят за корабите на зелените земи? Както и за жените, впрочем? Освен това мисля, че последното го измислихте.

– Ако го призная, ще продължите ли да ме обичате?

– Да продължи? Че кога съм ви обичала?

– Никога – призна той, – но се опитвам да поправам тази липса, мила Есгред. Вятърът е студен. Ела на борда на кораба ми и ми позволи да те стопля. Утре чичо ми Ерон ще излее морска вода на носа и ще изломоти някаква молитва към Бога удавник, но аз бих искал да благословя кораба си с млякото на слабините ми и с твоето.

– На Бога удавник това може да не му хареса.

– Поврага Бога удавник. Ако ни притесни, лично ще го удавя отново. След два дни тръгваме на война. Нима ще ме изпратите на битка безсънен от несподеления копнеж?

– С удоволствие.

– Каква жестокост! Добро име си намери корабът ми, няма що. Ако неудовлетворената ми страст ме разсее и го насоча към скалите, ще трябва да вините себе си.

– Това ли е рулят с който смяташ да го насочваш? – Есгред отново докосна предницата на панталона му и пръстът ѝ пробяга по твърдата издутината на мъжеството му.

– Ела с мен в Пайк – бързо каза той и си помисли: „А лорд Бейлон какво ще каже? А защо трябва да ми пука? Вече съм пълнолетен, ако поискам да вкарам една курва в леглото си, това си е моя работа.“

– И какво ще правя в Пайк? – Ръката ѝ си остана на мястото си.

– Тази нощ баща ми ще даде пир на своите капитани. – Налагаше се да ги угощава всяка нощ, докато чакаше да дойдат последните ескадри, но Теон не виждаше смисъл да ѝ го казва.

– Ще ме направиш ли своя капитан за нощта, принце? – Не беше виждал досега по-порочна усмивка върху женски устни.

– Бих могъл. Стига да съм сигурен, че ще ме насочиш право към пристана.

– Е, знам поне кой край на греблото влиза в морето, а най-доброто е с въжета и възли. – С една ръка развърза връзките на панталона му, ухили се и леко отстъпи назад. – Колко жалко, че съм женена и нося дете.

Шашнат, Теон се спря и си върза гащите.

– Трябва да се връщам в замъка. Ако не дойдеш с мен, от скръб мога да се изгубя по пътя и тогава всички острови ще обеднеят.

– А, това не можем да го допуснем... но аз нямам кон, милорд.

– Можеш да вземеш коня на скуайъра ми.

– И да оставим горкичкия скуайър да върви пеш чак до Пайк?

– Тогава се качи на моя.

– Това със сигурност ще ти хареса. – Отново усмивката. – Добре, но зад теб ли ще бъда, или отпред?

– Ще бъдеш където пожелаеш.

– Обичам да съм отгоре.

„Къде е била тая курва през целия ми живот?“

– Замъкът на баща ми е мрачен и влажен. Нужна му е Есгред, за да се разгорят огньовете.

– Лордчето имам меден език.

– Не започнахме ли отгук?

Тя вдига ръце.

– И тук свършваме. Есгред е ваша, скъпи принце. Отведете ме в своя замък. Нека видя вашите горди кули, надигащи се от морето.

– Коня си оставих при хана. Ела.

Тръгнаха един до друг по кея и когато Теон хвана ръката ѝ, тя не я дръпна. Походката ѝ му харесваше; някаква волност и дързост се усещаше в нея, ленива и леко полюшваща се, което намекваше, че под завивките е не по-малко дръзка.

Теон не помнеше Владетелския пристан толкова претъпкан. Наоколо гъмжеше от моряци. Железните хора не прегъваха коляно нито често, нито току-така, но Теон забеляза, че гребци, както и хора от простолудието, се смълчават, щом минеше покрай тях, и го поздравяват с почтителни кимвания. „Най-после са научили кой съм – реши той. – Крайно време беше.“

Лорд Гудбрадър от Голям Уик беше пристигнал предната нощ с главната си сила от близо четиридесет бойни кораба. Хората му се

мяркаха навсякъде, ясно се различаваха по козинявите си пояси. Из хана говореха, че безбрадите момчета с поясите разчекнали от чукане курвите на Отър Кривото коляно. Ако питаха Теон, падаше им се. По-пъпчиви мърли от тях не беше виждал. Сегашната му спътничка повече отговаряше на вкуса му. Това, че беше жена на корабостроителя на баща му и отгоре на всичко бременна, само я правеше по-интересна.

– Милорд принцът започна ли да събира екипажа си? – попита Есгред, докато вървяха към конюшната. – Здравсти, Син зъб – подвикна тя на един минаващ край тях моряк, висок мъж в елек от мечка кожа и с шлем с гарванови криле на главата. – Как е младата ти женичка?

– Наду корема. Говорят за близнаци.

– Толкова скоро? – Есгред се усмихна със същата порочна усмивка. – Бързо си пуснал греблото във водата.

– Да бе, и гребях, гребях, гребях – ревна мъжът.

– Голям мъж – отбеляза Теон. – Син зъб ли беше? Дали да не го взема на моята „Морска кучка“?

– Само ако искаш да го обидиш. Син зъб си има много по-хубав кораб.

– Дълго време ме нямаше и не ги познавам много хората – призна Теон. Беше потърсил няколко приятели от детинство, но или бяха заминали, или загинали, или се бяха превърнали в непознати за него мъже. – Чичо ми Виктарион ще ми заеме своя кърмчия.

– Римолф Пиян щорм? Добър е, докато е трезвен. – Видя други познати й лица и извика на една минаваща край тях тройка: – Улър, Карл. Къде е брат ви, Скайт?

– Боя се, че на Удавения бог му е трябвал силен гребец – отвърна единият, едър мъж с прошарена брада.

– Иска да каже, че Едис прекали с виното и дебелият му корем се пръсна – каза червендалестият младеж до него.

– Мъртвото не може да умре – промълви Есгред.

– Мъртвото не може да умре.

Теон измърмори думите с тях.

– Изглежда, че добре те познават тук – каза той на жената, след като мъжете отминаха.

– Всички обичат жената на корабостроителя. И би трябвало, ако не искаш корабът ти да потъне. Ако търсиш гребци, по-добри от тези тримата няма да намериш.

– Тук не липсват силни ръце. – Теон го беше обмислял. Трябваша му воители и преди всичко мъже, които да са верни на него, а не на баща

му или на чичовците му. За момента играеше ролята на послушния млад принц, изчаквайки докато лорд Бейлон напълно разкрие плановете си. Ако се окажеше, че тези планове не му харесват, или най-малкото неговото място в тях, тогава...

– Силата не е достатъчна. Греблата на кораба трябва да се движат като едно, ако искаш да изтръгнеш от него най-добрата скорост. Ако си умен, избери хора, които са работили заедно.

– Мъдър съвет. Може би ще ми помогнеш да си избира. – „Нека да вярва, че ми трябва умът ѝ. Жените го обичат това.“

– Бих могла. Много мило се държиш с мен.

– А как иначе?

Теон забърза, когато приближиха „Мираам“ – поклашаше се празен до кея. Капитанът се бе опитал да отплава преди две нощи, но лорд Бейлон не му позволи. Никой от търговците, спрели на Владетелски пристан, не можеше да си замине; баща му не искаше и една дума за събиращата му се армада да стигне до континента, преди да е готов за удара.

– Милорд – жално извика гласец от предния мостик на търговската гемия. Капитанската дъщеря се беше облегнала на перилото и го гледаше умолително. Баща ѝ ѝ беше забранил да слиза на брега, но всеки път когато Теон слезеше на Владетелския пристан, я виждаше да крачи унило по палубата. – Милорд, почакайте – проплака тя след него. – Ако милорд е доволен...

Теон забърза, а Есгред го попита:

– Задоволи ли те?

Не виждаше смисъл да се преструва на срамежлив пред тази.

– Само за малко. Сега иска да ми стане солена жена.

– Охо. Е, само ще спечели, ако я осолят малко. Много е мека и отпусната тая. Или греша?

– Не грешиш. – „Мека и отпусната. Точно. Как го разбра?“

Беше заповядал на Векс да го чака в хана. Гостилницата беше толкова претъпкана, че Теон трябваше с лакти да си отвори път през вратата. Едно място не можеше да се намери по пейките, нито маса. И скау-йъра го нямаше.

– Векс! – провикна се той над шумотевницата и врявата. „Ако се е качил горе с някоя от онези пъпчиви курви, кожата му ще съдера“ – тъкмо си мислеше, когато най-сетне зърна момчето да хвърля зарове край камината... и печелеше при това, ако се съдеше по купчината монети пред него.

– Време е да тръгваме – каза Теон. След като момчето не му обърна

никакво внимание, той го хвана за ухото и го издърпа от играта. Векс награти монетите и тръгна след него, без да обели дума. Това беше едно от нещата, които Теон най-много харесваше у него. На повечето скуайъри езиците им бяха развързани, но Векс се беше родил ням... което, изглежда, не му пречеше да бъде твърде умен за своите дванадесет години. Беше незаконен син на един от братята на лорд Ботли. Да го вземе за свой скуайър беше част от цената, която се наложи да плати за коня си.

Когато Векс видя Есгред, очите му се ококориха. „Човек ще си помислил, че никога не е виждал жена“ – каза си Теон.

– Есгред ще язди с мен до Пайк. Оседлавай конете. И по-бързо.

Момчето беше дошло на едно дръгливо гаронче от конюшната на лорд Бейлон, но конят на Теон беше съвсем друга порода.

– Къде го намери това чудовище? – попита Есгред, като го видя.

– Лорд Ботли го купил миналата година, но се оказало, че е прекалено расов кон за него, така че ми го продаде с удоволствие. – Железните острови бяха твърде скалисти и бедни на пасища, за да се въдят добри коне. Повечето островитяни бяха, меко казано, безразлични към конете, чувстваха се по-удобно на палубата, отколкото на седло. Дори лордовете яздеха дръгливи гарончета или понита от Харлоу, а волските коли бяха по-обичайни от конските каруци. Най-бедните от простолюдието, които не можеха да гледат нито едното, нито другото, сами се връпаха в ралата.

Но Теон беше преживял десет години в Зимен хребет и нямаше намерение да тръгва на война без добър боен кон. Грешната преценка на лорд Ботли се оказа за него добър късмет: жребец, чийто нрав беше черен като козината му, по-голям от бегач, макар и не като повечето дестриери. И тъй като Теон не беше едър като повечето рицари, този му беше напълно по мярка. Животното имаше огън в очите. Когато видя новия си господар, се озъби и се опита да го ухапе по лицето.

– Има ли си име? – попита Есгред, щом Теон го яхна.

– Усмивка. – Той й подаде ръка и я намести пред себе си, за да може да я прегърне по време на ездата. – Веднъж един ми каза, че съм се усмихвал на неуместни неща.

– Така ли е?

– Само в очите на онези, които не се усмихват на нищо. – Сети се за баща си и за чичо си Ерон.

– А сега усмихвате ли се, милорд?

– О, да. – Теон се протегна да хване юздите. Тя беше почти с неговия ръст. Косата й щеше да изглежда по-добре, ако се поизмиеше, и на

сладката си шийка имаше зараснал розов белег, но мирисът ѝ му харесваше – на сол, на пот и на жена.

Ездата към Пайк обещаваше да бъде много интересна.

След като оставиха Владетелски пристан далече зад гърба си, Теон пусна ръка на гърдите ѝ. Есгред го хвана за китката и я махна.

– На ваше място щях да държа юздите му с две ръце, иначе този черен звяр ще ни хвърли и двамата и ще ни пребие.

– Това у него го пречупих. – Развеселен, Теон се държа известно време прилично, бърбореха си сладко за времето (сиво и облачно, каквото си беше, откакто се върна, с чести дъждове) и той ѝ разказа за мъжете, които беше убил в Шепнещия лес. Когато стигна до частта колко близо беше стигнал до самия Кралеубиец, отново плъзна ръката си на предишното място. Гърдите ѝ бяха малки, но твърди и му харесваха.

– Не бива да го правите това, милорд.

– О, но го правя. – Теон лекичко я стисна.

– Вашият скуайър гледа.

– Нека. Никога няма да проговори за това, заклевам се.

Есгред пак махна пръстите му. Този път го задържа здраво. Имаше силни ръце.

– Обичам жените, които стискат силно.

Тя изсумтя.

– Нямаше да го помисля по онази повлекана на брега.

– Ти недей да съдиш за мен по нея. Беше единствената жена на кораба.

– Разкажете ми за баща си. Дали ще ме приеме добре в замъка си?

– Откъде накъде? Той мен едва ме прие, дето нося неговата кръв, наследника на Пайк и на Железните острови.

– Нима? – кротко попита тя. – Казват, че имате чичовци, братя, сестра.

– Братята ми отдавна са измрели, а колкото до сестра ми... ами, разправят, че любимото облекло на Аша било ризница, която висяла до коленете ѝ, а отдолу носела бельо от шавена кожа. Макар че мъжкото облекло няма да я направи мъж. Ще ѝ уредя някоя добра партия, след като спечелим войната, стига да се намери мъж, който да я вземе. Доколкото помня, имаше нос като клон на лешояд, пъпчасало лице и гърди като на момче.

– Сестра си може да омъжите – отбеляза Есгред, – но не и чичовците си.

– Чичовците ми... – Правата на Теон предхождаха тези на братята

на баща му, но жената въпреки всичко беше бръкнала в подлютена рана. На островите съвсем не беше нечувано събитие някой силен и амбициозен чичо да лиши слабия племенник от правата му и обикновено да го убие в суматохата. „Но аз не съм слаб – каза си Теон, – и смятам да стана още по-силен преди баща ми да умре.“ – Чичовците не са заплаха за мен – заяви той. – Ерон се е впиянчил в морската вода и в своята святост. Той живее само за своя бог...

– Неговия бог? Не е ли ваш?

– Е, и мой е. Мъртвото не може да умре. – Подсмихна се. – Стига да повтарям прилежно благочестивите словца, Мократа коса няма да ми създаде неприятности. А колкото до чичо Виктарион...

– Лорд-капитанът на Железния воин, неустрашимият воин. Слушала съм песни за него по пивниците.

– По време на бунта на лорд баща ми той влязъл в Ланиспорт с чичо ми Юрон и подпалил флота на Ланистър – каза Теон. – Планът обаче бил на Юрон. Виктарион е като някой грамаден сив бик, силен е и неуморим, и изпълнителен, но не може да спечели. Той несъмнено ще ми служи също толкова вярно, колкото е служил на баща ми. Няма нито достатъчно ум, нито амбицията да ме свалят с измяна.

– Но Юрон Гарваново око съвсем не е от глупавите. За него съм слушала ужасни неща.

Теон помръдна на седлото си.

– Чичо ми Юрон не са го виждали на островите от две години. Може да е умрял. – Ако беше така, можеше да е само в негова полза. Най-големият брат на лорд Бейлон така и не се беше отказал от Древния обичай, дори за ден. Казваха, че неговият „Мълчание“, с черните платна и тъмночервения корпус, се ползвал с лоша слава от Ибен до Асшаи.

– Може да е умрял – съгласи се Есгред, – а и да е жив, прекарал е по морето толкова дълго, че тук ще е почти като чужд. Железните никога не биха поставили един чужденец на Стола от Морския камък.

– Така е – отвърна Теон и изведнъж се сети, че и него някои наричаха „чужденец“. Тази мисъл го накара да се намръщи. „Десет години са много време, но вече се върнах, а до смъртта на баща ми има много време. Достатъчно, за да се докажа.“

Помисли дали отново да не погали гърдичката на Есгред, но тя сигурно пак щеше да му махне ръката, пък и целият този разговор за чичовците донякъде бе поохладил страстта му. Щеше да има достатъчно време за такава игра в замъка, като останеха насаме в покоите му.

– Ще поговоря с Хеля, като пристигнем в Пайк, и ще се погрижа да

получиш почетно място на пира – каза той. – Аз ще трябва да седя на подиума, от дясната страна на баща ми, но ти можеш да дойдеш при мен, след като той напусне залата. Той рядко се задържа дълго. Коремът му напоследък не държи на пиене.

– Неприятно е, когато един велик мъж остарее.

– Лорд Бейлон е само бащата на велик мъж.

– Колко ни е скромно лордчето!

– Само глупакът се свива, когато светът е пълен с хора, горящи от желание да свършат това вместо него. – Целуна я леко по тила.

– Какво ще нося на този велик пир? – Тя се пресегна назад и избута лицето му от врата си.

– Ще помоля Хеля да те облече. Някоя от роклите на лейди майка ми може да ти стане. Тя е в Харлоу и не се очаква да се върне.

– Чувам, че студените ветрове са я изтозили. Няма ли да отидете да я видите? Харлоу е само на един ден път по море, а лейди Грейджой със сигурност копнее да види сина си.

– Де да можех. Много съм зает. Баща ми разчита на мен, след като се върнах. Като дойде мирът, може би...

– Твоето идване може на нея да донесе мир.

– Ето, че заговори съвсем като жена – оплака се Теон.

– Признавам, че... нали нося дете.

Тази мисъл някак отново го възбуди.

– Така твърдиш, но тялото ти не показва такива признаци. Как може да се докаже? Преди да ти повярвам, ще трябва да видя как ти назряват гърдите и да опитам от майчиното ти мляко.

– А какво ще каже мъжът ми? Заклетият човек и слуга на твоя баща?

– Ще му дадем да строи толкова кораби, че така и няма да усети, че си го оставила.

Тя се засмя.

– Какво жестоко лордче ме е награбило! Ако ти обещаеш, че един ден ще можеш да гледаш как бебето ми суче, ще ми разкажеш ли повече за твоята война, Теон от дома Грейджой? Пред нас има още много мили и планини, а аз бих искала да чуя за този вълчи крал, при когото си служил, и за златните лъвове, с които се бие.

Нетърпелив да задоволи любопитството ѝ, за да я спечели, Теон се подчини. Останалата част от дългата езда мина бързо, докато ѝ пълнеше хубавата главичка с приказки за Зимен хребет и за битки. Сам се удиви на някои от нещата, които ѝ каза. „Колко леко се говори с нея, боговете

да я благословят дано – помисли Теон. – Имам чувството, че я познавам от години. Ако е наполовина толкова добра в кревата, колкото ѝ сече умът, ще трябва да я задържа...“ Замисли се и за Сигрин Корабостроителя, колкото дебел, толкова и задръстен, със сплъстена коса, която вече окапваше, и поклати глава. „Загуба. Трагична загуба.“

Времето мина невероятно бързо и ето че грамадата на крепостната стена на Пайк се извиси пред тях.

Портите бяха отворени. Теон заби пети в хълбоците на Усмивка и подкара живо. Кучетата залаяха диво, докато помагаше на Есгред да слезе. Няколко притичаха към тях и замахаха с опашки. Стрелнаха се покрай него и едва не събориха горката жена, заподскачаха около нея, заскимтяха и я заблизаха.

– Марш! – изрева Теон и без успех понечи да изрита една голяма кафява кучка, но Есгред се смееше и се боричкаше с тях. Един от конярите се затича след кучетата.

– Прибери коня – заповяда му Теон – и ги разкарай тия проклети псета...

Тъпакът изобщо не му обърна внимание. На лицето му цъфна беззъба усмивка и той каза:

– Лейди Аша! Върнали сте се!

– Снощи – каза тя. – Плавах от Голям Уик с лорд Гудбрадър, а нощта изкарах в хана. Братчето ми беше така добро да ме доведе от Ланиспорт. – Целуна едно от кучетата по муцуната и се ухили сърдечно на Теон.

А той остана като закован на място и зяпна. „Аша! Не! Не е възможно да е Аша!“ Изведнъж осъзна, че в главата му има две Аши. Едната беше момиченцето, което помнеше. Другата, която си представяше по-смътно, донякъде приличаше на майка си. Нито една от двете не приличаше на това... това...

– Пъпките се махнаха, когато се появиха гърдите – обясни тя, докато си играеше с едно от кучетата. – Но лешоядският клюн си ми остана.

Теон едва намери глас да проговори.

– Защо не ми каза?

Аша пусна псето и се изправи.

– Исках най-напред да разбера кой си. И го разбрах. – След което му се поклони насмешливо. – А сега, малки ми братко, моля да ме извиниш. Трябва да се изкъпя и да се облека за пира. Интересно дали още ми пазят онази плетена ризница, дето толкова обичам да нося върху бельото от щавена кожа? – Усмихна му се зловничко и тръгна по моста с

онази походка, която толкова му беше харесала – ленива и с леко поклясане на бедрата.

Когато Теон се обърна, Векс му се хилеше и той го плесна през ухото.

– Това е задето ти е толкова смешно. – И още веднъж, по-силно. – А това – че не ми каза. Следващия път гледай да ти порасне език.

Не помнеше покоите си в кулата за гости толкова студени, въпреки че робите бяха запалили мангал. Изрита ботушите, остави наметалото да падне на пода и си наля вино. Спомняше си едно кльошаво момиченце с щръкнали колене и пъпки по лицето. „Тя ми развърза гащите – каза си ядосано. – И каза... о, богове, а аз й казах...“ Изпъшка. Едва ли можеше да се направи на по-голям глупак.

„Не – каза си след това. – Тя ме направи на глупак. Тая зла кучка сигурно се е смяла през цялото време. А как само ми посегна към патката...“

Взе си чашата и отиде до стола до прозореца, седна и се загледа към морето. Слънцето над Пайк помръкваше. „Няма място за мен тук – помисли Теон. – И причината за това е Аша, Другите да я вземат дано!“ От зелена, водата пред очите му долу стана сива, а после черна. Чак тогава чу отдалече музика и се сети, че е време да се преоблече за пира.

Избра най-обикновени ботуши и още по-обикновени дрехи, с мрачно черни и сиви цветове, прилягащи на настроението му. Никаква украса. Нищо желязно не си беше купувал. „Можех да взема нещо от она дивак, дето го убих, за да спася Бран Старк, но той нямаше нищо, което да си струва да му взема човек. Такъв ми е проклетият късмет, все бедняци ми се пада да убивам.“

Дългата задимена зала беше препълнена с лордовете и капитаните на баща му – поне четиристотин души. Дагмър Ждрелото още не се беше върнал от Стария Уик с Каменни къщи и Тъпаните, но всички останали бяха налице: тайфата на Харлоу от Харлоу, Блактайдови от Блактайд, хората на Спар, Мерлиновите, Гудбрадърите от Голям Уик, Солтклих и мъжете на Съндърли от Съндърли, хората на Ботли и Уинч от другата страна на Пайк. Робите пленници разливаха ейл, имаше и музика – гъдулки, гайди и тъпани. Трима едри мъжаги играеха „танца на пръста“ – премятаха си из въздуха брадви с къси дръжки. Номерът беше да хванеш брадвата или да я прескочиш, без да объркаш стъпката. Наричаше се „танца на пръста“, защото обикновено свършваше, когато някой от танцуващите остане без един... или два, или пет пръста.

Никой от танцуващите или от пиещите не обърна внимание на

Теон, докато крачеше към подиума. Лорд Бейлон се беше разположил в Стола на Морския камък, изваян във формата на голям кракен от огромен черен блок. Според легендата Първите хора го намерили изправен на брега на Стария Уик, когато дошли на Железните острови.

Вляво от високия стол бяха чичовците на Теон. Аша я бяха настанили от дясната му страна, най-почетното място.

– Закъсня, Теон – отбеляза лорд Бейлон.

– Моля за извинение. – Теон погледна празния стол до Аша, наведе се и изсъска в ухото ѝ: – Заела си ми мястото.

Тя се извърна към него с невинни очи.

– Нещо си се объркал, братко. Твоето място е в Зимен хребет. – Усмивката ѝ го сряза. – А къде са хубавите ти дрешки? Чух, че обичаш коприни и кадифета. – Тя самата беше в мека зелена вълна със скромна кройка и тъканта прилепваше по тънкото ѝ гъвкаво тяло.

– Ризницата ти, изглежда, е ръждясала, сестричке – върна ѝ го той. – Колко жалко. Искаше ми се да те видя цялата в желязо.

Аша само се засмя.

– Още не е късно, братче... ако мислиш, че „Морска кучка“ няма да изостане от моя „Черен вятър“. – Един от робите на баща им се приближи с кана вино. – Ейл ли пиеш или вино тази вечер, Теон? – Наведе се към ухото му. – Или още си жаден за кърмата ми?

Лицето му пламна.

– Вино – каза Теон на роба, а Аша се обърна, удари с юмрук по масата и изрева да ѝ донесат ейл.

Теон пресуши половницата и извика на готвача да му донесат яхния. От миризмата на гъстия сос малко му прилоша, но се насили да хапне. Толкова вино беше изпил, че и с две яденета можеше да го отнесе. „Ако повърна, върху нея ще е.“

– Татко знае ли, че си женена за неговия корабостроител? – попита сестра си.

– Колкото знае Сигрин, толкова и той. – Тя сви рамене. „Есгред“ беше първият кораб, който той построи. Нарече го на майка си.

– Всяка думичка, която си ми казала, е била лъжа.

– Не всяка. Помниш ли дето ти казах, че обичам да съм отгоре? – Аша се ухили.

Това само го ядоса още повече.

– Всичко – че си женена, че носиш дете...

– О, това си е чиста истина. – Аша скочи. – Ролфи, насам! – извика тя на един от играещите „танца на пръста“ и вдигна ръка. Той я видя,

завъртя се и изведнъж от ръката му изхвърча брадва, острието ѝ блесна и се превъртя няколко пъти на светлината на факлите. Теон успя само да ахне задавено преди Аша да сграбчи брадвата във въздуха и да я удари в масата, при което разцепи половницата му на две и опръска черната му мантия. – Това ми е мъжът. – Сестра му бръкна в роклята си и извади един кинжал между гърдите си. – А това е милото ми бебенце.

Не можеше да си представи как изглежда в този момент, но изведнъж осъзна, че Голямата зала кънти от смях – и всички се смееха на него. Дори баща му се подсмивваше, проклети богове, а пък чичо му Виктарион се кискаше открито. Най-доброто, което успя да докара, беше една кисела усмивка. „Ще видим кой ще се смее, когато всичко това свърши, кучко.“

Аша изтръгна брадвата от масата и я хвърли обратно към танцуващите под одобрителни подсвирквания и гръмки викове.

– Ти по-добре се вслушай в думите ми за избора на екипаж. – Един роб им поднесе плато, тя набоде парче осолена риба на върха на кинжала си и го изяде. – Ако си беше направил труда да понаучиш нещо за Сигрин, нямаше да мога да те избудалкам. Десет години вълк, а после слизаш тук и ми се правиш на принц по островите, но нищо не знаеш и никого не познаваш. Защо трябва хората да се бият и да умират за теб?

– Защото съм законният им принц. – отвърна той.

– По законите на зелените земи може и да си. Но тук си правим свои закони, или си го забравил?

Теон се намуси и заби поглед в масата. Още малко и щеше да се избълва в скута си. Извика на един от робите да дойде да почисти. „Половината си живот чаках да се върна у дома, и за какво? За подигравки и пренебрежение?“ Това не беше Пайк, който помнеше. А дали го помнеше? Толкова ли малък беше, когато го отведоха като заложник?

И този пир... жалка история, блюдо след блюдо с рибени яхнии, черен хляб и безвкусно козешко. Най-вкусното нещо, което опита, беше баница с лук. Ейлът и виното продължиха да се леят много след като разчистиха блюдата.

Лорд Бейлон Грейджой се надигна от Стола на Морския камък.

– Приключвайте с пиенето и елате в солария – нареди той на близките си на подиума. – Чакат ни планове. – Остави ги без повече приказки, придружен от двама от охраната си. Братята му бързо го последваха. Теон стана да тръгне след него.

– Братчето ми много се е разбързало. – Аша вдигна рога си и поиска още ейл.

– Лорд баща ни чака.

– Чакал е много години. Няма да му навреди да почака още малко... но ако те е страх от гнева му, припчай подир него. Няма да ти е трудно да догониш чичовците ни. – Усмихна му се. – Единият се е впианчил от морска вода, в края на краищата, а другият е толкова задръстен, че сигурно ще се загуби.

Теон си седна подразнен.

– Не тичам подир никого.

– Подир мъже не, но подир жени?

– Аз не съм те хващал за патката.

– Ами че аз си нямам. Затова пък ме опипа набързо.

Той усети как червенината се плъзна по бузите му.

– Мъж съм и гладът ми е мъжки. Що за неестествено същество си ти?

– Само една свенлива девица. – Ръката на Аша се стрелна под масата и го стисна за чатала. Теон едва не подскочи от стола си. – Какво, не искаш ли вече да те вкарам в пристана, братче?

– Бракът не е за теб – реши Теон. – Като почна да управлявам, ще те напъхам в чувал и ще те пратя на мълчаливите сестри. – Изправи се, малко залитна и неуверено закрочи да потърси баща си.

Когато стигна люлеещия се мост за Морската кула, вече валеше обилно. Стомахът му кипеше и блъскаше като вълните долу, а от виното краката му не държаха. Теон стисна зъби и здраво хвана въжето, докато пристъпваше напред, представяйки си, че не е никакво въже, а вратът на Аша.

Соларият беше влажен и разхвърлян, както обикновено. Увит в тюленовите си кожи, баща му седеше пред мангала с братята си от двете му страни. Когато Теон влезе, Викторион говореше за приливи и ветрове, но лорд Бейлон му махна да млъкне.

– Имам си планове. Време е да ги чуете.

– Имам някои предложения...

– Когато ми потрябва съветът ти, ще ти го поискам – каза баща му. – От Стария Уик дойде птица. Дагмър води насам Тъпаните и Каменни къщи. Ако богът ни даде добри ветрове, ще отплаваме, щом пристигнат... ти ще отплаваш, по-точно. Решил съм ти да нанесеш първия удар, Теон. Ще вземеш осем дълги кораба на север...

– Осем? – Лицето му почервения. – Какво мога да се надявам, че ще постигна само с осем дълги кораба?

– Ти ще удариш по Камен бряг, ще нападаш рибарските селища и

ще потапяш всеки кораб, който срещнеш на пътя си. Възможно е да изкараш някои от северните владетели извън каменните им стени. Ерон ще те придружи, а също и Дагмър Ждрелото.

– Дано Удавения бог благослови мечовете ни – каза жрецът.

Теон се почувства като ударен през лицето. Не стига, че му възлагаха работа на плячкаджия, да пали нещастните рибари в колибите им и да изнасилва грозните им дъщери, ами на всичко отгоре лорд Бейлон не му вярваше достатъчно, за да го остави това поне да свърши сам. Не стига, че трябваше да търпи въсенето и непрекъснатото гълчене на Мокра коса. С присъствието на Дагмър Ждрелото цялото му командване щеше да е само на думи.

– Аша, моя дъще – продължи лорд Бейлон и Теон се обърна и видя сестра си: беше влязла съвсем тихо, – ти ще вземеш трийсет кораба с избрани мъже и ще ги прекараш покрай нос Морски дракон. Слизаш на приливните низини северно от Дълбоки лес. Тръгваш бързо и замъкът може да падне преди още да са разбрали кой ги е нападнал.

Аша се усмихна като котка на каймак.

– Винаги съм искала да си имам замъче – каза мило тя.

– Тогава си го вземи.

Теон прехапа език. Дълбоки лес беше твърдината на Гловърите. След като Робет и Галбарт воюваха на юг, щяха да го пазят слабо, а паднеше ли замъкът им в ръцете на железните хора, щеше да им стане удобен опорен пункт към вътрешността на севера. „Мен трябваше да пратят срещу Дълбоки лес.“ Той познаваше Дълбоки лес, няколко пъти беше гостувал на дома Гловър с Едард Старк.

– Виктарион – обърна се лорд Бейлон към брат си, – главният натиск ще поемеш ти. Когато синовете ми нанесат ударите си, Зимен хребет трябва да реагира. Би трябвало да срещнеш слаба съпротива, ако отплаваш към Соленото копие и Трескавата река. По главното течение ще си на по-малко от двадесет мили от Рова на Кайлин. Шийката е ключът към кралството. Ние вече държим западните морета. Вземем ли и Рова на Кайлин, палето няма да може да се върне на север... и ако е достатъчно глупаво, враговете му ще затворят източния край на прохода зад него и момченцето Роб ще се окаже хванато като плъх в делва.

Теон не можа да се сдържи повече.

– Планът е много смел, татко, но лордовете в замъците...

Лорд Бейлон го прекъсна.

– Лордовете са заминали на юг с палето. Онези, които са останали, са страхливци, старци и зелени момчета. Ще се предадат или ще паднат,

един по един. Зимен хребет може да ни се опълчи за година, но какво от това? Останалото ще е наше – гора, нивя и замъци, а народът им ще направим роби и солени жени.

Ерон Мокра коса вдигна високо ръце.

– И ще се вдигнат високо вълните на гнева, и ще простре Удавеният бог властта си над зелените земи.

– Което е мъртво не може да умре – припя след него Викторион.

Лорд Бейлон и Аша повториха думите му и за Теон не остана нищо друго, освен да ги изломоти с тях. И с това се свърши.

Навън дъждът се лееше като из ведро. Въженият мост се клатеше и гърчеше под краката му. Теон Грейджой спря по средата и зяпна надолу към скалите. Мълниите трещяха оглушително и той усети вкуса на солените пръски на устните си. Внезапен порив на вятъра и той залитна и падна на колене. Аша му помогна да се изправи.

– Ама ти и на вино не държиш, братче.

Теон се отпусна на рамото ѝ и се остави да го поведе по хлъзгавите дъски.

– Повече ми хареса, когато беше Есгред – каза ѝ с укор.

Тя се засмя.

– Поне си честен. А аз теб повече те харесвах, когато беше на девет.

ТИРИОН

През вратата проникна тихият звук на лирата, смесен с тремолото на флейти. Дебелите стени приглушаваха гласа на певица, но Тирион все пак знаеше стиховете. „Обичах светла като лятото девица – припомни си той, – със слънчеви лъчи в косата...“

Тази нощ вратата на кралицата я пазеше сир Мерин Трант. Той измърмори някакво: „Милорд“, което прозвуча доста злобно на Тирион, но все пак отвори вратата. Щом Тирион влезе в сестрината си спалня, песента изведнъж секна.

Церсей се беше излегнала на купчина възглавнички. Краката ѝ бяха боси, златистата ѝ коса – артистично разрошена, а робата ѝ беше от златистозелен бродат, който улавяше светлината на свещите и засияваше, щом тя вдигнеше глава.

– Мила сестрице – каза Тирион, – много красива изглеждаш тази вечер. – Обърна се към певица. – И ти също, братовчедо. Не знаех, че имаш толкова приятен глас.

Комплиментът накара сир Лансел да се навъси: може би си помисли, че му се подиграват. На Тирион му се стори, че момчето е порасло поне с една педя, откакто го направиха рицар. Лансел имаше гъста руса коса, зелените очи на Ланистър и меко русоляво мъхче на горната устна. На своите шестнадесет години той беше орисан с цялата самоувереност на младостта, необлекчена от нотката на хумора или самосъмнението и венчана с онази арогантност, която толкова естествено прилягаше на знатните, силните и красивите по рождение. Бързото му издигане само беше влошило нещата.

– Нейна милост ли ви повика? – попита го ядосано момчето.

– Не, доколкото си спомням – призна Тирион. – Съжалявам, че обърках веселбата ви, Лансел, но имам да обсъдя важни неща със сестра си.

Церсей го изгледа с подозрение.

– Тирион, ако си дошъл за онези просеци братя, спести ми упреците си. Няма да търпя да ръсят гнусните си клевети по улиците. Могат да си проповядват един на друг в тъмницата.

– И да се смятат за щастливи, че имат толкова добра кралица – добави Лансел. – Аз щях да им изтръгна езиците.

– Един дори имал наглостта да говори, че боговете ни наказват,

защото Джайм е убил законния крал – заяви Церсей. – Това няма да се търпи, Тирион. Дадох ти достатъчно възможност да се справиш с тези гниди, но двамата със сир Джейслин нищо не направихте, затова запоявах на Вилар да се заеме със случая.

– И той го направи. – Тирион наистина се беше ядосал, когато червените плащове замъкнаха неколцина от дрипавите проповедници в тъмницата, без да го питат, но пък те не бяха толкова важни, че да се бори за тях. – Не споря, че за всички ни ще е по-добре, ако улиците поутихнат. Не за това дойдох. Имам новини, които трябва непременно да чуеш, скъпа ми сестро, но трябва да ти ги кажа насаме.

– Добре. – Арфистът и флейтистът се поклониха и бързо излязоха, а Церсей целуна целомъдрено братовчед си по бузата.

– Остави ни, Лансел. Брат ми е безвреден, когато е сам. Ако си беше довел псетата, щяхме да ги надушим.

Младият рицар изгледа опасно братовчед си и затръшна вратата след себе си.

– Длъжен съм да ти кажа, че карам Шага да се къпе през ден – каза Тирион.

– Много си доволен от себе си, нали? Защо?

– А защо не? – каза Тирион. Всеки ден, всяка нощ чуковете кънтяха по Улицата на стоманата и голямата верига растеше. Той подскочи и се метна на ложето с балдахина. – Това ли е леглото, в което издъхна Робърт? Изненадан съм, че си го задържала.

– Дава ми сладки сънища – каза тя. – А сега изплюй „важните“ си новини и клатуш-клатуш, да те няма, Дяволче.

Тирион се усмихна.

– Лорд Станис е отплавал от Драконов камък.

Церсей скочи.

– И ти си седиш тук и ми се хилиш като тиква на жътвен празник? Байуотър призовал ли е Градската стража? Веднага трябва да пратим птица до Харънхъл. – Той вече се смееше. Тя го хвана за раменете и го разтърси. – Престани. Полуля ли, или си пиян? Престани!

Тирион така се давеше от смях, че едва успя да проговори:

– Ох, не мога... Много е... о, богове, много е смеш... Станис...

– Какво!?

– Той не е тръгнал срещу нас – проговори Тирион. – Обсадил е Бурен край. Ренли препуска насам да го срещне.

Ноктите на сестра му болезнено се забиха в ръката му. Тя го погледна за миг невярващо, все едно че беше започнал да ѝ говори на

някакъв непознат език.

– Станис и Ренли се бият помежду си? – След като той кимна, Церсей започна да се кикоти. – Добри богове! Започвам да вярвам, че Робърт е бил умният.

Засмяха се заедно. Церсей го издърпа от леглото, завъртя го и даже го прегърна, станала за миг вятърничава като малко момиче. Когато го пусна, Тирион беше замаян и дъх не беше му останал. Залитна към нощната й масичка и се подпря на нея да се изправи.

– Мислиш ли, че наистина ще се стигне до битка между тях? Ако стигнат до някакво съгласие...

– Няма да стигнат – увери я Тирион. – Твърде различни са и в същото време – твърде еднакви: никой от двамата не може да понася другия.

– А Станис винаги се е чувствал измамен зарази Бурен край – каза замислено Церсей. – Древното седалище на дома Баратеон, негово по право... ако знаеш колко пъти е идвал при Робърт да му пее същата тази скучна песен... Когато Робърт го даде на Ренли, Станис толкова силно стисна челюсти, че се уплаших да не си строши зъбите.

– Приел го е като обида.

– Така беше замислено – каза Церсей.

– Да вдигнем ли по чаша за братската любов?

– Да – отвърна тя без дъх. – О, богове, да!

Беше с гръб към нея, докато пълнеше двете чаши със сладко арборско червено. Най-лесното нещо на света беше да пусне в нейната щипка фин пращец.

– За Станис! – каза той и ѝ подаде виното. „Безвреден, когато съм сам, така ли било?“

– За Ренли! – отвърна тя със смях. – Дано се бият дълго и здраво, и Другите да ги вземат и двамата!

„Това ли е Церсей, която вижда Джайм?“ Когато се усмихнеше, човек можеше да разбере колко е красива наистина. „Обичах светла като лятото девица, със слънчеви лъчи в косата.“ Почти съжали, че ѝ пусна отровата.

На другата сутрин, докато закусваше, пристигна пратеникът ѝ. Кралицата била неразположена и нямало да може да излезе от покоите си. „По-скоро от тоалетната си.“ Тирион изрази съжалението си и заръча да предадат на Церсей да си почива спокойно и че той ще се оправи със сир Клеос, както са се разбрали.

Железният трон на Егон Завоевателя беше едно ужасно кълбо от

гадни шипове и щръкнали железни зъби, чакащи всеки глупак, който се опита да се разположи удобно на него, а краката го заболяха, докато се изкачи до него с пълното съзнание какво нелепо зрелище е това в очите на другите. Но си имаше едно предимство: беше висок.

Гвардейците на Ланистър стояха смълчани в пурпурните си плащове и шлемовете си с лъвските глави. Златните плащове на сир Джейслин се бяха подредили срещу тях. Под стъпалата към трона бяха застанали Брон и сир Престън от Кралската гвардия. Придворните изпълваха галерията, а молителите се бяха струпали при голямата двукрила врата от дъб и бронз. Санса Старк изглеждаше особено прелестна тази сутрин, въпреки че лицето ѝ беше преbledняло като мляко. Лорд Джилс стърчеше над околните и покашляше, а горкичкият братовчед Тирек още носеше младоженската си мантия от хермелин и кадифе. Откакто се бе оженил за малката лейди Ермесанд преди три дни, другите скуайъри почнаха да го наричат „Дойката“ и да го питат какви пеленки е носила булката му в първата им брачна нощ.

Тирион ги огледа всички и реши, че картинката му харесва.

– Повикайте сир Клеос Фрей. – Гласът му отекна в каменните стени на залата. Това също му хареса. „Жалко, че Шае не може да е тук, за да види всичко това“ – помисли си той. Беше го помолила да дойде, но нямаше как.

Сир Клеос изменина дългото разстояние между златните и пурпурните плащове, без да поглежда нито надясно, нито наляво. Когато коленичи, Тирион забеляза, че на братовчедата косата му окапва.

– Сир Клеос – каза Кутрето от масата на съветниците, – приеми нашата благодарност за това, че ни донесохте мирното предложение на лорд Старк.

Великият майстер Пицел се окашля.

– Кралицата регент, Ръката на краля и малкият съвет обсъдихме условията, предлагани от така наречения „крал на Севера“. Тъжно ми е да го заявя, но те са неприемливи и вие трябва да го заявите на тези северняци, сир.

– Ето ги нашите условия – заговори Тирион. – Роб Старк трябва да положи меча си, да се закълне във васална вярност и да се върне в Зимен хребет. Той трябва да освободи моя брат, без косъм да е паднал от главата му, да предаде войската си под командата на Джайм и да тръгне в марш срещу бунтовниците Ренли и Станис Баратеон. Всеки от знаменосците на Старк трябва да ни изпрати по един свой син за заложник. Там, където няма син, може и дъщеря. Отношението към тях ще е

гостоприемно и ще им се дадат високи постове в двора, стига бащите им да не извършат отново измяна.

На Клеос Фрей сякаш му призна.

– Милорд Ръка – промълви той, – лорд Старк никога няма да се съгласи на тези условия.

„Изобщо не съм го очаквал, Клеос.“

– Кажете му, че сме събрали друга голяма войска при Скалата на Кастърли, че тя скоро ще тръгне срещу него от запад, докато милорд баща ми напредва от изток. Кажете му, че той остава сам, без надежда за съюзници. Станис и Ренли Баратеон воюват по между си, а принцът на Дорн се съгласи са ожени сина си Тристан за принцеса Мирцела. – Откъм галерията и от дъното на залата се чува възгласи както на радост, така и на смайване.

– Колкото до моите братовчеди – продължи Тирион, – предлагаме Харион Карстарк и сир Уилис Мандърли за Вилем Ланистър, и лорд Кервин и сир Донел Локи за вашия Тион. Кажете на Старк, че двама Ланистъри всеки сезон струват колкото четирима северняци. – Изчака, докато смехът стихне. – Костите на баща си той ще получи, като жест на добра воля от страна на Джофри.

– Лорд Старк поиска също така сестрите си и бащиния си меч – помни му сир Клеос.

Сир Илин Пейн стоеше ням, дръжката на големия меч на Едард Старк стърчеше над едното му рамо.

– Лед – каза Тирион. – Ще си го получи, след като склучи мир с нас, но не и преди това.

– Както кажете. А сестрите му?

Тирион погледна Санса и го жегна нотка на жал, но каза:

– Докато не освободи моя брат Джайм, цял и невредим, те ще останат тук като заложнички. Колко добре ще се отнасяме към тях ще зависи от него. – „А ако са добри боговете, Байуотър ще намери Аря преди Роб да разбере, че не е тук.“

– Ще му отнеса посланието ви, милорд.

Тирион подръпна едно от закривените остриета, стърчащи от облегалката на трона. „Следва ударът.“

– Вилар – каза той.

– Да, милорд.

– Мъжете, които е изпратил Старк, са достатъчни да опазят костите на лорд Едард, но един Ланистър би трябвало да получи ескорт на Ланистър – заяви Тирион. – Сир Клеос е братовчед на кралицата и мой.

По-леко ще спим, ако вие се погрижите за неговата сигурност по пътя до Речен пад.

– Както заповядате. Колко души да взема?

– Ами всички.

Вилар замръзна като издялан от камък. Великият майстер Пицел изпъшка.

– Милорд, но не може да... вашият баща, самият лорд Тивин, той изпрати тези добри мъже в нашия град да пазят кралица Церсей и нейните деца...

– Кралската гвардия и Градската стража ги пазят достатъчно добре. Боговете дано ускорят пътя ви, Вилар.

На масата на съвета Варис се усмихна разбиращо. Кутрето си остана на мястото с изписана на лицето му престорена досада, а Пицел зяпна като риба на сухо, пребледнял и объркан. Пред подиума пристъпи херолд.

– Ако някой има да постави пред Кралската ръка други въпроси, да говори сега или да премълчи.

– Аз искам да бъда изслушан. – Един строен мъж, целият в черно, си запроправя път между близнаците Редвин.

– Сир Алисър! – възкликна Тирион. – Та аз представа няхах, че сте дошли в двора. Трябваше да ме известите.

– Известих ви, знаете много добре. – Торн беше обидчив и раздражителен, петдесетгодишен и с остро лице, с твърд поглед и твърда ръка, черната му коса бе прошарена. – Отблъскваха ме, пренебрегваха ме и ме оставиха да чакам като някой жалък слуга.

– Наистина? Брон, много лошо. Двамата със сир Алисър сме стари приятели. Разхождали сме се по Вала ръка за ръка.

– Скъпи сир Алисър – промърмори Варис, – не бива да оставате с впечатлението, че сме непочтителни. Толкова много хора търсят милостта на нашия Джофри в тези тревожни и смътни времена.

– По-тревожни, отколкото можеш да си представиш, евнух.

– В лицето му го наричаме лорд Евнух – изчурулика Кутрето.

– С какво все пак можем да ви помогнем, добри брате? – попита със смирен тон Великият майстер Пицел.

– Лорд-командирът ме прати при Негова милост краля – отговори Торн. – Случаят е твърде тежък, за да се повери на слуги.

– Кралят си играе с новия си арбалет – каза Тирион. За да се отърве от Джофри, беше поръчал на един непохватен мирски майстор да направи арбалет, който хвърля три стрели наведнъж, и нищо не можеше да

спре Джофри да не го пробва тукатси. – Можете да го поставите пред слугите му или да си го премълчите.

– Ваша воля – процеди сир Алисър недоволно. – Изпратен съм да ви кажа, че намерихме двама наши шурмоваци, които се бяха загубили отдавна. Бяха мъртви, но когато отнесохме телата им на Вала, през нощта се надигнаха отново. Единият съсече сир Джаръми Рикър, а вторият се опита да убие лорд-командира.

Тирион чу сподавен смях някъде в дъното на залата. „Дали не е решил да ме направи за посмешище?“ Помръдна неловко върху бодливия трон и хвърли поглед към Варис, Кутрето и Пицел, зачуден дали някой от тях не е замесен в това. Гърбаво, уродливо джудже... Достоинството му висеше на косъм. Веднъж да започнеш дворът да му се смее, беше обречен. И все пак... и все пак...

Тирион си спомни една студена нощ под звездите, когато беше засанал до хлапака Джон Сняг и един грамаден бял вълк горе на Вала, на края на света, и се вираше в непрогледния мрак. Беше почувствал... какво?... нещо, във всеки случай, страх някакъв, който го сръза като смразяващия северен вятър. Вълк беше завил някъде в нощта и звукът го бе накарал да потръпне.

„Не ставай глупак – каза си той. – Вълк, вятър, тъмна гора, това нищо не значи. И все пак...“ Започнал бе да изпитва симпатия към стария Джиор Мормон по време на краткия си престой в Черен замък.

– Вярвам, че Стария мечок е оцелял след тази атака?

– Оцеля.

– И че вашите братя са ги убили тези, а-а, мъртъвци?

– Убихме ги?

– Сигурен ли сте, че този път са мъртви? – кротко попита Тирион. Когато Брон задави с усилие кикота си, Дяволчето разбра, че трябва да продължи. – Че наистина, ама наистина са мъртви?

– Те си бяха мъртви – сонна се сир Алисър. – Мъртви и студени, с черни ръце и крака. Донесох ръката на Джаред, откъсната от трупа от вълка на копелето.

Кутрето се размърда.

– И къде е това прелестно доказателство?

Сир Алисър се намръщи неловко.

– То... взе, че изгни, докато чаках, без да ме изслушат. Нищо не остана освен шепа кокали.

Из залата се чу хихикане.

– Лорд Белиш – извика Тирион на Кутрето, – купете на нашия

храбър сир Алисър сто лопати да ги занесе със себе си на Вала.

– Лопати? – Сир Алисър недоверчиво присви очи.

– Ако погребвате мъртъвците си, няма да възкръсват – каза му Тирион и този път дворът открито се разсмя. – Лопатите ще сложат край на проблемите ви, с няколко яки мъже да ги натискат. Сир Джейслин, помогнете на добрия брат да си избере хора от градските тъмници.

Сир Джейслин Байуотър каза:

– Ваша воля, милорд, но килиите ни са почти празни. Йорен обра всички подходящи за там мъже.

– Тогава арестувайте още – каза Тирион. – Или пуснете мълвата, че на Вала има хляб и ряпа, и те ще отидат по своя воля. – Градът имаше да храни твърде много гърла, а Нощният страж имаше постоянна нужда от попълнения.

По знак на Тирион херолдът възвести края на кралския съвет и залата започна да се опразва. Сир Алисър Торн не беше от лесните. Чакаше в подножието на Железния трон, когато Тирион слезе.

– Да не мислите, че плавах чак от Източния крайморски страж, за да търпя насмешките на такива като вас? – кипна той и препречи пътя му. – Това не е тъпа шега. Видях го със собствените си очи. Казвам ви, мъртъвците излизат на бял свят.

– Постарайте се да ги убивате по-сигурно. – Тирион го заобиколи.

Сир Алисър го хвана за ръкава, но Престън Грийнфилд го избута.

– Настрана, сир.

На Торн му стигна умът да не предизвиква рицар от Кралската гвардия.

– Дяволче, ти си глупак! – извика той зад гърба му.

Тирион се обърна.

– Аз? Нима? Чудно, защо тогава се смяха на вас? – Усмихна се. – За хора дойдохте, нали?

– Студеният вятър се надига. Валът трябва да се държи.

– А за да го държите, са ви нужни мъже, каквито ви дадох... както можехте да забележите, ако очите ви чуваха нещо друго освен обидите. Вземете ги, благодарете ми и дим да ви няма, преди да ме принудите пак да ви размахам вилицата за раци. Предайте най-сърдечните ми поздравии на лорд Мормон... както и на Джон Сняг.

Брон сграбчи сир Алисър за лакътя и насила го изведе от залата.

Великият майстер Пицел вече се беше изнизал, но Варис и Кутрето бяха гледали всичко, от началото да края.

– Възхищението ми към вас непрекъснато нараства, милорд –

призна евнухът. – Успокояват момчето на Старк с бащините му кости и лишават сестра си от нейните защитници с един бърз удар. Дават на черния брат хората, за които е дошъл, отгърват града от няколко гладни гърла и в същото време го правят така, че да прилича на подигравка, така че никой да не може да каже, че джуджето се страхува от снарки и гръмлини. О, страшно ловко!

Кутрето поглади острата си брадичка.

– Наистина ли смяташ да отпратиш цялата си гвардия, Ланистър?

– Не. Смятам да отпратя само гвардията на сестра ми.

– Кралицата никога няма да го позволи.

– О, мисля, че би могла. Аз все пак съм ѝ брат и когато ме поопознаете повече, ще се уверите, че всичко, което казвам, го казвам сериозно.

– Дори лъжите?

– Особено лъжите. Лорд Петир, имам чувството, че не сте щастлив с мен.

– Никого не съм обичал колкото вас, милорд. Макар да не обичам да ме правят на глупак. Ако Мирцела се венчае за Тристан Мартел, едва ли ще може да се венчае за Робърт Арин, нали?

– Не и без да се предизвика огромен скандал – призна той. – Съжалявам за малката измама, лорд Петир, но когато го казах, не можех да зная, че дорниците ще приемат предложението ми.

Кутрето не се успокои.

– Не обичам да ме лъжат, милорд. Спестете ми следващото подвеждане.

„Само ако и ти направиш същото с мен“ – помисли Тирион и погледна камата на бедрото на Кутрето.

– Ако съм ви обидил, дълбоко съжалявам. Всички знаят колко ви обичам, милорд. И колко много разчитам на вас.

– Ще се постарая да го запомня. – И Кутрето си тръгна.

– Повървете с мен, Варис – каза Тирион.

Излязоха през кралската врата зад трона; пантофите на евнуха тихо зашумолиха по камъка.

– Знаете ли, лорд Белиш каза истината. Кралицата никога няма да позволи да отпратите личната ѝ охрана.

– Ще позволи. Вие ще се погрижите за това.

По пълните устнички на Варис пробяга усмивка.

– Дали?

– О, със сигурност. Вие ще ѝ кажете, че това е част от замисъла ми

да освободя Джайм.

Варис поглади напудрената си буза.

– Това несъмнено ще включи и четиримата мъже, които Брон толкова усърдно търсеше по всички коптори на Кралски чертог. Един крадец, един затворник, един уличен артист и един убиец.

– Напъхайте ги в пурпурни плащове и лъвски шлемове и няма да се отличават от другите гвардейци. Дълго се мъчих да измисля хитрина, с която да мога да ги вкарам в Речен пад преди да се сетя да ги скрия така, че всички да ги виждат и да не ги видят. Ще минат през главната порта, под знамената на Ланистър и придружавайки костите на лорд Едарт. – Усмихна се криво. – Четирима сами мъже ще бъдат следени зорко. Четирима сред сто ще се изгубят. Затова трябва да изпратя истинските гвардейци заедно с лъжливите... което вие ще обясните на сестра ми.

– И заради своя любим брат тя ще се съгласи въпреки опасенията си. – Продължиха покрай безлюдната колонада. – Все пак загубата на червените плащове ще я направи неспокойна.

– Харесва ми, когато е неспокойна – каза Тирион.

Сир Клеос Фрей потегли същата заран, придружен от Вилар и сто гвардейци на Ланистър в червени плащове. Мъжете, които беше изпратил Роб Старк, се присъединиха към тях при Кралската порта за дългия път на запад.

Тирион завари Тимет да хвърля зарове със своите Горени в бараката.

– Ела в солария ми в полунощ.

Тимет го изгледа свирепо с едното си око и кимна. Не беше от приказливите.

Тази нощ Тирион пирува с Каменните врани и Лунните братя в Малката зала, макар че този път се въздържа от виното. Искаше умът му да е ясен.

– Шага, що за луна е това?

Шага се навъси мрачно.

– Черна, според мен.

– На запад я наричат „предателска луна“. Гледай тази нощ да не препиваш и брадвата ти да е остра.

– Брадвата на Каменната врана винаги е остра, а брадвата на Шага е най-острата от всички. Веднъж срязах главата на един и той не го разбра, докато не посегна да си срезе косата. Тогава тя падна.

– Ти затова ли не ходиш чорлав? – Каменните врани зареваха и затропаха с крака. Шага се смя най-гръмко.

Към полунощ замъкът притъмня и затихна. Неколцината златни плащове по стените несъмнено ги забелязаха, щом излязоха от Кулата на Ръката, но не вдигнаха глас. Той беше Ръката на краля и къде ходи си беше негова работа.

Тънката дървена врата се разцепи с гръмовен трясък под ритника на Шага. Парчетата полетяха навътре и Тирион чу сподадения вик на изплашена жена. Шага дотроши вратата с три яки удара на брадвата, натисна с рамо и влезе през отломките. Тимет го последва, след това и Тирион, пристъпвайки предпазливо през парчетиите. Жаравата в камината едва тлееше и спалнята тънеше в гъсти сенки. Когато Тимет съдра тежките завеси на балдахина, голото слугинче ги зяпна с ококорени очи.

– Моля ви, ваши благородия – примоли им се то, – не ме убивайте. – Дръпна се от Шага изчервена и уплашена, и се помъчи да прикрие чаровете си, но ръката ѝ се оказа късичка.

– Върви си – каза Тирион. – Не сме дошли за теб.

– Шага иска тази жена.

– Шага иска всяка курва в този курвенски град – оплака се Тимет, син на Тимет.

– Да – потвърди невъзмутимо Шага. – Шага прави на нея здрав син.

– Ако поиска здрав син, вече ще знае кого да търси – каза Тирион. – Тимет, разкарай я... кротко, стига да слуша.

Гореният дръпна момичето от леглото и къде с дърпане, къде с бутане го изведе от стаята. Шага ги изгледа отзад тъжен като влюбено момче. Момичето залитна при разбитата врата и изхвърча в коридора след силния шут на Тимет и гарваните над главите им заграчиха. Тирион издърпа меката завивка от леглото и отви лежащия отдолу Велик майстер Пицел.

– Кажете ми, одобрява ли Цитаделата да пъхате в кревата си слугуващите ви курветини, майстер?

Старецът беше гол като момичето, но гледката далеч не беше толкова привлекателна. Този път вечно дREMещите му клепащи се отвориха широко.

– К-какво значи това? Аз съм един стар човек, ваш верен слуга...

Тирион подскочи и седна на ръба на леглото.

– Толкова верен, че изпратихте само едно от писмата ми за Доран Мартел. Другото го предадохте на сестра ми.

– Не – изкряка Пицел. – Не, това е лъжа, заклевам се, не бях аз. Варис, Варис е бил, Паяка, предупредих ви...

– Всички ли майстери лъжете толкова бездарно? На Варис казах, че

давам на принц Доран своя племенник Томен за осиновяване. На Кутрето – че се каня да омъжа Мирцела за лорд Робърт в Орлово гнездо. На никого не съм казал, че съм предложил Мирцела на дорнеца... тази истина беше само в писмото, което поверих на вас...

Пицел здраво стисна краищата на завивката.

– Птиците се губят, писмата се крадат или продават... Варис е бил... такива неща мога да ви разкажа за Варис, че кръвчицата ви ще се смрази.

– Дамата ми я предпочита гореща.

– Не се заблуждавайте! Срещу всяка тайна, която евнухът ви шепне в ухото премълчава седем. А Кутрето, той пък...

– За лорд Петир знам всичко. Той е почти толкова неблагонадежен, колкото вас. Шага, я му отрежи мъжеството и го дай на козите.

Шага надигна грамадното двуостро секирище.

– Тук няма кози, дребосък.

– Нищо.

Шага изрева и скочи напред. Пицел изврещя и се подмокри в леглото, пикнята му пръсна във всички посоки, докато се мъчеше да се дръпне. Дивакът го спипа за края на дългата бяла брада и отсече три четвърти от нея с един замах на брадвата.

– Тимет, мислиш ли, че нашият приятел ще е по-сговорчив без тези бакенбарди, зад които се крие? – Тирион съдра парче от чаршафа да изтрие ботушите си от урината.

– Всичко ще си каже той. – Мрак се изля от празната дупка на изгорялото око на Тимет. – Надушвам вонята на страха му.

Шага хвърли шепата косми върху чергите и награби остатъка от брадата.

– Стойте кротко, майстер – подкани Тирион. – Когато Шага се ядоса, ръцете му затреперват.

– Ръцете на Шага никога не треперят – отвърна възмутен грамадният мъж, опря полукръглото острие под треперещата брадичка на Пицел и клъцна още едно валмо от брадата.

– Откога шпионирате за сестра ми? – попита Тирион.

Пицел дишаше на пресекулки.

– Всичко, което съм правил, съм го правил за дома Ланистър. – По широкия старчески лоб лъсна пот и кичури от бялата му коса полепнаха по сбръчканата кожа. – Винаги... от години... вашият лорд баща, питайте го, винаги съм бил негов верен слуга... аз накарах Ерис да отвори портите си...

Виж, това наистина изненада Тирион. Когато градът падна, той все още беше само едно малко уродче в Скалата на Кастърли.

– Значи и превземането на Кралски чертог е било твоя работа?

– Заради кралството! След като Регар умря, войната беше свършила. Ерис беше луд, Визерис – твърде млад, принц Егон – бебе, но кралството имаше нужда от крал... молах се да бъде вашият добър баща, но Робърт се оказа твърде силен, а лорд Старк действаше много бързо...

– Чудя се, колко ли хора си предал? Ерис, Едард Старк, мен... крал Робърт също? Лорд Арин, принц Регар? Откъде започва всичко това, Пицел? – Знаеше къде ще свърши.

Брадвата одраска гърлото на Пицел, погали меката отпусната кожа под челостта и обръсна последните няколко косъма.

– Вие... не бяхте тук... – изохка майстерът, когато острието се плъзна нагоре към бузите му. – Робърт... раните му... ако ги бяхте видели, ако ги бяхте помирисали, нямаше да се усъмните...

– О, знам, че онзи глиган ти е свършил цялата работа... но ако я беше свършил наполовина, не се съмнявам, че щяхте да я довършите.

– Той беше окаян крал... суетен, вечно пиян, похотлив... щеше да отстрани сестра ви, собствената си кралица... моля ви... Ренли кроеше да доведе в двора девицата на Планинския рай, да изкуси брат си... боговете са свидетели...

– А лорд Арин какво кроеше?

– Той знаеше – каза Пицел. – За... за...

– Сещам се за какво е знаел – сръза го Тирион, защото не държеше Шага и Тимет също да го разберат.

– Жена си върна в Орлово гнездо, канеше се да даде сина си повереник на Драконов камък... канеше се да действа...

– Затова ти уби първо него.

– Не! – Пицел се задърпа немощно. Шага изръмжа и го сграбчи за главата. Шепата на планинеца беше толкова голяма, че ако стиснеше, можеше да счупи черепа на стареца като яйце.

Тирион цъкна с език.

– Видях сред шишенцата ти с лекове сълзите на Лис. И си отпратил майстера на лорд Арин, за да се грижиш сам за него, за да си сигурен, че ще умре.

– Лъжа!

– Обръсни го по-гладко – посъветва Тирион. – Мини пак по гърлото.

Брадвата се плъзна надолу и задраска по кожата. На разтрепераните

устни на Пицел изби слюнка.

– Опитих се да спася лорд Арин. Кълна се...

– Ама внимавай де, Шага, виж, че го поряза!

Шага изръмжа.

– Долф прави синове воители, не бръснари.

Когато усети стичащата се по шията и надолу по гърдите му кръв, старецът потръпна и последните сили го оставиха. Изглеждаше мален и премазан, по-дребен и уязвим, отколкото когато нахлуха.

– Да – захленчи той, – да, Колемон му даваше очистително, затова го отпратих. Кралицата искаше лорд Арин да умре, без да го казва открито – не можеше. Варис само слушаше, все слушаше, но щом я погледнах, аз я разбрах. Но не аз му дадох отровата, кълна се. – Старецът заплака. – Варис ще ви каже, беше момчето, неговият скуайър, Хю се казваше, той трябва да го е направил, питайте сестра си, нея питайте.

Тирион беше отвратен.

– Вържете го и го отведете – заповяда той. – Хвърлете го в някоя от черните килии.

Повлякоха го през разбитата врата.

– Ланистър – застена той, – всичко, което направих, беше за Ланистър...

След като го махнаха, Тирион обходи лениво стаите и прибра още няколко шишенца от рафтовете му. Гарваните мърмореха над главата му странно миролюбиво. Трябваше да намери някой да се грижи за птиците, докато Цитаделата изпрати човек на мястото на Пицел. „Беше този, на когото се надявах да заложа.“ Варис и Кутрето не бяха по-благонадеждни, както подозираше... само по-прикрити, което ги правеше по-опасни. Сигурно щеше да е по-добре да постъпи като баща си: извикваш Илин Пейн, качваш три глави над портите и точка. „А няма ли да е хубава гледка?“ – помисли Тирион.

АРЯ

„Страхът реже по-дълбоко от меч.“ Аря си го повтаряше често, но от това страхът не я напускаше. Беше станал част от ежедневието ѝ, както клисавият хляб и мехурите по пръстите на краката ѝ след дългото ходене пеш по спечените коловози.

Беше си въобразявала, че знае какво значи да те е страх, но го разбира едва в она склад до Окото на боговете. Осем дни се задържа там преди Планината да даде команда да продължат. И във всеки от тези дни беше видяла по една смърт.

Планината влизаше в склада, след като закусеше, и си избираше някой от пленниците за разпит. Селските хорица избягваха да го погледнат. Сигурно си мислеха, че ако не го гледат, и той няма да ги забележи... но той все едно ги забелязваше и си избираше който му хареса. Нямахше къде да се скриеш. Нямахше хитрост, която да можеш да приложиш. Нямахше спасение.

Едно момиче спа с един от войниците три нощи поред. На четвъртата Планината я избра и войникът не каза нищо.

Един дядка с крива усмивка, който чистеше дрехите им, все бърбореше за сина си, който служел при златните плащове в Кралски чертог.

– Кралски човек е той – приказваше старчето, – добър кралски човек, ей на, кат' мен, все за Джофри. – Толкова често го повтаряше, че другите пленници почнаха да му викат „Все за Джофри“. Когато ги нямахше стражите. „Все за Джофри“ го избраха на петия ден.

Млада майка с келяво лице им предложи доброволно да им каже всичко, което знае, ако обещаят да не закачат дъщеря ѝ. Планината я изслуша. На другия ден избра дъщеря ѝ, за да е сигурен, че нищо не е премълчала.

Избраните ги разпитваха пред очите на всички пленници, за да могат да видят добре каква съдба очаква бунтовниците и предателите. Разпитите водеше един войник, когото другите наричаха Веселяка. Лицето му беше толкова простодушно, а облеклото му толкова невзрачно, че Аря щеше да го помисли за някой от селяните, ако не го беше видяла в действие.

– Веселяка ги кара да вият от болка толкова силно, че се напикават – каза им старият гърбав Чизуик. Точно него се беше опитала да ухапе, когато я нарече свиреп дребосък и ѝ смаза главата с железния си юмрук.

Той понякога помагаше на Веселяка. Друг път му помагаша други. Самият сир Грегър Клегейн стоеше отстрани неподвижен, гледаше и слушаше, докато жертвата не умре.

Впросите бяха едни и същи. Има ли скрито в селото злато? Сребро, скъпоценни камъни? Има ли още храна? Къде е лорд Берик Дондарион? Кой от хората в селото му помагат? Накъде е тръгнал? Колко мъже има с него? Колко рицари, колко стрелци, колко пехотинци? Как са въоръжени? Конниците колко са? Колко са ранените? Други врагове има ли? Има ли скрито в селото злато? Сребро, скъпоценни камъни? Има ли още храна? Къде е лорд Берик Дондарион? Кой от хората в селото са му помагали? Накъде е тръгнал? Колко мъже има с него? На третия ден Аря можеше сама да задава въпросите.

Намериха малко злато, малко сребро, голяма торба с медни петаци и очукан бокал, инкрустиран с гранати, за който двама от войниците се сбиха. Научиха, че лорд Берик водел със себе си десет примиращи от глад нещастници, както и че са били сто конни рицари; че тръгнали на запад или на север, или на юг; че преминали езерото с лодка; че бил силен като бизон или пък че бил изтощен от кръвоизлива. Никой не оцеля след разпита на Веселяка – нито мъж, нито жена, нито дете. Най-силните издържах до вечерта. Телата ги провесваха по дърветата край огньовете за храна на вълците.

Докато тръгнат отново Аря вече беше разбрала, че не е никаква „танцуваща по водата“. Сирио Форел никога нямаше да се остави да го хванат и да му вземат меча, нито щеше да си стои кротко, когато убиха Ломи Зелените ръце. Сирио никога нямаше да си мълчи в онзи склад, нито да се мъкне примирен с другите пленници. Знакът на Старк беше вълчището, но Аря се чувстваше по-скоро като агне, обкръжена от стадо овце. Мразеше селяните заради овчедушието им почти толкова, колкото мразеше себе си.

Ланистърите ѝ бяха взели всичко: баща, приятели, дом, надежда, смелост. Един от тях ѝ беше взел Игла, а друг счупи дървената ѝ тояга на коляното си. Дори ѝ бяха отнели глупавата тайна. Складът беше достатъчно голям, за да може да изпълзи настрана и да пусна вода в някой ъгъл, когато не я гледат, но по пътя беше различно. Удържаше, докато можеше, но накрая клекна до един храст и смъкна гащите си пред всички. Или това, или ѝ оставаше да се подмокри. Горещата баница я зяпна с мътните си очи, но никой друг не си направи труд да я погледне. Женска или мъжка овца, за сир Грегър и хората му беше все едно.

Пленителите им не разрешаваха да говорят помежду си. Една

разцепена устна и Аря се научи да си държи езика зад зъбите. Други не се научиха. Едно тригодишно момче не спираше да реве за баща си, защото му премазаха лицето с боздуган. Майката на момчето се разпищя и Раф Сладура уби и нея.

Аря гледеше как умират и не правеше нищо. Каква полза да се правиш на храбър? Една от избраните за разпит жени се опита да прояви храброст, но умря с писъци като всички останали. В този поход нямаше храбреци, а само изплашени и гладни хора. Предимно жени и деца. Неколцина мъже бяха или твърде стари, или твърде млади; останалите ги избесиха и ги оставиха на вълците и враните. Джендри го пощадиха само защото призна, че лично си е изковал рогатия шлем. Ковачите, дори чираци на ковачи, бяха твърде ценни, за да ги убиваш.

Планината им каза, че ги водят да служат на лорд Тивин Ланистър в Харънхъл.

– Вие сте жалки предатели и бунтовници, така че благодарете на боговете си, че лорд Тивин ви дава такава възможност. Много повече е, отколкото щяхте да получите от разбойниците. Подчинявайте се, служете и ще живеете.

– Няма справедливост на този свят, няма – чу тя една от старичките да се оплаква на друга. – Кротки хора сме, никаква измяна не сме вършили, другите дойдоха и обраха каквото си поискат, също като тая пасмина.

– Ама лорд Берик не ни направи нищо лошо – прошепна приятелката ѝ. – А и оня негов червен жрец, той ни плати за всичко, което взеха.

– Платил? Взе ми две ярки и ми даде някакъв надраскан къс хартия. Я кажи ми ти, мога ли да се наям с един мърляв къс хартия? Тя ще ми снесе ли яйца? – Озърна се да не би да има някой страж наблизо и се изплю три пъти. – Туй е за Тъли, туй е за Ланистърите, а пък туй – за Старките.

– Грехота и позор – изсъска един от старците. – Докато беше жив старият крал, не търпеше такива работи.

– Крал Робърт ли? – попита Аря, без да мисли.

– Крал Ерис, боговете да го благословят дано – каза старецът доста високо и един от пазачите налетя да ги усмири. Старецът изгуби два зъба и приказките се прекратиха.

Освен пленниците си сир Грегър връщаше дузина свине, кафез с пилета, дръглива крава и девет фургона с осолена риба. Планината и хората му си имаха коне, но всички пленници трябваше да вървят пеш и онези, които бяха твърде слаби, за да издържат, ги убиваха на място,

наред с всеки глупак, който се опиташе да избяга. Нощем пазачите от-
веждаха жени в храстите и повечето, изглежда, го очакваха, защото
тръгваха с тях много послушно. Едно момиче, малко по-хубаво от дру-
гите, го накараха да ходи с по четирима-петима различни мъже всяка
нощ, докато накрая то не издържа и удари един с камък. Сир Грегър ги
накара да гледат как отсече главата ѝ с един замах на огромния си дву-
ръчен меч.

– Оставете трупа на вълците – заповяда той, след като свърши, и
подаде меча си на скуайъра да го почисти.

Аря погледна накриво към Игла, прибран в ножницата си на бедро-
то на един чернобрад плешив войник на име Поливър. „По-добре, че го
взеха“ – помисли тя. Иначе щеше да се опита да намущка сир Грегър, а
той щеше да я посече на две и вълците щяха да изядат и нея.

За разлика от повечето, Поливър не беше толкова лош, макар че ѝ
беше взел Игла. В нощта когато я плениха, мъжете на Ланистър за нея
бяха безименни непознати с еднакви като покриващите носовете им
шлемове лица, но постепенно ги опозна. Трябва да знаеш кой е мързе-
лив и кой жесток, кой от мъчителите ти е умен и кой – глупав. Трябва да
научиш, че макар оня, когото наричаха Лайнияната уста, да имаше най-
мръсния език, който беше слушала някога, ще ти даде още едно парче
хляб, ако го помолиш, докато веселят стар Чизуик и привидно кротич-
ният Раф ще те зашлевят.

Аря гледаше, слушаше и излъскваше омразите си така, както преди
време Джендри беше лъскал рогатия си шлем. Сега бичите рога ги носе-
ше Дънсън и тя го мразеше заради това. Поливър го мразеше заради Иг-
ла, мразеше стария Чизуик заради начина, по който се правеше на сме-
шен. А Раф Сладура, който беше забил копието си в гърлото на Ломи, го
мразеше още повече. Мразеше сир Амори Лорч заради Йорен, мразеше
сир Мерин Трант заради Сирио, Хрътката мразеше, защото уби онова
момче на касапина, Мика, и сир Илин, и принц Джофри, и кралицата
мразеше заради баща си, заради Том Дебелака и Дезмънд, и всички ос-
танали, и даже заради Лейди, вълчицата на Санса. Виж, Веселяка толко-
ва я плашеше, че почти не можеше да го мрази. Понякога почти успява-
ше да забрави, че е с тях; когато не задаваше въпроси, той беше просто
един от войниците, по-тих от повечето и с лице като на хиляда други
мъже.

Всяка нощ Аря тихичко си казваше имената им.

– Сир Грегър – изшепваше тя на възглавницата си от камък. – Дън-
сън. Поливър. Чизуик. Раф Сладура. Веселяка и Хрътката. Сир Амори,

сир Илин, сир Мерин, крал Джофри, кралица Церсей.

В Зимен хребет се беше молила с майка си в септата и с баща си в гората на боговете, но по пътя за Харънхъл нямаше богове и единствената молитва, която държеше да запомни, бяха тези имена.

Всеки ден вървяха и всяка нощ тя изричаше имената, докато накрая дърветата не оредяха и не отстъпиха на пъстра като черга земя от ниски склонове, лъкатушещи поточета и огрени от слънцето поля, сред които стърчаха като изгнили зъби руините на опожарени твърдини. Още един ден поход, преди да зърне кулите на Харънхъл в далечината, сурови и непоклатими над сините води на езерото.

Ще стане по-добре, веднъж да стигнат Харънхъл, казваха си пленниците, но Аря не беше толкова сигурна. Помнеше разказите на баба Нан за съградения върху страх замък. Харън Черния разбърквал хоросана с човешка кръв, казваше Нан и снишаваше глас, за да накара децата да се приближат, но драконите на Егон изпекли Харън и всичките му синове между дебелите му каменни стени. Прехапала устна, Аря крачеше с втвърдените си от мазоли стъпала и си повтаряше „още малко, още малко“. Кулите не бяха на повече от няколко мили.

Въпреки това вървяха през целия този ден и през по-голямата част от следващия, докато най-послед стигнаха армията на лорд Тивин, разположена на запад от замъка сред овъглените остатъци на някакво градче. Харънхъл подвеждаше окоото отдалече, защото беше огромен. Колосалните му външни стени се издигаха до езерото отсечени и стръмни като планински канари, а горе по бойниците им скорпионите от дърво и желязо изглеждаха дребни като буболечките, чието име носеха.

Миризмите от войската на Ланистър стигнаха до носа на Аря много преди да може да различи знаците по знамената. По миризмите можеше да се прецени, че лорд Тивин е тук от доста време. Над нужниците, обкръжаващи лагера, гъмжаха рояци мухи и тя забеляза, че много от остриите прътове, набити околоръст, са с мухлясали върхове.

Стражевата постройка на портите беше сама по себе си колкото Голямата цитадела на Зимен хребет, колкото масивна, толкова и олющена, с надраскани и загубили цвета си камъни. Отвън зад стените се виждаха само върховете на пет грамадни кули. Най-ниската от тях беше сигурно веднъж и половина колкото най-високата кула в Зимен хребет – но не се извисяваха към небето като всяка обикновена кула. Аря си помисли, че по-скоро приличат на някакви старчески пръсти, криви и чворести, протягащи се да хванат някой от преминаващите над тях облаци. Спомни си приказките на Нан как камъкът започнал да се топи като восъка на

свещите и да потича по стъпала и прозорци, за да намери криещия се Харън и да го изпече. Сега вече можеше да повярва на всяка дума. Всяка от кулите изглеждаше по-уродлива и окаяна от предишната, порутена, проядена и пропукана.

– Не искам да влизам там – изхленчи Горещата баница, докато Харънхъл разтваряше портите си да ги погълне. – Там има духове!

Чизуик го чу, но този път само се усмихна.

– Хлебарче, можеш да избираш. Или влизаш, или ти ще станеш един от тях.

Горещата баница влезе с всички останали.

В голямата екнеща баня от камък и дърво ги накараха да се съблекат и да изтрият мръсотията по себе си във ваните с почти вряла вода. Процесът се надзираваше от две зли старици, които ги оглеждаха и ги обсъждаха безсрамно, все едно че бяха някакви току-що докарани маймуни. Когато дойде редът на Аря, стопанката Амабел заквака отчаяно като квачка, щом видя стъпалата ѝ, докато стопанката Хара опипа мазолите по ръцете ѝ, добити от дългите часове упражнения с Игла.

– Тия си ги хванала от биене на масло, бас слагам – рече тя. – Някаква селска повлекана, нали? Нищо, моме, сега можеш да получиш повисоко място на тоя свят, ако се трудиш много. Ако не се трудиш много, ще ядеш бой. Как те викат?

Аря не посмя да си каже истинското име, но и Ари не ставаше, беше мъжко име, а те виждаха, че не е момче.

– Невестулка – каза тя първото име, за което се сети. – Ломи ме на рече Невестулка.

– Разбирам защо – изсумтя стопанката Амабел. – С тая коса си като плашило, а и е гнездо за въшките. Ще ти я махнем и ще идеш в кухните.

– По-скоро ми дайте да гледам коне. – Аря обичаше конете, а може би ако я оставеха в конюшните, щеше да може да открадне един и да избяга.

Стопанката Хара я цапна толкова силно, че подутата ѝ устна отново се разцепи.

– И да си държиш тоя език, че ще получиш и по-лошо. Никой не те пита.

Кръвта в устата ѝ имаше солена и някак метален вкус. Аря сведе очи и не каза нищо. „Ако си имах Игла, нямаше да посмее да ме удари“ – каза си сърдито.

– Лорд Тивин и рицарите му си имат коняри и скуайъри да им гледат конете, нямат нужда от такива като теб – каза стопанката Амабел. –

Кухните са спретнати и чисти и там винаги има огън, до който да спиш и колкото искаш храна. В селото ви може и да си се оправяла добре, но виждам, че не си умно момиче. Хара, мисля тая да я дадем на Уизи.

– Щом така мислиш, Амабел. – Дадоха ѝ дълга риза от сива вълна и неудобни обуща и я отпратиха.

Уизи беше помощник-домакинът на Кулата на риданията, нисък набит мъж с месест нос и няколко гнойни червени пъпки в единия ъгъл на дебелите си устни. Аря се оказа една от шестте пратени при него. Той ги огледа всички с пронизващо като свредел око.

– Ланистър са щедри към онези, които им служат добре, чест, каквато твари като вас не заслужават, но при война човек трябва да се оправя с каквото му е подръка. Работете здраво, знайте си мястото и може би някой ден ще се издигнете като мен. Но ако мислите да разчитате на добротата на господаря, ще се намерите при мен, след като милорд си отиде, ще видите. – И им заразправя как никога не бива да поглеждат знатна особа в очите, нито да проговарят, ако не ги заговорят, нито да излизат на пътя на господаря. – Носът ми никога не лъже – похвали се той. – Надушвам всяко непокорството, помирисвам всяко непослушание. Само да ми лъхне на такава воня, ще отговаряте. Подуша ли ви, искам да мирише само на страх.

ДЕНЕРИС

По стените на Карт мъже биеха гонгове да възвестят пристигането ѝ, а други надуваха странни рогове, които обгръщаха телата им като огромни бронзови змии. Откъм града се приближи за нейна почетна стража колона от камили. Ездачите им носеха люспести доспехи и шлемове с издадени напред медени зурли и дълги копринени пискюли отгоре, и седяха на седла, украсени с рубини и гранати. Камилите бяха заметнати с чулове със сто цвята на дъгата.

– Карт е най-великият град, какъвто е имало или ще има – беше ѝ казал Пиат Прий още сред руините на Вее Толоро. – Той е пътят на света. Той е портата между севера и юга. Той е мостът между изтока и запада. Той е древната човешка памет. И е толкова великолепен, че Саатос Мъдрецът избол очите си, след като видял Карт, защото знаел, че всичко, което види след това, ще му изглежда жалко и грозно.

Дани взе думите на чародея за малко попрекалени, но великолепието на огромния град не можеше да се отрече. Три дебели стени обграждаха Карт, и трите зидани изкусно. Външната стена беше от червен пясъчник, тридесет стъпки висока и украсена с животински релефи: пълзящи змии, летящи огромни птици, плуващи риби, смесени с вълци от пустошта на червените степи, зебри и слонове с чудовищни размери. Средната стена, с височина четиридесет стъпки, беше от сив гранит, оживял с бойните сцени по него: сблъсък на мечове, щитове и копия, полетели стрели, герои в битка и клане на невръстни деца, клади за мъртвите. Най-вътрешната стена беше петдесет стъпки висок черен мрамор, с барелефи, които накараха Дани да се изчерви, докато не си каза, че се държи глупаво. Не беше девица; след като можеше спокойно да гледа сцените на жестоки кланета, защо трябваше да извърща очите си от гледката на мъже и жени, които си доставят удоволствие?

Външните порти бяха обковани с мед, средните с желязо; най-вътрешните бяха с наковани големи златни пирони, които блестяха като очи. Щом Дани подкара своето сребро през града, притичаха рояци малки деца и започнаха да хвърлят цветя на пътя ѝ. Бяха със златни сандали и телцата им бяха боядисани с ярки бои, нищо друго не носеха по себе си.

Сякаш всички цветове, изчезнали във Вее Толоро, бяха намерили убежище тук, в Карт. Около нея се нижеха сгради, фантастични като в

някой трескав сън със своите отенъци на розово, виолетово и охра. Дани премина под някаква бронзова арка, оформена като две сношаващи се змии, чиито люспи бяха изваяни от нефрит, обсидиан и лапислазули. Издигаха се стройни кули, по-високи от всичко, което Дани бе виждала, красиви фонтани запълваха центъра на всеки площад, изковани с форма на вълшебни грифони, на дракони и мантикори.

Картяните се редяха в безкраен низ от двете страни на широките улици или наблюдаваха шествието от балкони, които изглеждаха толкова крехки, че чудно как издържаха тежестта им. Бяха високи и светлокожи хора, облечени в лен, златотъкан брокат и тигрови кожи, за очите й всички до един бяха като знатни лордове и лейди. Жените носеха рокли, оставящи едната гръд открита, докато мъжете предпочитаха изящни копринени полички с мъниста. Дани се почувства като дрипава варварка в робата си от лъвска кожа и с черния Дрогон на рамото си. Нейните дотраки наричаха картяните „Млечни хора“ заради бледината им, а Дрогго беше мечтал за деня, когато ще може да опустоши великите градове на изток. Тя се озърна неспокойно към кръвните си ездачи – тъмните им бадемови очи изобщо не издаваха мислите им. „Нима само плячката виждат? – зачуди се Дани. – Колко ли диви изглеждаме на тези картяни?“

Пиат Прий поведе малкия й халазар към центъра на огромна аркада, където върху колони от бял и зелен мрамор се издигаха древните герои на града в ръст три човешки боя. След това преминаха през базар в едно сводесто здание, чийто изящен като дантелена плетеница таван предлагаше подслон на хиляди пъструпери птици. Дървета и цветя цъфтяха по терасираните стени над сергиите, а под тях за продан като че ли беше изложено всичко, което боговете бяха дали на света.

Среброто й се дръпна нервно, щом търговският принц Ксаро Ксоан Даксос подкара към нея; беше разбрала, че конете не понасят близостта на камилите.

– Ако видите тук нещо, което бихте възжелали, о, най-красива сред жените, трябва само да проговорите и то е ваше – провикна се Ксаро.

– Самият Карт е неин, тя няма нужда от дреболии – обади се от другата й страна със синкавите си устни Пиат Прий. – Ще бъде както обещах, халееси. Елате с мен в Дома на Безсмъртните и ще пиете истина и мъдрост.

– Защо й е нужен на нея твоят Палат на Прахта, когато аз мога да й дам слънчева светлина, сладка вода и коприни, в които да спи? – каза Ксаро на вълшебника. – Тринадесетте ще поставят корона от черен

нефрит и огнени опали върху прелестната ѝ глава.

– Единственият палат, който желая, е Червеният замък в Кралски чертог, милорд Пиат. – Дани се държеше много предпазливо с чародея; майги Мирри Маз Дуур я беше научила с горчив урок да се пази от хора, които си играят с магии. – И ако великите особи на Карт наистина искат да ми дадат дарове, Ксаро, то нека ми дадат кораби и мечове, за да си върна онова, което ми се полага по право.

Синкавите устни на Пиат се изкривиха в усмивка.

– Ще бъде както заповядаате, халееси. – После се оттегли, полюшвайки се с движенията на камилата, и полите на дългия му халат с мънистата се разстлаха зад гърба му.

– Младата кралица е твърде мъдра за годините си – промърмори от високото си седло Ксаро Ксоан Даксос. – В Карт има поговорка: Къщата на магьосника е изградена с кости и лъжи.

– Тогава защо всички снишават глас, щом заговорят за магьосниците на Карт? По целия изток хранят страхопочитание към тяхната сила и познание.

– Някога са били могъщи – съгласи се Ксаро, – но сега са смешни като онези окаяни стари воители, които се хвалят с храбростта си дълго след като силата и умението им са ги оставили. Четат своите вехти пергаменти, пият своята „вечерна сянка“, докато им посинеят устните, и намекват за ужасни сили, но са празни черупки в сравнение с предшествениците си. Предупреждавам ви, даровете на Пиат Пий ще се превърнат на прах в ръцете ви. – Камшикът му облиза задницата на камилата му и той се отдалечи.

– Гаргата вика на гарвана, че е черен – измърмори сир Джора на Общата реч на Вестерос. Рицарят изгнаник яздеше от дясната ѝ страна, както винаги. За влизането им в Карт беше свалил обичайното дотракско облекло и отново си беше надянал кованата броня, плетената ризница и вълнените дрехи на Седемте кралства, които бяха на половин свят отгук. – Най-добре ще е да ги отбягвате и двамата, ваша милост.

– Тези хора ще ми помогнат да си взема короната – рече тя. – Ксаро има огромни богатства, а Пиат Пий...

– ...претенции за власт – грубо я прекъсна рицарят. На тъмнозелената му дреха се бе изправил на задните си лапи мечокът на дома Мормон, черен и свиреп. Самият Джора изглеждаше не по-малко свиреп и навъсен. – Ако от мен зависи, не бих се задържал тук дълго, кралице. Не ми мирише добре това място.

Дани се усмихна.

– Сигурно е от миризмата на камилите. Самите картяни миришат много сладко за моя нос.

– Сладките миризми често се използват, за да прикрият вонята.

„Моят голям мечок – помисли Дани. – Аз съм кралицата му, но винаги ще си остана неговото пале и той винаги ще ме пази.“ Това й вдъхваше сигурност, но и тъга. Искаше й се да може да го обича повече, отколкото й беше по силите.

Ксаро Ксоан Даксос беше предложил на Дани гостоприемството на своя дом, докато трае престоят й в града. Беше очаквала нещо величествено. Но не беше очаквала дворец, по-голям и от тържище. „Пред това чудо имението на магистър Илирио в Пентос е като кочина“ – помисли Дани. Ксаро се кълнеше, че домът му можел да приюти с всичките му удобства целия й народ заедно с конете. Всъщност той ги погълна. Цяло крило беше предоставено само за нея. Щеше да си има лични градини, мраморен басейн, стигаща до небесната вис кула и вълшебен лабиринт. Роби щяха да задоволяват всичките й потребности. В личните й покои подовите бяха от зелен мрамор, а стените бяха покрити с копринени пана, които проблясваха с всяко трепване на въздуха.

– Прекалено сте щедър – каза тя на Ксаро Ксоан Даксос.

– За Майката на драконите никой дар не е прекалено голям. – Ксаро беше едър отпуснат елегантен мъж с плешива глава и дълъг клонест нос, отрупан е обеци с рубини, опали и нефрит. – Утре заран ще пирувате с печен паун и езици от чучулига и ще слушате музика, достойна за слуха на най-красивите жени. Тринадесетте ще дойдат да ви поднесат почитта си, и всички най-велики особи на Карт също.

„Великите особи на Карт ще дойдат да видят моите дракони“ – помисли Дани, но все пак благодари на Ксаро преди той да си отиде по своите дела. Пиат Пий също я остави, като се закле да измоли Безсмъртните за аудиенция.

– Чест, рядка като летен сняг.

Преди да я остави, той целуна босото й ляво стъпало със синкавите си устни и натика в ръцете й дар – стъкленица с някакъв мехлем, за който се кълнеше, че ще й помогне да види духовете на въздуха. Последната от тримата търсачи, която напусна, беше вречената в Сенките Куайте. От нея Дани получи само едно предупреждение:

– Пази се! – каза й жената с лъскавата червена маска.

– От кого?

– От всички. Ще идват ден и нощ да видят чудото, което се е родило отново на света, а видят ли го, ще изпитат неудържима лъст. Защото

драконите са огън въплътен, а огънят е сила.

След като и Куайте си отиде, сир Джора каза:

– Тя каза истината, кралице... макар да не ми харесва повече от другите.

– Не я разбирам. – Пиат и Ксаро бяха обсипали Дани с обещания от мига, в който зърнаха драконите, обявявайки се за нейни верни слуги и вричайки се в какво ли не, но от Куайте бе получила само това тайнствено предупреждение. И освен това я безпокоеше, че така и не бе видяла лицето ѝ. „Не забравяй Мирри Маз Дуур – напомни си тя. – Не забравяй вероломството.“ Обърна се към кръвните си ездачи. – Докато сме тук, ще поддържаме своята си охрана и ще си отваряме очите. Погрижете се никой да не влиза в това крило без мое позволение и драконите винаги да бъдат добре пазени.

– Ще бъде, халееси – отвърна Аго.

– Видяхме само онези части от Карт, които Пиат Пий пожела да видим – продължи тя. – Ракаро, ти излез и разгледай останалото, и ми кажи какво си намерил. Вземи със себе си добри мъже... и жени, за да отидат по места, които за мъже са запретени.

– Каквото кажеш, ще сторя, кръв от моята кръв – каза Ракаро.

– Сир Джора, намерете пристанището и вижте какви кораби има там. Половин година мина, откакто съм чула вести за Седемте кралства. Може би боговете са докарали тук някой добър капитан от страната Вестерос, който да ни отведе у дома.

Рицарят се намръщи.

– Едва ли ще е проява на доброта. Узурпаторът ще ви убие, и това е сигурно, колкото че слънцето и утре ще изгрее от изток. – Мормон пъхна палци под колана си. – Мястото ми е тук, до вас.

– Джого също може да ме пази. Вие знаете повече езици от моите кръвни ездачи, а дотраките са недоверчиви към морето и онези, които плават по него. Само вие можете да ми послужите в това. Разходете се до корабите и поговорете с екипажите, научете откъде са и накъде отиват, и що за хора ги командват.

Изгнаникът кимна неохотно.

– Както кажете, моя кралице.

След като всички мъже си отидоха, слугините ѝ свалиха пътните коприни и Дани пристъпи към мраморния басейн под сянката на портика. Водата беше приятно прохладна и пълна с малки златни рибки, които с любопитство пощипваха кожата ѝ, гъделичкаха я и я накараха да се закикоти. Беше приятно да затвори очи и да се отпусне, знаейки, че

може да си отдъхне колкото иска. Дани се зачуди дали в Червената цитадела на Егон има такъв басейн и такива ухаещи на лавандула и мента градини. „Трябва да има, разбира се. Визерис все казваше, че Седемте кралства са най-красивото място на света.“

Мисълта за дома наруши покоя ѝ. Ако нейният „слънце и звезди“ беше жив, щеше да поведе своя халазар през отровната вода и да помете враговете ѝ, но неговата сила беше напуснала света. Останали ѝ бяха кръвните ездачи, обрекли живота си на нея и опитни в битките, но според обичая на господарите на конете. Дотраките знаеха да съсипват градове и да плячкосват кралства, но не и да ги управляват. Дани не изпитваше никакво желание да превърне Кралски чертог в купчина овъглени руини, пълни с неспокойни духове. Достатъчно сълзи беше вкусила в живота си. „Искам да направя кралството си красиво, да го напълня със сити хора, с хубави девиси и с весели деца. Искам народът ми да се усмихва, когато ме види да минавам, както Визерис казваше, че посрещали баща ми.“

Но за да го направи, трябваше най-напред да го завладее.

„Узурпаторът ще ви убие, и това е сигурно, колкото че слънцето и утре ще изгрее от изток“, беше казал Мормон. Робърт беше убил храбрия ѝ брат Регар, а едно от изчадията му бе прекосило дотракското море, за да отрови нея и неродения ѝ син. Казваха, че Робърт Баратеон бил силен като бик и неустрашим в битка, мъж, който повече от всичко обичал войната. А зад него стояха великите владетели, които брат ѝ наричаше „Псетата на Узурпатора“ – студеноокият Едард Старк със сърце от лед и златните Ланистъри, баща и син, богати, властни и вероломни.

Как можеше да се надява, че ще събори мъже като тях? Докато хал Дрого беше жив, хората трепереха и му поднасяха дарове, за да уталожат гнева му. Ако не го направеха, той завземаше градовете им, отнемаше им богатствата, жените и всичко. Но неговият халазар беше огромен, а нейният – окаян. Народът ѝ я беше следвал, докато вървеше след кометата, и щеше да я последва дори през отровната вода, но хората не стигаха. Дори драконите ѝ сигурно нямаше да са достатъчно. Визерис беше вярвал, че кралството ще се надигне за своя законен крал... но Визерис беше глупак, а глупаците вярват в глупави неща.

От всичките тези съмнения я побиха тръпки. Изведнъж водата ѝ се стори студена, а малките рибки, отриващи се в кожата ѝ – досадни. Дани се изправи и излезе от басейна.

– Ирри – извика тя. – Джикуи!

След като слугините ѝ я подсушиха и я загърнаха в роба от пясъчна

коприна, мислите ѝ се насочиха към тримата, които я бяха подирили в Града на костите. „Кървящата звезда ме доведе нарочно до Карт. Тук ще намеря това, което ми е нужно, стига да намеря в себе си силата да взема каквото ми се предлага, и мъдростта да избегна капаните и клопките. Ако боговете са решили да завоювам своето, то те ще ме подкрепят, ще ми изпратят знак, а ако не... ако не...“

По заник-слънце, докато Дани хранеше трите си дракона, Ирри пристъпи през копринените завеси, за да ѝ каже, че сир Джора се е върнал от пристанището... и не е сам.

– Пусни го да влезе с оногова, когото е довел – каза тя, изпълнена с любопитство.

Когато влязоха, тя беше полегнала върху купчина възглавнички с драконите край себе си. Мъжът, когото рицарят доведе, носеше плащ от зелени и жълти пера и беше с черна кожа.

– Ваша милост – каза рицарят, – вода ви Кухуро Мо, капитан на „Дарчинов вятър“ от града на Високите дървета.

Черният мъж коленичи.

– Висока чест е за мен, кралице – каза той, не на езика на Летните острови, който Дани не знаеше, а на мелодичен валириански от деветте Свободни града.

– Честта е моя, Кухуро Мо – отвърна Дани на същата реч. – От Летните острови ли сте дошли?

– Да, кралице моя, но преди това, преди по-малко от година, се отбихме в Староград. Оттам ви нося удивителен дар.

– Дар?

– Дар от вести. Майко на драконите, Родена в буря, истина ви казвам, Робърт Баратеон е мъртъв.

Здрач се беше спуснал вече над Карт, но слънце изгря в сърцето на Дани.

– Мъртъв? – повтори тя. В скута ѝ черният Дрогон изсъска и пред лицето ѝ като було се разтла светъл дим. – Сигурен ли сте? Узурпатора е мъртъв?

– Така се говори в Староград, както и в Дорн, и в Лис, и във всички останали пристанища, където спряхме.

„Изпрати ми отровно вино, но ето, че той е мъртъв, а аз съм жива.“

– Как е умрял? – На рамото ѝ светлият Визерион плесна с крилете си с цвят на каймак и въздухът се раздвижи.

– Прободен от чудовищен глиган по време на лов в кралския си лес, така поне се знае в Староград. Други казват, че кралицата му изменила,

или брат му, или лорд Старк, който бил неговата Ръка. Но всички приказки съвпадат в едно: крал Робърт е мъртъв и лежи в гроба си.

Дани така и не беше виждала лицето на Узурпатора, но ден не минаваше, без да помисли за него. Огромната му сянка се беше проснала над нея от часа на раждането ѝ, когато се бе появила сред яростта на бурята в един свят, в който за нея нямаше място. А сега този чужденец с абаносова кожа беше отместил сянката.

– Сега на Железния трон седи момчето – каза сир Мормон.

– Там царува крал Джофри – съгласи се Кухуро Мо, – но управляват Ланистърите. Братята на Робърт са напуснали Кралски чертог. Казват, че претендирали за трона. А Ръката е паднал, лорд Старк, приятелят на Робърт. Хванали го за измяна.

– Нед Старк изменник? – изсумтя сир Джора. – По дяволите, това не мога да го повярвам. По-скоро Дългото лято ще дойде отново, отколкото този да претъпи драгоценната си чест.

– Каква чест може да има той? – каза Дани. – Той е изменил на законния си крал, както и Ланистърови. – Беше ѝ приятно да слуша, че псетата на Узурпатора се бият помежду си, макар да не беше изненадана. Същото се случи и когато Дрого умря и неговият огромен халазар се раздробил на късчета. – Моят брат също е мъртъв, Визерис, законният крал – каза тя на човека от Летните острови. – Хал Дрого, моят господар съпруг го уби с корона от разтопено злато. – Дали брат ѝ щеше да поумнее, ако бе разбрал, че възмездието, заради което беше отправял толкова молитви, е така близко?

– Споделям вашата скръб, Майко на драконите, и на кървящата Вестерос, лишена от законния си крал.

Под нежните пръсти на Дани зеленият Регал се взря в чужденеца с очите си от разтопено злато. Когато устата му се отвори, зъбите му блеснаха като черни игли.

– Кога вашият кораб ще тръгне обратно към Вестерос, капитане?

– Боя се, че след не по-малко от година. Оттук „Дарчинов вятър“ ще отплава на изток, за да направи търговския кръг около Нефритово море.

– Разбирам – каза разочаровано Дани. – В такъв случай желая ви попътни ветрове и спорна търговия. Наистина ми донесохте ценен дар.

– И щедро бях възнаграден, велика кралице.

Това я озадачи.

– С какво?

Очите му блеснаха.

– Видях живи дракони.

Дани се засмя.

– Надявам се, че ще ги видите отново един ден. Посетете ме в Кралски чертог, когато си върна бащиния трон, и ще ви възнаградя щедро.

Мъжът от Летните острови обеща да го направи, целуна леко пръстите на босия ѝ крак и напусна. Джикуи го изведе, а сир Джора Мормон остана.

– Халееси – проговори рицарят, щом останаха сами, – на ваше място не бих говорил открито за намеренията си. Този човек сега ще пръсне мълвата където отиде.

– Нека – каза тя. – Нека целият свят чуе какво целя. Узурпатора е мъртъв, какво значение има?

– Не всяка мълва е вярна – предупреди сир Джора, – а дори Робърт да е мъртъв, синът му властва на негово място. Това всъщност нищо не променя.

– Това променя всичко. – Дани рязко стана. Драконите запищяха и разпериха криле. Дрогон прелетя и кацна на сводестата рамка на вратата. Другите затичаха по пода и краищата на крилцата им запляскаха по мраморния под. – Преди Седемте кралства бяха като халазара на моя Дрого, сто хиляди, споени в едно от неговата сила. Сега са се пръснали на късчета, както халазара след смъртта на моя хал.

– Върховните лордове винаги са във вражда помежду си. Кажете ми кой е надвил и ще ви кажа какво означава това. Халееси, Седемте кралства няма да паднат в ръцете ви като зрели праскови. Ще ви е нужна флота, злато, войски, съюзници...

– Всичко това го знам. – Тя хвана ръцете му и се взря в тъмните му недоверчиви очи. „Понякога той мисли за мен като за дете, което е длъжен да опази, понякога – като за жена, с която би искал да легне, но дали наистина вижда в мен своята кралица?“ – Не съм онова изплашено момиченце, което срещнахте в Пентос. Вярно, само на петнадесет съм... но съм стара като стариците на дош халеен и млада като своите дракони, Джора. Аз родих дете, изгорих един хал и преминах червената путош и Дотракското море. Моя е кръвта на дракона.

– Както беше и на брат ви – не отстъпи той.

– Аз не съм Визерис.

– Не сте – отстъпи Джора. – У вас има повече от Регар, струва ми се, но дори Регар бе убит. Робърт го доказва на Тризъбеца само с един боен чук. Дори драконите могат да умрат.

– Драконите умират. – Тя се изправи на пръсти и го целуна по

небръснатата буза. – Но убийците на дракони също.

БРАН

Мийра пристъпваше предпазливо в кръг, мрежата ѝ се полюшваше в лявата ѝ ръка, а тънкото тривърхо копие за лов на жаби стърчеше в дясната. Лято я следеше със златните си очи, обръщаше се с шъркнала опашка. Дебнеше. Дебнеше...

– Йай! – извика момичето и копие то полетя. Вълкът се плъзна наляво и отскочи. Мийра метна мрежата и гънките се разплетоха във въздуха пред нея. Скокът на Лято го вкара в мрежата. Той я повлече със себе си, блъсна се в гърдите ѝ и я събори по гръб. Мократа трева уби удара, но дъхът ѝ изскочи с едно „о-фф“. Вълкът се сви върху нея.

– Загуби! – извика победоносно Бран.

– Спечели – каза брат ѝ Джайен. – Лято е в примката ѝ.

Бран разбра, че е прав. Лято се мятеше и ръмжеше в мрежата и все повече се оплиташе. Не можеше и да хапе през нея.

– Пусни го.

Момичето от Тръстиките се засмя, обгърна с ръце оплетеното вълче и двамата се претъркулиха. Лято заскимтя и краката му заритаха във въздетата, които го бяха оплели. Мийра коленичи, отметна една гънка, дръпна в единия край, ловко бръкна с пръсти тук-там – и изведнъж вълчицето изхвърча на свобода.

– Лято, при мен. – Бран разпери ръце. – Внимавай – викна той миг преди вълкът да скочи върху него. Стисна го с всички сили, щом вълкът го повлече по тревата. Двамата се вплетоха един в друг и се затъркаляха по тревата, единият ръмжеше и джавкаше, другият се смееше. Накрая Бран се оказа отгоре, с оцапания с кал вълк под него. – Добро вълче – изпъшка той. Лято го облиза по ухото.

Мийра поклати глава.

– Ама той никога ли не се ядосва?

– Не и с мен. – Бран сграбчи вълка зад ушите и Лято щракна сърдито челюсти, но само на игра. – Понякога ми къса дрехите, но кръв никога не пуска.

– Твоята кръв. Ако се беше измъкнал от мрежата ми...

– Нямахте да те нарани. Той знае, че те харесвам.

Всички други лордове и рицари си бяха заминали ден-два след празника на жътвата, но двамата Тръстики останаха постоянни спътници на Бран. Джайен беше толкова сериозен, че баба Нан го нарече

„малкия дядо“, но Мийра напомняше на Бран за сестра му Аря. Не я беше страх да се оцапа и можеше да тича, да се бори и да хвърля като момче. Беше по-голяма от Аря обаче; почти на шестнадесет, пораснала жена. И двамата бяха по-големи от Бран, макар че деветият му рожден ден най-сетне бе дошъл и отминал, но никога не се отнасяха с него като с момче.

– Жалко, че не сте вие поверениците ни вместо двамата Уолдър. – Помъчи се да се довлече до най-близкото дърво. Пълзенето и гърченето беше отвратителна гледка, но когато Мийра пристъпи да го вдигне, той я спря. – Не, не ми помагай. – Претърколи се тромаво, избута се и залитна назад, опирайки се на ръце, след което приседна, опрял гръб на високия ясен. – Видя ли. Казах ти. – Лято полегна с глава в скута на Бран. – Не бях виждал досега някой да се бие с мрежа – каза той на Мийра и почеса вълчището зад ушите. – Вашият учител по оръжие ли те научи на боя с мрежа?

– Баща ми ме научи. В Сива вода нямаме рицари. Нито учител по оръжие, нито майстер.

– Кой ви гледа гарваните?

Тя се усмихна.

– Гарваните не могат да намерят Стража на Сива вода, както и враговете ни.

– Защо?

– Защото се движи – каза му тя.

Бран не беше чувал досега за подвижен замък. Погледна я объркано, но не можа да разбере дали го дразни, или му говори истината.

– Бих искал да го видя. Мислиш ли, че ще мога да ви дойда на гости, когато войната свърши?

– Ще бъдеш добре дошъл, принце. Тогава, както и сега.

– Сега?! – Бран беше изкарал целия си живот в Зимен хребет. Копееше да види далечни места. – Мога да помоля сир Родрик, когато се върне. – Старият рицар беше далече на изток, мъчеше се да оправи тамошните неразбории. Копелето на Рууз Болтън ги беше започнало, отвлечайки лейди Рогов лес при връщането ѝ от жътвения празник, и същата нощ се беше оженил за нея, макар да беше достатъчно млад, за да ѝ е син. След това лорд Мандърли беше завзел замъка ѝ. За да защити владенията на Рогов лес от Болтънови, беше писал, но сир Родрик се ядоса на него почти толкова, колкото на копелето. – Сир Родрик може да ми разреши да отида. Майстер Лувин никога няма да ме пусне.

Джойен Тръстиката, седнал с кръстосани крака под дървото, го

изгледа строго.

– За теб ще е добре, ако напуснеш Зимен хребет, Бран.

– Така ли?

– Да. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

– Брат ми притежава „зеления взор“ – каза Мийра. – Сънува неща, които никога не са се случвали, но понякога се сбъдват.

– Няма понякога, Мийра. – Двамата се спогледаха: той – тъжен, тя – настръхнала.

– Каж ми какво ще се случи? – каза Бран.

– Ще го направя – отвърна Джойен, – ако ми кажеш за сънищата си.

Гората на боговете притихваше. Бран чуваше шепота на листата и далечното плацикане на Ходор в горещите извори. Помисли за златния мъж и за триоката врана, спомни си пращането на кости между челюстите си и медния вкус на кръвта.

– Нямам сънища. Майстер Лувин ми дава прахове за сън.

– Помагат ли?

– Понякога.

А Мийра каза:

– Всички в Зимен хребет знаят, че се будиш посред нощ с писъци и изпотен, Бран. Жените говорят за това, както и стражите в бараката си.

– Каж ми какво те плаши толкова – попита го Джойен.

– Не искам. Все едно, това са само сънища. Майстер Лувин казва, че сънищата могат да означават всичко или нищо.

– Моят брат сънува като другите момчета и тези сънища могат да значат всичко – каза Мийра. – Но зелените сънища са различни.

Очите на Джойен имаха цвят на мъх и понякога щом те погледнеш, сякаш виждаше през теб нещо друго. Както сега.

– Аз сънувах един крилат вълк, прикован към земята със сиви каменни вериги – заговори той. – Беше зелен сън и разбрах, че е истина. Една врана се мъчеше да изкълве веригите, но камъкът беше много здрав и клонът ѝ отскачаше от тях.

– Враната с три очи ли беше?

Джойен кимна.

Лято вдигна глава в скута на Бран и зяпна блатния мъж с тъмнозлатистите си очи.

– Като малък едва не умрях от треската на сивата вода. Тогава при мен дойде враната.

– При мен дойде след като паднах – изломоти Бран. – Спах дълго. Каза ми, че трябва да летя или да умра, и аз се събудих, само че бях вече

сакат и в края на краищата не можах да полетя.

– Можеш, стига да искаш. – Мийра прибра мрежата, оправи възлите ѝ и започна да я сгъва.

– Ти си крилатият вълк, Бран – каза Джойен. – Когато дойдохме, небях сигурен, но вече го знам. Враната ни прати да ти счупим веригите.

– Враната в Сива вода ли е?

– Не. Враната е на север.

– При Вала? – Бран винаги беше искал да види Вала. Сега незаконният му брат Джон беше там, мъж на Нощния страж.

– Отвъд Вала. – Мийра Тръстиката окачи мрежата на колана си. – Когато Джойен каза на нашия лорд баща какво е сънувал, той ни изпрати в Зимен хребет.

– Как бих могъл да счупя веригите, Джойен? – попита Бран.

– Отвори си очите.

– Те са отворени. Не виждаш ли?

– Отворени са две – посочи Джойен. – Едно, две.

– Аз имам само две.

– Имаш три. Враната ти даде третото, но ти не искаш да го отвориш. – Говореше някак завалено. – С две очи виждаш лицето ми. С третото можеш да видиш сърцето ми. С две можеш да видиш онзи дъб там. С третото можеш да видиш жлъда, от който е израснал дъбът, и сухия дънер, в който един ден ще се превърне. С две не можеш да видиш подалече откъдето си. С третото ще се вираш на юг до Лятното море и на север откъдето Вала.

Лято се изправи.

– Нямам нужда да виждам толкова далече. – Бран се усмихна нервно. – Омръзна ми да говорим за врани. Хайде да поговорим за вълци. Или за лъвогущери. Хвашала ли си някога лъвогущер, Мийра? Тук нямаме лъвогущери.

Мийра извади от храстите жабешкото си копие.

– Те живеят във водата. В плитки потоци и в дълбоки блата...

Брат ѝ я прекъсна.

– Ти сънувал ли си лъвогущер?

– Не – каза Бран. – Казах ти, не искам да...

– Сънувал ли си вълк?

Вече го ядосваше.

– Не съм длъжен да ти разказвам сънищата си. Аз съм принцът. Аз съм Старк от Зимен хребет.

– Лято ли беше?

– Млъкни.

– В нощта на жътвения празник ти сънува, че си Лято в гората на боговете, нали?

– Престани! – извика Бран. Лято застъпва към язовото дърво, оголил белите си зъби. Джойен Тръстиката не му обърна внимание.

– Когато докоснах Лято, усетих теб в него. Също както си в него сега.

– Не си. Аз си бях в леглото. Спях.

– Ти беше в гората на боговете. Целият в сиво.

– Това беше само един лош сън.

Джойен стана.

– Усетих те. Усетих падането ти. Това ли те плаши, падането?

„Падането – помисли Бран. – И златният мъж, братът на кралицата, той също ме плаши, но най-вече падането.“ Но не го каза. Как да го каже? Не беше могъл да го каже на сир Родрик, нито на майстер Лувин, не можеше да го каже и на Тръстиките. Ако не говореше за това, може би щеше да го забрави. Изобщо не искаше да го помни. Можеше да е неверен спомен.

– Всяка нощ ли падаш, Бран? – попита кротко Джойен.

От гърлото на Лято излезе ниско ръмжене и този път не беше на игра. Той пристъпи напред, целият – зъби и пламнали очи; Мийра застана между вълка и брат си с копието в ръка.

– Задръж го, Бран.

– Джойен го гневи.

Мийра разтърси мрежата.

– Това е твоят гняв, Бран – каза брат й. – Твоят страх.

– Не е. Аз не съм вълк. – Но беше вил с тях в нощта и беше вкусил кръв в сънищата си.

– Част от теб е Лято и част от Лято си ти. Знаеш го, Бран.

Лято се втурна напред, но Мийра го спря, замахвайки с триострия връх на копието. Вълкът свърна настрани, заобиколи и запристъпва крадешком. Мийра се обърна с лице към него.

– Спри го, Бран.

– Лято! – извика Бран. – При мен, Лято! – Плесна с отворена длан по бедрото си. Ръката му изтръпна, но мъртвият му крак не изпита нищо.

Вълчището се хвърли отново и отново копието на Мийра замахна напред. Лято го отбягна и се извъртя в кръг. Храстите изшумоляха и иззад язовото дърво изскочи дълъг черен силует – озъбен. Миризмата

беше силна; брат му беше надушил гнева му. Бран усети как настръхва. Мийра стоеше до брат си с вълците от двете ѝ страни.

– Бран, спри ги.

– Не мога!

– Джойен, на дървото!

– Няма нужда. Не това е денят, в който ще умра.

– Качвай се! – кресна тя и брат ѝ се закатери по ствола на ясеното дърво, прихващайки се за кухините на изрязаното в дънера лице. Вълчищата се приближаваха. Мийра заряза копието и мрежата, подскочи и се хвана за клона над главата ѝ. Челюстите на Рошльо изщракаха под глезена ѝ, а тя се люшна нагоре и се метна на клона. Лято клекна и зави, а Рошльо зарови муцуна в ловната мрежа и я разтърси в зъбите си.

Едва тогава Бран си спомни, че не са сами. Вдигна шепа пред устата си и извика:

– Ходор! Ходор! Ходор! – Беше ужасно изплашен и някак гузен. – На Ходор няма да посегнат – увери той приятелите си на дървото.

Минаха няколко мига и чуха глухото тананикане. Ходор се появи полугол и оплескан с кал от цапането в горещите извори, но Бран никога не беше се радвал толкова на появата му.

– Помогни ми, Ходор. Изгони вълците. Разкарай ги.

Ходор се зае ухилен с възложеното му и махайки с ръце, затъпка с огромните си крачища и зарева: „Ходор, Ходор“. Затича първо към единия вълк, после към другия. Рошльо избяга пръв, завъртя опашка, изръмжа за последно и се скри в гъсталациите. Когато на Лято му омръзна, се върна при Бран и се отпусна на тревата до него.

Веднага щом скочи на земята, Мийра грабна копието и мрежата си. Джойен не откъсваше очи от Лято.

– Пак ще поговорим – обеща той на Бран.

„Вълците бяха, не бях аз.“ Но не разбираше защо изведнъж подивява така. „Може би майстер Лувин беше прав като ги затвори в гората на боговете.“

– Ходор – каза той. – Отнеси ме при майстер Лувин.

Куличката на майстера под гарванарника беше едно от любимите места на Бран. Лувин беше безнадеждно разхвърлян човек, но купищата му с книги, свитъци и бутилки бяха толкова позната и успокояваща гледка за Бран, колкото плешивото петно на темето на майстера и провисналите ръкави на широкия му сив халат. Обичаше и гарваните.

Завари Лувин да пише, седнал на едно високо столче. След като сир Родрик замина, цялото управление на замъка беше паднало на плещите

му.

– Принце – каза той, когато Ходор влезе, – за днешните ви уроци още е рано. – Майстерът отделяше по няколко часа на ден за обучението на Бран, Рикон и двамата Уолдър Фрей.

– Ходор, спри. – Бран се хвана с две ръце за стенния свещник и се издърпа от коша. Увисна за миг на ръце, докато Ходор го вземе и го отнесе на един стол. – Мийра казва, че брат ѝ има зеления взор.

Майстер Лувин се почеса по носа с края на перото.

– Така ли казва?

Той кимна.

– Ти си ми разправял, че горските чеда имали зеления взор. Помня.

– Някои са притежавали тази сила. Мъдрите хора ги наричат „зеленозрящи“.

– Магия ли е било?

– По липса на по-добра дума, можеш и така да го наречеш, ако искаш. Но по същество е било само различен вид познание.

– Що за познание?

Лувин остави перото на писалището.

– Никой не знае със сигурност, Бран. Чедата са изчезнали от света и с тях – тяхната мъдрост. Смятаме, че трябва да е било свързано някак с дървесните ликове. Първите хора вярвали, че зеленозрящите могли да виждат през очите на своите язови дървета. Тъкмо затова изсичали дърветата навсякъде, където срещнат и влязат във вражда с чедата. Зеленозрящите уж имали власт също така и над горските зверове, и над птиците. Дори над рибите. Това момче на Тръстиките твърди ли, че има такава власт?

– Не, не мисля. Но според Мийра има сънища, които понякога излизали верни.

– Всички ние имаме сънища, които понякога излизат верни. Ти сънува своя баща в криптата преди да научим, че е умрял, помниш ли?

– Рикон също. Сънувахме един и същи сън.

– Наречи го зелен взор ако искаш... но не забравяй за всички онези десетки хиляди сънища, които двамата с Рикон сте сънували и които не са излизали верни. Между другото, помниш ли какво съм ти казвал за веригата, която носи всеки майстер на шията си?

Бран помисли за миг.

– Всеки майстер изковава своята верига в Цитаделата на Староград. Верига е, защото се заклевате да служите, и е направена от различни метали, защото служите на страната, а тя е съставена от различни видове

хора. Всеки път, когато научите нещо, добавяте нова брънка. Черното желязо е за гледането на гарваните, среброто за знахарството, златото – за воденето на сметките. Не ги помня всички.

Лувин пхна пръст под брънките на нашияника си и започна да ги завърта една по една. Вратът му беше дебел за дребен човек като него и веригата му стоеше стегнато, но няколко подръпвания, и тя се превъртя цялата.

– Това е валирианска стомана – каза той, когато брънката от тъмно-сив метал дойде отпред. – Само един на всеки сто майстера носи такава брънка. Тя означава, че съм изучавал онова, което Цитаделата нарича „висши тайнства“ – магия, по липса на по-добра дума. Пленяващо ума занимание, но без голяма полза, поради което малцина майстери му отделят време. Всички онези, които изучават висшите тайнства, рано или късно сами опитват заклинанията. Аз също се поддавах на това изкушение, трябва да го призная. Момче бях все пак, а има ли момче, което да не копнее да намери в себе си някакви скрити сили? Но срещу усилията си не постигнах повече отколкото хиляда момчета преди мен и хиляда след мен. Тъжно е да го кажа, но магията не действа.

– Понякога действа – възрази Бран. – Нали онзи съм ме споходи, а също и Рикон. А на изток има магове и чародеи...

– Има хора, които сами се наричат „магове“ и „чародеи“ – каза майстер Лувин. – Имах един приятел в Цитаделата, който можеше да ти извади разцъфнала роза от ухото, но не беше повече магьосник от мен. О, разбира се, съществуват много неща, които не разбираме. Годините се нижат на стотици и хиляди, а какво вижда в живота си един човек, освен няколко лета и няколко зими? Гледаме планините и ги наричаме вечни, на такива ни изглеждат... но с хода на времето планините се вдигат и пропадат, реките сменят руслата си, звезди падат от небето и велики градове потъват на морското дъно. Дори боговете умират. Всичко се променя.

Той помълча, после продължи:

– Навярно магията някога е представлявала могъща сила на света, но вече не е. Малкото, което е останало, не е повече от струйка дим, задръжала се във въздуха, след като големият огън е изтлял, а дори и тя чезне. Валирия беше последният тлеещ въглен, а Валирия я няма. Вече няма дракони, великаните са мъртви, забравени са горските чеда с тяхното древно познание. Не, мой принце. Джойен Тръстиката може да сънува по някой сън, за който вярва, че се сбъдва, но той не притежава зеления взор. Никой жив човек не притежава тази сила.

Бран каза същото на Мийра Тръстиката, когато тя го посети по здрач, докато седеше край прозореца и гледаше мигащите светлинки по прозорците.

– Съжалявам за това с вълците. Лято не трябваше да напада Джайен, но и Джайен не биваше да казва всичко онова за сънищата ми. Враната излъга, като каза, че мога да летя. Брат ти също излъга.

– А може би твоят майстер греши.

– Не греши. Дори татко разчиташе на съветите му.

– Не се съмнявам, че баща ти го е слушал. Но накрая е решавал сам. Бран, ще ми позволиш ли да ти разкажа за един сън, който Джайен сънува за теб и осиновените ти братя?

– Уолдърите не са ми братя.

Тя не обърна внимание на думите му.

– Седели сте на вечеря, но вместо слуга храната ви донесъл майстер Лувин. На теб поднесъл кралския пай от печеното, рядко и сочно месо, с толкова приятна миризма, че устата на всеки човек да се напълни със слюнка. Месото, което поднесъл на двамата Фрей, било старо и сухо. Въпреки това те харесали вечерята си повече, отколкото ти своята.

– Не разбирам.

– Ще разбереш, казва брат ми. И когато разбереш, ще поговорим отново.

Същата вечер Бран почти се боеше да седне на вечеря, но когато склони, се оказа, че са му поднесли гълъбов пай. При това за всички беше едно и също, така че не можа да разбере какво й е лошото на храната, която поднесоха на Уолдърите. „Майстер Лувин е прав“ – каза си той. Нищо лошо не идваше към Зимен хребет, каквото и да казваше Джайен. Бран изпита облекчение... но и разочарование. Докато има магия, всичко може да се случи. Духове можеха да излязат наяве, дървета да проговорят и прекършени момчета да порастат и да станат рицари.

– Но няма – каза той на глас сред мрака на постелята си. – Няма магия и приказките са си само приказки.

И той никога нямаше да ходи, нито да лети, нито да стане рицар.

ТИРИОН

Чергите дращеха петите на босите му крака.

– Братовчед ми е избрал странен час за посещение – каза Тирион на сънения Подрик Пейн, който несъмнено очакваше да го изпекат жив за това, че го е събудил. – Доведи го в солария и му кажи, че скоро ще сляза.

Беше след полунощ, прецени той по катранения мрак зад прозореца. „Дали Лансел си мисли, че ще ме завари сънен и с размътен ум в този час? Не, Лансел изобщо не мисли, това е работа на Церсей.“ Сестра му щеше да се разочарова. Дори в леглото той работеше по цяла нощ: четеше на мигащата светлина на свещта, преглеждаше донесенията на слухарите на Варис и ровеше из книгите със сметки на Кутрето, докато колоните с числата не се размътеха, и очите не го заболяха.

Написка лицето си със студена вода от легена до леглото и се поддържа клекнал зад паравана. Хладнината на нощния въздух защипа голата му кожа. Сир Лансел беше шестнадесетгодишен и търпението не беше първата му добродетел. Да почака. Чакането щеше да го изнерви повече. След като си изпразни червата, Тирион си навлече омачкана нощница и поразроши с пръсти сплъстената си коса, за да изглежда още повече като току-що вдигнат от сън.

Лансел крачеше пред пепелта в камината, облечен в червено кадифе с подплата от черна коприна, с висяща на колана кама със скъпоценни камъни и златна кания.

– Добре дошъл, братовчедо – поздрави го Тирион. – Посещенията ти са толкова редки. На какво дължа това незаслужено удоволствие?

– Нейна милост кралицата регент ме изпрати да ви заповядам да освободите Великия майстер Пицел. – Сир Лансел му подаде свитък с пурпурна лентичка, с печата с лъва на Церсей върху златистия восък. – Ето го пълномощното.

– Това било значи. – Тирион го хвърли небрежно на масата. – Надявам се, че сестра ми не е надценила силите си. Ще бъде много жалко, ако пак заболее.

– Нейна милост е съвсем здрава – отвърна сир Лансел.

– Музика за ушите ми. – „Макар да не е любимата ми мелодия. Трябваше да ѝ дам по-голяма доза.“ Тирион се беше надявал на още няколко дни без намесата на Церсей, но не се изненада чак толкова, че е

възвърнала здравето си. В края на краищата беше близначка на Джайм. Усмихна се учтиво. – Под, запали огъня, тук е твърде хладно за моя вкус. Ще пийнеш ли чаша с мен, Лансел? Установих, че греяното вино ми помага да заспя.

– За спане не ми трябва помощ – каза сир Лансел. – Дойдох по нареждане на Нейна милост, а не за да пия с теб, Дяволче.

Рицарският сан беше направил момчето по-дръзко, отбеляза си Тирион – както и жалката роля, която беше играл в убийството на крал Робърт.

– Виното наистина може да е опасно. – Усмихна се и си наля. – Колкото до Великия майстер Пицел... ако скъпата ми сестра наистина е толкова загрижена за него, щях да допусна, че би трябвало да ме посети лично. Вместо да праща теб. Как да го разбирам сега?

– Разбирай го както щеш, стига да освободиш пленника си. Великият майстер е близък приятел на кралицата регент и е под личната ѝ закрила. – Намек на зла усмивка заигра по устните на момъка; всичко това явно му доставяше удоволствие. „От Церсей се учи, няма що.“ – Нейна милост няма да търпи това безчинство. Тя ви напомня, че тя е регентът на Джофри.

– Както аз съм Ръката на Джофри.

– Ръката служи – уведоми го с пренебрежение младият рицар. – Регентът управлява, докато кралят навърши пълнолетие.

– Може би ще трябва да ми го напишеш, за да го запомня по-добре. – Огънят запраща весело в камината. – Свободен си, Под – каза Тирион на скуайъра. И чак след като момчето излезе, се обърна отново към Лансел. – Друго има ли?

– Да. Нейна милост нареди да ви уведомя, че сир Джейслин Байуотър е отказал да изпълни заповед, дадена от името на самия крал.

„Коего значи, че Церсей вече е заповядала на Байуотър да освободи Пицел и са ѝ отказали.“

– Разбирам.

– Тя настоява той да бъде отстранен от поста и поставен под арест за измяна. Предупреждавам ви...

Тирион остави чашата.

– Предупреждения от теб няма да слушам, момченце.

– Сир – поправи го със стиснати устни Лансел. И докосна дръжката на меча си, може би за да напомни на Тирион, че си има меч. – Внимавай, когато говориш с мен, Дяволче. – Явно държеше да прозвучи заканително, но нелепото мъхче на устничката му развали целия ефект.

– О, я пусни меча. Само да извикам и Шага ще дойде и ще те убие. С брадва, забележи. Не е мях с вино.

Лансел почервения. Толкова ли глупав беше, че да вярва, че участието му в убийството на Робърт ще остане незабелязано?

– Аз съм рицар...

– Забелязах. Кажете ми... Церсей кога те помаза в рицарство – преди или след като те напъха в леглото си?

Зелените очи на Лансел трепнаха и на Тирион не му бяха нужни повече признания. Значи Варис му беше казал истината. „Е, поне никой не може да твърди, че сестра ми не обича семейството си.“

– Нямах какво да кажеш ли? Няма ли други предупреждения към мен, сир?

– Или ще си оттеглите тези мръсни обвинения, или...

– Моля те. Помислял ли си какво ще направи Джофри, когато му кажа, че си убил баща му, за да легнеш с майка му?

– Не беше така! – възрази изплашено Лансел.

– Не беше ли? А как беше, моля?

– Кралицата ми даде силното вино! Собственият ви баща, лорд Тивин, когато бях назначен за кралски скуайър, ми каза да ѝ се подчинявам във всичко.

– А каза ли ти да я чукаш? – „Виж го. Не е толкова висок, чертите му не са толкова изящни, а косата му не е чак разтопено злато, но все пак... все пак дори едно лошо копие на Джайм е по-сладко от празното легло, нали?“ – Не, мисля, че не е.

– Аз не съм искал... само правех, каквото тя ми заповядаше. Аз...

– И изпитваше отвращение през цялото време, в това ли искаш да ме убедиш? Висок пост в двора, рицарство, краката на сестра ми нощем се отварят за теб, о, да, трябва да е било ужасно. – Тирион се надигна от стола. – Почакай тук. Негова милост ще иска да чуе това.

Цялата наперена самоувереност изведнъж напусна Лансел. Младият рицар падна на колене като изплашено момченце.

– Милост, милорд, моля ви!

– Това си го спести за Джофри. Той много обича да му се молят.

– Милорд, беше по искане на сестра ви, кралицата, точно както казахте, но Негова милост... той не бива да научи...

– Какво? Искаш от мен да премълча истината?

– Заради татко! Ще напусна града, ще бъде все едно че никога не се е случвало! Кълна се, ще го прекратя...

Трудно беше да не се засмее човек.

– Не мисля.

Сега вече момъкът се обърка съвсем.

– Милорд?

– Чу ме. Баща ми ти е казал да се подчиняваш на сестра ми, нали? Добре, подчинявай ѝ се. Стой до нея, пази доверието ѝ, задоволявай я колкото иска. Никой няма да разбере... докато си ми верен. Искам да знам какво прави Церсей. Къде ходи, с кого се вижда, какво си говорят, какви планове крои. Всичко. И ти лично ще ми го донасяш.

– Да, милорд. – Лансел го каза без никакво колебание. На Тирион му хареса. – Ще донасям. Заклевам се. Както заповядате.

– Стани. – Тирион напълни още една чаша и му я подаде. – Пий за разбирателството ни. Гарантирам, в замъка няма глигани, доколкото знам. – Лансел надигна чашата и отпи, макар и малко притеснено. – Усмихни се, братовчедо. Сестра ми е красива жена, пък и всичко, което правим, е за доброто на кралството. Всичко това може да свърши добре за теб. Рицарството е нищо. Ако си умен, можеш да получиш и лордска титла, с владението към нея. – Тирион изля в гърлото си остатъкът от чашата. – Искаме Церсей да ти вярва напълно. Върни се при нея и ѝ кажи, че я моля за прошка. Кажи ѝ, че си ме изплашил, че не искам да има конфликт между нас, че отгук нататък няма да правя нищо без нейното съгласие.

– Но... исканията ѝ...

– О, Пицел ще ѝ го дам.

– Нима? – Лансел изглеждаше слисан.

Тирион се усмихна.

– Ще го освободя още утре. Бих могъл да се закълна, че косъм не е паднал от главата му, но няма да е съвсем вярно. Във всеки случай е жив и здрав, но за енергичността му не мога да гарантирам. Черните кили не са най-здравословното място за човек на неговите години. Церсей може да си го задържи като домашен любимец или да го изпрати на Вала, все ми е едно, но в съвета не го искам.

– А сир Джейслин?

– Кажи на сестра ми, че се надяваш да го изтръгнеш от мен след време. Това би трябвало да я поуспокои. Временно.

– Както кажете. – Лансел довърши виното си.

– Още нещо. След кончината на крал Робърт ще бъде крайно смущаващо, ако неговата скърбяща вдовица изведнъж надуе корема.

– Милорд, аз... ние... кралицата ми е заповядала да не... – Ушите му пламнаха като ланистърския пурпур. – Пръскам си семето на корема

й, милорд.

– Хубаво коремче, не се съмнявам. Мокри го колкото искаш... Само гледай росицата ти да не капне на друго място. Повече племенници не ща, ясно ли е?

Сир Лансел се поклони вдървено и излезе.

Тирион си позволи един миг на съжаление към момчето. „Поредният глупак, и слабак при това, но не заслужава това, което му причиняваме двамата с Церсей.“ Добре, че чичо му Кеван имаше други двама сина – този едва ли щеше да преживее повече от година. Церсей щеше да поръча убийството му веднага щом разбереше, че ѝ изменя, а ако по някаква божия милост не го разбереше, то Лансел едва ли щеше да преживее деня, в който Джайм Ланистър се върнеше в Кралски чертог. Единственият въпрос беше дали Джайм ще го посече в изблик на яростна ревност, или Церсей първо ще го убие, за да не разбере Джайм. Тирион беше готов да заложи на Церсей.

Беше го обзело неспокойствие и си даваше ясна сметка, че тази нощ няма да може да заспи. „Във всеки случай не и тук.“ Намери Подрик Пейн заспал в едно кресло пред солария и го разтърси за рамото.

– Доведи Брон и след това изтичай до конюшните и поръчай да оседаят два коня.

Очите на скуайърчето бяха замъглени от съня.

– Два коня?

– Да, коне. Едни големи животни, дето обичат ябълки. Сигурен съм, че си ги виждал. С четири крака и опашка. Но първо Брон.

Наемникът се появи скоро и попита още от вратата:

– Кой ти се изпика в чорбата?

– Церсей, както винаги. Сигурно ще ми кажеш, че трябва вече да съм свикнал с вкуса. Все едно. Милата ми сестра, изглежда, ме бърка с Нед Старк.

– Чух, че бил по-висок.

– Не и след като Джоф му отсече главата. Трябвало е да се облечеш по-топло, нощта е студена.

– Ще ходим ли някъде?

– Всички наемници ли са умни като теб?

Градските улици бяха опасни, но с Брон до себе си Тирион се чувстваше сигурен. Стражите ги пуснаха през малката портичка на северната стена и двамата поеха по булевард „Черната сянка“ към подножието на Високия хълм на Егон, а оттам – по Свинската алея, покрай редиците затворени с дървени капаци прозорци и високи постройки от камък и

дърво, чиито горни етажи се надвесваха над улицата толкова, че почти се целуваха. Луната сякаш ги следеше по пътя им и си играеше на криеница, надничаше и се скриваше зад комините. Не срещнаха никого, освен една прегърбена старица, понесла умряла котка за опашката. Тя ги погледна боязливо, сякаш се страхуваше да не ѝ откраднат вечерята, и се шумгуна безмълвно в сенките.

Тирион се замисли за мъжете, които бяха служили като Ръка преди него и се бяха оказали безсилни пред коварствата на сестра му. „Как иначе? Такива мъже... твърде доблестни, за да живеят, твърде благородни, за да серат, такива глупци Церсей си ги гълта всяка заран на закуска. Единственият начин да надвиеш сестра ми е да заиграеш собствената ѝ игра, а това е нещо, което лордовете Старк и Арин никога не биха направили.“ Нищо чудно, че сега бяха мъртви, докато Тирион Ланистър никога не беше се чувствал по-жив от сега. Трътлестите му криви крака сигурно бяха комична гледка на някой бал по жътвения празник, но този танц той познаваше.

Въпреки късния час бардакът беше претъпкан. Чатая ги посрещна учтиво и ги придружи до гостната. Брон се качи по стълбите с едно тъмнооко момиче от Дорн, но Алайя се оказа заета.

– Толкова ще се зарадва като разбере, че сте дошли – каза Чатая. – Ще се погрижа да ви приготвят стаята на кулата. Ще обича ли милорд чашка вино, докато чака?

– Ще обича – отвърна той.

Виното беше жалка работа в сравнение с подобрите реколти арборско, което тук обикновено поднасяха.

– Трябва да ни простите, милорд – каза Чатая. – Напоследък на никаква цена не мога да намеря хубаво вино.

– Боя се, че не си единствената.

Чатая му се поплака още малко, след което се извини и се плъзна изящно през гостната. „Чаровна жена“, прецени Тирион докато я гледаше отзад. Рядко беше виждал толкова елегантност и достойнство у една курва. Макар че, разбира се, тя самата гледаше на себе си по-скоро като на някаква жрица. „Сигурно в това е тайната. Въпросът не е какво правим, а по-скоро защо го правим.“ Тази мисъл донякъде го утеши.

Някои от останалите гости на заведението го поглеждаха накриво. Последния път на излизане един го заплю... опита се по-скоро. Плюнка-та му обаче улучи Брон и в бъдеще щеше да плюе без зъби.

– Необичан ли се чувства милорд? – Данси се плъзна на скута му и го гризна нежно по ухото. – Имам лек за това.

Усмехнат, Тирион поклати глава.

– Думи нямам за хубостта ти, миличко, но свикнах с илачите на Алайая.

– Защото не сте опитали моите. Милорд все си избира Яя. Тя е добра, но аз съм по-добра, не искате ли да видите?

– Следващия път, може би.

Тирион изобщо не се съмняваше, че Данси ще е сладко плодче. Беше с чипо носле и живичка, с лунички и гъста червена грива чак до кръста. Но Шае го чакаше в имението. С кикот, тя придърпа ръката му между бедрата си и го стисна през панталона.

– Не мисля, че той ще чака до следващия път – заяви тя. – Мисля, че иска да излезе веднага и да ми преброи луничките.

– Данси. – Алайая стоеше на прага, тъмнокожа и хладна, в прозирно зелена коприна. – Негово благородие е мой гост.

Тирион нежно се освободи от прегръдката на Данси и стана. Тя не се възпротиви.

– Следващия път – напомни му тя, пхна пръст в устата си и го засмука.

Тъмнокожото момиче го поведе нагоре по стълбите и каза:

– Горката Данси. Две денонощия ѝ остават да накара милорд да я избере. Иначе ще си загуби черните перли срещу Марей.

Марей беше едно студено, светло и нежно момиче, което Тирион беше забелязал веднъж-дваж. Зелени очи и порцеланова кожа, дълга права сребриста коса, много красива, но прекалено сериозна.

– Не бих искал горкото момиче да си загуби перлите заради непрокопсаник като мен.

– Следващия път я отведете горе.

– Може би ще го направя.

Тя се усмихна.

– Не мисля, милорд.

„Права си – помисли Тирион. – Няма да го направя. Шае може да е курва, но по моему съм ѝ верен.“ В стаичката на кулата, след като отвори вратичката на килера, той изгледа Алайая с любопитство.

– Ти какво правиш, докато ме няма?

Тя вдигна ръце и се протегна като някоя лъскава черна котка.

– Спя. Много време ми остава за почивка, откакто започнахте да ни гостувате, милорд. А Марей ни учи на четене, сигурно ще мога да си прекарвам времето с книга.

– Спането е хубаво нещо – каза той. – А книгите – още повече. –

Целуна я по бузата. След това се спусна по шахтата и в тунела.

Когато излезе от конюшната на гърба на пъстрия кон, Тирион чу музика, която се изливаше от прозорчетата под покрива. Приятно му стана да помисли, че хората все още пеят, въпреки кланетата и глада. Отдавна забравената мелодия изпълни главата му и той почти чуваше как Тиша му пееше, някъде преди половин живот. Спря се и заслуша. Не, не беше познал мелодията, а и думите не се разбираха. Значи друга песен. И защо не? Неговата мила и невинна Тиша си беше една лъжа от самото начало, просто курва, която брат му Джайм беше наел, за да го направи мъж.

„Сега съм свободен от Тиша – помисли той. – Половината ми живот беше обсебила, но вече нямам нужда от нея, не повече, отколкото от Алайая или Данси, или Марей, или от стотиците като тях, с които съм лягал. Сега си имам Шае. Шае.“

Портите на имението бяха затворени и залостени. Тирион заблъска, докато бронзовото око не се отвори.

– Аз съм.

Мъжът, който го пусна, беше една от най-добрите находки на Варис – ловък с кинжала бравовосец със заешка устна. Тирион беше поискал да няма красавци сред стражите, мъкнещи се около Шае ден и нощ.

– Намери ми стари, грозни, нашарени с белези мъже, за предпочитане импотентни – беше казал на евнуха. – Мъже, които предпочитат момчета. Или мъже, които предпочитат овце, все едно.

Варис не можа да намери от последната порода, но беше намерил един евнух удушвач и двама вонящи мъжаги от Ибен, които обичаха бойните си топори толкова, колкото се обичаха взаимно. Останалите бяха все подобрани наемници и чести гости на градските тъмници, кой от кого по-грозен. Когато Варис му ги подреди за преглед, Тирион се беше уплашил, че се е престарал, но Шае думичка не каза против. „А и защо да се оплаква? Тя никога не се е оплаквала от мен, а аз съм по-отвратителен от цялата ѝ охрана, взета заедно. Сигурно дори не може да забележи грозотата им.“

Въпреки всичко Тирион би предпочел някой от мъжете му от кланете да пази имението. Черните уши на Чела например, или Лунните братя. Повече залагаше на желязната им вярност и чувство за чест, отколкото на алчността на наемниците. Рискът обаче беше твърде голям. Цял Кралски чертог знаеше, че диваците са негови. Ако изпратеше тук Черните уши, много скоро в града щеше да се разчуе, че Ръката на краля си държи конкубинка.

Един от ибенците взе коня му.

– Събудихте ли я? – попита Тирион.

– Не, милорд.

– Добре.

Огънят беше изтлял до жар, но в стаята все още беше топло. Шае беше изритала завивките и чаршафите в съня си. Лежеше гола върху пухеното легло, меките извивки на младото ѝ тяло бяха смътно огрени от жарта в камината. Тирион постоя на прага, пейки с очи гледката. „По-млада от Марей, по-сладка от Данси, по-красива от Алайая, тя е всичко от което имам нужда, и повече.“ Как можеше една курва да изглежда толкова чиста, мила и невинна?

Не искаше да я безпокои, но гледката се оказа достатъчна, за да го вкочани. Смъкна дрехите си на пода, след което пропълзя на леглото, нежно разтвори краката ѝ и я целуна между бедрата. Шае промърмори насън. Той пак я целуна и заблиза от тайната ѝ сладост, още и още, докато брадичката му и бедрата ѝ не се намокриха обилно. Когато тя простена тихо и потръпна, той коленичи, заби се в нея и почти веднага избухна.

Очите ѝ се отвориха. Шае се усмихна, погали го по главата и прошепна:

– Току-що сънувах най-сладкия си сън, милорд.

Тирион хвана с пръсти малката ѝ твърда цицка и положи глава на рамото ѝ. Не излезе от нея; де да можеше никога да не излиза от нея.

– Не е сън – увери я той.

„Истинско е, всичко – помисли Тирион. – Войните. Интригите, голямата кървава игра, и аз в центъра на всичко... аз, джуджето, чудовището, онзи, комуто се присмиваха... но сега държа всичко в ръцете си: силата, града, нея. Затова съм бил създаден, и боговете дано ми простят, но я обичам...“

И нея. И нея.“

АРЯ

Каквито и имена да беше дал Харън Черния на своите кули, те отдавна бяха забравени. Бяха ги нарекли Кулата на страха, Кулата на вдовицата, Кулата на плача, Кулата на призраците, Кулата на кралската кладата. Аря спеше в една плитка ниша в сводестите подземия под Кулата на плача, на сламена постеля. Имаше вода да се мие когато си поиска и калъп сапун. Работата беше тежка, но не по-тежка от ежедневното ходене. На Невестулка не ѝ се налагаше да търси червеи и буболечки за ядене, както на Аря; хляб имаше всеки ден, а също така гозби с ечемик и парченца моркови и ряпа, а по веднъж на два дни им даваха дори по късче месо.

Горещата баница се хранеше още по-добре. Той си попадна точно на мястото, в кухните, огромна каменна сграда със сводест таван, която сама по себе си представляваше цял свят. Аря се хранеше на груба дървена маса долу с Уизи и другите му подопечни, но понякога я избираха да помогне с донасянето на храната и двамата с Горещата баница си открадваха по някоя минута да си поговорят. Той така и не запомни, че сега е Невестулка, и продължаваше да я нарича Ари, макар вече да знаеше, че не е момче. Веднъж се опита да ѝ подмушне горещ сладкиш с ябълки, но го направи толкова недоляло, че две от готвачките го видяха. Взеха сладкиша и го набиха с една голяма дървена лъжица.

Джэндри го бяха изпратили в ковачницата; Аря го виждаше рядко. Колкото до останалите, с които слугуваше, тя дори не искаше да знае имената им. От това само щеше да я заболи повече, когато умрат. Повечето от тях бяха много по-големи от нея и не ѝ досаждаха.

Харънхъл беше огромен и по-голямата част от него отдавна беше оставена на провал. Лейди Уент беше държала замъка като знаменоска на дома Гъли, но беше използвала едва две третини от две от петте му кули, а останалото беше оставила да се руши. Сега тя беше избягала и малкото останало домакинство изобщо не беше в състояние да се грижи за нуждите на всичките рицари, лордове и знатни пленници, които лорд Тивин беше довел, затова Ланистърите трябваше да събират продоволствие вместо слугите, и колкото да плячкосват, толкова и да възстановяват. Говореше се, че лорд Тивин се кани да възстанови предишното величие на Харънхъл и да го превърне в своя постоянна резиденция, след като свърши войната.

Уизи използваше Аря да разнася съобщения, да вади вода, да носи храната, а понякога да обслужва масата в трапезарията над оръжейната, където се хранеха войниците. Но работата ѝ най-вече беше да чисти. Приземният етаж на Кулата на плача беше заделен за складове и зърнохранилища, а двата по-горни етажа приютяваха част от гарнизона, но горните етажи не бяха обитавани от осемдесет години. Сега лорд Тивин се беше разпоредил отново да ги направят обитаеми. Имаше подове за чистене, мръсотия да се мие от прозорци, счупени столове и изгнили постели за изнасяне. Най-горният етаж гъмжеше от гнезда на огромни черни прилепи, които бяха знак на дома Уент, а в килерите имаше плъхове... и призраци, както твърдяха някои, духовете на Харън и на неговите синове.

Според Аря това беше глупаво. Харън и синовете му бяха загинали в Кулата на кралската клада, откъдето беше получила името си; защо тогава трябваше да се появят, само за да я плашат ли? Кулата на плача плачеше само когато вятърът задухаше от север, но това беше само звукът от въздуха, който нахлуваше през пукнатините в камъните, където се бяха разцепели от жежкия огън. Дори наистина да имаше духове в Харънхъл, те изобщо не я безпокояха. От живите хора се боеше тя, от Уизи и от сир Грегър Клегейн, както и от самия лорд Тивин Ланистър, чиито покои се намираха в Кулата на кралската клада, все още най-високата и могъщата от всички, макар да се беше килнала от тежестта на протеклия на шлага камък, от което бе заприличала на гигантска полупотопена черна свещ.

Чудеше се какво ли щеше да направи лорд Тивин, ако отидеше направо при него и му признаеше, че е Аря Старк, но знаеше, че никога няма да ѝ позволят да се приближи достатъчно и да го заговори. А и да го направеше, той изобщо нямаше да ѝ повярва, а след това Уизи щеше да я прегбие.

Перчещият се дребосък я плашеше не по-малко от сир Грегър. Планината размазваше хората около себе си като мухи, но в повечето случаи като че ли не забелязваше, че мухата бръмчи край него. Докато Уизи винаги знаеше къде си и какво правиш, а понякога дори и какво мислиш. Биеше по най-малкия повод и си имаше едно куче, което беше почти толкова зло, колкото него, грозна проскубана кучка, която миришеше по-лошо от всички кучета, които Аря беше познавала. Веднъж видя как я насъска по едно момче, чистач на войнишките нужници, което с нещо го беше ядосало. Кучката откъсна месо от прасеца на момчето, а Уизи се смя.

Само три дни му бяха нужни, за да си спечели почетно място в нощните й молитви.

– Уизи – шепнеше тя най-напред. – Дънсън, Чизуик, Поливър, Раф Сладура. Веселяка и Хрътката. Сир Грегър, сир Амори, сир Илин, сир Мерин, крал Джофри, кралица Церсей. – Ако си позволише да забрави макар и един от тях, как след това щеше да го намери, за да го убие?

По пътя се беше чувствала като овца, но Харънхъл я превърна в мишка. Беше сива като мишка в дращещата кожата й вълнена риза и също като мишка се придържаше към пукнатините и процепите, и тъмните дупки из замъка, и припикаше встрани от пътя на могъщите. Понякога си мислеше, че всички са мишки между тези дебели стени, дори рицарите и великите лордове. Размерите на замъка превръщаха дори хора като Грегър Клегейн в дребосъци. Харънхъл покриваше три пъти повече площ от Зимен хребет, а сградите му бяха толкова големи, че нямаше място за сравнение. Конюшните му приютяваха хиляда коня, тукашната гора на боговете покриваше двадесет акра площ, кухните само бяха големи колкото Голямата зала на Зимен хребет, а голямата зала, високопарно наречена „Залата на стоте камини“, макар че имаше само тридесет и няколко (Аря се бе опитала да ги преброи, два пъти, но веднъж стигна до тридесет и три, а втория – до тридесет и пет), беше толкова просторна, че лорд Тивин можеше да събере в нея за пиршество цялата си войска, макар че не го правеше. Стени, врати, коридори и стъпала, всичко беше направено в нечовешки мащаби и напомняше на Аря приказките на баба Нан за великаните, живели някога отвъд Вала.

И тъй като лордовете и знатните дами никога не забелязваха малкото сиво мишле под краката си, Аря чуваше най-различни тайни, просто защото си държеше ушите отворени, докато си вършеше задълженията, Хубавелката Пия от маслостройната била мръсница и всяка нощ сменяла рицарите в замъка. Жената на тъмничаря била непразна, но истинският баща бил или сир Алин Стакспир, или един певец на име Уат, с прякор Бялата усмивка. Лорд Лефорд се надсмивал над призраците, ама държал запалена свещ до леглото си. Джордж, скуайърът на сир Дънавер, се напикавал насън. Готвачите презирали сир Харис Суифт и винаги плюели в яденето му. Веднъж дори подслуша слугинчето на майстер Тотмър, докато казваше на брат си за някакво писмо, според което Джофри бил копеле и изобщо не бил законен крал.

– Лорд Тивин му каза да изгори писмото и повече да не проговаря за тази гнусотия – прошепна момичето.

Освен това чу, че братята на крал Робърт, Станис и Ренли, са се

включили в боевете.

– Сега и двамата са крале – каза Уизи. – Сега в кралството има повече крале, отколкото са плъховете в замъка.

Дори мъжете на Ланистър поставяха под въпрос колко дълго ще се задържи Джофри на Железния трон.

– Това момченце си няма войска, а само ония, златните плащове, и го управляват един евнух, едно джудже и една жена – чу тя да мърмори един дребен лорд над чашата си. – Ако се стигне до бой, какво ще е ползата от такива като тях?

Все се говореше и за Берик Дондарион. Един дебел стрелец веднъж заяви, че го били убили Кървавите глумци, но другите само се изсмяха.

– Лорч го убил при Бързите пропади, после го уби Планината. Сребърен елен залагам, че и тоя път си е останал жив и здрав.

Аря не знаеше кои са тези Кървави глумци. Разбра го чак след две нощи, когато в Харънхъл пристигна най-странната група мъже, които беше виждала. Под знаме с черен козел с кървави рога язدهа мъже с бронзова кожа и звънци в плитките; пиконосци, яхнали коне на бели и черни ивици; лъкометци с напудрени бузи; трътлести космати мъже с козиняви щитове; мечоносци с фантастични раздвоени бради, боядисани в зелено, червено и сребърно; копиеносци с нашарени пъстри белези по бузите; един слаб мъж в дрехи на септон, друг с бащинска осанка и сив майстерски халат, и още един, с болнав вид, чието кожено наметало беше обшито с дълга кафява козина.

Най-отпред яздеше много висок мъж, с изпито лице, което изглеждаше още по-слабо поради черната брада, която се спускаше от острата му брадичка чак до кръста. Шлемът, който висеше на седлото му, беше от черна стомана, с формата на козешка глава. На врата си носеше верига, направена от свързани помежду си монети с най-различни размери, форми и метали, а конят му беше от странните, с черно-белите ивици.

– Тия по-добре да не ги познаваш, Невестулке – каза Уизи, като я видя, че е зяпнала мъжа с козешкия шлем. С него бяха двама от приятелите му на чашка, войници на служба при лорд Лефорд.

– Кои са те? – попита тя.

Един от войниците се засмя.

– Пешаците, момиче. Козешките копита. Кървавите глумци на лорд Тивин.

– Без остроумия, молим те. Ще й съдерат кожата и после ти ще търкаш проклетите стълбища – каза Уизи. – Наемници са, Невестулке. Наричат се Храбрата дружина. Гледай да не ги наричаш другояче, когато

могат да те чуят, че ще си изпатиш. Оня с козешкия шлем е капитанът им, лорд Варго Хоут.

– Не е никакъв шибан лорд – каза вторият войник. – Сам го чух, каза го сир Амори. Най-обикновен наемник с високо мнение за себе си.

– Тъй де – рече Уизи, – ама тя по-добре да го нарича лорд, ако иска да си остане цяла-целеничка.

Аря отново погледна Варго Хоут. „Колко чудовища държи при себе си лорд Тивин?“

Храбрата дружина бе настанена в Кулата на вдовицата, така че на Аря не се наложи да ги обслужва. Остана доволна от това, защото още първата вечер започнаха свадни между наемниците и някои от хората на Ланистър. Скуайърът на сир Харис Суифт беше намушкан смъртоносно и двама от Кървавите глумци бяха ранени. На другата сутрин лорд Тивин обеси и двамата на стените на стражевата кула заедно с един от стрелците на лорд Лидън. Уизи каза, че стрелецът започнал кавгата, като подразнил наемниците заради Берик Дондарион. След като обесените престанаха да ритат, Варго Хоут и сир Харис се прегърнаха, целунаха се и се заклеха да се обичат пред очите на лорд Тивин. На Аря ѝ се стори смешно фъфленето и лигавенето на Варго Хоут, но ѝ стигна умът да не се засмее.

Кървавите глумци не се задържаха дълго в Харънхъл, но преди да си заминат Аря чу един от тях да разправя как северна войска под командата на Рууз Болтън завзела Рубинения брод на Тризьбеца.

– Ако го прехвърли, лорд Тивин ще ги смаже отново както при Зелената вилка – каза един от стрелците на Ланистър, но приятелите му му се присмяха.

– Болтън знаеш ли кога ще го мине? Когато Младия вълк си иде от Речен пад с всичките си северняци и всичките им вълци.

Аря до този момент не знаеше, че брат ѝ е толкова близо. Речен пад беше много по-близо от Зимен хребет, макар да не беше сигурна къде точно се намира. „Бих могла да го разбера някак, знам, че бих могла, стига да мога да се измъкна.“ Когато си помисли, че отново може да види Роб, прехапа устни. „И Джон искам да видя, и Бран и Рикон, и мама. Даже Санса... Ще я целуна и ще я помоля за прошка, като истинска дама, на нея ще ѝ хареса.“

От приказките из двора беше разбрала, че стеите в Кулата на страха са заети от пленници, взети в някаква битка при Зелената вилка на Тризьбеца. На повечето беше дадена свобода да се движат из замъка в замяна на клетвата им, че няма да правят опити за бягство. „Заклели са се да

не бягат – каза си Аря, – но не са се заклели да не ми помогнат да избягам.“

Пленниците се хранеха на своя маса в Залата на Стоте камини постоянно и се мотаеха из замъка. Четирима братя си правеха упражненията всеки ден, биеха се с дъги от бъчви и дървени щитове в Двора на Топения камък. Трима от тях бяха Фрей от Бродовете, а четвъртият – техен незаконен брат. Но се задържаха за малко – една сутрин други двама техни братя пристигнаха под мирно знаме със сандък злато и ги откупиха от рицарите, които ги бяха пленили. Шестимата Фрей си заминаха заедно.

Северняците обаче никой не ги откупуваше. Горещата баница ѝ каза че някакво дебело лордче все обикаляло из кухните и търсело да хапне някой зальк. Мустакът му бил толкова рунтав, че покривал устата му, а иглата, придържаща плаща му, била с форма на тризъбец, от сребро и сапфири. Бил пленник на самия лорд Тивин, свиреп брадат младеж, който много обичал да обикаля по бойниците сам в черния си плащ, извезан с бели слънца, и го бил пленил някакъв дребен рицар, който се канел да забогатее от него. Санса щеше да се сети кой е, но Аря никога не беше проявявала интерес към титли и гербове. Всеки път, когато септа Мордейн им заговореше за историята на този и на онзи дом, тя се унасяше в дрямка и се чудеше кога най-последно урокът ще свърши.

Но виж, лорд Кервин го помнеше. Земите му бяха близо до Зимен хребет, таза че двамата със сина му често им бяха гостували. Но за зла съдба той беше единственият пленник, когото човек не можеше да види навън – лежеше в килията си в една от кулите и се възстановяваше от раните си. Дни и нощи Аря се бе опитвала да измисли как да се промъкне покрай пазещите вратата му стражи и да се види с него. Ако я познаеше, беше обвързан с чест и дълг да ѝ помогне. Един лорд със сигурност щеше да разполага със злато; всички имаха; сигурно щеше да плати нещо на наемниците на лорд Тивин, за да я отведа до Речен пад. Баща ѝ често казваше, че наемниците са готови да изменят на всекики за достатъчно злато.

После, една сутрин, тя забеляза как три жени, облечени в сивите халати на Сестрите на мълчанието, натовариха във фургона си труп. Тялото беше загърнато в плащ от най-фина коприна, украсен с герб с двустрайна бойна брадва. Когато Аря попита кой е, един от стражите ѝ каза, че лорд Кервин е умрял. Все едно че я изритаха в корема. „Той все едно нямаше да може да ми помогне – помисли тя, докато сестрите изкарваха фургона през портите. – Той на себе си не можа да помогне, глупава

мишко.“

След това всичко отново се сведе до търкане, лъскане, криеница и подслушване зад вратите. Чу, че лорд Тивин скоро щял да тръгне на поход срещу Речен пад. Или че щял да поеме на юг към Планински рай, понеже никой нямало да очаква това. Не, той трябвало да защити Кралски чертог, Станис бил най-голямата заплаха. Пратил Грегър Клегейн и Варго Хоут да съкрушат Рууз Болтън и да премахнат кинжала зад гърба му. Пратил гарвани до Орлово гнездо, смятал да се жени за лейди Лиза Арин и да си спечели Долината. Купил цял тон сребро, за да изкове вълшебни мечове, с които да изколи сополанковците на Старк. Писал на лейди Старк да сключат мир, Кралеубиеца скоро щели да го освободят.

Въпреки че гарвани идваха и отлитаха всеки ден, лорд Тивин прекарваше повечето време зад затворени врати със своя военен съвет. Аря от време на време го зърваше, но все отдалече – веднъж да се разхожда по стените в компанията на трима майстери и оня пленник с рунтавите мустаци, друг път излизаше от замъка със своите лордове знаменосци да обиколи лагерните укрепления, но най-често го виждаше да стои под един свод на покритата галерия и да гледа упражненията на мъжете на двора. Стоеше с ръце на дългата златна дръжка на меча си. Казваша, че от всичко лорд Тивин най-много обичал златото; той дори сече злато, чу тя да се шегува един от скуайърите. Господарят на рода Ланистър изглеждаше здрав и силен за старец, с дълги златисти бакенбарди и оплешивяла глава. Имаше нещо в лицето му, което напомняше на Аря за собствения ѝ баща, макар изобщо да не си приличаха. „Просто има лордско лице, нищо повече“ – каза си тя. Спомни си как лейди майка ѝ веднъж каза на баща ѝ да махне това лордско лице и да се заеме с нещо. Татко ѝ се беше засмял. Не можеше да си представи лорд Тивин да се засмее на каквото и да е.

Един следобед, докато чакаше реда си да извади ведро вода от кладенеца, чу скърцането на железните панци на източната порта. Под вдигнатите решетки на портикула в тръс премина отряд мъже. Когато забеляза мантикората на щита на водача им, я жегна омраза.

На дневна светлина сир Амори Лорч не изглеждаше толкова страшен, колкото под светлината на факлите, но пак си беше с онези свински очи, които Аря помнеше. Една от жените при кладенеца каза, че хората му обиколили цялото езеро да гонят Берик Дондарион и да избиват бунтовници. „Ние не бяхме бунтовници – помисли Аря. – Бяхме Нощният страж. Нощният страж не взима страна.“ Сир Амори обаче се връщаше с по-малко хора, отколкото ги помнеше, и много от тях бяха

ранени. „Раните им да гноясат дано. Всички да пукнат дано.“

После забеляза тримата в края на колоната.

Рордж си беше нахлузил черен шлем с широк предпазител, от който не можеше да се види, че е с отрязан нос. Хапката яздеше наперено до него на боен кон, който изглеждаше готов да се срине под тежестта му. Полузараснали белези от изгарянията покриваха лицето му и го правеха още по-грозен.

А Джакен Х'гхар все така се усмихваше. Облеклото му си беше все така дрипаво и мръсно, но беше намерил време да се измие и да среши косата си. Тя се сипеше по раменете му червена, бяла и бляскава, и Аря чу възхитеното кикотене на момичетата.

„Трябваше да оставя огънят да ги изгори. Джендри ми го каза, трябваше да го послушам.“ Ако не им беше хвърлила онази брадва, сега и тримата щяха да са мъртви. В първия миг се уплаши, но те минаха покрай нея, без изобщо да я забележат. Само Джакен Х'гхар извърна очи към нея, но погледът му премина над главата ѝ. „Не ме позна – помисли тя. – Ари беше едно свирепо момче с меч, а аз съм едно сиво мишле с ведро.“

Останалата част от деня мина в лъскане на стъпалата в Кулата на плача. Привечер дланите ѝ бяха издраскани и кървяха, а ръцете ѝ бяха толкова изморени, че се разтрепераха, когато отнесе ведрото с мръсната вода в мазето. Толкова беше уморена, че не можеше да отиде за вечеря, затова се извини на Уизи и едва допълзя до сламената си постеля. „Уизи – прозя се Аря. – Дънсън, Чизуик, Поливър, Раф Сладура. Веселяка и Хрътката. Сир Грегър, сир Амори, сир Илин, сир Мерин, крал Джофри, кралица Церсей.“ Помисли, че би могла да добави още три имена към молитвата си, но беше твърде уморена, за да го реши тази нощ.

Сънуваше вълци, тичащи на воля из гората, когато нечия силна длан затисна устата ѝ като мек и топъл камък, здрав и неподатлив. Събуди се веднага, заскимтя и започна да се бори.

– Момиче не казва нищо – прошепна гласът в ухото ѝ. – Момиче държи уста затворена, никой не чува и приятели могат говори тайно. Да?

С разгуптяно сърце, Аря едва успя да kimне.

Джакен Х'гхар дръпна ръката си. Мазето беше черно като катран и тя не можеше да види лицето му, макар да бе на педя от нея. Но можеше да го подуши; кожата му миришеше на чисто и на сапун, беше намазал косата си с благовоние.

– Момче става момиче – измърмори той.

– Винаги съм била момиче. Мислех, че не ме видяхте.

– Човек вижда. Човек знае.

Тя си спомни, че трябваше да го мрази.

– Ти ме изплаши. Сега си един от тях. Трябваше да ви оставя да изгорите. Какво правиш тук? Махай се или ще извикам Уизи.

– Човек плаща свои дългове. Човек дължи три.

– Три?

– Червен бог си държи на право, добро момиче, а само смърт може плаща живот. Това момиче взе негови три. Това момиче трябва даде три на тяхно място. Кажы имена и човек прави другото.

„Той иска да ми помогне“ – осъзна Аря и приливът на надеждата я зашемети.

– Отведи ме до Речен пад. Не е далече. Ако откраднем коне можем да...

Той сложи пръст на устата ѝ.

– Три живота ще даваш на мен. Нито повече, нито по-малко. Три и край. Момиче трябва помисли. – Целуна я леко по косата. – Но не много дълго.

Когато Аря запали недогорялата свещ, от него беше останала само смътна миризма, лъх на джинджирил и карамфил, задържал се във въздуха. Жената в съседната ниша се обърна в сламата и се оплака от светлината, затова Аря духна пламъка. Щом затвори очи, пред нея заплуваха лица. Джофри и майка му, Илин Пейн и Мерин Грант, и Сандор Клегейн... но те бяха в Кралски чертог на стотици мили оттук, а сир Грегър се беше задържал само няколко ноци, преди да замине отново за продоволствие, като взе със себе си Раф, Чизуик и Веселяка. Сир Амори Лорч обаче беше тук и него тя мразеше почти колкото другите. Дали? Не беше сигурна. А оставаше и Уизи.

На следващата сутрин отново се сети за него, когато след безсънна нощ неволно се прозя.

– Невестулке – измърка Уизи, – следващия път, когато те видя да се прозяваш, ще ти изтръгна езика и ще го дам на кучката си да го изяде. – Изви ухото ѝ в пръстите си да се увери, че го е чула, и ѝ каза да се върне на стълбищата – искаше до вечерта да са чисти до третата площадка.

Целия ден, докато работеше, Аря не преставаше да мисли за хората, които искаше да умрат. Представяше си, че вижда лицата им по стъпалата, и търкаше още по-силно с парцала, за да ги изтрие. Старките бяха във война с Ланистърите и тя беше Старк, затова трябваше да убие колкото може повече Ланистъри, нали това прави човек при война. Но не

мислеше, че може да се довери на Джакен. „Сама трябва да ги избия.“ Всеки път, когато баща ѝ осъдеше някого на смърт, той сам изпълняваше присъдата с Лед, големия си меч.

– Като си решил да отнемеш човешки живот, длъжен си да погледнеш човека в лицето и да чуеш последните му думи – беше го чула веднъж да казва на Роб и Джон.

На другия ден се пазеше да не срещне Джакен Х'гхар, както и на следващия. Не се оказа трудно. Аря беше много малка, а Харънхъл – много голям, пълен с места, където едно мишле можеше да се скрие. А после сир Грегър се върна, по-рано от очакваното, подкарал този път вместо стадо пленници стадо кози. Тя чу, че е загубил четирима мъже при едно от нощните нападения на лорд Берик, но онези, които Аря мразеше, се върнаха и се настаниха на втория етаж на Кулата на плача. Уизи се погрижи да имат достатъчно пиене.

– Тая пасмина винаги е много жадна – изръмжа той. – Невестулке, качи се горе и ги питай дали дрехите им не искат кърпене. Ще накарам жените да ги почистят и да ги закърпят.

Аря взе на бегом изтърканите стъпала. Когато влезе, никой не ѝ обърна внимание. Чизуик седеше отпуснат до огъня с рог с ейл в ръка и разказваше една от смешните си истории. Тя не посмя да го прекъсне, за да не изхвърчи с окървавена уста.

– След турнира на Ръката, преди да почне тая война – разправяше Чизуик. – Връщаме се вече ние на запад, седмина бяхме със сир Грегър. Раф също беше с мене, и младият Джос Стилуд, той като скуайър за сира на пистите. Та стигаме ние тая пиклива река, беше валяло и тя се дигнала високо. Тук, там, няма брод, ама наблизо – те ти една кръчма и викаме ние – тука ще е. Измъкна сирът пивоваря от леглото и му вика – ще ни пълниш роговете, докато спаднат водите. Да му видиш само свинските очички как лъснаха като видя сребърниците. Та почна той да ни носи ейл, той и щерка му де, ама пиячката тънка – кафява пикня, хич не ми дойде на гърлото, и на сира също. А пивоварят дрънка ли дрънка колко се радвал, че сме се отбили, щото клиентелата му намаляла заради дъждовете. Така и не си затвори устата глупакът му с глупак, макар че сирът дума не казва, само седи, свъсил вежди, и мисли как му го погоди педераския номер рицарят Теменужка. Виждаме го как си е стегнал джуката, аз и момчетата, и нали сме печени, гък не смеем да кажем, ама пивоварят си приказва, даже го попита: „Как се представи милорд на двубоите“. Сир самото погледна, както той си знае. – Чизуик се закиска, задави се с ейла и изтри пяната от брадата си. – През туй време оная,

щерка му де, носи и налива, едно дебело таквоз, на осемнайсе някъде...

– На тринайсе по-скоро – избоботи Раф Сладура.

– Бе може. То няма к'во да му гледаш, ама Игон нали се напи, взе да я опипва, че и аз май й пуснах една ръка, а Раф разправя на младия Стилууд да вземе да я завлече горе и да се направи на мъж – подкокоросва го момчето. Накрая Джос й бръкна под полата, а тя врещи, хвърли каната и тича да се крие в кухнята. Е, щеше да свърши дотук, само дето старият глупак да вземе да иде при сира и да го моли да ни накара да му оставим момичето на мира, щото нали бил помазан рицар и таквоз. А сир Грегър, той, докато се веселяхме, хич не ни и погледна, но сега гледа, нали го знаете как гледа той, и заповяда да му доведат момичето. И дъртият трябваше да я довлече от кухнята, нямаше кого да вини освен себе си. Огледа я сирът и вика: „Това значи е курвата, за която толкова си се разтревожил“, а оня гламав стар глупак вика: „Не е курва моята Лиана, сир“ – право в лицето на Грегър. Сирът не мига, само вика: „Вече е“, хвърли още един сребърник на дъртия, раздра роклята на повлеканата и я оправи ей тъй на, на масата пред татенцето й, а то пърха и се върти като заек. Да му видиш лицето на стария, така се смях, че ейлът през носа ми излезе. После онова момче чу шума, синът му беше сигурно, и тича от мазето, та Раф трябваше да го намушка с камата в корема. Дотогаз сирът свърши, сяда си той пак на пиенето, а ние всички ще се редим. Тобот, нали го знаете к'ъв е, той я обърна и й го вкара заднешката. Докато ми дойде редът момичето беше спряло да се бори, може пък да му беше харесало накрая, макар че да си кажа правичката, нямаше да имам против да ми се повърти малко. А сега най-хубавото – като свърши всичко, сирът вика на дъртия, че си иска рестото. Момичето не заслужавало цял сребърник, вика... и проклет да съм, ако дъртият не донесе цяла шепа медници, помоли „милорд“ за прошка и му благодари за клиентелата!

Мъжете зареваха от смях, но самият Чизуик се смееше по-гръмко от всички на разказа си, толкова силно, че сополи закапаха от носа му по проскубаната сива брада. А Аря стоеше в сянката на стълбището и го гледаше. После се промъкна назад към мазето. Когато Уизи разбра, че не ги е попитала за дрехите, й свали гащите и я напердаши с камшика си, докато по бедрата й не потече кръв, но Аря беше затворила очи и мислеше за всички думи, на които Сирио я беше научил, така че не усети почти нищо.

След два дни той я прати във войнишката трапезария да поднася вечерята. Носеше кана с вино и наливаше, когато зърна Джакен Х'гхар

до дървената масичка от другата страна на прохода. Прехапа устна и се озърна предпазливо да се увери, че Уизи го няма. „Страхът реже по-дълбоко от мечовете.“

Направи крачка, после втора, и с всяка следваща се чувстваше все по-малко мишка. Добра се до пейката и взе да пълни чашите. Рордж седеше отдясно на Джакен, пиян до смърт, и не я забеляза изобщо. Аря се наведе и прошепна „Чизуик“ в ухото на Джакен. Лоратецът с нищо не издаде, че я е чул.

Когато каната се опразни. Аря изтича до мазето да я напълни от бъчвата и бързо се върна да налива. Никой не беше умрял от жажда, докато я нямаше, нито бяха забелязали краткото ѝ отсъствие. Нищо не се случи на следващия ден, нито на по-следващия, но на третия Аря отиде в кухните с Уизи да им вземат вечерята.

– Един от хората на Планината паднал от бойниците снощи и си счупил врата – каза Уизи на една от готвачките.

– Пиян ли е бил? – попита жената.

– Не повече от обикновеното. Казват, че го бутнал призракът на Харън. – Уизи изсумтя, за да покаже какво той мисли за подобни приказки.

„Не е призракът на Харън – дощя ѝ се да им каже Аря. – Аз бях.“ Тя беше убила Чизуик с едно нашепване и имаше да убие още двама.

„Аз съм духът на Харънхъл.“

През нощта имаше едно име по-малко за мразене.

КЕЙТЛИН

Мястото на срещата беше тучна морава, осеяна със сиви гъби и гнили дънери на паднали дървета.

– Ние сме първите, милейди – каза Халис Молън, щом спряха при дънерите, сами между двете войски. Знамето с вълчището на дома Старк плющеше на върха на пиката му. Оттук Кейтлин не можеше да види морето, но усещаше близостта му. Соленият мирис лъхаше силно с набирация сила вятър от изток.

Тиловаците на Станис Баратеон бяха изсекли дърветата заради обсадните кули и катапулти. Кейтлин се зачуди колко ли стара е била гората и дали нейният Нед е отдъхвал тук, когато е водил войската си на юг към Бурен край. В този ден той беше спечелил голяма победа. Наистина голяма, защото беше била безкръвна.

„Дано боговете дадат и аз да направя същото“ – помоли се Кейтлин. Подчинените ѝ мъже я мислеха за луда, че изобщо бе поискала да дойде тук.

– Тази битка не е ваша, милейди – беше ѝ казал сир Вендел Мандърли. – Сигурен съм, че кралят не би пожелал майка му да се изложи на такъв риск.

– Всички сме изложени на риск – отвърна му тя, може би прекалено остро. – Смятате ли, че самата аз искам да съм тук, сир? – „Мястото ми е в Речен пад при умиращия ми баща, в Зимен хребет при синовете ми.“ – Роб ме изпрати на юг да говоря от негово име и аз ще говоря от негово име. – Кейтлин знаеше, че няма да е лесно да изкове мир между двамата братя, но за доброто на страната трябваше поне да опита.

Отвъд подгизналите от дъждовете поля се виждаше големият замък на Бурен край, издигащ се към небето, извърнат с гръб към невидимото море. Под тази грамада от бледосив камък обкръжилата го армия на лорд Станис Баратеон изглеждаше нищожна, като развели знамена мишлета.

В песните се казваше, че Бурен край бил съграден в древни времена от Дъран, първия крал на Бурята, който спечелил любовта на хубавата Елена, дъщеря на морския бог и на богинята на вятъра. В първата им брачна нощ Елена отдала девствеността си в любов със смъртен и така се обрекла на смъртност, а скръбните ѝ родители развихрили гнева си и пратили ветрове и води да сринат крепостта на Дъран. Приятелите,

братята му и сватбените им гости били премазани от падащите камъни или издухани в морето, но Еленай заслонила в прегръдката си Дъран, така че той не пострадал, и когато най-сетне дошла зората, той обявил война на боговете и се заклел да съгради твърдината.

Вдигнал още пет замъка, всеки по-голям и по-як от предишния, само за да ги види премазани от бурните ветрове, виещи откъм залива Короботрошач и вдигащи пред себе си огромни вълни. Лордовете му го умолявали да строи навътре в сушата; жреците му го убеждавали, че трябва да умилостиви боговете, като върне Еленай на морето; дори простите хора го молели да отстъпи. Дъран не искал да ги чуе. Седми замък вдигнал, по-огромен от всички. Според някои горските чеда му помогнали да го построи, като оформяли камъните с магия; други твърдяха, че едно малко момче му казвало какво да прави, момче, което щяло да порасте и да стане Бран Строителя. Но както и да се разказваше приказката, краят ѝ беше един и същ. Макар гневните богове да хвърляли срещу него буря след буря, седмият замък си оставал горд и непокорен и Дъран Божията скръб и хубавата Еленай доживели там заедно до края на дните си.

Но боговете не забравят и бурите продължаваха да бушуват. Въпреки това Бурен край продължаваше да удържа от столетия и столетия, замък като никой друг. Сто стъпки беше висока огромната му външна стена, цяла-целеничка до последната амбразура и малка врата, закръглена отвсякъде, гладка, камъните ѝ така изкусно съединени, че нямаше нито цепнатина, нито пукнатина, през която вятърът да проникне вътре. Казваха, че стената била дебела цели четиридесет стъпки в най-тъсната си част и близо осемдесет при източната си страна, откъм морето, двоен зид камъни с пясък и чакъл отвътре. И зад тази могъща грамада кухните, конюшните и дворовете предлагаха сигурен подслон срещу вятъра и вълните. Кула имаше само една, колосален цилиндър, без прозорци откъм морето и толкова голяма, че служеше за зърнохранилище, за казармени жилища, зала за пир и за покоите на самия владетел – всичко в едно, увенчана с масивни бойници, които отдалече ѝ придаваха вид на юмрук с шипове на кокалчетата на изпънатата към небесата гигантска ръка.

– Милейди – извика Хол Молън. Откъм спретнатия малък военен бивак под замъка се приближаваха двама ездаци. – Това трябва да е крал Станис.

– Несъмнено. – Кейтлин се загледа към ездачите. „Станис трябва да е, но това знаме не е на Баратеон.“ Беше яркожълто, не като тъмното

злато на шандартите на Ренли, и гербът му беше нещо червено, макар да не можа да различи формата.

Ренли щеше да пристигне последен. Беше й го казал на тръгване. Смяташе да яхне коня си чак когато види, че брат му се е отдалечил достатъчно от хората си. Първият, който пристигнеше, трябваше да чака втория, а Ренли не искаше да чака. Някаква кралска игра си играеха. Е, тя не беше крал, така че нямаше нужда да я играе. Пък и беше свикнала да чака.

Когато се приближи, забеляза, че Станис носи корона от червено злато с върхове, оформени като пламъци. Коланът му беше украсен с гранати и жълт топаз, а в дръжката на меч, който носеше, беше вграден ръбест рубин. Иначе облеклото му беше скромно: обшит с метални копчета кожен елек върху подплатено палто, изтъркани ботуши и панталони от груба кафява аба. Знакът на слънчево жълтото му знаме изобразяваше червено сърце, обкръжено от оранжеви пламъци. Да, имаше го и коронования елен... свет и затворен вътре в сърцето. А още по-странен беше носачът на знамето – жена, облечена цялата в червено, със скрито под дълбоката качулка на пурпурното й наметало лице. Червена жрица. Кейтлин се учуди. Сектата беше многобройна и влиятелна в Свободните градове и по далечния изток, но в Седемте кралства червените жреци бяха малко.

– Лейди Старк – каза с хладна учтивост Станис Баратеон, след като дръпна юздите. И кимна. Темето му беше по-плешиво, отколкото го помнеше.

– Лорд Станис – отвърна му тя със същия тон.

Тежката му челюст под късо подстриганата брада се стегна, но за титли не се заяде. За което му беше много благодарна.

– Не мислех, че ще ви намеря при Бурен край.

– Не бях мислила да идвам тук.

Хълтналите му очи я изгледаха. Този мъж не беше свикнал с лековати учтивости.

– Съжалявам за смъртта на вашия съпруг – рече той, – макар Едард Старк да не ми беше приятел.

– Но никога не ви е бил и враг, милорд. Когато лордовете Тирел и Редвин ви държаха пленник в онзи замък, умиращ от глад, Едард Старк беше този, който свали обсадата.

– По заповед на моя брат, а не от обич към мен – отговори Станис.

– Лорд Едард изпълни дълга си, няма да го отрека. Аз да не съм го пратил някога? Аз трябваше да стана Ръката на Робърт.

– Това беше волята на брат ви. Нед избобщи не го искаше.

– Но го прие. Онова, което трябваше да е мое. Въпреки това ви давам думата си, че ще получите справедливост за убийството му.

„Колко обичат да обещават смърт мъжете, които искат да са крале.“

– Вашият брат ми обеща същото. Но ако трябва да сме честни, предпочитам да си върна дъщерите, а справедливостта да оставя на боговете. Церсей все още държи Санса, а за Аря не знаем нищо от деня на смъртта на Робърт.

– Ако децата ви се намерят, когато завзема града, ще ви бъдат върнати. – „Живи или мъртви“, загатваше тонът му.

– И кога ще бъде това, лорд Станис? Кралски чертог е близо до вашия Драконов камък, но ето че ви намирам тук.

– Откровена сте, лейди Старк. Добре, аз също ще ви отговоря откровено. За да взема града, ми трябва силата на южните лордове, която виждам отрупана от другата страна на полето. Брат ми ги държи. Трябва на всяка цена да му ги отнема.

– Хората предлагат своята вяроност там, където пожелаят, милорд. Тези лордове са се заклели във вяроност на Ренли и на дома Баратеон. Ако вие с брат ви оставите настрана враждата си...

– Нямам вражда към Ренли, стига да докаже, че е послушен. Аз съм по-големият и неговият крал. Искам само онова, което е мое по право. Ренли ми дължи лоялност и подчинение. Държа да го получа. От него, както и от другите лордове. – Станис се вгледа в лицето й. – А каква кауза е довела вас на това поле, мйлейди? Да не би домът Старк да е свързал съдбата си с моя брат?

„Този никога няма да се прегъне“ – помисли тя, но все пак беше длъжна да опита. Твърде голям беше залогът.

– Синът ми властва като крал на Севера, по волята на нашите лордове и народа. Той не прегъва коляно пред никого, но протяга ръка за приятелство на всички.

– Кралете нямат приятели – грубо отвърна Станис, – само поданици и врагове.

– И братя – извика весел глас зад нея. Кейтлин се озърна през рамо към Ренли, чийто изящен кон грациозно пристъпваше през дънерите. По-младият Баратеон беше великолепен в зеления си кадифен жакет и сатененото наметало, поръбено с катерича козина. Короната със златните рози лежеше на слепоочията му като жив гирлян, нефритовата глава на елен се издигаше над челото му. Дългата му черна коса се спускаше назад. Късчета черен диамант красяха колана на меча му и верижка от

злато и смарагди се полюшваше на шията му.

Ренли също беше избрал жена да носи знамето му, макар че Бrien криеше лице и тяло зад броня, която не издаваше пола ѝ. На върха на дванадесет стъпки дългата ѝ пика коронованият елен стоеше изправен на задните си крака, от черно и златно, и морският бриз разгръщаше дългия плат като вълна. Поздравът на брат му беше съдържан.

– Лорд Ренли.

– Крал Ренли. Това наистина ли си ти, Станис?

Станис се намръщи.

– Кой друг може да е?

Ренли сви безгрижно рамене.

– Когато видях този твой щандарт, не можех да съм сигурен. Чие знаме носиш?

– Моето си.

Червенодрехата жрица заговори.

– Кралят е приел за своя знак пламтящото сърце на Господаря на Светлината.

Това, изглежда, развесели Ренли.

– Толкова по-добре. Ако двамата бяхме с едно и също знаме, битката щеше ужасно да се обърка.

– Да се надяваме, че битка няма да има – каза Кейтлин. – Тримата имаме един и същ общ враг, който може да унищожи всички ни.

Станис я изгледа мрачно.

– Железният трон е мой по право. Всички онези, които ми го отричат, са мои врагове.

– Цялото кралство ти го отрича, братко – каза Ренли. – Старците го отричат с предсмъртния си хрип, неродените деца го отричат в майчините си утроби. Отричат го в Дорн, както го отричат и на Вала. Никой не иска ти да си му крал. Съжалявам.

Станис стисна челюсти и лицето му се вкочани.

– Заклех се да не преговарям с теб, докато носиш изменническата си корона. Трябваше да спазва клетвата си.

– Това са глупости – сръзга ги Кейтлин. – Лорд Тивин чака в Харънхъл с двадесет хиляди меча. Останките от армията на Кралевубица се прегрупират при Златния зъб, друга войска на Ланистър се събира под сянката на Скалата на Кастърли, а Церсей и синът ѝ държат Кралски чертог с драгоценния ви Железен трон. Всеки от вас нарича себе си крал, а кралството кърви и никой не вдига меч да го защити освен сина ми.

Ренли сви рамене.

– Вашият син спечели няколко битки. Аз ще спечеля войната. Ланистърите могат да почакаят благоволенията ми.

– Ако имаш някакви предложения, направи ги – подкани го навъсен Станис, – ако не – да си ходя.

– Добре – каза Ренли. – Предлагам да слезеш от коня, да прегънеш коляно и да ми се закълнеш във васална вярност.

Станис преглътна гнева си.

– Това не ще получиш никога.

– Ти служи на Робърт, защо не и на мен?

– Робърт беше по-големият ми брат. Ти си по-малкият.

– По-млад, по-храбър и много по-хубав...

– ...и крадец и узурпатор освен това.

Ренли сви рамене.

– Таргариените наричаха Робърт узурпатор. Той, изглежда, успяваше да понесе този срам. Аз също ще го изтърпя.

„Нищо няма да стане.“

– Чуйте се и двамата! Ако ми бяхте синове, щях да ви хвана за главите и да ги чукна една в друга, и да ви затворя в спалнята, докато не ви дойде умът и не си спомните, че сте братя.

Станис я погледна намръщено.

– Твърде много си позволявате, лейди Старк. Аз съм законният крал, а вашият син е не по-малко изменник от брат ми тук. И неговият ден ще дойде.

Голата закана разпали гнева ѝ.

– Много лесно наричате другите предатели и узурпатори, милорд, но с какво вие сте по-различен? Твърдите, че вие единствен сте законният крал, но защо ми се струва, че Робърт имаше двама синове? По всички закони на Седемте кралства принц Джофри е неговият законен наследник, а след него е Томен... и всички ние сме изменници, колкото и основателни доводи да имаме.

Ренли се засмя.

– Трябва да извиниш лейди Кейтлин, Станис. Тя съвсем наскоро пристигна от Речен пад, а пътят на кон покрай брега е дълъг. Боя се, че не е виждала писъмцето ти.

– Джофри не е от семето на моя брат – заяви безцеремонно Станис. – Нито Томен. Те са копелета. Момичето също. И тримата са изчадия, родени в позорен инцест.

„Възможно ли е дори Церсей да е толкова луда?“ Кейтлин онемя.

– Не е ли забавна тази историйка, милейди? – попита Ренли. – Бях на стан при Рогов хълм, когато лорд Тарли получи писмото му, и трябва да призная, че останах без дъх. – Усмихна се на брат си. – Не подозирах, че си толкова умен, Станис. Стига да беше вярно, ти наистина щеше да си законният наследник на Робърт.

– Да беше вярно? Ти лъжец ли ме наричаш?

– Можеш ли една дума да докажеш от тази басня?

Станис стисна зъби.

„Робърт не го е знаел – помисли Кейтлин, – иначе Церсей щеше да загуби главата си тутакси.“

– Лорд Станис – попита тя, – ако сте знаели, че кралицата е извършила такива чудовищни престъпления, защо сте го премълчали?

– Не съм го премълчал – заяви Станис. – Споделих подозренията си с Джон Арин.

– Вместо с родния си брат?

– Отношението на брат ми към мен никога не е било по-топло от сухото чувство за дълг – каза Станис. – Изказани от мен, подобни подозрения щяха да изглеждат като проява на недоволство и егоистични, средство да се поставя на първо място в реда на наследниците. Бях убеден, че Робърт ще е по-склонен да се вслуша, ако обвиненията дойдат от лорд Арин, когото той обичаше.

– Ах – каза Ренли. – Значи разполагаме със свидетелството на един покойник.

– Да не мислиш, че Арин умря случайно, сляп глупако? Церсей нареди да го отровят от страх, че може да я разкрие. Лорд Джон тъкмо събираше сигурни доказателства...

– ...които несъмнено са умрели с него. Колко неприятно.

Кейтлин си припомняше някои неща и напасваше късчетата от мозайката.

– Сестра ми Лиза обвини кралицата в убийството на съпруга си в писмо, което ми изпрати в Зимен хребет – сподели тя. – По-късно, в Орлово око, тя хвърли вината за убийството върху брата на кралицата, Тирион.

Станис изсумтя.

– Стъпиш ли в змийско гнездо, има ли значение коя змия ще те ухапе първа?

– Всичко това за змиите и инцеста е забавно, но не променя нищо. Дори да си имаш своите по-убедителни претенции, Станис, моята войска все пак е по-голямата. – Ръката на Ренли се пхна под плаща. Станис

посегна към дръжката на меча си, но преди да успее да извади стоманата, брат му извади... праскова. – Искаш ли една, братко? – попита Ренли усмихнат. – От Планински рай. Уверявам те, такова сладко нещо никога не си вкусвал. – Отхапа и от ъгъла на устните му потече сок.

– Не съм дошъл тук да ям плодове! – кипна Станис.

– Благородни господа! – каза Кейтлин. – Сега би трябвало с вас да ковам условията за съюза, а не да си подхвърляме подигравки.

– Човек никога не бива да отказва да опита една праскова – каза Ренли и хвърли костилката. – Може да не получи повече такава възможност. Животът е кратък, Станис. Спомни си какво казват Старките. Зимата иде. – Изтри уста с опакото на ръката си.

– Не съм дошъл и да слушам заплахи.

– И не ги слушаш – сряза го Ренли. – Когато те заплаша, ще го разбереш. Ако трябва да сме честни, никога не съм те обичал, Станис, но ти все пак си от моята кръв и нямам никакво желание да те посичам. Така че ако искаш Бурен край, взимай го... като братски дар. Както Робърт някога го даде на мен, аз ти го давам.

– Не е твой, че да ми го даваш. Мой е по право.

Ренли въздъхна и се извърна на седлото.

– Какво да правя с този мой брат, Бриен? Праскова ми отказва, замък ми отказва, дори не ме уважи на сватбата ми...

– И двамата знаем, че тази твоя сватба беше фарс. Само преди година кроеше да превърнеш момичето в една от курвите на Робърт.

– Преди година кроях да превърна момичето в кралицата на Робърт – каза Ренли, – но има ли значение? Глиганът взе Робърт, аз взех Марджери. Може би ще си доволен да научиш, че тя дойде при мен девица.

– В твоето легло сигурно ще си умре такава.

– О, очаквам до една година да имам син от нея. Моля, ти колко си на имаше, Станис? О, да – нито един. – Ренли се усмихна невинно. – Колкото до дъщеря ти – разбирам. Ако жена ми приличаше на нея, и аз щях да пратя шута си да я обслужва.

– Стига! – изрева Станис. – Няма да търпя подигравки, чу ли ме? Няма!

И измъкна дългия меч от ножницата. Стоманата заблести странно ярко на смътната още слънчева светлина, ту червена, ту жълта, ту ослепително бяла. Въздухът около него сякаш затрептя като от нажежена пещ.

Конят на Кейтлин изцвили и отстъпи, но Бриен застана между братята с извадено оръжие.

– Приберете си стоманата! – извика тя на Станис.

„Церсей Ланистър сега е останала без дъх от смях“ – помисли Кейтлин с тъга.

Станис посочи брат си с бляскавия меч.

– Не съм без милост – прогърмя той, за когото самата дума „милост“ беше непонятна. – Нито искам да скверня Светлоносеца с братска кръв. Заради общата ни родна майка ще ти дам тази нощ да премислиш глупостта си, Ренли. Свий знамената и ела при мен преди да съмне, и ще ти дам Бурен край и старото ти място в съвета, дори ще те посоча за свой наследник, докато ми се роди син. В противен случай ще те унищожа.

Ренли се засмя.

– Станис, този меч е много красив, признавам ти го, но се боя, че блясъкът му е заслепил очите ти. Огледай отвъд полето, братко. Видяш ли всички онези знамена?

– Мислиш ли, че няколко топа плат могат да те направят крал?

– Мечовете на Тирел ще ме направят крал. Роуан и Тарли и Карън ще ме направят крал, със своите брадви, боздугани и бойни чукове. Стрелите на Тарт и пиките на Пенроуз, Фосоуей, Куи, Мълъндор, Естермонт, Селми, Хайтауър, Оукхарт, Крейн, Касуел, Блэкбар, Морегин, Бийзбъри, Шермър, Дън, Футли... дори домът Флорент, братята и чичовците на собствената ти жена, те ще ме направят крал. Цялата конница на юга е тръгнала с мен, и това е само най-малката част от войската ми. Отзад идва пехотата ми, сто хиляди меча, копия и пики. И ти ще ме унищожиш? С какво, моля те? С онази жалка сган, която виждам скупчена под стените на замъка? Пет хиляди да ги нарека – ще съм щедър, лордове на треската, рицари на лука и наемници. Половината от тях ще притичат към мен още преди да е започнало сражението. Съгледвачите ми донасят, че разполагаш с по-малко от четиристотин души конница – свободни ездачи в кожени ризници, които една минута няма да устоят срещу бронираните пиконосци. Не ме интересува колко опитен воин си въобразяваш че си, Станис, тази твоя войска няма да издържи на първия шум на моя авангард.

– Ще видим, братко. – Част от светлината сякаш се скри от света, когато Станис прибра меча си в ножницата. – Нека съмне и ще видим.

– Дано новият ти бог да е милостив, братко.

Станис изсумтя надменно, обърна коня и препусна в галоп назад. Червената жрица се задържа малко след него.

– Помислете за греховете си, лорд Ренли – каза тя и обърна коня.

Кейтлин и лорд Ренли се върнаха заедно в лагера, където ги очакваха неговите хиляди и нейните малцина.

– Беше много забавно, макар и не чак толкова от полза – отбеляза той. – Чудно, откъде е успял да си намери такъв меч? Какво пък, не се съмнявам, че Лорас ще ми го подари след битката. Тъжно ми е, че ще се наложи да се стигне до това.

– Някак много ви е весело в тъгата – отвърна Кейтлин, която не криеше отчаянието си.

– Нима? – Ренли сви рамене. – Все едно. Признавам, че Станис никога не е бил любимият ми брат. Допускате ли, че тази приказка е вярна? Ако Джофри е копеле на Кралеуб...

– ...то брат ви е законният наследник.

– Докато е жив – отстъпи Ренли. – Макар че законът е глупав, нали ще се съгласите? Защо най-големият син, а не най-подходящият? Короната ще ми отива така, както не отиваше на Робърт, и няма да стои добре на Станис. Дадено ми е по рождение да бъда велик крал, силен, но и щедър, умен, справедлив, грижлив, верен на приятелите си и вдъхващ ужас на враговете си, но и способен на опрощение, търпелив...

– ...скромнен? – помогна му Кейтлин.

Ренли се засмя.

– Е, ще позволите на един крал и някои слабости, милейди.

Кейтлин се чувстваше много уморена. Цялото усилие се оказа за нищо. Братята Баратеон се канеха да се удавят един друг в кръв, докато синът ѝ трябваше сам да се опълчи срещу Ланистърите и каквото и да кажеше или да направеше тя, нямаше да ги спре. „Крайно време е да се връщам в Речен пад и да затворя очите на баща си – помисли тя. – Това поне мога да направя. Може би съм лош пратеник, но поне съм добра оплаквачка, боговете дано се смият.“

Лагерът им беше разположен на билото на нисък каменист хълм, спускащ се от север на юг. Беше много по-подреден от просторния бивак на Мандър, макар и само четвъртина от неговия. Когато научи за настъплението на брат си срещу Бурен край, Ренли беше разделил войската си на две, подобно на Роб при Близнаците. Огромната си маса пехота беше оставил назад при Горчив мост с младата си кралица, с фургоните и колите на обоза си, с цялата тромава обсадна машинария, докато самият той поведе рицарите и свободните конници устремно на изток.

Колко много приличаше на Робърт дори в това... само че Робърт винаги бе имал до себе си Едърд Старк да обуздава буйната му храброст

с предпазливостта си. Нед със сигурност щеше в случая да се наложи над Робърт да доведе цялата си сила, да обкръжи Станис и да подложи обсадителите на обсада. Този по-разумен ход Ренли беше отказал в устремния си напор да се счепка с брат си. Беше се отдалечил от тила си, беше оставил продоволствие и фураж на дни зад гърба си с всичките фургони, мулета и волове. Наистина трябваше скоро да започне битка, иначе войската му щеше да загине от глад.

Кейтлин изпрати Хол Молън да се погрижи за конете им, а тя сама придружи Ренли в кралския му павилион в средата на лагера. Капитаните и лордовете му знаменосци очакваха новини за преговорите.

– Брат ми не се е променил – каза им младият крал, докато Бrien разкопчаваше плаща му и сваляше от челото му короната от злато и нефрит. – Замъци и жестове на добросърдечие не го задоволяват, кръв иска той. Е, смятам да му изпълня желанието.

– Ваша милост, не виждам необходимост да се воюва тук – вметна лорд Матис Роуан. – Замъкът е защитен със силен гарнизон и е добре снабден, сир Кортни Пенроуз е опитен командир, а досега не е построявана каменохвъргачка, която да пробие стените на Бурен край. Да оставим лорд Станис да го обсажда колкото си иска. Няма да му хареса, а докато седи тук на студеното, гладен и без никаква сполука, ние ще завземем Кралски чертог.

– И да позволя хората да помислят, че съм се уплашил от Станис?

– Само глупците ще го помислят – възрази лорд Матис.

Ренли погледна останалите.

– Какво ще кажете?

– Аз казвам, че Станис е заплаха за вас – заяви лорд Рандил Тарли.

– Оставите ли го безкръвно, силите му само ще нараснат, докато вашите ще се топят с всяка битка. Ланистърите няма да ги сразим за един ден. Докато приключим с тях, Станис ще стане силен колкото вас... ако не и повече.

Другите в хор изразиха съгласието си. Кралят остана доволен.

– Тогава ще се бием.

„Провалих Роб, както провалих Нед“ – помисли Кейтлин.

– Милорд – каза тя. – Щом тръгвате на битка, моята мисия тук приключи. Моля ви за разрешение да се върна в Речен пад.

– Не ви го давам. – Ренли седна на походния стол.

Тя се вцепени.

– Надявах се да ви помогна за мира, милорд. Няма да ви помагам за война.

Ренли сви рамене.

– Смея да твърдя, че ще надделеem и без вашите двадесет и пет души, милейди. Нямам предвид да взимате участие в боя, само ще гледате.

– Аз бях при Шепнешия лес, милорд. Нагледах се достатъчно на клане. Дойдох тук като пратеничка...

– И като пратеничка ще се върнете – каза Ренли, – но по-поумняла, отколкото дойдохте. Държа да видите със собствените си очи каква е съдбата на бунтовниците, за да може синът ви да го чуе от собствените ви устни. Но ще ви пазим, не се безпокойте. – Обърна ѝ гръб и се зае с разпределението на задачите. – Лорд Матис, вие ще водите центъра на главната битка. Брус, поемаш левия фланг. Десният е мой. Лорд Естермонт, вие ще командвате резерва.

– Няма да ви проваля, ваша милост – отговори лорд Естермонт.

– Кой ще води авангарда? – запита лорд Матис Роуан.

– Ваша милост – каза сир Джон Фосоуей. – Моля да ме удостоите с честта.

– Моли колкото искаш – заяви сир Гиард Зеления. – По право един от нас, седемте, трябва да нанесе първия удар.

– За да атакуваш стена от щитове, се иска доста повече от един красив плащ – обяви Рандил Тарли. – Аз водих авангарда на Мейс Тирел, когато ти все още беше сукалче на женката на майка си, Гиард.

Други мъже също се надигнаха да изразят претенциите си и павиlionът се изпълни с врява. „Рицари на лятото“ – помисли Кейтлин. Ренли вдигна ръка.

– Достатъчно, господа. Ако имах дузина авангарди, всички щяхте да получите по един, но най-великата слава по право се полага на най-великия рицар. Сир Лорас ще нанесе първия удар.

– На драго сърце, ваша милост. – Рицарят на цветята коленичи пред краля. – Дарете ми само благословията си и един рицар, който да язди до мен със знамето ви. Нека еленът и розата влязат в битка рамо до рамо.

Ренли се озърна.

– Бриен.

– Ваша милост? – Тя все още беше в синкавата си стоманена броня, макар да си беше свалила шлема. В претъпканата палатка беше горещо и потта беше сплъстила жълтеникавата ѝ коса по широкото ѝ добродушно лице. – Мястото ми е до вас. Аз съм заклетият ви щит.

– Един от седемте – напомни ѝ кралят. – Не се безпокой, четирима от твоите съратници ще са с мен по време на битката.

Бриен падна на колене.

– Щом трябва да се отдели от ваша милост, дайте ми поне честта да ви облека бронята, преди да влезете в боя.

Кейтлин чу как някой се изкиска зад гърба ѝ. „Тя го обича. Бедното същество. Играе си на негов скуайър само за да може да го докосне и не си дава сметка за каква глупачка я мислят.“

– Давам ти я. Сега ме оставете. Всички. Дори кралете трябва да отдъхнат преди битка.

– Милорд – каза Кейтлин, – в последното село, през което минахме на идване, имаше една малка септа. Щом не ми позволявате да си тръгна за Речен пад, разрешете ми поне да отида там, за да се помоля.

– Както желаете. Сир Робар, осигурете на лейди Старк безопасен ескорт до тази септа... но гледайте да се върне при нас до съмване.

– Вие също бихте могли да се помолите – добави Кейтлин.

– За победа?

– За разум.

Ренли се засмя.

– Лорас, остани и ми помогни да се помоля. Толкова отдавна беше, че почти съм забравил. Колкото до останалите, искам всички да са по местата си на зазоряване, снаряжени, въоръжени и на конете. Ще дадем на Станис такава зора, каквато няма скоро да забрави.

Мракът падаше, когато Кейтлин напусна павилиона. Сир Робар Ройс тръгна до нея. Познаваше го смътно – един от синовете на Джон Бронзовия, симпатичен, макар и грубоват малко, прочут турнирен воин. Ренли го беше дарил с плащ с цветовете на дъгата и доспехи от кърваво-червена броня и го бе назначил за един от своите седмина лични рицари.

– Доста далече сте от Долината, сир – каза му тя.

– Както и вие от Зимен хребет, милейди.

– Аз знам какво ме доведе тук, но вие защо сте дошли? Това не е вашата битка, както не е и моя.

– След като признах Ренли за свой крал, то и битката стана моя.

– Ройс винаги са били знаменосци на дома Арин.

– Милорд баща ми дължи вярност на лейди Лиза, както и неговият наследник. Един втори син трябва да търси славата си, където може. – Сир Робар сви рамене. – На човек му омръзват турнирите.

Не можеше да е по-голям от двадесет и една години, помисли Кейтлин, на годините на своя крал... но нейният крал, нейният Роб бе по-разумен на своите петнадесет, отколкото едва ли щеше да е някога този

младеж. Така поне се надяваше.

В малкия бивак на Кейтлин Шад режеше картофи в едно котле, Хол Молън хвърляше зарове с трима от мъжете си от Зимен хребет, а Лукас Блакууд седеше и точеше камата си.

– Лейди Старк – рече Лукас, като я видя – Молън разправя, че утре заран ще има битка.

– Казал ви е истината – отвърна тя. „И е развързал езика си освен това, както изглежда.“

– Ние бием ли се, или бягаме?

– Ние се молим, Лукас – отговори тя. – Молим се.

САНСА

– Колкото по-дълго го караш да чака, толкова по-лошо за теб – предупреди я Сандор Клегейн.

Санса се мъчеше да бърза, но пръстите ѝ се суетяха по копчета и възли. Езикът на Хрътката винаги беше груб, но този път нещо в погледа му я изпълни със смъртен страх. Дали Джофри беше научил за срещите ѝ със сир Донтос? „Моля ви, богове, дано да не е“ – помисли тя, докато решише косата си. Сир Донтос беше единствената ѝ надежда. „Трябва да изглеждам хубава, Джоф обича да изглеждам хубава, той винаги ме е харесвал в тази рокля, с този цвят.“ Приглади плата по тялото си. Тъканта се впиваше плътно на гърдите.

Когато излязоха, Санса тръгна от лявата страна на Хрътката, по-далече от изгорялата част на лицето му.

– Кажете ми какво съм направила?

– Не ти. Царственото ти братче.

– Роб е предател. – Санса знаеше думите наизуст. – Каквото и да е направил, аз нямам участие в това. – „Боговете дано са добри, дано да не е Кралеубиеца.“ Ако Роб бе посегнал на Джайм Ланистър, това щеше да струва живота ѝ. Тя си помисли за сир Илин – как ужасните му светли очи се вираха безмилостно от мършавото му пъпчиво лице.

Хрътката изсумтя.

– Добре са те обучили, птиченце.

Поведе я към долния двор, където около стрелбището се беше струпала тълна мъже. Отдръпнаха се да им направят път. Тя чу кашлянето на лорд Джилс. Няколко безделничещи конярчета я огледаха нахално, но сир Хорас Редвин извърна очи, когато мина покрай него, а брат му Хобър се престори, че не я вижда. На земята береше душа една котка, мякукаше жално със забитата в ребрата ѝ стрела от арбалет. Санса я заобиколи и усети, че ѝ прилошава.

Сир Донтос се приближи към нея на кончето си от дръжка на метла. Тъй като на турнира беше твърде пьян, за да може да яхне бойния си кон, кралят бе постановил винаги да е на кон.

– Бъди смела – прошепна той и стисна ръката ѝ.

Джофри стоеше в средата на тълната и въртеше в ръцете си красиво изработения си арбалет. С него бяха сир Борос и сир Мерин. Само като ги видя и коремът ѝ се сви.

– Ваша милост. – Санса падна на колене.

– Колениченето няма да те спаси – каза кралят. – Стани. Тук си, за да отговаряш за последното вероломство на своя брат.

– Ваша милост, каквото и да е направил моят брат изменник, аз не съм съучастница. Вие знаете това, моля ви, моля...

– Вдигнете я!

Хрътката я хвана под мишницата и я вдигна почти с нежност.

– Сир Лансел – каза Джоф, – кажете ѝ за това нагло престъпление.

Санса винаги беше смятала Лансел Ланистър за добродушен и вежлив човек, но този път, когато я погледна, у него нямаше нито жалост, нито доброта.

– С помощта на някаква зла магия вашият брат е нападнал сир Стафорд Ланистър с армия от варги на по-малко от три дни път от Ланиспорт. Хиляди добри мъже са били изклани, докато са спели, без да имат възможност да вдигнат меч в защита. След клането северняците пирували над труповите на избитите.

Студените длани на ужаса стиснаха Санса за гърлото.

– Нямах какво да кажеш ли? – попита Джофри.

– Ваша милост, горкото дете ума си загуби от страх – измърмори сир Донтос.

– Млъкни, глупак. – Джофри вдигна арбалета и го насочи към лицето ѝ. – Вие Старките сте чудовища като онези ваши вълци. Не съм забравил как твоята твар разкъса ръката ми.

– Беше вълкът на Аря – каза тя. – Лейди не ви е докосвала, но вие все едно я убихте.

– Не аз, а баща ти – каза Джоф, – но аз убих баща ти. Съжалявам само, че не го направих сам. Снощи убих един, който беше по-едър от баща ти. Дойдоха при портата да крещят името ми и да искат да им дам хляб, сякаш съм някой хлебар, но аз им дадох да разберат. Застрелях най-гръмогласния право в гърлото.

– И той умря? – С това ужасно желязно острие, втръчено в лицето ѝ, беше трудно да измисли какво друго да каже.

– Естествено че умря, след като стрелата ми му прободеше гърлото. Имаше и една жена, хвърляше камъни, аз и нея улучих, но само в ръката. – Той се навъси и наведе арбалета. – И теб бих застрелял, но мама казва, че ако го направя, ще убият вуйчо ми Джайм. Вместо това ще бъдеш наказана и ще уведоим брат ти, да знае какво те чака, ако не се покори. Куче, удари я.

– Нека аз! – Сир Донтос се шумгуна напред и тенекиената му броня

издрънча. Беше въоръжен с „боздуган“ с глава от пъпеш. „Моят Флоринан.“ Готова беше да го разцелува, въпреки пъпчивото лице и изпъкнали-те му жили. Той заподскача около нея на дървеното конче, завика „Предателка, предателка“ и я заудря с пъпеша по главата. Санса се прикри с ръце, залитайки при всеки удар, и косата ѝ залепна от сока. Хората се смееха. Пъпешът се пръсна. „Смей се, Джофри – замоли се тя, докато сокът капеше по лицето и по предницата на синята ѝ рокля. – Смей се и бъди доволен.“

Джофри дори не се усмихна.

– Борос. Мерин.

Сир Мерин Трант хвана Донтос под мишницата и безцеремонно го изхвърли встрани. Червендалестият глупак се просна на каменните плочи с дръжката си от метлата, пъпеша и всичко. Сир Борос хвана Санса.

– Лицето ѝ не пипай – заповяда Джофри. – Харесва ми да е хубава.

Юмрукът на Борос се заби в корема на Санса и въздухът ѝ излезе. Когато се превеи, рицарят я сграбчи за косата, извади меча си и в един отвратителен миг тя беше сигурна, че ще ѝ пререже гърлото. Когато я заудря с опакото на оръжието по бедрата, си помисли, че ще ѝ счупи краката. Санса запищя и очите ѝ плувнаха в сълзи. „Скоро ще свърши.“

Скоро престана да брои ударите.

– Стига – чу тя хрипа на Хрътката.

– Не, не стига – отвърна кралят. – Борос, разголи я.

Борос посегна с месестата си длан към корсажа на Санса, бръкна и дръпна силно надолу. Коприната се разпра и я оголи до кръста. Санса покри гърдите си с ръце. Чу мъжки кикот, някъде отдалече и злобен.

– Набийте я до кръв – каза Джофри, – да видим какво си въобразява този неин брат...

– Какво означава всичко това?!

Гласът на Дяволчето изплющя като камшик и Санса моментално се оказа свободна. Тя се сви на колене, скръстила ръце пред гърдите си и хлипаща.

– Това ли е вашата представа за кавалерство, сир Борос? – попита с гняв Тирион Ланистър. До него беше любимият му наемник и един от дивашките му приятели, онзи с изгореното око. – Кой рицар бие безпомощни девизи?

– Този, който служи на краля си, Дяволче. – Сир Борос вдигна меча си и до него пристъпи сир Мерин, чието оръжие също изсвистя от ножницата.

– По-внимателно с тия ножчета – предупреди ги наемникът на

джуджето. – Да не накървам хубавите бели плащове.

– Някой да даде нещо на момичето да се покрие – каза Дяволчето.

Сансор Клегейн разкопча плаща си и ѝ го хвърли. Санса го притисна до гърдите си. Грубата бяла вълна дращеше кожата, но никое кадифе досега не ѝ се беше струвало толкова фино.

– Това момиче ще бъде твоята кралица – каза Дяволчето на Джофри. – Не те ли интересува честта ѝ?

– Аз я наказвам.

– За какво престъпление? Не тя е водила битката на брат си.

– Тя има вълча кръв.

– А ти имаш гъши мозък.

– Нямах право да ми говориш така. Кралят може да прави каквото поиска.

– Ерис Таргаринен правеше каквото поиска. Майка ти разказвала ли ти е какво му се случи?

Сир Борос изръмжа.

– Никой не може да заплашва Негова милост пред Кралската гвардия.

Тирион Ланистър повдигна вежда.

– Аз не заплашвам краля, сир, аз възпитавам племенника си. Брон, Тимет, следващия път, когато сир Борос си отвори устата, убийте го. – Джуджето се усмихна. – Ето, това се нарича заплаха, сир. Схванахте ли разликата?

Лицето на сир Борос стана мораво.

– Кралицата ще чуе за това.

– Не се съмнявам. Впрочем защо да чакаме? Джофри, да повикам ли майка ти?

Кралят се изчерви.

– Нямате ли какво да кажете, ваша милост? – продължи вуйчото. – Добре. Научете се да използвате повече ушите и по-малко устата, иначе царуването ви ще се окаже по-късо и от мен. Необузданата бруталност не е най-добрият начин да спечелите любовта на поданиците си... нито на своята кралица.

– Страхът е по-добър от любовта, казва мама. – Джофри посочи Санса. – Тя се бои от мен.

Дяволчето въздъхна.

– Да, виждам. Жалко, че и Станис и Ренли не са дванадесетгодишни момиченца. Брин, Тимет, отведете я.

Санса тръгна като в сън. Мислеше, че хората на Дяволчето ще я

върнат в спалнята ѝ в крепостта на Мегор, но вместо това я поведоха към Кулата на Ръката. Тя не беше идвала тук, откакто баща ѝ беше свален, и изпита боязън отново да тръгне по тези стъпала. Някакви слугинчета се заеха с нея, замърмориха ѝ безсмислени утешения, за да я накарат да престане да трепери. Едната съблече остатъците от роклята ѝ и долните ѝ дрехи, друга я окъпа и изми лепкавия сок от лицето и косата ѝ. Докато я търкаха със сапун и лееха гореща вода над главата ѝ, тя продължаваше да вижда пред себе си само лицата долу от двора. „Рицарите се заклеват да закрилят слабите, да защитават жени и да се борят за правото, но никой от тях не направи това.“ Само сир Донтос се бе опитал да ѝ помогне, но той вече не беше рицар, не повече от Дяволчето или Хрътката, Хрътката мразеше рицарите... „И аз ги мразя – помисли Санса. – Те не са истински рицари, нито един от тях.“

След като я почистиха, дойде да я прегледа дебелият рижав майстер Френкен. Накара я да легне по корем на постелята и намаза с мехлем червените отоци, покриващи бедрата ѝ. След това ѝ смеси отвара за сън с малко мед, за да я глътне по-леко.

– Поспи малко, дете. Като се събудиш, всичко това ще ти се стори само един лош сън.

„Не, няма да ми се стори само един глупав сън, глупак такъв“ – помисли Санса но все пак изпи отварата и заспа.

Когато се събуди, беше тъмно и не разбра къде е. Стаята ѝ се стори непозната и в същото време – странно позната. Щом се надигна, болка я срязва през краката и всичко се върна в ума ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Някой беше оставил до леглото роба. Санса я облече и отвори вратата. Отвън стоеше жена с кораво лице, с набръчкана кафява кожа и с три наниза на тънката шия. Единият беше направен от злато, другият от сребро, а третият... от човешки уши.

– Къде мисли тя, че е тръгнала? – попита жената ѝ наведе дългото копие към нея.

– В гората на боговете. – Трябваше да намери син Донтос, да го помоли да я заведе у дома веднага, преди да е станало твърде късно.

– Получовека рече да не излизаш оттук – каза жената. – Тук се моли. Боговете ще те чуят.

Санса сведе покорно очи и се върна. Изведнъж осъзна защо мястото ѝ се бе сторило толкова познато. „Сложили са ме в старата спалня на Аря, тя спеше тук, когато татко беше Ръката на краля. Всичките ѝ неща са махнати и вещите са други, но стаята си е същата...“

Малко по-късно едно от слугинчетата донесе плато със сирене,

хляб и маслини и кана студена вода.

– Махни ги – заповяда Санса, но момичето остави храната на масата. Наистина беше жадна, осъзна тя. При всяка стъпка ножове сякаш я срязваха по бедрата, но насила прекоси стаята. Изпи две чаши вода и загриза една от маслините. На вратата се почука.

Тя се извърна плахо и приглади гънките на робата.

– Да?

Вратата се отвори и влезе Тирион Ланистър.

– Милейди. Надявам се, че не съм ви притеснил.

– Аз ваша пленница ли съм?

– Гостенка. – Носеше служебната си верига: наниз от златни ръце. – Помислих, че можем да поговорим.

– Както заповяда милорд. – Беше ѝ трудно да извърне поглед от лицето му. Беше толкова грозно, че притежаваше някакъв странен чар.

– Доволна ли сте от храната и дрехите? – попита тай. – Ако се нуждаете от още нещо, просто го поискайте.

– Много сте мил. А тази сутрин... много мило от ваша страна, че ми помогнахте.

– Имате правото да знаете защо Джофри беше толкова разгневен. Преди шест нощи вашият брат е нападнал чичо ми Стафорд, спрял на стан с войската си при едно село, наречено Волски кръстопът, няма и на три дни езда от Скалата на Кастърли. Вашите северняци спечелили съкрушителна победа. Получихме вестта едва тази сутрин.

„Роб всички ви ще избие“ – помисли с възбуда Санса.

– Това е... ужасно, милорд. Брат ми е един подъл предател.

Джуджето се усмихна вяло.

– Е, не мога да го нарека фавн, това той го показва съвсем ясно.

– Сир Лансел каза, че Роб предвождал армия от варги.

Дяволчето се изсмя пренебрежително.

– Сир Лансел е един винен мях, който не може да различи варги от кокоши трън. С брат ти е било вълчището му, но подозирам, че е било само това. Северняците се промъкнали в лагера на чичо ми и срязали коневръзите му, а лорд Старк пуснал между тях вълка. Дори обучените за война дестриери се побъркали. Рицарите били изпотъпкани в павилионите си, а папачта се разбудила с ужас и побягнала, като захвърлила оръжията си. Сир Стафорд го посекли, докато се мъчел да догони един от конете. Лорд Рикард Карстарк го пронизал с пиката си в гърдите. Сир Робърт Бракс също загинал, както и сир Лимънд Викари, лорд Крейкхол и лорд Джаст. Други петдесетина били взети в плен, в това число

синовете на Джаст и моят племенник Мартин Ланистър. Оцелелите разправят шантави истории и се кълнат, че старите богове на севера били тръгнали на поход с вашия брат.

– Тогава... тогава не е имало никаква магия?

Ланистър изсумтя.

– Чародейството е сосът, с който глупците заливат поражението си, за да оправдаят своята некадърност. Моят чичо с овчата си глава, изглежда, изобщо не си е направил труда да постави постове. Войската му беше неопитна – чирачета, рудокопачи, орачи, рибари, изметта на Ланиспорт. Единствената загадка е как вашият брат е успял да се добере до него. Нашите сили все още държат укреплението на Златния зъб и се кълнат, че не е минал оттам. – Джуджето раздражено сви рамене. – Какво пък, Роб Старк е проклятието на баща ми. Моето се казва Джофри. Кажете ми, какво изпитвате към моя царствен племенник?

– Обичам го с цялото си сърце – отговори Санса, без да мисли.

– Сериозно? – Не изглеждаше много убеден. – Дори сега?

– Обичта ми към Негова милост е по-силна от всякога.

Дяволчето се разсмя гръмка.

– Явно някой ви е научил да лъжете добре. Един ден ще сте благодарна за това, дете. Все още сте дете, нали? Или разцъфнахте?

Санса се изчерви. Въпросът беше груб, но в сравнение с разголването ѝ пред половината замък това бе нищо.

– Не, милорд.

– Толкова по-добре. Ако това ви носи някаква утеха, изобщо не възнамерявам да позволя брака ви с Джофри. Боя се, че никой брак не би могъл да свърже Старк с Ланистър след всичко, което се случи. Толкова по-жалко. Вашата двойка беше едно добро хрумване на крал Робърт, но Джофри го осра.

Знаеше, че трябва да отговори нещо, но думите ѝ заседнаха в гърлото.

– Нещо много се смълчахме – отбеляза Тирион Ланистър. – Вие то ва ли искате? Край на годежа ви?

– Аз... – Санса не знаеше какво да каже. „Това уловка ли е? Дали ще ме накаже, ако му кажа истината?“ Тя се вгледа в грубото, издадено напред чело на джуджето, едното му око – черно, а другото – мъгляво зелено, в изпъкналите зъби, в острата брада. – Искам само да съм вярна.

– Вярна – повтори замислено джуджето. – И ако може по-далече от Ланистърите. Не мога да те виня за това. Когато бях на твоите години, исках същото. – Тирион се усмихна. – Казват ми, че всеки ден

посещаваш гората на боговете. За какво се молиш, Санса?

„Моля се за победа на Роб и за смъртта на Джофри... и за дома. За Зимен хребет.“

– Моля се да свършат битките.

– Това скоро ще стане. Ще има още една битка, между твоя брат Роб и моя лорд баща, и тя ще реши нещата.

„Роб ще го победи – помисли Санса. – Той победи чичо ти и брат ти Джайм, и баща ти ще надвие.“

Сякаш лицето ѝ беше отворена книга, толкова лесно разчете джуджето надеждите ѝ.

– Не взимай Волско кръстовище много на сърце, милейди – каза ѝ той добросърдечно. – Една битка не е война, а баща ми определено не е чичо ми Стафорд. Следващия път като отидеш в гората на боговете, моли се на брат ти да му дойде умът и да прегъне коляно. Върне ли се най-после Северът към кралския мир, смятам да те изпратя у дома. – Скочи от стола до прозореца и каза: – Можеш тази нощ да преспнеш тук. Ще ти дам от своите хора да те пазят, Каменните врани може би...

– Не – изломоти Санса уплашена. Ако останеше затворена в Кулата на Ръката, пазена от хората на джуджето, как щеше да я измъкне сир Донтос на свобода?

– Защо, Черни уши ли предпочиташ? Ще оставя Чела, ако с жена ще ти е по-леко.

– Моля ви, недейте, милорд, диваците ме плашат.

Той се ухили.

– Мен също. Но по-важното е, че плашат Джофри и цялото това гнездо от усойници и псета блюдолизци, които той нарича „Кралската ми гвардия“. С Чела и Тимет от двете ти страни никой няма да смее да ти посегне.

– По-скоро бих се прибрала в леглото си. – Лъжата ѝ хрумна изведнъж, но ѝ се стори толкова вярно, че я изрече наведнъж. – В тази кула бяха избити хората на баща ми. Призраците им безпокоят сънищата ми и където погледна, виждам кръвта им.

Тирион Ланистър се взря в лицето ѝ.

– Кошмарите не са ми чужди, Санса. Може би си по-умна, отколкото мислех. Позволи ми поне да те придружа до покоите ти.

КЕЙТЛИН

Докато намерят селото, се беше стъмнило. Кейтлин неволно се зачуди дали това място си има име. И да го имаше, обитателите му го бяха отнесли със себе си в бягството си, заедно с всички свои неща, чак до свещите в септата. Сир Вендел запали факла и я преведе през ниската врата.

Стените бяха пропукани и изкривени. „Бог е един – учеше я като момиче септон Озмунд, – със седем облика, както септата е една сграда със седем стени.“ Богатите септи в градовете имаха статуи на Седемте и по един олтар за всеки. В Зимен хребет септон Чайл бе окачил изрязани от дърво маски на всяка стена. Тук Кейтлин намери само груби рисунки с въглен. Сир Вендел постави факлата в една скоба до вратата и остана да чака отвън с Робар Ройс.

Кейтлин огледа лицата. Отеца беше брадат, както винаги. Майката се усмихваше, обичлива и грижовна. Воина държеше под лицето си своя меч, Ковача – чука си. Девата беше красива, Старицата – сбръчкано и с мъдър поглед.

А седмото лице... Странника не приличаше нито на мъж, нито на жена, а по-скоро и на едното, и на другото, вечният прокуден, скиталецът от далечни места, по-долен и по-съвършен от човешко същество, непознат и непознаваем. Тук лицето му представляваше черен овал, като сянка, със звезди вместо очи. Това я обезпокои. Тук едва ли щеше да намери утеха.

Тя коленичи пред Майката.

– Господарке моя, погледни на тази битка с очите на майка. Всички те са синове, до един. Пощади ги, ако можеш, и пощади и моите също. Погрижи се за Роб, за Бран и за Рикон. Мъка ми е, че не съм с тях.

През лявото око на Майката преминаваше пукнатина, сякаш тя плачеше. Кейтлин чуваше кънтящия глас на сир Вендел, а от време на време и кротките отговори на сир Робар – обсъждаха отвън предстоящата битка. „Дали твоите стари богове отвръщаха на молитвите ти, Нед – зачуди се тя. – Когато коленичеше пред твоето дърво на сърцето, дали те чуваха?“

Светлината от примигващата факла лудуваше по стените и от танца ѝ лицата сякаш оживяваха, кривяха се и се променяха. Статуите в големите септи в градовете бяха с такива лица, каквито им придаваха

вятелите, но тези драсканици с въглен бяха толкова груби, че можеха да наподобяват кого ли не. Лицето на Отеца й напомняше за собствения й баща, умиращ в постелята си в Речен пад. Воина беше Ренли и Станис, Роб и Робърт, Джайм Ланистър и Джон Сняг. Тя зърна дори Аря в тези черти, само за миг. После вятърът лъхна през вратата, факлата запраща и подобие то изчезна, отмито от оранжевия блясък.

Очите й се подлютиха от дима и тя ги избърса. Когато отново погледна нагоре към Майката, сякаш видя собствената си майка. Лейди Миниса Тъли бе починала при раждане, в опита си да дари на лорд Хостър втори син. Бебето бе умряло с нея и част от живота беше напуснала баща й. „Тя беше винаги толкова спокойна – помисли Кейтлин, спомняйки си за ласкавите й ръце и за топлата й усмивка. – Ако беше останала жива, колко по-различен щеше да е животът ни.“ Зачуди се как ли щеше да оцени лейди Миниса най-голямата си дъщеря, коленичила сега пред нея. „Изминах толкова хиляди левги, и за какво? На кого послужих? Загубих дъщерите си, Роб не ме иска при себе си, а Бран и Рикон сигурно мислят, че съм една студена, чудовищна майка. Дори не бях при Нед, когато загина...“

Главата й се размъти и септата около нея сякаш се раздвижи. Сенките се залюляха и размърдаха – потайни зверове, затичали по белите напукани стени. Този ден Кейтлин не беше хапнала нищо. Може би беше неразумно. Каза си, че не бе имала време, но истината беше, че храната бе изгубила всякакъв вкус, откакто Нед си отиде. „Когато му взеха главата, убиха и мен.“

Факлата зад нея изпраща и изведнъж й се стори, че на стената е лицето на сестра й, макар че очите бяха по-твърди, отколкото ги помнеше – не бяха очите на Лиза, а по-скоро на Церсей. „Церсей също е майка. Който и да е баща на децата й, усещала ги е как ритат в корема й, родила ги е в болка и кръв, кърмила ги е на гърдата си. Ако наистина са на Джайм...“

– Церсей също ли отправя молитви към теб, господарке моя? – запита Кейтлин Майката.

Виждаше сякаш надменните, студени и красиви черти на кралицата Ланистър, врязани в стената. Пукнатината си беше още там; дори Церсей можеше да плаче за децата си. „Всеки от Седемте възплава в себе си всичките Седем“, беше й казал веднъж септон Озмунд. У Старицата имаше също толкова красота, колкото в Девата, а Майката можеше да бъде не по-малко яростна от Воина, когато децата й са в опасност. „Да...“

Достатъчно беше опознала Робърт Баратеон в Зимен хребет, за да знае, че кралят не изпитваше към Джофри особена топлина. Ако момчето наистина беше от семето на Джайм, то Робърт щеше да го убие заедно с майка му и малцина щяха да го винят. Копелетата бяха често явление, но инцестът се смяташе за тежък грях както пред старите богове, така и пред новите, и децата, заченати в такъв грях, ги наричаха изчадия както в септите, така и в горите на боговете. Драконовите крале се жениха брат за сестра, но те носеха в жилите си кръвта на древната Валирия, където това беше било обичайно, и също като своите дракони, Таргарниените не отговаряха нито пред богове, нито пред хора.

Нед трябва да бе знаел, както и лорд Арин преди това. Нищо чудно, че кралицата беше убила и двамата. „Аз самата нямаше ли да направя същото за своите?“ Кейтлин стисна юмруци и усети болка в пръстите, където убиецът бе рязал до кости, когато тя се бореше да спаси сина си. „Бран също го знае – прошепна тя и сведе глава. – Милостиви богове, той сигурно е видял нещо, чул е нещо, затова се опитаха да го убият в леглото.“

Объркана и изтощена, Кейтлин Старк се отдаде на боговете. Коленичи пред Ковача, който оправяше всичко счупено, и го помоли да закриля милия ѝ Бран. Застана пред Девата и я помоли да влее своя кураж в сърцата на Аря и Санса и да опази невинността им. Пред Отеца се помоли за справедливост, за сила да я потърси и за мъдрост да я познае, а Воина помоли да пази Роб силен и да го заслания в битките. Накрая се обърна към Старицата, чиито статуи често я представяха със светилник в ръката.

– Покажи ми пътеката, която трябва да извървя, и не ме оставяй да се препъвам в мрака пред мен.

Накрая чу зад себе си стъпки и шум при вратата.

– Милейди – тихо каза сир Робар. – Моля да ме извините, но трябва да се върнем преди да е съмнало.

Кейтлин вдървено се надигна. Коленете я боляха и беше готова много да даде за мека постеля и пухена възглавница.

– Готова съм, сир.

Яздеха тихо през рехавия лес. Дърветата се скланяха натежали покрай морския бряг. Нервното цвилене на коне и дрънченето на стомана ги доведе до лагера на Ренли. Дългите редици мъже и коне бяха загърнати в бронята на предутринния мрак, черни, сякаш Ковача ги бе изковал от стоманата на нощта. Вдясно от нея имаше знамена, вляво – също знамена, и безкрайни редици знамена пред нея, но в сумрака пред

идващото утро не можеха да се различат нито цветовете, нито гербовете. „Сива армия – помисли Кейтлин. – Сиви мъже на сиви коне под сиви знамена.“ Седяха на конете в очакване, тези сенчести рицари на Ренли, вдигнали пики, и тя подкара през гора от високи голи дървета, лишени от листа и от живот. На мястото на Бурен край се виждаше само още по-дълбок мрак, стена от черно, зад която не прозираха звезди, но се виждаха движещи се през полето факли – там, където трябваше да е лагерът на Станис.

От запалените в павилиона на Ренли свещи трепкащите копринени стени сияеха и придаваха на голямата шатра облика на вълшебен замък, оживял от смарагдова светлина. Двама от Гвардията на дъгата стояха на пост пред входа на кралския павилион. Зелената светлина струеше загадъчно по тъмночервените пера по връхното палто на сир Пармен и придаваше призрачни отблясъци на слънчогледите, изписани по жълтата броня на сир Емън. Дълги копринени пискюли се спускаха от шлемовете им, а от раменете им надолу се диплеха плащовете с цветовете на дъгата.

Вътре Кейтлин завари Бриен да облича краля в бойните доспехи, докато лордовете Тарли и Роуан обсъждаха бойния строй и тактиката. Беше приятно затоплено, топлината идеше от нажежените въглени в дюзината малки железни мангали.

– Трябва да поговоря с вас, ваша милост – каза тя, дарявайки го този път с кралското обръщение, само за да го накара да я изслуша.

– След малко, лейди Кейтлин – отвърна Ренли. Бриен затягаше задната част на бронята към нагръдника върху подплатената туника. Кралската броня беше на цвят тъмнозелена, с цвета на листата в лятна гора, и сякаш попиваше светлината на свещите. От закопчалки и инкрустации просветваха златни отблясъци като далечни огньове в тази гора и примигваха при всяко негово движение. – Моля продължете, лорд Матис.

– Ваша милост – каза Матис Роуан, като погледна накриво Кейтлин. – Както казвах, частите ни отдавна са в строени и в пълна готовност. Защо да чакаме изгрева? Дайте сигнал за настъпление.

– И да се говори после, че съм спечелил с измама, с атака, неподобаваща на рицар? Зората е избраният час.

– Избран от Станис – изтъкна Рандил Тарли. – Той иска да ни натика в зъбите на слънцето. Ще бъдем полузаслепени.

– Само до първия сблъсък – каза Ренли. – Сир Лорас ще ги съкруши и след това ще настъпи хаос. – Бриен затегна зелените кожени ремъци и закопча златните стеги. – Когато брат ми падне, погрижете се

тялото да остане непокътнато. Все пак той е от моята кръв и не желая да разнасят главата му на пика.

– А ако се предаде? – попита лорд Тарли.

– Да се предаде? – изсмя се лорд Роуан. – Когато Мейс Тирел държеше под обсада Бурен край, Станис яде плъхове, но не отвори портите.

– Помня добре. – Ренли вдигна брадичка, за да може Бриен да затегне предпазителя на гърлото. – Към края сир Гавен Вилд и трима от рицарите му се опитаха да се измъкнат през страничната порта и да се предадат. Станис ги хвана и заповяда да ги изхвърлят от стените с катапулти. Още виждам лицето на Гавен, докато го връзваха.

Лорд Роуан се озадачи.

– Никого не са хвърляли от стените. Щях да го помня.

– Майстер Крессен каза на Станис, че може да се принудим да ядем мъртвците си и няма полза да изхвърляме добро месо. – Ренли отметна косата си назад, а Бриен я върза с кадифена лента и постави над ушите му ватирана шапчица да омекоти тежестта на железния шлем. – Благодарение на Луковия рицар така и не се стигна до ядене на труповете, но малко остана. Твърде малко за сир Гавен, който умря в килията си.

– Ваша милост. – Кейтлин бе чакала търпеливо, но не оставаше време. – Обещахте ми да поговорим.

Ренли кимна.

– Прегледайте частите си, господа... а, и ако Баристан Селми е минал на страната на брат ми, искам да го пощадите.

– За сир Баристан не се знае нищо, откакто Джофри го изгони – каза лорд Роуан.

– Знам го аз стареца. На него му дай да пази крал, иначе няма да е той. Но ето че не дойде при мен, а лейди Кейтлин твърди, че не е и при Роб Старк в Речен пад. Къде ще е другаде, освен със Станис?

– Както кажете, ваша милост. Ще го запазим жив. – Лордовете се поклониха и напуснаха павилиона.

– Кажете какво има, лейди Старк – подкани я Ренли. Бриен заметна плаща на широките му рамене. Беше изтъкан със златни нишки, тежък, с коронования елен на Баратеон, изпъкваш на черен фон.

– Ланистърите се опитаха да убият сина ми Бран. Хиляда пъти съм се питала защо. Вашият брат ми подсказа отговора. В деня, когато той падна, имаше лов. Робърт, Нед и повечето други мъже излязоха да гонят глигана, но Джайм Ланистър остана в Зимен хребет, както и кралицата.

Ренли много бързо схвана намека й.

– Значи вярвате, че момчето ви ги е видяло в кръвосмешението

им...

– Моля ви, милорд, разрешете ми да поговоря с брат ви Станис и да му кажа какво подозирам.

– С каква цел?

– Роб ще остави своята корона, стига вие и брат ви да направите същото – заяви тя с надеждата, че това няма да излезе лъжа. Щеше да го направи истина ако се наложеше; Роб щеше да я послуша, както и да реагираха лордовете му. – Нека вие тримата свикате Големия съвет, какъвто кралството не е виждало от сто години. Ще пратим известие в Зимен хребет, така че Бран да може да разкаже какво е видял и всички да се уверят, че истинските узурпатори са Ланистър. Нека събралите се владетели на Седемте кралства да си изберат кой да ги управлява.

Ренли се засмя.

– Кажете ми, милейди, вашите вълчища гласуват ли кой да им води глутницата? – Бриен донесе железните ръкавици на краля и големия шлем, увенчан със златните рога, който щеше да добави към ръста му още стъпка и половина. – Времето за приказки свърши. Сега ще видим кой е по-силен. – Ренли надяна лъскавата зеленозлатиста ръкавицана лявата си ръка, а Бриен коленичи да закопчае колана му, натежал от дългия меч и камата.

– Моля ви, в името на Майката – заговори Кейтлин и внезапен покрив на вятъра разтвори платнището на входа. Стори й се, че очите й уловиха някакво движение, но когато се извърна, видя само сянката на краля да играе по копринените стени. Ренли отвори уста да отговори с някаква шега, сянката му се раздвижи, той надигна меча си – черен на зеленото копринено поле, и свещите запращаха, затрепкаха, нещо странно имаше тук, нещо не на място... и после тя видя, че мечът на Ренли си е в ножницата, прибран, в ножницата на кръста му, но мечът на сянката...

– Студ – промълви Ренли със странно приглушен глас миг преди нагърленикът да се разполови като кора на сирене под този меч сянка, който не съществуваше. Остана му време само колкото да изохка задавено и кръвта бликна от гърлото му.

– Не! – изпищя като изплашено малко дете Бриен Синята като видя жестокия посичащ удар. Кралят залитна и рухна в ръцете й, струя кръв затече по предницата на бронята му, втора, сляха се в тъмночервен порой, който погълна зеленото и златното. Още свещи изпращаха и загаснаха. Ренли се опита да проговори, но се давеше в собствената си кръв. Краката му поддадоха и го задържаше прав само опората на Бриен. А тя

отметна глава и запищя, останала без думи в ужаса си.

„Сянката.“ Знаеше, че е станало нещо тъмно, нещо нелепо и зло, нещо невъобразимо. „Онази сянка не беше от Ренли. Смъртта влезе и погаси живота му с бързината на вятъра, който погаси свещите.“ Само миг изтече преди Робар Ройс и Емон Квай да нахлуят вътре, но сякаш бе минала половин нощ. Зад тях със запалени факли влязоха двама войници. Когато видяха Ренли в прегръдката на Бриен, подгизнала от кралската кръв, сир Робар извика ужасен.

– Проклетата жена! – изрева Емон, рицарят със слънчогледа на бронята. – Махай се от него, зла твар!

– Богове милостиви, Бриен, защо? – попита сир Робар.

Бриен вдигна очи от безжизненото тяло на своя крал. Плащът ѝ с цветовете на дъгата беше почервенял от кръвта, просмукала се в плата.

– Аз... аз...

– Ти ще умреш! – Сир Емон грабна бойната брадва с дълга дръжка от оръжията, които се валяха по пода. – Ще платиш със своята кръв живота на краля!

– НЕ! – изкрещя Кейтлин Старк, но беше късно. Кървавото безумие бе обладало двамата и те скочиха напред с викове, които заглушиха нейния.

Бриен реагира невероятно бързо. Меча си не носеше, затова измъкна този на Ренли от ножницата му и го вдигна да спре замахналата отгоре брадва на Емън. Стомана в стомана изкънтя и изхвърчаха синьо-бели искри, Бриен скочи и грубо хвърли на пода тялото на краля. Сир Емон настъпи и се препъна в него, а оръжието в ръката на Бриен разцепи дългата дръжка и бравата отлетя настрана. Един от войниците замахна към гърба ѝ с горяща факла, но цветният плащ беше прогизнал от кръвта и не пламна. Бриен се завъртя, замахна и факлата отхвърча с част от стискащата я ръка. Осакатеният закрещя, сир Емон пусна парчето дърво и посегна за мечата си. Вторият войник се хвърли напред, Бриен парира и мечовете им закънтяха. Щом се включи и Емон Квай, Бриен се принуди да отстъпи, но успяваше някак да ги задържи на разстояние. На пода главата на Ренли се извъртя болезнено, втора уста зейна широко и от нея на тласъци заблика още кръв.

Робар за миг се беше объркал, но и той вече посягаше към мечата си.

– Недей, Робар, чуй ме. – Кейтлин го сграбчи за ръката. – Грях ще извършите, не беше тя! Помогни на нея! Чуй ме, беше Станис. – Името се изсипа на устните преди да е помислила за него, но щом го изрече, разбра, че е истина. – Кълна се, познаваш ме! Станис го уби.

Младият рицар се взря със светлите си, изплашени очи в тази полудяла жена.

– Станис ли? Как?

– Не знам. Чародейство, някаква зла магия, някаква сянка имаше, сянка! – Гласът ѝ прозвуча безумно в собствените ѝ уши, но думите се заизливаха на порой, докато мечовете продължаваха да кънтят. – Сянка с меч, кълна се, видях я! Слепи ли сте? Та тя го обичаше! Помогни ѝ! – Видя как се свлече вторият страж, мечът му падна от отпуснатите пръсти. Отвън се разнесоха викове. Знаеше, че само след миг ще нахлуят още побеснели мъже. – Тя е невинна, Робар. Имате думата ми, кълна се в гроба на моя съпруг и в честта на Старк!

Това го вразуми.

– Ще ги спра – каза сир Робар. – Отведете я. – Обърна се и излезе.

Пламъкът бе стигнал до платнената стена и вече пълзеше нагоре по палатката. Сир Емон здраво притискаше Бриен, той в стоманената си жълта броня, тя – във вълнените си дрехи. Беше забравил за Кейтлин, докато железният мангал не се стовари в тила му. Шлемът го предпази, но той се срина на колене.

– Бриен, с мен – заповяда Кейтлин. Момичето не се поколеба, замахна и разряза зелената коприна. Изскочиха навън и се озоваха сред хладния предутринен мрак. – Насам – подкани Кейтлин, – и полека. Не бива да тичаме, ще се запитат защо. Върви спокойно, все едно че нищо не се е случило.

Бриен пхна меча в колана си и тръгна до Кейтлин. Въздухът мирисеше на дъжд. Зад тях кралският павилион вече гореше и пламъците се издигаха високо в мрака. Край тях тичаха мъже, крещяха за пожар, за зло убийство и за магия. Други стояха като вкаменени на малки групи и шепнеха тихо. Неколцина се молеха, а един млад скуайър падна на колене и захлипа.

Мълвата бързо се пръскаше от уста на уста и бойните части на Ренли вече се разпадаха. Нощните огньовете бяха изтлели и когато на изток взе да изсветлява, грамадата на Бурен край изникна като каменен сън, а по полето запълзя на ивици бледосива мъгла, побягнала от слънцето на крилете на вятъра. „Духовете на утрото“, бе чула веднъж да ги нарича баба Нан, духовете, връщащи се в гробовете си. Сега и Ренли беше един от тях, отиваше си. Като своя брат Робърт. Като скъпия ѝ Нед.

– Прегърнах го едва когато умря – тихо промълви Бриен, докато крачеха през вихрещия се хаос. Гласът ѝ прозвуча така, сякаш всеки миг щеше да рухне. – Той се смееше и изведнъж... навсякъде кръв...

милейди, не разбирам. Вие видяхте ли, вие...

– Видях сянка. Отначало я взех за сянката на Ренли, но беше на брат му.

– Лорд Станис?

– Усетих го. Знам, че е пълна безсмислица...

За Бриен не беше безсмислица.

– Ще го убия – промълви тихо високото момиче. – С меча на милорд. Ще го убия, заклевам се. Заклевам се. Заклевам се.

Хол Молън и останалите от ескорта ѝ чакаха с конете. Сир Вендел Мандърли кипеше от нетърпение да разбере какво става.

– Милейди, лагерът полудя – заломоти, щом я видя. – Лорд Ренли... – Изведнъж млъкна, щом видя Бриен, подгизнала от кръв.

– Мъртъв е, но не от нашите ръце.

– Битката... – заговори Хол Молън.

– Битка няма да има. – Кейтлин се качи на коня и ескортът се подреди зад нея, със сир Вендел отляво и сир Первин Фрей отдясно. – Бриен, доведохме достатъчно коне за два пъти повече хора. Избери един и идвай с нас.

– Имам си кон, милейди. И броня.

– Остави ги. Трябва да се махаме бързо, преди да са се сетили да ни потърсят. Двете бяхме с краля, когато го убиха. Това няма да се забрави. – Бриен кимна. – Да тръгваме – заповяда Кейтлин, след като всички се качиха по конете. – Ако някой се опита да ни спре, пробивайте с бой.

Скоро дългите пръсти на утрото зашариха по полето и светът възвърна цветовете си. На мястото на сивите мъже, яхнали сиви коне, с копия от сенки, сега блестяха сребристоледени остриетата на десет хиляди вдигнати пики. И по безбройните плющящи знамена Кейтлин видя руменината на пурпур и оранж, пищността на синьо и кафяво, блясъка на златно и жълто. Цялата сила на Бурен край и на Планински рай, силата, която само допреди час принадлежеше на Ренли. „Сега принадлежи на Станис – осъзна тя, – макар все още да не го знаят. Къде ще отидат, ако не при последния Баратеон? Станис спечели всичко с един-единствен коварен удар.“

„Аз съм законният крал – беше ѝ заявил той, стиснал челюсти като желязо. – А вашият син е не по-малко изменник от моя брат. Ще дойде и неговият ден.“

Прониза я мраз.

ДЖОН

Хълмът стърчеше над гъстата плетеница на леса, издигаше се самотен и нелеп с обрулените си от ветрове висини, виждаше се от много мили. Диваците го наричали Юмрука на Първите, казваха шурмоваците. Наистина приличаше на юмрук, пробил през земя и дървета с голите си кафяви, осяени с камънаци склонове.

Джон подкара към билото с лорд Мормон и офицерите, като остави Дух долу под дърветата. Докато се качваха, вълчището на три пъти се опита да избяга и се връщаше с неохота след изсвирванията на Джон. Третия път лорд командирът изгуби търпение и се сопна:

– Остави го, момче. Искам да стигна горе преди да се е стъмнило. Вълка ще си го намериш после.

Пътят нагоре беше стръмен и каменист, а билото се оказа увенчано с висока до гърдите стена от поломени скали. Трябваше да заобиколят, докато намерят падината, достатъчно голяма да ги побере с конете.

– Мястото е добро, Торен – обяви Стария мечок, след като най-сетне спряха. – По-добро едва ли ще намерим. Можем да си вдигнем бивака тук и да чакаме Полуърката. – Лорд-командирът скочи от седлото и бутна гарвана от рамото си. Птицата изграчи възмутено, плесна с криле и литна.

От билото се виждаше надалече във всички посоки, но това, което привлече погледа на Джон, беше кръглата стена, проядените от времето и обрасли със зелен мъх сиви камъни. Разправяха, че Юмрука бил кръгово укрепление на Първите, във Века на Зората.

– Старо място. Яко е – каза Торен Малък лес.

– Старо – изпищя гарванът на Мормон и запляска шумно на бавни кръгове над главите им. – Старо, старо, старо, старо.

– Млък – изръмжа Мормон на птицата. Стария мечок беше твърде горд, за да признае слабостта си, но Джон не можеше да подведе. Усилието да не изостава от по-младите мъже си взимаше своето.

– Тези височини ще се защитават лесно, ако се наложи – отбеляза Торен, докато обикаляше с коня каменния кръг, с развято от вятъра самурово наметало.

– Да, мястото е добро. – Стария мечок вдигна ръка към вятъра и гарванът кацна и впи нокти в китката му.

– А как е с водата, милорд? – попита Джон.

– Нали прекосихме онзи ручей долу.

– Много е далече да се слиза – изтъкна Джон. – А освен това е извън каменния кръг.

– Толкова ли си мързелив да изкачиш един хълм, момче? – каза Торен.

Джон реши да не спори повече, след като лорд Мормон заяви:

– По-добре укрепено място едва ли ще намерим. Ще носим вода и ще се грижим да сме добре снабдени.

Заповедта се предаде и братята на Нощния страж започнаха да вдигат лагера си зад каменния пръстен, изграден от Първите хора. Скоро черните шатри изникнаха като гъби след дъжд, одеяла и навити постелки покриха голата земя. Стюардите подредиха конете на дългия коневръз, нахраниха ги със зоб и ги напоиха. Дървари тръгнаха със секирите си към гората в гаснещия късен следобед да съберат достатъчно дърва за огрев през нощта. Едно отделение се залови да почисти околните храсти, да изкопае нужници, заразвързваха обжарените дебели колове. „Искам всяка пролука в укреплението да се укрепи с ров и колове“, беше им заповядал Стария мечок.

След като разпъна палатката на лорд-командира и се погрижи за двата им коня, Джон Сняг се спусна по хълма да потърси Дух. Вълчището се появи изведнъж и съвсем тихо. В един миг Джон крачеше под дърветата, свиреше и викаше, останал сам сред тъмнозеленото, и под краката му шумяха сухи листа и борови иглички. В следващия голямото бяло вълчище вече крачеше до него, бледо като утринна мъгла.

Но когато стигнаха кръговото укрепление, Дух отново запристъпва настръхнал, задуши една цепнатина между камъните и се отдръпна, сякаш не му хареса онова, което бе помирилсал. Джон посегна да го сграбчи зад врата и да го вкара насила в кръга, но не беше лесно; вълкът тежеше почти колкото него и беше много по-силен.

– Дух, какво ти става? – Не беше обичайно за него да е толкова неспокоен. Накрая Джон се предаде. – Както искаш – каза той на вълка. – Отивай на лов. – Червените очи го изгледаха, докато се провираше между мъхестите камъни.

Тук трябваше да са в безопасност. Хълмът им осигуряваше чудесна видимост, а склоновете бяха стръмни на север и запад и само малко полегати от източната страна. Но когато здрачът се сгъсти и тъмнината се просмука между дърветата, чувството за безпокойство у Джон нарасна. „Това е лесът на духовете – каза си той. – Тук сигурно има призраци. Духовете на Първите мъже. Това място някога е било тяхно.“

– Престани да се правиш на момче – каза си той на глас.

Покачи се върху струпаните камъни и загледа залязващото слънце. Оттук се виждаха последните отблясъци слънчева светлина, като ковано злато по Млечна вода, лъкатушеща на юг. В горния дял на руслото ѝ земята изглеждаше по-дрипава, гъстата гора отстъпваше на голи каменисти хълмове, които се издигаха високи и диви на север и на запад. На хоризонта като грамадна сянка се възправяха планините, верига след верига, смаляващи се в синьо-сивкавата далечина, с назъбени върхари, покрити с вечен сняг. Изглеждаха недостижими, студени и враждебни.

По-наблизо властваха дърветата. На юг и на изток гората продължаваше, докдето му стигаше погледът, неизбродима плетеница от корени и клони, изрисувани с хиляди оттенъци на зелено, с тук-там по някое червено петно от ясен, промъкнал се между боровете и смърчовете, или жълта мазка, където листата на група широколистни започваха да капят. Щом вятърът се усилише, Джон чуваше пукота и стона на клоните. Потрепваха безброй листа и за миг гората му заприлича на тъмнозелено море, подмятано от бурята и надигащо се на вълни, вечно и непознаваемо.

Дух едва ли беше сам там долу, помисли той. Всичко можеше да се движи под това море, да запълзи към кръговото укрепление, щом мракът се сгъсти, скрито под тези дървеса. Всичко. Как щяха да го разберат? Дълго стоя така – докато слънцето не се скри зад проядените планински върхове и тъмнината не запълзя през леса.

– Джон? – извика Самуел Тарли. – Какво ти става?

– Нищо. – Джон скочи долу. – Ти как се справи днес?

– Добре. Добре мина днес. Честно.

Джон не мислеше да споделя тревогите си, особено след като Самуел Тарли едва беше започнал да намира кураж в себе си.

– Стария мечок смята да изчака тук Корин Полуръката и хората му от Сенчестата кула.

– Мястото изглежда здраво – каза Сам. – Укрепление на Първите. Мислиш ли, че тук е имало битки?

– Не се съмнявам. А ти приготви някоя от птиците. Мормон ще поиска да прати писмо.

– Да можех да ги пусна всичките. Не обичат да стоят в кафез.

– Ти също би отлетял, ако можеше.

– Ако можех да летя, щях да се върна в Черен замък да изям един топъл месеник – каза Сам.

Джон го плесна по рамото с изгорената си ръка. Тръгнаха заедно

през лагера. Огньовете вече горяха, звездите вече изгряваха. Дългата червена опашка на Мормоновия факел гореше ярка като луната. Джон чу гарваните преди да ги е видял. Някои го викаха по име. Трябваше ли да се вдигне повече шум, гарваните не бяха от най-свенливите.

„И те го усещат.“

– Аз да ида да се погрижа за Стария мечок – рече той. – Много се сърди, като му се забави яденето.

Завари Мормон да говори с Торен Малък лес и няколко други офицери.

– А, дойде най-последно – избоботи старецът. – Донеси ни вино. Нош-та е студена.

– Да, милорд.

Джон запали огън, взе едно от буренцата с любимото на Мормон гъсто червено и наля в котлето. Окачи го над пламъците и се захвана с билките. Стария мечок беше много придирчив за греяното си вино. Толкова и толкова дарчин, толкова мускатово орехче, толкова мед и нито капка повече. Стафиди, орех и сухи боровинки, но без лимон, това било най-гнусното южняшко кощунство – което беше странно, тъй като винаги слагаше лимон в бирата си на закуска. Питието трябваше да е достатъчно горещо, за да стопли човек, настояваше лорд-командирът, но виното никога да не се оставя да кипне. Джон грижливо следеше котлето.

Докато си вършеше работата, чуваше гласовете вътре в палатката.

– Най-лекият път от Ледени нокти е като тръгнеш по течението на Млечна вода от извора й – говореше Джармън Бъкуел. – Но ако хванем този път, Райдър тутакси ще разбере, че идваме.

– Великанска стълба може да свърши работа – каза сир Маладор Локи, – или пък Писклив проход, стига да е чист.

Виното вдигна пара. Джон свали котлето от огъня, напълни осем чаши и ги отнесе в палатката. Стария мечок гледеше в грубо надрасканата карта, нарисувана от Сам в твърдината на Крастър. Взе една чаша от подноса, отпи глътка и кимна одобрително. Гарванът кацна на ръката му.

– Жито – рече той. – Жито. Жито.

Сир Отис Вайтърс отказа виното.

– Аз изобщо не бих влязъл в планините – заяви той с тънкия си, уморен глас. – Ледени нокти хапят жестоко даже през лятото, а сега... ако ни хване някоя буря...

– Не мисля да рискуваме през Ледени нокти, освен ако не се наложи – каза Мормон. – Диваците не могат да преживеят по леда и

камъните повече от нас. Скоро ще се появят от височините, а за всяка войска, колкото и голяма да е, единственият път е по Млечна вода. Ако е така, мястото ни тук е здраво. Не могат да се надяват, че ще се промъкнат, без да ги видим.

– Може и да не го искат. Те са хиляди, а ние ще сме триста, когато дойде и Полуърката – каза сир Маладор и си взе чаша.

– Ако се стигне до битка, не можем и да се надяваме на по-добър терен от този – заяви Мормон. – Ще укрепим отбраната си. Ями, колове, заграждения, всяка пролука да се запълни. Хората с най-силно зрение да ги разставите наблюдатели. В кръг, около нас и по реката, да предупреждават за всичко, което се приближи. Скрийте ги по дърветата. И да започнем да носим вода, повече, отколкото ни трябва. Ще изкопаем щерни. Това ще държи хората заети, а и може да се окаже нужно.

– Моите щурмоваци... – почна Торен Малък лес.

– Твоите щурмоваци ще ограничат обходите си до тази страна на реката, докато не дойде Полуърката. После ще видим. Нямам хора за губене.

– Манс Райдър може да трупа войската си само на ден път оттук, а ние да не знаем – възрази Малък лес.

– Знаем къде се трупат диваците – отрязва Мормон. – Научихме го от Крастър. Никак не ми харесва този човек, но не мисля, че ни е излъгал.

– Ваша воля. – Малък лес си излезе навъсен. Другите допиха виното си и го последваха, малко по-учтиво.

– Да ви донеса ли вечерята, милорд? – попита Джон.

– Жито – гракна гарванът, но Мормон не отговори веднага. Накрая каза само:

– Твоят вълк намери ли плячка днес?

– Още не се е върнал.

– Малко прясно месо щеше да ни дойде добре. – Мормон бръкна в една торба и подаде на гарвана шепа зърно. – Смяташ ли, че греша, като не пускам щурмовациите на далечен обход?

– Не ми е работа да взимам отношение, милорд.

– Докато не те попитат.

– Ако трябва да останат край Юмрука, не виждам как могат да се надяват да намерят чичо ми – призна Джон.

– Не могат. – Гарванът закълва зрънцата от шепата на Стария мечок. – Двеста души или десет хиляди, земята тук е огромна.

– Но няма да се откажете от търсенето?

– Майстер Емон те смята за умен. – Мормон премести гарвана на рамото си. Птицата килна глава на една страна и го изгледа с лъскавите си очи.

Отговорът беше тук.

– Значи... струва ми се, че е по-лесно един човек да намери двеста, отколкото двеста души да намерят един.

Гарванът изграчи кресливо, но Стария мечок се усмихна зад сивата си брада.

– Толкова много мъже и коне оставят следа, която дори слепият Емон може да проследи. На този хълм огньовете ни ще се виждат сигурно чак до подножията на Ледени нокти. Ако Бен Старк е жив и на свобода, ще дойде при нас, в това не се съмнявам.

– Да – каза Джон, – но... ако...

– Ако е мъртъв? – попита кротко Мормон.

Джон кимна неохотно.

– Мъртъв – изграчи гарванът. – Мъртъв. Мъртъв.

– Въпреки това може да дойде при нас – довърши мисълта му Стария мечок. – Като Отор и като Джейфър Цветята. Боя се от това не помалко от теб, Джон, но сме длъжни да допуснем тази възможност.

– Мъртъв – изграчи гарванът. – Мъртъв.

Мормон погали птицата по черните пера, вдигна ръка пред устата си и се прозя.

– Вечерята май ще я пропусна. По-добре да си лягам. Събуди ме, като съмне.

– Лек сън, милорд.

Джон събра празните чаши и излезе. Чу далечен смях и жалния вой на гайди. В средата на лагера пращеше голям огън и той надуши миризмата на готвено. Стария можеше да не е гладен, но Джон бе прегладнял. Тръгна към огъня.

Дивен ръкомахаше с лъжица в ръката.

– Тая гора я познавам сигурно по-добре от всеки друг и ви казвам, не бих тръгнал сам тая нощ. Не го ли надушвате?

Грен го гледаше ококорен, но Ед Скръбния каза:

– Надушвам само говната на двеста коня. И тая каша. Чиято миризма е подобна, не че дойдох да я мириша.

– Ще ти дам аз една „подобна миризма“. – Хейк потупа дръжката на камата си, изръмжа и напълни на Джон купа от котела. Вареното беше гъсто, с ечемик, моркови и лук, тук-там и по някое късче сушено говеждо, поемкнало от варенето.

– Я кажи, какво толкова надушваш, Дивен? – попита Грен.

Дърварят облиза лъжицата си. Беше си махнал дървените зъби. Лицето му беше изпръхнало и сбръчкано, ръцете – чворести като стари корени.

– А бе, мирише ми като на... студено.

– Главата ти е дървена като зъбите ти – каза му Хейк. – Студът не мирише.

„Мирише – помисли Джон, спомняйки си онази нощ в стаите на лорд-командира. – Мирише като смъртта.“ Изведнъж му се отяде. Даде гозбата си на Грен, който, изглежда, имаше нужда от повечко, за да се стопли за нощта.

Когато стана и ги остави, вятърът задуха силно. На заранта сланата щеше да покрие земята, а въжетата на палатките щяха да се вкочанят замръзнали. В котлето бяха останали няколко пръста от виното. Джон подхрани огъня и окачи котлето над пламъците да се сгрее отново. Сви пръсти и зачака, стискаше ги и ги отпускаше, докато ръката му не изтръпна. Първата смяна постове бяха заели местата си около лагера. По каменния пръстен на укреплението примигваха запалени факли. Нощта беше безлунна, но над главата му грееха хиляди звезди.

От мрака доехтя звук, едва доловим и далечен, но не можеше да се сбърка с друго: вълчи вой. Вълчите гласове се извисяваха и затихваха като вледеняваща песен на самотата. Той настръхна. От другата страна на огъня откъм сенките го гледаха две червени очи, светнали на пламъците.

– Дух – ахна изненадано Джон. – Значи дойде все пак? – Белият вълк често ловуваше по цяла нощ; не го беше очаквал да се върне до заранта. – Лош ли беше ловът? – попита го. – Тук. При мен, Дух.

Вълчището заобиколи огъня, подуши Джон, подуши после към вятъра, с някаква тревога. Не приличаше да е помирисал плячка точно сега. „Когато онези мъртъвци станаха и тръгнаха, Дух го разбра. Той ме събуди.“ Разтревожен, Джон скочи на крака.

– Има ли нещо там? Дух, подушил ли си нещо?

„Дивен каза, че му миришело на студ.“

Вълчището направи няколко скока, спря и се обърна. „Иска да тръгна след него.“ Джон придърпа качулката на наметалото си и се отдалечи от палатките, все по-далече от топлината на огъня, покрай редиците рунтави коне. Един от тях боязливо изцвили, когато Дух пристъпи безшумно край него. Джон спря да го успокои и го погали по муцуната. Усети свистенето на вятъра през процеците на камъните, когато

приближиха зида. Един от постовите извика кой идва. Джон спря да го осветят и каза:

- Трябва да донесе вода за лорд-командира.
- Отивай тогава – каза часовият. – Но побързай.

Беше се свил под черното си наметало и дори не се сети да погледне дали Джон носи ведро.

Джон се промуши през два заострени кола, а Дух се пхна под тях. В една от нишите бяха закрепили факла и пламъците й плющяха като знаме при всеки по-силен порив на вятъра. Той я измъкна и се шмугна в отвора между камъните. Дух затича надолу по склона. Джон го последва по-бавно, протегнал факлата. Лагерните звуци зад него заглъгнаха. Нощта бе черна, а склонът стръмен, каменист и неравен. Миг невнимание и можеше да си счупи крака... или врата. „Какво правя?“ – запита се, но продължи надолу.

Дърветата се изправиха пред него като воини с доспехи от кора и листа, развърнати в безмълвни редици и чакащи команда да шурмуват хълма. Бяха черни, изглеждаха... едва когато светлината на факлата ги забърса, Джон зърна зеленикавия им блясък. Съвсем смътно чу ромона на вода, стичаща се от скалите. Дух се скри под храстите. Джон се запромъкна с усилие след него, вслушвайки се в ромона на ручея и във въздишката на листата. Тръни задърпаха наметалото му, над главата му дебели клони се сплитаха и скриваха звездите.

Намери Дух да лочи от потока.

- Дух! – извика му той. – При мен. Веднага.

Вълчището вдигна глава и очите му светнаха червени и страшни, а от муцуната му потече вода като слюнка. Нещо страховито и ужасно имаше сега във вида му. А след това скочи, прелетя покрай Джон и затича през дърветата.

– Дух, недей, стой – извика той, но вълкът не го послуша. Мракът глътна дългия му бял силует и за Джон остана да избере: или да се качи отново на хълма, сам, или да го последва.

Последва го, ядосан. Държеше факлата ниско, за да вижда камънаците, които заплашваха да го спънат на всяка крачка, и гъстите корени, които сякаш се протягаха да го сграбчат за краката. На всеки няколко крачки спираше и отново подвикваше на Дух, но нощният вятър свиреше между дърветата и заглушаваше гласа му. „Това е лудост“ – помисли той, но продължи навътре в гората. Тъкмо се канеше вече да се връща, когато мерна бяло петно напред вдясно, към хълма. Закрачи натам, си пейки задъхани проклятия.

На четвъртина обиколка около Юмука успя да догони вълка, преди да го изгуби отново. Накрая спря да си поеме дъх сред трънаците и нападалите камъни в подножието на хълма. Извън тесния кръг светлина от факлата мракът се сгъсти.

Тихото дращене го накара да се обърне. Тръгна към звука, стъпвайки предпазливо през трънливите храсти и едрите камъни. Зад едно паднало дърво видя Дух. Вълчището свирепо ровеше пръстта.

– Какво си намерил? – Джон наведе факлата и видя закръглена мотилка мека пръст. „Гроб – каза си. – Но чий?“

Коленичи и заби факлата в земята. Почвата беше рохкава и песъчлива. Джон я загреба с шепи. Нямаше камъни, нито корени. Каквото и да имаше вътре, беше заровено наскоро. Две стъпки по-надолу пръстите му напипаха плат. Беше очаквал труп, боеше се от труп, но това беше нещо друго. Впи пръсти в тъканта и напипа някакви малки, твърди и ръбести неща. Нямаше миризма на гнила плът, нямаше червеи. Дух отстъпи, клекна и го загледа.

Джон доразрови пръстта и стигна до закръглен, издут вързоп, около две стъпки широк. Бръкна, дръпна и нещата, които се намираха вътре, помръднаха и издрънчаха. „Съкровище“ – помисли той, но нещата не приличаха на монети, а и звукът не беше метален.

Вързопът беше увит с конопено въже. Джон извади камата си и го срязва, опипа краищата на плата и ги дръпна. Вързопът се превъртя и съдържанието му се изсипа на земята, и заблестя – тъмно и лъскаво. Той видя ножове, листовидни върхове за копия и много върхове за стрели. Вдигна едно острие за кама, леко като перце, лъскаво черно и без дръжка. Светлината от факлата пробяга по ръба му – тънка оранжева резка, която говореше, че е остро като бръснач. „Драконово стъкло. Кое то майстерите наричан обсидиан.“ Дали Дух не беше намерил древно скривалище на горските чеда, заровено преди хиляди години? Юмукут на Първите беше древно място, само че...

Под драконовото стъкло имаше стар боен рог, направен от рог на зубър и обкован с бронз. Джон изгърси запушилата го влажна пръст и отвътре се изсипаха още върхове на стрели. Той ги остави, дръпна края на плата, в който бяха увити оръжията, и го потърка между пръстите си. „Вълна. Влажна, но не и изгнила.“ Не можеше да е стояла дълго в земята. И беше тъмна. Стисна я в шепи и придърпа към факлата. „Не тъмна. Черна.“

Още преди да стане и да го изгърси, Джон вече знаеше какво е намерил: черния плащ на Заклет брат на Нощния страж.

БРАН

Бирения корем го намери в ковачницата, Ходор трябваше да помогне с меховете на Микен.

– Милорд принце, майстерът ви вика в кулата. Пристигнала е птица от краля.

– От Роб? – Бран толкова се възбуди, че не дочака Ходор, а се остави Бирения корем да го отнесе по стълбите. Беше едър, макар и не колкото Ходор и не толкова силен. Докато стигнат върха на майстерската кула, беше почервенял и пухтеше. Рикон ги беше изпреварил, както и двамата Уолдър Фрей.

Майстер Лувин отпрати Бирения корем и затвори вратата.

– Господа – заговори той мрачно, – получихме послание от Негова милост, с добри новини, както и с лоши. Той е спечелил голяма победа на запад, разбил е армия на Ланистър на едно място, наречено Волско кръстовище, и освен това е завзел няколко замъка. Пише ни от Ашемарк, бившата крепост на дома Марбранд.

Рикон дръпна халата на майстера.

– Роб ще се върне ли у дома?

– Боя се, че все още не. Тепърва му предстоят битки.

– Лорд Тивин ли е победил? – попита Бран.

– Не – каза майстерът. – Сир Стафорд Ланистър е командвал вражеската войска. Посечен е в битката.

Бран никога не беше чувал за този сир Стафорд Ланистър. Усети, че е съгласен с Големия Уолдър, когато той каза:

– Важен е само лорд Тивин.

– Кажи на Роб, че искам да се върне у дома – каза Рикон. – Той може да си върне и вълка, и мама и татко. – Макар да знаеше, че лорд Едард е мъртъв, понякога Рикон забравяше... съзнателно, както подозираше Бран. Малкият му брат беше толкова опърничав, колкото можеше да е само едно четиригодишно момче.

Бран се зарадва на победата на Роб, но в същото време изпита и безпокойство. Помнеше какво му каза Оша в деня, когато брат му поведе армията си от Зимен хребет. „Не тръгва по верния път“, беше настояла дивачката.

– Колкото и да е тъжно, никоя победа не е без цена. – Майстерът се обърна към двамата Уолдър. – Господа, вашият чичо сир Стеврон Фрей

е сред онези, които са загубили живота си при Волско кръстовище. Роб пише, че е получил рана в битката. Сметнали са, че не е сериозна, но след три дни издъхнал в палатката си, докато спял.

Големия Уолдър сви рамене.

– Ами той беше много стар. На петдесет и шест, мисля. Твърде стар за битки. Все казваше, че е уморен.

Малкия Уолдър изрева от радост.

– Уморен да чака дядо ни да умре, искаш да кажеш. Значи ли това, че сега наследникът е сир Емон?

– Не ставай глупав – каза братовчед му. – Синовете на първия син са преди втория син. Сир Риман е следващият поред, а после са Едвин, Уолдър Черния и Петир Пъпката. А после е Егон и неговите синове.

– Риман също е стар – каза Малкия Уолдър. – Бас държа, че вече минава четиридесетте. И има болен корем. Мислиш ли, че той ще стане владетелят?

– Аз ще съм владетел. Дали той ще е преди мен, не ми пука.

Майстер Емон ги скастри.

– Трябва да се засрамите, господа. Къде ви е скръбта? Умрял е ваш чичо.

– Да – кимна Малкия Уолдър. – Много ни е мъчно.

Хич не им беше мъчно обаче. На Бран чак му прилоша. „Вкусът на това блюдо им хареса повече, отколкото на мен.“ Помоли майстер Лу-вин да го извини.

– Добре. – Майстерът дрънна звънчето за помощ. Ходор сигурно беше много зает в конюшните. Дойде Оша. Тя обаче беше по-силна от Бирения корем, вдигна с лекота Бран и го понесе надолу по стъпалата.

– Оша – попита я Бран, докато минаваха през двора. – Знаеш ли пътя на север? Към Вала... и дори отвъд него?

– Пътят е лесен. Гледаш за Ледения дракон и следваш синята звезда в окото на Конника. – Отвори вратата със задник и се заизкачва по витите стълби.

– И там все още има великани, и... останалото... Другите, и горски чеда също?

– Великаните съм ги виждала, за чедата съм чувала приказки, а белите бродници... защо искаш да знаеш?

– Ти виждала ли си някога триока врана?

– Не – засмя се тя. – И не искам да видя. – Оша отвори с ритник вратата на спалнята му и го сложи на стола до прозореца, за да може да гледа надолу към двора.

Сякаш само няколко пъти вдиша и издиша, след като тя излезе, и ето, че вратата се отвори отново и Джойен Тръстиката влезе неканен със сестра си Мийра.

– Чули сте за птицата? – попита Бран. Момчето кимна. – Не беше вечеря, както каза. Беше писмо от Роб, но...

– Зелените сънища понякога добиват странни форми – сподели Джойен. – Истината в тях не винаги се разбира лесно.

– Каж ми за лошото, което си сънувал – каза Бран. – Лошото, което идва към Зимен хребет.

– Милорд принцът вярва ли ми вече? Ще повярва ли на думите ми, колкото и странно да прозвучат в ушите му?

Бран кимна.

– Морето идва.

– Морето?!

– Сънувах, че морето е обкръжило целия Зимен хребет. Видях черни вълни да се блъскат в порти и кули, а после солената вода преля стените и изпълни замъка. Удавници се носеха из двора. Когато го сънувах първия път, още в Сива вода, не знаех лицата им, но сега ги знам. Бирения корем е единият, стражът, дето извика имената ни на пира. Септонът ви е сред тях. Ковачът ви също.

– Микен? – Бран се обърка. – Но морето е на хиляди и хиляди левги отгук, а стените на Зимен хребет са толкова високи, че не би могло да ги прехвърли дори да дойде.

– В мрака на нощта соленото море ще прелее през тези стени – каза Джойен. – Видях мъртъвците, подути и издавени.

– Трябва да им го кажем – каза Бран. – На Бирения корем и на Микен, на септон Чайл. Да им кажем да не се давят.

– Това няма да ги спаси – отвърна момчето в зелено.

Мийра пристъпи до стола при прозореца и сложи ръка на рамото му.

– Няма да ти повярват, Бран. Както ти не повярва.

Джойен седна на леглото на Бран.

– Каж ми ти какво сънуваш.

Боеше се, дори и сега, но се беше заклел да го сподели с тях, а всеки Старк държеше на клетвата си.

– Различни са – бавно заговори той. – Има и вълчи сънища, но те не са толкова лоши, колкото другите. Тичам, ловя и убивам катерици. А има и сънища, в които враната идва и ми казва да летя. Понякога и дървото е в тези сънища, зове ме по име. Това ме плаши. Но най-лошите

сънища са когато падам. – Погледна отчаян надолу към двора. – Никога дотогава не бях паднал. Когато се катерех, имам предвид. Стигал съм навсякъде, горе по покривите и по стените, хранех враните в Изгорялата кула. Мама се боеше, че ще падна, но знаех, че никога няма да падна. Но паднах и сега, когато сънувам, винаги падам.

Мийра го стисна за рамото.

– Това ли е всичко?

– Така мисля.

– Варг – каза Джойен Тръстиката.

Бран го погледна ококорено.

– Какво?

– Варг. Менящ формата си. Получовек, полужвар. Така ще те нарекат, ако чуят за вълчите ти сънища.

Имената отново го изплашиха.

– Кой ще ме нарече така?

– Собствените ти хора. От страх. Някои ще те намразят, като разберат какво си. Някои дори ще се опитат да те убият.

Баба Нан понякога им беше разправяла страшни истории за полузверове и същества, менящи формата си. В приказките ѝ те винаги бяха лоши.

– Аз не съм такъв – каза Бран. – Не съм. Това са само сънища.

– Вълчите сънища не са истински сънища. Докато още си буден, стискаш очи, но когато се унесеш, то се разтваря и душата ти намира другата си половина. Силата е в теб.

– Не го искам. Искам да бъда рицар.

– Искаш да си рицар. Но си варг. Не можеш да го промениш, Бран, не можеш нито да го отречеш, нито да го изтласкаш. Ти си крилатият вълк, но никога няма да полетиш. – Джойен стана и се приближи до прозореца. – Освен ако не отвориш окоето си. – Събра двата си пръста и чукна силно Бран по челото.

Когато вдигна ръка към мястото, Бран напипа само гладка кожа. Никакво око нямаше там, дори затворено.

– Как мога да го отворя, като го няма?

– Няма да намериш окоето с пръстите си, Бран. Трябва да търсиш със сърцето си. – Джойен се взря в лицето на Бран със странно зелените си очи. – Или се боиш?

– Майстер Лувин твърди, че в сънищата няма нищо, от което да се страхува човек.

– Има – каза Джойен.

– Какво?

– Миналото. Бъдещето. Истината.

Оставиха го по-объркан отпреди. Щом остана сам, Бран се опита да отвори третото си око, но не знаеше как. Колкото и да мръщеше чело и да го почукваше, не можеше да забележи някаква разлика. През следващите няколко дни се опита да предупреди другите за видяното от Джойен, но не стана както искаше. Микен реши, че е много смешно.

– Морето значи? Че то аз винаги съм искал да видя морето. Ама все не съм стигал до него. Значи то щяло да дойде при мене, а? Богове милостиви, да си прави толкова труд заради един беден ковач.

– Боговете ще ме вземат, когато те решат – кротко каза септон Чайлд, – макар да не мисля, че е възможно да се удавя, Бран. Израснал съм на брега на Бели нож, знаеш. Много добър плувец съм.

Бирения корем беше единственият, който се стресна от предупреждението. Отиде да поговори с Джойен и оттогава престана да се къпе и отказваше да се приближава до кладенеца. Накрая така замириса, че шестима от другите стражи го хвърлиха в казан с гореща вода и го изтъркаха здраво, а той пищеше, че щели да го удавят, както казал жабешкото момче. След което се въсеше всеки път, щом срещнеше Бран или Джойен из двора, и мърмореше под нос.

Няколко дни след банята на Бирения корем сир Родрик се върна в Зимен хребет с пленника си, дебел млад мъж с пълни влажни устни и дълга коса, който миришеше на нужник, по-лошо дори от Бирения корем преди къпането.

– Вонята му викат – каза Ливадата, когато Бран го попита кой е. – Истинското му име така и не чух. Служил е при копелето на Болтън и му е помогнал да убие лейди Рогов лес, така разправят.

Самото копеле беше загинало, научи Бран на вечеря. Хората на сир Родрик го бяха хванали в Рогов лес да върши нещо ужасно (Бран не беше сигурен какво точно, но изглежда, беше нещо, което се върши без дрехи) и го простреляли със стрели, докато се опитвал да яхне коня си и да избяга. Но за лейди Рогов лес закъснели много. След сватбата им Копелето я заключил в една кула и отказал да ѝ дава храна. Бран чу мъжете да разправят, че когато сир Родрик разбил вратата, я заварил с окървавена уста и изхапани пръсти.

– Чудовището ни насади на тръни – каза старият рицар на майстер Лувин. – Харесва ли ни, или не, но лейди Рогов лес беше негова жена. Накарал я да изрече клетвите както пред септон, така и пред дърво на сърцето, и още същата нощ легнал с нея пред свидетели. Подписала е,

че го обявява за наследник, и го е подпечатала с печата си.

– Клетви, дадени под острието на меча, не са валидни – възрази майстерът.

– Но Рууз Болтън може да не се съгласи. Особено след като става дума за толкова земя. – Сир Родрик изглеждаше отчаян. – Да можех и на тоя негов слуга да му клъцна главата, с господаря си са един дол дренки. Но се боя, че трябва да го оставя жив, докато Роб не се върне. Той е единственият свидетел на безчинствата на Копелето. Може би като лорд Болтън чуе разказа му, ще се откаже от претенциите си, но сега и рицарите на Мандърли се избиват с хората на Дредфорт в горите на Рогов лес, а нямам толкова сила, че да ги спра. – Старият рицар се обърна в стола си и изгледа сурово Бран. – А вие какви сте ги вършили тук, докато ме нямаше, милорд принце? Заповядвате на стражите ни да не се къпят? Като Вонята ли искате да замиришат?

– Морето идва тук – каза Бран. – Джойен го е видял в зелен сън. Бирения корем ще се удави.

Майстер Лувин подръпна веригата на шията си.

– Тръстиковото момче вярва, че вижда бъдещето в сънищата си, сир Родрик. Говорих на Бран за несигурността на такива пророчества, но ако трябва да се каже истината, наистина стават лоши неща по Каменния бряг. Нашественици с дълги кораби плячкосват рибарските села. Палят и насилват. Леобалд Толхарт е изпратил племенника си Бенфред да се разправи с тях, но очаквам, че ще побягнат на корабите си и ще се махнат веднага щом видят въоръжени мъже.

– Тъй. И ще ударят на друго място. Другите да ги вземат тия страховливици. Хич нямаше да посмеят, както и Копелето на Болтън, ако главната ни сила не беше на хиляда левги оттук. – Сир Родрик погледна Бран. – Какво още ти каза оная момък?

– Каза, че водата ще прехвърли стените ни. Видял е Бирения корем удавен, а също и Микен и септон Чайл.

Сир Родрик се намръщи.

– Е, ако стане тъй, че се наложи сам да тръгна срещу тях, няма да взимам Бирения корем. Мен не ме е видял удавен, нали? Не? Добре.

Като чу това, Бран се покуражи. „Може би няма да се удавят все пак – помисли си. – Ако стоят надалече от морето.“

Мийра се съгласи с него няколко часа по-късно, когато двамата с Джойен навестиха Бран в стаята му да поиграят на играта с плочки, но

брат й поклати глава.

– Нещата, които виждам в зелени сънища, не могат да се променят.

Това ядоса сестра му.

– Защо боговете ще ни пращат предупреждение, ако не можем да го чуем и да променим онова, което предстои?

– Не знам – тъжно каза Джойен.

– Ако ти беше на мястото на Бирения корем, сигурно щеше да скочиш в кладенеца и да се свършва! Той трябва да се бори, и Бран също.

– Аз ли? – Бран изведнъж се уплаши. – Защо трябва да се боря? И аз ли ще се удавя?

Мийра го погледна гузно.

– Не трябваше да го казвам...

Той разбра, че крие нещо.

– Мен виждал ли си ме в зелен сън? – попита той с безпокойство Джойен. – Удавен ли бях?

– Удавен – не. – Джойен заговори така, сякаш всяка дума го нараняваше. – Сънувах мъжа, който дойде днес, онзи, дето му викат Вонята. Ти и брат ти лежахте мъртви в краката му, а той дереше лицата ви с един дълъг червен нож.

Мийра скочи.

– Ако сляза в тъмницата, ще забия копие право в сърцето му. Как ще може да убие Бран, ако е мъртъв?

– Тъмничарите ще те спрат – каза Джойен. – Стражите. А ако им кажеш защо искаш да го убиеш, изобщо няма да ти повярват.

– И аз си имам пазачи – припомни им Бран. – Бирения корем, Тим Пъпчивия, Ливадата и останалите.

Очите на Джойен бяха пълни с жалост.

– Няма да могат да го спрат, Бран. Не можах да разбера защо, но видях края. Видях теб и Рикон в криптите ви, долу в тъмното, с всички мъртви крале и техните каменни вълци.

„Не – помисли Бран. – Не.“

– Ако се махна оттук... в Сива вода, или при враната, някъде далече, където да не може да ме намери...

– Все едно. Сънят беше зелен, Бран. А зелените сънища не лъжат.

ТИРИОН

Варис стоеше над мангала и грееше меките си длани.

– Изглежда, Ренли е убит по най-жесток начин наред огромната си армия. Гърлото му е било срязано от ухо до ухо с меч, който е преминал през стоманата и костта като през сирене.

– От чия ръка е убит? – запита Церсей.

– Хрумвало ли ви е някога, че многото отговори са равностойни на никакъв отговор? Моите осведомители не винаги са толкова високопоставени, колкото би ни се искало. Когато един крал умре, слуховете никнат като гъби на тъмно. Според един коняр Ренли бил заклан от рицар на собствената му Гвардия на дъгата. Една перачка твърди, че Станис се промъкнал в ядрото на братовата му войска с магическия си меч. Няколко войници са убедени, че жена е извършила ужасното деяние, но си противоречат за името на жената. Девица, чиято любов Ренли отхвърлил, твърди един. Лагерна повлекана, взета да му достави удоволствие в навечерието на битката, казва втори. Третият намеква, че е възможно да е самата лейди Кейтлин Старк.

Кралицата не остана доволна.

– Трябва ли да ни губиш времето с всеки слух, който глупците разправят?

– Вие ми плащате добре за тези слухове, кралице.

– Плащаме ти за истината, Варис. Запомни го, иначе този малък съвет може да стане още по-малък.

Варис се изкиска нервно.

– Както сте тръгнали, вие с вашия благороден брат скоро ще оставите Негова милост без никакъв съвет.

– Смя да кажа, че кралството би могло да преживее и с няколко съветници по-малко – каза с усмивка Кутрето.

– Скъпи ми, скъпи Петир – закима Варис, – не се ли безпокоите, че вашето име може да е следващото в списъчето на Ръката?

– Преди вас ли, Варис? Не бих могъл да мечтая за това.

– Може пък да станем братя на Вала заедно. – Варис се изкикоти.

– По-скоро, отколкото би ти харесало, евнух такъв, ако следващите ти думи не съдържат нещо полезно. – Ако се съдеше по погледа й, Церсей беше готова да кастрира Варис отново.

– Това да не е някаква уловка? – попита Кутрето.

– Ако е така, значи е изключително хитра уловка – каза Варис. – Мен определено ме хвана в клопката си.

– Джоф ще се разочарова – каза Тирион. – Толкова хубав кол пазеше за главата на Ренли. Но чието и да е деянието, трябва да приемем, че зад него стои Станис. Ясно е, че той печели. – Новината не му харесваше; беше разчитал братята Баратеон да се изтощят един друг в кървава битка. Лакътят му, където го беше фраснал онзи боздуган, пулсираше. Случваше се понякога при влажно време. Стисна го, макар и без полза, с ръка и попита: – Какво е станало с войската на Ренли?

– По-голямата част от пехотата му остава при Горчив мост. – Варис седна на масата. – Повечето лордове, които тръгнаха с лорд Ренли към Бурен край, са преминали със знамената и мечовете си на страната на Станис, с цялата си конница.

– Водени от Флорент, обзалагам се – каза Кутрето.

Варис му хвърли превзета усмивка.

– И ще спечелите, милорд. Лорд Албстер всъщност пръв е прегънал коляно. Мнозина са го последвали.

– Мнозина – натърти Тирион, – но не всички?

– Съвсем не – съгласи се евнухът. – Не и Лорас Тирел, нито Рандил Тарли, нито Матис Роуан. А и Бурен край не се е предал. Сир Кортни Пенроуз държи замъка в името на Ренли и няма да повярва, че суверенът му е мъртъв. Настоява да види тленните останки преди да отвори портите си, но изглежда, тялото на Ренли е изчезнало неясно как. Отмъкнато, най-вероятно. Една пета от рицарите на Ренли са напуснали със сир Лорас, вместо да коленичат пред Станис. Казват, че Рицарят на цветята полудял, когато видял трупа на своя крал, и посякъл трима от стражите на Ренли в гнева си, сред които Емон Квай и Робар Ройс.

„Жалко, че е спрял на тази скромна цифра“ – помисли Тирион.

– Сир Лорас най-вероятно се е отправил към Горчив мост – продължи Варис. – Сестра му е там, кралицата на Ренли, и освен това много войници, които изведнъж се оказват без крал. Чия страна ще вземат сега? Щекотлив въпрос. Много от тях служат на владетели, които останаха в Бурен край.

Тирион се наведе над масата.

– Струва ми се, че тук има шанс за нас. Спечелваме Лорас Тирел за каузата ни и лорд Мейс Тирел със знаменосците си може също да се присъедини към нас. Може да са заклели мечовете си на Станис засега, но едва ли го обичат, иначе щяха да са с него от самото начало.

– С това обичта им към нас става ли по-голяма? – запита Церсей.

– Едва ли – каза Тирион. – Ясно е, че обичаха Ренли, но Ренли е мъртъв. Сигурно можем да им предложим добри и достатъчни основания да предпочетат Джофри пред Станис... но само ако се задействаме бързо.

– Какви основания смяташ да им дадеш?

– Златни основания – веднага предложи Кутрето.

Варис цъкна с език.

– Скъпи ми Петир, вие, разбира се, не допускате, че тези горди владетели и благородни рицари могат да се купят като пилета на пазара.

– Били ли сте напоследък по пазарите ни, лорд Варис? – попита Кутрето. – Смея да твърдя, че ще ви е по-лесно да купите лорд, отколкото пиле. Разбира се, лордовете кудкудякат по-гордо от пилетата и се мусят, ако им предложиш жълтици като търговец, но рядко отхвърлят дарове... почести, земи, замъци...

– Подкупите могат да склонят част от по-дребните владетели – каза Тирион, – но в никакъв случай Планински рай.

– Вярно е – призна Кутрето. – Ключът тук е Рицарят на цветята. Мейс Тирел има двама по-големи синове, но Лорас винаги е бил любимецът му. Ако спечелите него, Планински рай е ваш.

„Да“ – помисли Тирион.

– Изглежда, трябва да се поучим от покойния лорд Ренли. Можем да спечелим съюза на Тирел, както го направи той. С женитба.

Варис схвана най-бързо.

– Смятате да ожените Джофри за Марджери Тирел.

– Да. – Младата кралица на Ренли беше на не повече от петнадесет, доколкото помнеше... по-голяма от Джофри, но две-три години не бяха нищо, толкова беше чистичко и спретнато, почти го вкусваше.

– Джофри е сгоден за Санса Старк – възрази Церсей.

– Брачните договори могат да се прекратят. Каква е ползата да женим краля за дъщерята на един мъртъв предател?

– Можете да изгъкнете на Негова милост, че домът Тирел е много по-богат от Старките и че за Марджери се говори, че е хубава... и добра в леглото освен това – каза Кутрето.

– Да – каза Тирион, – на Джоф това би трябвало да му хареса.

– Синът ми е твърде малък, за да го интересуват подобни неща.

– Така ли мислиш? – попита Тирион. – Той е на тринайсет, Церсей.

На същата възраст аз се ожених.

– И посрами всички ни. Джофри е направен от по-фина тъкан.

– Толкова фина, че накара сир Борос да съдере роклята на Санса.

– Беше се ядосал на момичето.

– Ядосал се беше и предната вечер на готварчето, че разля супата, но не го съблече гол.

– Тук не ставаше въпрос за разлята супа...

„Не, тук ставаше въпрос за хубави цици.“ След онази случка в двора Тирион беше обсъдил с Варис дали не могат уредят Джофри да посети дома на Чатая. Надяваше се, че вкусът на медаца ѝ ще подслади малко хлапака. Можеше дори благодарност да изпита, боговете да не дават дано, но Тирион нямаше нищо против малко благодарност от страна на своя суверен. Но трябваше да се уреди тайно, разбира се. Най-трудната част беше да го отделят за малко от Хрътката.

– Кучето все върви по петите му – беше изтъкнал той пред Варис, – но всички хора спят. А някои освен това играят комар, ходят по курви и навествават кръчми.

– И Хрътката ги прави тези неща, ако това е въпросът ви.

– Не – каза Тирион. – Въпросът ми е кога.

Варис опря пръст на меката си буза и се усмихна загадъчно.

– Милорд, някой по-подозрителен от мен би си помислил, че искате да разберете кога Сандор Клегейн не пази крал Джофри, за да може полесно да се навреди на момчето.

– Вие, разбира се, ме познавате добре, лорд Варис – каза Тирион. – Искам само Джофри да ме заобича.

Евнухът му беше обещал да обмисли. Войната обаче си имаше свои изисквания и ритуалът с възмъжаването на Джофри трябваше да почака.

– Ти несъмнено познаваш сина си много по-добре от мен – насили се той да признае на Церсей, – но все пак има много неща да се кажат в полза на този брак с Тирел. Той може да се окаже единственото средство Джофри да преживее достатъчно дълго, за да дочака първата си брачна нощ.

Кутрето го подкрепи.

– Момичето на Старк не предлага на Джофри нищо освен тялото си, колкото и сладко да е. Марджери Тирел му носи петдесет хиляди меча и цялата мощ на Планински рай.

– Наистина. – Варис сложи меката си длан на ръкава на кралицата. – Вие притежавате майчинско сърце и аз съм убеден, че Негова милост обича сладката си годеница. Но кралете трябва да се научат да поставят нуждите на страната над личните си страсти. Казвам, че това предложение трябва да се направи.

Кралицата дръпна ръката си.

– Ако бяхте жени, нямаше да говорите така. Колкото и да ме убеждавате, господа, Джофри е твърде горд, за да се задоволи с трохите, оставени от Ренли. Никога няма да се съгласи.

Тирион сви рамене.

– Когато след три години кралят навърши пълнолетие, може да оттегли съгласието си, ако поиска. Но дотогава ти си негов регент, а аз – неговата Ръка, и той ще се ожени за тази, за която ние му кажем да се ожени. С трохи или без трохи.

Колчанът на Церсей беше празен.

– Предлагайте тогава. Но боговете да ви пощадят, ако Джоф не хареса това момиче.

– Толкова съм доволен, че се споразумяхме – каза Тирион. – Е, кой от нас да замине за Горчив мост? Трябва да се доберем до сир Лорас с предложението си преди кръвта му да е охладняла.

– Смяташ да изпратиш някой от съвета?

– Не мога да очаквам, че Рицарят на цветята ще преговаря с Брон или Шага, нали? Тирелите са горди.

Сестра му естествено побърза да извърти ситуацията в своя полза.

– Сир Джейслин Байуотър е от знатен род. Прати него.

Тирион поклати глава.

– Трябва ни някой, който да е способен на повече, вместо само да повтори думите ни и да донесе отговора. Нашият посланик трябва да говори от името на краля и съвета, и да уреди работата бързо.

– Ръката говори с гласа на краля. – Светлината от свещите блесна с диво зелено в очите на Церсей. – Ако пратим теб, Тирион, ще е все едно, че е отишъл самият Джофри. Кой по-добре би се справил? Ти боравиш с думите толкова умело, колкото Джайм с меча.

„Толкова ли бързаш да ме разкараш от града, Церсей?“

– Много си мила, сестро, но на мен ми се струва, че майката на едно момче е по-подходяща за уреждане на брака му от някой от вуйчовците му. А и ти имаш дарба да печелиш приятели, на каквато аз никога не бих могъл да се надявам.

Очите ѝ се присвиха.

– Джоф има нужда да съм до него.

– Ваша милост, милорд Ръка – намеси се Кутрето, – кралят има нужда и от двама ви. Позволете аз да отида.

– Ти? – „Какво ли цели да спечели с това?“

– Аз съм от кралския съвет, но нямам кралска кръв, така че от мен добър заложник не става. Със сир Лорас се разбирахме добре, когато

беше в двора, и не съм му давал поводи да ме мрази. Мейс Тирел също няма поводи да ме мрази, доколкото знам, а се лаская от мисълта, че не съм съвсем неопитен в преговорите.

„Хвана ни.“ Тирион не вярваше на Петир Белиш и никак не му се искаше да го изпуска от очите си, но оставаше ли му някакъв избор? Трябваше да е или Кутрето, или самият той, а той знаеше много добре, че ако напусне Кралски чертог дори за ден, всичко, което бе успял да постигне, щеше да се провали.

– Между нас и Горчив мост се водят битки – предупреди той. – И бъдете сигурен, че лорд Станис ще разпрати собствените си пастири да събират пръсналите се агънца на брат му.

– От пастири никога не съм се боял. Но овцете ме безпокоят. Все пак предполагам, че един приличен ескорт ще е достатъчен.

– Мога да заделя сто златни плаща – каза Тирион.

– Петстотин.

– Триста.

– И още четиридесет-петдесет рицари с техните скуайъри. Ако пристигна без рицарска опашка, Тирелите ще решат, че съм дребна риба.

Беше съвсем вярно.

– Съгласен.

– Ще взема с мен Ужаса и Лигльото, след това ще ги пратя на лорд баща им. Жест на добра воля. Пакстър Редвин ни трябва, той е стар приятел на Мейс Тирел и също е много могъщ.

– И изменник – заяви кралицата. – Арбор щеше да мине към Ренли с всички останали, само че Редвин знаеше много добре, че палетата му съяха да пострадат.

– Ренли е мъртъв, ваша милост – подчерта Кутрето, – а нито Станис, нито лорд Пакстър ще забравят някога как галерите на Редвин затвориха морето при обсадата на Бурен край. Върнем ли двамата близнаци, имаме шанс да спечелим обичта на Редвин.

Церсей не бе убедена.

– Другите да му вземат обичта, аз искам мечовете и платната му. Да държим здраво тези близнаци е най-добрият начин да сме сигурни, че ще ги имаме.

Тирион предложи отговора.

– Тогава да върнем сир Хобър в Арбор и да задържим сир Хорас тук. Лорд Пакстър е достатъчно умен да разгадае намека, според мен.

Предложението се прие без възражения, но Кутрето не беше

свършил.

– Ще ни трябват коне. Бързи и здрави. При тези сражения ще е трудно да ги подменяме. Прилично количество злато също ще трябва, за даровете, за които споменахме.

– Вземи колкото трябва. Ако градът падне, Станис бездруго ще прибере всичко.

– Ще ми трябват писмени пълномощия. Документ, който да убеди Мейс Тирел, че имам всички права и власт да преговарям с него за този брак, както и за всички други споразумения, които може да се наложат, и да подписвам обвързващи споразумения от името на краля. Трябва да се подпише от Джофри и всички членове на съвета и да носи печатите на всички ни.

Тирион помръдна неловко в стола си.

– Готово. Това ли е всичко? Напомням ви, пътят оттук до Горчив мост ще е доста дълъг.

– Ще тръгна още призори. – Кутрето стана. – Вярвам, че когато се върна, кралят ще се погрижи да бъда подходящо възнаграден за храбрите ми усилия за неговата кауза, нали?

Варис се изкиска.

– Джофри е толкова благодарен суверен, че съм сигурен, че няма да останете недоволен, храбри милорд.

Кралицата беше по-пряма.

– Какво искаш, Петир?

Кутрето погледна Тирион с лукава усмивка.

– Ще трябва да помисля. Несъмнено ще измисля нещо. – Удостои ги с елегантния си поклон и напусна с такова безгрижие, сякаш излизаше от някой от бардаците си.

Тирион хвърли поглед през прозореца. Мъглата навън беше толкова гъста, че не можеше да се види дори стената от другата страна на двора. Само няколко смътни светлини прозираха в тази сивота. Лош ден за път. Никак не завиждаше на Петир Белиш.

– Няма да е зле да ги напишем тези документи. Лорд Варис, поръчайте да донесат пергамент и перо. И някой ще трябва да събуди Джофри.

Все още беше сиво и тъмно, когато заседанието най-после приключи. Варис заситни сам към изхода, меките му пантофи зашушнаха по пода. Двамата Ланистър се задържаха при вратата.

– Как върви веригата ти, братко? – попита кралицата, докато сир Престън закопчаваше сребристия, подплатен с катерича кожа плащ на

раменете й.

– Брънка по брънка – расте. Трябва да сме благодарни на боговете, че сир Кортни Пенроуз е толкова опърничав. Станис никога няма да тръгне на север, ако Бурен край остане незавзет в тила му.

– Тирион, зная, че не винаги сме съгласни в политическите дела, но изглежда, не съм била права за теб. Не си чак толкова голям глупак, колкото си мислех. Всъщност си давам сметка, че помагаш много. За което ти благодаря. Трябва да ми простиш, ако съм ти говорила грубо в миналото.

– Нима? – Той сви рамене и се усмихна. – Мила сестрице, не си ми казвала нищо, което да изисква прошка.

– Днес, искаш да кажеш? – Двамата се засмяха... и Церсей се наведе и лепна бърза целувка на челото му.

Той онемя от изненада и му остана само да я изгледа, докато се отдалечаваше по коридора със сир Престън от лявата ѝ страна.

– Умът ли съм си загубил, или сестра ми наистина току-що ме целуна? – попита той Брон, след като си отидоха.

– Толкова ли беше сладко?

– Беше... неочаквано. – Церсей се държеше странно напоследък и това много безпокоеше Тирион. – Мъча се да си спомня кога за последен път ме е целувала. Едва ли съм бил на повече от шест-седем. Джайм я беше накарал.

– Най-после е забелязала чара ти.

– Не – каза Тирион. – Просто мъти нещо. Гледай да разбереш какво е, Брон. Знаеш, че мразя изненадите.

ТЕОН

Теон изтри хрчката от бузата си с опакото на ръката си.

– Роб ще те изкорми, Грейджой – изкрещя Бенфред Толхарт. – Ще нахрани вълка си с предателскототи сърце, овчи дръндер.

Гласът на Ерон Мокра коса срязва оскърбленията като меч сирене.

– Убий го веднага!

– Първо трябва му задам няколко въпроса – каза Теон.

– Майната им на въпросите ти! – Бенфред висеше окървавен и безпомощен между Стиг и Верлаг. – Ще се задавиш с тях преди да си изтъръгнал отговорите ми, страхливецо. Предател!

Чичо Ерон беше неумолим.

– Щом плюе на теб, той плюе на всички нас. Плюе на Удавения бог. Трябва да умре.

– Баща ми възложи на мен командването тук, чичо.

– А мен изпрати да те съветвам.

„И да ме следиш.“ Теон не смееше да изостря отношенията с чичо си. Да, командването беше негово, но хората му имаха вяра повече в Удавения бог, отколкото в него и ги беше страх от Ерон Мокра коса. „Не мога да ги виня за това.“

– Главата ще ти хвъркне за това, Грейджой. Враните ще изкълват очите ти. – Бенфред се опита да го заплюе отново, но на устата му излезе само кръв. – Другите да го чукат мокрия ви бог.

„Ти се изплю на живота си, Толхарт“ – помисли Теон и каза:

– Стиг, накарай го да млъкне.

Смъкнаха Бенфред на колене. Верлаг съдра заешката кожа от колана му и я натика в зъбите му, за да спре да крещи. Стиг измъкна брадвата си.

– Не – заяви Ерон Мокра коса. – Трябва да се даде на бога. По древния обичай.

„Има ли значение? Мъртвият си е мъртъв.“

– Дайте го тогава.

– Ти също ще дойдеш. Ти командваш тук. Приношението трябва да е от теб.

– Ти си жрецът, чичо, бога го оставям на теб. Бъди така добър да оставиш за мен битките.

Махна с ръка и Верлаг и Стиг повлякоха пленника си към брега.

Ерон Мокра коса изгледа с укор племенника си и тръгна след тях. Щяха да слязат на каменистия бряг и да удавят Бенфред Толхарт в солената вода. По стария обичай.

„Сигурно е проява на милост“, каза си Теон, докато крачеше в обратна посока. Стиг не беше най-опитният палач, а вратът на Бенфред беше дебел като на бик, мускулест и тлъст. „Закачах го за това само за да видя колко ще се ядоса“ – спомни си той. Беше... колко, преди три години? Когато Нед Старк пое към Тореново тържище да се види със сир Хелман. Теон го бе придружил и прекара два дни и две нощи в компанията на Бенфред.

Чуваше дрезгавите гласове на победата зад завоя на пътя, където се бе разиграла битката... стига да можеше човек да го нарече „битка“. „По-скоро клане на овце, ако трябва да сме честни. Овце в желязна козина, но все пак овце.“

Покачи се на купчината камъни и огледа низината с мъртъвците и умиращите коне. Конете имаха по-добра съдба. Тимор и братята му бяха събрали непострадалите в битката животни, а Урцен и Лорен Черния доубиха ранените, които не можеха да се спасят. Останалите му хора обираха труповете. Гевин Харлоу коленичи на гърдите на един мъртвец и отсече пръста му да вземе пръстен. „Плаща желязната цена. Баща ми щеше да одобри това.“ Теон помисли дали да не потърси телата на двамата, които бе посякъл сам, и да види какви ценности може да вземе от тях, но само от мисълта му загорча на устата. Можеше да си представи какво щеше да каже Едарт Старк. Макар че и тази мисъл го ядоса. „Старк е мъртъв и гние, за мен е нищо“.

Старият Ботли, когото наричаха „Рибешкия мустак“, седеше намръщен до купчината си с плячка, докато тримата му синове трупаха още и още. Един от тях се дърлеше с дебелака Тодрик, който се шляеше между труповете с рог с ейл в едната ръка и брадва в другата, заметнат с плащ от бяла лисича кожа, леко зацапана от кръвта на доскорошния си притежател. „Пиян е“, реши Теон. Казваха, че в древността желязните мъже често се напивали с кръвта на битката и толкова освирепявали, че не изпитвали болка, нито страх от врага, но това сега си беше чисто пиянство.

– Векс, лъкът и колчанът ми. – Момчето притича и му ги донесе. Теон изви лъка и изпъна тетивата, когато Тодрик срита малкия Ботли и го заля с ейл в очите. Рибешкия мустак скочи от мястото си и изруга, но Теон беше по-бърз. Прицели се в ръката, държаща рога за пиене. Надяваше се да стреля така, че изстрелът му да се превърне в легенда, но

Тодрик обърка всичко, като залитна на една страна, и стрелата го улучи в корема.

Плячкаджиите спряха и го зяпнаха. Теон свали лъка.

– Казах, никакво пиянство и никакво дърлене за плячка. – Тодрик беше паднал на колене и издъхваше. – Ботли, довърши го. – Рибения мустак и синовете му побързаха да се подчинят. Срязаха гърлото на Тодрик – той вяло изрита, – след което му взеха плаща, пръстените и оръжията още преди да е умрял.

„Сега поне знаят, че като кажа нещо, не си поплювам.“ Макар лорд Бейлон да му беше дал командването, Теон знаеше, че част от хората му виждат едно мекушаво момче от зелените земи, щом го погледнат.

– Някой друг да е жаден? – Никой не отговори. – Добре. – Срита падналото знаме на Бенфред, стиснато в мъртвата ръка на скуайъра, който го беше носил. Под флага беше завързана заешка опашка. „Защо заешка опашка?“, беше се канил да попита, но когато го заплюха, забрави въпросите си. Хвърли лъка на Векс и закрачи обратно; спомни си колко възбуден беше след Шепнещия лес и се зачуди защо вкусът на сегашното не беше толкова сладък. „Толхарт, проклет горделив глупако, поне един съгледвач да беше пуснал напред.“

На идване се бяха шегували и дори пееха, трите дървета на Толхарт плющяха над тях, а зайчите кожи глупаво се развяваха на върховете на пиките им. Стрелците, скрити зад прещипа, бяха развалили песента с дъжд от стрели, а Теон лично поведе бойците си да довършат касапницата с ками, брадви и бойни чукове. Беше заповядал да пощадят предводителя им за разпит.

Само дете не беше очаквал, че ще е Бенфред Толхарт.

Когато Теон се върна при „Морска кучка“, бяха довели от плажа отпуснатото му тяло. Мачтите на дългите му кораби изпъкваха на синия небесен фон по плажната ивица. От рибарското селце бяха останали студени пепелища, от които замириса, щом дъждът заваля. Мъжете бяха избити, с изключение на неколцината, които Теон бе пуснал да избягат, за да отнесат вестта до Тореново тържище. Жените и щерките им ги взеха за солени жени, поне по-младите и хубавите. Бабичките и грозните просто ги насилиха и избиха, или ги взеха за робини – тези, които можеха да са полезни с нещо и които нямаше да им донесат главоболия.

Теон беше замислил тази атака – доведе корабите си до брега в хладния предутринен мрак и скочи от носа с дългата брадва в ръка да поведе хората си към спящото село. Вкусът на всичко това никак не му харесваше, но имаше ли някакъв избор?

Трижди проклетата му сестра в този момент плаваше на своя „Черен вятър“, сигурна, че ще завладее своя замък. Лорд Бейлон не бе позволил една дума да излезе от Железните острови за трупащия се флот и мръсната работа на Теон по Каменния бряг щеше да се припише на пирати и долни плячкаджии. Северняците нямаше да разберат истинската заплаха, докато чуковете им не удареха по Дълбоки лес и Рова на Кайлин. „А когато всичко свърши и спечелим, ще възпеят оная кучка Аша, а мен ще ме забравят, все едно че изобщо не ме е имало.“ Стига да го позволише.

Дагмър Ждрелото стоеше на високия извит нос на дългия си кораб, „Пиещата пяна“. Теон му беше възложил задачата да пази корабите – инак хората щяха да припишат победата на Дагмър, не на него. Някой по-горделив щеше да го приеме за оскърбление, но Ждрелото само се засмя.

– Денят е спечелен – подвикна отгоре Дагмър, – а ти не се усмихваш, момче. Живите трябва да се усмихват, щом мъртвите не могат. – Самият той се усмихна да му покаже как става. Гледката беше отвратителна. Под снежнобялата рошава коса Дагмър Ждрелото носеше най-грозния и дълбок белег, който Теон бе виждал, спомен от бравата, която едва не го беше убила като момче. Ударът беше разцепил челюстта му, разбил беше предните му зъби и го беше оставил с четири устни вместо две като на всеки друг. Рошава брада покриваше бузите и шията му, но космите не можеха да порастат по белега и затова лъскавата, напукана и сбръчкана кожа цепеше лицето му като черно дърво в снежно поле. – Чухме ги как пеят – каза старият воин. – Добра беше песента и пееха храбро.

– Пееха по-добре, отколкото се биха. Лютни щяха да им помогнат толкова, колкото пиките.

– Колко са жертвите?

– Нашите ли? – Теон сви рамене. – Само Тодрик. Убих го, защото беше пиян и се биеше за пляката.

– Някои се раждат, за да бъдат убити.

Някой по-дребен от него щеше да се бои да показва толкова страшна усмивка, но Дагмър се хилеше по-често и по-широко, отколкото лорд Бейлон през целия си живот.

С цялата си грозота, тази усмивка будеше стотици спомени. Теон често я беше виждал като момче, когато се мяташе на гърба на коня от някоя мъхната скала или хвърляше бравда, за да разцепи дървената мишена. Беше я виждал, когато блокираше замаха на меча на Дагмър,

когато целеше със стрела някоя рееща се високо чайка, когато хващаше кормилото и насочваше кораба през разпенените скали. „Усмивка ми се е повече от баща ми и Едард Старк, взети заедно.“ Дори Роб е трябвало да получи усмивка от него в деня, когато бе спасил Бран от онзи дивак, но вместо това само го сгълчаха, сякаш беше някой готвач, прегорил гозбата.

– Трябва да поговорим двамата, чичо – каза Теон. Дагмър не му беше истински чичо. Беше само заклет мъж с може би щипка от кръвта на Грейджой отпреди четири-пет поколения, и то откъм грешната страна на завивката. Въпреки това Теон винаги го беше наричал чичо.

– Че ела на палубата ми тогаз. – От Дагмър няма да чуеш „милорд“ и разни такива, не и докато стои на своята палуба. На Железните острови всеки капитан беше крал на борда на своя кораб.

Той се покачи на четири дълги крачки на палубата на „Пиешата пяна“ и Дагмър го поведе към тясната задна каюта. Там си напълни рог с кисиснал ейл и предложи на Теон същото, но той отказа.

– Не можахме да пленим достатъчно коне. Малко са, но ще трябва да се задоволя с колкото имам. Колкото по-малко мъже, толкова по-голяма слава, нали така.

– Че за какво са ти коне? – Като повечето железни мъже, Дагмър предпочиташе да се бие на корабна палуба. – Конете само ще ни осерат палубите и ще ни се пречатат.

– Да, ако плаваме – съгласи се Теон. – Но аз съм намислил друго.

Изгледа го предпазливо да види как ще го поеме. Без подкрепата на Ждрелото не можеше да се надява на успех. Командване или не, мъжете никога нямаше да го последват, ако му се противопоставеха и Ерон, и Дагмър, а да надвие киселия жрец изобщо не се надяваше.

– Лорд баща ти заповяда да опустошаваме брега, нищо повече. – Очите му, светли като морска пяна, изгледаха Теон изпод белите рунтави вежди. Неодобрение ли видя в тях, или искра на любопитство? Второто, по-скоро... надяваше се.

– Ти си човек на баща ми.

– Най-добрият, винаги съм бил. Не забравяй.

„Гордост – помисли Теон. – Горд е, трябва да използвам това, гордостта му може да е ключът.“

– Няма друг като теб на Железните острови, толкова опитен с копие и меч.

– Много дълго те нямаше, момче. Когато замина, беше точно както казваш, но вече остарях на служба при лорд Грейджой. Певците наричат

сега Андрик най-добрия. Андрик Сърдития му викат. Не мъж, а истински великан. Служи при лорд Дръм, в Стария Уйк. А и Лорен Черния, и Карл Девицата са страшни почти колкото него.

– Този Андрик може да е голям воин, но хората не се боят от него както от теб.

– Е, тъй е – каза Дагмър. Пръстите му, стиснали рога, бяха натежали от пръстени – злато, сребро и бронз, украсени с парчета сапфир, гранат и драконово стъкло. Теон знаеше, че е платил желязната цена за всеки от тях.

– Ако имах на служба мъж като теб, нямаше да го пропилявам в тази детинщина с плякосване и палене. Това не е работа за най-добрия мъж на лорд Бейлон.

Усмивката на Дагмър изкриви устните му и показа кафявите коренища на зъбите му.

– Нито за законния му син, нали? – изрева той. – Много добре те познавам, Теон. Видях те, когато проходи, помагал съм ти да свиеш първия си лък. Не аз съм тоя, дето се чувства пропилян.

– Длъжен съм да изпълнявам заповедите на сестра ми – отрони той и му стана чоглаво, като усети колко обидено прозвуча гласът му.

– Много навътре го взимаш, момче. То е само защото лорд баща ти не те познава. След като братята ти умряха, а теб те взеха Вълците, сестра ти му беше единствената утеха. Той свикна да разчита на нея, а тя никога не го е провалила.

– Аз също. Старките ме ценяха. Бях един от избраните съгледвачи на Бриндън Черната риба, а при Шепнещия лес атакувах с първата вълна. Ей толкова остана да кръстосам меч със самия Кралеубиец. – Теон раздалечи длани на две стъпки. – Дарин Рогов лес влезе между двама ни и затова умря.

– Защо ми го казваш това? – попита Дагмър. – Нали аз за пръв път сложих меч в ръката ти. Знам, че не си страхливец.

– А баща ми знае ли го?

Побелелият стар воин го изгледа така, сякаш беше отхапал нещо, чийто вкус не му допада.

– То е само защото... Теон, Момчето Вълк ти е приятел и тези Старки те държаха при себе си десет години.

– Аз не съм Старк. – „Лорд Едард се погрижи да не стана.“ – Аз съм Грейджой и съм решен да стана наследник на баща си. Но как мога да го направя, ако не се докажа в някое велико дело?

– Млад си. Ще дойдат други войни и ти ще извършиш великите си

дела. Засега ни е заповядано да опустошаваме Каменния бряг.

– Нека чичо ми Ерон се заеме с това. Ще му дам шест кораба, без „Пиещата пяна“ и „Морската кучка“, и може да пали и да дави колкото иска богът му.

– Командата беше възложена на теб, а не на Ерон Мократа коса.

– Докато набезите продължават, има ли значение? Никоой жрец не може да направи това, което аз се каня и за което те моля. Имам задача, която може да изпълни само Дагмър Ждрелото.

Дагмър отпи дълга глътка.

– Казвай.

„Изкусен е – прецени Теон. – Тази мародерска работа му харесва толкова, колкото и на мен.“

– Щом сестра ми може да завземе замък, и аз мога.

– Аша има четири, дори пет пъти повече мъже от нас.

Теон се усмихна лукаво.

– Но ние имаме четири пъти повече ум и пет пъти повече кураж.

– Баща ти...

– ...ще ми благодари, когато му връча кралството. Решил съм да извърша подвиг, който бардовете ще възпяват през следващите хиляда години.

Знаеше, че това ще накара Дагмър да се замисли. Един певец беше направил песен за бравдата, разцепила челюстта му на две, и старецът обичаше да я слуша. Седнеше ли да пие, все искаше да му запечат някоя гръмка и бурна песен, разказваща за мъртви герои, за страховити подвизи и дива храброст. „Косата му е побеляла и зъбите му са изгнили, но още иска слава.“

– Каква ще е моята част в този твой план, момче? – попита след дълго мълчание Дагмър Ждрелото и Теон разбра, че е спечелил.

– Да всееш ужас в сърцата на врага, какъвто само мъж като теб може да всее. Ще вземеш по-голямата част от силите ни и ще потеглиш към Тореново поле. Хелман Толхарт е отвел най-добрите си мъже на юг, а Бенфред умря тук. Останал е чичо му Леобалд с някакъв малък гарнизон. – „Ако можеш да разпитам Бенфред, стях да знам колко малък.“ – Ще се приближиш открито. Пейте храбрите си песни на воля. Искам да си затворят портите.

– Това Тореново тържище яка крепост ли е?

– Доста яка. Стените са от камък, тридесет стъпки високи, с квадратни кули на всеки ъгъл и квадратна цитадела вътре.

– Каменните стени не могат да се палят. Как ще ги вземем? Нямаме

достатъчно хора да шурмуваме дори някой малък замък.

– Ще вдигнеш лагера си пред стените им и ще започнете да строите катапулти и обсадни машини.

– Това не е по Древния обичай. Забрави ли? Железните мъже се бият с мечове и брадви, не с хвърляне на камъни. Никаква слава няма в това да умориш врага си от глад.

– Леобалд не го знае. Като види, че вдигате обсадните кули, бабешката му кръв ще изстине и той ще заблее за помощ. Дръж си стрелците, чичо, и остави гарваните да полетят. Кастанланът на Зимен хребет е храбър мъж, макар че годините са вкочанили ума му, както и крайниците му. Когато научи, че един от кралските му знаменосци е нападат от страшния Дагмър Ждрелото, ще събере силите си и ще тръгне на помощ на Толхарт. Това е негов дълг. Сир Родрик е самата преданост.

– Колкото и сила да събере, ще е по-голяма от нашата – каза Дагмър, – а и тези стари рицари не са толкова глупави, колкото мислиш, инак нямаше да доживеят до първия си бял косъм. Пращаш ни на битка, която не можем да се надяваме, че ще спечелим, Теон. Това Тореново тържище изобщо няма да падне.

Теон се усмихна.

– Аз не искам да превземам Тореново тържище.

АРЯ

В замъка цареше суматоха. По фургоните стояха мъже и товареха бурета с вино, чували с брашно и вързопи с нови стрели. Ковачи изправяха мечове, изчукваха брони и подковаваха коне и мулета. Хвърляха плетени ризници в бъчви с пясък и ги търкаляха по двора на Топения камък да им остържат ръждата. Жените на Уизи имаха двадесет плаща за кърпене и още сто за пране. Знатни и низши се трупаха заедно в септата да се помолят. Извън стените прибираха палатки и павилиони. Скуайъри гасяха с вода нощните огньове, а войниците точеха оръжията си. Шумът ехтеше отвсякъде на вълни: цвилеха коне, лордовете крещяха команди, бойци си разменяха ругатни, лагерните повлекани вдигаха кавги.

Лорд Тивин Ланистър най-сетне тръгваше в поход.

От командирите му пръв потегли сир Адам Марбранд, ден преди останалите. Заминаването му беше много пишно – яздеше буен червен дестриер, чиято грива беше със същия меден цвят като дългата коса, сипеща се по раменете на сир Адам. Конят беше с бронзова на цвят сбруя – цвета на плаща на конника, с извезано пламтящо дърво. Някои от жените на замъка захлипаха, като го видяха да тръгва. Уизи каза, че бил велик конник и мечоносец, най-храбрият командир на лорд Тивин.

„Да умре дано – помисли Аря, докато гледаше как излиза през портите с хората си, проточили се в двойна колона. – Всички да измрат дано.“ Знаеше, че тръгват да се бият с Роб. Докато вършеше работата си, се вслушваше в приказките наоколо и беше разбрала, че Роб е спечелил някаква голяма победа на запад. Някои казваха, че опожарил Ланиспорт, или че щял да го направи. Завзел беше Скалата на Кастърли и беше избил всички, или не, обсадил Златния зъб... както и да е, но нещо все пак се беше случило, това поне беше ясно.

Уизи я караше да тича да разнася съобщения от съмване до късен мрак. Някои от тях я отвеждаха дори отвъд стените на замъка, навън сред калта и лагерното безумие. „Мога да избягам – помисли тя, докато един от фургоните трополеше по пътя край нея. – Мога да скоча на задницата на някой фургон и да се скрия, или да тръгна с лагерните курви, никой няма да ме спре.“ Щеше да го направи, ако не беше Уизи. Той неведнъж им беше казал какво ще направи с всяка, която се опита да му избяга.

– Бой няма да има, о, не. Няма да ви пипна. Ще ви запазя за Кохо-рик, да, за Секача ще ви запазя. Варго Хоут му е името, и като се върне, ще ви отсече краката.

Само като те погледнеш, можеше да подуши какво мислиш, така поне твърдеше.

Уизи обаче не предполагаше, че тя може да чете, и затова не си правеше труд да запечатва съобщенията, които ѝ даваше. Аря винаги надничаше в тях. Все се оказваха безполезни неща, глупости разни, тази кола да се прати в зърнохранилището, онази – в оръжейната. В едно се настояваше да се плати някакъв дълг от комар, но рицарят, на когото го даде, не можеше да чете. Когато му каза за какво е, той посегна да я удари, но Аря се сниши под ръката му, дръпна от седлото му един обкован със сребро рог за пиене и побягна. Рицарят изрева и тръгна след нея, но тя се шумгна между два фургона, провря се в тълпата от стрелци и прескочи трапа на един нужник. В ризницата си той не можа да я догони. Когато даде рога на Уизи, той ѝ каза, че една хитра малка Невестулка като нея заслужава награда.

– Хвърлих око на едно дебело хрупкаво петле за тая вечер. Ще си го поделим двамата. Ще ти хареса.

Където да отидеше, Аря търсеше Джакен Х'гхар да му прошепне още едно име, преди всички, които мразеше, да са се махнали, но сред цялата тази бъркотия лоратският наемник не се мяркаше никакъв. Все още ѝ дължеше две смърти и тя се безпокоеше, че така и няма да си ги получи, ако той тръгне на бой с останалите. Накрая събра кураж да попита един от стражите на портата дали е заминал.

– От хората на Лорч ли е? – каза мъжът. – А, няма да тръгва тогаз. Господарят назначи сир Амори за кастелан на Харънхъл. Цялата им паплач остава тук да пази замъка. И Кървавите глумци ще останат, да събират продоволствието. Она пръч Варго Хоут има да плюе, двамата с Лорч хич не се обичат.

Планината обаче щеше да тръгне с лорд Тивин. Щеше да командва авангарда в битката, което значеше, че Дънсън, Поливър, Раф и всички останали щяха да ѝ се изплъзнат между пръстите, освен ако не намереше Джакен и не го накараше да убие един от тях преди да тръгнат.

– Невестулке – каза ѝ същия следобед Уизи. – Бягай до оръжейната да кажеш на Лукан, че сир Лаянъл си е нащърбил меча при упражненията и му трябва нов. Ето му бележката. – Подаде ѝ сгънат лист. – И да побързаш, че той ще тръгва със сир Кеван Ланистър.

Аря взе бележката и побягна. Оръжейната се намираще до

ковашката работилница на замъка, дълга като тунел сграда с висок покрив, с двадесет вградени в стените ковачници и дълги каменни корита с вода за каляването на стоманата. Когато влезе, половината ковачници работеха. Стените кънтяха от ударите на чуковете. Видя Джендри – голите му гърди бяха плувнали в пот, но сините му очи под гъстата черна коса гледаха точно толкова упорито, колкото ги помнеше. Аря не беше сигурна дали иска да говори с него. В края на краищата заради него ги плениха.

– Кой е Лукан? – викна тя. – Трябва да получа нов меч за сир Лаянъл.

– Сир Лаянъл го остави! – Джендри я хвана за ръката и я дръпна настрана. – Снощи Горещата баница ме попита дали съм чул да викаш „Зимен хребет“ при оная твърдина, когато се биехме по стената.

– Не съм!

– Викаше. Аз също те чух.

– Всеки викаше нещо – помъчи се да се оправдае Аря. – Горещата баница викаше: „Гореща баница“. Сигурно го извика сто пъти.

– Въпросът е не дали викаше, а какво. Казах на Горещата баница, че изобщо не си викала нищо. Ако те попита, няма да е зле да му кажеш същото.

– Ще му кажа – обеща тя, макар че това ѝ се стори много глупаво. От друга страна, не смееше да каже на Горещата баница коя е. „Може би трябва да кажа неговото име на Джакен.“

– Ще доведе Лукан – каза Джендри.

Лукан изпръхтя над писмото (макар Аря да беше сигурна, че не можа да го прочете) и измъкна един дълъг тежък меч.

– От мен да му кажеш, че е прекалено добър за простак като него – каза ѝ той, докато ѝ го подаваше.

– Ще му кажа – излъга го тя. Ако го направеше, Уизи щеше да я прбие. Лукан да си ги казва обидите сам.

Мечът се оказа много по-тежък от Игла, но допирът му се хареса на Аря. Тежестта на стоманата в ръцете ѝ я накара да се почувства по-силна. „Може да не съм още танцуваща по водата, но и мишка не съм. Мишката не може да върти меч, а аз мога.“ Портите бяха разтворени широко, влизаха и излизаха войници, волски коли изтрополяваха край нея празни или излизаха със скърцане, огънати под товара си. Тя си помисли дали да не отиде до конюшните и да не каже, че сир Лаянъл има нужда от нов кон. Имаше бележката, конярчетата нямаше да могат да я прчетат повече от Лукан. „Мога да взема коня и меча и да избягам. Ако

стражите се опитат да ме спрат, ще им покажа бележката и ще кажа, че нося всичко на сир Лаянъл.“ Но нямаше никаква представа нито как изглежда този сир Лаянъл, нито къде ще го намери. Ако я разпитаха, щяха да разберат, а после Уизи... Уизи...

Докато дъвчеше устна, мъчейки се да не мисли как ще се чувства, ако ѝ отрежат краката, край нея премина група стрелци в кожени елечи и с железни шлемове, праметнали лъкове на раменете си. Аря чу откъслечи от разговора им.

– ...гиганти ви казвам, довел е гиганти отвъд Вала, двайсет стъпки високи, като кучета го следват...

– ...неестествено, да им скочат толкоз бързо, нощем и таквоз. Той е повече вълк, отколкото човек, всички Старки са...

– Да ви сера и на вълците, и на гигантите ви, момчето ще се напикае в гащите, ако разбере, че идем. Не му стискаше да тръгне накъм Харънхъл, нали? От другата страна мина, нали? Сега ще побегне, ако има ум в главата.

– Ти тъй казваш, ама момчето може да знае нещо, дето ние го не знаем, може пък ние да трябва да бягаме...

„Да – помисли Аря. – Да, вие трябва да бягате. Вие и лорд Тивин, и Планината, и сир Адам и сир Амори, и тъпият сир Лаянъл, който и да е той, най-добре е да бягате, че брат ми ще ви избие, Старк е той, той е повече вълк, отколкото човек, и аз също.“

– Невестулке! – Гласът на Уизи изплющя като бич. Не беше го видяла откъде дойде, но изведнъж изникна пред нея. – Дай ми го това. Много се забави. – Дръпна мечата от пръстите ѝ и я зашлеви. – Другия път да бързаш.

За миг отново беше станала вълк, но шамарът на Уизи ѝ отне всичко и я остави само с вкуса са собствената ѝ кръв в устата. Мразеше го за това.

– Още един ли искаш? – скръдна ѝ Уизи със зъби. – И него ще получиш. Тоя нагъл поглед няма да го търпя. Марш в пивоварната и кажи на Тъфълбъри, че имам за него дузина бъчви, но да прати момчетата си да ги вземат, че да не му ги вземе някой друг. – Аря тръгна, но не достатъчно бързо за Уизи. – Тичай, ако искаш да ядеш тая вечер – викна той, забравил вече обещанията за тлъстото петле. – И да не ми се помайваш пак, че ще те пребия!

„Няма да ме пребиеш – помисли Аря. – Никога вече.“ Но затича. Старите богове на севера сигурно я пазеха, докато тичаше, та не се препъна. По средата на пътя за пивоварната, докато минаваше под

каменния мост между Вдовишката кула и Кралската клада, чу дрезгав, груб мъжки смях. От един ъгъл се появи Рордж с трима други мъже, със знака на мантикората на сир Амори над сърцата им. Щом я видя, спря и се ухили – видяха се кривите му кафяви зъби.

– О, путчицата на Йорен – извика той. – Май се сещаме защо онова дърто копеле искаше точно теб на Вала, нали? – Другите също се разсмяха. – Къде ти е оная пръчка? – изръмжа изведнъж Рордж и усмивката изчезна от лицето му толкова бързо, колкото се бе появила. – Май бях обещал да те начукам с нея. – Пристъпи към нея и Аря се дръпна назад. – Не си толкова смела, колкото докато бях в окови, нали?

– Аз те спасих! – Отстъпи още една крачка, готова да побегне, бърза като змия, ако ѝ посегнеше.

– Май ти дължа още едно чукане за това. Оня Йорен писанката ли ти тъпчеше, или по ти харесваше стегнатото малко дупенце?

– Търся Джакен – каза тя.

Рордж спря. Нещо в очите му... възможно ли беше да го е страх от Джакен Х'гхар?

– В къпалнята е. Хайде изчезвай!

Аря се извъртя и побягна, бърза като сърна, стъпалата ѝ полетяха по камъните чак до къпалнята. Намери Джакен да се кисне в една каца, от него се вдигаше пара, а едно слугинче изливаше гореща вода на главата му. Дългата му коса, червена от едната страна и бяла от другата, падаше по раменете му мокра и натежала.

Тя се промъкна, тиха като сянка, но той въпреки това отвори очи.

– Промъква се на малки миши лапички, но човек чува – каза той. „Как можа да ме чуе“ – зачуди се тя, а той като че ли и това чу. – Кожа по камък пее силно като боен рог за човек с отворени уши. Умни момичета ходят боси.

– Имам съобщение. – Аря изгледа колебливо слугинчето. След като разбра, че не се кани да си ходи, се наведе, докато устните ѝ почти не докоснаха ухото му. – Уизи – прошепна тя.

Джакен Х'гхар отново притвори очи и се отпусна, сякаш дремеше.

– Кажи на лорд човек отиде при него на вечеря. – Ръката му изведнъж се задвижи, плесна гореща вода към нея и Аря трябваше да отскочи, за да не я опръска.

Когато съобщи на Тъфълбъри какво е казал Уизи, пивоварят изръмжа:

– А ти му кажи на Уизи, че момците ми си имат друга работа, и му кажи освен това, че е гадно пъпчиво копеле, и че по-скоро седемте ада

ще замръзнат преди той да получи и един рог ейл от мене. До час да ми се донесат буретата, че иначе ще чуе самият лорд Тивин, пък тогава да видим.

Уизи също изруга, когато Аря му върна съобщението, макар тя да пропусна частта за гадното пъпчиво копеле. Запухтя и взе да сипе закарани, но накрая събра шестима души и ги прати с ръмжене да занесат буретата в пивоварната.

Вечерята беше блудкава яхния с ечемик, лук и моркови, с тънко ренчене черен хляб. Една от жените беше приела да легне с Уизи, за което получи и едно парче зряло синьо сирене, както и крилце от петлето, за което Уизи спомена заранта. Той изяде останалото сам, мазнината потече през мехурите в единия ъгъл на устата му. Птицата беше почти свършила, когато той вдигна очи и видя, че Аря го гледа втренчено.

– Невестулке, я ела тук.

На едната кълка бяха останали още няколко къса тъмно месо. „Беше забравил, но си спомни“ – каза си Аря. И се почувства гузна, че бе казала на Джакен да го убие. Стана и отиде до него.

– Видях, че ме гледаш. – Уизи отри мазните си пръсти в предницата на ризата ѝ. После я сграбчи за гърлото с една ръка и я плесна през лицето с другата. – Какво ти казах? – Отново я зашлеви, този път с опакоето. – Тия очи си ги дръж за тебе, че другия път ще ти ги извадя с лъжичката и ще нахраня с тях кучката си. – Бутна я и тя залитна към пода. Пешът на дрехата ѝ се закачи в един пирон на пейката и се съдра, докато падаше. – Това ще си го закърпиш преди да си легнеш – каза Уизи, докато дояждаше последния къс от петлето. Щом свърши, облиза пръстите си и хвърли кокалите на гадната си петниста кучка.

– Уизи – прошепна Аря същата нощ, наведена над скъсаното на ризата си. – Дънсън, Поливър, Раф Сладура – каза тя, изричайки по име при всеки бод с костената игла в бозавата вълна. – Веселяка и Хрътката. Сир Грегър, сир Амори, сир Илин, сир Мерин, крал Джофри, кралица Церсей. – Зачуди се колко ли дълго щеше да включва Уизи в молитвата си, после се унесе и засънува, че на заранта, щом се събуди, Уизи ще е мъртъв.

Но както винаги я събуди острият нос на ботуша на Уизи. Главната сила на войската на лорд Тивин щяла да тръгне днес, каза им той, докато закусуваха с клисавите овесени питки.

– И да не си помисля някой колко лесничко ще стане тука, като си замине милорд Ланистър – предупреди той. – Замъкът няма да стане помалък, това ви го обещавам, само дето ръцете, които ще се грижат за

него, ще станат по-малко. Сега ще разберете, пасмина мързелива, какво значи работа, да.

„Но не от теб.“ Аря отчупи от овесената питка. Уизи я изгледа намръщено, сякаш надуши тайната ѝ. Тя бързо сведе поглед към храната си и не посмя да вдигне повече очи.

Бледа светлина беше изпълнила двора, когато лорд Тивин Ланистър потегли от Харънхъл. Аря гледаше от един прозорец на Кулата на плача. Атът му беше заметнат с чул от люспи с пурпурен емайл, самият лорд Тивин носеше хермелинов плащ. Пред него яздеха четирима снажни знаменосци с огромни пурпурни пряпорци с извезания на тях златен лъв. Зад Ланистърите поеха великите им лордове и пълководци. Знамената им се вееха и плющяха в пищно многоцветно шествие: червен бик и златна планина, пурпурен еднорог и пъстър петел, окована мечка и язовец, сребрист пор и шут в пъстри дрехи, звезди и слънчеви изгреви, паун и пантера, остра кама, черна гугла, син стършел и зелена стрела.

Най-последен премина сир Грегър Клегейн със сивата си броня, възседнал зъл също като него жребец. Поливър яздеше до него с щандарта на черното псе в ръка и с рогатия шлем на Джендри на главата. Беше висок мъж, но приличаше на недорасло момче, яздещо в сянката на господаря си.

Тръпки полазиха по гърба на Аря, докато гледаше как преминават под грамадните решетки на портикула на Харънхъл. И тя изведнъж осъзна, че е направила ужасна грешка. „Колко съм тъпа“ – помисли тя. Уизи беше без значение, също както и Чизуик. Това бяха хората, които имаха значение, тяхната смърт трябваше да поиска. Предната нощ можеше да прошепне името на всекиго от тях, за да умре, ако не беше до толкова обезумяла от това, че Уизи я удари и я излъга за петлето. „Лорд Тивин, защо не казах лорд Тивин?“

Може би все още не беше късно да промени решението си. Уизи все още не беше убит. Ако успееше да намери Джакен, да му каже да...

Бързо затича надолу по виещите се стъпала, забравила за работата си. Чу стърженето на веригите, докато решетката бавно се смъкваше, шиповете ѝ затынаха дълбоко в земята... а после – още един звук, писък на болка и страх.

Аря се промуши напред в навалищата. Уизи лежеше на каменните плочи с раздрано гърло и очите му зееха незрящи към сивите облаци. Грозната му петниста кучка стоеше на гърдите му и ближеше кръвта, лееща се на тласъци от шията му. Накрая някой извади арбалет и застреля кучката, докато ръфаше едно от ушите на Уизи.

– Проклетата твар – чу тя да казва някой. – А той я гледаше тая кучка още от пале.

– Мястото е проклето – каза мъжът с арбалета.

– Духът на Харън е, от мене да знаете – каза стопанката Амабел. – Казвам ви, тук няма да мигна повече.

Аря вдигна очи от мъртвеца и мъртвото му псе. Джакен Х'гхар се беше облегал на стената на Кулата на плача. Когато видя, че го гледа, той вдигна ръка към лицето си и небрежно опря два пръста на бузата си.

КЕЙТЛИН

На два дни езда от Речен пад един съгледвач ги забеляза да поят конете си до калния поток. Кейтлин никога не се беше радвала толкова, колкото като видя герба с близначната кула на дома Фрей.

Когато я помоли да я заведе при чичо й, той каза:

– Черната риба замина на запад с краля, милейди. Мартин Реките командва предните отряди вместо него.

– Разбирам. – Беше срещнала Реките при Близнаците; незаконен син на лорд Уолдър Фрей, брат на сир Первин. Не я изненада, когато научи, че Роб е ударил в ядрото на войската на Ланистър – явно го беше обмислял точно когато я изпрати да преговаря с Ренли. – Къде е сега?

– Лагерът му е на два часа езда, милейди.

– Заведи ни при него – заповяда тя.

Тръгнаха веднага.

– От Горчив мост ли идвате, милейди? – попита съгледвачът.

– Не. – Не беше посмяла. След смъртта на Ренли не беше сигурна как ще я приеме младата му вдовица. Вместо това беше преминала през фронтната линия, през плодородните речни земи към почернялата пустош, оставена от яростта на Ланистърите, и всяка нощ съгледвачите й донасяха вести, от които й призляваше. – Лорд Ренли го убиха – добави тя.

– Надявахме се, че вестта е някаква ланистърска лъжа или...

– Де да беше така. Моят брат ли командва в Речен пад?

– Да, милейди. Негова милост остави сир Едмун да държи Речен пад и да пази тила му.

„Боговете дано му дадат сила да го направи – помисли Кейтлин. – И разум също.“

– Има ли някаква вест за Роб на запад?

– Не чухте ли? – Изглеждаше изненадан. – Негова милост спечели голяма победа при Волско кръстовище. Сир Стафорд Ланистър е мъртъв, войската му се пръсна.

Сир Вендел Мандърли изрева от радост, но Кейтлин само кимна. Утрешните мъки я притесняваха повече от вчерашните победи. Мартин Реките беше вдигнал лагера си в една рухнала твърдина до конюшния без покрив и сто пресни гроба. Падна на коляно, щом Кейтлин слезе от коня.

– Добра среща, милейди. Брат ви ни изпрати да потърсим отряда ви и да ви придружим до Речен пад колкото може по-бързо.

На Кейтлин не й харесаха думите му.

– А баща ми?

– Лорд Хостър си е все така. – Реките беше червендалест мъж и съвсем смътно приличаше на братята си. – Просто се бояхме, че може да се натъкнете на съгледвачите на Ланистър. Лорд Тивин е напуснал Харънхъл и е тръгнал в поход на запад с цялата си сила.

– Стани – заповяда тя на Реките и се намръщи. Станис Баратеон също скоро щеше да тръгне на поход, боговете дано да са им на помощ. – Колко остава, докато лорд Тивин стигне до нас?

– Три дни, може би четири. Имаме свои очи по всички пътища, но най-добре е да не се бавим.

И не се забавиха. Реките бързо вдигна лагера си и пое отново, вече близо петдесет бойци, понесли се под знака на вълчището, на пъстървата и на двойните кули.

Хората й искаха да научат повече за победата на Роб при Волско кръстовище и Реките се подчини.

– Дошъл е един певец в Речен пад, нарича се Римънд Стихоплетца, съчинил е песен за битката. Не се съмнявам, че ще го чуете да я пее тази вечер, милейди. „Вълк в нощта“, така я е нарекъл. – И продължи с разказа си как останките от армията на сир Стафорд побягнали от Ланиспорт. Без обсадни машини нямало как да се шурмува Скалата на Кастърли, затова Младия вълк се разплащал с Ланистърите за опустошенията, които бяха нанесли по речните земи. Лордовете Карстарк и Гловър опустошавали крайбрежието, лейди Мормон пленила хиляди глави добитък и ги карала към Речен пад, докато Големия Джон завладял златните мини на Кастамир, низината на Нън и хълмовете на Пендрик. Сир Вендел се засмя.

– Нищо не може да накара един Ланистър да се разтича толкова добре, колкото заплахата за златото му.

– Как е успял кралят да завземе Зъба? – попита сир Фрей незаконния си брат. – Тази цитадела е много здрава и държи хълмистия път.

– Той изобщо не я завзе. Заобиколи я през нощта. Разправят, че вълчището му показало пътя, онзи негов Сив вятър. Звярът надушил козя пътека, която се виела долу по дефилето и после нагоре под някакъв рид, стръмен и каменист път, но достатъчно широк да минат конете един по един. Ланистърите на своите наблюдателници така и не ги забелязали. – Реките сниши глас. – Някои разправят, че след битката кралят

извадил сърцето на Стафорд Ланистър и нахранил с него вълка си.

– Не вярвам на подобни приказки – сръза го Кейтлин. – Синът ми не е такъв.

– Както кажете, милейди. Макар че вълкът си го е заслужил. Тоя вълк не е обикновен. Чули са Големия Джон да разправя, че старите богове на севера са пратили тия вълчища на децата ви.

Кейтлин помнеше деня, когато момчетата ѝ бяха намерили палетата в късните летни снегове. Бяха пет, три мъжки и две женски за петте законородени деца на дома Старк... и едно шесто, с бяла козина и червени очи, за копелето на Нед Джон Сняг. „Не са обикновени вълци – помисли тя. – Наистина не са.“

Същата вечер, докато вдигаха бивака, Бриен я потърси в палатката ѝ.

– Милейди, сега вече сте в безопасност при своите, на един ден път от замъка на брат ви. Разрешете ми да си отида.

Кейтлин не трябваше да се изненадва. Добродушното момиче си беше мълчало през целия път, повечето време оставаше с конете, изтриваше ги и вадеше камъчетата, набити в подковите им. Беше помагала на Шад в готвенето, както и в чистенето на дивеча, и скоро бе доказала, че е много добър ловец. Каквото и да я помолеше Кейтлин, Бриен го правеше умело и без да се оплаква, а заговореше ли я, отвърщаше учтиво, но нито бърбореше, нито плачеше или се смееше. Яздила беше с тях всеки ден и беше спала с тях всяка нощ, без да стане една от тях.

„Същото беше и докато беше с Ренли – помисли Кейтлин. – На пира, по време на груповия бой, дори в павилиона на Ренли с братята ѝ от Гвардията на дъгата. Около тази жена има стени, по-високи от тези на Зимен хребет.“

– Ако ни напуснеш, къде ще отидеш? – попита я Кейтлин.

– Връщам се – каза Бриен. – В Бурен край.

– Сама. – Не беше въпрос.

Широкото лице бе като извор тиха вода, без намек какво може да се крие надълбоко.

– Да.

– Решила си да убиеш Станис.

Бриен стисна яките си мазолести пръсти около дръжката на меча си. Неговия меч.

– Дала съм клетва. Три пъти се заклех. Вие ме чухте.

– Чух те – призна Кейтлин. Знаеше, че момичето запази пъстрия плащ, когато хвърли оцапаните с кръв дрехи. Бриен беше оставила

личните си вещи, когато побягнаха, и се беше принудила да облече някои от резервните дрехи на сир Вендел, тъй като никой друг от групата им нямаше достатъчно широки дрехи, за да ѝ станат. – Съгласна съм, че клетвите трябва да се спазват, но Станис има огромна войска, а хората от собствената му гвардия са се заклели да пазят живота му.

– От гвардейците му не ме е страх. По-добра съм от всеки от тях. Изобщо не трябваше да бягам.

– Това ли те безпокои? Че всеки глупак може да те нарече страхливка? – Кат въздъхна. – Смъртта на Ренли не беше по твоя вина. Ти му служеше доблестно, но тръгнеш ли да го последваш в земята, няма да си полезна на никого. – Тя протегна ръка да ѝ даде утеха, каквато можеше да предложи човешкото докосване. – Знаем колко е трудно...

Бриен отблъсна ръката ѝ.

– Никой не знае.

– Грешиш – каза рязко Кейтлин. – Всяка сутрин, когато се събудя, си спомням, че Нед си отиде. Нямам опит с мечовете, но това не означава, че не сънувам как отивам в Кралски чертог, хващам с ръце бялото гърло на Церсей Ланистър и го стискам, докато лицето ѝ не почернее.

Хубавата вдигна очи – единственото на лицето ѝ, което беше хубаво наистина.

– Щом го сънувате, защо се стремите да ме спрете? Да не е заради онова, което Станис каза на срещата ви?

„Дали?“ Кейтлин огледа бивака. Двама мъже обикаляха на пост, с копия в ръцете.

– Учили са ме, че добрите хора трябва да се борят със злото на този свят, а смъртта на Ренли несъмнено беше зло. Но също така са ме учили, че боговете правят кралете, а не човешките мечове. Ако Станис е нашият законен крал...

– Не е. Робърт също така не беше законният крал, дори Ренли го признаваше. Джайм Ланистър уби законния крал, след като Робърт уби законния му наследник при Тризъбеца. Къде са били боговете тогава? Боговете не се интересуват за хората, както кралете не се интересуват за селяните.

– Един добър крал се интересува.

– Лорд Ренли... Негова милост, той... той щеше да бъде най-добрият крал, милейди, той беше добър, той...

– Той си отиде, Бриен – промълви тя, колкото може по-нежнo. – Остават Станис и Джофри... и моят син.

– Той не би... вие няма да сключите мир със Станис, нали? Да

прегънете коляно? Вие няма да...

– Ще ти кажа истината, Бриен. Не знам. Синът ми може да е крал, но аз не съм кралица... само една майка, която иска да опази децата си живи, доколкото може.

– Аз не съм създадена да бъда майка. Аз трябва да се боря.

– Тогава се бори... но за живите, не за мъртвите. Враговете на Ренли са врагове и на Роб.

Бриен се вторачи в земята и пристъпи неловко на място.

– Не го познавам сина ви, милейди. – После вдигна очи. – Но мога да служа на вас. Ако пожелаете да ме вземете при вас.

Кейтлин се стъписа.

– Защо на мен?

Въпросът, изглежда, затрудни Бриен.

– Вие ми помогнахте. В павилиона... когато те помислиха, че аз съм... че аз съм...

– Ти беше невинна.

– Въпреки това не бяхте длъжна. Можехте да ги оставите да ме убият. За вас беше все едно.

„Може би просто не исках да бъда единствената, която знае за тъмната страна на случилото се там“ – помисли Кейтлин.

– Бриен, взимала съм много знатни дами на служба през годините, но нито една като теб. Аз не съм боен командир.

– Не сте, но сте храбра жена. Не с бойната храброст, може би, но... не зная... с някаква женска храброст. И мисля, че когато дойде времето, вие няма да се опитвате да ме задържите. Обещайте ми го. Обещайте ми, че няма да ме задържите от Станис.

Кейтлин още чуваше в ума си думите на Станис, че редът на Роб също щял да дойде. Не само го чуваше, но го усещаше като леден дъх на тила си.

– Когато дойде времето, няма да те задържа.

Високото момиче коленичи непохватно, извади от ножницата дългия меч на Ренли и го положи в нозете ѝ.

– Тогава съм ваша, милейди. Вашият верен васал... или каквото там ме назовете. Ще пазя гърба ви, ще ви слушам и ще дам живота си за вас, ако потрябва. Заклевам се в старите богове и в новите.

– А аз се заклевам, че винаги ще има място за теб в сърцето ми, и месо и медовина на трапезата ми, и се вричам да не поискам от теб никаква служба, която би ти донесла позор. Заклевам се в старите богове и в новите. Стани. – И когато стисна ръцете на младата жена в своите,

Кейтлин не можа да се сдържи да не се усмихне. „Колко пъти съм гледала как Нед приема мъжка клетва за вярна служба?“ Зачуди се какво ли щеше да каже той сега, ако можеше да я види.

Червената вилка прехвърлиха на следващия ден, над Речен пад, където реката правеше широк завой и водите ѝ ставаха мътни и плитки. Бродът се пазеше от смесен отряд стрелци и пиконосци, с орловия герб на Малистър. Когато забелязаха знамената на Кейтлин, те се показаха иззад острите колове и пратиха човек на другия бряг да ги преведе.

– Бавно и внимателно, милейди – предупреди той, след като хвана поводите на коня ѝ. – Нали разбирате, набили сме железни колове под водата, и железни топки с шипове има ей между ония камъни. Същото е по всички бродове, по заповед на брат ви.

„Едмур мисли да се бие тук.“ Вътрешностите ѝ се свиха на топка, но си замълча.

По пътя между Червената вилка и Повален камък се вляха в поток от простолюдието – хората бяха тръгнали да подирят сигурност в Речен пад. Някои караха животни, други теглеха коли, но отваряха път на Кейтлин и я поздравяваха с викове: „Тъли!“ и „Старк!“ На половин миля от замъка минаха през голям лагер, където над палатката на лорда се вееше аленото знаме на Блакууд. Тук Лукас се сбогува с нея, за да се види с баща си, лорд Титос. Останалите продължиха.

Кейтлин забеляза друг лагер на брега северно от Повален камък; флаговете, които плющяха под напора на вятъра, ѝ бяха познати: танцуващата дева на Марк Пайпър, орачът на Дари, вплетените една в друга червена и бяла змии на Пеги. Всички те бяха знаменосци на баща ѝ, владетели на Тризъбеца. Повечето бяха напуснали Речен пад преди нея, за да защитят земите си. След като се бяха върнали, това означаваше само, че Едмур ги е свикал отново. „Боговете дано ни спасят, така е, той е решил да се срази с лорд Тивин.“

Още отдалече видя нещо тъмно да се полюшва на стените на Речен пад. Когато приближи, видя повесени от бойниците мъртъвци, отпуснати на дългите въжета трупове със стиснали вратовете им примки, лицата им – подути и почернели. Враните ги бяха отрупали, но алените плащове все още изпъкваха ярко на стените от пясъчник.

– Обесили си някакви Ланистърши – отбеляза Хол Молън.

– Хубава гледка – заяви с възторг сир Вендел Мандърли.

– Приятелите ни са започнали без нас – пошегува се Первин Фрей.

Другите се засмяха, но не и Бриен, която зяпна редицата тела, без да мига, и нито проговори, нито се усмихна.

„Ако са убили Кралеубица, тогава дъщерите ми също са мъртви.“ Кейтлин пришпори коня си. Хол Молън и Робин Флинт препуснаха край нея в галоп и завикаха да отворят портите. Стражите по стените несъмнено бяха забелязали знамената ѝ отдавна, защото портикулът беше вдигнат, когато приближиха.

Едмур излезе от замъка да я посрещне заедно с трима от заклетите мъже на баща ѝ – едрият оръжен надзорник сир Дезмънд Грел, стюардът Ъдърис Вейн и сир Робин Ригър, плещестият и плешив капитан на стражата на Речен пад. И тримата бяха на годините на лорд Хостър, мъже, изкарали живота си в служба на баща ѝ. „Старци“, осъзна Кейтлин.

Едмур носеше синьо-червен плащ над туника с извезана на гърдите сребърна риба. Изглежда, не се беше бръснал, откакто тя замина на юг – брадата му бе избуяла като храст.

– Кат, добре че се върна жива и здрава. Когато чухме за смъртта на Ренли, се уплашихме за живота ти. А и лорд Тивин е тръгнал насам.

– Казаха ми. Как е баща ни?

– Един ден изглежда по-добре, на другия... – Поклати глава. – Пита за теб. Не знаех какво да му кажа.

– След малко ще ида при него – каза тя. – А има ли вест от Бурен край след като Ренли умря? Или от Горчив мост? – Когато човек е на път, до него не долитат гарвани, а Кейтлин гореше от нетърпение да разбере какво се е случило.

– Нищо от Горчив мост. От Бурен край три птици, от каstelана сир Кортни Пенроуз, все с една и съща жалба. Станис го е обкръжил по суша и море. Предлага съюза си на този крал, който премахне обсадата. Казва, че се страхува за момчето. Кое ли ще да е това момче, ти знаеш ли?

– Едрик Бурята – каза им Бриен. – Незаконният син на Робърт.

Едмур я погледна с любопитство.

– Станис се е заклел, че гарнизонът ще може да се оттегли свободно, невредим, стига да му предадат замъка до две денонощия и да му предадат момчето, но сир Кортни няма да се съгласи.

„Рискува всичко заради едно незаконородено момче, чиято кръв дори не е негова“ – помисли Кейтлин.

– Ти изпрати ли му отговор?

Едмур поклати глава.

– Защо, щом не можем да му предложим нито помощ, нито някаква надежда? А и Станис не е наш враг.

Сир Робин Ригър се намеси.

– Милейди, можете ли да ни кажете как точно умря Ренли? Приказките, които чухме, бяха много странни.

– Кат – каза брат й. – Според някои ти си убила Ренли. Други твърдят, че била някаква южняшка жена. – Погледът му се плъзна по Бриен.

– Моят крал беше убит – каза кротко момичето, – и не от лейди Кейтлин. Заклевам се в мечи си и в старите и нови богове.

– Това е Бриен Тартска, дъщерята на лорд Селвин Вечерната звезда, която служеше в Гвардията на дъгата на Ренли – каза им Кейтлин. – Бриен, имам честта да те запозная с моя брат, сир Едмур Тъли, наследника на Речен пад. Това е неговият стюард Ъдъриде Вейн. А това са сир Робин Ригър и сир Дезмънд Грел.

– Честта е моя – каза сир Дезмънд. Другите го повториха и момичето се изчерви, смутено дори от тази обичайна вежливост. Дори Едмур да я беше взел за много странна, прояви сдържаност и го премълча.

– Бриен беше е Ренли, когато го убиха, аз също – каза Кейтлин. – Но не сме съучастници в убийството. – Не искаше да им говори за сянката тук на открито, пред толкова много хора, затова само махна с ръка към мъртъвците. – Кои са тези мъже, дето сте ги обесили?

Едмур вдигна очи нагоре малко притеснен.

– Дойдоха със сир Клеос, когато донесе отговора на кралицата на мирното ни предложение.

Кейтлин се стъписа.

– Ти си убил пратеници?

– Лъжливи пратеници – заяви Едмур. – Врекоха ми се, че ще пазят мир, и ми предадоха оръжието си, затова им дадох свобода в чертите на замъка, и първите три нощи ядох моето месо и пиха моята медовина, докато аз разговарях със сир Клеос. На четвъртата нощ се опитаха да освободят Кралеубиеца. – Посочи нагоре. – Онзи, грамадният, уби двама от стражите с голи ръце. Стиснал ги за гърлата и им разбил черепите един в друг, докато другият, мършавото момче до него, отварял килията на Ланистър с някаква тел, боговете да го прокълнат дано. А онзи в края бил някакъв проклет глумец. Използвал моя глас да заповяда да отворят Речната порта. Пазачите се кълнат, Енгер, Делп и Лю Дългуча, и тримата. Мен ако питаш, изобщо не говореше като мен, но глупаците въпреки всичко вдигнали решетката.

Това беше работа на Дяволчето, веднага заподозря Кейтлин. Намисваше на същата хитрост, каквато бе приложил в Орлово гнездо. Някога тя щеше да нарече Тирион най-малко опасният от всички Ланистъри. Сега не беше толкова сигурна.

– Как ги хванахте?

– Ами... аз тогава не бях в замъка. Бях прехвърлил Повален камък да... такова...

– Излязъл си по курви. Карай нататък.

Бузите на Едмур пламнаха червени като брадата му.

– Беше един час преди съмване, тъкмо се връщах. Когато Лю Дългуча видя лодката ми и ме позна, най-после се сетил да се зачуди кой стои долу и крещи команди и вдигна тревога.

– Каж ми, че Кралеубиеца е задържан.

– Да, макар че не беше лесно. Джайм беше докопал меч, посече Пул Пемфорд и скуайъра на сир Дезмънд, Майлс, и рани Делп толкова тежко, че според майстер Виман и той скоро ще умре. Касапница. Като чуха кънтежа, някои от другите червени плащове се втурнаха да помагат на своите, повечето с голи ръце. Тях ги обесих до четиримата, които го освободиха, а останалите хвърлих в тъмницата. Джайм също. Тоя повече няма да се измъкне. Сега е долу в тъмното, окован за ръка и крак към стената.

– А Клеос Фрей?

– Той се кълне, че не е знаел нищо за заговора, но може ли да каже човек? Той е наполовина Ланистър, наполовина Фрей и пълен лъжец. Сложих го в килията на Джайм, в кулата.

– Казваш, че е донесъл условия?

– Ако можеш да ги наречеш така. Няма да ти харесат повече, отколкото на мен, гарантирам ти.

– На никаква помощ ли не можем да разчитаме от юг, милейди? – попита Ъдъриде Вейн, стюардът на баща й. – Това обвинение в инцест... Лорд Тивин няма да приеме леко подобни оскърбления. Ще се постарае да измие петното от името на дъщеря си с кръвта на нейния обвинител, лорд Станис би трябвало да го разбира. Той няма друг избор, освен да се съюзи с нас.

„Станис се е съюзил с много по-голяма и тъмна сила.“

– Ще поговорим за тези неща по-късно. – Кейтлин подкара по подвижния мост, оставяйки зад себе си вонящия ред мъртъвци. Брат й не изостана. Докато преминаваха през гъстото човешко множество зад стените, едно голо момченце изтича пред коня й. Кейтлин дръпна силно юздите да не го сгази и отчаяно се огледа. Стотици прости хорица бяха пуснати в замъка и им бяха позволили да вдигнат грубите си навеси покрай стените. Децата им щъкаха навсякъде боси и голи, и дворът беше пълен с крави, овце и кокошки.

– Кои са тези хора?

– Народът ми – отвърна Едмур. – Изплашени са.

„Само милият ми брат е в състояние да струпа толкова безполезни гърла в един замък, който скоро може да се окаже под обсада.“ Кейтлин знаеше, че Едмур има меко сърце; понякога си мислеше, че главата му е още по-мека. Обичаше го за това, но все пак...

– Може ли да се стигне с гарвани до Роб?

– Той е на полето, милейди – отговори сир Дезмънд. – Птицата няма как да го намери.

Ъдъриде Вейн се окашля.

– Преди да тръгне, младият крал ни заповяда да ви изпратим при Близнаците, щом се върнете, лейди Старк. Моли ви да научите повече за дъщерите на лорд Уолдър, да му помогнете да избере невестата си, като се върне.

– Ще ти осигурим свежи коне и провизии – увери я брат й. – Но сигурно ще искаш да се освежиш преди...

– Ще искам да остана – каза Кейтлин и слезе. Нямахше намерение да напуска Речен пад и умирация си баща, за да избира невестата на Роб. „Роб иска да съм в безопасност, не мога да го виня за това, но поводът му е съшит с бели конци.“ – Момче – извика тя и едно ратайче притича от конюшната да поеме юздите на коня й.

Едмур се смъкна от седлото си. Беше с една глава по-висок от нея, но винаги щеше да си остане по-малкият й брат.

– Кат – каза той недоволно, – лорд Тивин иде...

– Той е тръгнал на запад, да защити земите си. Ако затворим портите си и се заслоним зад стените, можем да го гледаме спокойно как подминава.

– Тази земя е на Тъли – заяви Едмур. – Ако Тивин Ланистър си въобразява, че ще я прегази, без да пострада, смятам да му дам тежък урок.

„Същия урок като на сина му ли?“ Брат й можеше да е упорит като камък, когато се засегнеше гордостта му, но едва ли някой от двамата щеше да забрави как сир Джайм бе изклал войската на Едмур последния път.

– Няма какво да спечелим, а можем да загубим всичко, ако срещнем лорд Тивин на полето – каза тактично Кейтлин.

– Дворът не е най-доброто място да обсъждаме военните ми планове.

– Както желаш. Къде ще отидем?

Лицето на брат ѝ помръкна. За миг тя си помисли, че ще излее гнева си, но накрая той отряза:

– В гората на боговете. Щом настояваш.

Тя го последва през галерията към портата на гората на боговете. Когато Едмур се ядосаше, винаги ставаше намусен и мрачен. Кейтлин съжали, че го е уязвила, но нещата бяха твърде важни, за да се притеснява за гордостта му. Когато останаха сами под дърветата, Едмур се обърна към нея.

– Ти нямаш достатъчно сила да срещнеш Ланистърите на бойното поле – каза му тя грубо.

– Когато събера всичката си сила, ще имам осем хиляди пехотинци и три хиляди конници – каза Едмур.

– Което означава, че лорд Тивин ще разполага с два пъти повече от теб.

– Роб спечели битките си в по-лошо съотношение – отвърна Едмур. – Освен това имам план. Забравила си за Рууз Болтън. Лорд Тивин го разби при Зелената вилка, но се отказа да го преследва. Когато лорд Тивин се прибра в Харънхъл, Болтън взе Рубинения брод и кръстопътищата. Той има десет хиляди души. Изпратих вест на Хелман Толхарт да се присъедини към него с гарнизона, който Роб остави при Близнаците...

– Едмур, Роб остави онези мъже да държат Близнаците и за да не ни измени лорд Уолдър.

– И той не ни измени – опъна се Едмур. – Хората на Фрей се биха храбро в Шепнещия лес, а старият сир Стеврон е загинал при Волско кръстовище, както чухме. Сир Римаан, Черния Уолдър и другите са с Роб на запад, Мартин помогна много в разузнаването, а сир Первин помогна да стигнеш жива при Ренли. Богове милостиви, можем ли да искаме повече от тях? Роб е сгоден за една от дъщерите на лорд Уолдър, а Рууз Болтън се е оженил за друга, както разбрах. А ти самата не взе ли двама от внуците му за повереници в Зимен хребет?

– Един повереник лесно може да се превърне в заложник, ако се наложи. – Не знаеше, че сир Стеврон е загинал, нито за брака на Болтън.

– Щом имаме двама заложници, толкова повече лорд Уолдър няма да може да ни лъже. Болтън се нуждае от хората на Фрей, сир Хелман също. Заповядах им да върнат Харънхъл.

– Това ще е сигурно кръвопролитие.

– Да, но падне ли замъкът, на лорд Тивин няма да му остане накъде да се оттегли. Помощните ми сили ще пазят бродовете на Червената вилка да не ги прекоси. Ако нападне през реката, ще свърши като Регар,

когато се опита да прехвърли Тризъбеца. Ако се отдръпне, ще се окаже заклещен между Речен пад и Харънхъл, а когато Роб се върне от запад, ще можем да го довършим веднъж и завинаги.

Гласът на брат й беше изпълнен с груба самоувереност, но Кейтлин си помисли, че съжалява, че Роб беше взел чичо й Бриндън със себе си. Черната риба имаше петдесет битки зад гърба си; Едмур имаше само една. И я беше загубил.

– Планът е добър – заключи той. – Лорд Титос го твърди и лорд Джонос – също. Питам те, кога Блакууд и Бракън са се съгласявали с нещо, което не е съвсем сигурно?

– Така да бъде. – Изведнъж почувства умора. Навярно грешеше, че му се противопоставя. Навярно планът му наистина беше чудесен, а възраженията й бяха само плод на женски страх. Съжали, че го нямаше Нед, или чичо й Бриндън, или... – Попита ли татко за това?

– Татко не е в състояние да преценява стратегии. Преди два дни кроеше планове да те жени за Брандън Старк! Иди да се видиш с него, ако не ми вярваш. Този план ще подейства, Кат, ще видиш.

– Надявам се, Едмур. Наистина. – Целуна го по бузата, за да му покаже, че е така, и отиде да види баща си.

Лорд Хостър Тъли си беше същият, какъвто го остави – смазан на леглото, отпуснат, блед и изпотен. В стаята миришеше на болест, на застояло и на лекарства. Когато дръпна завесите, баща й простена тихо и очите му се отвориха. Вторачи се в нея, сякаш не можеше да разбере коя е или какво иска.

– Татко. – Кат го целуна. – Върнах се.

Сега като че ли я позна.

– Върна се – прошепна едва-едва.

– Да – каза тя. – Роб ме изпрати на юг, но се върнах бързо.

– На юг... където... Орловото гнездо на юг ли беше, милото ми? Не помня... о, миличкото ми, боях се... ти прости ли ми, детето ми? – По бузите му потекоха сълзи.

– Не си направил нищо, което да се нуждае от прошка, татко. – Тя погали рехавата му бяла коса и опипа челото му. Треската още го гореше отвътре, въпреки всички отвари на майстера.

– Така беше най-добре – прошепна баща й. – Джон е добър мъж, добър... силен, грижлив... грижи се за теб... той ще... и от добър род, послушай ме, трябва, аз съм баща ти... баща ти... ще се омъжиш, когато се омъжи и Кат, да, длъжна си...

„Мисли, че съм Лиза! Божове милостиви, той говори все едно че

още не сме омъжени.“

Ръцете на баща ѝ стиснаха нейните – трепкаха като две изплашени бели птици.

– Онзи младок... окаяник... де не ми споменавах името му, твой дълг е... майка ти, тя ще... – Лорд Хостър се сгърчи от спазъм и извика: – О, богове, простете ми, простете ми, простете ми. Лекарството ми...

И дойде майстер Виман и поднесе чаша към устните му. Лорд Хостър изпи гъстата бяла отвара с жаждата на сукалче на майчината си гръд и Кейтлин видя как покоят го облада отново.

– Сега ще поспи, милейди – каза майстерът. Млякото на мака беше оставило дебела бяла кора около устните на баща ѝ. Майстер Виман я изтри с ръкава си.

Кейтлин не можеше да гледа повече. Хостър Тъли беше силен мъж, и горд. Заболя я, че го вижда така унижен. Излезе на терасата. Дворът долу беше пълен с прокудени, изпълнен с хаотичната им врява, но отвъд стените реките течаха спокойни, чисти и неспирни. „Това са неговите реки и скоро той ще се върне при тях за последния си път.“

Майстер Виман беше застанал до нея.

– Милейди – промълви той, – няма да мога да отлагам края дълго. Трябва да изпратим конник за брат му. Сир Бриндън ще иска да е тук.

– Да – каза Кейтлин със стегнат от скръб глас.

– И лейди Лиза също, може би?

– Лиза няма да дойде.

– Ако ѝ напишете лично, може би...

– Ще нахвърлям няколко думи, ако това ви задоволява. – Зачуди се кой ли трябваше да е „окаяният младок“ на Лиза. Някой млад скуайър или странстващо рицарче, най-вероятно... Макар че ако се съдеше по страстта, с която лорд Хостър го отхвърляше, трябваше да е син на някой търговец или долен чирак, дори някой певец. Лиза все се увличаше по разни певци. „Няма за какво да я виня. Джон Арин беше с двадесет години по-възрастен от баща ни.“

Кулата, която брат ѝ бе отделил за нея, се оказа същата, която бяха делили с Лиза като момичета. Щеше да е добре да поспи отново в пухено легло, с огън в камината; след като си отдъхнеше, светът нямаше да ѝ се струва толкова тъжен.

Но пред покоите си завари Ъдърис Вейн да я чака с две облечени в сиво сестри със забулени лица. Виждаха се само очите им. Кейтлин веднага разбра защо са тук.

– Нед?

Сестрите сведоха погледи. Ъдъридс каза:

– Сир Клеос го донесе от Кралски чертог, милейди.

– Заведете ме при него – заповяда тя.

Бяха го положили върху груба дървена маса и го бяха покрили със знаме. Бялото знаме на дома Старк, с герба със сивото вълчище.

– Трябва да го видя – каза Кейтлин.

– Останали са само костите му, милейди.

– Трябва да го видя – повтори тя.

Една от сестрите на мълчанието отви знамето.

„Кости – помисли Кейтлин. – Това не е Нед, това не е мъжът, когото обичах, бащата на децата ми.“ Ръцете му бяха прибрани над гърдите, пръстите на скелета бяха свити около дръжката на някакъв дълъг меч, но това не бяха ръцете на Нед, толкова силни и пълни с живот. Бяха облekli костите във върхното палто на Нед, във финото бяло кадифе със знака на вълчището над сърцето, но нищо не бе останало от топлатата плът, на която бе полегала главата ѝ толкова нощи, от ръцете, които я бяха прегръщали. Главата му бе прикрепена към тялото с тънка сребърна жичка, но един череп прилича на всеки друг, а в тези празни кухни тя и следа не намери от тъмносивите очи на своя лорд, очи, способни да са меки като мъгла и да са твърди като камък. „Дали са очите му на врагните“ – спомни си тя.

Кейтлин се обърна.

– Това не е неговият меч.

– Лед не са ни го върнали, милейди – каза Ъдъридс. – Само костите на лорд Едард.

– Предполагам, че трябва да съм благодарна на кралицата за това.

– Благодарна на Дяволчето, милейди. Това е негово дело.

„Един ден ще им благодаря на всички.“

– Благодаря ви за службата, сестри – каза Кейтлин, – но трябва да ви възложи друга задача. Лорд Едард беше Старк и костите му трябва да намерят покой под Зимен хребет. – „Сега ще му направят статуя, негово каменно подобие, което ще седи в тъмното с едно вълчище в нозете и меч на коленете.“ – Погрижете се сестрите да получат свежи коне и каквото още ще им трябва за път – каза тя на Ъдъридс Вейн. – Хол Молън ще ги придружи до Зимен хребет като капитан на гвардията. – Погледна отново костите, единственото, което бе останало от съпруга ѝ и любовта ѝ. – Сега ме оставете всички. Тази нощ ще остана сама с Нед.

Жените в сиво сведоха глави. „Сестрите на мълчанието не говорят с живите – припомни си Кейтлин, – но някои казват, че могат да говорят

с мъртвите.“ И как им завидя за това...

ДЕНЕРИС

Завеските предпазваха от прахта и горещината по улиците, но не можеха да я предпазят от разочарованието. Дани се качи вътре изтощено и благодарна за спасението от морето на картянските очи, в което можеше да се удави. „Отворете път – реवेशе Джого на тълпата от гърба на коня си и плъснеше с бича, – отворете път, път отворете за Майката на драконите.“

Отпуснат в прохладата на сатенените възглавнички, Ксаро Ксоан Даксос наля рубиненочервено вино в бокалите от нефрит и злато с увенчани ръце въпреки поклащането на паланкина.

– Виждам дълбока тъга, изписана на лицето ви, светлина на обичта ми. – Подаде ѝ бокал. – Възможно ли е да е тъга по изгубен сън?

– По закъснял сън по-скоро. – Стегнатият сребърен нашийник я давеше за гърлото. Тя го откопча и го хвърли настрана. Нашийникът бе украсен с вълшебен аметист, за който Ксаро се кълнеше, че щял да я предпазва от всички отрови. Чистородните бяха известни с това, че поднасят отрова на онези, които смятат за опасни, но на Дани бяха дали само чаша вода. „Изобщо не видяха кралица в мен – помисли тя с горчивина. – Бях само едно следобедно забавление, момиченце на кон с любопитно домашно животинче.“

Регал изсъска и впи острите си черни нокти в голото ѝ рамо, докато Дани протягаше ръка за виното. Тя изохка и го премести на другото си рамо, където можеше да дере дрехата ѝ вместо кожата. Беше се облякла по картския обичай. Ксаро я предупреди, че Въздигнатите ще откажат да слушат дотрачка, затова се бе погрижила да се яви пред тях в свободен скроен зелен брокат с едната гърда оголена, с посребрени сандали на краката и с коланче от черни и бели перли на кръста. „Такава помощ ми предложиха, че гола можех да им се явя. И трябваше да го направя.“ Отпи дълбоко.

Потомци на древни крале и кралици на Карт, Чистородните командваха Градската стража и флотата галери, която държеше протоците между моретата. Денерис Таргариен беше поискала тази флота, или поне част от нея, както и част от войниците им. Поднесе традиционния жертвен дар в Храма на паметта, предложи традиционния подкуп на Пазителя на дългия списък, изпрати традиционните фурми на Отварящия Портата и накрая получи традиционните сини копринени пантофи,

поканата за Залата на Хилядата трона.

Чистородните изслушаха молбите ѝ от големите дървени кресла на своите предци, поставени на високите вити балкони над мраморния под, издигащи се към сводестия таван, изрисуван със сцени от древната слава на Карт. Самите кресла бяха огромни, с фантастична резба, грейнали от позлата и отгрупани с янтар, оникс, лапис и нефрит, всяко различно от другите, всяко с претенцията да е най-приказно от всички. Но мъжете, които седяха в тях, изглеждаха толкова безразлични и уморени от света, че все едно бяха заспали. „Слушаха, но не чуваха или не ги интересуваха – помисли тя. – Те наистина са Млечни хора. Изабощо не мислеха да ми помагат. Бяха дошли от любопитство. Дошли бяха от отегчение, а драконът на рамото ми ги интересуваха повече от мен самата.“

– Кажете ми словата на Чистородните – настоя Ксаро Ксоан Даксос. – Кажете ми какво казаха те, та натъжиха така кралицата на моето сърце?

– Казаха „не“. – Виното имаше вкус на нар и на топли летни дни. – Казаха го много вежливо, разбира се, но все пак под всичките им мили слова си беше едно голо „не“.

– Поласкахте ли ги?

– Безсрамно.

– Плакахте ли?

– Кръвта на дракона не плаче – отвърна тя сприваво.

Ксаро въздъхна.

– Трябвало е да им поплачете. – Картяните плачеха често и с лекота; смятаха го за белег на цивилизованост. – Мъжете, които купихме – те какво казаха?

– Матос не каза нищо. Венделос ме похвали за хубавата ми реч. Изящния ми отказа като всички други, но след това се разплака.

– Уви, картяните са толкова неверни. – Самият Ксаро не беше Чистороден, но ѝ беше казал кого да подкупи и колко да предложи. – Да плачем, да плачем за човешката невярност.

На Дани по-скоро ѝ се плачеше за пропиляното злато. С подкупите, които предложи на Матос Маллараван, Венделос Кар Дийт и Егон Емерос Изящния можеше да се купи цял кораб или да се събере цяла орда наемници.

– Да речем, че пратя сир Джора да поиска да ми върнат даровете? – попита тя.

– Да речем, че някой Жалостив влезе в палата ми една нощ и ви убие, докато спите? – каза Ксаро. Жалостивите всъщност бяха древна

свещена гилдия наемни убийци, наречени така, защото винаги прошепваха „безкрайно съжалявам“ на жертвата си преди да я убият. Ако не друго, то вежливостта поне не можеше да се отрече на картяните – Мъдра е поговорката, че по-скоро ще издоиш Каменната крава на Фарос, отколкото да измъкнеш злато от Чистородните.

Дани не знаеше къде е този Фарос, но имаше чувството, че в Карт е пълно с каменни крави. Търговските принцове, натрупали огромни богатства от търговията между двете морета, бяха разделени на три ревностни фракции: Древната гилдия на подправките, Турмалиновото братство и Тринадесетте, от които беше Ксаро. Всяка съперничеше с останалите за надмощие и трите заедно открай време си съперничеха с Чистородните. Над всичко това надвисваше тъмната сянка на маговете с техните сини устни и могъщи тайнствени сили, рядко виждани, но вдъхващи страх.

Без Ксаро Дани щеше съвсем да се обърка. Златото, което пропиля, за да й отворят вратите на Залата на хилядата трона, беше плод главно на щедростта на търговеца и на бързия му ум. Мълвата за живи дракони бързо се разнасяше на изток и все повече търсачи прииждаха да видят дали приказките са верни... а Ксаро Ксоан Даксос се погрижи щото знатни, както и низши да поднасят по някой скромнен, символичен дар, който каквото може, на Майката на драконите.

Струйката, която той отвори, скоро нарасна в бурен порой. Търговски капитани поднасяха мирска коприна, ракли с шафран от Юай Тай, кехлибар и драконово стъкло от Асшаи. Сарафи поднасяха торби със сребърници, ювелири – пръстени и нанизи. Гайдари свиреха за нея, акробати се премятаха, жонгльори жонглираха, бояджии на платове я обличаха в цветове, за които не беше си въобразявала, че съществуват. Двама от Джогос Нхаи й поднесоха един от шарените си зорсове – на черни и бели ивици, и много свиреп. Една вдовица й донесе изсъхналия труп на своя мъж, покрит с кора от посребрени листа; вярваше се, че такива тленни останки притежавали голяма сила, особено ако покойникът е бил чародей, какъвто се оказа този. А Братството на Турмалина й поставиха корона, изкована с формата на триглав дракон; змийското му тяло беше от жълто злато, крилете от сребро, а главите изваяни от нефрит, слонова кост и оникс.

Короната беше единственият дар, който задържа. Останалото разпродаде, за да събере богатството, което бе пропиляла заради Чистородните. Ксаро щеше да продаде и короната – кълнеше се, че Тринадесетте щели да й дадат много по-хубава – но Дани му забрани.

– Визерис продаде короната на майка ни и хората го нарекоха просяк. Тази ще я запазя, за да ме наричат хората кралица. – И така направи, макар че от тежестта на короната вратът я болеше. „Но макар и с корона, аз все пак съм просякиня – помисли Дани. – Станах най-богатата просякиня на света, но въпреки това съм просякиня.“ Мразеше го, както и брат й сигурно го беше мразил. „Всички тези години бягане от град на град, на стъпка пред ножовете на Узурпатора, да се моли непрестанно за помощ на архонти, принцове и магистри, да купува с ласкателства храната ни. Не може да не е знаел, че му се подиграват. Нищо чудно, че стана толкова гневлив и обидчив.“ Накрая това го бе подлудило. „И с мен ще стане същото, ако го позволя.“ Искаше й се понякога просто да си поведе народа и да го върне във Вее Торо, и да направи така, че мъртвият град да процъфти. „Не. Това ще е поражение. Аз притежавам нещо, което Визерис не притежаваше. Имам драконите. В драконите е разликата.“

Тя погали Регал. Зеленият дракон стисна със зъби дланта й и захапа силно. Отвън огромният град мърмореше с десетките си хиляди гласове, тътнеше и се вълнуваше, и всичко това се сливаше в един-единствен звук, като кипващо пред буря море.

– Път отворете, Млечни хора, отворете път на Майката на драконите – ревеше Джого и картяните се отдръпваха, макар да го правеха може би по-скоро заради воловете, отколкото заради виковете му. Иззад плушващите се завески Дани зърваше лицата им. От време на време бичът му изплющяваше по задницата на някой от воловете. Бичът със сребърната дръжка, който му беше дала. Аго пазеше от другата страна, а Ракаро яздеше в края на процесията и оглеждаше лицата на хората по улиците за най-малкия признак на опасност. Беше оставила сир Джора днес да пази другите й два дракона; прокуденият рицар се бе противопоставил на тази глупост от самото начало. „Той на никого не вярва – припомни си тя, – и може би с пълно основание.“

Когато Дани вдигна бокала си да отпие, Регал подуши виното, отметна глава и изсъска.

– Добър нос има вашият дракон. – Ксаро отри с длан устните си. – Това вино е обикновено. Казват, че отвъд Нефритовото море правели такова вино, че само една глътка да отпие човек, и после всички други вина ще му приличат на оцет. Хайде да вземем моята гемия за удоволствие и да тръгнем да го търсим, само ние двамата.

– Най-доброто вино на света го правят в Арбор – заяви Дани. Лорд Редвин се беше сражавал за нейния баща срещу Узурпатора, припомни

си тя, един от малцината останали верни до края. „Дали ще се сражава и за мен?“ Нямаше как да е сигурна след толкова години. – Тръгнете с мен за Арбор, Ксаро, и ще намерите най-хубавите вина на света. Ала ще трябва да тръгнем с боен кораб, не с гемия за удоволствия.

– Бойни кораби нямам. Войната вреди на търговията. Много пъти съм ви го казвал, Ксаро Ксоан Даксос е човек на мира.

„Ксаро Ксоан Даксос е човек на златото – каза си тя, – а златото ще ми купи всичките кораби и мечове, от които имам нужда.“

– Не съм ви молила да вдигнете меч, само да ми заемете корабите си.

Той се усмихна скромно.

– Че имам търговски кораби, не отричам. Кой може да каже колко са? Някой от тях сигурно потъва точно сега, в някой бурен ъгъл на Лятното море. Утре друг ще стане плячка на корсари. Вдругиден някой от капитаните му може да погледне имането в трюма и да си помисли: „Всичко това трябва да е мое.“ Какво да се прави, това са рисковете на търговията. Че то, докато си приказваме, сигурно ми остават все по-малко кораби. С всеки миг обеднявам все повече.

– Ти ми дай кораби и аз ще те направя отново богат.

– А ти се омъжи за мен, светлина ярка, и отплавай на кораба на сърцето ми. Не мога да спя нощем от мисли за хубостта ти.

Дани се усмихна. Цветистите изблици на страст у Ксаро я забавляваха, но поведението му странно противоречеше на думите му. Докато сир Джора едва успя да откъсне поглед от голата ѝ гръд, докато ѝ помагаше да се качи в паланкина, Ксаро почти не я забелязваше, колкото интимно близо да бяха. А и тя беше виждала красивите момчета, неизменно обкръжаващи търговския принц из коридорите на палата му в техниче полупрозрачни копринени воали.

– Сладко говориш, Ксаро, но и зад твоите думи чувам поредното „не“.

– Железният трон, за който говориш, ми звучи като нещо чудовищно студено и кораво. Не мога да понеса мисълта как остриите му шипове порязват сладката ти кожа. – Скъпоценностите по носа на Ксаро му придаваха вид на странна, бляскава птица. Дългите му нежни пръсти махнаха пренебрежително. – Нека това да е твоето кралство, о, най-изящна от кралиците, и нека аз да бъда твоят крал. Ще ти дам златен трон, ако поискаш. Когато Карт започне да ти втръсва, можем да отпътуваме чак до Юай Тай и да потърсим сънния град на поетите, да отпием от виното на мъдростта от черепа на някой мъртвец.

– Аз искам да отплавам за страната Вестерос и да отпия от виното на възмездието от черепа на Узурпатора. – Тя почеса Регал под едното око и нефритовозелените му криле за миг се разгънаха да съживят застолия въздух в паланкина.

Една едничка изящна сълза потече по бузата на Ксаро Ксоан Даксос.

– Нищо ли не ще те отклони от тази лудост?

– Нищо – каза тя и съжали, че не е толкова сигурна, колкото прозвуча гласът ѝ. – Ако всеки от Тринадесетте ми вземе само по десет кораба...

– Би имала сто и тридесет кораба, но без екипажите, които да ги карат. Справедливостта на твоята кауза не означава нищо за обикновените мъже на Карт. Защо моите моряци са длъжни да се интересуват кой точно седи на трона на някакво си кралство на края на света?

– Ще им платя достатъчно, за да ги заинтересува.

– С какви пари, о, сладка звезда на моя рай?

– Със златото, което търсачите носят.

– Вярно, това можеш – съгласи се Ксаро, – но чак такъв интерес би ти струвал скъпо. Ще се наложи да им платиш много повече, отколкото им плащам аз, а цял Карт се присмива на безразсъдната ми щедрост.

– Щом Тринадесетте няма да ми помогнат, навярно ще трябва да помоля Гилдията на подправките или Братството на турмалина?

Ксаро пренебрежително сви рамене.

– Те няма да ти дадат нищо освен ласкателства и лъжи. Търговците на подправки са самохвалковци и лицемери, а Братството е пълно с пирати.

– Тогава ще трябва да послушам Пиат Прий и да отида при магьосниците.

Търговският принц се изправи рязко.

– Пиат Прий има сини устни и вярно казват, че сините устни изричат само лъжи. Вслушай се в разума на този, който те обича. Магьосниците са мрачни, озлобени същества, които се хранят с прах и пилят сенки. Те нищо няма да ти дадат. Няма как да ти дадат.

– Няма да ми се наложи да търся чародейска помощ, ако моят добър приятел Ксаро Ксоан Даксос ми даде това, за което го моля.

– Не ти ли дадох своя дом и сърцето си, те нищо ли не значат за теб? Дадох ти своите благовония и нарове, подскачащи маймунки и съскащи змии, свитъци от древна Валирия, глава на идол и крак на влечуго. Дал съм ти този паланкин от абанос и злато и бичи впряг, който да го

носи, единият бял като слонова кост, другият – черен като ахат, с рогове, инкрустирани с диаманти.

– Да – каза Дани. – Но аз исках кораби и войници.

– Не ти ли дадох своята армия, о, най-сладка от жените? Хиляда рицари, всеки със сияйна броня. Бронята беше от сребро и злато, рицарите – от нефрит, берил, оникс и турмалин, от кехлибар, опал и аметист, всеки с големина колкото кутрето ѝ.

– Хиляда чудесни рицари – каза тя, – но не такива, от които враговете ми ще се уплашат. А биковете не могат да ме преведат през водата, аз... защо спираме? – Животните бяха забавили забележимо.

– Халееси – извика Аго през драпериите, когато паланкинът се разтърси и спря рязко. Дани се облегна на лакът и се подаде навън. Намираха се в края на пазара и пътят им беше преграден от дебела човешка стена.

– Какво гледат?

Джого дръпна юздите.

– Някакъв огнен маг, халееси.

– Искам да видя.

– Веднага.

Дотракът ѝ подаде ръка да слезе. Когато я пое, той я издърпа на коня си и я сложи да седне пред него, откъдето можеше да вижда над главите на множеството. Огненият маг беше издигнал във въздуха стълба, пращяща оранжева стълба от виещи се пламъци, която се издигаше без никаква опора на една стъпка над каменните плочи на пазара и стигаше до високия мрежест покрив.

Повечето зрители, забеляза тя, не бяха от града: видя моряци от търговски кораби, търговци керванджии, още покрити с праха на червената пустиня, наемници, занаятчии, роботърговци. Джого я прихвана през кръста и се наведе напред.

– Млечните хора го отбягват. Халееси, виждате ли ей онова момиче с плъстената шапка? Ето там, зад дебелия жрец. Тя е...

– ...крадла – довърши Дани. Не беше пеленаче да не може да различи такива неща. Улични крадци беше срещала много из Свободните градове през годините, изкарани с брат ѝ, когато бягаха от наетите ножове на Узурпатора.

Магът правеше някакви странни жестове и пламъците се вдигаха все по-нагоре и по-нагоре. Докато зрителите извиваха вратове нагоре, крадците се мушкаха из тълпата, скрили в дланите си малки ножчета. С една ръка облекчаваха заможните от кесиите им, а с друга сочеха

възбудено нагоре.

Когато огнената стълба се изправи на четиридесет стъпки височина, магът скочи напред и започна да се катери по нея, прихващайки се на ръце като пъргава маймуна. Всяка пречка, която докоснеше, се разсипваше зад него и след нея оставаше само тънка сребриста струйка дим. Щом стигна до върха, стълбата изчезна, както и той самият.

– Хубав номер – обяви възхитен Джого.

– Не е номер – каза някаква жена на Общата реч.

Дани не беше забелязала Куайте в тълпата, но ето че тя стоеше там, с блеснали очи зад неумолимата си червена маска.

– Какво имате предвид?

– Преди половин година този човек едва можеше да извлича огън от драконово стъкло. Притежаваше нищожни умения с някакви прахове и адски огън, достатъчни да задържат вниманието на тълпата, докато крадците му си вършат работата. Можеше да върви по въглени и да кара огнени рози да разцъфват в небето, но за катерене по огнена стълба можеше само да мечтае така, както рибар може да мечтае, че ще улови кракен в мрежата си.

Дани погледна боязливо натам, където допреди малко се бе издигала стълбата. Вече дори пушекът се беше отнесъл и тълпата се разотиваше, всеки си тръгваше по работата. След малко доста хора щяха да разберат, че кесиите им са олекнали или ги няма.

– А сега?

– Сега силите му нарастват, халееси. И вие сте причината за това.

– Аз? – Тя се засмя. – Как е възможно това?

Жената пристъпи и докосна с два пръста Дани по китката.

– Вие сте Майката на драконите, нали?

– Тя е, и никоя твар на сенките не може да я докосва. – Джого избухна пръстите на Куайте с дръжката на бича си.

Жената отстъпи крачка назад.

– Скоро трябва да напуснеш този град, Денерис Таргаринен, иначе ще останеш тук завинаги.

Китката ѝ щипеше, изтръпнала от докосването на Куайте.

– Къде ме съветваш да отида? – попита тя.

– За да стигнеш севера, трябва да тръгнеш на юг. За да стигнеш на запад, трябва да поемеш на изток. За да тръгнеш напред, трябва да се върнеш, а за да пипнеш светлината, трябва да преминеш под сянката.

„Асшай – помисли Дани. – Тя ме кара да замина за Асшай.“

– Ще ми даде ли Асшай армия? – настоя тя. – Ще се намери ли за

мен злато в Асшай? Ще има ли там кораби за мен? Какво толкова има в Асшай, дето не мога да го намеря в Карт?

– Истина – каза жената с маската. И след като се поклони, се скри в тълпата.

Ракаро изсумтя презрително иззад провисналите си черни мустаци.

– Халееси, човек е по-добре да гълта скорпиони, отколкото да повярва на една твар на сенките, която не смее да си покаже лицето на слънце. Това се знае.

– Знае се – съгласи се Аго.

Ксаро Ксоан Даксос беше гледал цялата сцена, отпуснат на възглавничките си. Когато Дани се прибра в паланкина до него, той каза:

– Вашите диваци са по-умни дори отколкото си въобразяват. Истината за съкровищата на Асшай едва ли ще ви развесели. – После ѝ даде нова чаша вино и през цялото време по пътя им до имението му ѝ говори за любов, за страст и други подобни глупости.

В хладината на покоите си Дани свали фините си одежди и се облече в широк халат от пурпурна коприна. Драконите ѝ бяха гладни, затова нарязва една змия и опече късовете на мангала. „Растат – помисли си, докато ги гледаше как се боричкат над почернялата плът. – Сигурно вече тежат два пъти повече, отколкото във Вее Толоро.“ Въпреки това щяха да минат години, докато станат достатъчно големи за война. „А трябва да бъдат и обучени, за да не изпепелят кралството ми.“ Въпреки тарга-риенската си кръв Дани нямаше никаква представа как се обучават дракони.

Сир Джора Мормон я навести по залез-слънце.

– Чистородните отказаха ли ви?

– Точно както ти каза. Ела. Седни, предложи ми съветите си. – Дани го придърпа до себе си на възглавничките, а Джикуи им поднесе червени маслини с лук, киснати във вино.

– В този град няма да получите помощ, халееси. – Сир Джора взе едно лукче. – Всеки ден все повече се убеждавам в това. Чистородните не виждат по-далече от стените на Карт, а Ксаро...

– Той пак ме помоли да се омъжа за него.

– Да, и аз знам защо. – Рицарят се намръщи и тежките му черни вежди се склочиха над хлътналите му очи.

– Сънувал ме, ден и нощ. – Тя се засмя.

– Простете ми, кралице моя, но драконите ви сънува той.

– Ксаро ме уверява, че в Карт мъжът и жената запазват личното си имущество, след като се венчаят. Драконите са си мои. – Тя се усмихна,

когато Дрогон запляска по мраморния под, след което подскочи и кацна на една възглавничка до нея.

– Дотук това, което ви е казал, е истина, но едно нещо не е споменал. Картяните имат много интересен брачен обичай, моя кралица. В деня на тяхното венчило жената може да поиска дар от съпруга си в знак на любов. Каквото и да пожелае от светските му богатства, той трябва да ѝ го подари. И той може да също да поиска от нея. Само едно нещо може да се поиска, но щом се назове, не може да се откаже.

– Едно нещо – повтори тя. – И не може да се откаже?

– С един дракон Ксаро Ксоан Даксос ще властва над този град, но един кораб ние съвсем малко ще укрепим своята кауза.

Дани загриза едно лукче и се замисли за човешкото вероломство.

– Минахме през пазара на връщане от Залата на хилядата трона – каза тя на сир Джора. – Там срещнахме Куайте. – Разказа му за играта с огъня и огнената стълба, и какво ѝ бе казала жената с червената маска.

– Честно казано, аз също с радост бих напуснал този град – рече рицарят, след като тя свърши. – Но не бих тръгнал към Асшаи.

– Тогава накъде?

– На изток – каза той.

– Дори тук съм на половин свят разстояние от кралството си. Ако отида още по на изток, може никога да не намеря пътя към Вестерос.

– Тръгнете ли на запад, рискувате живота си.

– Домът Таргариен има приятели в Свободните градове – напомни му тя. – При това по-верни приятели от Ксаро или Чистородните.

– Да не би да имате предвид Илирио Мопатис. За достатъчно злато Илирио би ви продал като последната си робиня.

– Двамата с брат ми бяхме гости в имението на Илирио половин година. Ако е мислел да ни продава, щеше да го направи още тогава.

– Но той ви продаде – каза сир Джора. – На хал Дрого.

Дани се изчерви. Беше прав, но не ѝ хареса остротата, която вложи в гласа си.

– Илирио ни опази от ножовете на Узурпатора и вярваше в каузата на брат ми.

– Илирио не вярва на никаква кауза, освен на Илирио. Чревоугодниците по правило са алчни хора, а магистрите са ненаситни. Илирио Мопатис е и двете. Какво всъщност знаете за него?

– Знам, че той ми даде драконовите яйца.

Джора изсумтя.

– Ако знаеше, че могат да се излюпят, сам щеше да клекне да ги

мъти.

Това я накара да се усмихне.

– О, в това не се съмнявам. Познавам Илирио по-добре, отколкото мислите. Дете бях, когато напуснах имението му в Пентос, за да се омъжа за моето слънце и звезди, но не бях нито глуха, нито сляпа. А вече не съм дете.

– Дори Илирио да е приятелят, за когото го взимате – запъна се упорито рицарят, – той не е достатъчно могъщ, за да ви върне сам трона, както не можа да го върне и на брат ви.

– Той е богат – отвърна тя. – Не толкова колкото Ксаро може би, но достатъчно богат, за да ми наеме кораби, както и хора.

– Наемните мечове са полезни донякъде – призна сир Джора, – но с изметта на Свободните градове никога няма да върнете бащиния си трон. Нищо не закръпва едно разкъсано кралство по-бързо от слизаща на брега му нашественическа армия.

– Аз съм законната им кралица – възрази Дани.

– Вие сте чужденка, решила да слезе на бреговете им с армия чужденци, които дори не могат да говорят Общата реч. Владетелите на Вестерос не ви познават и имат всички основания да се боят от вас и да не ви вярват. Трябва да ги спечелите, преди да отплаваме. Част поне.

– И как по-точно ще го направя, ако отида на изток според твоя съвет?

Той изяде една маслина и изплю костилката в дланта си. После каза:

– Не знам. Но знам, че колкото по-дълго се задържим на едно място, толкова по-лесно враговете ще ни намерят. Името Таргарин все още ги стряска толкова, че изпратиха човек да ви убие, когато чуха, че сте с дете. Какво ще направят, когато научат за драконите?

Дрогон се беше сгушил под ръката ѝ, горещ като камък, стоял цял ден под жарко слънце. Регал и Визерион се боричкаха за къс месо, биеха се с криле и от ноздрите им свистеше сив дим. „Яростните ми деца – помисли тя. – Трябва да оцелеят.“

– Кометата ме доведе в Карт заради нещо. Бях се надявала, че ще намеря тук своята армия, но изглежда няма да е това. Какво още остава, питам се? – „Боя се – помисли тя – но трябва да съм храбра.“

– Утре трябва да отидете при Пиат Прий.

ТИРИОН

Момичето дори не заплака. Колкото и да беше малка, Мирцела Баратеон беше родена принцеса. „И Ланистър, въпреки името си – напомни си Тирион. – Колкото с кръвта на Церсей, толкова и на Джайм.“

Усмивчицата ѝ, разбира се, беше малко треперлива, когато братята ѝ се сбогуваха с нея на палубата на „Морски бързоход“, но момичето знаеше подходящите за случая думи и ги каза храбро и с достойнство. Когато настъпи часът за тръгване, разплака се принц Томен, а Мирцела трябваше да го успокоява.

Тирион наблюдаваше сбогуванията от високата палуба на „Чука на крал Робърт“, голяма бойна галера с четиристотин гребла. „Чука на Роб“, както го наричаха гребците, щеше да оформи главната сила на ескорта на Мирцела. „Лъвска звезда“, „Дързък вятър“ и „Лейди Лиана“ също щяха да отплават.

Тирион се безпокоеше, че ще се лишат от толкова съществена част от бездруго недостатъчния им флот, опразнен със загубата на всички кораби, които бяха отплавали с лорд Станис за Драконов камък и повече не се върнаха, но Церсей и дума не даваше да се спомене за по-малко. И може би беше права. Ако пленяха момичето преди да стигне Слънчево копие, съюзът им с Дорн щеше да се разпадне. Засега Доран Мартел само беше свикал знамената си. Стигнаше ли Мирцела невредима до Браавос, беше се врекъл, че ще придвижи силите си към високите проходи, където заплахата можеше да накара част от Блатните лордове да премислят верността си и да попречат на Станис да продължи на север. Макар че това бе само временна маневра. Родът Мартел нямаше да се включи в истинско сражение, освен ако не бъдеше нападнат самият Дорн, а Станис не беше чак толкова глупав. „Макар че някои от знаменосците му може би са – каза си Тирион. – Трябва да го обмисля.“

Той се окашля.

– Знаете заповедите си, капитане.

– Да, милорд. Ще караме покрай брега, ще държим винаги земята пред очите си, докато не стигнем нос Счупен нокът. Оттам трябва да поемем през Тясното море за Браавос. В никакъв случай да не влизаме в обсега на Драконов камък.

– А ако нашите врагове въпреки всичко ви видят?

– Ако е един кораб, нападаме и ги унищожаваме. Ако са повече,

„Дързък вятър“ ще се прилепи до „Морски бързоход“, за да го защити, а останалата част от флота влиза в битка.

Тирион кимна. Ако се случеше най-лошото, малкият „Морски бързоход“ трябваше да успее да надбяга преследвачите си. Малък кораб с големи платна, той беше по-бърз от всеки боен кораб на вода, или поне така твърдеше капитанът му. Стигнаше ли веднъж Мирцела Браавос, щеше да е в безопасност. Изпращаше с нея сир Арис Оукхарт като неин заклет щит и беше задължил браавосците да я преведат по останалия път до Слънчево копие. Дори лорд Станис щеше да се поколебае да предизвика гнева на най-големия и могъщ от Свободните градове. Пътуването от Кралски чертог до Дорн през Браавос едва ли беше най-прекият път, но наистина беше най-безопасният... така поне се надяваше.

„Ако лорд Станис знаеше за това плаване, нямаше да може да избере по-подходящ момент да изпрати флотата си срещу нас.“ Тирион погледна натам, където Черна вода се изливаше в едноименния залив, и изпита облекчение, че не вижда платна на широкия зелен хоризонт. Според последното донесение флотата на Баратеон все още стоеше на котва при Бурен край, където сир Кортни Пенроуз продължаваше да се опълчва на обсадата в името на мъртвия Ренли. Междувременно кулите на Тирион се издигаха три четвърти готови. Дори и сега мъжете повдигаха с помощта на тежките макари камъните, поставяха ги на място и без съмнение го проклинаха за това, че ги е накарал да работят по време на празненствата. Да проклинат. „Още два дни, Станис, само толкова искам. Още два дни и ще свърши.“

Тирион изгледа как племенничката му коленичи пред Върховния септон, за да получи благословията му за пътуването. Слънчевата светлина докосна кристалната му корона и се разпиля на дъга над вдигнатото нагоре лице на Мирцела. Шумът откъм реката му попречи да чуе молитвите ѝ. Дано боговете да имаха по-остър слух от неговия. Върховният септон беше дебел като къща и по-помпозен и надут дори от Пицел. „Стига, старче, приключвай – помисли с раздражение Тирион. – Боговете си имат по-важни грижи от това да те слушат, аз също.“

Когато най-сетне мърморенето и монотонните молитви секнаха, Тирион си взе сбогом с капитана на „Чука на Роб“.

– Отведете племенницата ми невредима до Браавос и като се върнете, ви чака рицарство – обеща той.

Докато слизаше по стръмния трап на кея, усети враждебните погледи. Галерата се поклящаше леко и това правеше стъпките му по-кекави от всякога. „Бас държа, че им се ще да се разкискат.“ Никой не смееше,

не и открито, макар да чуваше мърморенето им, заглушено от скърцането на дърво, възета и шума на речния поток. „Не ме обичат – помисли той. – Нищо чудно. Аз съм сит и грозен, а те умират от глад.“

Брон го придружи през тълпата до сестра му и синовете ѝ. Церсей го пренебрегна, предпочитайки да ощастливи с усмивките си братовчедата им. Той се вгледа в чаровния ѝ Лансел с очи, зелени като смарагдовия наниз на тънката ѝ бяла шия, и лукаво се усмихна наум. „Знам тайната ти, Церсей.“ Сестра му напоследък често навещаваше Върховния септон, за да потърси благословията на боговете за предстоящата им борба с лорд Станис... или поне в това искаше да го убеди. Всъщност, след краткото си посещение във Великата септа на Белор, Церсей се намяташе с грубо кафяво пътно наметало и се измъкваше, за да се срещне с някакъв странстващ рицар с тъпото име сир Озмунд Черно котле и неговите също толкова противни братя Осни и Осфрид. Лансел му беше казал всичко за тях. Церсей се канеше да използва братята Черно котле, за да си купи лична наемническа сила.

Какво пък, нека се забавлява със заговорите си. Много по-сладка беше, докато си въобразяваше, че го е надхитрила. Черните котлета щяха да ѝ замаят главницата, да ѝ приберат париците и да ѝ обещаят всичко, което поиска, и защо не, след като Брон струваше колкото всичките ѝ пари, петак за петак? Братята, и тримата симпатични мошеници, всъщност бяха много по-опитни в измамата, отколкото в пускането на кръв. Церсей беше успяла да си купи три празни тъпана; ушите ѝ щяха да проглушат с думкането си, но вътре нямаше нищо. Това безкрайно го забавляваше.

Когато „Лъвска звезда“ и „Лейди Лиана“ се откъснаха от брега и поеха към устието на реката да разчистят пътя на „Морски бързоход“, тържествено заечаха рогове. По каменните брегове се чува възгласи, рехави и дрипави като облаците, стелещи се по небето. Мирцела се усмихна и замаха с ръка от палубата. Зад нея стоеше Арис Оукхарт в блестящия си бял плащ. Капитанът заповяда да срежат възетата, греблата изтикаха „Морски бързоход“ навътре в силното течение на Черна вода и платната му разцъфнаха под напора на вятъра – обикновени бели платна, както беше настоял Тирион, не яркият пурпур на Ланистър. Принц Томен захлипа.

– Цивриш като бебе – изсъска брат му. – Принцовете не плачат.

– Принц Емон Рицаря на драконите е плакал в деня, когато принцеса Нерис се омъжила за неговия брат Егон – каза Санса Старк, – а близнаците сир Арик и сир Ерик издъхнали със сълзи на бузите, след като си

нанесли един на друг смъртни рани.

– Ти да млъкнеш, че ще накарам сир Мерин на теб да нанесе смъртна рана – сопна се Джофри на годеницата си. Тирион погледна сестра си, но Церсей беше погълната от нещо, което ѝ говореше сир Бейлон Суан. „Възможно ли е да е толкова сляпа, че да не вижда в какво се превръща той?“ – зачуди се Тирион.

След като тръгна по реката, „Дързък вятър“ вдигна греблата и се плъзна по течението след „Морски бързоход“. Накрая пое „Чукът на крал Робърт“, мощта на кралския флот... или поне на онази част, която не бе избягала към Драконов камък със Станис. Тирион беше подбрал корабите много грижливо, избягвайки онези, верността на чиито капитани можеше да е съмнителна, според Варис... но понеже и верността на Варис беше съмнителна, оставаше известно количество тревога. „Твърде много разчитам на Варис – помисли той – Трябват ми лични осведомители. Не че ще разчитам и на тях.“ Доверието можеше да убие човек.

Отново се замисли за Кутрето. За Петир Белиш нямаха никаква вест, откакто бе заминал за Горчив мост. Това можеше да не означава нищо... или всичко. Дори Варис не беше сигурен. Евнухът бе предположил, че може би Кутрето го е сполетяла някаква злополука по пътищата. Можеше дори да са го убили. На това Тирион изсумтя презрително.

– Ако Кутрето е мъртъв, то аз съм великан.

Тирел се дърлеха за предложения брак. Тирион трудно можеше да ги обвини. „Ако аз бях на мястото на Мейс Тирел, по-скоро щях да поискам главата на Джофри на пика, отколкото патката му в дъщеря ми.“

Малката флотилия вече навлезе в залива и Церсей подхвърли, че било време да се прибират. Брон доведе коня на Тирион и му помогна да се качи. Това беше задача на Подрик Пейн, но Под го оставиха в Червената цитадела. Мършавият наемник внушаваше много повече сигурност от момчето.

Тесните улици бяха обкръжени от мъжете на Градската стража, които задържаха тълпата с остриетата на копията си. Сир Джейслин Байуотър вървеше начело, повел клина конници в черни ризници и златни плащове. Зад него яздеха сир Ейрон Сантагар и сир Бейлон Суан, понесли знамената на краля – лъва на Ланистър и коронования елен на Баратеон.

Крал Джофри яздеше след тях на висок сив жребец, златната корона сияеше на златните му къдрици. Санса Старк яздеше до него на кафява кобила и не поглеждаше нито наляво, нито надясно, гъстата ѝ

кестенява коса се вееше на раменете ѝ под мрежичката от лунни камъни. Двама от Кралската гвардия пазеха двойката от двете страни – Хрътката отядно на краля и сир Мандън Мур от лявата страна на момичето.

Следваше ги подсмърчащият Томен, със сир Престън Грийнфилд в белите му доспехи и плащ, а след това Церсей, придружена от сир Лансел и защитена от Мерин Трант и Борос Блънт. Тирион яздеше след сестра си. След тях бяха Великият септон в носилката му и дълга опашка от придворни – сир Хорас Редвин, лейди Танда и дъщеря ѝ, Джалабахар Ксхо, лорд Джилс Росби и всички останали. Двойна колона стражи оформяше тила.

Небръснатите и немитите гледаха вторачено ездачите зад редицата копия. „Това хич, ама хич не ми харесва“ – помисли Тирион. Брон беше пръснал наемниците си из тълпата със заповед да спрат всяка неприятност преди да е започнала. Церсей навярно също бе поставила хора на Черните котлета. Кой знае защо, Тирион не мислеше, че това ще помогне много. Ако огънят е много силен, трудно ще опазиш пудинга да не загори, като хвърлиш още няколко стафидки.

Прекосиха Рибарския площад и поеха по Калния път преди да завият по извития Сърп и да започнат да се изкачват нагоре по Хълма на Егон. Няколко гласа завикаха „Джофри! Слава, слава, слава!“, щом младият крал мина край тях, но на всеки един поел вика сто мълъчаха. Ланисътрите се движеха през море от дрипави мъже и гладни жени, притиснати от прилива на мрачни погледи. Точно пред него Церсей се смееше на нещо, което ѝ бе казал Лансел, но Тирион подозираше, че веселието ѝ е престорено. Не можеше да не забелязва обкръжаващата ги неприязън... но пък сестра му винаги залагаше на хабрата показност.

Някъде по средата на пътя една подивяла жена си проби път между двама от стражите и изтича на улицата пред краля и придружителите му, понесла над главата си телцето на мъртвото си бебе. Беше посиняло и подуто, гледката беше ужасна, но същинският ужас беше в очите на жената. Джофри я изгледа за миг, сякаш се канеше да я прегazi, но Санса Старк се наведе и му каза нещо. Кралят бръкна в кесията си и хвърли на жената сребърен елен. Монетата отскочи от детското телце и се затъркаля под краката на златните плащове. Десетина души се счепкаха за нея. Майката не мигна. Мършавите ѝ ръце трепераха под мъртвата тежест на детето ѝ.

– Оставете я, ваша милост – извика Церсей на краля, – не можем да ѝ помогнем, горкичката.

Майката я чу. Гласът на кралицата сякаш разсече въздуха и

проясни размътения й ум. Лицето й се изопна в омраза.

– Курво! – изкрещя лудата. – Курво на Кралеубиеца! Братова шунда! – Хвърли детето и посочи Церсей. – Братова шунда, братова шунда!

Тирион така и не видя кой хвърли говното. Само чу ахването на Санса и как Джофри изруга, а когато извърна глава, кралят триеше мръсотията от бузата си. Кафявата гадост се беше пръснала и по златната му коса, и по краката на Санса.

– Кой го хвърли това? – изпищя Джофри. Пръстите му се впиха в косата, лицето му се изкриви от ярост и той смъкна цяла шепа от лепкавата гнусотия. – Искам човека, който хвърли това! – изрева той. – Сто златни дракона за този, който ми го предаде.

– Там, горе беше! – извика някой от тълпата. Кралят завъртя коня си да огледа покривите и балконите над главите им. Хората в тълпата сочеха, бутеха се и сипеха ругатни един към друг и към краля.

– Моля ви, ваша милост, моля ви, оставете го – проплака Санса.

Кралят не я погледна.

– Доведете ми човека, който хвърли тази мръсотия! – заповяда Джофри. – Ще го обlige от мен или ще му взема главата. Куче, доведи ми го тук!

Сандор Клегейн послушно скочи от седлото си, но нямаше как да пробие през стената от хора, камо ли да стигне до покрива. Тези, които бяха най-близо пред него, започнаха да хленчат и да се дърпат от пътя му, докато други напиреха напред за да видят. На Тирион му замириса на погром.

– Клегейн! Остави, избягал е отдавна!

– Искам го! – Джофри посочи към покрива. – Беше ей там. Куче, пробий през тях и доведи...

Порой от викове заглуши думите му като гръмотевичен тътен на ярост, на страх и на омраза, който ги заля от всички посоки.

– Копеле! – изкрещя един на Джофри. Още гласове подхванаха кралицата с викове „Курва“ и „Братова шунда“, а Тирион го запердашиха с „Изрод!“ и „Получовек!“ Смесени с дръзките оскърбления започнаха да се чуват и „Възмездие!“, и „Роб, искаме Роб, краля Роб, Младия вълк“, й „Станис!“, и дори „Ренли!“ От двете страни на улицата тълпата напираше срещу остриетата на копията, а златните плащове едва ги удържаха, мъчейки се да запазят строя си. Над главите им зафучаха камъни и изпражнения. „Нахранете ни!“, закрещя някаква жена. „Хляб!“, прокътят мъжки глас зад нея. „Искаме хляб, копеле!“ След миг хилядите гърла подеха последното заклинание. Крал Джофри, крал Роб и крал Станис

бяха забравени и се възцари единствен крал Хляб. „Хляб! – крещеше човешкото море. – Хляб, хляб!“

Тирион пришпори коня си към сестра си и изрева:

– Към замъка! Веднага!

Церсей кимна, а сир Лансел измъкна мечта си от ножницата. В челото на колоната Джейслин Баиуотър реवेशе заповеди. Конниците наведоха пиките си и подкараха напред в клин. Кралят въртеше коня си в кръг. През редицата от копия се протягаха ръце да го докопат. Един успя да го хване за крака, но само за миг – мечът отсече китката му. „В галоп!“ – изрева Тирион на племенника си и плесна с все сила коня по задницата. Животното се вдигна на задните си крака, изцвили и се понесе напред, тълпата пред него се пръсна.

Тирион подкара в зейналия отвор по петите на краля. Брон не остана назад, с меч в ръката. Един ръбат камък прелетя край главата му, някаква гнила зелка се пръсна в щита на сир Мандън. Вляво от тях човешкият напор събори трима от златните плащове и тълпата се понесе напред, тъпчейки падналите мъже. Хрътката беше изчезнал зад тях, макар че останалият му без ездач кон препускаше до тях. Тирион видя как издърпаха Ейрон Сантагар от седлото и как златно-черният елен на Баратеон, който носеше, се разкъса. Сир Бейлон Суан хвърли лъва на Ланистър, за да извади дългия си меч. Засече наляво и надясно, а падналото знаме се раздра и дрипите се отвяха като пометени от буря големи пурпурни листа. След миг изчезнаха. Някой залитна пред коня на Джофри и изпищя на умряло, докато кралят го прегазваше. Дали беше мъж, жена или дете, Тирион така и не разбра. Джофри препускаше в галоп до него с пребледняло лице, със сир Мандън Муур като бяла сянка от другата му страна.

Изведнъж цялото това безумие остана зад тях, а копитата на конете им затрополиха по каменния площад пред барбикана на замъка. Една редица копиеносци държеше портите. Сир Джейслин обръщаше пиките си за нова атака. Копията се раздвоиха да пропуснат кралската свита под решетките. Бледочервени стени се издигнаха от двете им страни, успокояващо високи и гъмжащи от стрелци по бойниците.

Тирион не помнеше как е слязъл. Сир Мандън помагаше на потресения крал да се смъкне от коня, когато Церсей, Томен и Лансел нахлуха през портите със сир Мерин и сир Борос плътно след тях. Мечът на Борос беше оплескан с кръв, а белият плащ на Мерин се беше разпрал на гърба му. Сир Бейлон Суан влезе без шлем, конят му беше плувнал в пяна и устата му кървеше. Хорас Редвин доведе лейди Танда,

полуобезумяла от страх за дъщеря си Лолис, която бяха съборили от седлото и беше останала назад. Лорд Джилс, чието лице изглеждаше попеляво от всякога, изломоти как видял да смъкват Върховния септон от носилката му и как той крещял молитви, докато тъпата го връхлита. Джалабхар Ксхо каза, че май видял сир Престън Грийнфилд от Кралската гвардия да се връща към обърнатата носилка на Върховния септон, но не бил сигурен.

Тирион съвсем смътно чу как някакъв майстер го пита дали е ранен. Кипнал, закричи с патешката си походка през двора към племенника си, загледан в килнатата на една страна, оцапана с лайна корона.

– Предатели! – ломотеше възбуден Джофри. – Ще им взема главите на всички, ще ги...

Джуджето го зашлеви през лицето с такава сила, че короната на Джофри отхвърча от главата му. След което го блъсна с две ръце и го събори по гръб на земята.

– Проклет тъпанар!

– Те са предатели! – запищя Джофри. – Нареккоха ме как ли не и ме нападнаха!

– А ти насъска кучето си срещу тях! Какво си мислеше, че трябва да направят, да ти паднат покорно на колене, докато Хрътката ги посича ли? Скапано, безмозъчно момченце, ти уби Клегейн и боговете само знаят колко още, а се върна тук дори без една драскотина. Проклет да си! – И го изрита. И се почувства толкова добре, че щеше да го повтори, но сир Мандън Муур го дръпна от виещия под краката му Джофри, а после Брон се озова при тях и го задържа, докато се съвземе. Церсей коленичи до сина си, докато сир Бейлон Суан удържаше сир Лансел. Тирион отблъсна ръцете на Брон и изрева: – Колко души още са навън?

– Дъщеря ми – изплака лейди Танда. – Моля ви, някой трябва да се върне за Лолис...

– Сир Престън не се е върнал – съобщи сир Борос Блънт, – Ейрон Сантагар също.

– И Дойката – добави сир Хорас Редвин. Това беше прякорът, който другите скуайъри бяха прикачили на младия Тирек Ланистър.

Тирион огледа двора.

– Къде е момичето на Старк?

В първия миг не отговори никой. Накрая Джофри каза:

– Тя яздеше до мен. Не знам къде отиде.

Тирион притисна пулсиращите си слепоочия с изтръпнали пръсти. Ако Санса Старк бе пострадала, край с Джайм.

– Сир Мандън, вие бяхте нейният щит.

Сир Мандън Муур го погледна невъзмутимо.

– Когато тълпата обкръжи Хрътката, първо помислих за краля.

– И правилно – намеси се Церсей. – Борос, Мерин, върнете се да намерите момичето.

– И дъщеря ми – изхлипа лейди Танда. – Моля ви...

Сир Борос не остана доволен от перспективата да изостави сигурността на замъка.

– Ваша милост – заговори той на кралицата, – като ни види белите плащове, тълпата може да побеснее.

– Другите да ги вземат шибаните ви плащове! – викна Тирион. – Махайте ги, ако ви е страх да ги носите, говедо проклето... но ми намерете Санса Старк, иначе се заклевавам, че ще накарам Шага да ти пръсне грозната глава, за да видя има ли нещо в нея.

Сир Борос почервения от гняв.

– Ти ли ще ме наричаш грозен бе, ти ли бе? – И започна да вдига кървавия си меч. Брон дръпна Тирион зад себе си.

– Престанете! – извика Церсей. – Борос, направи каквото ти казаха, или ще намерим друг, който да носи този плащ. Клетвата ти...

– Ето я! – извика Джофри и посочи.

Сандор Клегейн нахлу през портите, яхнал кафявия кон на Санса. Момичето седеше зад него, здраво прегърнала Хрътката през кръста.

– Пострадахте ли, лейди Санса? – извика ѝ Тирион.

От дълбоката драскотина на челото ѝ течеше кръв.

– Те... хвърляха... камъни и мръсотия, яйца... опитвах се да им кажа, че нямам хляб им дам... Един се опита да ме свали от седлото. Хрътката го уби, мисля... ръката му... – Очите ѝ се опулиха и тя сложи ръка на устата си. – Той му отсече ръката!

Клегейн я свали на земята. Белият му плащ беше разкъсан и оцапан, от съдрания му ляв ръкав се стичаше кръв.

– Птиченцето кърви. Някой да го прибере в клетчицата му и да се погрижи за тази рана. – Майстер Френкен хукна да изпълни заповедта. – Сантагар го довършиха – продължи Хрътката. – Четирима го държаха долу и му млатеха главата поред с един камък. Единия го изкормих – не че му помогна много на сир Ейрон.

Лейди Танда пристъпи към него.

– Дъщеря ми...

– Въобще не я видях. – Хрътката намръщено огледа двора. – Конят ми къде е? Ако е станало нещо с тоя кон, някой ще плаща.

– Тичаше с нас по някое време – каза Тирион, – но после какво е станало с него, не знам.

– Пожар! – извикаха от предната кула. – Милорд, в града се вдигат пушечи. Кварталът на бълхите гори.

Тирион беше неопишуемо изтощен, но нямаше време за отчаяние.

– Брон, вземи колкото хора трябва и се погрижи за пожарните фургоци. – „Богове милостиви. Дяволският огън. Ако пламъците стигнат до него...“ – Можем да загубим целия Квартал на бълхите, ако трябва, но в никакъв случай пожарът да не стига до Палатата на алхимиците, ясно ли е? Клегейн, ти отиваш с него.

За миг на Тирион му се стори, че долови страх в тъмните очи на Хрътката. „Огънят – досети се той. – Другите да ме вземат дано, разбира се, че се бои от огъня, много добре го е опитвал.“ Страхът изчезна моментално, заменен с познатото мръщение на Клегейн.

– Отивам – каза той, – макар и не по ваша заповед. Трябва да го намеря този кон.

Тирион се обърна към тримата оцелели рицари от Кралската гвардия.

– Всеки от вас ще придружи по един глашатай. Заповядайте на хората да се приберат по домовете си. Който бъде намерен по улиците след последния удар на вечерната камбана, ще бъде убит.

– Нашето място е до краля – заяви надменно сир Мерин, но Церсей се надигна като усойница.

– Мястото ви е там, където брат ми ви казва, че е – изсъска тя. – Ръката говори с гласа на краля и неподчинението е измяна.

Борос и Мерин се спогледаха.

– Да си носим ли плащовете, ваша милост? – попита Борос.

– Голи тръгнете, все ми е едно. Дано така поне напомните на тълпата, че сте мъже. Може да са го забравили, след като видяха как се държахте по улиците.

Тирион остави сестра си да излее яда си. Главата му пулсираше. Стори му се, че надушва пушека, макар че можеше да е миризмата на пламналите му нерви. Двама от Каменните врани пазеха входа на Кулата на Ръката.

– Намерете ми Тимет, син на Тимет.

– Каменни врани не тичат да цвърчат на Горените мъже – горделиво му напомни един от диваците.

За миг Тирион беше забравил с кого си има работа.

– Тогава ми доведете Шага.

- Шага спи.
- Едва се въздържа да не запищи.
- Събудете го. Веднага.
- Не е лесно да събудиш Шага, син на Долф – оплака се мъжът. – Гневът му е ужасен. – Но тръгна с ръмжене.

Планинецът влезе в стаята му с прозявка и се почеса по рошавата глава.

– Половината град ври и кипи, другата половина гори, а Шага лежи и хърка – каза Тирион.

– Шага не харесва калната ви вода тука, затова трябва да пие ейла ви и киселото ви вино, а после главата го боли.

– Държа Шае в едно имение, до Желязната порта. Искам да отидеш при нея и да я пазиш, каквото и да става.

Грамадният мъж се ухили и жълтите му зъби лъснаха в косматия пуцинак на брадата му.

– Шага ще я доведе тук.

– Само се погрижи да не пострада. Кажй й, че ще отида при нея веднага щом мога. Още тази нощ може би, или най-късно утре сутринта.

Но вечерта дойде, а в града продължаваше да цари хаос, макар Брон да докладва, че пожарите са потушени и че побеснелите тълпи са се разпръснали. Колкото и да копнееше Тирион за утеха в ласките на Шае, разбра, че тази нощ няма да ходи никъде.

Сир Джейслин Байуотър му представи сметката на касапина, докар вечеряше с изстиналото петле и комат кафяв хляб в сумрака на солария. Вече се стъмваше, но когато слугите му дойдоха да запалят свещите и да накладат огън в камината, Тирион им изрева и ги изгони. Настроението му беше мрачно като стаята, а Байуотър не каза нищо, от което да му олекне.

Списъкът на избитите започваше с Великия септон, когото разкъсали, докато хленчел на боговете си за милост. „Умиращите от глад не гледат с добро око на дебели жреци, които не могат дори да ходят сами“ – помисли Тирион.

Трупа на сир Престън отначало го бяха подминали – златните плащове търсели рицар в бели доспехи, а тълпата го беше намушкала и пребила толкова жестоко, че го бяха намерили червено-кафяв.

Сир Ейрон Сантагар го намерили захвърлен в канала, главата му

била на червена пихтия под разбития шлем.

Дъщерята на лейди Танда отдала девствеността си на петдесетина разгневени мъже зад някаква табакчийница. Златните плащове я намерили да обикаля гола по Свинската улица.

Тирек все още го нямало, както и кристалната корона на Върховния септон. Девет златни плаща били избити, а два пъти повече – ранени. Никой не си беше направил труда да преброи колко души от тълпата са загинали.

– Искам Тирек да се намери, жив или мъртъв – каза сухо Тирион, след като Байуотър свърши. – Той е още момче. Син на покойния ми чичо Тигет. Баща му винаги е бил добър с мен.

– Ще го намерим. И короната на септона ще намерим.

– Другите да си я начукат короната на септона в задниците, все ми е едно.

– Когато ме назначихте да командвам Стражата, казахте, че искате от мен голата истина. Винаги.

– Не знам защо имам чувството, че няма да ми хареса каквото и да ми кажеш – отвърна мрачно Тирион.

– Днес удържахме града, милорд, но за утре не мога да ви обещаю. Котлето всеки момент ще кипне. Толкова крадци и убийци са се изсипали тук, че нито една къща не е в безопасност, проклетата помия залива вертепите по Пиклива вода, храна човек не може да намери нито за меден петак, нито за сребърник. Ако доскоро се чуваше само мърморене, сега открито се говори за бунт и измяна в палатите на гилдиите и по пазарите.

– Трябват ли ти още хора?

– На половината от тия, които имам сега, не мога да разчитам. Слинг беше утроил числото на градската стража, но за да направиш от някого страж, не стига златен плащ. Между новите наемници се срещат добри и верни мъже, но също така и повече изверги, пияници, страхливци и предатели, отколкото бихте искали да знаете. Повечето са недообучени, недисциплинирани и ако са верни на нещо, то е собствената им кожа. Ако се стигне до сражение, няма да издържат.

– Не съм го и очаквал – каза Тирион. – Пробият ли стените ни, край с нас. Знаех го от самото начало.

– Хората ми са набрани главно от простолюдието. Ходят по същите улици, пият киснало вино от същите мехове, тъпчат си коремите със същата кафява гнусотия в гостилничките. Вашият евнух не може да не ви го е казал. В Кралски чертог не обичат много Ланистърите. Мнозина

все още помнят как лорд баща ви опустоши града, когато Ерис му отвори портите. Разправят, че боговете ни наказват заради греховете на вашия дом – за това, че брат ви уби крал Ерис, за избиването на децата на Регар, за екзекуцията на Едард Старк, за дивашкото правосъдие на Джофри. Някои говорят открито колко по-добре били нещата, докато Робърт беше крал, и намекуват, че ще е много по-добре, ако Станис вземе трона. В готварниците, в пивниците и бардаците човек може да чуе тези неща... както и в казармите на стражата.

– Мразят семейството ми, това ли искаш да ми кажеш?

– Да... И при първа възможност ще се обърнат срещу вас.

– И срещу мен ли?

– Питайте евнуха си.

– Теб питам.

Хълтналите тъмни очи на Байуотър срещнаха кривите разноцветни очи на джуджето, без да мигнат.

– Срещу вас най-вече, милорд.

– Най-вече? – Жестоката несправедливост го задави. – Джофри им каза да ядат мъргъвците си. Джофри насъска кучето си срещу тях. Как могат да обвиняват мен?

– Негова милост е още момче. По улиците се говори, че имал зли съветници. Простият народ никога не е обичал кралицата, нито лорд Варис са го нарекли Паяка от голяма любов... но вас обвиняват най-много. Сестра ви и евнухът бяха тук, когато времената бяха по-добри, но вас ви нямаше. Казват, че вие сте напълнили града с нагли наемници и мръсни диваци, злодеи, които взимат, каквото им хареса, и не признават никакъв закон. Казват, че сте прокудили Джанос Слинг, защото честността му не ви допадала. Казват, че сте хвърлили в тъмницата мъдрия добър Пицел, защото се осмелил да надигне глас срещу вас. Някои дори твърдят, че кроите да обсебите Железния трон.

– Да, и освен това съм изрод, грозен и окаян, да не забравяме и това. – Ръката му се сви в юмрук. – Чух достатъчно. И двамата ни чака работа. Остави ме.

„А може би баща ми беше прав да ме презира през всичките тези години, ако това е най-доброто, което мога да постигна“ – помисли Тирион, щом остана сам. Вторачи блуждаещия си поглед в остатъците от вечерята и коремът му кипна от гледката на изстиналия мазен петел. С погнуса той избута блюдото настрана, повика Под и го прати да доведе Варис и Брон. „Най-доверените ми съветници са евнух и наемник, а дамата на моето сърце е долна курва. Какво говори всичко това за мен?“

Щом дойде, Брон се оплака от тъмното и настоя да се запали огънят в камината. Вече прачеше, когато се появи и Варис.

– Ти къде беше? – настоя Тирион.

– По кралски дела, скъпи милорд.

– Ах, да. Кралят – измърмори Тирион. – Племенника ми не го бива и в нужник да седи, да не говорим за Железния трон.

Варис сви рамене.

– Всеки чирак трябва да си учи занаята.

– Половината скапани чираци по Воняция булевард могат да управляват по-добре от този ваш крал. – Брон седна безцеремонно от другата страна на масата и си откъсна крилце от петела.

Тирион беше навикнал да пренебрегва честите му прояви на наглост, но тази вечер безочиято му му дойде прекалено.

– Не помня да съм разрешавал да ми довършваш вечерята.

– Не забелязах да я ядеш – отговори с пълна уста Брон. – Градът мре от глад и е грехота да се хвърля храна. Вино да ти се намира?

„Още малко и ще поиска да му го наля“ – помисли мрачно Тирион.

– Прекаляваш – предупреди той.

– Добре, че ти не прекаляваш. – Брон хвърли кокала от крилцето на постелките. – Помислял ли си някога колко лек щеше да е животът, ако другият се беше родил първи? – Откъсна си бяло месо. – Оня, ревливия, Томен. Изглежда, той поне прави каквото му казват, като един добър крал.

Мраз полази по гърба на Тирион, щом осъзна за какво намеква наемникът. „Ако Томен беше крал...“ Имаше само един начин Томен да стане крал. Не, това беше немислимо. Джофри беше от собствената му кръв. Беше син не само на Церсей, но и на Джайм.

– Мога да заповядам главата ти да отсекаят за това, което каза – изръмжа той на Брон, но наемникът само се изсмя.

– Приятели – намеси се Варис. – Кавгите няма да ни помогнат. Моля ви. Сърце ни трябва.

– Чие? – кисело попита Тирион. Сещаше се за няколко изкусителни избора.

ДАВОС

Сир Контри Пенроуз не носеше броня. Яздеше дорест жребец, а носещият щандарта му – пъстър. Над тях плющеше коронованият елен на Баратеон и кръстосаните пера на Пенроуз, бели на кафяво поле. Оформената като връх на пика брада на сир Кортни също беше кафява, макар че горе на темето той беше съвсем оплешивял. Дори да го беше впечатлила големината и великолепието на кралската армия, това не пролича на широкото му обветрено лице.

Яздеха в бавен тръс и броните дрънчаха. Дори Давос носеше броня, макар да не можеше да обясни защо; раменете и кръстът го боляха от непривичната тежест. Чувстваше се глупаво обременен и за кой ли път се чудеше какво всъщност търси тук. „Не ми е работа да поставям под въпрос заповедите на краля, но все пак...“

Всеки от групата беше от по-добър род и с по-висок стан от Давос Държеливия, а великите лордове сияеха на утринното зарево. Посребрена стомана и злато красяха доспехите им, а шлемовете им бяха увенчани с пищни копринени пискюли, паунови пера и изкусно ковани хералдични зверове със скъпоценни камъни вместо очи. Самият Станис изглеждаше не на място в разкоша на това царствено обкръжение. Като Давос, и кралят беше облечен в дрехи от груба вълна и щавена кожа, скроени просто, въпреки че венчето от тъмно злато на слепоочията несъмнено му придаваше величие. Слънчевата светлина проблясваше по връхчетата с форма на пламъци при всяко помръдване на главата му.

За пръв път Давос се бе оказал толкова близо до Негова милост през осемте дни, откакто „Черна Бета“ се присъедини към останалата флота, обсадила Бурен край. Беше поискал аудиенция веднага след пристигането си, но му казаха само, че кралят е зает. Кралят често бива зает, както научи Давос от сина си Деван, един от кралските скуайъри. Откакто Станис Баратеон бе укрепил силата си, лордчетата бяха забърмчали около него като мухи над труп. „Той впрочем си прилича почти на труп, с години се е състарил, откакто напуснах Драконов камък.“ Деван му каза, че напоследък кралят почти не спял.

– Откакто умря лорд Ренли, го безпокоят ужасни кошмари – сподели момчето с баща си. – Майстерските лекове не му помагат. Само лейди Мелисандра може да го утеши, за да заспи.

„Тя затова ли не излиза от павилиона му? – зачуди се Давос. – Да се

моли с него? Или го утешава по друг начин?“ Въпросът беше непочтен, а и той не смееше да го зададе на сина си. Деван беше добро момче, но носеше с гордост пламтящото сърце на гърдите си и баща му го беше виждал при нощните огньовете, когато паднеше вечерният мрак, да се моли на Господаря на Светлината да донесе и утре зора. „Все пак той е кралски скуайър – напomini си Давос. – Съвсем нормално е да приеме бога на краля.“

Давос почти беше забравил колко високи и дебели са стените на Бурен край. Крал Станис спря под тях, на няколко стъпки от сир Кортни и знаменосеца му.

– Сир – каза той със скована учтивост. Без да слиза от седлото.

– Милорд. – Това беше малко по-грубо, но не и неочаквано.

– Обичайно е към един крал да се обръщаме с „ваша милост“ – каза лорд Флорент. Лисица от червено злато показваше муцуната си от кръга цветя, извезани с лапис-лазули. Много висок, много изискан и много богат, владетелят на цитаделата Чиста вода беше първият от лордовете знаменосци на Ренли, минал на страната на Станис, и първият отхвърлил старите си богове, за да приеме вярата в Господаря на Светлината. Станис беше оставил кралицата си на Драконов камък с нейния чичо Аксел, но хората ѝ бяха станали по-многобройни и по-властни от всякога, а най-напористият от тях беше лорд Флорент.

Сир Кортни Пенроуз го пренебрегна и предпочете да се обърне към Станис.

– Свитата ви е знатна. Великите лордове Естермонт, Ерол и Варнър. Сир Джон от Зелените ябълки на Фосоуей и сир Браян от Червените. Лорд Карон и сир Гиард от Гвардията на дъгата на крал Ренли... и могъщият лорд Алестер Флорент, разбира се. А онзи мъж най-отзад, не беше ли вашият Луков рицар? Добра среща, сир Давос. Боя се, че не познавам дамата.

– Казвам се Мелисандра, сир. – Тя единствена беше без броня, само с широката си червена роба. А големият рубин на гърлото ѝ пиеше светлината. – Служа на вашия крал и на Господаря на Светлината.

– Желая им всичко най-добро, милейди – отвърна сир Кортни, – но аз се кланям на други богове и на друг крал.

– Има само един законен крал и само един истински бог – каза лорд Флорент.

– Теология ли да обсъждаме сме се събрали тук, милорд? Ако знаех, щях да доведа някой септон.

– Много добре знаете защо сме тук – каза Станис. – Имахте две

денонощия да обмислите предложението ми. Пратихте гарваните си. Помощ не дойде. Нито ще дойде. Бурен край остава сам, а моето търпение се изчерпва. За последен път, сир, заповядвам да отворите портите си и да ми предадете това, което е мое по право.

– А условията? – попита сир Кортни.

– Остават както преди – каза Станис. – Ще ви простя за измяната, както опростих тези лордове, които виждате зад мен. Хората от вашия гарнизон ще бъдат свободни да постъпят на служба при мен или да се върнат невредими по домовете си. Можете да задържите оръжието си и толкова собственост, колкото човек може да носи. Но ще поискам конете и товарните ви животни.

– А какво ще стане с Едрик Буря?

– Копелето на моя брат трябва да бъде предадено на мен.

– Тогава отговорът ми си остава „не“, милорд.

Кралят стисна челюсти. Не каза нищо. Вместо него заговори Мелисандра.

– Дано Господарят на Светлината ви опази във вашия мрак, сир Кортни.

– Другите дано го начукат на вашия Господар на Светлината – сряза я Пенроуз – и да му изтрият гъза с дрипата, която носиш.

– Сир Кортни, дръжете си езика – викна лорд Алестер Флорент. – Негова милост не иска да навреди на момчето. Детето е от неговата кръв, както и от моята. Племенницата ми Делена беше майката, както всички знаят. Ако не вярвате на краля, повярвайте на мен. Познавате ме като човек на честта...

– Познавам ви като човек на амбицията – прекъсна го сир Пенроуз. – Човек, който сменя крале и богове, както аз си сменям ботушите. Както и тези, другите „обърни плащове“, които виждам.

Сред хората на краля се надигна сърдит ропот. „Не е далече от истината“ – помисли Давос. Съвсем доскоро двамата Фосоуей, Гиард Мориген, лордовете Карон, Варнер, Ерол и Естермонт бяха на страната на Ренли. Засадавали бяха в павилиона му, помагали му бяха да съставя планове си за битка, бяха замисляли как да съкрушат Станис. И лорд Флорент беше с тях – макар да беше чичо на кралица Селайс, това не бе попречило на владетеля на Чиста вода да стъгне коляно пред Ренли, когато звездата му изгря.

Брус Карън подкара коня си няколко крачки напред и вятърът изду плаща му с цветовете на дъгата.

– Никой тук не е „обърни плащ“, сир. Аз съм верен на Бурен край и

крал Станис е неговият законен владетел... и нашият законен крал. Той е последният от дома Баратеон, наследник на Робърт и на Ренли.

– Ако е така, защо тогава Рицарят на цветята не е с вас? И къде е Матис Роуан? Къде е Рандил Тарли? Къде е лейди Оукхарт? Защо всички те не са във вашата свита, тези, които най-много обичаха Ренли? Къде е Бриен Тартска, питам ви?

– Оная ли? – Сир Гиард Мориген се изсмя дрезгаво. – Тя избяга. И как иначе? Нейната ръка посече краля.

– Лъжа – каза сир Кортни. – Бриен я познавам от дете, когато си играеше в краката на баща си в цитаделата Вечерен здрач. Още повече я опознах, когато Вечерницата я изпрати тук, в Бурен край. Тя се влюби в Ренли Баратеон в мига, в който го видя, това и слепец ще го разбере.

– Разбира се – подхвърли лорд Флорент. – И тя едва ли е първата девица, обезумяла до границата на убийство, защото един мъж я е отхвърлил. Макар че ако питате мен, убеден съм, че лейди Старк е убила краля. Тя измина целия път от Речен пад да го моли за съюз, а Ренли ѝ отказа. Несъмнено е видяла в него опасност за своя син и затова го премахна.

– Бриен беше – настоя лорд Карон. – Сир Емон Квай се закле в това преди да издъхне. Клетва ви давам за това, сир Кортни.

Сир Кортни отвърна с презрение:

– И какво струва вашата клетва? Виждам, че носите своя плащ с многото цветове. Онзи, който ви даде Ренли, когато му дадохте клетвата си, че ще го защитавате. Щом той умря, вие защо сте жив? – Насочи презрението си към Гиард Мориген. – И вас бих могъл да попитам същото, сир. Гиард Зеления, нали? От Гвардията на дъгата? Заклел се даде живота си за краля? Ако аз имах такъв плащ, щеше да ме е срам да го нося.

Мориген настръхна.

– Бъдете доволен, че това са преговори, Пенроуз, иначе щях да ви изстръгна езика за тези думи.

– И да го хвърлите в огъня, където си оставихте мъжеството ли?

– Стига! – каза Станис. – Господарят на Светлината пожела моят брат да умре заради своето предателство. Кой е извършил деянието е без значение.

– Без значение за вас, може би – каза сир Кортни. – Чух предложението ви, лорд Станис. Ето го и моето. – Той свали ръкавицата си и я хвърли в лицето на краля. – Двубой. Меч, пика или каквото оръжие благоволите да назовете. Или ако ви е страх да рискувате своя вълшебен

меч и кралската си кожа срещу един старец, назовете някой от рицарите си и аз ще направя същото. – Изглежда унищожително Гиард Мориген и Брус Карън. – Всяко от тези палета ще свърши работа, струва ми се.

Сир Гиард Мориген посиня от гняв.

– Аз ще поема предизвикателството, ако кралят благоволи.

– Аз също. – Брус Карън погледна Станис.

Кралят стисна зъби.

– Не.

Сир Кортни не изглеждаше изненадан.

– В справедливостта на своята кауза ли се съмнявате, милорд, или в силата на ръката си? Страх ли ви е? Страх ви е, че ще се изпияк на пламтящия ви меч и той ще изгасне?

– Вие за пълен глупак ли ме взимате, сир? – попита Станис. – Имам двадесет хиляди души. Вие сте обсаден по суша и море. Защо да избирам двубой, след като победата ми е сигурна? – Кралят го посочи с пръст. – Предупредих ви честно. Ако ме принудите да взема замъка с шум, милост не можете да очаквате. Ще ви обеса като предатели, всички до един.

– Както боговете пожелаят... но си спомнете, ако не сте забравили, името на този замък. – Сир Кортни плесна с юздите и подкара към портата.

Без да промълви нито дума, Станис обърна коня си и пое назад към лагера. Другите го последваха.

– Ако шумуваме тези стени, ще изгинат хиляди – промълви притеснен старият лорд Естермонт, дядо на краля по майчина линия. – Не беше ли по-добре да рискуваме един живот? Каузата ни е справедлива и боговете ще ни помогнат.

„Един бог, старче – помисли Давос. – Забравяш, вече имаме само един, Господа на Светлината на Мелисандра.“

– С радост щях да приема сам това предизвикателство, макар че не мога да се сравнявам с лорд Карън в боравенето с меча, нито със сир Гиард – каза сир Джон Фосоуей. – Ренли не остави изтъкнати рицари в Бурен край. Гарнизонът е поверен на старци и зелени момчета.

Лорд Карън се съгласи.

– Победата ще е лека, това е ясно. И що за слава ще е това, да спечелиш Бурен край с един удар!

Станис ги изпепели с поглед.

– Разбъбрили сте се като свраки. И умът ви е толкова. Искам тишина. – Очите на краля се спряха на Давос. – Сир. Елате с мен. –

Пришпори коня си и се отдалечи от свитата. Само Мелисандра остана с него, понесла щандарта с пламтящото сърце и коронования елен. „Сякаш гори целият.“

Давос забеляза спогледанията на лордчетата, докато минаваше покрай тях да застане до краля. Тия не бяха лукови рицари, а горди мъже от родове с древни имена. Разбираше някак, че Ренли никога не ги беше гълчал по този начин. Най-младият от Баратеоните се беше родил с дарбата да ухажда, която дарба липсваше на брат му.

Той подкара в тръс и настигна краля.

– Ваша милост. – Отблизо Станис изглеждаше зле – лицето му беше измършавяло и под очите му имаше тъмни кръгове.

– Един контрабандист би трябвало да има точна преценка за хората – каза кралят. – Какво мислиш за сир Кортни Пенроуз?

– Упорит човек – отвърна предпазливо Давос.

– Жаден е за смърт, според мен. Хвърля ми прошката в лицето. Да, и живота си в добавка, и живота на всеки човек зад тези стени. „Двубой“! – Кралят изсумтя презрително. – Явно ме бърка с Робърт.

– По-скоро е отчаян. Каква друга надежда му остава?

– Никаква. Замъкът ще падне. Но как да го направим бързо? Лорд Алестер ме увещава да доведе стария лорд Пенроуз. Бащата на сир Кортни. Познаваш го, нали?

– Когато дойдох като ваш пратеник, лорд Пенроуз ме посрещна изключително вежливо – каза Давос. – Но той е немощен старец, ваша милост. Болнав и отпаднал.

– Флорент ще го направи да изглежда още по-отпаднал. Пред очите на сина му, с примка на шията.

Опасно беше да се противопоставя на хората на кралицата, но Давос се беше заклел винаги да казва истината на краля си.

– Мисля, че това ще бъде грях, ваша милост. Сир Кортни по-скоро ще изтърпи да види смъртта на баща си, отколкото да измени на верността си. Това нищо няма да ни спечели, само ще придаде безчестие на вашата кауза.

– Какво безчестие? – Станис настръхна. – Съветваш ме да пощадя живота на изменници?

– Вие пощадихте живота на тези зад нас.

– Укоряваш ли ме за това, контрабандисте?

– Не е в правото ми. – Давос се побоя, че е отишъл твърде далеч.

Кралят беше неумолим.

– Този Пенроуз го цениш повече от моите лордове знаменосци.

Защо?

- Защото държи на обета си.
- Грешен обет към един мъртъв узурпатор.
- Да – отстъпи Давос, – но все пак държи на верността си.
- А онези зад нас не държат, така ли?

Давос вече бе стигнал твърде далече, за да се съдържа тепърва.

– Миналата година те бяха хора на Робърт. Преди една луна бяха на Ренли. Тази сутрин са ваши. Чии ще бъдат утре?

А Станис се засмя. Прихна изведнъж – грубо и много презрително.

– Казах ти, Мелисандра – обърна се той към жената в червено. – Моят Луков рицар винаги ми казва истината.

– Разбирам, че добре го познавате, ваша милост – отвърна червената жена.

– Давос, липсваше ми ужасно – каза кралят. – Да, след мен се точи опашка от предатели, добре си го надушил. Моите лордове знаменосци са непостоянни дори в измяната си. Нужни са ми, но би трябвало да разбираш колко ме боли да опрощавам такива като тях и в същото време да наказвам по-добри мъже за по-малки грехове. Имате всички основания да ме укорявате, сир Давос.

– Вие сам се укорявате повече, отколкото бих могъл аз, ваша милост. Тези могъщи лордове са ви нужни, за да спечелите трона...

– Пръстите и прочие, изглежда. – Станис се усмихна мрачно.

Давос неволно вдигна осакатената си ръка към кесийката на шията си и опипа костите на отрязаните си пръсти. „Късмет.“

Кралят забеляза жеста.

– Още ли са там, Луков рицарю? Не ги ли изгуби?

– Не.

– Защо си ги пазиш? Така и не разбрах.

– Напомнят ми какво бях. Откъде дойдох. Напомнят ми за вашето правосъдие.

– Беше правосъдие – каза Станис. – Но едно добро деяние не измива петното на греха, както лошото деяние не заличава доброто. Всеки трябва да получи наградата си. Ти беше герой, но и контрабандист. – Той се обърна назад към лорд Флорент и другите, рицари на дъгата и „обърни плащове“, които ги следваха на разстояние. – Няма да е зле тези господа, получили прошката ми, да се замислят над това. За Джофри ще се бият добри и верни на думата си мъже, грешно повярвали, че той е законният им крал. Някой северняк сигурно би казал същото дори за Роб Старк. Но тези лордове, които се стекоха под знамената на брат ми,

знаеха, че той е узурпатор. Обърнаха гръб на законния си крал единствено подведени от мечти за власт и слава, и аз си ги белязах такива, каквито са. Прощавам, да. Но не забравям. – Замълча за миг, замислен какво правосъдие да им въздаде. След което изведнъж попита: – Какво говори простолудието за смъртта на Ренли?

– Скъръят. Брат ви го обичаха много.

– Глупците обичат глупака – изръмжа Станис. – Но аз също скърбя за него. За момчето, което беше някога, не за мъжа, който стана. – Смълча се и после попита: – Как обикновените хора приемат вестта за инцеста на Церсей?

– Докато бяхме между тях, викаха за крал Станис. Не мога да кажа какво са си говорили след като отплавахме.

– Значи мислиш, че са повярвали?

– Когато бях контрабандист, разбрах, че някои хора вярват във всичко, а други – в нищо. Срецахме и от двете породи. А се разпространява и друга мътва...

– Да. – Станис стисна зъби. – Селайс ми е сложила рога и в края на всеки е вързала звънчета на шут. Дъщеря ми е зачената от един малоумен глумец! Приказка колкото зловна, толкова и абсурдна. Ренли ми я хвърли в зъбите, когато се срещнахме. Човек трябва да е луд като Кърпеното лице, за да повярва в такова нещо.

– Може и така да е... но все едно дали вярват на тази измислица, или не, разказват си я с удоволствие.

– Робърт можеше да се изпикае в чаша и хората щяха да го нарекат „вино“, а аз им предлагам бистра вода и те се мръщят подозрително и си мърморят колко странен е вкусът ѝ. – Станис изскърца със зъби. – Ако някой кажеше, че с магия съм се превърнал в глиган, за да убия Робърт, сигурно и на това щяха да повярват.

– Не можете да ги спрете да говорят, ваша милост – каза Давос, – но когато наложите възмездие си над истинските убийци на брат ви, страната ще разбере, че тези приказки са лъжа.

Станис сякаш не го слушаше.

– Не се съмнявам, че Церсей е замесена в смъртта на Робърт. За нея възмездие ще е справедливо. Да, както и за смъртта на Нед Старк и Джон Арин.

– А за Ренли? – Думите излязоха от устата на Давос преди да ги премислил.

Дълго време кралят не проговори. После, много тихо, каза:

– Понякога го сънувам. Смъртта на Ренли. Зелена шатра, свещи,

някаква жена пищи. И кръв. – Станис погледна ръцете си. – Все още бях в постелята си, когато той умря. Твоят Деван ще ти каже. Опитал се да ме събуди. Вече се беше съмнало и лордовете ме чакаха. Трябваше вече да съм на коня, в доспехите си. Знаех, че Ренли щеше да атакува призоори. Деван твърди, че съм се мятал в постелята и съм викал, но какво значение има? Било е сън. Бях в палатката си, когато Ренли умря, а когато се събудих, ръцете ми бяха чисти.

Отсечените пръсти на сир Давос го засърбяха. „Тук нещо не е наред“ – помисли някогашният контрабандист. Но кимна и отвърна:

– Разбирам.

– Ренли ми предложи праскова. На срещата ни. Подигра ми се, опълчи ми се, заплаши ме – и ми предложи праскова. Помислих, че вади оръжие, и посегнах за своето. Дали беше нарочно, за да ме уплаши? Или беше поредната му неуместна шега? Когато ми говореше колко сладка била прасковата, имаше ли нещо скрито в думите му? – Кралят тръсна глава като псе, разтърсващо заек, за да скърши врата му. – Само Ренли можеше да ме подразни така, предлагайки ми праскова. Той сам се обрече с измяната си, но аз наистина го обичах, Давос. Сега го разбирам. Заклевам се, ще вляза в гроба си с мисълта за тази праскова на брат ми.

Вече навлизаха в лагера между изпънатите редици на палатките, вещите се знамена и пирамидите щитове и копия. Миризмата на конска тор тежеше във въздуха, смесена с дима на огнищата и мириса на печено месо. Станис се задържа на седлото, колкото да освободи с грубо подвикване лорд Флорент и останалите, като им заповяда да се явят в павилиона му след час на военен съвет. Те сведоха глави и се разпръснаха, а Давос и Мелисандра продължиха към кралския павилион.

Шатрата беше голяма, за да побере съвета на лордовете знаменосци. Иначе в нея нямаше нищо пищно. Обикновена войнишка шатра от тежко платнище, боядисано в тъмножълто и тук-там с позлата. Само кралското знаме, веещо се на централния пилон отпред, я отличаваше като кралска. Както и стражите отвън – хора на кралицата, стиснали дългите си копия със знака на пламтящото сърце, пришит до техния.

Притичаха коняри да им помогнат да слязат. Един от стражите пое тежкия щандарт от ръката на Мелисандра и заби дръжката дълбоко в меката земя. Деван стоеше от едната страна на входа, готов да вдигне платнището за краля. Друг, по-възрастен, чакаше до него. Станис свали короната си и я подаде на Деван.

– Студена вода, чаши за двама. Давос, придружете ме. Милейди, ще ви повикам, когато ми потрябват.

– Както заповяда кралят. – Мелисандра се поклони.

В павилиона беше прохладно и сумрачно. Станис седна на един прост дървен лагерен стол и махна с ръка на Давос да се разположи на другия.

– Един ден може да те направя лорд, контрабандисте. Макар и само да подразня Селтигар и Флорент. Това ще значи, че трябва да търпиш тези досадни съвети и да се преструваш на заинтересован от рева на тези мулета.

– Защо ги държите, след като няма полза от тях?

– Мулетата обичат звука на собствения си рев, за какво друго? А на мен ми трябва да ми теглят колата. О, разбира се, понякога може да се чуе интересно хрумване. Но не и днес, мисля... а, ето го и твоя син с водата ни.

Деван постави подноса на таблата и напълни две глинени чаши. Кралят пусна щипка сол в чашата си преди да отпие; Давос отпи направо, съжалявайки, че не е вино.

– Говорехме за вашия съвет...

– Да ти кажа как ще протече той. Лорд Веларион ще ме убеждава да шурмувам стените на замъка още на съмване, с куки и стълби срещу стрели и вряща мас. Младите мулета ще сметнат, че предложението е чудесно. Естермонт ще предпочете да ги държим, докато не пукнат от глад, както се опитаха някога Тирел и Редвин с мен. Това може да отнеме цяла година, но старите мулета са търпеливи. А лорд Карън и останалите, които обичат да ритат, ще поискат да поема ръкавицата на сир Кортни и да рискувам всичко в двубой. Всеки от тях си въобразява, че той ще бъде избраникът ми и ще си спечели неувяхваща слава. – Кралят допи водата си. – А ти как би ме посъветвал да постъпя, контрабандисте?

Давос помисли за миг, после каза:

– Веднага тръгнете към Кралски чертог.

– И да оставя Бурен край незавзет? – изсумтя кралят.

– Сир Кортни няма сила, за да ви нанесе щети. Ланистърите имат. Една обсада ще продължи дълго, двубоят е твърде рискована работа, а един шурм ще струва живота на хиляди, без успехът да е сигурен. А и не е необходимо. След като детронирате Джофри, този замък трябва да ви се предаде наред с всичко останало. В лагера се говори, че лорд Тивин е се забързал на запад, за да спаси Ланиспорт от гнева на северняците...

– Изключително умен баща имаш, Деван – каза кралятна момчето

до лакътя му. – Кара ме да съжалявам, че нямам повече контрабандисти на служба. И по-малко лордове. Макар че в едно отношение греша, Давос. Нужда има. Ако оставя Бурен край незавзет в тила си, ще се заговори, че тук съм бил победен. А това не мога да допусна. Хората наистина не ме обичат, както обичаха братята ми. Следват ме, защото се боят от мен... а поражението е смърт за страха. Замъкът трябва да падне. – Челюстите му се размърдаха. – Да, и то бързо. Доран Мартел е свикал знамената си и укрепва планинските проходи. Неговите дорнци са готови да се изсипят към Блатата. А Планински рай съвсем не е изтощен. Брат ми остави по-голямата част от силите си при Горчив мост, близо шестдесет хиляди пехотинци. Изпратих брата на жена си, сир Ерол, със сир Пармен Крейн да ги вземат под мое командване, но още не са се върнали. Боя се, че сир Лорас Тирел е стигнал до Горчив мост преди моите пратеници и е взел войската със себе си.

– Толкова по-основателно е да завземем Кралски чертог колкото се може по-скоро. Саладор Саан ми каза...

– Саладор Саан мисли само за злато! – избухна Станис. – Главата му е пълна с мечти за съкровищата, които си въобразява, че лежат под Червената цитадела, така че моля те, да не чувам повече за Саладор Саан. Денят, в който ще ми потрябва съветът на един лиски пират, ще е денят, в който ще оставя короната и ще облека черното. – Кралят стисна юмрук. – Ти да ми служиш ли си тук, контрабандисте? Или да ме дразниш с безсмислените си спорове?

– Ваш съм – каза Давос.

– Тогава ме чуй. Заместникът на сир Кортни е братовчед на двамата Фосоуей, лорд Зелени ливади. Зелен като ливадите им, двадесетгодишен хлапак. Ако нещо лошо сполети Пенроуз, командването на Бурен край ще мине в ръцете на едно сукалче, а братовчедите му са убедени, че той ще приеме условията ми и ще предаде замъка.

– Помня друго такова сукалче, на когото бяха възложили отбраната на Бурен край. И то не беше на повече от двадесет години.

– Медоуз не е толкова твърдоглав и упорит като мен.

– Упорит или страхлив, има ли значение? Сир Кортни Пенроуз ми се стори съвсем здрав и прав.

– Както брат ми, в деня преди да умре. Нощта е тъмна и пълна с ужаси, Давос.

Давос Държеливия настръхна.

– Не ви разбирам, милорд.

– Не ми е нужно разбирането ти. Само службата ти. Сир Кортни ще

умре до един ден. Мелисандра го е видяла в пламъците на бъдещето. Смъртта му и как се сбъдва тя. Излишно е да казвам, че ще умре в рицарски двубой. – Станис вдигна чашата си и Деван я напълни отново от каната. – Пламъците ѝ не лъжат. Тя и съдбата на Ренли видя. На Драконов камък я видя още, и го каза на Селайс. Лорд Веларион и твоят приятел Саладор Саан щяха да ме убедят да вдигна платна и да потегля срещу Джофри, но Мелисандра ми каза, че ако тръгна срещу Бурен край, ще спечеля най-добрата част от войската на брат ми, и беше права.

– Но... – заекна Давос, – но лорд Ренли дойде тук само защото вие обсадихте замъка. Преди това беше тръгнал срещу Кралски чертог, срещу Ланистърите, той щеше да...

Станис се намръщи.

– Щеше, можеше, какво значи това? Той направи, каквото направи. Дойде тук със знамената си и с прасковите си, за да срещне съдбата си. И толкова по-добре за мен. Мелисандра видя и друг ден в своите пламъци. Утрин, в която Ренли язди в галоп на юг в зелените си доспехи, за да съкруши войските ми под стените на Кралски чертог. Ако бях срещнал брат си там, сигурно аз щях да съм умрял, а не той.

– Или щяхте да обедините силите си с неговите, за да съкрушите Ланистърите – каза Давос. – Защо не това? Щом е видяла два различни изхода в бъдещето... какво пък, всеки от тях може да е верен.

Крал Ланистър вдигна пръст.

– Ето тук грешиш, мой Луков рицарю. Някои светлини хвърлят повече от една сянка. Застани пред нощния огън и ще го видиш сам. Пламъците се въртят и играят, никога не стоят на едно място. Сенките се извисяват и скъсяват и всеки един от нас хвърля десетки. Някои просто са по-бледи от останалите. Е, хората хвърлят сенките си и в бъдещето. Една или повече сенки. Мелисандра ги вижда всичките.

– Не я обичаш тази жена – продължи той. – Знам го, Давос, не съм спял. Моите лордове също не я харесват. Естермонт смята, че пламтящото сърце е лош избор, и ме умолява да се сражавам под коронования елен като преди. Сир Гиард казва, че една жена не може да носи моя щандарт. Други шептят, че не ѝ било мястото ѝ в бойния ми съвет, че трябвало да я отпратя в Асшаи, че било грешно да я държа в шатрата си нощем. Да, шептят... докато тя служи.

– Служи, но как? – попита Давос, страхувайки се от отговора.

– Както трябва. – Кралят го изгледа. – А ти?

– Аз... – Давос облиза устни. – Аз съм ваш за всичко, което ми заповядате. Какво искате да направя?

– Нищо, което не си правил преди. Само да докараш една лодка под замъка, без да те видят, в мрака на нощта. Можеш ли да го направиш?

– Да. Тази нощ ли?

Кралят кимна отсечено.

– Малка лодка. Не „Черната Бета“. Никой не трябва да те види.

Давос понечи да възрази. Сега той беше рицар, а не контрабандист, най-малкото пък убиец. Но когато отвори уста, думите секнаха в гърлото му. Това беше Станис, неговият справедлив господар, на когото дължеше всичко, което беше сега. А трябваше да мисли и за синовете си. „Богове милостиви, какво е направила тази жена от него?“

– Мълчиш – отбеляза Станис.

„И по-добре избощо да не проговарям“ – каза си Давос, но все пак проговори:

– Господарю, вие трябва да заемете замъка, вече го разбирам, но със сигурност трябва да има и други начини. По-чисти. Нека сир Кортни да задържи онова момче. Така би могъл да се подчини.

– Трябва да го получа това момче, Давос. Трябва. Мелисандра и това е видяла в пламъците.

Давос отчаяно затърси в ума си друг отговор.

– В Бурен край няма да се намери рицар, равен по доблест на сир Гиард или лорд Карън, или на който и да е от стотината други, заклели се да ви служат. Този двубой... дали пък сир Кортни не търси достоен начин да се подчини? Дори това да означава да изгубиш собствения си живот?

Тревога като облак премина за миг по лицето на краля.

– По-скоро е замислил някаква измама. Двубой няма да има. Сир Кортни беше мъртъв още преди да хвърли ръкавицата си. Пламъците не лъжат, Давос.

„Да, но искат аз да направя така, че да се сбъднат“ – помисли той. Отдавна не бе изпитвал такава тъга.

И така, в лоното на черната нощ той отново се озова насред залива да насочва към брега една малка лодка с черно платно. Небето си беше същото, както и морето. Същата беше солената миризма във въздуха, и водата си беше такава, каквато я помнеше. Хиляди лагерни огньове примигваха на брега около замъка, като огньовете, които Тирел и Редвин бяха запалили преди шестнадесет години. Но всичко останало бе много по-различно.

„Последния път аз носех живот за Бурен край, под формата на лукови глави. Този път е смърт във формата на Мелисандра Асшайска.“

Преди шестнадесет години платната пращяха и пукаха при всеки каприз на вятъра, докато накрая той не ги свали и не продължи с увити в плат гребла. Въпреки това сърцето му бе паднало в петите. Този път единствените кораби наоколо бяха на Станис, а единствената опасност можеше да дойде от страна на наблюдателите по стените на замъка. Въпреки това Давос се беше изпънал като тетива на лък.

Мелисандра седеше присвита на една от страничните дъски, скрита под гънките на тъмночервено наметало, което я покриваше от главата до петите; лицето ѝ бе като бледа сянка под качулката. Давос обичаше водата. Най-добре спеше, когато имаше люлееща се палуба под себе си, а въздишките на вятъра в платната му бе по-сладък звук от този на свирнята на най-добрия музикант. Но тази нощ дори близостта на морето не му носеше утеха.

– Надушвам страха в теб, рицарю – изшепна тихо жената в червено.

– Един ми каза наскоро, че нощта е тъмна и пълна с ужаси. А тази нощ не съм рицар. Тази нощ отново съм Давос контрабандистът. Жалко, че ти не си лук.

Тя се засмя тихо.

– От мен ли се боиш? Или от онова, което правим?

– От онова, което ти правиш. Аз в него не участвам.

– Твоята ръка вдигна платното. Твоята ръка държи кормилото.

Смълчан, Давос продължи по курса си. Брегът представляваше озъбена скалиста паст, затова той ги превеждаше направо през залива. Щеше да изчака приливът да обърне, преди да приближи. Бурен край се мерзелееше някъде зад тях.

– Ти добър мъж ли си, Давос Държеливи? – попита го червената жена.

„Добър мъж ще се захване ли с такава работа?“

– Мъж съм. С жена си съм добър, но съм познавал други жени. Опитах се да бъда баща за синовете си, да им помогна да си намерят място на света. Да, нарушавал съм закони, но никога не съм вършил зло до тази нощ. Бих казал, че нещата в мен са омесени, милейди. Добро и лошо.

– Сив мъж – каза тя. – Нито бял, нито черен, но по малко от двете. Това ли си ти, сир Давос?

– И да съм, какво? – Повечето хора, изглежда, бяха сиви.

– Ако половината лук е почернял от гнилото, той е гнил лук. Човек или е добър, или е зъл.

Огньовете зад тях се стопиха в едно-единствено смътно сияние на

черното небе, а сушата почти се скри. Време беше да завие.

– Пазете си главата, милейди.

Той натисна румпела и малката лодка изхвърли дъга черна вода и зави. Мелисандра се наведе под залюлялата се рейка с едната ръка на планшира, спокойна и невъзмутима. Дървото изскърца, изпука платно, плесна вода, толкова силно, че човек можеше да се закълне, че онези в замъка със сигурност са чули. Но Давос знаеше. Неспирният прибой на вълните в скалата беше единственият звук, който проникваше през дебелите стени откъм морето, и то приглушено.

Зад тях водната повърхност се набразди и те се понесоха към брега.

– Говорехте за мъже и за лукове – каза Давос на Мелисандра. – А за жените? С тях не е ли същото? Вие добра ли сте, или сте зла, милейди?

Тя се изкиска тихо.

– О, добра съм аз. Аз съм нещо като рицар, по моему, мой скъпи сир. Поборник на светлината и живота.

– Но се каните да убиете тази нощ един човек – каза той. – Както убихте майстер Крессен.

– Вашият майстер се отрови сам. Искаше да отрови мен, но аз бях защитена от по-могъща сила, а той не беше.

– А Ренли Баратеон? Него кой го уби?

Тя го погледна. Под сянката на качулката очите ѝ горяха като бледочервени пламъци на свещи.

– Не аз.

– Лъжкия. – Сир Давос вече го разбра.

Мелисандра отново се разсмя.

– Вие сте се изгубили в тъмнина и хаос, сир Давос.

– И толкова по-добре. – Давос посочи далечните светлини, мъждукащи по стените на Бурен край. – Усещате ли колко студен е вятърът? Стражите ще се прислонят по-близо до факлите. Малко топлина, малко светло, те са утеха в нощ като тази. Но това ще ги заслепи и няма да ни видят. – „Надявам се.“ – Богът на мрака ни закриля сега, милейди. Дори вас.

При тези негови думи пламъците в очите ѝ като че ли се разгоряха още по-ярко.

– Не изричай това име. Че да не ни погледне с черното си око. Той никой човек не закриля! Той е враг на всичко живо. Факлите са тези, които ни скриват, каза го сам. Огънят. Яркият дар на Господаря на Светлината.

– Нека да е по вашему.

– По-скоро по негово.

Вятърът менеше посоката си, Давос го усети, видя го в начина, по който се набразди платното. Пресегна се за фаловете.

– Помогнете ми да сваля платното. По-нататък ще продължим с гребане.

Свалиха платното, Давос извади греблата, плъзна ги в развълнуваната черна вода и каза:

– Кой ви отведе при Ренли?

– Нямахме нужда – отвърна тя. – Той не беше защитен. Но тук... Бурен край е древно място. Има заклинания, втъкани в камъните. Тъмни стени, през които никоя сянка не може да премине – древни, забравени, но са си още на място.

– Сянка ли? – Кожата на Давос настръхна. – Сянката е създаване на мрака.

– Вие сте невежа като дете, сир рицарю. В мрака няма сенки. Сенките са слугите на светлината, децата на огъня. Най-яркият пламък хвърля най-тъмните сенки.

Давос се намръщи и ѝ даде знак да мълчи. Приближаваха към брега, а гласовете се разнасяха над водата. Гребеше и тихият плясък на греблата се сливаше с постоянния ритъм на вълните. Морската страна на Бурен край се издигаше върху бели варовити канари, а над тях беше стръмната, два пъти по-висока стена. Между скалите зееше тъмно устие и точно натам беше подкарал Давос, както го бе направил преди шестнадесет години. Тунелът се отваряше в пещера под самия замък, където лордовете на бурята в стари времена бяха построили своя таен пристан.

Проходът беше достъпен само по време на прилив и беше коварен, но уменията му на контрабандист не го бяха напуснали. Давос ловко започна да превежда лодката между издадените скали, докато устието на пещерата не се извиси пред тях. Остави вълните сами да ги вкарат вътре. Кипяха около тях, подмятаха лодката и ги намокриха. Едва забележим издаден каменен пръст изникна от мрака, сипейки пяна, и Давос едва успя да го избегне.

След това се озоваха вътре, погълнати от мрака, и водите се укротиха. Малката лодка забави и се завъртя. Ехото от дъха им ги обкръжи отвсякъде. Давос не беше очаквал толкова мрак. Последния път по целия тунел горяха запалени факли и очите на умиращите от глад хора се вираха през амбразуриите по каменния свод. Знаеше, че решетките на портикула са някъде напред. С помощта на греблата забави скоростта и леко се понесоха напред.

– Дотук сме. Освен ако нямате свой човек вътре, който да вдигне решетките за нас. – Шепотът му пробяга над водата.

– Преминахме ли стените?

– Да. Отдолу. Но повече не можем да продължим. Решетките стигат чак до дъното. И са толкова нагъсто, че и дете не може да се промъкне между тях.

Отговор не последва. Само леко шумолене. А след това сред мрака лумна светлина.

Давос вдигна ръка да заслони очите си и дъхът му спря. Мелисандра отметна качулката си и свали димящата си роба. Отдолу беше съвсем гола и наедряла, с дете. Издутите ѝ гърди висяха тежко над ребрата ѝ, а коремът ѝ се беше издул до пръсване. „Боговете дано ни опазят“ прошепна той и в отговор чу смях, дълбок и гърлен. Очите ѝ бяха нажежени въглени, а потта, покрила кожата ѝ, засия с вътрешна светлина. Мелисандра засия.

После клекна и разтвори краката си. По бедрата ѝ потече кръв, черна като мастило. Викът ѝ бе вик на агония, или на екстаз, или на двете наведнъж. И Давос видя короната на детската глава, как се плъзга от утробата ѝ. Две ръце се загърчиха, задрасаха, черни пръсти се впиха в напъващите се бедра на Мелисандра, докато цялата сянка не се изсипа в света и не се извиси, по-висока от Давос, висока колкото тунела, издигна се над лодката. Остана му само миг да я види преди да изчезне, извирайки се между решетките на портикула, но мигът продължи достатъчно дълго.

Той позна тази сянка. И позна мъжа, който я беше хвърлил.

ДЖОН

Зовът се понесе в черната нощ. Джон се надигна на лакът и ръката му по силата на навика посегна за Дълъг нокът, докато лагерът се разбуждаше. „Рогът, разбуждащ спящите.“

Дългият нисък тон се задържа протяжен и едва доловим. Часовите по кръговата стена се заковаха по местата си, всички обърнати на запад. Щом рогът заглъхна, и вятърът сякаш престана да духа. Мъжете заотмятаха завивките, запосягаха за копията и мечовете си. Изцвили кон и го укротиха. За миг сякаш целият лес затаи дъх. Братята на Нощния страж зачакаха втори зов, молейки се дано да не го чуят и стъписани от страх, че ще го чуят.

Когато тишината се разтегна непоносимо дълго и мъжете най-сетне разбраха, че рогът няма да отекне отново, взеха да се хият тъпо, сякаш искаха да отрекат с това доскорошната си тревога. Джон Сняг хвърли няколко съчки в огъня, пристегна меч си, нахлузи ботушите, отърси калта и сланата от наметалото си и го закопча на раменете си. Пламъците се усилиха – благословена топлина, която задиша съживена в лицето му, докато се обличаше. Чу как лорд-командирът се размърдва в палатката си. След малко Мормон вдигна платнището.

– Едно изсвирване, нали? – На рамото му гарванът седеше свит и мълчалив, и гледаше окаяно.

– Едно, милорд – потвърди Джон. – Идват братя.

Мормон пристъпи до огъня.

– Полуръката. Крайно време беше. – С всеки ден очакване ставаше все по-раздражителен. – Погрижи се да има топла храна за хората и фураж за конете. Корин искам да го видя веднага.

– Ще го доведе, милорд. – Очакваха мъжете от Сенчестата кула от няколко дни. След като не се появиа в уречения срок, братята бяха започнали да се чудят. Джон беше чул мрачни приказки около огъня и не само от устата на Ед Скръбния. Сир Отин Витърс настояваше да се оттеглят към Черен замък колкото се може по-скоро. Сир Маладор Локи предлагаше да тръгнат към Сенчестата кула, надявайки се, че ще хванат дирите на Корин и ще разберат какво го е сполетяло. А Торен Малък лес искаше да навлязат в планините.

– Манс Райдър знае, че трябва да се срази със Стража – беше заявил Торен, – но никога няма да ни очаква толкова на север. Прехвърлим ли

Млечна вода, можем да го спипаме, без да разбере, и да накълцаме ордата му на парцали преди да е схванал с кого си има работа.

– Много повече ще са от нас – възрази сир Отин. – Крастър каза, че събирал голяма войска. Много хиляди. Без Корин ние сме само двеста.

– Пуснете двеста вълка срещу десет хиляди овци, сир, и ще видите какво става – отвърна самоуверено Малък лес.

– Сред тия овци има и кози, Торен – предупреди Джармън Бъкуел. – Че и лъвовете може да има. Дрънчаща риза, Куча глава, Алфин Вранояда...

– Познавам ги не по-зле от теб, Бъкуел – сопна му се Торен Малък лес. – И помни ми думата, главите ще им отрежа, на всички до един. Това са диваци. Не са войници. Неколкостотин „герои“, пияни, сред огромна папlach от жени, деца и роби. Ще ги пратим с вой да се изпокрият в бърлогите си.

Бяха спорили часове, без да стигнат до някакво съгласие. Стария мечок беше твърде опърничав, за да приеме оттегляне, но не се съгласяваше и да се втурнат безразсъдно по Млечна вода и да търсят битка. Накрая не можах да решат нищо, освен да изчакат още няколко дни за хората от Сенчестата кула, и да поговорят отново, ако не се появят.

Но ето че вече се бяха появили, което означаваше, че решението не може да се отлага повече. Поне за това Джон се зарадва. Ако на всяка цена трябваше да се сразят с Манс Райдър, то най-добре беше това да стане скоро.

Ед Скръбния дойде да му се оплаква колко трудно му било да спи, когато някои хора били решили непременно да свирят на рогове посред нощ в гората. Джон му предложи нов повод за хленчене. Двамата трябваше да събудят Хейк, който посрещна заповедите на лорд-командира с поток от псувни, но все пак стана и скоро дузина братя вече режиха корени за супа.

Сам дойде запъхтян, след като Джон обходи лагера. Под черната гугла лицето му беше бяло и кръгло като луната.

– Чух рога. Чичо ти ли се върна?

– Не. Това са мъжете от Сенчестата кула. – Беше му все по-трудно да удържа в сърцето си надеждата, че Бенджен Старк ще се върне жив. Наметалото, което беше намерил под Юмука, спокойно можеше да е на чичо му или на някой от хората с него, това призна дори Стария мечок, макар че защо бе трябвало да го заравят точно там, увито около купчината драконово стъкло – това никой не можеше да каже. – Сам, трябва да вървя.

При стената завари стражите да теглят дебелите колове от замръз-
налата земя, за да отворят пролука. Скоро първите братя от Сенчестата
кула започнаха да се тътрят в колона един по един нагоре по склона.
Всички бяха навлечени в дебели кожи, с тук-там по малко стомана или
бронз. Дълги бради покриваха коравите им мършави лица. Джон се из-
ненада като видя, че някои яздят по двама на кон. Когато ги погледна
по-отблизо, разбра, че мнозина от тях са ранени. „Имали са неприятнос-
ти по пътя.“

Джон позна Корин Полуръката в момента, в който го видя, макар
никога досега да не го беше срещал. Едрият шурмовак се беше превър-
нал в легенда на Стража: човек на малкото думи и бързото действие, ви-
сок и прав като копие, с дълги крайници и строго лице. За разлика от хо-
рата си, той беше гладко избръснат. Косата му се спускаше под шлема
на тежка посребрена като от слана плитка, а черното, което носеше, бе-
ше толкова похабено, че можеше да мине за сиво. Само палец и показа-
лец бяха останали на ръката, която държеше юздите – другите пръсти
бяха отсечени, когато хванал острието на брадвата на някакъв дивак,
иначе щяло да му разцепи черепа. Разправяха, че забил осакатения си
юмрук в очите на мъжа с брадвата, така че кръвта му пръснала в очите,
и го заклал, докато бил заслепен. От този ден диваците не познаваха по-
неумолим враг от него по Вала.

Джон го поздрави и каза:

– Лорд-командир Мормон иска да ви види веднага. Ще ви заведе до
палатката му.

Корин скочи от седлото си.

– Хората ми са гладни, конете трябва да се изтрият и да получат
зоб.

– Ще се погрижим.

Шурмовакът предаде коня си на грижите на един от хората си и го
последва.

– Ти си Джон Сняг. Приличаш на баща си.

– Познавахте ли го, милорд?

– Не „милорд“. Само брат на Нощния страж. Да, познавах го лорд
Едард. Както и баща му преди него.

Джон трябваше да ускори крачка, за да не изостава от Корин.

– Лорд Рикард е умрял преди да се родя.

– Беше приятел на Стража. – Корин се огледа. – Казват, че с теб ти-
чало някакво вълчище.

– Дух ще се върне призори. Нощем ходи на лов.

Завариха Ед Скръбния да пече бекон и да вари десетина яйца в едно котле над огъня на Стария мечок. Мормон седеше на лагерния си стол от дърво и кожа.

– Започнах да се боя за вас. Неприятности ли имахте?

– Срецнахме Алфин Вранояда. Манс го беше пратил на разузнаване по Вала и случайно се натъкнахме на него, когато се връщаше. – Корин свали шлема си. – Алфин няма вече да безпокои владенията, но неколцина от четата му ни избягаха. Изловихме колкото можахме, но няколко може да са отпрашили през планините.

– Цената?

– Четирима братя мъртви. Дузина ранени. Три пъти по-малко от противника. Взехме и пленници. Единият издъхна бързо от раните си, но другият поживя достатъчно, за да го разпитаем.

– По-добре да поговорим вътре. Джон ще ти донесе рог с ейл. Или предпочиташ греяно вино?

– Гореща вода ми стига. И някое яйце, и парче бекон.

– Както желаш. – Мормон вдигна платнището и Корин Полуръката прекрачи вътре.

Ед стоеше над котлето и разбъркваше яйцата с дървената лъжица.

– Завиждам им на тия яйца – рече той. – Нямаше да имам нищо против и мене да ме посварят малко. Ако това котле беше по-голямо, щях да скоча вътре. Макар че щеше да е по-добре да е вино вместо вода. Има и по-лоши начини да умре човек от това да си на топло и пиан. Познавах един брат, който се удави във вино. Само че реколтата беше лоша и от трупа му не стана по-добра.

– Изпили сте виното?!

– Ужасно е да намериш своя брат умрял. И ти щеше да поискаш вино да си удавиш мъката, лорд Сняг. – Ед разбърка котлето и добави малко индийско орехче.

Изнервен, Джон приклепна до огъня и го разбърка с пръчка. Чуваше гласа на Стария мечок вътре в палатката, накъсван от грака на гарвана, и по-спокойния говор на Корин Полуръката, но не можеше да различи думите. „Алфин Вранояда е мъртъв. Това е добре.“ Беше един от най-проклетите водачи на дивашките шурмоваци и беше получил името си заради убитите от него черни братя. „Тогавя защо Корин е толкова мрачен след такава победа?“

Джон се беше надявал, че пристигането на братята от Черната кула ще вдигне духа на хората в лагера. Предната нощ – тъкмо се връщаше от тъмното, след като пусна една вода – чу петима-шестима да си

говорят тихо край един огън. Като чу мърморенето на Чет, че е крайно време да се връщат, Джон се спря да послуша.

– Този обход е една старческа глупост – чу той. – Нищо няма да намерим освен гробовете си в тия планини.

– В Ледени нокти има великани и варгове, че и по-лоши неща – рече Ларк Сестриния.

– Аз там няма да ида, казвам ви.

– Стария мечок няма да ти остави избор.

– Може пък ние да не му оставим избор – каза Чет.

Точно в този момент едно от кучетата бе вдигнало глава и изръмжа, и той трябваше да се измъкне бързо, докато не са го видели. „Това не трябваше да го чуя.“ Помисли дали да не каже на Мормон, но как да стане доносник за братята си, макар и за такива братя като Чет и Сестриния? „Това са само празни приказки – каза си Джон. – Студено им е и са уплашени.“ Да се чака тук беше трудно – да клечат на каменистото било над гората и да се чудят какво ще им донесе утрото. „Винаги най-опасен е невидимият враг.“

Джон измъкна новата си кама от канията и се загледа в пламъците, затанцували по лъскавото черно стъкло. Сам беше издялал дървената дръжка и беше усукал двойно конопената връв, с която я уви, за да се стиска добре. Грозно, но служеше. Ед Скръбния му подметна, че от стъклените ножове имало толкова файда, колкото от циците на рицарска броня, но Джон не беше толкова сигурен. Драконовото стъкло се оказа по-остро от стомана, макар и много по-чупливо.

„Нарочно е било заровено.“

Беше направил кама и за Грен, и друга за лорд-командира. Бойния рог го даде на Сам. След по-грижливия оглед рогът се беше оказал напукан и макар да го изчисти грижливо от пръстта, Джон не можа да изкара от него никакъв звук. Ръбът му също беше олющен, но Сам си падаше по разни стари неща, макар и да бяха съвсем безполезни.

– Направи си от него рог за пиене – посъветва го Джон, – и всеки път, когато седнеш да пиеш, ще си спомняш как си ходил на обход отвъд Вала, чак до Юмрука на Първите. – Даде му освен това едно острие на копие и дузина за стрели, а останалите раздаде на останалите си приятели за късмет.

Стария мечок като че ли остана доволен от камата, макар да предпочиташе стоманения нож на колана си, както забеляза Джон. Мормон не можа да предложи отговор кой е могъл да зарови наметалото, нито какво може да означава това. „Може би Корин ще знае.“ Полуръката

беше прониквал много по-надълбоко в дивата северна пустош от всеки жив човек.

– Ти ли ще им сервираш, или аз да ходя?

Джон прибра камата.

– Отивам. – Искаше да чуе какво си говорят.

Ед отрязва три дебели резена от твърдия овесен хляб, нареди ги на дървено блюдо, покри ги с бекон и мазнината от бекона и напълни една глинена паница с твърдо сварени яйца. Джон взе в една ръка паницата и в другата блюдото, и тръгна към шатрата на лорд-командира.

Корин седеше кръстосал крака на пода, с изправен като копие гръб. Светлината от свещите пробягваше по плоските му скули.

– Дрънчачата риза и Ревълото, и всеки друг техен главатар, голям или малък – говореше Корин. – И варги имат, и мамути, и повече сила, отколкото сме сънували. Така твърдеше поне. Не бих се заклел, че всичко е истина. Ибин е убеден, че ни е разправял измислици само за да си удължи живота още малко.

– Истина или лъжа, Валът трябва да се предупреди – каза Стария мечок, докато Джон поставяше блюдото пред двамата. – И кралят.

– Кой от многото?

– Всички. Законни и незаконни. Щом имат претенции за кралството, да го защитят.

Полуръката си взе яйце и го счупи в ръба на паницата.

– Тия крале ще направят каквото те решат – рече той, докато белеше черупката. – Сигурно пак ще е малко. Най-голямата ни надежда е в Зимен хребет. Старките трябва да тръгнат на север.

– Да. Така е. – Стария мечок разгъна една карта, погледна я намръщено, хвърли я настрана, разтвори друга. Джон схвана, че размишлява къде ще удари чукът на вражеската орда. Стражът някога бе поддържал седемнадесет замъка по протежение на стоте левги на Вала, но със смаляването на братството ги бяха изоставяли един по един. Сега гарнизони имаше само в три, факт известен на Манс Райдър не по-малко, отколкото на тях. – Надяваме се, че сир Алисър Торн ще ни доведе пресни подкрепления от Кралски чертог. Ако поставим хора от Сенчеста кула в Сив страж и от Източен страж в Дълга могила...

– Сив страж е почти срутен. Каменна врата ще свърши по-добра работа, стига да се намерят мъже. Ледена вис и Дълбоко езеро също, да речем. С ежедневни патрули по стената между тях.

– Патрули. М-да. По два на ден, ако можем. Самият Вал е здрава преграда. Без отбрана няма да ги спре, но ще ги забави доста. Колкото

по-голяма е ордата, толкова повече време ще им трябва. Ако съдим по пуцинака, който са оставили след себе си, явно са решили да вземат жените си. И децата си също така, и животните... Виждал ли си коза да се катери по стълба? Или по въже? Ще трябва да си градят стъпала, или голяма рампа... това ще им отнеме поне един лунен кръг, може би и повече. Манс ще се сети, че най-добрата възможност за него е да премине под Вала. През порта или...

– Процеп.

– Валът е висок седемстотин стъпки и в основата си е толкова дебел, че ще са нужни сто души за една година, за да го прокопят с брадви.

– Въпреки това.

Мормон отчупи намръщено от хляба си.

– Как?

– Как иначе. Магия. – Корин отхапа половината от яйцето. – Иначе за какво Манс ще събира силите си в Ледени нокти? Те са мрачни и сурови, а и пътят оттам до Вала е дълъг и мъчителен.

– Аз се надявах, че е избрал планините, за да скрие сбора си от очите на шурмоваците ни.

– Може би – отвърна Корин, след като дояде яйцето. – Но ми се струва, че има и още нещо. Търси нещо той по ония високи и студени места. Търси нещо, което му трябва много.

– Нещо? – Гарванът на Мормон вдигна глава и изпищя. В тясната палатка гласът му прозвуча рязко, като нож.

– Някаква сила. Но какво е... пленникът не можа да каже. Може би го разпитваха твърде грубо и издъхна с много недоизказани неща. Впрочем съмнявам се, че го е знаел.

Джон чу писъка на вятъра отвън, преминал през пролуките на кръглата стена и задърпал въжетата на палатката. Мормон потърка замислено брадичка.

– Някаква сила, казваш. Трябва да разбере.

– Значи трябва да пратиш съгледвачи в планините.

– Никак не ми се ще да рискувам повече хора.

– Останало ни е само да умрем. За какво друго сме облекли тези черни наметала, освен да умрем в защита на кралството? На твоє място бих изпратил петнадесет души, в три групи по петима. Едната да опипа Млечна вода, едната – Пищящ проход, една да изкачи Великанско стълбище. Да научат какво ни чака в тези планини.

– Чака – изграчи гарванът. – Чака.

Лорд-командир Мормон въздъхна тежко.

– Друг избор не виждам – отстъпи той. – Но ако не се върнете...

– Все някой ще слезе от Ледените нокти, милорд – каза шурмовакът. – Ако сме ние, толкова по-добре. Ако не – ще е Манс Райдър, а вие седите точно на пътя му. Не може да продължи на юг и да ви остави зад гърба си, да го преследвате и биете в тила. Ще трябва да шурмува. Мястото е здраво.

– Не чак толкова.

– Най-много всички да измрем. Това ще спечели време за братята ни на Вала. Време да се попълнят гарнизоните и да се замразят портите. Време да се наточат брадвите и да се поправят катапултите. Животът ни ще е добре похарчена монета.

– Мрем – замърмори гарванът и запристъпва по рамото на Мормон.

– Мрем, мрем, мрем, мрем.

Стария мечок седеше прегърбен и смълчан, сякаш бремето на думите беше станало непоносимо тежко за него. Но накрая каза:

– Боговете дано ми простят. Избери си хората.

Корин Полуръката извърна глава. Очите му срещнаха очите на Джон и се задържаха.

– Добре. Избирам Джон Сняг.

Мормон примига.

– Та той е почти момче. И освен това е моят стюард. Дори не е шурмовак.

– Толет също може да се грижи за вас, милорд. – Корин вдигна осакатената си двупръста ръка. – Старите богове още са силни отвъд Вала. Боговете на Първите хора... и на Старките.

Мормон погледна Джон.

– Твоето желание какво е?

– Да отида – веднага отвърна той.

Старецът се усмихна тъжно.

– Така си и мислех.

Беше се съмнало, когато Джон излезе от палатката с Корин Полуръката. Вятърът фучеше край тях, вееше черните им наметала и пръскаше червени въгленчета от изтлелия огън.

– Тръгваме по обяд – каза му шурмовакът. – Гледай да си го намериш оня вълк.

ТИРИОН

– Кралицата се кани да отпрати принц Томен. – Двамата бяха коленичили сами в приглушения сумрак на септата, обкръжени от сенки и примигващи свещи, но въпреки това Лансел шепнеше тихо. – Лорд Джилс ще го отведе при Росби и ще го скрият там, предрешен като паж. Смятат да му боядисат косата тъмна и да кажат на всички, че е син на някакъв рицар.

– Тя от гълпата ли се бои? Или от мен?

– От двете – каза Лансел.

– Аха. – За тази маневра Тирион не знаеше нищо. Нима птиченцата на Варис се бяха провалили този път? Дори и паяците подремват понякога, предположи той... или евнухът играеше по-дълбока и сложна игра, отколкото допускаше? – Благодаря ви, сир.

– Ще ми дадете ли онова, за което ви помолих?

– Може би. – Лансел бе поискал да му възложат да командва част в предстоящото сражение. Великолепен начин да умре преди да му поникнат мустаците, но младите рицари винаги се мислят за непобедими.

Тирион се задържа, след като братовчед му се измъкна навън. Пред Воина запали една нова свещ от горящите. „Да пазиш брат ми, проклето копеле. Той е от твоите.“ Втора свещ запали на Странника. За себе си.

Същата нощ, когато в Червената цитадела се смрачи, Брон дойде и го завари да запечатва писмо.

– Това го занеси на сир Джейслин Байуотър. – Джуджето капна нагорещен восък върху свитъка.

– Какво казва? – Брон не можеше да чете. Затова задаваше безочливи въпроси.

– Че трябва да подбере петдесетима от най-добрите си хора и да разузнае по Пътя на розата.

– Станис по-скоро ще дойде по кралския път.

– О, знам. На Байуотър му кажи изобщо да не се съобразява какво пише в писмото, а да поведе хората си на север. Да сложи капан по пътя за Росби. Лорд Джилс ще тръгне за замъка си след ден-два, с дузина от войниците си, няколко слуги и племенника ми. Принц Томен сигурно ще е облечен като паж.

– Искаш да върне момчето, това ли е?

– Не. Искам да го отведат в замъка. – Тирион бе преценил, че

преместването на момчето от града е едно от добрите хрумвания на сестра му. В Росби Томен щеше да е предпазен от гнева на тълпата, а и с това, че щеше да е далече от брат си, нещата ставаха по-трудни за Станис; дори да вземеше Кралски чертог и да обезглавеше Джофри, все пак оставаше още един претендент Ланистър, с когото да се състезава. – Лорд Джилс е твърде болнав, за да му избяга, и твърде страхлив, за да се бие. Ще заповяда на кастелана си да отвори портите. Щом влезе вътре, Байуотър да изгони гарнизона и да пази там Томен. А, питай го добре ли му звучи „лорд Байуотър“.

– Лорд Брон щеше да звучи още по-добре. Аз мога да ти отвлеча момчето не по-зле. Ще го дундуркам на коляно и ще му пея приспивни песнички, стига в това да има лордска титла.

– Ти ми трябваш тук – каза Тирион. „А и не мога да ти поверя племенника си.“ Ако нещо лошо сполетеше Джофри, претенциите на Ланистър за Железния трон щяха да легнат на крехките плещи на Томен. Златните плащове на сир Джейслин щяха да го бранят; наемниците на Брон щяха да са по-склонни да го продадат на враговете му.

– Какво да направи новият лорд със стария?

– Каквото иска, стига да не забравя да го храни. Не искам да умре. – Тирион се вдигна от масата. – Сестра ми ще прати някой от Кралската гвардия с принца.

Това не притесни Брон.

– Хрътката е куче на Джофри, той няма да го остави. Златните плащове на Железната ръка ги бива да се оправят лесно с всеки друг.

– Ако се стигне до убийства, кажи на сир Джейслин, че не искам да става пред очите на Томен. – Тирион си наметна тежък плащ от тъмно-кафява вълна. – Племенникът ми е с нежно сърце.

– Сигурен ли си, че е Ланистър?

– В нищо не съм сигурен, освен в зимата и в битката – каза той. – Да вървим. Ще поюздим заедно донякъде.

– При Чатая?

– Прекалено добре ме познаваш.

Излязоха през задната портичка в северната стена. Тирион смуши коня и препусна по булеварда на Черната сянка. Няколко крадливи сенки пробягаха и се скриха в алеите, като чуха тропота на копитата по камъните, но не посмяха да изскочат на пътя им. Съветът бе удължил наложения от него комендантски час: когото заловяха след вечерната камбана, го очакваше смърт. Мярката беше възстановила донякъде мира в Кралски чертог и смали до четвъртина броя на трупове, намирани в

задънените улички сутрин, но въпреки това Варис твърдеше, че го проклинали за това. „Би трябвало да са благодарни, че още могат да вдишват, за да си изричат проклятията.“ Двама златни плащове им се изпречиха на пътя, докато се спускаха по уличката Меден ковач, но като разбраха кого са предизвикали, помолиха кралската Ръка за прошка и ги пуснаха. Брон зави към Калната порта и се разделиха.

Тирион продължи към „При Чатая“. Обърна се на седлото и огледа улицата зад себе си. Преследвачи не се мяркаха. Всички прозорци бяха тъмни и капациите – плътно затворени. Нищо не чу, освен вятъра, метящ по алеите. „Ако Церсей е изпратила някой да ме дебне тази нощ, трябва да се е предрешил като плъх.“

– Майната им на всички – измърмори той. Омръзнало му беше си играе на предпазливост. Свърна коня и го сръга с шпори. „Ако следи някой, да видим колко добър ездач е.“ Препусна по огрените луната улици, копитата бясно зачаткаха по паважа, профуча през тесни улички и алеи и се понесе към своята любов.

Когато потропа на портата, чу през високия каменен зид да носи тиха музика. Един от ибенците го пусна вътре. Тирион му подаде юздите и го попита:

– Кой е тоя?

Стъклата на тесните прозорци в дългата зала, оформени като диаманти, светеха с бледожълта светлина и през тях се чуваше песента някакъв мъж. Ибенецът сви рамене.

– Певецът Дебел корем.

Докато крачеше от конюшната към къщата, песента се усили. Тирион не обичаше певците, а точно този, гледка невидяна, го обичаше по-малко от цялата им пасмина. Когато отвори вратата, мъжът спря да пее.

– Милорд Ръка. – Коленичи, плешив и с издут като котле корем, и замърмори: – Каква чест, каква чест.

– Милорд. – Щом го видя, Шае се усмихна. Видж, тази усмивка Тирион обичаше, когато грейнеше изведнъж и неволно на хубавото лице. Момичето беше облякло червената си копринена роба, стегната на кръста с посребрено поясче. Цветовете прилягаха на тъмната коса и гладката ѝ, бяла като сметана кожа.

– Здравай, миличко – каза той. – А този кой е?

Певецът вдигна очи.

– Наричат ме Саймън Сребърния език, милорд. Свирач, певец, разказвач...

– И голям глупак – довърши Тирион. – Какво ме нарече, като

влязох?

– Нарекох? Ама аз само... – Среброто на езика на Саймън, изглежда да, натежа като олово. – Милорд Ръка казах само, висока чест...

– Човек с малко повече ум щеше да се престори, че не ме е познал. Не че щях да се подведа, но трябваше да се опиташ поне. Сега какво да правя с теб? Знаеш за милата ми Шае, знаеш къде живее, знаеш, че я посещавам сам нощем...

– Заклевам се, на никого няма да кажа...

– Дотук поне сме наясно. Хайде, лека ти нощ. – Тирион поведе Шае нагоре по стълбите.

– Моят певец няма да пропее повече – подразни го тя. – Така го изплаши, че си изгуби гласа.

– Малко страх ще му помогне да взима високите тонове.

Тя затвори вратата към спалнята им.

– Няма да го убиеш, нали? – Шае запали ароматна свещ и коленичи да сваля ботушите му. – Песните му ме утешават в нощите, когато не идваш.

– Де да можех да идвам всяка нощ – каза Тирион, докато тя разтриваше босите му стъпала. – Добре ли пее поне?

– По-добре от някои. По-зле от други.

Тирион разтвори робата ѝ и зарови лицето си между гърдите ѝ. Плътта ѝ винаги му миришеше на чисто, дори и в този вонящ като кочина град.

– Задръж го, ако искаш, но го дръж изкъсо. Не искам да тръгне из града и да разправя клюки по гостилниците.

– Той няма да... – почна тя.

Тирион покри устата ѝ със своята. От приказки му беше омръзнало. Нужна му беше сладката простота на удоволствието между бедрата на Шае. Тук поне беше добре дошъл и го искаха.

След това издърпа ръката си изпод главата ѝ, облече си ризата и слезе в градината. Полумесецът бе разсипал сребърния си варак по листата на плодните дръвчета и блестеше по гладката повърхност на каменното езерце за къпане. Тирион приседна край водата. Някъде вдясно от него засвири щурец – омайващ и така уютен звук. „Мирно е тук – каза си той. – Но докога?“

От другата му страна лъхна гнусна миризма и го накара да обърне глава. Шае стоеше на вратата зад него, облечена в сребрилата роба, която ѝ бе подарил. „Девица любих, бяла като зима, с луната блеснала в косата.“ Зад нея беше застанал един от просещите братя, дебел мъж в

мръсен опърпан халат, с оклепани с кал боси крака и паничка, вързана на врата му с кожена каишка – там, където щеше да е кристалът на някой септон. От миризмата му и плъх щеше да се задави.

– Лорд Варис е дошъл да те види – каза Шае.

Просиякът примига стъписан, а Тирион се разсмя.

– Естествено. Кой друг. Как го позна, след като аз не можах?

Тя сви рамене.

– Все си е той. Само се е облякъл различно.

– Друга външност, друга миризма, друга походка – каза Тирион. – Повечето мъже щяха да се излъжат.

– И повечето жени сигурно. Но не и курвите. Курвата се научава да вижда мъжа, а не дрехите му, иначе ще умре в първата затънтена уличка.

Варис изглеждаше зле и не само заради лъжливите струпеи по краката си. Тирион се изкиска.

– Шае, би ли ни донесла малко вино? – Нямахте да мине без глътка. Каквото и да беше довело евнуха тук, едва ли беше добро.

– Почти ме е страх да ви кажа защо дойдох тук, милорд – каза Варис, след като Шае ги остави. – Нося ви лоши новини.

– Трябваше да се предрешиш с черни пера, Варис. Все лоши новини ми носиш, като някой гарван. – Тирион тромаво се изправи. Чак го хвана страх да попита. – За Джайм ли е? – „Само да са го убили, нищо няма да ги спаси.“

– Не, милорд. Друго е. Сир Кортни Пенроуз е мъртъв. Бурен край е отворил портите си на Станис Баратеон.

Отчаянието удави всички други мисли в ума на Тирион. Когато Шае им донесе виното, той само отпи, хвърли чашата и тя се пръсна в зида на къщата. Тя вдигна ръка да се предпази от парчетата. Виното се разля на дълги пръсти, черни под лунната светлина.

– Проклет да е!

Варис се усмихна и устата му зейна с два реда гнили зъби.

– Кой, милорд? Сир Кортни или лорд Станис?

– И двамата. – Бурен край беше силен, трябваше да издържи половин година или повече... достатъчно, за да приключи баща му с Роб Старк. – Как е станало?

Варис хвърли поглед към Шае.

– Милорд, трябва ли да тревожим съня на скъпата ви дама с такива ужасни приказки?

– Една дама може да се уплаши – каза Шае. – Но аз – не.

– А би трябвало – каза й Тирион. – Щом Бурен край е паднал, Станис скоро ще насочи вниманието си към Кралски чертог. – Сега съжали, че си хвърли виното. – Лорд Варис, дайте ни малко време и ще се върна в замъка с вас.

– Ще ви чакам при конюшните. – Поклони се и се отдалечи с тромавите си просешки стъпки.

Тирион придърпа Шае към себе си.

– Тук не си в безопасност.

– Имам си стени и стражите ти, които ме пазят.

– Наемници – каза Тирион. – Много обичат златото ми, но дали ще умрат за него? Колкото до тези стени, ако се изправи един мъж, друг на гърба му ще ги прехвърли за един дъх. Едно имение като това изгоря по време на безредиците. Убиха собственика му, златаря, защото килерът му бил пълен с храна, както разкъсаха Великия септон, изнасилиха петдесет пъти Лолис и смазаха черепа на сир Ейрон. Какво си мислиш, че ще направят с теб, като разберат, че са спипали дамата на Ръката?

– Искаш да кажеш курвата на Ръката? – Погледна го с големите си дръзки очи. – Макар че бих могла да стана вашата дама, милорд. Бих могла да облека всички красиви неща, които ми дадохте, да се облека в сатен и златотъкани одежди, да сложа накитите ви, да положи длан на ръката ви и да седя до вас на пировете. Мога да ви даря със синове, знам, че мога... и се кълна, че никога не бих ви посрамила.

„Любовта ми към теб ме посрами достатъчно.“

– Сладки мечти, Шае. Вече ги забрави, моля те. Никога няма да се сбъднат.

– Заради кралицата ли? И от нея не ме е страх.

– Мен ме е страх.

– Тогава я убий и да се свършва. Не се обичате кой знае колко.

Тирион въздъхна.

– Тя е моя сестра. Човекът, който убие родната си сестра, е вечно прокълнат и от богове, и от хора. Нещо повече, каквото и да си мислим ние с теб за Церсей, баща ми и брат ми я обичат. Мога да заговорнича срещу всеки в пределите на Седемте кралства, но боговете не са ме надали достатъчно, за да се изправя с мечове срещу Джайм.

– Младия вълк и лорд Станис имат мечове, но не те плашат.

„Колко малко неща знаеш, милото ми.“

– Срещу тях имам цялата мощ на дома Ланистър. Срещу Джайм или баща ми нямам нищо освен гърбицата си и двата си криви крака.

– Имаш мен. – Шае го целуна, ръцете й се плъзнаха около врата му

и тялото ѝ се притисна в него.

Целувката ѝ го възбуди както винаги, но този път Тирион леко я отблъсна.

– Не сега. Миличко, аз трябва... хм, наречи го семенцето на плана ми. Мисля, че мога да те вкарам в кухните на замъка.

Лицето на Шае се вкочани.

– В кухните?

– Да. Ако го направя с помощта на Варис, никой няма да разбере.

Тя се изкикоти.

– Милорд, та аз ще ви отрова. Всеки, който е опитвал от онова, което съм готвила, ми е казал, че съм абсолютна бездарница.

– Червената цитадела си има достатъчно готвачи. Касапи и хлебари също. Ще трябва да те предрешим като слугинче.

– Кухненско слугинче – каза тя. – В раздърпан кафяв сукман. Така ли иска да ме види милорд?

– Милорд иска да те види жива – каза Тирион. – Едва ли ще можеш да чистиш котлетата в коприна и кадифе.

– Омръзнах ли му вече на милорд? – Шае пхна ръка под ризата и напипа члена му. Само два пъти го погали и той се вкочани в шепата ѝ. – Той още ме иска. – Тя се засмя. – Искаш ли да начукаш кухненското си слугинче, милорд? Можеш да ме овалаш в брашно и да смучеш мас от цицките ми, ако...

– Престани. – Поведението ѝ му напомни за Данси, която толкова се бе старала да си спечели облога. Избута грубо ръката ѝ, за да не ѝ позволи повече хитрувания. – Не е време за креватни забавления, Шае. Животът ти може да е в опасност.

Усмивката ѝ се стопи.

– Ако съм разочаровала милорд, станало е неволно, само... не можете ли просто да ми дадете повече стражи?

Тирион въздъхна дълбоко. „Не забравяй колко е млада“ – напомни си той. И хвана ръката ѝ.

– Скъпите ти накити могат да се заменят, хубавите ти дрехи могат да се ушийт два пъти по-хубаво от старите. За мен ти си най-скъпото нещо отсам тези стени. Червената цитадела също не е безопасна, но е много по-безопасна, отколкото тук. Искам те там.

– В кухните. Да търкам котлетата.

– За малко.

– Баща ми ме превърна в кухненската си слугиня – каза тя с изкривени устни. – Затова избягах от него.

– Каза ми, че си избягала, защото те е превърнал в своя курва – помни й той.

– Това също. Чистенето на котлите не ми харесваше повече от кожения му пирон в мене. – Тя поклати глава. – Защо не можеш да ме вземеш в кулата си? Половината придворни лордове държат при себе си жени, които им топят леглата.

– Защото изрично ми е забранено да те взимам в двора.

– От глупавия ти баща. – Шае се нацупи. – Вече си достатъчно голям, за да държиш при себе си колкото курви искаш. За безбрадо момченце ли те взима той? Какво може да ти направи? Да те напердаши?

Тирион я зашлеви. Не много силно, но достатъчно силно.

– Проклетата да си. Проклетата да си. Никога повече не ми се подигравай. Не и ти.

За миг Шае онемя. Чуваше се само шурецът.

– Моля ви за прошка, милорд – каза накрая тя, тежко и сковано. – Не исках да бъда нагла.

„А аз не исках да те ударя. Богове милостиви, в Церсей ли се превръщам?“

– Сбъркахме – каза той. – И двамата. Шае, ти просто не разбираш. – Думи, които никога не беше мислил да изрича, започнаха да извираат от него като глумци от кух дървен кон. – Когато бях на тринайсет, се венчах за шерката на един селяк. За такава поне я мислех. Бях заслепен от любов и мислех, че и тя изпитва същото към мен, но баща ми натри истината в лицето ми. Невястата ми беше курва, която Джайм беше наел, за да вкуся за първи път мъжеството си. – „И вярвах на всичко това, глупакът му с глупак.“ – За да ми набие урока в главата, лорд Тивин даде жена ми на цяла барака войници, да правят с нея каквото си искат и ме заповяда да гледам. – „И да я обладая последен, след като всички бяха свършили. За последен път, без капчица останала любов и нежност.“ – „Така, за да я запомниш каквато е“, каза той, а аз трябваше да му се опълча, но патката ми ме предаде и направих, каквото ми се заповяда. След като приключи с нея, баща ми се разпореди да разтрогнат брака. Все едно че никога не сме били венчани, казаха септоните. – Той стисна ръката й. – Моля те, нека да не говорим повече за Кулата на Ръката. Ще останеш в кухните само за малко. Щом приключим със Станис, ще получиш друга къща и коприни, меки като ръцете ти.

Очите на Шае бяха станали големи, но Тирион не можа да разчете какво се крие зад тях.

– Ръцете ми няма да са меки, ако чистя пещи и мия чинии по цял

ден. Още ли ще искате да ви докосват, когато изпръхнат и се напукат от врялата вода и сапуна?

– Повече от всякога – увери я той. – Защото ще ми напомнят какво е трябвало да изгърпиш.

Не беше сигурен, че му повярва. Тя сведе очи.

– Както заповядате, милорд.

Тирион осъзна, че тази нощ няма да получи повече разбиране, целуна я по бузата, където я беше ударил, за да смекчи малко болката от шамара.

– Ще пратя хора да те доведат.

Варис чакаше при конюшните. Конят му изглеждаше крастав и полужив. Тирион се качи на своя и един от наемниците отвори портите. Двамата поеха мълчаливо. „Защо ѝ разказах за Тиша, боговете да ме опазят дано?“ – запита се той изплашен. Има тайни в този живот, които никога не трябва да се изричат. Поводи за срам, които човек трябва да отнесе в гроба си. Какво искаше от нея, прошка ли? А как го изглежда тя, какво означаваше погледът ѝ? Толкова ли мразеше това търкане на котли, или беше заради признанието му? „Как можех да ѝ кажа, че все още си въобразявам, че ще ме обича?“ – питаше се едната му половина, а другата го хулеше с насмешка: „Тъпо джудже, курвата обича само златото и накитите ти.“

Зарасналият уж лакът го заболяваше при всеки удар на конските копита по паважа. Понякога почти си представяше, че чува стърженето на костите вътре. Сигурно трябваше да навести някой майстер, да вземе някой лек за болката... но откакто Пицел се разкри що за същество е, Тирион Ланистър беше престанал да вярва на майстерите. Боговете само знаеха с кого заговорничат или какво са смесили в лека, който ти дават.

– Варис – рече той, – трябва да прибера Шае в замъка, без Церсей да разбере. – И му описа накратко плана си за кухните.

Евнухът цъкна с език.

– Милорд, ще направя каквото заповядате, разбира се... но съм длъжен да ви предупредя, че в кухните е пълно с очи и уши. Дори момичето да не попадне под някакво особено подозрение, ще ѝ задават хиляди въпроси. Откъде е родом? Кои са родителите ѝ? Как е дошла в Кралски чертог? Истината ще бъде немислима, затова ще ѝ се налага да лъже... да лъже и да лъже. – Погледна Тирион. – А и едно такова хубаво кухненско слугинче ще буди не само любопитство, но и похот. Ще я опипват, ще я пощипват, ще я потупват, ще я стискат. Готварчетата

нощем ще се промъкват под завивките ѝ. На някой самотен готвач току-виж му хрумнало да си я вземе за жена. Хлебари ще месят гърдите ѝ с брашнени ръце.

– Предпочитам да я опипват, отколкото да я намушкат – каза Тирион.

Варис продължи още няколко крачки и каза:

– Възможно е да се намери и друго решение. Между другото слугинята, която се грижи за дъщерята на лейди Танда, я хванаха да краде от накитите ѝ. Уведомя ли лейди Танда, тя веднага ще изгони момичето. И дъщеря ѝ ще има нужда от нова слугиня.

– Разбирам. – Тирион схвана веднага, че в това се крият възможности. Една лична прислужница на знатна дама носеше по-фино облекло от кухненските момичета, а и можеше да си позволи по някой и друг накит. Шае щеше да е доволна от това. Освен това Церсей смяташе лейди Танда за досадна и истерична, а Лолис – за недодялана и тъпа. Едва ли щеше да ги кани често да си побъбрят като приятели.

– Лолис е плаха и доверчива – допълни Варис. – Ще приеме всяка версия, която ѝ се разкаже. Откакто тълпата ѝ взе девствеността, не смее да излиза от спалнята си, така че Шае няма да я виждат много навън... и в същото време ще е достатъчно близо, когато ви е нужна утехата ѝ.

– Кулата на Ръката е под наблюдение, това го знаеш не по-зле от мен. Церсей несъмнено ще започне да проявява любопитство защо слугинята на Лолис ме посещава.

– Бих могъл да водя детето в спалнята ви скришом. Домът на Чатая не е единственият, който може да се похвали със скрит вход.

– Скрит вход? До моите покои? – Тирион беше повече обезпокоен, отколкото изненадан. Че защо иначе Мегор Жестокия е трябвало да заповяда смъртта на всички строители, работили в замъка му, освен за да опази подобни тайни? – Да, предполагам, че трябва да има. Къде точно ще намеря тази врата? В солария си? Или в спалнята?

– Скъпи приятелю, не искате да ме принудите да разкрия всички свои малки тайни, нали?

– Оттук нататък мисли за тях като за нашите малки тайни, Варис. Ако приема, че си на моя страна...

– Вие съмнявате ли се?

– Не, разбира се. Вярвам ти безрезервно. – Горчивият му смях отекна от стените наоколо. – Всъщност вярвам ти като на човек от собствената ми кръв. Сега ми кажи как е умрял Кортни Пенроуз.

– Казват, че се е хвърлил от една от кулите.

– Сам? Не, не мога да го повярвам.

– Стражите не са видели никого в покоите му, нито са намерили някого наоколо след нещастieto.

– Тогава убиецът му се е промъкнал по-рано и се е скрил под леглото му – допусна Тирион, – или се е спуснал с въже от покрива. Може стражите да лъжат. Кой може да каже дали не са го направили самите те?

– Безспорно сте прав, милорд.

Лукавият му тон говореше друго.

– Но ти не мислиш така. Как е станало тогава?

Дълго време Варис не отвърна нищо. Чуваше се само потропването на копитата по камъните. Накрая евнухът се окашля неловко.

– Милорд, вие вярвате ли в древните сили?

– В магиите, искаш да кажеш? – нетърпеливо отвърна Тирион. – Кървави заклинания, проклетия, превъплъщения, от тоя сорт? – Джуджето изсумтя. – Да не би да намекваш, че сир Кортни е умрял от магия?

– Същия ден заранта сир Кортни е предизвикал лорд Станис на двубой. Питам ви, така ли постъпва отчаян и склонен към самоубийство човек? Да прибавим и загадъчното и дошло изневиделица убийство на лорд Ренли, докато бойните части са се строявали да тръгнат на щурм срещу брат му. – Евнухът помълча. – Милорд, вие веднъж ме попитахте как са ме отрязали.

– Помня – каза Тирион. – Ти не пожела да ми кажеш.

– И сега не изпитвам особено желание, но... – Този път паузата продължи по-дълго, а когато Варис заговори отново, гласът му беше станал някак по-различен. – Бях чираче в една пътуваща трупа комедианти. Майсторът ни имаше малка гемия, плавахме из Тясното море и показвахме позорището си във всички Свободни градове, понякога прескачехме и в Староград, както и в Кралски чертог.

– Един ден в Мир някакъв мъж дойде да види трупата – продължи той. – След представлението направи на майстора твърде изкусително предложение да ме откупи. Бях ужасен. Уплаших се, че мъжът иска да ме използва, както бях чувал, че някои мъже използват малки момченца, но всъщност се оказа, че единствената част от тялото ми, която му е трябвала, е мъжеството ми. Той ми даде някаква смес, от която отпаднах и не можех нито да се движа, нито да говоря, но нищо не направи, за да затъпи сетивата ми. С един дълъг крив нож той ми изрязва всичко,

и корена и стеблото, като през цялото време редеше заклинания. Гледах го как изгаря мъжките ми работи на един мангал. В един миг пламъците станаха сини и чух глас, който отвърна на призивите му, макар да не разбрах думите, които изрече.

Варис преглътна тежко.

– Глумците си бяха заминали. След като му послужих, мъжът нямаше повече нужда от мен и ме изпъди. Когато го попитах какво да правя, той ми каза, че според него би трябвало да умра. Напук на него реших да живея. Просех, крадах и продавах онези части от тялото си, които ми бяха останали. Скоро станах един от най-добрите крадци в Мир, а като пораснах повече, научих, че често съдържанието на нечие писмо е по-ценно от съдържанието на кесията на този, който го е написал.

– Но все още сънувам оная нощ, милорд – прегракнало каза Варис. – Не толкова магьосника, нито ножа му, нито дори как изрязаният ми с топките паток се гърчеше в пламъците. Сънувам гласа. Гласа от пламъците. Бог ли беше това, или демон, или някакъв ловък фокус? Не мога да ви кажа, а всички фокуси са ми познати. Мога само да кажа със сигурност, че той го призова и онова нещо му отвърна, и че от този ден намразих магията и всички, които я практикуват. Ако лорд Станис е един от тях, решен съм да постигна смъртта му.

Продължиха да яздят известно време мълчаливо. Накрая Тирион отрони:

– Неприятна история. Съжалявам.

Евнухът въздъхна.

– Съжалявате, но не ми вярвате. Не, милорд, няма нужда от извинения. Бях опиянен, болеше ме ужасно, и при това беше толкова отдавна и далече някъде отвъд морето. Безспорно съм сънувал този глас. Казвал съм си го хиляда пъти.

– Вярвам в стоманата на мечовете, в златото на монетите и в човешкия ум – каза Тирион. – Вярвам и в това, че някога е имало дракони. В края на краищата видях черепите им с очите си.

– Да се надяваме, че те са най-лошото нещо, което ще видите някога, милорд.

– Тук сме съгласни. – Тирион се усмихна. – А колкото до смъртта на сир Кортни, какво пък, знам, че Станис е привлякъл наемни моряци от Свободните градове. Може да си е купил и някой опитен наемен убиец.

– Много опитен трябва да е бил.

– Има такива. Случвало ми се е да мечтая, че един ден ще стана

достатъчно богат, за да мога да пратя някой Безлик подир милата си сестричка.

– Както и да е умрял сир Кортни – каза Варис, – той вече е мъртъв и замъкът е паднал. Станис вече може да тръгне в поход.

– Някаква възможност да убедим дорнците да се спуснат в Блатата? – попита Тирион.

– Никаква.

– Жалко. Е, заплахата поне може да задържи блатните лордове в замъците им. Какви са вестите от баща ми?

– Ако лорд Тивин е спечелил отвъд Червената вилка, то все още не е стигнала вест за това. Ако не побърза, противниците му може да го заклещат. Листа на Оукхарти дървото на Роуан са ги видели на север от Мандър.

– От Кутрето няма ли новини?

– Сигурно изобщо не е стигнал до Горчив мост. Или е умрял там. Лорд Тарли е заграбил запасите на Ренли и е избил много хора, главно на Флорент. Лорд Касуел се е затворил в замъка си.

Тирион се разсмя.

Варис дръпна юздите и го погледна озадачено.

– Милорд?

– Не виждаш ли ужасната шега, Варис? – Тирион махна с ръка към плътно затворените прозорци на спящия град. – Бурен край е паднал, Станис иде насам с огън и стомана, и боговете знаят само какви тъмни сили, а добрите хорица си нямат Джайм, който да ги защити, нито Робърт, нито Ренли или Регар, нито скъпия на сърцата им Рицар на цветята. Само мен, онзи, когото мразят. – Разсмя се отново. – Джуджето, злия съветник, уродливия малък маймунски демон. Аз съм единственият, който стои между тях и хаоса.

КЕЙТЛИН

– Кажи на татко, че може да се гордее с мен. – Брат й се метна в седлото, лорд от глава до пети в бляскавата си броня и дългия, оцапан с кал мокър плащ. Сребърна пъстърва красеше гребена на големия шлем, близначка на изрисуваната на щита му.

– Той винаги се е гордял с теб, Едмур. И те обича безкрайно. Вярвай ми.

– Решен съм да му дам по-сериозен повод от едното раждане. – Той подкара в кръг бойния кон и вдигна ръка. Екнаха тропети, заби барабан, подвижният мост започна да се спуска с тежкото скърцане на веригите и сир Едмур Тъли поведе мъжете от Речен пад с вдигнати пики и развети знамена.

„По-голяма войска имам от твоята, братко – помисли Кейтлин, без да откъсва очи от него. – Цяла армия от съмнения и страхове.“

Отчаянието на Бриен до нея беше почти осезаемо. Кейтлин бе поръчала дрехи, скроени по нейна мярка, хубави дрехи, отиващи и на потеклото й, и на пола й, но тя все предпочиташе да облича ризница и кожа, и колан за меч на кръста. Готова беше да тръгне да воюва с Едмур, безспорно, но дори стени, яки като на Речен пад, имаха нужда от мечове, които да ги държат. Брат й беше отвел всички годни да носят оръжие мъже към бродовете, оставяйки на сир Дезмънд Грел да командва гарнизон, съставен от ранените, старите и болните, наред с няколко скуайъри и необучени селянчета, боязливи и все още с жълто на устата. И да опази с това един замък, пълен с жени и деца.

Когато най-сетне пехотата на Едмур се изнизва, Бриен попита:

– Сега какво ще правим, милейди?

– Ще си изпълняваме дълга. – Лицето на Кейтлин се бе изопнало, когато закрачи през двора. „Винаги съм изпълнявала дълга си“ – помисли тя. Затова може би лорд баща й я ценеше най-много от всичките си деца. Двамата й по-големи братя бяха умрели като бебета и затова тя беше останала за лорд Хостър Тъли и за син и за дъщеря, докато не се роди Едмур. След това беше умряла майка й и лорд баща й бе казал, че сега тя трябва да бъде дамата на Речен пад. Кейтлин беше изпълнила и този си дълг. А когато лорд Хостър я обеща на Брандън Старк, тя трябваше да му благодари, че й е уредил такава великолепна партия.

„Брандън въоръжих с благоразположението си, а горкия Петир

дори не го утеших, когато го раниха, нито се сбогувах с него, когато татко го прогони. А когато Брандън го убиха и татко ми каза, че трябва да се венчая за брат му, го направих с радост, макар да не бях виждала лицето на Нед до деня на венчилото. Дадох девствеността си на този мрачен чужденец и го отпратих на неговата война, при неговия крал и при жената, която му роди копелето му, защото винаги съм изпълнявала дълга си.“

Стъпките ѝ сами я отведоха в септата, седмоъгълен храм от пясъчник, съграден сред майчините ѝ градини и изпълнен с пъстра като дъгата светлина. Храмът беше препълнен – Кейтлин не беше сама в потребността си да се помоли. Тя коленичи пред боядисаната мраморна статуя на Воина и запали ароматна свещ за Едмур, и още една за Роб, някъде отвъд хълмовете. „Опази ги и им помогни да победят – помоли се тя, – и донеси мир за душите на убитите и утеха за онези, които ще живеят след тях.“

Септонът влезе с кадилницата си и кристала, докато тя се молеше, затова Кейтлин се задържа за церемонията. Не познаваше този септон, вгълбен в себе си младеж някъде на годините на Едмур. Изпълняваше службата си добре и гласът му беше плътен и звучен, когато запя възвалите към Седмината, но Кейтлин усети, че тъгува за тънките и жалостиви тонове на септон Озмунд, отдавна починал. Озмунд щеше да изслуша търпеливо разказа ѝ за онова, което бе видяла и почувствала в павилиона на Ренли, и сигурно щеше да знае какво означава освен това, и какво трябва да направи, за даде покой на сенките, които се прокрадваха в сънищата ѝ. „Озмунд, баща ми, чичо Бриндън, старият майстер Ким, те като че ли винаги знаеха всичко, но сега съм си само аз и изглежда, не зная нищо, нито дълга си дори. Как мога да си изпълня дълга, когато не зная в какво е?“

Коленете ѝ се бяха вкочанили, когато се надигна, но не бе постигнала повече мъдрост. Може би трябваше да навести през нощта и гората на боговете и да се помоли и на боговете на Нед. Те бяха по-стари от Седмината.

Навън ушите ѝ доловиха по-друга песен. Римънд Стихоплетец се седеше пред пивоварната, обкръжен от слушатели, и плътният му глас закънтя, щом подхвана баладата за лорд Деремонд при Кървавата ливада.

„И там застана той със меч в ръката,
Последния от десетимата на Дари...“

Бриен се спря да послуша, изгърбила широките си рамене и свила ръце пред гърдите си. Дрипави хлапета притичваха наоколо, крещяха и се биеха с пръчки. „Защо момчетата толкова обичат да си играят на война?“ Кейтлин се зачуди дали Римънд не беше отговорът. Гласът на певеца се усили, когато стигна края на песента:

„Червена бе тревата под нозете им,
червено ярки бяха знамената,
и гаснешото слънце грееше червено,
окъпало го в сетния си зрак.
– Напред, напред! – зовеше лордът славен.
– Все още жаден мечът ми е.
И с вик на дива ярост
се спуснаха през бързея...“

– Да се биеш е по-добре, отколкото да стоиш и да чакаш – промълви Бриен. – Когато се биеш, не изпитваш безпомощност. Имаш си меч и кон, понякога – и брадва. Когато си в броня, е трудно да те наранят.

– И рицарите умират в битките – напомни й Кейтлин.

Бриен я погледна с красивите си сини очи.

– Както и жените умират в ложето при раждане. Но никой не пее песни за тях.

– Децата са друг вид битка. – Кейтлин закричи през двора. – Битка без знамена и бойни рогове, но не по-малко яростна. Да износиш детето, да го докараш на белия свят... майка ти трябва да ти е разправяла за болката...

– Не познавам майка си – каза Бриен. – Баща ми имаше жени... всяка година различни, но...

– Това не са били жени – каза Кейтлин. – Колкото и трудно да е раждането, Бриен, онова, което идва след него, е още по-трудно. Понякога имам чувството, че съм разкъсана. Да можех да бъда не една, а пет, по една за всяко от децата ми, за да мога всички да ги опазя.

– А вас кой ще опази, милейди?

Усмивката ѝ беше тъжна.

– Ами кой... мъжете на моя дом. Така поне ме учеше лейди майка ми. Лорд баща ми, брат ми, чичо ми, съпругът ми, те ще ме пазят... но когато те са далеч от мен, или вече ги няма, все някак трябва да запълня мястото им.

По-късно същия ден майстер Виман ѝ донесе писмо. Тя го прочете веднага с надеждата, че ѝ носи вест от Роб или от сир Родрик в Зимен

хребет, но се оказа, че съобщението е от лорд Зелени ливади, обявил се за кастелан на Бурен край. Беше адресирано до баща ѝ, до брат ѝ, до сина ѝ „или до който там държи Речен пад.“ Сир Кортни Пенроуз е мъртъв, пишеше човекът, и Бурен край е отворил портите си за Станис Баратеон, пълноправния и законен наследник на трона. Гарнизонът на замяка е обрекъл мечовете си на неговата кауза, до един и вкупом, и никой не е пострадал.

– Освен Кортни Пенроуз – промълви Кейтлин. Никога не го беше срещала, но кончината му я натъжи. – Роб трябва веднага да научи за това – рече тя. – Знаем ли къде е?

– Според последната вест продължаваше по посока на Зъбера, седалището на дома Уестърлинг – отговори майстер Виман. – Ако изпратя гарван до Ашемарк, сигурно ще могат да пратят вестоносец до него.

– Направете го.

След като майстерът излезе, Кейтлин отново прочете писмото.

– Лорд Зелени ливади не съобщава нищо за копелето на Робърт – сподели тя с Бриен. – Предполагам, че го е предал с всички останали, макар да признавам, че не разбирам защо Станис толкова държеше на него.

– Може би се страхува от претенциите на момчето.

– Претенции на копеле? Не, тук има нещо друго... как изглежда детето?

– Около осемгодишно е, сърдечно, с черна коса и светлосини очи. Гостите често го мислеха за син на лорд Ренли.

– А Ренли беше благоразположен към Робърт. – Кейтлин се досети. – Станис е решил да показва момчето из страната, за да могат всички хора да видят в негово лице Робърт и да се зачудят защо Джофри не прилича на него.

– Какво значение има това?

– Онези, които подкрепят Станис, ще го нарекат „доказателство“. Онези, които поддържат Джофри, ще кажат, че не значи нищо. – Собствените ѝ деца носеха повече чертите на Тъли, отколкото на Старк. Аря беше единствената, в която личаха по-скоро чертите на Нед. „И Джон Сняг, но той не беше мой.“ Неволно се замисли за майката на Джон, за онази скрита в сенките тайна любов, за която съпругът ѝ така и не проговори. „Дали и тя скърби за Нед като мен? Или го мрази за това, че остави леглото ѝ заради моето? Дали се моли за своя син, както аз се моля за своите?“

Неприятни бяха тези мисли и безполезни. Ако Джон беше роден от

Ашара Дейн, от дома Звездопад, както шепнеха, то тази дама беше мъртва отдавна; ако не, то Кейтлин нямаше никаква представа къде ли може да е майката на Джон. А и нямаше значение. Нед вече го нямаше и с него си бяха умрели всички негови любови и тайни.

Въпреки това отново я поразя мисълта колко странно се държат мъжете, стане ли дума за копелетата им. Нед винаги бе защитавал Джон, ето че сир Кортни Пенроуз беше отдал живота си за този Едрик Бурята, но в същото време копелето на Рууз Болтън значеше за него по-малко от псетата му, ако можеше да се съди по странно хладния тон в писмото, което Едмур бе получил преди по-малко от три дни. Пишеше, че е прехвърлил Тризъбеца и продължава похода си към Харънхъл, както му е заповядано. „Здраво укрепен замък и със силен гарнизон, но Негова милост ще го има, дори да се наложи да избия всичките му защитници.“ Надяваше се, че Негова милост ще претегли това срещу престъпленията на незаконния му син, когото сир Родрик Касел бе убил. „Съдба, каквато несъмнено си е заслужил – беше написал Болтън. – Скверната кръв е така вероломна, а нравът на Рамзи беше коварен, алчен и жесток. Чувствам се облекчен, че се отървах от него. Докато беше жив, законните синове, които ми обеща съпругата ми, нямаше да са в безопасност.“

Забързани стъпки пропъдиха мрачните мисли от главата ѝ. Скуайърът на сир Дезмънд нахлу задъхан в стаята и коленичи.

– Милейди... Ланистърите... отвъд реката.

– Поеми си дъх, момко, и ми го повтори по-бавно.

Той се подчини.

– Колона въоръжени мъже – докладва момчето. – От другата страна на Червената вилка. Вят пурпурен еднорог под лъва на Ланистър.

„Някой от синовете на лорд Бракс.“ Бракс бе идвал веднъж в Речен пад, когато тя беше още момиче, да предложи брак на един от синовете си с нея или с Лиза. Кат се зачуди дали същият син сега не беше отвън, предвождащ атаката.

Ланистърите се бяха спрели на югоизток под разветите си ярки знамена.

– Предни отряди, нищо повече – увери я сир Дезмънд, когато тя се качи на бойниците при него. – Главната сила на лорд Тивин е още на юг. Засега не сме застрашени.

На юг от Червената вилка земята се простираше открита и равна. Високо от наблюдателната кула Кейтлин можеше да види на мили

разстояние. Въпреки това се виждаше само най-близкият брод. Едмур беше възложил защитата му на лорд Джейсън Малистър, както и на другите три нагоре по течението на реката. Конниците на Ланистър се трупаха нерешително край речния бряг, пурпурните и сребристите им прапорци плющяха под напора на вятъра.

– Не са повече от петдесет, милейди – прецени сир Дезмънд.

Кейтлин се загледа в ездачите, разтеглени в дълга редица. Хората на лорд Джейсън чакаха да ги посрещнат зад скали, висока трева и хълмисти склонове. Тръбен призив подкара конниците напред в тържествен тръс и водата закипя под краката на конете. За миг зрелището беше величествено, с ярките им доспехи и разветите знамена, с блесналото по върховете на пиките им слънце.

– Сега – промълви Бриен.

Беше трудно да се разбере какво точно става, но цивилното на конете се чуваше дори от това разстояние, слухът на Кейтлин долови и трясък на стомана. Едно от знамената изчезна, когато знаменосецът залитна и се сринна от седлото си, скоро след това тялото на първия загинал мина покрай стените, понесено от течението. Ланистърите вече се оттегляха объркани. Престроиха се пред очите ѝ, казаха си нещо и препуснаха назад. Мъжете по стените ги отпратиха с оскърбителни ругатни, макар да бяха вече твърде далече, за да ги чуят.

Сир Дезмънд се плесна по корема.

– Де да можеше сега лорд Хостър да е тук, да види това. Щеше да затанцува от радост.

– Боя се, че за баща ми дните за танци отминаха – отрони Кейтлин. – А тази битка едва започва. Ланистърите ще дойдат пак. Лорд Тивин разполага с два пъти повече хора от тези на брат ми.

– И десет пъти повече да имаше, пак щеше да е все едно – каза сир Дезмънд. – Западният бряг на Червената вилка е по-висок от източния, милейди, и е добре залесен. Нашите стрелци имат добро прикритие и чисто поле за стрелите си... а ако някъде се получи пробив, Едмур държи в резерв най-добрите си рицари, готови да препуснат навсякъде, където възникне отчаяна нужда от тях.

– Моля се да сте прав – каза Кейтлин.

Същата нощ дойдоха отново. Беше заповядала да я събудят, когато врагът се върне, и някъде след полунощ едно от слугинчетата я докосна леко по рамото. Кейтлин веднага скочи.

– Какво има?

– Пак са на брода, милейди.

Загърната в нощния си халат, Кейтлин се качи на покрива на цитаделата и видя осветената от луната река, където кипеше битката. Бранителите бяха наклали огньовете по брега и хората на Ланистър, изглежда, се бяха надявали, че ще ги заварят заслепени от нощния мрак или непредпазливи. Глупаво, ако наистина беше така. Тъмнината в най-добрия случай е рискован съюзник. Когато нагазиха до гърди, за да прекосят, започнаха да падат в скритите въртопи и течението да ги отнася, други се препъваха в едрите камъни или заплитаха крака в скритите железни заграждения. Лъкометците на Малистър ги посрещнаха с ураган от свистящи огнени стрели, които отдалече изглеждаше странно красив. Един от нападателите, пронизан от дузина стрели и цял в пламъци, се завъртя на коня си в дълбоката до колена вода и накрая падна и течението го отнесе. Докато тялото му премине покрай стените на Речен пад, пламъците, както и животът му, бяха изгаснали.

„Малка победа – помисли Кейтлин, след като сражението приключи и оцелелите противници се стопиха обратно в нощния мрак. – Но все пак победа.“ Докато слизаха по виещите се стъпала на малката кула, попита Бриен какво мисли.

– Това беше погалването с върха на пръста на лорд Тивин, милейди – каза момичето. – Той опипва, търси слабо място, незащитен брод. Ако не намери, ще свие всичките си пръсти в юмрук. – Бриен сви рамене. – Аз поне щях да направя това. На негово място. – Ръката ѝ посегна към дръжката на меча и леко я потупа, сякаш да се увери, че си е на мястото.

„И дано боговете да ни помогнат тогава“ – помисли Кейтлин. Но не можеше да направи нищо. Онова при реката беше битката на Едмур. Нейната беше тук, в замъка.

На другата сутрин по време на закуска тя повика стария стюард на баща си, Ъдърайдс Вейн.

– Поръчайте да занесат на сир Клеос Фрей кана вино. Смятам скоро да го разпитам и искам да му се поразвърже езикът.

– Както заповядайте, милейди.

Скоро след това пристигна вестonosец с пришит на гърдите му орела на Малистър. Носеше съобщение от лорд Джейсън за друго сражение и нова победа. Сир Флемент Бракс се бе опитал да прехвърли реката през друг брод, на шест левги южно. Този път Ланистърите скъсили пиките си и тръгнаха през реката спешени, но стрелците на Малистър ги засипали с дъжд от стрели отвисоко, а вдигнатите от Едмур по брега катапулти хвърлили тежки камъни и прекършили редиците им.

– Оставиха във водата дузина мъртви, само двама стигнаха

плитчинните, но с тях се оправихме набързо – докладва ездачът. Разказа и за друга битка малко по-нагоре по течението, където бродовете държеше лорд Карил Ванс. – Тамошните им напъни също бяха отблъснати на висока цена за враговете.

„Може би Едмур ще се окаже по-умен, отколкото мислех – каза си Кейтлин. – Всички негови лордове виждаха смисъл в бойните му планове, защо бях толкова сляпа? Брат ми отдавна не е малкото момче, което помня, както и Роб отдавна не е дете.“

Изчака до вечерта и тогава отиде при сир Клеос Фрей. Прецени, че колкото повече отлага, толкова повече ще вземе да се напие. Когато влезе в малката килия в кулата, сир Клеос падна на колена.

– Милейди, не знаех за никакъв опит за бягство. Дяволчето каза само, че на един Ланистър се полага отряд на Ланистър за ескорт, заклевам ви се в честта си на рицар...

– Станете, сир. – Кейтлин приседна на каменната скамейка. – Зная, че никой внук на Уолдър Фрей не може да бъде клетвопрестъпник. – „Освен ако не му е изгодно.“ – Брат ми каза, че сте донесъл мирни условия.

– Да. – Сир Клеос се надигна и тя остана доволна, като видя, че едва се държи на краката си.

– Кажете – заповяда Кейтлин и той заговори.

Когато свърши, Кейтлин остана да седи намръщена. Едмур беше прав – това изобщо не бяха мирни условия, освен...

– Значи Ланистър ще размени Аря и Санса за брат си?

– Да. Той седеше на Железния трон и се закле.

– Пред свидетели?

– Пред целия двор, милейди. Както и пред боговете. Казах го и на сир Едмур, но той му отговори, че е невъзможно, че Негова милост Роб никога няма да се съгласи.

– Казал ви е истината. – Дори не можеше да каже, че Роб греши. Аря и Санса бяха деца. Кралевубиеца, жив и на свобода, беше един от най-опасните хора в страната. Този път не водеше доникъде. – Видяхте ли момичетата ми? Добре ли се държат с тях?

Сир Клеос се поколеба.

– Аз... да, те изглеждаха...

„Опитва се да ме излъже нещо – осъзна Кейтлин, – но виното е замъглило ума му.“

– Сир Клеос – каза тя хладно, – вие се лишихте от закрилата, която ви осигурява знамето на мира, когато хората ви ни подведоха. Ако сега

ме излъжете, ще увиснете на стените до тях. Повярвайте ми. Ще ви запитам отново: видяхте ли моите дъщери?

Челото му беше мокро от пот.

– Видях Санса в двора, в деня, в който Тирион ми каза условията си. Изглеждаше много красива. Малко преbledняла, може би. Изнурена по-скоро.

„Санса. Но не и Аря.“ Това можеше да означава всичко. Аря винаги си беше по-трудна за опитомяване. Може би Церсей просто не искаше да я показва открито пред двора от страх какво ще каже или направи. Възможно бе да са я затворили някъде на сигурно. „Или да са я убили.“ Кейтлин бързо изтласка тази мисъл от ума си.

– Неговите условия, казвате... но все пак Церсей е кралицата регент.

– Тирион говореше от името на двамата. Кралицата не беше там. Казаха ми, че същия ден била неразположена.

– Любопитно.

Кейтлин си припомни ужасното пътуване през Лунните планини и как Тирион Ланистър успя по някакъв начин да изкуси наемника ѝ да премине на служба при него. „Джуджето е твърде умно.“ Беше ѝ трудно да си обясни как бе оцелял, след като Лиза го прогони от Долината, но това не я изненадваше. „Той най-малкото не е съучастник в убийството на Нед. И ме защити, когато разбойническите кланове ни нападناха. Ако можех да повярвам на думите му...“

Разтвори ръце и се загледа в белезите по пръстите си. „Белезите от неговата кама – припомни си тя. – Неговата кама, в ръцете на убиеца, комуто бе платил, за да пререже гърлото на Бран.“ Макар че джуджето го отрече, разбира се. Дори след като Лиза го затвори в една от „небесните“ килии и го заплаши със своята „лунна врата“, той продължаваше да го отрича.

– Излъгал е – каза тя и рязко се надигна. – Всички Ланистър си лъжци и най-големият лъжец е джуджето. Убиецът беше въоръжен с негов нож.

Сир Клеос зяпна.

– Нищо не знам за никакъв...

– Да, не знаете – съгласи се тя и излезе от килията. Бриен тръгна мълчаливо до нея. „За нея е по-просто“ – помисли Кейтлин и я жегна завист. В това нещо тя беше като мъж. За мъжете отговорът винаги беше един и същ, никога много далече от дръжката на най-близкия меч. За една жена, за майка, пътят беше много по-каменист и труден.

Вечеря късно в Голямата зала с хората на гарнизона, за да ги окуражи, доколкото може. Раймънд Стихоплетеча пъ през цялото време, спестявайки ѝ необходимостта да говори. Завърши с песента, която бе съчинил за победата на Роб при Волското кръстовище. „И нощните звезди очите бяха на неговите вълци, а вятърът им беше песента.“ По средата Раймънд отметна глава назад и зави, а в края половината зала виеше с него, дори и Дезмънд Грел, доста попрекалил с чашите. Гласовете им заехтяха под таванските греди.

„Нека си имат своите песни, щом им внушават повече кураж“ – каза си Кейтлин и завъртя умислено сребърния бокал в ръце.

– В залата на Звездопад винаги имаше певец, когато бях момиче – промълви Бриен. – Всички песни знаех.

– Санса правеше същото, въпреки че малцина певци си правеха труд да пътуват толкова далече на север до Зимен хребет. – „Аз обаче ѝ казах, че в кралския двор ще има певци. Казах ѝ, че там ще слуша всякаква музика, че баща ѝ може да намери някой майстор, който да я научи да свири изящно на арфа. О, боговете дано ми простят...“

Бриен заговори.

– Помня една жена... дойде от някакво място отвъд Тясното море. Не знам дори на какъв език пееше, но гласът ѝ беше красив като самата нея. Имаше тъмновиолетови очи и толкова тънко кръстче, че баща ми можеше да го обхване с две ръце. Ръцете му бяха големи почти като моите. – Тя затвори дългите си и здрави пръсти, сякаш искаше да ги скрие.

– Ти пяла ли си на баща си? – попита Кейтлин.

Бриен само поклати глава и сведе поглед към блюдото си, сякаш да потърси отговор в мазния сос.

– А на лорд Ренли?

Момичето се изчерви.

– Никога, аз... шутът му, той понякога си правеше жестоки шегички и аз...

– Някой ден трябва да ми попееш.

– Аз... моля ви, нямам никаква дарба. – Бриен стана. – Простете, милейди. Ще ми разрешите ли да напусна?

Кейтлин кимна. Високото грозно момиче излезе с дълги крачки от залата. „Боговете дано да са с нея“ – помисли Кейтлин и се върна умислена към вечерята си.

Три дни по-късно се стовари тежкия удар, предсказан от Бриен, а чак след пет дни научиха за него. Кейтлин седеше при баща си, когато пристигна вестносецът на Едмур. Бронята му беше очукана, ботушите прашни, дрехите раздрани, но изражението му, когато коленичи, беше достатъчно, за да ѝ подсказва, че вестите са добри.

– Победа, милейди. – Подаде ѝ писмото на Едмур. Ръцете ѝ затрепераха, докато чупеше печата.

Лорд Тивин се беше опитал със сила да прехвърли реката на няколко брода, пишеше брат ѝ, но всеки шум бил отблъсван. Лорд Лефорд се удавил, рицарят на Крейкхол с прозвището Здравия глиган бил пленен, сир Адам Марбранд на три пъти бил принуден да отстъпи... но най-свирепата битка била при Каменна воденица, където шумът се предвождал от сир Грегър Клегейн. Толкова много от хората му загинали, че имало опасност трупове да задръстят течението. Накрая Планината с шепа от най-добрите си бойци успял да премине на западния бряг, но Едмур хвърлил резерва си срещу тях и ги разбили и ги отблъснали, пребити и с тежки рани. Самият сир Грегър изгубил коня си и се влачел назад през Червената вилка, плувнал в кръв от раните си, а около него се сипел дъжд от стрели и камъни. „Няма да преминат, Кат – беше надраскал Едмур. – Лорд Тивин се отправя на югоизток. Маневра може би, или истинско отстъпление, все едно. Няма да преминат.“

Сир Дезмънд Грел беше въодушевен.

– О, да можех да съм с него – въздъхна старият рицар, след като тя му прочете писмото. – Къде е оня глупак Раймънд? И в това ако няма песен, здраве му кажи. И то такава песен, че дори Едмур ще иска да я чуе. Воденицата, която смляла Планината, почти мога да наредя сам думите ѝ, жалко, че нямам дарба на певец.

– Да не чувам никакви песни преди да свършат битките – каза Кейтлин, може би прекалено рязко. Но позволи на сир Дезмънд да пръсне вестта и се съгласи, когато той предложи да отворят няколко буренца в чест на Каменната воденица. Духът в стените на Речен пад бездруго беше унил; на всички щеше да им пооекне с повечко надежда и малко пиене.

Същата нощ замъкът закънтя от радостните възгласи. „Речен пад!“ реवेशе простолюдieto, и „Тъли! Тъли!“ Бяха дошли наплашени и безпомощни, а брат ѝ ги беше приел, когато повечето владетели щяха да затръшнат портите на замъците си. Гласовете им се лееха през високите прозорци и се сипеха навън през праговете на тежките дървени врати. Раймънд свиреше на лютнята си, пригласяха му двама с барабани и един

младок с тръстикови флейти. Кейтлин се вслушваше в моминския смях и възбудените нестройни гласове на недораслите хлапаци, които брат ѝ беше оставил за гарнизон. Хубави звуци... но кой знае защо, не я трогваха. Не можеше да сподели радостта им.

В солария на баща си намери тежък, обшит с кожа том с карти и го разтвори на речните земи. Очите ѝ намериха дирята на Червената вилка и я проследиха под мигащата светлина на свещта. „На югоизток е тръгнал“ – помисли тя. Реши, че вече сигурно са стигнали Черна вода.

Затвори книгата още по-притеснена отпреди. Боговете ги бяха дарили с победа след победа. При Каменната воденица, при Волското кръстовище, в Битката за станове, при Шепнешия лес...

„Но щом все побеждаваме, защо толкова ме е страх?“

БРАН

Звукът беше съвсем тихо подрънкване, изстъргване на стомана върху камък. Той вдигна глава от лапите си, вслуша се и подуши нощта.

Вечерният дъжд бе събудил стотици задрямали миризми, беше ги накарал да съзреят и ги беше подсилил. Трева и тръни, нападали по земята боровинки, кал, червеи, гнили листа, плъх, промъкващ се под храстите. Той улови рунтавата черна миризма от козината на брата си и острия бакърен вкус на кръвта от убитата от него катерица. Други катерици прескачаха от клон на клон над главата му, миришеха на мокра козина и на страх, малките им нокти драшеха по дървесната кора. Подобен беше и този звук.

И го чу отново – подрънкване и изстъргване. Това го накара да се изправи. Ушите му се наостриха и опашката му щръкна. Той вдигна муцуна и зави, дълъг и разкъсващ вик, вой, който трябваше да събуди спящите, но човешките каменни грамади си останаха тъмни и мъртви. Тиха и влажна нощ, нощ, която държи човеците сврени на топло в бърлогите им. Дъждът беше спрял, но човеците продължаваха да се крият от влагата, сгушени край своите огънове в пещерите си от струпани камъни.

Брат му се запромъква към него през дърветата. Движеше се почти толкова тихо, колкото друг един техен брат, когото помнеше съвсем смътно отпреди много време, онзи, белия с очи от кръв. Очите на този брат бяха локви сянка, но козината на врата му беше настръхнала. Той също беше чул звуците и беше разбрал, че означават опасност.

Този път след подрънкването се чу хлъзгане и тихо, бързо изтупване на кожени крака по камък. Вятърът донесе до ноздрите му едва доловим полъх човешка миризма. На човек, когото не познаваше. „Чужд. Опасност. Смърт.“

Затича се към звука и брат му препусна до него. Каменният зид се извиси пред тях с хлъзгавите си мокри стени. Той оголи зъби, но човешката скала остана безучастна. Пред него се издигаше врата, черна железна змия, плътно увита около металния прът и кола. Когато се блъсна в нея, вратата се разтресе, а змията издрънча, хлъзна се и удържа. През железните пречки се виждаше дългата каменна дупка, преминаваща между стените към каменното поле отвъд тях, но нямаше как да се премине. Можеше да натика муцуната си между пречките, но само толкова. Много пъти с брат си се бяха опитвали да прекършат черните кости на

вратата със зъби, но те не се чупеха. Бяха се опитвали да прокопаят отдолу, но отдолу имаше други плоски камъни, заровени под пръстта и нападалите листа.

Заръмжа и закричи пред вратата, след това се хвърли още веднъж. Тя малко се отдръпна и след това го удари. „Заклучена – прошепна му някой. – Вързана с верига.“ Гласът, който той не чуваше. Миризмата без мирис. Другите изходи също бяха затворени. Там, където в човешката канара се отваряха врати, дървото беше дебело и здраво. Нямахше изход.

„Има“ – чу пак гласа и сякаш видя сянката на едно грамадно дърво, покрито с иглички, издигащо се от черната пръст десет пъти по-високо от човек. Да, но когато се озърна, дървото го нямаше. „От другата страна на гората на боговете, смърчът. Побързай, побързай...“

А в мрака на нощта се чу приглушен вик и бързо секна.

Той затича обратно между дърветата. Мокрите листа зашумоляха под лапите му, клоните го шибаха по гърба. Чу, че брат му тича след него. Двата се шумгнаха под язовото дърво, под гъстата плетеница от букове, ясен и трънливи храсти, към отвъдната страна на гората... и ето я сянката, която беше зърнал, без да я вижда, стройното дърво, издигащо се нависоко към покривите. „Смърч“ – застигна го мисълта.

Той изръмжа, подуши ствола на дървото, след което вдигна единия си крак и го беляза с урината си. Един нисък клон го плесна по муцуна-та и той го захапа, изви го и го задърпа, докато той не се скърши и не се откъсна. Устата му беше пълна с игли и с горчив вкус. Разтърси глава и изръмжа.

Брат му клекна и зави високо и протяжно – изпълнена със скръб песен. Изходът не беше изход. Те не бяха катерици, нито като човешките палета, не можеха да се катерят по дървесните стволове, да се улавят за клоните с меки розови лапи и тромави крака. Те бяха бегачи, ловци, хищници.

А в нощта, отгатак камъка, който ги държеше затворени, кучетата се разбудиха и залаяха. Едно, после друго, след това – всички, вой и врява. И те я бяха надушили: миризмата на враг и на страх.

Изпълни го отчаяна ярост, пареща като глад. Той отскочи от стената, засили се на дълги отскоци под дърветата, сенките от клоните и листата зашариха по сивата му козина... а после се обърна и затича стремглаво назад. Краката му полетяха, замятаха нагоре мъртви листа и борови иглички, и за миг той се превърна в ловец, а пред него бягаше рогат елен, и той можеше да го види, можеше да го помирише, и той се втурна с все сила да го догони. Миризмата на страх накара сърцето му да

затупти бясно и от челюстите му потече слюнка, и когато стигна до падналото дърво, се хвърли нагоре към ствола и заби нокти в кората. После скочи още и още нагоре, два отскока, три, без да забавя, докато не достигна най-ниските клони. Вейките се заплитаха в краката му, биеха го през очите, сиво-зелени игли се пръскаха, щом се промушеше между тях, биеха го. Трябваше да забави. Нещо се заплете в крака му, той го дръпна и изръмжа. Стволът под него се стесняваше, катеренето ставаше все по-стръмно, почти отвесно, и мокро. Кората се откъсваше като кожа под дращещите му нокти. Една третина беше изминал догоре, половината, повече, покривът вече беше почти досегаем... и тогава той усети как кракът му се подхлъзна по мокротото дърво, и изведнъж започна да се свлича надолу. Изскимтя от страх и от гняв, и започна да пада, да пада, и се загърчи във въздуха, а земята се понесе нагоре да го премаже...

И тогава Бран се върна отново в леглото си в самотната стая на кулата, заплетен между завивките си и едва дишащ.

– Лято! – извика той. – Лято!

Рамото сякаш го болеше, все едно че беше паднал на него, но знаеше, че е само призракът на онова, което изпитваше вълкът. „Джойен ми каза истината. Аз съм звяр.“ Отвън смътно се чуваше кучешки лай. „Морето е дошло. Залива ни през стените, точно както каза Джойен.“ Бран стисна железната пръчка над главата си, надигна се и извика за помощ. Не дойде никой и след малко той си спомни, че няма кой да дойде. Бяха махнали стражата от вратата му. Сир Родрик имаше нужда от всяка мъжка ръка, годна да носи оръжие, така че Зимен хребет беше останал дори без символичен гарнизон.

Другите бяха заминали преди осем дни, шестстотин души от Зимен хребет и близките твърдини. Клей Кервин водеше насам още триста, за да се присъединят към тях в движение, а майстер Лувин беше разпратил пред тях гарвани, да призват набора от Бял залив и могилите, и дори от недрата на Вълчия лес. Тореново поле беше нападнато от някакъв жесток военен главатар на име Дагмър Ждрелото. Баба Нан казваше за него, че не може да бъде убит, че веднъж един негов враг разцепил главата му с брадва, но Дагмър бил толкова свиреп, че само притиснал двете половини и ги държал така, докато зарастат. „Да не би Дагмър да е победил?“ Тореново поле се намираще на много дни път от Зимен хребет, но все пак...

Бран се издърпа от леглото, премествайки се от пръчка на пръчка, докато стигне прозорците. Пръстите му опипаха несигурно и успяха накрая да отворят капачите. Дворът беше празен и доколкото можеше

да види, всички прозорци бяха черни. Зимен хребет спеше.

– Ходор! – извика той с все сила. Ходор спеше в конюшната, но може би, ако изревеше достатъчно силно, щеше да го чуе, или някой друг да чуе. – Ходор, ела, бързо! Оша! Мийра, Джойен, всички! – Бран събра длани пред устата си. – ХОДОООООР!

Но когато вратата се отвори с трясък, влезе непознат мъж. Носеше кожен елек, обшит със застъпващи се метални дискове, и държеше нож. Тежка брадва бе вързана на гърба му.

– Какво искаш? – попита го уплашен Бран. – Това е моята стая. Махай се оттук!

След непознатия в спалнята влезе Теон Грейджой.

– Не сме дошли да те нараним, Бран.

– Теон? – Бран се зарадва. – Роб ли те изпрати? Той също ли е тук?

– Роб е далече. Сега той не може да ти помогне.

– Да ми помогне? – Бран се обърка. – Не ме плаши, Теон.

– Сега аз съм принц Теон. И двамата сме принцове, Бран. Мечтал ли си го е някой от нас? Но аз, мой принце, завзех твоя замък.

– Зимен хребет? – Бран поклати глава. – Не, ти не би могъл да направиш това.

– Верлаг, остави ни. – Мъжът с ножа си излезе. Теон седна на ръба на леглото. – Пратих четирима души да прехвърлят стената с железни куки и въжета, и те отвориха задната порта за останалите. Сега моите хора привършват с твоите. Уверявам те, Зимен хребет е мой.

– Но ти си повереник на татко!

– А сега ти и твоят брат сте мои повереници. Когато битката приключи, моите хора ще доведат останалите от твоите в Голямата зала. Ти ще трябва да им говориш. Ще им кажеш, че си предал Зимен хребет на мен и че им заповядаваш да служат и да се подчиняват на новия си господар, както са се подчинявали на стария.

– Няма! – викна Бран. – Ние ще се бием с вас и ще ви изхвърлим. Никога не съм се предавал, не можеш да ме накараш да кажа това.

– Това не е детска игра, Бран, така че не ми се прави на момченце, няма да го търпя. Замъкът е мой, но тези хора все още са твои. Ако принцът иска да им опази живота, най-добре е да постъпи, както му се казва. – Стана и отиде до вратата. – Някой ще дойде да те облече и да те занесе в Голямата зала. Внимателно премисли какво ще им кажеш.

Чакането накара Бран да се почувства още по-безпомощен. Седеше в стола до прозореца и се взираше навън в тъмните кули и черните като сянка стени. По едно време му се стори, че чува викове оттатък

войнишката трапезария и нещо, което можеше да е дрънчене на мечове, но нямаше ушите на Лято, за да чуе ясно, нито ноздрите му, за да го подуши. „Буден съм си все така прекършен, но когато спя, когато съм Лято, мога и да тичам, и да се бия, и да чувам, и да мириша.“

Беше очаквал да дойде Ходор или може би някое от прислужващите му момичета, но когато вратата се отвори, се оказа майстер Лувин. Носеше запалена свещ.

– Бран – каза той, – ти... знаеш какво се случи? Казаха са ти? – Кожата над лявото му око беше разкъсана и по лицето му се стичаше кръв.

– Теон дойде. Казва, че сега Зимен хребет бил негов.

Майстерът остави свещта и изтри кръвта от бузата си.

– Преплуваха рова. Изкачиха стената с куки и въжета. Нахвърлиха се мокри и прогизнали, със стомана в ръка. – От раната пак бликна кръв и той приседна на стола до вратата. – Бирения корем беше на портата. Изненадаха го в кулата и го убиха. Ливадата също е ранен. Успях да пусна два гарвана преди да нахлуят. Птицата за Бял залив прелетя, но другата я свалиха със стрела. – Майстерът заби поглед в чергите на пода. – Сир Родрик отведе твърде много мъже, но и аз съм не по-малко виновен от него. Изобщо не помислих за тази опасност, никога...

„Джойен го видя“ – помисли Бран.

– По-добре ми помогни да се облека.

– Да, така е. – В тежкия, обкован с желязо сандък под леглото на Бран майстерът намери долни дрехи, панталон и туника. – Ти си Старк на Зимния хребет, наследникът на Роб. Трябва да приличаш на принц. – С общи усилия той се облече както подобава на господар.

– Теон иска от мен да предам замъка – каза Бран, докато майстерът закопчаваше плаща му с любимата му игла с вълчата глава.

– В това няма нищо срамно. Един господар трябва да запази живота на своите поданици. Жестоките места раждат жестоки хора, Бран, помни го, докато се разправяш с тези железни хора. Твоят лорд баща направи каквото можа, за да смекчи нрава на Теон, но се страхувам, че е било твърде малко и че вече е твърде късно.

Железният човек, който дойде, беше трътлест и набит, с черна като въглен брада, покриваща половината от гърдите му. Той го понесе много леко, макар да не изглеждаше особено щастлив от задачата си. Спалнята на Рикон се намираще на половин обиколка надолу по стъпалата. Четиригодишното момче беше раздражено от това, че са го събудили.

– Искам мама – каза той. – Искам тя да си дойде. И Рошльо, искам.

– Майка ви е много далече, принце. – Майстер Лувин навлече през

главата му нощна роба. – Но аз съм тук, и Бран е тук. – Хвана Рикон за ръка и го изведе.

Долу се натъкнаха на Мийра и Джайен, подкарани от стаята им от някакъв плешив мъж, чието копие беше с три стъпки по-високо от него самия. Джайен погледна Бран; очите му бяха като пълни с мъка зелени езера. Други железни мъже бяха изкарали двамата Фрей.

– Брат ти загуби кралството си – каза Малкия Уолдър на Бран. – Ти вече не си никакъв принц, а най-обикновен заложник.

– Както и вие – каза Джайен, – и ние, всички.

– С теб никой не говори, жабар.

Един от железните хора вървеше пред тях със запалена факла, но дъждът я угаси. Когато забързаха през двора, чуха воя на двете вълчища в гората на боговете. „Дано Лято да не е пострадал много при падането от дървото.“

Теон Грейджой беше седнал във високото кресло на владетелите Старк. Беше свалил плаща си. Над тънката си ризница носеше връхно палто с извезания на гърдите златен кракен на своя дом. Ръцете му лежаха отпуснати върху вълчите глави, издялани в краищата на широките каменни облегалки.

– Теон седи в стола на Роб – каза Рикон.

– Шшт. Тихо, Рикон. – Бран усети обкръжаващата ги заплаха, но брат му беше твърде малък. Светеха няколко факли и в камината пращеше огън, но по-голямата част от залата тънеше в сумрак. Нямаше място за сядане, тъй като всички пейки бяха струпани до стените, затова жителите на замъка стояха прави и смълчани. Той видя баба Нан – беззъбата ѝ уста се отваряше и затваряше беззвучно. Двама други стражи бяха донесли Ливадата, с увита около голите гърди кървава превръзка. Тим Пъпчивия плачеше неутешимо, а Бет Касел хлипаше от страх.

– Тези какви са? – попита Теон за Тръстиките и двамата Фрей.

– Тези са повереници на лейди Кейтлин, и двамата се казват Уолдър Фрей – обясни майстер Лувин. – А това е Джайен Тръстиката и неговата сестра Мийра, син и дъщеря на Хоуланд Тръстиката от Сива вода, които дойдоха да потвърдят клетвите си за вярност към Зимен хребет.

– Някои биха го нарекли ненавременно – каза Теон, – но не и за мен. Щом сте тук, тук ще останете. – Той стана от високото каменно кресло. – Донеси принца тук, Лорен. – Мъжът с черната брада смъкна Бран на стола все едно, че беше чувал с овес.

Продължаваха да вкарват хора в Голямата зала с викове и ръгания с

копията. Гейдж и Оша дойдоха от кухните, оплескани с тесто от месенето на сутрешния хляб. Микен довякоха с люти ругатни. Фарън влезе накуцвайки – мъчеше се да крепи Пала. Роклята ѝ беше разкъсана и вървеше така, сякаш всяка стъпка ѝ причинява непоносима болка. Септон Чайл се завтече да ѝ помогне, но един от железните хора го събори на пода. Последният, който влезе, беше пленникът Смрад, предхождан от непоносимата си смрад.

– Тоя го намерихме заключен в една килия в кулата – обяви придружителят му, безбрад младеж с рижа коса и прогизнали дрехи, несъмнено един от онези, които бяха преплували рова. – Казва, че му викали Смрад.

– Не се сещам защо – каза усмихнат Теон. – Ти винаги ли миришеш така, или току-що си нашибал някоя свиня?

– Нищо не съм шибал, откакто ме хванаха милорд. Хийки ми е името. Бях на служба при копелето на Дредфорт, докато Старките не му шибнаха една стрела за брачен дар.

На Теон това му се стори забавно.

– Той за кого се ожени?

– За вдовицата на Роговия лес, милорд.

– За оная бабичка? Сляп ли е бил? На нея циците ѝ са като празни мехове, сухи и сбръчкани.

– Че той не са ожени зарад циците ѝ, милорд.

Железните мъже залостиха вратите в дъното на залата. От високия стол Бран видя, че са двадесетина. „Сигурно е оставил още да пазят на портите и при оръжейната.“ Въпреки това не можеше да са повече от тридесет. Теон вдигна ръце за тишина.

– Всички вие ме познавате.

– Тъй де, знаем каква торба с лайна си! – изрева Микен преди плешивият да го сръга в корема с дръжката на копието, след което го шибна с острия край през лицето. Ковачът се олюля и изплю един зъб.

– Микен, ти мълчи. – Бран се постара да го каже строго и властно, както го правеше Роб, когато той заповядваше тук, но гласът му го предаде и излезе пискливо.

– Слушай малкото си лордче, Микен – каза Теон. – То има повече ум от теб.

„Един добър господар пази хората си“ – напомни си Бран.

– Предал съм Зимен хребет на Теон.

– По-високо, Бран. И ме наричай принц.

Той повиши глас.

– Предал съм Зимен хребет на принц Теон. Всички вие трябва да правите каквото той ви заповяда.

– Проклет да съм, ако го направя! – изрева Микен.

Теон не обърна внимание на избухването.

– Баща ми сложи древната корона на солта и камъка и се обяви за крал на Железните острови. Той взима и Севера по правото на завоеванието. Всички вие сте негови поданици.

– Баща ти да го духа! – Микен изтри кръвта от устата си. – Аз служа на Старките, не на някаква изменническа сепия... ох! – Опакоето на копието го свали по лице върху каменния под.

– Ковачите имат силни ръце и слаби глави – отбеляза Теон. – Но ако останалите ми служат вярно, както служехте на Нед Старк, ще се уверите, че не сте имали по-щедър господар от мен.

Микен се изправи на четири крака и изплю кръв. „Недей, моля те“ – помисли Бран, но ковачът изрева:

– Ако мислиш, че ще държиш Севера с тая окаяна сган от...

Плешивият заби копието в тила на Микен. Стоманата се хлъзна и излезе през гърлото му с фонтан от кръв. Една от жените изпищя, а Мийра прегърна Рикон и притисна лицето му до гърдите си. „В собствената си кръв се удави – изтръпнал помисли Бран. – В собствената си кръв.“

– Кой още има да каже нещо? – попита Теон Грейджой.

– Ходор ходор ходор ходор ходор! – зарева с опулени очи Ходор.

– Някой да накара този идиот да млъкне!

Двама железни мъже почнаха да бият Ходор с дръжките на копията си. Конярчето рухна на пода, мъчейки се да се защити с ръце.

– Ще бъда за вас толкова добър господар, колкото беше Едард Старк. – Теон повиши глас, за да могат да го чуят въпреки плющенето на тоягите по човешка плът. – Но който ми измени, ще съжали горчиво. И не си мислете, че мъжете, които виждате тук, са всичката ми сила. Тореново поле и Дълбоки лес също скоро ще бъдат наши, а чичо ми отплава нагоре към Соленото копие, за да завземе Рова на Кайлин. Ако Роб Старк успее да изтласка Ланистърите, може да си царува оттук нататък като крал на Тризъбеца, но домът Грейджой вече държи Севера.

– Лордовете на Старк ще се бият с вас – викна Смрад. – Она шопар при Белия залив например, а също и Ъмбърите и Карстарките. Ще ви трябват хора. Освободи ме и съм твой.

Теон го изгледа преценяващо.

– По-умен си, отколкото миришеш, но тая воня няма да мога да

понеса.

– Добре де – рече Смрад. – Ще се поумия. Ако ме освободиш.

– Изключително благоразумен човек. – Теон се усмихна. – На колене.

Един от железните мъже подаде меч на Смрад, а той го положи в краката на Теон и се закле в покорство към дома Грейджой и краля Бейлон. Бран не можеше да гледа повече. Зеленият сън се сбъдваше.

– Милорд Грейджой! – Оша пристъпи край тялото на Микен. – Аз също бях доведена тук като пленница. Вие бяхте в деня, когато ме плениха.

„А аз те мислех за приятелка“ – каза си с болка Бран.

– На мен ми трябва бойци – заяви Теон, – а не кухненски прислужнички.

– Ами той Роб Старк ме натика в кухнята. Цяла година трябваше да търкам котли, да стържа мас и да топля сламата ей за тоя. – Тя погледна с яд Гейдж. – До гуша ми дойде. Дай ми пак да хвана копие.

– За тебе имам едно копие ей туканка – рече плешивият, който бе убил Микен, и стисна ухилен с две шепи срамотиите си. Оша заби кокалестото си коляно между краката му.

– Това мекото и розовото си го дръж за тебе. – Издърпа му копието, удари го през гърба с дръжката и го свали на пода. – На мене ми дай дърво и желязо. – Плешивият се загърчи по пода, а останалите зареваха от смях.

Теон се смя с тях.

– Ставаш – каза той. – Задръж копието. Стиг може да си намери друго. Сега коленичи и се закълни.

След като никой повече не се разтича да му се врене, ги освободиха с предупреждението всеки да си върши работата и да не създава неприятности. На Ходор му възложиха да отнесе Бран до постелята му. „Ходор“ – изхлипа той с разцепени устни, вдигна Бран в огромните си яки окървавени ръце и го понесе навън под дъжда.

АРЯ

– Има призраци, знам, че има. – Горещата баница месеше хляб и ръцете му бяха брашнени до лактите. – Пия е видяла нещо снощи в масларницата.

Аря изсумтя. Пия все виждаше разни неща в масларницата. Обикновено се оказваха мъже.

– Една питка ще ми дадеш ли? – попита тя. – Цяла лопата изпече.

– Трябва ми цяла лопата. Сир Амори ги брои.

Аря мразеше сир Амори.

– Тогава да ги наплюем.

Горещата баница се озърна боязливо. Кухните бяха пълни със сенки и ечаха, но другите готвачи и слугини спяха дълбоко в сводестите си леговища над печките.

– Ще разбере.

– Няма – каза Аря. – Плюнката няма вкус.

– Ако разбере, мене ще набият с камшик. – Горещата баница спря да меси. – А ти изобщо не трябва да си тук. Посред нощ.

Посред нощ беше, но на Аря не ѝ пукаше. Макар и посред нощ, в кухните работата никога не спираше – все се намираше някой да меси тесто за сутрешния хляб, да разбърква някое котле с дълъг черпак или да сече свинско за сутрешния бекон на сир Амори. Тази нощ беше ред на Горещата баница.

– Ако Розовото око се събуди и види, че те няма... – почна Горещата баница.

– Розовото око никога не се събужда. – Истинското му име беше Мебъл, но всички му викаха Розовото око заради сълзливите му очи. – Нито веднъж не се е събуждал. – Всяка сутрин той закусваше с ейл. Всяка вечер се напиваше здраво и по брадичката му потичаше червеникава слюнка от виното. Аря обикновено изчакваше да чуе хъркането му, след което се промъкваше боса нагоре по слугинската стълба, без да вдига повече шум и от мишка, в каквата се бе превърнала. Нито свещ носеше, нито светилник. Сирио ѝ беше казал, че мракът може да ти бъде приятел, и се оказа прав. Ако имаше луна и звезди, за да може да вижда – стигаше ѝ. – Бас държа че можем да избягаме и Розовото око дори няма да забележи, че ме няма – каза тя на Горещата баница.

– Не искам да бягам. Тук е по-добре, отколкото в горите. Не искам

да ям червеи. Я ми пръсни малко брашно по дъската.

Аря килна глава.

– Какво е това?

– Кое? Не те...

– Слушай с ушите си, не с устата. Това беше боен рог. Две изсвирвания, не чу ли? Ето и това, бяха веригите на решетките. Някой или излиза, или влиза. Искаш ли да идем да видим? – Портите на Харънхъл не се бяха отваряли, откакто лорд Тивин беше тръгнал с войската си.

– Аз правя сутрешния хляб – измрънка Горещата баница. – Пък и не ми харесва навън, когато е тъмно, казах ти.

– Аз отивам. Ще ти разкажа след това. Да си взема ли питка?

– Не.

Тя все едно си дръпна една и я изяде, докато излизаше. Беше пълна с чукани орехи, сухи плодове и сирене, хрупкава и още гореща от фурната. Почувства се по-дръзка от това, че яде питка на сир Амори. „Босонога, твърдонога, леконога – запя си тя наум. – Призракът на Харънхъл съм аз.“

Рогът беше разбудил замъка. Във вътрешния двор наизлязоха хора да видят за какво е целият този шум. Аря се смеси с тях. Под решетките на портата изтрополя върволица волски коли. „Грабеж“ – веднага разбра тя. Конниците, които придружаваха колите, говореха на някаква мешавица от непознати езици. Доспехите им блестяха ярко под лунната светлина и тя забеляза два зорса на черни и бели ивици. „Кървавите глумци.“ Дръпна се в сенките и загледа една тътреща се грамадна мечка, вързана с верига зад една от колите. Други коли бяха натоварени със сребърни слитъци, с оръжия и щитове, с торби брашно, кафези с квичаци прасета, дръгливи кучета и пилета. Аря се замисли кога за последен път е вкусила хапка свинско печено – и тогава видя първия пленник.

Според осанката му и начина, по който държеше гордо главата си изправена, трябваше да е някой лорд. Зърна и блестящата му броня. Отначало го взе за някой Лакистър, но когато мина покрай една от горящите факли, видя, че гербът на гърдите му е сребърна риба, а не лъв. Китките му бяха завързани здраво и едно въже около глезена му го държеше привързан към мъжа зад него, а него пък – към другия зад него, така че цялата колона трябваше да пристъпва сковано и в крак. Много от пленниците бяха ранени. Ако някой спреше, ездачите го удряха с камшиците си да тръгне. Тя се помъчи да прецени колко са пленниците, но докато стигне до петдесет, им изгуби броя. Бяха поне два пъти повече. Дрехите им бяха оцапани с кал и кръв и на светлината на факлите беше

трудно да се видят всичките им знаци и гербове, но някои от тези, които Аря зърна, ѝ бяха познати. Близначните кули. Слънчевият изгрев. Окървавеният мъж. Бойната брадва. „Бойната брадва е за Кервин, а бялото слънце на черно е Карстарк. Северняци са. Хората на баща ми и на Роб.“ Не искаше да мисли дори какво може да означава това.

Кървавите глумци взеха да слизат от конете. Появиха се сънени конярчета и се засуетиха с плувналите им в пяна коне. Един от ездачите изрева да му донесат ейл. Шумотевицата изкара сир Амори Лорч на покритата галерия над двора, с двама факлоносци от двете му страни. Под него дръпна юздите Варго Хоут с шлема с козятя глава.

– Милорд кафтелан – каза наемникът. Гласът му прозвуча удебелен и пелтечещ, сякаш езикът му беше прекалено дебел за устата.

– Какво значи всичко това, Хоут? – попита намръщено сир Амори.

– Плевници. Руут Болтон ифкаше да префвърли рекафа, но мойта Фрабра двужина му рафпертушини кеврана. Много убифме и Болтон повягна. Това им е лорд-командирът, Гловър, а онви отвад е сер Енит Фрей.

Сир Амори Лорч заслиза към пленниците. Малките му свински очички лъщяха. Аря не мислеше, че е останал доволен. Всички в замъка знаеха, че двамата с Варго Хоут се мразят.

– Добре – каза той. – Сир Кадвин, отведете тези мъже в тъмниците.

Лордът със стоманения юмрук на гърдите вдигна очи.

– Обещаха ни, че ще се държат с нас както подобава... – почна той.

– Млъф! – ревна му Варго Хоут и от устата му изхвърча слюнка.

Сир Амори се обърна към пленниците.

– Това, което ви е обещал Хоут, не значи нищо за мен. Лорд Тивин назначи мен за Кастелан на Харънхъл и аз ще правя с вас каквото сам реша. – Посочи стражите си. – Голямата килия под Вдовишката кула трябва да ги побере всички. Всеки, който не иска да отиде там, е свободен да умре тук.

Докато хората му подкарваха пленниците с остриетата на копията си, Аря видя, че Розовото око се появи от стълбището и примигна на светлината на факлите. Ако беше забелязал, че я няма, щеше да се развика и да я заплаши, че ще я ѝ съдере кожата с камшика си, но тя не се уплаши. Той не беше Уизи. Все заплашваше този или онзи, че ще му съдере кожата от бой, но Аря нито веднъж не го беше виждала да бие някого. Все пак беше по-добре изобщо да не я вижда. Тя се озърна. Воловете ги разпрягаха, колите ги разтоварваха, а Храбрата дружина ревеше да им донесат пиене и любопитните зяпачи се трупаха около окованата

мечка. В бъркотията не беше трудно да се измъкне незабелязана.

Далеч от портите и конюшните огромният замък изглеждаше почти пуст. Шумът зад нея заглъхна. Вятърът зловещо запищя през процеците по Вдовишката кула. От дърветата в гората на боговете западаха листа и тя чу унилия им шепот по грапавите камъни, докато пристъпваше през празните дворове и между пустите сгради. Понякога камъните попиваха шума от стъпките ѝ и загръщаха дворовете в плътната пелена на безмълвието. Друг път ехото сякаш добиваше собствен живот и всяка стъпка се превръщаше в тропот на призрачна армия, и всеки далечен глас – в пиршество на духове. Странните звуци бяха едно от нещата, които тревожеха Горещата баница. Но не и Аря. Тиха като сянка, тя изпърха през средната полоса, зави покрай Кулата на ужаса и след това край празните соколарници, където, разправяха, духовете на мъртви соколи раздвижвали въздуха с призрачните си криле. Можеше да тръгне накъдето си поиска. Гарнизонът наброяваше не повече от стотина души, толкова малка част, че направо се губеха в Харънхъл. Залата на Стоте камини беше затворена също като още много по-малки зали и сгради, в това число и Кулата на плача. Сир Амори Лорч се беше настанил в кастеланските покои в Кралската клада, сами по себе си просторни като за владетел, а Аря и останалите слуги ги бяха преместили в мазетата, за да са му винаги подръка. Докато лорд Тивин беше тук, винаги се намираще някой войник да те спре и да те попита по каква работа си тръгнала. Но сега едва стотина души бяха оставени да пазят хиляда врати и като че ли никой не беше наясно на кого къде му е мястото, нито ги интересувахе.

Когато подмина оръжейната, чу кънтеж на ковашки чук. През високите прозорци се лееше тъмнооранжева светлина. Тя се качи на покрива и надникна долу. Джендри ковеше нагръдник. Когато се хванеше за работа, за него всичко друго преставаше да съществува, освен метала, дуhalата и огъня. Чукът се превръщаше в част от ръката му. Тя се загледа в играта на мускулите по гърдите му и заслуша музиката на стоманата, излизаща от ръката му. „Силен е“ – помисли Аря. Когато вдигна машините с дългите дръжки да топне нагръдника в коритото за каляване, Аря се промуши през прозореца и леко скочи до него. Той като че ли не се изненада от появата ѝ.

– Трябва да си в леглото си, момиче. – Нагръдникът засъска като котка, докато го потапяше в студената вода. – За какво беше този шум навън?

– Варго Хоут се върна с пленници. Видях им знаците. Има един Гловър, от Дълбоки лес, той е човек на баща ми. Другите също,

повечето. – Изведнъж Аря осъзна защо краката ѝ я бяха довели тук. – Трябва да ми помогнеш да ги освободим.

Джендри се засмя.

– И как ще го направим това?

– Сир Амори ги прати долу в тъмницата. Онази под Вдовишката кула, дето е само една голяма килия. Можеш да разбиеш вратата с чука си.

– Докато пазачите гледат и се обзалагат колко замаха ще са нужни, може би?

Аря прехапа устни.

– Ще трябва да убием пазачите.

– И как ще го направим?

– Може би няма да са много.

– И двама да са, ще са прекалено много за теб и мен. Ти нищо не научи в онова село, нали? Само го опитай и Варго Хоут ще ти отреже и ръцете и краката. – Джендри взе отново машините.

– Защото те е страх!

– Остави ме на мира, момиче.

– Джендри, тук има сто северняци. Може и да са повече, не можах да ги преброя всички. Колкото са хората на сир Амори. Е, без да броим Кървавите глумци. Трябва само да ги измъкнем и те ще завземат замъка и ще се спасим.

– Не можеш да ги измъкнеш, както не можа да спасиш и Ломи. – Джендри обърна бронята с машините и я заоглежда придирчиво. – А и да се спасим, къде ще отидем?

– В Зимен хребет – каза тя, без да се замисля. – Ще разкажа на мама как си ми помогнал и ще можеш да останеш...

– А дали милейди ще позволи? Дали ще ми се разреши да ви подковам конете и да правя мечове за благородните ти братя?

Понякога много я ядосваше.

– Престани!

– Защо трябва да се хабя заради възможността да се потя в Зимен хребет вместо в Харънхъл? Стария Бен Черния палец го знаеш, нали? Дошъл е тук като момче. Ковал е за лейди Уент и за баща ѝ преди нея, и за неговия баща още по-преди, дори за лорд Лотстон, който държал Харънхъл преди Уент. Сега кове за лорд Тивин, и знаеш ли какво казва? Мечът си е меч, шлемът си е шлем, а бръкнеш ли в огъня, ще се изгориш, все едно на кого служиш. Лукан е добър майстор. Аз оставам тук.

– Кралицата ще те хване! Тя не ги прати онези златни плащове за

Бен Черния палец!

– Сигурно изобщо не са търсили мен.

– И теб търсеха, знаеш го. Ти си някой.

– Аз съм чирак ковач, един ден може да стана майстор оръжейник... стига да не бягам и да не ме убият. – Обърна й гръб, вдигна отново чука и започна да кове.

Ръцете на Аря безпомощно се свиха в юмруци.

– Другия шлем като си го направиш, сложи му мулешки уши вместо бичите рогове! – Трябваше да избяга, иначе щеше да започне да го бие. „Ако го заудрям, сигурно няма да усети дори. Като го хванат и му отрежат глупавата мулешка глава, ще съжали, че не ми е помогнал.“ Бездруго май щеше да е по-добре да се отърве от него. Нали заради него я хванаха в онова село.

Но щом помисли за селото, тя си спомни за похода и за онзи склад, и за Веселяка. Спомни си за момченцето, дето му смазаха лицето с боздугана, за глупавия стар „Все за Джофри“, за Ломи Зелените ръце. „Бях овца, а после станах мишка, нищо друго не можах да направя, освен да се крия.“ Аря прехапа устна и се замисли кога точно се беше върнал куражът ѝ. „Джакен ме направи смела отново. От мишка ме превърна в призрак.“

След смъртта на Уизи беше започнала да избягва лоратеца. Чизуик беше лесен, всеки можеше да бутне някого от стената, но Уизи беше отгледал онова грозно петнисто псе от паленце и само някаква черна магия можеше да обърне животното срещу него. „Йорен е намерил Джакен в една черна килия, също както Рордж и Хапката – припомни си тя. – Джакен е направил нещо ужасно и Йорен го е знаел, затова го държеше в окови.“ Ако лоратецът беше някакъв магьосник, то Рордж и Хапката можеше да са демони, призовани от някакъв пъкъл, и изобщо да не са човечи.

Джакен все още ѝ дължеше една смърт. В приказките на баба Нан за хора, на които някой гръмкин предлага да им изпълни вълшебни желания, човек трябваше много да внимава с третото желание, защото то е последното. Чизуик и Уизи не бяха толкова важни. „Важна е третата смърт“, казваше си Аря всяка нощ след като прошепнеше своите имена. Но сега се зачуди дали това е истинската причина за колебанието ѝ. Докато можеше да убие с едно прошепване, нямаше нужда да се бои от никого... но използваше ли и третата смърт, отново щеше да се превърне в мишка.

След като Розовото око се беше събудил, тя не посмя да се върне в

постелята си. Не знаеше къде да се скрие и затова се запъти към гората на боговете. Обичаше острия мирис на борове и смърчове, милувката на тревата и допира на пръстта между пръстите на краката си, и шумоленето от листата. Сред гората се виеше малко бавно поточе, прояло дере в земята след един порой.

Там, под гниещото дърво и гъсто сплетените клони, тя намери скрития си меч.

Джэндри както винаги се беше опънал и не й направи меч, но тя си го направи сама от дръжката на една дълга дворна метла. Оръжието беше много леко и нямаше добра хватка, но й харесваше острият строшен край. Всеки път, щом й останеше някой свободен час, се промъкваше тук и повтаряше упражненията, на които я беше учил Сирио. Стъпваше боса по гнилата шума, сечеше по храстите и брулеше листа. Понякога дори се катереше по дърветата и танцуваше по високите клони, пръстите й се впиваха в кората им и тя настъпваше и отстъпваше, и все по-малко залиташе всеки ден, и си връщаше усета за равновесие. Нощем беше най-добре. Нощем не можеше да я безпокои никой.

Аря се покатери. Горе, в кралството на листата, извади меча си и за известно време забрави за всички – за сир Амори, за Глумците, както и за хората на баща си, потопаи се в допира на коравите си пети до дървесната кора и в свиська на меча във въздуха. Един откършен клон се превърна в Джофри. Тя го заудря, докато той не падна. Кралицата, сир Илин и сир Мерин, и Хрътката бяха само листа, но тя и тях ги уби всичките, накълца ги на влажни зелени дрипи. Когато ръката й се умори, седна праметнала крака на един висок клон да си поеме дъх в хладната нощ, и се вслуша в писукането на търсещите плячката си прилепи. През тъмния балдахин на листата успя да зърне белите като кости клони на дървото на сърцето. „Оттук прилича досущ на онова в Зимен хребет.“ Само ако беше... Тогава щом слезеше, щеше да си е отново у дома и да завари може би татко си, седнал край язовото дърво, където седеше винаги.

Тя пхна меча в колана и започна да се смъква клон по клон, докато не се намери отново на земята. Лунната светлина бе боядисала клоните на язовото дърво в сребристойало, но петвърхите му широки червени листа бяха станали черни в нощта. Аря се вгледа в лицето, изсечено в ствола му. Беше ужасно лице, с крива уста, с гневни и пълни с омраза очи. Така ли изглеждаше един бог? Можеха ли и боговете да бъдат наранявани, също като хората? „Трябва да се помоля“ – изведнъж си каза тя.

Падна на колене. Не беше сигурна как точно трябва да започне. Долепи ръце до гърдите си. „Помогнете ми, стари богове – замоли се тя безмълвно. – Помогнете ми да изведе онези мъже от тъмницата, за да можем да убием сир Амори и да ме върнат в Зимен хребет. Направете ме танцуваща по вода, и вълк, и никога повече да не се страхувам. Никога.“

Дали стигаше? Може би трябваше да се помоли на глас, ако искаше да я чуят старите богове. Може би трябваше да се моли по-дълго. Понякога баща ѝ се молеше дълго, спомни си тя. Но старите богове така и не му помогнаха. Щом си спомни и това, се ядоса.

– Вие трябваше да го спасите – загълча тя дървото. – Той винаги ви се молеше. Не ме интересува дали ще ми помогнете, или не. Не мисля, че можете, дори и да искахте.

– Боговете не са за подигравка, момиче.

Гласът я стресна. Тя скочи на крака и извади дървения си меч. Джакен Х'гхар стоеше в тъмното толкова спокоен, че сякаш се беше слял с дърветата.

– Човек идва да чува име. Едно и две и после идва три. Човек трябва свършва вече.

Аря наведе меча си към земята.

– Как разбра, че съм тук?

– Човек вижда. Човек чува. Човек знае.

Тя го изгледа подозрително. Боговете ли го бяха изпратили?

– Как накара кучето да убие Уизи? Ти ли извика Рордж и Хапката от ада? Джакен Х'гхар истинското име ли ти е?

– Някои човек има много имена. Невестулка. Ари. Аря.

Тя заотстъпва, докато не опря гръб в дървото на сърцето.

– Джендри ли ти каза?

– Човек знае – повтори той. – Милейди Старк.

Може би наистина боговете го бяха пратили в отговор на молитвите ѝ.

– Трябва да ми помогнеш да освободим онези хора от тъмниците. Гловър и другите, всички. Трябва да убием стражите и да отворим килиите...

– Момиче забравя – каза той тихо. – Имаше двама, дължаха се трима. Ако страж трябва умре, тя трябва само каже името.

– Но един страж няма да е достатъчен, трябва да ги убием всичките и да отворим килията. – Аря прехапа устна за да не заплаче. – Искам да освободиш северняците, както аз спасих теб.

Той я погледна безжалостно.

– Три живота бяха отскубнати от един бог. Три живота трябва да се платят. Боговете не са за подигравка. – Гласът му беше мек като коприна и твърд като стомана.

– Не съм се подигравала. – Тя се замисли. – Името... мога ли да назова когото и да е? И ти ще го убиеш?

Джакен Х'гхар кимна.

– Човек казал.

– Когото и да е? – повтори тя. – Мъж, жена, бебе, или лорд Тивин, или Върховния септон, или своя баща?

– Баща на човек отдавна умрял, но ако жив и ти знае име, той умре по твоя заповед.

– Закълни се – каза Аря. – Закълни се в боговете.

– Във всички богове на море и въздух, и дори на огън, кълна се. – Той сложи ръката си в устата на язовото дърво. – В седемте нови богове и в старите богове безчет, кълна се.

„Той се закле.“

– Дори ако назова краля...

– Каж името и смъртта ще дойде. На заранта, след един кръг на луна, след година, ще дойде. Човек не лети като птица, но един крак стъпва и после друг, и един ден човек е там, а крал умира. – Той коленичи до нея и се взря в лицето ѝ. – Момиче шепне, ако се бои да каже на глас. Шепне сега. Джофри ли е?

Аря допря устни до ухото му.

– Джакен Х'гхар е.

Дори в горящия плевник, с извисяващите се около него, окован, огнени стени, не го беше видяла толкова обезумял, колкото сега.

– Момиче... тя прави шега.

– Ти се закле. Боговете чуха, че се закле.

– Боговете чуха. – В ръката му изведнъж се появи нож, чието острие бе тънко като кутрето ѝ. Дали беше за нея, или за него, Аря не можеше да каже. – Момиче ще плаче. Момиче ще загуби свой единствен приятел.

– Ти не си ми приятел. Един приятел щеше да помогне. – Тя се дръпна от него, готова да скочи, ако хвърли ножа. – Не бих убила приятел.

Усмивката на Джакен се появи и изчезна.

– Момиче би могло да... каже друго име, ако приятел помогне?

– Момиче би могло – отвърна тя. – Ако приятел помогне.

Ножът изчезна.

– Ела.

– Сега? – Не беше и помислила, че ще се разбърза толкова.

– Човек чува шепот на пясък по стъкло. Човек няма да спи, докато момиче не отмени едно име. Хайде, зло дете.

„Не съм зло дете – помисли тя, – вълчище съм аз, и призракът на Харънхъл.“ Прибра си тоягата от метлата в скривалището и тръгна след него през гората на боговете.

Въпреки среднощния час Харънхъл кипеше от трескав живот. Завръщането на Варго Хоут беше разбудило всички и ги беше принудило да се захванат с ежедневната си работа. Волските коли, воловете и конете бяха изчезнали от двора, но клетката с мечката си беше на място. Бяха я провесили от средата на арката на моста, свързващ външния и средния двор, окачена на тежки вериги на няколко стъпки от земята. Кръг запалени факли къпеше всичко наоколо в светлина. Някои от конярчетата хвърляха камъни да накарат мечката да реве и да ръмжи. В другия край на двора от вратата на войнишката трапезария струеше светлина, чуваше се дрънчене на посуда и мъжки викове за още вино. Дузина гласове подхванаха песен на някакъв гърлен език, неведом за ушите на Аря.

„Ядат и пият преди да заспят. Розовото око сигурно е пратил да ме събудят, да им поднасям. Ще разбере, че не съм в постелята си.“ Но сигурно беше твърде зает да разлива на Храбрата дружина и на хората от гарнизона на сир Амори, седнали да пируват с тях. Шумът, който вдигаха, щеше да я прикрие добре.

– Гладните богове ще пируват с кръв тази нощ, ако човек направи това нещо – каза Джакен. – Мило момиче, добро и нежно. Отмени едно име и кажи друго, и прогони този безумен сън.

– Няма.

– Така. – Изглеждаше примирен. – Нещото ще се прави, но момиче трябва подчинява. Човек няма време за приказки.

– Момичето ще се подчинява – каза Аря. – Какво трябва да направя?

– Сто мъже са гладни, трябва бъдат нахранен, лордът заповядва гореща супа. Момиче трябва тича до кухните и каже на свой момче баница.

– Супа – повтори тя. – Ти къде ще си?

– Момиче ще помогне правят супа и чака в кухните, докато човек дойде за нея. Хайде. Бяга.

Горещата баница вадеше топлите самуни от фурната, когато Аря нахлу в кухнята, но вече не беше сам. Бяха разбудили готвачите да нахранят Варго Хоут и Кървавите му глумци. Слугите изнасяха кошници с хляб и питки, главният готвач сечеше мръвки, кухненски ратайчета въртяха зайци на шишове над огньовете, а момичета ги поливаха с мед, жени режиха лук и моркови.

– Какво искаш, Невестулке? – попита главният готвач, щом я видя.

– Супа – обяви тя. – Милорд иска супа.

Той посочи с дългия нож черните котли, окачени над пламъците.

– Това какво е според теб? Макар че по-скоро ще се изпикая вътре, отколкото да го нося на оня пръч. Не оставят човек и една нощ да се наспи. – Той се изплю на пода. – Както и да е. Тичай и му кажи, че супата трябва да уври.

– Трябва да чакам тук, докато не стане готова.

– Тогава стой настрана. Или още по-добре намери си някаква работа. Тичай в масларницата; негово пръчовско благородие сигурно ще поиска масло и сирене. Събуди Пия и ѝ кажи, че поне веднъж ще е добре да се разбърза, ако иска да си опази двата крака.

Тя се затича презглава. Пия беше будна в нишата си, стенеше под един от Глумците, но като чу вика на Аря, много бързо си навлече дрехите. Напълни шест кошници с буци масло и едри пити миризливо сирене, увито в кърпи.

– Хайде, дръж да ми помогнеш – каза тя на Аря.

– Не мога. Ама ти побързай, че Варго Хоут крака ще ти отсече.

Затича се преди Пия да може да я хване. На връщане се зачуди защо на никого от пленниците не бяха му отсекли крак или ръка. Може би Варго Хоут се страхуваше да не ядоса Роб. Макар че не приличаше на човек, който би могъл да се бои от когото и да било.

Горещата баница бъркаше котлите с дълъг дървен черпак. Тя грабна втори черпак и почна да му помага. За миг помисли, че може би трябва да му каже, но после си спомни за селото и реши да не го прави. „Той пак ще се предаде.“

После чу грозния рев на Рордж.

– Готвач! – извика той. – Дай тая скапана супа! – Аря остави отчаяна черпака. „Не му казах да взима и тях.“ Рордж носеше железния си шлем с предпазителя, които почти скриваше липсващия му нос. Джакен и Хапката влязоха след него.

– Скапаната ви супа не е скапано готова още – сопна се готвачът. – Трябва да поври. Тъкмо сложихме лука и...

– Затваряй си плювалника, да не ти набия шиш в задника и да те повърткаме на огъня. Казах супата и казах веднага.

Хапката изсъска, грабна един недопечен заек направо от шишовете и го разкъса с острите си зъби.

Готвачът беше сразен.

– Взимайте си тогаз скапаната супа, но ако Пръча попита защо не е доварена, вие се оправяйте.

Хапката облиза мазнината от пръстите си, докато Джакен Х'гхар си навличаше дебели ръкавици. Един чифт подаде на Аря.

– Невестулка помага.

Супата беше вряла, а котлите тежки. Аря и Джакен се пребориха с единия, Рордж понесе сам другия, а Хапката награби още два и засъска от болка, когато дръжките изгориха ръцете му. Но не ги пусна. Помъкнаха котлите извън кухнята и през двора. Пред вратата на Вдовишката кула стояха двама стражи.

– Това какво е? – каза единият на Рордж.

– Котел с вряла пикня. Искаш ли?

Джакен се усмихна обезоръжаващо.

– Пленник също трябва яде.

– Никой не е казвал нищо за...

Аря го прекъсна.

– Това е за тях, не за вас.

Вторият им махна да влизат.

– Носете ги долу тогава.

Отвътре надолу към тъмницата водеше вито стълбище. Рордж поведе, а Джакен и Аря останаха най-отзад.

– Момиче стои настрана – каза ѝ той.

Стъпалата свършиха пред влажен каменен свод, дълъг, мрачен и без прозорци. В по-близкия му край на железни скоби горяха няколко факли. Там около дървена маса седяха стражи на сир Амори и играеха на плочки. Тежки железни решетки ги деляха от струпаните в тъмното пленници. Миризмата на супата привлече мнозина от тях до решетките.

Аря преброи осем стражи. Те също подушиха супата.

– Ти си най-грозната кухненска курва, която съм виждал – каза капитанът им на Рордж. – Какво има в котела?

– Куреца ти с топките. Ще го ядеш ли, или няма?

Единият от пазачите обикаляше, друг стоеше до решетките, а трети седеше на пода с гръб, опрян в стената, но храната и тях привлече към масата.

- Крайно време беше да ни нахранят.
- Това дет' ми мирише, лук ли е?
- А хлябът къде е?
- Мамка му, трябват ни паници, лъжици...
- Не ви трябват. – Рордж надигна врялата супа и я плисна в лицата

им през масата. Джакен Х'гхар направи същото. Хапката метна котела отдолу нагоре и той се завъртя във въздуха и супата се лисна. Единият котел удари капитана в слепоочието, докато той се мъчеше да стане. Другите стражи закрепяха от болка, замолиха се, някои се опитаха да изпълзят навън.

Аря притисна гръб в стената, а Рордж започна да реже гърла. Хапката предпочиташе да ги хваща един по един за тила и под брадичката и да им кърши вратовете с едно-единствено извиване на огромните си бели ръце. Само един от пазачите успя да измъкне меч. Джакен отскочи настрана, после извади своя, притисна го в ъгъла с порой от удари и накрая го промуши право в сърцето. После избърса оръжието в ризата на Аря.

- Момиче също трябва има кръв. Това негова работа.

Ключът за килията висеше на една кука на стената над масата. Рордж го свали и отвори вратата. Първият, който излезе, беше лордът със стоманения юмрук на палтото.

- Добра работа. Аз съм Робърт Гловър.
- Милорд. – Джакен му отвърна с поклон.

Освободени, пленниците прибраха оръжиата на избитите стражи и затичаха нагоре по стъпалата със стомана в ръце. Приятелите им заизлизаха след тях, но с голи ръце. Действаха бързо и без много приказки. Никой от тях не изглеждаше толкова зле пострадал, колкото когато Варго Хоут ги вкарваше през портите на Харънхъл.

– Това със супата беше хитро – говореше Гловър. – Не го очаквах. Лорд Хоут ли го измисли?

Рордж почна да се смее. Смееше се толкова силно, че от дупката на мястото на отрязания му нос захвърчаха сополи. Хапката седна на гърдите на един от убитите, вдигна отпуснатата му длан и ухапа пръстите. Костите изпукаха в зъбите му.

– Кои са ти хората? – На челото на Робърт Гловър се появиха бръчки. – Вие не бяхте с Хоут, когато дойде в лагера на лорд Болтън. И вие ли сте от Храбрата дружина?

- Рордж отри сопола от брадичката си с опакото на ръката си.
- Вече сме.

– Този човек има чест да бъде Джакен Х'гхар, някога от Свободен град Лорат. Невъзпитани приятели на този човек казва Рордж и Хапка. Лорд ще познае кой е Хапка. – Махна с ръка на Аря. – А тук...

– Аз съм Невестулка – каза тя преди той да е успял да каже коя е наистина. Не искаше името ѝ да се чуе тук, където щяха да го чуят Рордж, Хапката и всички тези мъже, които не познаваше.

Видя, че Гловър не ѝ обръща внимание.

– Добре – каза той. – Да привършваме с тази касапница.

Когато се качиха по витото стълбище, намериха пазачите на вратата да лежат в локви кръв. Северняците тичаха през двора. Аря чу виковете. Вратата на войнишката трапезария изхвърча от пантите си и навън излезе един ранен, олюля се и закрещя. Други трима притичаха след него и го довършиха с копие и меч. Около стражевата кула на портата също се водеше бой. Рордж и Хапката затичаха натам с Гловър, но Джакен Х'гхар коленичи до Аря.

– Момиче не разбира?

– Разбирам – отвърна тя, макар да не разбираше много. Лоратецът, изглежда, го прочете на лицето ѝ.

– Козел неверен. Скоро тук вдигат вълче знаме, мисля. Но първо човек трябва чуе едно име отменен.

– Взимам си името обратно. – Аря прехапа устна. – Имам ли все още трета смърт?

– Момиче алчно. – Джакен пипна един от мъртвите стражи и ѝ показа окървавените си пръсти. – Тук е три, там е четири, а още осем лежи долу мъртво. Дълг платен.

– Дългът е платен – съгласи се с неохота Аря. И се почувства малко тъжна. Сега отново си беше само една мишка.

– Бог получил негово. А сега човек трябва умре. – На устните на Джакен Х'гхар се появи странна усмивка.

– Да умре?! – каза тя объркана. Какво имаше предвид? – Но аз отмених името. Вече няма нужда да умираш.

– Има. Моето време свърши. – Джакен прекара длан през лицето си, от челото до брадичката, и където мина ръката му, се промени. Бузите му станаха по-пълни, очите – по-затворени. Носът му стана клонест, на дясната му буза, където доскоро нямаше никакъв белег, се появи белег. А когато тръсна глава, дългата му права коса, наполовина червена и наполовина бяла, се стопи и на нейно място се появиха гъсти черни къдрици.

Аря зяпна.

– Ама кой си ти? – прошепна тя, толкова слисана, че дори не се сети да се уплаши. – Как го направи това? Трудно ли беше?

Той се ухили и показа един блестящ златен зъб.

– Не е по-трудно от това да приемеш ново име, стига да знаеш как.

– Покажи ми – изломоти тя. – И аз искам да го мога.

– Ако искаш да се учиш, трябва да дойдеш с мен.

Аря се поколеба.

– Къде?

– Далече оттук, отвъд Тясното море.

– Не мога. Трябва да си ида у дома. В Зимен хребет.

– Тогава трябва да се разделим – каза той, – защото и аз си имам задължения. – Вдигна ръката ѝ и постави в шепата ѝ малка монета в дланта ѝ. – Вземи.

– Какво е това?

– Много скъпа монета.

Аря я захапа. Беше толкова корава, че можеше да е само от желязо.

– Стига ли да си купя кон?

– Тя не е за да се купуват коне с нея.

– Тогава каква полза от нея?

– Все едно да питаш каква е ползата от живота, или каква е ползата от смъртта? Ако дойде ден, в който ще трябва да ме намериш отново, дай тази монета на когото и да е от Браавос и му кажи тези думи: валар моргулис.

– Валар моргулис – повтори Аря. Не беше трудно. Пръстите ѝ се затвориха около монетата. Оттатък двора умираха мъже.

– Моля те недей, Джакен.

– Джакен е мъртъв като Ари – каза той тъжно, – а аз имам да изпълня обещания. Валар моргулис, Аря Старк. Кажи го отново.

– Валар моргулис – каза тя, а непознатият в облеклото на Джакен ѝ се поклони, обърна се и закричи в тъмното с развят плащ. Беше сама с мъртъвците. „Заслужаваха да умрат“ – каза си Аря, спомняйки си за всички онези, които сир Амори Лорч беше убил в крепостта край езерото. Когато се върна в сламената си постеля, мазетата под Кралската клуда бяха празни. Тя зашепна имената си във възглавницата, а когато свърши с тях, добави „Валар моргулис“ много тихичко и се зачуди какво ли означава.

Призори Розовото око и останалите се върнаха без едно момче, което бяха убили в суматохата без никаква причина. Розовото око се качи да види как стоят работите, като не спираше да се оплаква колко не

понасят старите му кокали стъпалата. Щом се върна, им каза, че Харънхъл е завзет.

– Тия Кървави глумци са избили папачта на сир Амори в постелите, а останалите на трапезата, след като те са се натряскали. Новият лорд ще е тук, докато се стъмни, с цялата си орда. Той е от дивия север, където е Валът, и разправят, че бил много твърд. Тоя лорд или она лорд, работата си е работа. Без глупости, че кожицата ви от гърба ще съдера. – Докато казваше това, погледна Аря, но не попита къде е била през нощта.

Цялата сутрин тя гледеше как Кървавите глумци обират ценните вещи на мъртвите и влачат трупове в двора на Протеклия камък, където бяха вдигнали клада, за да се отърват от тях. Шагуел Шута отрязва главите на двама мъртви рицари и заскача из замъка, като ги люлееше хванати за косите, уж че си говорят. „Ти от какво умря?“, уж попита едната глава. „От гореща невестулкина супа“, отвърна другата.

Пратиха я да бърше засъхналата кръв. Никой нищо не й каза освен обичайното, но забелязваше от време на време, че хората я поглеждат странно. Робърт Гловър и другите мъже, които бяха освободили, сигурно се бяха разприказвализа случилото се в тъмницата, а после започнаха и глупавите приказки на главите на Шагуел за невестулкината супа. Трябваше да му каже да млъкне, но я беше страх. Шутът си беше луд и беше чувала, че веднъж убил човек, защото не се смял на една от шегите му. „Той да вземе да млъкне, че да не го сложа аз в списъка си с другите“ – мислеше тя, докато търкаше червено-кафявите петна.

Беше почти по здрач, когато пристигна новият господар на Харънхъл. Имаше простовато лице, без брада и най-обикновено, особеното му бяха само прекалено светлите очи. Нито дебел, нито слаб, нито мускулист; носеше черна плетена ризница и оцапано розово палто. Знакът на знамето му приличаше на човек, гмурнал се в кръв.

– На колене пред лорд Дредфорт! – извика скуайърът му, момче не по-голямо от Аря, и Харънхъл коленичи.

Варго Хоут пристъпи напред.

– Милорд, Харънхъл е вафф.

Лордът отговори нещо, но много тихо, и Аря не го чу. Робърт Гловър и сир Енис Фрей, окъпани и пременени в нови жакети и плащове, излязоха и се присъединиха към тях. След кратък разговор сир Енис ги поведе към Рордж и Хапката. Аря се изненада, че ги вижда тук; след като Джакен изчезна, беше очаквала, че и те някак ще изчезнат. Чу дрезгавия глас на Рордж, но не и какво говореше. След това Шагуел

заподскача към нея, хвана я за ръката и я задърпа по двора.

– Милорд, милорд – завика той и я забута с пръст, – ей я невестулката, дето направи супата!

– Пусни ме – задърпа се Аря.

Лордът я изгледа. Движеха се само очите му, много светли, с цвят на лед.

– На колко си години, дете?

Наложи й се да помисли за миг, докато си спомни.

– На десет.

– Десет, милорд – напомни й той. – Животни обичаш ли?

– Някои. Милорд.

По устните му премина тънка усмивка.

– Но не лъвовете, по всичко личи. Нито мантикори.

Не знаеше какво да отговори на това и си замълча.

– Казват ми, че ти викат Невестулка. Това не върви. Какво име ти е дала майка ти?

Тя прехапа уста и отчаяно зарови в ума си за някакво име. Ломи я беше наричал Буцеста глава, Санса използваше Конско лице, а мъжете на баща й някога на смях я наричаха Аря Препъвачката, но не мислеше, че той очаква да чуе което и да е от тези имена.

– Нимерия – отвърна тя. – Само че за по-кратко ми викат Нан.

– И ще ме наричаш милорд, когато говориш с мен, Нан – каза спокойно лордът. – Твърде си малка за Храбрата дружина, струва ми се, а и полът ти не е подходящ. Страх ли те е от пиявици, дете?

– Защо да ме е страх от пиявици, милорд?

– Моят скуайър трябва да се поучи от теб, изглежда. Честото налагане с пиявици е тайната на дългия живот. Човек трябва да се очисти от лошата кръв. Ще станеш, мисля. Докато съм в Харънхъл, Нан, ти ще ми бъдеш виночерпец и ще ми слугуваш на масата и в покоите.

Този път тя прояви благоразумие и не възрази, че предпочита конюшните.

– Да, лорд... Тоест, милорд.

Лордът махна с ръка.

– Направете я по-представителна – каза той, без да се обръща определено към някого. – И се погрижете да знае да налива виното, без да разлива. – Обърна се, вдигна ръка и каза: – Лорд Хоут, оправете онези знамена над портата.

Четирима от Храбрата дружина се качиха на бойниците и хвърлиха отгоре лъва на Ланистър и черната мантикора на сир Амори. На тяхно

място вдигнаха одрания мъж на Дредфорт и вълчището на Старк. А същата вечер един паж на име Нан наля вино на Рууз Болтън и Варго Холт, докато те стояха на галерията и гледаха как Храбрата дружина превежда сир Амори Лорч гол през средния двор. Сир Амори се молеше и хлипаше, и впиваше ръце в краката на пленителите си, докато Рордж не го бутна, а Шагуел не го ритна долу в мечата дупка.

„Мечката е черна – помисли Аря. – Като Йорен.“

И напълни чашата на Рууз Болтън, без да разлее и една капка.

ДЕНЕРИС

В този град на великолепията Дани беше очаквала, че домът на Немрящите ще е най-великолепният от всички, но когато слезе от паланкина, се озова пред сива и древна руина.

Дълга и ниска, без никакви кули или прозорци, тя се виеше като каменно влечуго през гора от дървета с черна кора, от чиито мастиленосни листа се правеше чародейната напитка, наричана от картяните „вечерна сянка“. Други сгради не се виждаха. Покривът на палата беше покрит с черни плочи, много от които паднали или счупени; хоросанът между камъните беше сух и се ронеше. Сега тя разбра защо Ксаро Ксоан Даксос го наричаше Палата на прахта. Дори Дрогон изглеждаше обезпокоен, като го видя – изсъска и изпод остриите му зъби се изниза сивкав дим.

– Кръв на моята кръв – каза Джого на дотракски, – зло място е това, обладано е от духове и майги. Виждаш ли как изпива утринното слънце? Нека да се махаме преди и нас да е изпило.

Сир Джора Мормон застана до тях.

– Каква ли сила притежават, щом могат да живеят в това?

– Вслушай се в мъдростта на онези, които най-много те обичат – каза Ксаро Ксоан Даксос, изтегнат в паланкина. – Мрачни същества са маговете, с прах се хранят те и сенки пият. Нищо няма да ти дадат. Те нищо нямат за даване.

Аго сложи десница на своя аракх.

– Халееси, казано е, че мнозина влизат в Палата на прахта, но малцина излизат.

– Казано е – потвърди Джого.

– Ние сме кръв от твоята кръв – каза Аго, – заклели сме се да живеем и умрем с теб. Нека да влезем с теб в това мрачно място и да те пазим от злочестини.

– В някои места дори един хал трябва да влиза сам – каза Дани.

– Мен вземете тогава – настоя сир Джора. – Рискът...

– Кралица Денерис трябва да влезе сама, или изобщо да не влиза. – Чародейт Пиат Прий се появи между дърветата. „През цялото ли време е бил там?“ – зачуди се Дани. Ако сега обърнеш гръб и си отидеше, вратите на мъдростта щяха да останат завинаги затворени за нея.

– Моята гемия за наслади още чака – подвикна Ксаро Ксоан

Даксос. – Обърни гръб на тази глупост, о, най-опърничава от всички кралици. Имам флейтистки, които ще утешат неспокойната ти душа с пресладка музика, и едно малко момиче, чието езиче ще те накара да въздишаш и да се томиш.

Сир Джора Мормон изглежда кисело търговския принц.

– Ваша милост, не забравяйте Мирри Маз Дуур.

– Не я забравям – каза Дани. – Помня, че тя притежаваше знание. А беше само една майги.

Пиат Прий се усмихна.

– Детето говори с мъдростта на старица. Хвани ме под ръка и ме остави да те вода.

– Не съм дете. – Дани все пак хвана ръката му.

Под черните дървета се оказа по-тъмно, отколкото можеше да допусне, и пътят беше дълъг. Макар че на пръв поглед пътеката минаваше направо от улицата към вратата на палата, Пиат Прий скоро свърна настрани. Когато тя попита защо, чародеят каза само:

– Правият път води, но никога не извежда. Вслушай се в думите ми, моя кралице. Домът на Немрящите не е направен за смъртни хора. Ако цениш душата си, много внимавай и прави точно каквото ти кажа.

– Ще правя каквото ми кажеш – обеща Дани.

– Когато влезеш, ще се озовеш в една стая с четири врати: едната, през която си влязла, и други три. Влез през вратата вдясно от теб. Всеки път влизай през вратата отлясно. Ако стигнеш до стълбище, качвай се нагоре. Никога не слизай надолу и никога не влизай през друга врата, освен първата вдясно от теб.

– Вратата вдясно от мен – повтори Дани. – Разбирам. А когато си тръгна – отсрещната ѝ ли?

– В никакъв случай – каза Пиат Прий. – Отиване и идване е едно и също. Винаги нагоре. Винаги вратата вдясно от теб. Може да ти се отворят други врати. Вътре ще видиш много неща, които ще смутят покоя на душата ти. Гледки на прелест и гледки на ужас, чудеса и страхотии. Гледки и звуци на дни отминали, на дни идещи и на дни, които никога не са били. Докато вървиш, могат да те заговорят обитатели и слуги. Отговаряй или ги пренебрегвай по свой избор, но никога не влизай в стая, докато не стигнеш залата за аудиенции.

– Разбирам.

– Когато стигнеш в залата на Немрящите, бъди търпелива. За тях нашият мъничък живот не е нищо повече от едно изпърхване на крилцата на мушица. Добре слушай и всяка дума записвай в сърцето си.

Когато стигнаха до вратата – висока и сводеста тъмна паст, всечена в стена с форма на човешко лице – на прага чакаше най-малкото джудже, което Дани бе виждала. Изправен беше не по-висок от коляното ѝ, с набръчкано пъпчиво лице, с широка като зурла уста, но беше облечен в изискана ливрея от пурпурно и синьо, а малките му розови ръчички държаха сребърен поднос. На подноса бе поставена кристална чаша, пълна с гъста синя течност: „вечерната сянка“, виното на чародеите.

– Вземи и пий – подкани я Пиат Прий.

– Устните ми ще посинеят ли?

– Една флейта ще послужи само за да отпусти ушите ти и да стопи ципата на очите ти, за да можеш да чуеш и видиш истините, които ще ти се покажат.

Дани вдигна чашата към устните си. Първата глътка имаше вкус на мастило и на развалено месо, гадна, но когато я преглътна, течността сякаш оживя в нея. Тя усети как жилките плъзнаха по гърдата ѝ, като огнени пръсти стиснаха сърцето ѝ, а на езика ѝ беше като вкус на мед и анасон, като майчино мляко и като семето на Дрого, като сурово месо, като топла кръв и като топено злато. Беше всички вкусове, които бе познавала, и нито един от тях... а после чашата се опразни.

– Сега можеш да влезеш – каза чародеят. Дани остави чашата на подноса и влезе.

Озова се в каменно преддверие с четири врати, по една на всяка стена. Без никакво колебание отиде до вратата вдясно и пристъпи. Втората стая беше близка на първата. Отново се обърна към дясната врата. Когато я отвори, се озова в друго малко преддверие с четири врати. „Някаква магия ми правят.“

Четвъртата стая беше по-скоро овална, отколкото квадратна и вместо каменни, стените ѝ бяха от проядено от червеи дърво. Тук на мястото на четирите извеждаха шест прохода. Дани избра най-десния и влезе в дълъг сумрачен коридор с висок таван. От дясната ѝ страна имаше редица факли, които горяха с пушлива оранжева светлина, но единствените врати се падаха вляво от нея. Дрогон разгъна широко черните си криле и запляска в застоялия въздух. Полетя на двадесетина стъпки, след което безславно рухна на пода. Дани zakрачи след него.

Прояденият от плесента килим под краката ѝ някога трябваше да е бил с богати цветове, а в тъканта все още прозираше златна канава – бляскаше тук-там скъсана сред избелялото сиво и убито зелено. Онова, което бе останало, служеше най-вече да приглуши стъпките ѝ, но това не помагаше много. Дани чуваше някакви звуци между стените, едва

доловим ситнеж като от малки лапички и драскане, което ѝ напомни за плъхове. Дрогон също ги чу. Главата му проследи звуците и когато спряха, той изпищя сърдито. Други звуци, още по-обезпокоителни, излизаха през една от затворените врати. Една от тях се разтресе и изгътна, сякаш някой се беше опитал да изскочи през нея. От друга се чу пискливо изсвирване, което накара дракона да замаята опашка. Дани бързо я подмина.

Не всички врати бяха затворени. „Няма да гледам“ – каза си Дани, но изкушението се оказа твърде силно.

В една стая красива жена се беше изтегнала гола на пода, а четири-ма дребни мъже пълзяха по нея. Имаха остри миши лица и малки розови ръчички като на слугата, който ѝ поднесе чашата със сянка. Единият пхътеше между бедрата ѝ. Друг мачкаше гърдите ѝ, смучеше ги с влажната си червена уста, хапеше и дъвчеше.

По-нататък се натъкна на мъртвешко пиршество. Жестоко изпосечени, пируващите лежах по преобърнати столове и груби дървени маси сред локви съсирваща се кръв. Някои бяха изгубили крайници, дори глави. Отсечени ръце стискаха окървавени чаши, дървени лъжици, печена леш, комати хляб. В един трон над тях седеше мъртвец с вълча глава. Носеше желязна корона и държеше агнешки бут в едната си ръка като кралски скипър. Очите му проследиха Дани с безмълвна похот.

Тя побягна от него, но само до следващата отворена врата. „Познавам тази стая“ – помисли си. Помнеше тези грамадни дървени греди и издяланите в тях животински лица. И ето го, отвъд прозореца, лимоненото дръвче! Щом го видя, сърцето я заболя от копнеж. „Това е къщата с червената врата, къщата в Браавос.“ И щом си го помисли, старият сир Вилем влезе в стаята, подпрян на тоягата си.

– Малка моя принцесо, ето те и теб – заговори той с пресипналия си добродушен глас. – Ела – каза той, – ела при мен, господарке моя, ти вече си у дома, вече си в безопасност. – Голямата му сбръчкана ръка се протегна към нея мека като стара кожа и Дани посегна да я хване, да я задържи и целуне, прииска ѝ се повече от всичко, което ѝ се беше искало досега. Кракът ѝ са пристъпи напред, а после тя помисли: „Той е мъртъв, мъртъв, милият стар мечок, той умря отдавна.“ Отдръпна се и побягна.

Дългият коридор продължаваше и продължаваше, и продължаваше, с безкрайни врати вляво от нея и само горящи факли отдясно. Тичаше покрай повече врати, отколкото можеше да преброи, врати затворени и врати отворени, дървени врати и врати железни, резбовани и най-

обикновени, врати с брави, с ключалки и с мандала. Дрогон се мяташе на гърба ѝ, тласкаше я напред и Дани бягаше, докато вече не можеше да бяга повече.

Накрая вляво от нея се появи грамадна двойка бронзови врати, по-големи от другите. Когато ги приближи, те се люшнаха и се разтвориха, и тя трябваше да спре и да погледне. Отвъд прага им се извиси огромна сводеста зала, най-голямата от всички, които беше виждала. Черепи на мъртви дракони гледаха от стените ѝ. На един висок трон с железни шипове седеше старец в богати роби, старец с тъмни очи и сребристосива коса.

– Остави го да бъде крал на овъглени кости и на печено месо – каза той на някакъв мъж под себе си. – Нека да бъде кралят на пепелищата. – Дрогон изврещя, заби нокти в коприна и кожа, но кралят на трона не го чу и Дани продължи напред.

„Визерис“ – беше първата ѝ мисъл, когато спря отново, но пак го погледна и премисли. Мъжът имаше косата на брат ѝ, но беше по-висок, а очите му не бяха люлякови, а като черно индиго.

– Егон – каза той на една жена, която кърмеше бебе в голямо легло. – Какво по-добро име за един крал?

– Ще изпееш ли песен за него? – попита жената.

– Той има песен – отвърна мъжът. – Той е предреченият принц и той е песента за лед и огън. – Когато го каза, вдигна очи, очите му срещнаха тези на Дани и като че ли я видя, застанала зад прага. – Трябва да има още един – каза той, макар че тя не разбра на нея ли говори, или на жената в леглото. – Драконът има три глави. – Той отиде до скамейката при прозореца, вдигна арфата и пръстите му леко пробягаха по сребърните ѝ струни. Сладка тъга изпълни стаята и мъж, жена и бебе се стопиха като утринна мъгла, и само музиката се проточи зад нея, за да ускори стъпките ѝ.

Като че ли вървя още цял час преди дългият коридор най-сетне да свърши пред стръмно каменно стълбище, спускащо се надолу в тъмното. Всяка врата, отворена или затворена, се падаше вляво от нея. Дани се озърна през рамо. Факлите гаснеха и тя се уплаши. Една блъвна искри и загасна пред очите ѝ. А когато се вслуша, нещо сякаш идваше към нея, шумолеше и бавно се влачеше по изтъркания килим. Изпълни я ужас. Да се върне не можеше, страх я беше и да остане тук, но как да продължи? Нито една врата нямаше вдясно от нея, а стъпалата се спускаха надолу, не водеха нагоре.

Още една факла догоря и угасна, а звуците леко се усилиха.

Дългият врат на Дрогон се изпъна и той отвори уста да изпищи, пушек блъвна между зъбите му. „И той го чува.“ Дани отново се обърна към празната стена, но нямаше нищо. „Възможно ли е да има тайна врата? Врата, която не виждам?“ Още една факла угасна, после още една. „Първата врата вдясно, каза той, винаги първата врата вдясно. Първата врата вдясно...“

И тогава изведнъж я осени. „...е последната врата вляво!“

И тя се хвърли през прага. Отвъд вратата имаше друга малка стая с четири врати. Тя тръгна надясно и надясно, и надясно, и надясно, и надясно, и надясно, докато не се замае отново и не остана без дъх.

Когато спря, се беше озовала в нова влажна каменна зала... но този път вратата отсреща беше кръгла, оформена като зяпнала уста, и Пиат Прий стоеше зад нея в тревата под дърветата.

– Възможно ли е Немрящите да са приключили с теб толкова скоро? – попита той невярващо.

– Толкова скоро? – повтори тя удивена. – Та аз вървах с часове и още не мога да ги намеря.

– Взела си грешен завой. Ела, аз ще те заведа. – Пиат Прий ѝ протегна ръката си.

Дани се поколеба. Вдясно от нея имаше врата, все още затворена...

– Не това е пътят – каза твърдо Пиат Прий, свил с укор сините си устни. – Немрящите няма да чакат вечно.

– За тях нашият мъничък живот не е нищо повече от едно изпърхане на крилцата на мушица – припомни си на глас Дани.

– Упорито дете. Ще се изгубиш и никога не ще те намерят.

Тя му обърна гръб и тръгна към вратата вдясно.

– Не! – изпищя Прий. – Не, при мен, ела при мен, при мееееен. – Лицето му се извърна навътре и се преобрази в нещо бяло и подобно на червей.

Дани не му обърна внимание и тръгна по някакво стълбище. Започна да се изкачва. Краката я заболяха. Спомни си, че гледан отвън, Домът на Немрящите сякаш нямаше кули.

Най-сетне стълбището свърши. Вдясно имаше няколко широко отворени дървени врати. Бяха направени от абанос и язово дърво, черните и бели шарки се виеха и преплитаха в странни спирали. Бяха много красиви, но и някак плашещи. „Кръвта на дракона не трябва да се бои.“ Дани каза наум кратка молитва към Воина, да ѝ даде кураж, и към конния бог на дотраките – за сила. Стисна зъби и тръгна напред.

Влезе в огромна зала с бляскаво сборище на чародеи. Някои носеха

разкошни халати от хермелин и рубинено кадифе. Приказни доспехи красяха други, отрупани с многоцветни геми, или пък високи островърхи шапки с искрящи по тях звезди. И жени имаше между тях, облечени в рокли с неопикуема прелест. През многоцветните прозорци струяха лъчи слънчева светлина, а във въздуха се носеше най-нежната музика, която бе чувала.

Един царствен мъж стана, шом я видя, и се усмихна.

– Денерис от дома Таргариен, добре дошла. Ела при нас и сподели храната на вечността. Ние сме Немряците на Карт.

– Дълго те чакахме – каза една жена до него, облечена в розово и сребристо. Гръдта, която бе оставила гола по картския обичай, беше възможно най-съвършената.

– Ние имаме знание, което да споделим с теб – изрече един воин в блестяща смарагдова броня, – и вълшебни оръжия, с които да те снаряжим. Ти премина всички изпитания. Сега ела и седни с нас, и ще се отговори на всички твои въпроси.

Тя направи крачка напред. Но тогава Дрогон изведнъж скочи от рамото ѝ, прелетя до горната греда на вратата от абанос и язово дърво, кацна там и започна да хапе изкусно изваяното дърво.

– Упорито зверче – засмя се един красив млад мъж. – Искаш ли да те научим на тайната реч на расата на драконите? Хайде, ела.

Обзе я съмнение. Огромната врата беше толкова тежка, че трябваше да напрегне сетните си сили, за да я помръдне, но най-сетне вратата се раздвижи. Зад нея имаше друга, скрита врата. Беше от старо сиво дърво, напукано и без никаква резба... но се падаше вдясно от вратата, през която за малко щеше да влезе. Вълшебниците я приканваха с гласове, по-сладки от песен. Тя избяга от тях, а Дрогон полетя и се върна при нея. Дани мина през тясната врата и се озова в тънеща в сумрак стая.

Тази стая беше изпълнена от край до край с дълга каменна маса. Над масата се носеше човешко сърце, подуто и синьо от развалата, но още живо. И туптеше и издаваше постоянен, глух тътен звук, и с всяко изтупване бълваше тъмна синкава светлина. А фигурите около масата не бяха нищо повече от сини сенки. Когато Дани пристъпи към празния стол от отсамната страна на масата, те нито се размърдаха, нито проговориха, нито се обърнаха към нея. Никакъв друг звук нямаше освен бавния, глух тътен, на гниещото сърце.

...майко на дракони... – дойде глас, донякъде шепот и донякъде стон. – *...дракони... дракони... дракони...* – отекнаха в сумрака други

гласове. Някои бяха мъжки, а някои – женски. Един говореше с пискливия тембър на невръстно дете. Плуващото във въздуха сърце пулсираше – ту матово, ту тъмно. Беше й трудно да призове волята си да заговори, трудно беше да си спомни думите, които си бе повтаряла толкова ревностно.

– Аз съм Денерис, Родената в буря, от дома Таргариен, кралица на Седемте кралства на Вестерос. – „Те чуват ли ме? Защо са така неподвижни?“ Седна и прибра ръце в скута си. – Дайте ми своя съвет и ми проговорете с мъдростта на онези, които са надвили смъртта.

През тъмносиния здрач успя да отличи чертите на Немрящия вдясно от себе си. Много, много стар мъж, сбръчкан и плешив. Плътта му беше подута и моравосиня, устните и ноктите още по-сини, толкова тъмносини, че чак черни. Дори бялото на очите му беше синьо. И тези очи се вираха невидящи в старицата, седяща от другата страна на масата, чиято рокля от бяла коприна беше изгнила по тялото й. Една набръчкана гърда беше оставена гола по картски обичай и се виждаше острата й синя цицка, корава като олово.

„Тя не диша.“ Дани се вслуша в тишината. „Никой от тях не диша и те не се движат, и очите им не виждат нищо. Нима е възможно Немрящите да са мъртви?“

Отговори й шепот, по-тънък от мише мустаче. *...ние сме живи... живи... живи... И безброй други гласове зашептяха: ...и знаем... знаем... знаем...*

– Дошла съм за дара на истината – каза Дани. – Нещата, които видях... те истински гледки ли бяха, или лъжи? Минали неща или бъдещи неща? Какво означаваха?

...формата на сенки... утрото още несътворено... тий от чашата ледена... тий от чашата огнена... майко на дракони... дете на три...

– Три? – Не разбираше.

...три глави има драконът... Призрачният хор закънтя в черепа й без нито една уста да помръдне, без ничие дихание да размърда застиналия син въздух. ...майко на дракони... дете на буря... Шепотите преляха в протяжна песен. ...три огъня запали... един за живот, един за смърт и един за любов... Собственото й сърце заби в съзвучие с онова, което се рееше пред нея, синьо и гнило... три коня яхни... един за ложе, един за страх и един за любов... Гласовете се усилваха, осъзна тя, и сърцето й сякаш забави, дъхът й също ...три измени ще познаеш... една за кръв, една за злато и една за любов...

– Аз не... – Гласът й не бе по-силен от шепот, почти толкова глух,

колкото техните. Какво ставаше с нея? – Не разбирам – каза тя, по-високо. Защо ѝ беше толкова трудно да говори тук? – Помогнете ми. Покажете ми.

...помогнете ѝ... заповтаряха в насмешка шепотите. ...покажете ѝ.

И тогава сумракът затрептя в тъмносини видения. Визерис изкрещя и разтопеното злато потече по бузите и напълни устата му. Висок лорд с бронзова кожа и сребърно-златна коса стоеше под знамето на яростен жребец, а зад него гореше град. Рубини полетяха като кървави капки от гърдата на умиращ принц и той се смъкна на колене във водата, и с последния си дъх промълви женско име *...майко на дракони, дъще на смърт...* Блеснал като залез, червен меч се надигна в ръката на синеок крал, който не хвърляше сянка. Извезан на платно дракон се люшна и заплющя на пилон над възторжено множество. От една димяща кула полетя огромен каменен звяр и блъвна черен огън *...майко на дракони, убийце на лъжи...* Среброто ѝ тичаше през тревата към тъмнеещ поток под море от звезди. Един труп стоеше на носа на кораб, сини очи блестяха на мъртвото лице, сиви устни се усмихваха тъжно. Синьо цвете разцъфна в издугината наметена от лед и изпълни въздуха със сладост *...майко на дракони, невясто на огън...*

Все по-бързо и по-бързо заприиждаха виденията, едно след друго, все едно че самият въздух пред нея оживя. В една шатра заиграха и се завихриха сенки, безтелесни и страшни. Момиченце затича босо към голяма къща с червена врата. Мирри Маз Дуур запищя в пламъците, дракон излетя от челото ѝ. Зад сребърен кон гол мъжки труп се повлече по земята. Бял лъв затича през тревата, по-висок от човек. Под Майката на планините дълга колона старици се затътри от брега на голямо езеро и всички коленичиха трепетно пред нея, свели глави. Десет хиляди роби вдигнаха окървавени ръце, а тя препускаше пред тях, бърза като вятъра. „Майко! – закрещяха те. – Майко, майко!“ Протягаха се към нея, докосваха я, дърпаха плаща ѝ, полите ѝ, краката ѝ, гърдите ѝ. Искяха я, имаха нужда от нея, от огъня, от живота, и Дани ахна и разтвори ръце да им се отдаде...

Но тогава черните криле я блъснаха в главата, яростен писък раздра тъмносиния въздух и изведнъж виденията изчезнаха, съдрани като парцал и захвърлени, а ахването на Дани се превърна във вик на ужас. Немръщите я бяха обкръжили, сини и студени, шепнеха и се протягаха да я достигнат, дърпаха, галеха, опипваха дрехата ѝ, докосваха я със сухите си студени длани, гърчеха костеливи пръсти във въздуха. Цялата ѝ сила я напусна. Не можеше да помръдне. Дори сърцето ѝ бе спряло да бие.

Усети как една ръка докосна голата ѝ гърда и я стисна. Нечии зъби намериха меката кожа на шията ѝ. Една уста се спусна над едното око, заблиза, засмука, захапа...

Тъмносиньото се превърна в оранж, а шепотите – в писъци. Сърцето ѝ затуптя, заблъска лудо в гърдите, ръцете и устите изчезнаха, зной обля кожата ѝ и Дани примигна пред нечакания блясък. Кацнал над нея, драконът бе разперил широко криле и ръфаше ужасното тъмно сърце, късаше гнилата плът, а когато главата му се стрелнеше напред, пламък изхвърчаше от зейналите му челюсти, ярък и горещ. Немрящите горяха и тя чу писъците им, тънките им хрипливи гласчета, които викаха на отдавна мъртви езици. Като сух пергамент пращеше плътта им, а костите – като сухо дърво, топено в масло. Подскачаха и пламъците ги поглъщаха, и те се гърчеха и се въртяха, и вдигаха високо нагоре горящите си ръце, и пръстите им светеха ярко като факли.

Дани се надигна и закричи през тях. Бяха леки като въздуха, като люспи, и щом ги докоснеше, падаха. Докато стигна вратата, цялата стая беше в пламъци.

– Дрогон! – извика тя и той долетя до нея през огъня.

Отвън се виеше дълъг сумрачен проход, осветен от мигащия оранжев блясък зад гърба ѝ. Дани затича и очите ѝ затърсиха врата, вдясно, вляво, където ѝ да е, каквато и да е врата, но нямаше нищо, само виещи се каменни стени и под, който сякаш бавно се движеше под краката ѝ, сякаш се гърчеше и искаше да я препъне. Затича още по-бързо, и ето че изведнъж пред нея се появи врата, врата като отворена уста...

Измъкна се на слънце и залитна от ярката светлина. Пиат Прий лотеше на някакъв непознат език и подскачаше от крак на крак. Дани погледна през рамото си и видя тънките пипалца на пушека, пробили през пукнатините на древните каменни стени на Палата на прахта и вдигащи се нагоре между черните плочи на покрива.

Пиат Прий изрева проклятия, извади нож и се хвърли към нея, но Дрогон литна и го удари в лицето. После Дани чу пляска на бича на Джого. Никога не бе чувала по-сладък звук. Ножът отхвърча, а миг по-късно Ракаро удари Пиат и го повали. А сир Джора Мормон коленичи до Дани в хладната зелена трева и сложи ръката си на рамото ѝ.

ТИРИОН

– Гледай да не умреш глупаво, че ще нахраня с тялото ти козите – закани се Тирион, когато първият товар Каменни врани се отблъсна от кея.

Шага се засмя.

– Получовек няма кози.

– Ще намеря няколко специално за тебе.

Съмваше се и светлите вълни блещукаха по речната повърхност, разбиваха се под коловете и се сливаха отново, щом салът отминеше. Тимет беше отвел своите Горени мъже в кралския лес преди два дни. Предния ден Черните уши и Лунните братя също бяха заминали. Днес бе ред на Каменните врани.

– Каквото и да правите, не се опитвайте да започвате сражение – каза Тирион. – Удряйте лагерите им и обоза. Ловете съгледвачите им в засада и окачвайте телата им по дърветата, обикаляйте ги и избивайте изостаналите. Искам повече нощни атаки, толкова много и толкова изненадващи, че да ги е страх да спят.

Шага сложи лапата си на темето му.

– Всичко туй аз го знам от Долф, син на Хоглър, още отпреди да ми порасте брадата. Точно така се воюва в Лунните планини.

– Кралският лес не е Лунните планини и вие няма да се биете с Млечните змии и Рисуваните кучета. И слушайте водачите, които съм ви пратил – те ги познават тези гори, както вие планините си. Слушай съвета им и ще ти служат добре.

– Шага ще слуша паленцата на Получовека – обеща сериозно планинският воин. Време беше и той да качи коня си на сала. Тирион ги изгледа как отиват към средата на Черна вода. Нещо го жегна в стомаха, когато Шага се стопи в утринната мъгла. Без своите хора от клановете щеше да се чувства като гол.

Все още разполагаше с наемниците на Брон, наброяващи вече близо осемстотин, но те бяха пословично изменчиви. Тирион беше направил каквото можа, за да купи верността им – обеща на Брон и на най-добрите му мъже земи и рицарски санове, след като спечелят битката. Пиха от виното му, смяха се на шегите му и си викаха един на друг сир, докато не започнаха да залитат... всички освен Брон, който само се беше усмихнал с нахалната си усмивка – и след това каза:

– За това рицарство ще убиват, но не си мисли, че ще умрат.

Тирион не хранеше подобни заблуждения.

Златните плащове бяха почти толкова несигурно оръжие. Шест хиляди мъже в Градската стража благодарение на Церсей, но едва на четвъртина от тях можеше да се разчита.

– Все се разкрива по някой предател, макар че има и такива, дето и паякът ти няма да ги открие – беше го предупредил Байуотър. – Но има и стотици, дето са по-зелени от зелената трева, хора, които са се записали заради хляба, ейла и сигурността. Никой не обича да изглежда страхливек в очите на приятелите си, затова отначало ще се бият много храбро, докато всичко е само бойни рогове и веещи се знамена. Но ако битката се закучи, ще се прекършат, и ще се прекършат лошо. Един да си хвърли копието и да побегне, ще го последват още хиляда.

Разбира се, в Градската стража имаше и опитни ветерани, ядрото от двете хиляди, които бяха получили златните си плащове от Робърт, не от Церсей. Но дори и те... един страж все още не е воин, обичаше да казва лорд Тивин Ланистър. Колкото до рицари, скуайъри и ратници, Тирион разполагаше с не повече от триста. Скоро щеше да му се наложи да провери истинността на друга любима бащина поговорка: „Един мъж на стената струва колкото десет под нея“.

Брон и ескортът чакаха на кея между тълпата просяци, пъчещи гърди пристанищни курветини и кресливите рибарски жени, продаващи пресния улов. Рибарските жени вършеха повече работа от всички останали, взети заедно. Купувачите сновяха между бъчви и кошове и се пазаряха за охлюви, миди и речна шука. След като в града не идваше друга храна, цената на рибата се беше вдигнала десет пъти повече, отколкото преди войната, и продължаваше да расте. Онези, които имаха пари, слизаха до речния бряг сутрин и вечер, с надеждата, че ще се върнат у дома я с няколко змиорки, я с котле раци. Които нямаха, се въртяха между кошовете с надеждата, че ще откраднат, или просто чакаха под стените.

Златните плащове заразчиха пътя му през хорската гмеж. Тирион се стараеше да не обръща внимание на ропота и ругатните. От тълпата изхвърча една слузеста гнила риба. Падна в краката му и се пръсна на късове. Той я прекрачи с погнуса и се качи на седлото. Деца с подути коремчета дотичаха и се сбиха за вонящите парчета.

След като се качи на коня, Тирион се загледа към речния бряг. В утринния въздух кънтяха чуковете на множеството дърводелци по скелето на бойниците над Калната порта. От тях имаше полза. Много по-

недоволен остана от паянтовите съборетини, израснали зад кейовете и прилепили се до градските стени като раци по корпуса на някой кораб: гостилнички и бардаци, сергии и пивници, колиби, където най-евтините курви си разчекваха краката за жалък петак. „Всичко това трябва да се омете.“ Иначе на Станис нямаше да му трябва стълби, за да шурмува стените.

Извика Брон.

– Събери стотина души и изгори всичко, което видиш между реката и градските стени. – Махна с дебелите си пръсти и обгърна цялата крайречна нишета. – Искам нищо да не остане тук, разбра ли?

Чернокосият наемник завъртя замислено глава.

– На собствениците няма много да им хареса.

– Знам, че няма да им хареса. Тъкмо ще имат още един повод да проклинат дяволския маймунски демон.

– Някои може да се бият.

– Погрижи се да загубят.

– Какво да правим с тия, дето живеят тук?

– Остави им разумен срок да си пренесат вещите и след това ги разкарайте. Гледай, ако може, да не убивате никого – те не са ни врагове. И никакви изнасилвания! Дръж хората си, по дяволите!

– Те са наемници, а не септони – каза Брон. – Другия път ще ми кажеш и трезви да ги държа.

– Няма да навреди.

Тирион съжаляваше, че не може лесно да направи градските стени два пъти по-високи и три пъти по-дебели. Макар че това май нямаше значение. Масивните стени и високите кули не бяха спасили Бурен край, нито Харънхъл, нито дори Зимен хребет.

Зимен хребет го помнеше, какъвто го бе видял последния път. Не толкова гротескно огромен като Харънхъл, нито толкова стабилен и несъкрушим като Бурен край, но все пак в тези стени се долавяше някаква сила, внушаваха чувството, че зад тях човек е в пълна безопасност. Новината за падането на замъка го бе разтърсила. „Боговете дават с едната ръка и взимат с другата“, бе промърморил Тирион, когато Варис му го каза. Бяха дали на Старките Харънхъл и им бяха взели Зимен хребет. Лоша замяна.

Новината безспорно трябваше да го зарадва. Сега на Роб Старк щеше да му се наложи да се обърне на север. Що за крал щеше да е, ако не можеше да защити собствения си дом и огнище? Означаваше облекчение за запада, за дома Ланистър и все пак...

Тирион имаше съвсем смътен спомен за Теон Грейджой от времето, прекарано при Старките. Незрял младеж, вечно усмихнат, опитен с лъка. Не можеше да си го представи като владетел на Зимен хребет. Господарят на Зимен хребет открай време беше Старк.

Помнеше тяхната гора на боговете – високите смърчове в бронята на сиво-зелените игли, грамадните дъбове, глоговите трънаци и ясените, стройните като войници борове, а в центъра – дървото на сърцето, стоящо като замръзнал във времето великан. Помнеше дори мириxa на това място, землист и унил, мирис на векове, помнеше и колко мрачна беше онази гора дори в ясен ден. „Онази гора беше Зимният хребет. Тя беше северът. Никога не съм се чувствал толкова не на място, колкото когато стъпих в нея, като нежелан натрапник.“ Зачуди се дали хората на Грейджой също ще го почувстват. Замъкът можеше да е техен, но не и гората на боговете. Не и след година, след десет или след петдесет.

Тирион Ланистър бавно подкара коня си към Калната порта. „Зимен хребет за теб е нищо – напомни си той. – Радвай се, че е паднал, и се погрижи за собствените си стени.“ Портата беше отворена. На пазарния площад стояха един до друг три огромни катапулта и краищата им надничаха над бойниците като клонове на чудовищни птици. Изхвърлящите им лостове бяха направени от стари дъбове и обковани с желязо, за да не се къшат. Златните плащове ги бяха нарекли „Трите курви“, защото щели да предложат на Станис доста похотливо посрещане. „Така поне се надяваме.“

Тирион сръга коня с пети, подкара в тръс през Калната порта и навлезе в човешкото гъмжило. След като подмина Курвите, тълната оредя.

Връщането в Червената цитадела мина без неприятности, но в Кулата на Ръката завари дузина разгневени търговски капитани, чакащи в приемната му, за да протестират за заграбването на корабите си. Той искрено им се извини и обеща да им се отплати щедро, след като свърши войната. Това не ги успокои много.

– А ако загубите, милорд? – попита един браавосец.

– Тогава си поискайте компенсацията от крал Станис.

Докато се отърве от тях, камбаните вече биеха и Тирион разбра, че ще закъснее за въвеждането. Той се заклатушка през двора почти на бегом и влезе в септата на замъка тъкмо когато Джофри закопчаваше бели копринени плащове на двамата най-нови членове на Кралската си гвардия. Ритуалът, изглежда, изискваше всички да стоят прави, затова Тирион не можа да види нищо освен стена от придворни задници. От друга страна, когато новият Върховен септон приключеше заниманията си с

дватамата рицари, след като изслушаше клетвите им и ги помажеше, той щеше да е в добра позиция да излезе пръв през вратата.

Одобряваше избора на Церсей сир Бейлон Сван да заеме мястото на убития Престън Грийнфилд. Сванови бяха погранични лордове: горди, силни и много предпазливи. Под предлог, че го е съборила болест, лорд Гулян Сван беше останал в замъка си, без да се меси във войната, но най-големият му син беше тръгнал с Ренли, а сега със Станис, а Бейлон, по-младият, служеше в Кралски чертог. Ако имаше трети син, Тирион подозираше, че щеше да е при Роб Старк. Това сигурно не беше най-достойният курс, но показваше благоразумие: който и да спечелеше Железния трон, Сванови смятаха да оцелеят. В добавка към знатното си потекло сир Бейлон беше доблестен, учтив и опитен с оръжията: добър с пиката, още по-добър с боздугана и върховен с лъка. Щеше да служи с доблест и кураж.

Уви, Тирион не можеше да каже същото за втория избор на Церсей. Сир Озмунд Черното котле изглеждаше много внушително. Беше висок шест стъпки и три пръста, мускулест и жилиав, а клонестият му нос, рунтавите вежди и острата му кафява брада му придаваха свиреп вид, докато не се усмихнеше. С долния си произход той изцяло зависеше от Церсей за израстването си и несъмнено това беше причината за избора й.

– Сир Озмунд е колкото смел, толкова и верен – беше казала тя. И беше права. За съжаление. Милият сир Озмунд беше издавал тайните й на Брон от деня, в който го беше наела, но Тирион точно това не можеше да й каже.

Смяташе, че няма причина да се оплаква. Назначението му беше осигурило още едно ухо близо до краля, при това неизвестно за сестра му. А дори сир Озмунд да се окажеше страхливец, нямаше да е по-лош от сир Борос Блънт, който в момента обитаваше една тъмница в Росби. Сир Борос беше придружавал Томен и лорд Джилс, когато сир Джейслин Байуотър и неговите златни плащове ги изненадаха, и беше предал поверения му принц с готовност, която щеше да разгневи сир Баристан Селми толкова, колкото разгневи Церсей. Един рицар на Кралската гвардия трябваше да умре в защита на краля и на кралската фамилия. Сестра му беше настояла Джофри да отнеме на Блънт белия му плащ поради измяна и страхливост. „А сега го подменя със също толкова кух човек.“

Молитвите, клетвите и помазванията, изглежда, щяха да изядат почти целия предобед. Скоро краката на Тирион го заболяха и той

запремества нервно тежестта си от единия крак на другия. Лейди Танда стоеше няколко реда напред, но дъщеря ѝ не беше с нея. Беше се надявал да зърне Шае. Варис го уверяваше, че е добре, но той предпочиташе да се убеди с очите си.

– По-добре слугиня на дама, отколкото момиче в кухнята – отвърна Шае, когато Тирион ѝ разказа за плана на евнуха. – Мога ли да си взема коланчето със сребърните цветя и златното герданче с черните диаманти, за които ми каза, че отиват на очите ми? Няма да ги нося, ако кажеш, че не бива.

Колкото и да не обичаше да я разочарова, Тирион трябваше да изтъкне, че макар лейди Танда несъмнено да е умна жена, дори и тя може да се учуди защо една слугиня има повече накити от дъщеря ѝ.

– Избери си две-три рокли и нищо повече – заповяда ѝ той. – Вълна и никаква коприна, хермелин или кожа. Останалото ще ти го пазя в покоите си, когато идваш при мен. – Не беше отговорът, който искаше да чуе Шае, но поне щеше да е в безопасност.

Когато ритуалът най-после приключи, Джофри излезе важно със сир Бейлон и сир Озмунд в новите им бели плащове, а Тирион се задържа, за да поговори с новия Върховен септон (който беше негов избор и достатъчно благоразумен, за да се досеща кой маже меда на хляба му).

– Искам боговете да са на наша страна – каза му грубо Тирион. – Да им кажеш, че Станис се е заклел да изгори Великата септа на Белор.

– Вярно ли е, милорд? – попита Върховният септон, свит човечец с рехава бяла брада и сбръчкано лице.

Тирион сви рамене.

– Напълно е възможно. Станис изгори гората на боговете в Бурен край като жертвен дар на Господаря на Светлината. След като можа да оскърби старите богове, защо да щади новите? Това им кажи. Кажи им, че всеки човек, който смята да помага на узурпатора, изменя на боговете, както и на законния си крал.

– Ще им кажа, милорд. И ще им заповядам да се молят за здравето на краля, както и на Ръката му.

Пиромантът Халайн го чакаше в солария, а майстер Френкен беше донесъл писма. Алхимика остави да почака още малко, докато прочете какво са му донесли гарваните. Имаше едно старо писмо от Доран Мартел, който го предупреждаваше, че Бурен край е паднал, и друго, много по-интригуващо, от Бейлон Грейджой на Пайк, който се титулуваше „Крал на Островите и на Севера.“ Канеше крал Джофри да изпрати свой посланик на Железните острови, за да уговорят границите между двете

владения и да обсъдят възможен съюз.

Тирион прочете писмото три пъти и го остави настрана. Корабите на лорд Бейлон щяха да са от голяма помощ срещу флотата на Станис, опнала платна от Бурен край, но те бяха на хиляди левги оттук, от другата страна на Вестерос, а Тирион съвсем не беше сигурен, че му се иска да предаде половината владение. „Това май трябва да го изсипя в скута на Церсей или да го представя на съвета.“

Чак тогава покани Халайн с последните сметки от алхимиците.

– Това не е възможно – заяви Тирион, след като огледа таблиците. – Почти тринадесет хиляди гърнета? Вие за глупак ли ме взимате? Няма да плащам с кралското злато за празни гърнета и помия, запечатана с восък, предупреждавам ви.

– Не, не – заграчи Халайн, – сумите са точни, кълна се. Напоследък извадихме, хм, голям късмет, милорд Ръка. Намери се още един склад на лорд Росарт, повече от триста гърнета. Под Драконова яма! Някакви курви използвали развалините да забавляват там клиентите си и един от тях пропаднал през гнилия под в едно мазе. Когато опипал гърнетата, помислил ги за вино. Бил толкова пиян, че счупил печата и отпил малко...

– Имаше един принц, който го опита веднъж – каза сухо Тирион. – Не съм виждал дракони да се вдигат над града, тъй че май и този път не е подействало. – Драконова яма се намираше на билото на хълма на Ренис и беше изоставена от век и половина. Мястото не бе лошо за склад на адски огън, дори по-добро от повечето други, но щеше да е по-мило от страна на покойния лорд Росарт, ако все пак беше казал на някого. – Триста гърнета, казваш? Това все още не се връзва със сумите. Вие сте с няколко хиляди гърнета по-напред от предвиждането, което ми дадохте на последната ни среща.

– Да, да, така е. – Халайн отри бледото си чело с ръкава на халата си на черни и червени ивици. – Но ние работим много усърдно напоследък, милорд Ръка...

– Това несъмнено би обяснило защо произвеждате много повече адски огън отпреди. – Тирион се усмихна и се взря в пироманта с разголедите си очи. – Въпреки че повдига въпроса защо не сте работили толкова усърдно досега.

Халайн имаше вид на гъба, поради което беше трудно човек да разбере как може да пребледнее повече, но той все пак успя някак.

– А, работехме, милорд Ръка, с братята ми работехме ден и нощ от самото начало, уверявам ви. Само че, хм, понеже направихме много

адски огън, взехме, че станахме по-опитни, хм, и освен това... – алхимикът запристъпва неловко от крак на крак – някои заклинания, хм, древни тайни на нашия орден, много деликатни, много трудни, но необходими, за да стане веществото, хм, каквото трябва да бъде...

Тирион започна да губи търпение. Сир Джейслин Байуотър сигурно беше дошъл вече, а Желязната ръка не обичаше да чака.

– Да, имате си тайни заклинания. Чудесно. И какво?

– Ами те, хм, като че ли взеха да действат по-добре отпреди. – Халайн се усмихна плахо. – Не допускате, че наоколо има дракони, нали?

– Не, освен ако не сте намерили някой в Драконова яма. Защо?

– О, простете, просто си спомних какво ми каза веднъж Негова мъдрост Политор, още когато бях послушник. Попитах го защо толкова много наши заклинания не са, да речем, толкова ефективни, колкото ни уверяват древните ръкописи, а той каза, че е защото магията си е отишла от света, когато умрял последният дракон.

– Съжالياвам че ще трябва да ви разочаровам, но дракони не съм виждал. Забелязах обаче, че Кралското правосъдие се мотае без работа. Ако някой от тези плодове, които ми продавате, се окаже пълен с нещо друго, а не с адски огън, ще съжالياвате.

Халайн изхвърча толкова бързо, че едва не се блъсна в сир Джейслин... не, лорд Джейслин, не биваше да го забравя. Джейслин както винаги беше благословено прям. Беше се върнал от Росби, за да доведе нов набор копиеносци от именията на лорд Джилс и да си върне командването на Градската стража.

– Как е племенникът ми? – попита Тирион, след като обсъдиха защитата на града.

– Принц Томен е здрав и щастлив, милорд. Гледа си едно фавънче, което хората ми му донесоха от лов. Имал е едно преди, казва, но Джофри му съдрал кожата, за да му ушийт елече. Понякога пита за майка си и все започва писма до принцеса Мирцела, но така и не може да ги довърши. Брат му обаче, изглежда, изобщо не му липсва.

– Уредихте ли подходящо нещата с него в случай, че загубим битката?

– Хората ми си получиха указанията.

– Които са?

– Заповядахте ми да не казвам на никого, милорд.

Това го накара да се усмихне.

– Доволен съм, че не го забравяте. – Ако Кралски чертог паднеше, сигурно щяха да го заловят жив. По-добре беше да не знае къде могат да

намерят наследника на Джофри.

Варис се появи скоро след като лорд Джейслин излезе.

– Ама това хората са много вероломни! – проплака той вместо поздрав.

– Днес кой е предателят? – въздъхна Тирион.

Евнухът му подаде един свитък.

– То бива, бива, ама толкова вероломство... Тъжна песен за нашия век. Нима достойнството умря с бащите ни?

– Моя баща още не е умрял. – Тирион прегледа списъка. – Някои от тези имена са ми познати. Това са богати хора. Търговци, прекупвачи, занаятчии. Защо трябва да заговорничат срещу нас?

– Изглежда, са убедени, че лорд Станис трябва да победи, и искат да споделят победата му. Нарекли са се Рогатите мъже на коронования елен.

– Някой трябва да им каже, че Станис си е сменил герба. Могат да станат Горещите сърца. – Но въпросът не търпеше шеги. Тези Рогати мъже, изглежда, бяха събрали и въоръжили неколкостотин последователи, за да овладеят Старата порта в началото на битката и да пуснат противника в града. Сред имената в списъка беше и това на майстор-оръжейника Салореон. – Това май означава, че няма да си получа онзи ужасен шлем с демонските рога – оплака се Тирион, докато подписваше ареста на оръжейника.

ТЕОН

Допреди миг спеше. В следващия беше буден.

Кира се беше сгушила до него, леко преметнала ръка над неговата, гърдите ѝ се триеха в гърба му. Чуваше дишането ѝ: тихо и спокойно. Завивката се беше усукала около тях. Спалнята тънеше в мрак и тишина.

„Какво е това? Чух ли нещо? Някого?“

Вятърът въздъхна плахо в прозорците. Някъде далече се чу мяукане на разгонена котка. Нищо друго. „Спи, Грейджой – каза си той. Замъкът е тих, а ти си сложил постове. При вратата си, при портите, оръжейната.“

Щеше да го отдаде на някой лош сън, но не помнеше да е сънувал. Кира го беше изтощила. Докато не прати да му я доведат, беше преживяла всичките си осемнадесет години в зимното градче, без кракът ѝ да е стъпвал нито веднъж в замъка. Дойде при него влажна, жадна и гъвкава като невестулка, а и не можеше да се отрече тръпката от това дашибаш една обикновена кръчмарска курва в ложето на самия лорд Едард Старк.

Тя промърмори сънено, когато Теон се измъкна изпод ръката ѝ и стана. В камината още тлееха няколко въглена. Векс спеше на пода до леглото, загърнат в дебелото си наметало и мъртъв за света. Нищо не помръдваше. Теон отиде при прозореца и отвори капациите. Нощта го докосна с хладните си пръсти и голата му кожа настърхна. Той се навее над каменния парапет и заоглежда тъмните кули, празните дворове, черното небе и звездите – повече, отколкото човек можеше да преброи дори да доживееше до сто години. Над Кулата с камбаната беше надвиснала месечината и мятеше отражението си по покрива на стъклените градини. Не чу нито викове за тревога, нито гласове, нито стъпки дори.

„Всичко е наред, Грейджой. Чуваш ли тишината? Би трябвало да си пиян от радост. Ти взе Зимен хребет с тридесет мъже, подвиг, достоен за песен.“ Теон тръгна към леглото. Мислеше да обърне Кира по гръб и да я начука отново, това щеше да прогони нелепите страхове. Стоновете и кикотът ѝ щяха да удавят тягостната тишина.

Спря. Толкова беше свикнал с воя на вълчищата, че вече почти не чуваше... но някаква частица от него, някакъв ловен инстинкт чу липсата му.

Пред вратата стоеше Урцен, жилав мъж с кръгъл щит на гърба.

– Вълците мълчат – каза му Теон. – Иди да видиш какво правят и се върни веднага. – Мисълта за избягалите на воля вълчища го обезпокои. Помнеше още деня във Вълчия лес, когато диваците нападнаха Бран. Лято и Сив вятър ги бяха разкъсали.

Когато сръга Векс с върха на ботуша си, момчето се стресна и разтърка очи.

– Виж дали Бран Старк и братчето му са си легнали, и по-бързо.

– Милорд? – измрънка сънено Кира.

– Ти спи, това тебе не те засяга.

Теон си сипа чаша вино и я изпи до дъно. И през цялото време се вслушваше, с надеждата, че ще чуе вълчия вой. „Твърде малко мъже – помисли той кисело. – Имам твърде малко хора. Ако Аша не дойде...“

Векс се върна много бързо и само поклати глава. Теон изруга и подири ризата и панталона си по пода, където ги беше хвърлил в бързината да подхване Кира. Над туниката надяна кожения си елек с пришитото желязо, а на кръста закопча колана с меч и камата. Косата му беше рошава като гора, но си имаше по-големи грижи.

През това време Урцен се върна.

– Вълчищата ги няма.

Теон си каза, че трябва да е хладнокръвен и разсъдлив като лорд Едард.

– Вдигай замъка – рече той. – Изкарайте ги в двора, всички, да видим кой е тук и кой го няма. И кажи на Лорен да обиколи портите. Векс, ти с мен.

Зачуди се дали Стик вече е стигнал Дълбоки лес. Не беше толкова добър ездач, за какъвто се пишеше – никой от железните хора не стоеше много добре на седлото, – но времето бе достатъчно. Аша сигурно също беше на път. „И ако разбере, че съм изтървал Старките...“ Не можеше да понесе тази мисъл.

Спалнята на Бран беше празна, тази на Рикон също. Наруга се сам. Трябваше да остави стражи при тях, но беше решил, че е по-важно да постави хората си по стените и да пазят портите, отколкото да ги прави бавачки на две деца, едно от които при това – саката.

Когато започнаха да изкарват хората на замъка от двора, се разнесоха хлипове. „Ще хлипат! Бях кротък и добър с тях, но сега ще ми платят.“ Беше заповядал дори да набият с камшици до кръв двама от хората му заради изнасилването на онова момиче от кучкарника, за да им покаже, че е справедлив. „Но още винят мен за насилието. И за другите.“

Смяташе, че е несправедливо. Микен се беше убил сам с устата си, както и Бенфред. Колкото до Чайл, трябваше все пак да даде някого на Удавения бог, хората му го очакваха.

– Не те мразя – беше казал на септона преди да го хвърлят в кладенеца, – но ти и твоите богове нямате вече място тук. – Човек можеше да помисли, че останалите ще са благодарни, че не е избрал някой от тях, но не. Теон се зачуди колко ли от тях са съучастници в заговора срещу него.

Урцен се върна с Лорен Черния.

– Ловджийската порта – каза Лорен. – Ела да видиш.

Ловджийската порта беше до кучкарника и кухните. Отваряше се направо към полетата и горите и ездачите можеха да влизат и излизат направо, без да заобикалят през зимното селище, и затова се предпочиташе от ловците.

– Кой пазеше тук? – попита Теон.

– Дренан и Скуинт.

Дренан беше единият от мъжете, изнасилили Пала.

– Ако те са пуснали момчетата да избягат, този път няма да им се размине само с малко кожа от гърбовете, заклевам се.

– Няма нужда – отвърна кратко Лорен Черния.

И нямаше. Намериха Скуинт да плува с лицето надолу в рова, червата му се носеха след него като бели змии. Дренан лежеше полугол в стражевата къщичка на портата, в малката стая, откъдето вдигаха и спускаха моста. Гърлото му беше разпрано от ухо до ухо. Раздраната му риза криеше полузарасналите белези по гърба, но ботушите му бяха захвърлени на чергите, а гащите му бяха усукани около стъпалата. На масата до вратата имаше парче сирене и празна кана. И две чаши.

Теон вдигна едната и помириша утайката на дъното.

– Скуинт е бил горе на бойниците, нали?

– Да – каза Лорен.

Теон хвърли чашата в камината.

– Според мен Дренан си е свалил гащите да го набута на жената, но му го е набутала тя. С ножа му за сирене, както изглежда. Някой да вземе една пика и да извади другия тъпак от рова.

Другият тъпак беше в доста по-лошо състояние от Дренан. Когато Лорен Черния го извади от водата, видяха, че едната му ръка е изтръгната от лакътя. Половината му врат липсваше, а на мястото на пъпа и слабините му зееше дупка. Пиката разкъса вътрешностите му, докато Лорен го теглеше. Вонята беше ужасна.

– Вълчищата – каза Теон. – И двете според мен.

Погнусен, той се върна при подвижния мост. Зимен хребет беше обкръжен с две масивни гранитни стени и широк ров между тях. Външната стена се издигаше на осемдесет стъпки, вътрешната – на повече от сто. Поради липса на хора Теон се беше принудил да остави външните съоръжения и да разположи постове си по по-високата вътрешна стена. Не смееше да рискува да ги остави от другата страна на рова в случай, че замъкът се вдигнеше на бунт.

„Трябва да е имало още двама – реши той. – Докато жената е забавлявала Дренан, другите са освободили вълците.“

Извика на хората си да вземат факла и ги поведе по стъпалата към бойниците. Ето там... от вътрешната страна на бастиона, широката амбразура между изпъкналите каменни зъбци.

– Кръв – каза той. – Изтрита небрежно. Жената сигурно е убила Дренан и е пуснала моста. Скуинт е чул дрънченето на веригите, дошъл е да погледне и е стигнал дотук. Бутнали са тялото през бойницата в рова, за да не го намери друг часови.

Урцен се загледа към стената.

– Другите наблюдателници не са далече. И горят факли...

– Факли има, но не и стражи – раздражено каза Теон. – Зимен хребет има повече кули, отколкото аз хора.

– Четирима при главната порта – каза Лорен Черния, – и петима обикалящи по стените освен Скуинт.

А Урцен каза:

– Ако беше надул рога...

„Дали са ми глупаци.“

– Опитай се да си представиш, че ти си бил тук, Урцен. Тъмно е и е студено. Имаш да обикаляш поста часове, чакаш края на смяната с нетърпение. После чуваш шум и тръгваш към портата, и изведнъж виждаш очи горе на стълбите, светят зелено и златно на светлината на факлата. Две сенки се втурват към теб по-бързо, отколкото можеш да си представиш. Виждаш за миг зъби, започваш да снишаваш копието, а те изведнъж скачат и... – Блъсна рязко Урцен. – А сега вече си паднал по гръб, червата ти се изсипват и единият прегризва врата ти. – Теон сграбчи мършава му врат, стисна го и се усмихна. – Каж ми, в кой момент през цялото това време успя да надуеш шибания си рог? – Бутна грубо Урцен и той залитна към зъбера. „Трябваше да заповядам да ги убият онези зверове още когато завзехме замък – помисли си той. – Виждал съм ги как убиват, знаех, че са опасни.“

– Трябва да ги намерим и да ги убием – каза Лорен Черния.

– Но не в тъмното. – Не му допаднаше идеята да преследва вълчища в гората посред нощ: ловците лесно можеха да се превърнат в плячка. – Ще изчакаме да съмне. Дотогава смятам да поговоря с верните си поданици.

Долу на двора, притисната до стената, стоеше неспокойна тъпла мъже, жени и деца. На много от тях не беше останало време да се облекат и се бяха загърнали във вълнени одеяла или се гушеха голи под наметала и нощни халати. Вятърът духаше отривисто и мигащата оранжева светлина на факлите се отразяваше от стоманените шлемове, гъстите бради и мрачните очи на пазачите им.

Теон тръгна пред пленниците и заглежда лицата им. Всички му се струваха виновни.

– Колко ги няма?

– Шестима. – Смрад пристъпи към него: ухаеше на сапун, дългата му коса се вееше на вятъра. – Двамата Старки, онова блатно момче и сестра му, малоумния от конюшните и дивачката.

„Оша.“ Беше я подозирал още когато видя онази, втората чаша. „Трябваше да помисля, преди да ѝ повярвам. Неестествена е като Аша. Даже имената им звучат подобно.“

– Някой погледна ли в конюшните?

– Агар вика, че коне не липсват.

– Игруша още ли си е в яслата?

– Игруша ли? – Смрад се намръщи. – Агар вика, че всички коне са там. Само малоумния липсвал.

„Значи са избягали пеша.“ Това беше най-добрата новина, която чу, откакто се събуди. Бран несъмнено беше на гърба на Ходор в кошницата. Оша сигурно носеше Рикон – малките му крачета нямаше да го отведат много далеко; Теон беше сигурен, че скоро ще ги настигнат.

– Бран и Рикон са избягали – каза той на хората от замъка. – Кой от вас знае къде са отишли? – Не отговори никой. – Не са могли да избягат без нечия помощ – продължи Теон. – Без храна, облекло, оръжия. – Беше заключил всички мечове и брадви в Зимен хребет, но несъмнено бяха останали и скрити от него. – Ще разбере имената на всички, които са им помогнали. На всички, които са си затворили очите. – Отвърна му само вятърът. – До съмване смятам да ги върна. – Пъхна палци под колана на меча си. – Трябват ми ловджии. Кой иска хубава вълча кожа да го пази през зимата? Гейдж? – Готвачът винаги го беше посрещал с възторг, когато се връщаше от лов, да го попита дали е донесъл нещо

отбрано за трапезата, но сега нямаше какво да му каже. Теон ги загледа в лицата, търсейки най-малкия признак на чувство за вина. – Дивото не е място за самото момче. А и Рикон, какъвто е малък, колко ще издържи навън? Нан, помисли само колко ще се уплаши. – Старицата му беше бърбила десет години, разказвала му беше безкрайните си истории, но сега го гледаше, като че ли изобщо не го познаваше. – Можех да убия всеки от вас и да дам жените ви да се забавляват войниците ми с тях, но аз ви защитих. Това ли е благодарността ви? – Джозет, който беше гледал конете му, Фарлън, който го беше учил на всичко, което знаеше за ловните хрътки, Барт, жената на пивоваря, която му беше първата – никой от тях не искаше да го погледне в очите. „Мразят ме“ – осъзна той.

Смрад пристъпи до него.

– Съдери им кожата – подкани го той и облиза дебелия си устни. – Лорд Болтън обича да казва, че един гол мъж крие по някоя тайна, но един одран няма тайни.

Одраният човек беше родовият знак на дома Болтън, Теон го знаеше. Преди векове някакви техни владетели бяха стигнали дотам, че да се загръщат в одраните кожи на своите врагове. Много Старки бяха загинали така. Смяташе се, че с това се приключило, когато Болтън се подчинил на Зимен хребет. „Така поне казват, но старите нрави умират трудно, доколкото знам.“

– Няма да има дране на север, докато аз владя Зимен хребет – каза Теон. „Аз съм единствената ви закрила срещу такива като него“ – искаше му се да изкрещи. Чак това не можеше да си позволи, но може би някои бяха достатъчно умни да се досетят.

Небето над стените на замъка сивееше. Скоро щеше да съмне.

– Джозет, оседлай ми Усмивка и един кон за себе си. Мърч, Гарис, Тим, вие също ще дойдете. – Мърч и Гарис бяха най-добрите ловци в замъка, а Тим Пъпчивия стреляше чудесно с лък. – Агар, Червен нос, Гелмар, Смрадлив, Векс. – Трябваше да вземе и от своите, да му пазят гръба. – Фарлън, ще ми трябват хрътките, идваш и ти да се оправяш с тях.

Побелелият кучкар скръсти ръце.

– И защо трябва да гоня законните си господари, и малки деца при това?

Теон пристъпи към него.

– Сега аз съм ти законният господар и човекът.

Видя омразата в очите на Фарлън.

– Да, милорд.

Теон огледа събраните още веднъж, за да реши кого още да добави.

После каза:

– Майстер Лувин.

– Аз нищо не разбирам от лов.

„Да, но не мога да те оставя в замъка в мое отсъствие.“

– Значи е крайно време да се научиш.

– Нека и аз да дойда. И аз искам плащ от кожа на вълчица – каза едно момче, не по-голямо от Бран. Теон го изгледа мълчаливо за миг, докато си спомни кой е. – Много пъти съм ходил на лов – продължи Уолдър Фрей. – За елени и лосове, даже за глигани.

Братовчед му се изсмя.

– Излезе веднъж за глиган с баща си, ама до глигана не припари!

Теон го изгледа подозрително.

– Ела, щом искаш, но ако вземеш да изоставаш, не си мисли, че ще ти бъде дойка по пътя. – Обърна се към Лорен Черния. – Докато ме няма, Зимен хребет е под твоя опека. Ако не се върнем, прави с тях каквото намериш за добре. – „Това ще ги накара да се молят за успеха ми.“

Събраха се при Ловджийската порта, когато първите лъчи на слънцето погалиха върха на Кулата с камбаната. Дъхът им замръзваше в студения утринен въздух. Гелмар се беше въоръжил с дълга брадва, чийто обхват щеше да му позволи да удря преди вълците да му скочат. Оръжието беше достатъчно тежко да убие с един удар. Агар си беше сложил стоманени наколенници. Сград се появи с копие за глигани и чувал, натъпкан с бог знае какво. Теон си носеше лъка – друго не му трябваше. Веднъж бе спасил живота на Бран само с една стрела. Надяваше се, че няма да му се наложи да го отнеме с втора, но щеше да го направи, ако се стигнеше дотам.

Единадесет мъже, две момчета и дузина псета прехвърлиха рова. Отгатак външната стена не беше трудно да се разчетат дирите по меката пръст: лапите на вълчищата, тежките стъпки на Ходор, по-плитките следи, оставени от двете Тръстики. Щом навлязоха под дърветата, каменистата земя и листата направиха следите по-трудно различими, но кучката на Фарлън надушваше миризмата. Останалите кучета не изоставаха; душеха и лаеха; най-отзад пристъпваха два огромни мастифа. Големината и свирепият им нрав можеше да се окажат решаващи срещу едно хванато натясно вълчище.

Теон беше предположил, че Оша е свърнала на юг, но дирята водеше на северозапад, в сърцевината на Вълчия лес, и това никак не му хареса. Горчива шега щеше да се получи, ако Старките стигнеха Дълбоки лес и се предадяха на Аша. „По-скоро бих ги убил – помисли той. – По-

добре да ме смятат за жесток, отколкото за глупав.“

Между дърветата се стелеше бяла мъгла. Смърчовете и боровете растяха все по-нагъсто, а нямаше по-мрачно и унило място от вечнозелената гора. Теренът беше неравен, а нападалите игли криеха мекия торф и правеха коварен вървежа на конете, така че трябваше да яздят бавно. „Но не толкова бавно, колкото човек, носещ саката дете, или кокалеста брантия с четиригодишно бебе на гърба.“ Каза си, че трябва да е търпелив. Щеше да ги хване преди да е свършил денят.

Майстер Лувин го приближи и каза:

– Дотук ловът по нищо не се различава от най-обикновено яздене през гората, милорд.

Теон се усмихна.

– Приличат си. Но ловът завършва с кръв.

– А трябва ли да е така? Това бягство беше голяма глупост, но няма ли да проявите милост? Все пак вие бяхте повереник тук и те са ви братя.

– Никой Старк освен Роб не се е държал братски с мен. Но Бран и Рикон са ми по-ценни живи, отколкото мъртви.

– Същото е в сила и за Тръстиките. Ровът на Кайлин лежи в края на тресавищата. Лорд Хоуланд може да превърне окупацията на чичо ви в гостуване в ада, ако реши, но докато държите наследниците му, ще се наложи да си сдържа ръката.

Теон не беше помислил за това. Всъщност той почти не се беше замислял за блатните, само дето огледа Мийра веднъж-дваж – чудеше се дали все още е девствена.

– Може да си прав. Ако можем, ще ги пощадим.

– И Ходор също, надявам се. Момчето е простовато, знаете го. Прави каквото му се каже. Колко пъти ви е вчесвал коня, мил ви е седлото, търкал ви е ризницата...

Ходор за него беше без значение.

– Ако не почне да се бие с нас, ще го оставим жив. – Теон вдигна пръст. – Но дума само да ми кажеш за дивачката, може да умреш с нея. Тя ми се закле и после пика на клетвата си.

Майстерът сведе глава.

– Не търся прошка за клетвопрестъпници. Направете каквото трябва. Благодаря ви за милостта.

„Милостта – помисли Теон, след като Лувин изостана. – Проклет капан е тя. Прекалена милост и те наричат слаб, твърде малко и ставаш чудовище.“ Но разбра, че майстерът му е дал добър съвет. Баща му

разсъждаваше единствено с понятията на завоевателя, но каква полза да вземеш едно кралство, ако не можеш да го удържиш? Жалко, че Нед Старк беше отвел дъщерите си на юг. Иначе Теон щеше да стисне здраво Зимен хребет в шепата си, като се ожени за някоя от тях. Санса си я биваше, а и вече сигурно беше напращяла за леглото. Но тя се намираще на хиляди левги оттук, в лапите на Ланистърите. Срам.

Гората ставаше все по-дива. Боровете и смърчовете отстъпиха на огромни тъмни дъбове. Гъсто сплетени глогове и шипки криеха пропади и дерета. Каменисти хълмове се издигаха и снишаваха по пътя. Подминаха селяшка къща, изоставена и обрасла със зеленина, и прехвърлиха придошъл поток, чиято вода лъщеше сива като стомана. Когато кучетата залаяха, Теон си помисли, че бегълците не са далеко. Пришпори Усмивка и ги последва, но намери само трупа на млад лос... или по-скоро останки от него.

Слезе да огледа отблизо. Беше убит наскоро, явно работа на вълци. Кучетата задушиха възбудено, а един от мастифите го заръфа и Фарлън трябваше да го прогони. „От това животно не е рязано месо – помисли Теон. – Вълците са яли, но не и хората.“ Дори Оша да не беше рискувала да пали огън, все трябваше да им е отрязала няколко мръвки. Нямахше смисъл да се оставя толкова добро месо да гние.

– Фарлън, сигурен ли си, че сме по върната следа? – попита той строго. – Да не би псетата ти да са тръгнали по други следи?

– Кучката ми знае много добре миризмата на Лято и Рошльо.

– Дано. Иначе ще си изпатиш.

След по-малко от час следата поведе надолу към кален ручей, придошъл от скорошните дъждове. Тук кучетата вече изгубиха следата. Фарлън и Векс прехвърлиха водата с псетата и се върнаха, клатейки глави. Кучетата обикаляха по другия бряг и душаха.

– Тук са влезли, милорд, но не мога да разбера къде са излезли – каза кучкарят.

Теон слезе от коня и клекна до потока. Натопи ръка в него. Водата беше студена.

– Не са стояли дълго в това – каза той. – Вземи половината кучета надолу по течението. Аз ще тръгна нагоре...

Векс плесна с ръце.

– Какво има? – попита Тирион.

Нямото момче посочи.

Земята близо до водата беше подгизнала и разкаляна. Дирите на вълците се виждаха съвсем ясно.

– Дири от лапи. Да. И какво?

Векс зарови пета в калта и развъртя крака си. Стъпалото му остави дълбока трапчинка. Джозет разбра.

– Човек с ръста на Ходор би трябвало да остави дълбок отпечатък тази кал – каза той. – Още повече с теглото на момчето на гърба му. Но единствените отпечатъци от ботуши са нашите. Вижте сам.

Слисан, Теон разбра. Вълците бяха нагазили сами в мътната вода.

– Оша е свърнала и е тръгнала в обратна посока. Преди лоса, най-вероятно. Пуснала е вълците сами, за да преследваме тях. – После викна на ловците: – Вие двамата, ако сте ме изиграли...

– Само една следа имаше, милорд, заклевам се – защити се Гарис. – А и вълчищата не биха се разделили с момчетата си за дълго.

„Така е“ – помисли Тирион. Лято и Рошльо можеше да са тръгнали на лов, но рано или късно щяха да се върнат при Бран и Рикон.

– Гарис, Мърч, вземете четири кучета и обратно, намерете къде сме ги изгубили. Агар, ти с тях, да не ми погодят някой номер. Двамата с Фарлън ще продължим след вълчищата. Надуй рога, когато им хванете дирята. Два пъти, ако видите зверовете. Разберем ли накъде са тръгнали, те ще ни отведат при господарите си.

Взе със себе си Векс, момчето Фрей и Гинир Червения нос да потърсят срещу течението. Двамата с Векс поеа от едната страна на потока, Червения нос и Уолдър Фрей от другата, всеки с по две кучета. Вълците можеше да са излезли както на единия бряг, така и на другия. Теон си отваряше очите за стъпки, за счупени клонки, за всичко, което можеше да издаде къде вълчищата са излезли от водата. Много лесно различи отпечатъци от сърна, лос и язовец. Векс изплаши една лисица, която пиеше в потока, а Уолдър три заека – успя да свали единия със стрела. Видяха и следи от мечи нокти по кората на висока бреза. Но от вълчищата нямаше и помен.

„Малко по-нататък – казваше си Теон. – Зад ей онзи дъб, оттатък възвишението, след другия завой на потока, там ще намерим нещо.“

Продължи напред дълго след като бе разбрал, че трябва да се връща, а ужасът все по-силно стягаше стомаха му. Беше пладне, когато се предаде.

Оша и проклетите момчета някак му се измъкваха. Струваше му се невъзможно. Не и без коне, обременени с един сакат и с малко дете. С всеки изминал час възможността да се спасят се увеличаваше. „Ако стигнат някое село...“ Хората на Севера нямаше да отхвърлят синовете на Нед Старк, братята на Роб. Щяха да получат коне, с които да

побягнат по-бързо, храна също. Мъжете щяха да сметат за чест да ги защитят. Целият проклет Север щеше да ги защити.

„Вълците са тръгнали по течението, това е всичко.“ Хвана се за тази мисъл като удавник за сламка. „Кучката ще надуши къде са излезли и отново ще тръгнем по дирите им.“ Но когато се събраха с групата на Фарлън, само един поглед към лицето на кучкаря бе достатъчен надеждите му да рухнат.

– Единственото, за което стават тези проклетите псета, е жива стръв – каза той ядосано.

– Кучетата ми не са виновни. – Фарлън клекна между един от мастифите и любимата си кучка и ги прегърна през вратовете. – Течащата вода не запазва миризмите, милорд.

– Вълците все пак са излезли някъде от потока!

– Излезли са, спор няма. Нагоре или надолу някъде. Продължаваме да търсим и ще намерим мястото, но накъде?

– Не знаех, че един вълк може да тича по водно корито няколко мили – каза Смрад. – Човек би могъл. Ако знае, че го гонят. Но вълк?

Но Теон се замисли. Тези зверове не бяха като обикновените вълци. „Трябваше да им одера кожата, проклетите твари.“

Когато се събраха с Гарис, Мърч и Агар, историята се оказа същата. Ловците се бяха върнали по стъпките им на половината път до Зимен хребет, без да намерят никакъв знак къде са могли Старките да се разделят с вълчищата. Хрътките на Фарлън бяха също толкова обезсърчени, колкото мастифите, душеха унило дърветата и камъните и се зъбеа раздразнено.

Теон не посмя да признае поражението си.

– Ще се върнем при потока. Търсете отново. Този път ще вървим толкова, колкото се наложи.

– Няма да ги намерим – каза изведнъж малкият Фрей. – Не и докато жабарите са с тях. Блатните се промъкват като сенки. Те не се бият като почтени хора, прокрадват се и убиват с отровни стрели. Човек изобщо не може да ги види, но те виждат. Които влязат да ги търсят из тресавищата, се загубват и никога не се връщат. На тях къщите им се движат, дори замъци като Стража на Сива вода. – Той огледа боязливо зеленилото, обкръжаващо ги от всички страни. – Може и сега да са тук някъде и да слушат всичко, което си приказваме.

Фарлън се засмя пренебрежително.

– Моите кучета могат да надушат всичко, което се крие в тия шубраци. Щяха да ги спипат преди да си пръцнал, момченце.

– Жабарите не миришат като хората – настоя Фрей. – Те имат блатна миризма, като жаби, дървета и застояла вода. Мъх расте под мишниците им вместо косми и могат да живеят, без да ядат нищо освен тиня, и да дишат блатна вода.

Теон тъкмо се канеше да му каже какво да направи с приказките на дойката си, но заговори майстер Лувин.

– В древните хроники се твърди, че езерните обитатели се сближили с горските чеда в дните, когато зеленозрящите се опитали да ударят с чука на водите по Шийката. Може и да разполагат с някои тайни знания.

Изведнъж гората като че ли стана много по-тъмна. Все едно че облак скри слънцето. Едно беше някакво тъпо момче да ломоти глупости, но майстерите... майстерите бяха мъдри хора.

– Единствените чеда, които ме интересуват сега, са Бран и Рикон – заяви Теон. – Към потока. Хайде.

За миг му се стори, че няма да се подчинят, но накрая старият навик се наложи. Последваха го – навъсени, но го последваха. Малкия Фрей се беше разтреперал като зайците, които бе подплашил по-рано. Теон раздели мъжете по двата бряга и пое по течението. Яздиха няколко мили, придвижваха се бавно и предпазливо, слизаха да водят конете по измамния терен и оставяха „ставащите за жива стръв“ псета да душат около всеки храст. На едно място паднал дънер беше задръстил потока и ловците се принудиха да заобиколят дълбокия зелен вир, но дори вълчищата да бяха минали по същия път, не намериха никаква следа. Вълците, изглежда, се бяха научили да плуват. „Като ги хвана, такова плуване ще им дам, че ще го запомнят. И двата ще ги дам на Удавения бог.“

Когато взе да притъмнява, Теон Грейджой разбра, че е победен. Или блатните наистина знаеха магиите на горските чеда, или Оша им беше изиграла някой дивашки номер. А когато и последната светлина угасна, Джозет най-сетне намери в себе си кураж да каже:

– Безполезно е, милорд. Ще осакатим някой кон.

Теон усети горчивина в гърлото си, а стомахът му стана на гнездо змии, които се гърчеха и съскаха. Ако се домъкнеше в Зимен хребет с празни ръце, по-добре бе да се облече в шутовски костюм и да си сложи островърха шапка със звънчета. Целият север щеше да разбере какъв глупак е. „А когато баща ми чуе, и Аша...“

– Милорд. – Смрад пришпори коня си до него. – Тия Старки може изобщо да не са идвали насам. На тяхно място щях да тръгна на северозток. Към земите на Ъмбър. Знаем, че са верни хора на Старк. Но земите

им са доста далече. Момчетата може да се подслонили някъде по-наблизо. Май се сещам къде са.

Теон го изгледа подозрително.

– Кажи.

– Знаете ли я оная стара мелница, дето е клеknала край Жълдова вода? Отбихме се там, когато ме влачиха към Зимен хребет като пленник. Жената на мелничаря ни продаде сено за конете, докато старият рицар къткаше палетата й. Може пък Старките там да се крият.

Теон знаеше мелницата. Дори се беше въргалял веднъж-дваж с жената на мелничаря.

– Защо там? Също толкова наблизо има дузина села и твърдини.

Светлите очи на Смрад блеснаха насмешливо.

– Защо? Е, това не знам. Но имам чувството, че са точно там.

От тия лукави отговори беше почнало да му писва. „Устните му приличат на два червея, когато се шибат.“

– Какво искаш да кажеш? Ако криеш нещо от мен...

– Милорд принце? – Смрад слезе и подкани с ръка Теон за същото. Когато и двамата бяха на земята, отвори платнения чувал, който беше взел от Зимен хребет. – Погледнете тук.

Вече се виждаше трудно. Теон пхна нетърпеливо ръка в чувала и зарови между мека кожа и груба драскаща вълна. Един остър връх боцна кожата му и пръстите му се затвориха около нещо студено и кораво. Той извади торква със сребърна вълча глава. Изведнъж разбра и ръката му се стегна в юмрук.

– Гелмар – извика той и се зачуди на кого би могъл да се довери. „На никого.“ – Агар! Червен нос! С нас! Останалите може да се връщат в Зимен хребет с кучетата. Нямам повече нужда от тях. Вече знам къде се крият Бран и Рикон.

– Принц Теон – помоли настойчиво майстер Лувин, – няма да забравите обещанието си, нали? Милост, казахте.

– Милостта беше до тази заран – каза Теон. „По-добре да се страхуват, отколкото да ти се присмиват.“ – Преди да ме ядосат.

ДЖОН

Огънят се виждаше в нощта, блеснал на склона на планината като паднала звезда. Гореше по-червен от другите звезди и не мигаше, макар че понякога лумваше ярко, а понякога загасваше като далечна искра, слаба и едва доловима.

„Половин миля напред и две хиляди стъпки нагоре – прецени Джон. – И разположен съвършено, за да се вижда всичко, което премине долу в прохода.“

– Наблюдатели в Пищящ проход? – зачуди се най-старият от тях. На младини бил скуайър на някакъв крал и затова черните братя все още го наричаха скуайър Долбридж. – Странно, от какво толкова се бои Манс Райдър?

– Ако разбере, че са запалили огън, ще съдере кожата на горките копелета – рече Ибин, набит плешив мъж с издути мускули.

– Там горе огънят значи живот – каза Корин Полуръката, – но може да значи и смърт. – По негова заповед не бяха рискували да палят огън на открито, след като навлязоха в планините. Ядяха студено осолено говеждо, корав хляб и още по-кораво сирене и спяха облечени и свити под камарата наметала, благодарни един на друг за топлината. Това напомняше на Джон за студените нощи преди много време, когато спеше с братята си. Тези мъже също бяха братя, макар леглото, което делеяха, да беше от камък и пръст.

– Сигурно имат рог – каза Каменната змия.

– Не им трябва рог – отвърна Полуръката.

– Катеренето през нощта ще е дълго и жестоко – промълви Ибин, загледан в далечната искра през процепа между скалите, които ги бяха приютили. Небето беше ясно, планинските зъбери се издигаха черно над черно чак до самия връх, където студените им корони от сняг и лед блестяха на лунната светлина.

– И падането ще е още по-дълго – каза Корин Полуръката. – Двама души, според мен. Там горе сигурно ще са двама, да се редуват.

– Аз. – Каменната змия вече бе доказал, че е най-добрият катерач сред тях. Трябваше да е той.

– И аз – каза Джон Сняг.

Корин Полуръката го погледна. Джон чуваше писъка на вятъра, провиращ се през високия проход над тях. Един от конете изцвили и

затупа с крак по каменистата земя в кухнята, където ги бяха скрили.

– Вълкът ще остане с нас – каза Корин. – Бялата козина се вижда много лесно на лунна светлина. – Обърна се към Каменната змия. – Когато приключите, хвърлете горяща главня. Ще дойдем като я видим да пада.

– Сега е най-подходящият момент за тръгване – каза Каменната змия.

Всеки от двамата взе по една дълга намотка въже. Каменната змия понесе и торба с железни клинове, и малък чук с увита в дебело кече глава. Оставиха конете заедно с шлемовете и ризниците – и Дух. Джон клекна и се остави вълчището да го оближе, преди да тръгнат.

– Остани – заповяда му. – Ще се върна да те взема.

Каменната змия поведе. Беше нисък и жилав мъж, около петдесетгодишен и белобрад, но по-силен, отколкото изглеждаше, и имаше най-доброто нощно зрение от всички, които Джон познаваше. Тази нощ щеше да му потрябва. През деня планините изглеждаха синкавосиви и засипани със слана, но щом слънцето се скриеше зад назъбените им върхове, ставаха черни. Сега изгряващата луна ги бе изрисувала с бяло и сребристо.

Черните братя се движеха през черни сенки между черни скали, катереха се по стръмната лъкатушеща пътека и дъхът им мръзнеше в черния въздух. Джон се чувстваше почти гол без ризницата си, но тежестта ѝ не му липсваше особено. Пътят беше тежък и бавен. Да се бърза означаваше да си счупиш глезен, ако не и по-лошо. Каменната змия, изглежда, знаеше къде да стъпва по инстинкт, но Джон трябваше да бъде по-предпазлив по начупения и неравен терен.

Пищящия проход всъщност представляваше поредица от проходи, дълъг и извиващ се сякаш безкрайно пролом. Обикаляше покрай ледени обрулени от вятъра върхове и след това се спускаше през дълбоки и скрити долини, които рядко виждаха слънце. Освен спътниците си, Джон не беше зърнал нито едно живо човешко същество, откакто оставиха гората зад себе си, за да тръгнат нагоре. Ледени нокти се оказаха едно от най-жестоките места, сътворени от боговете, и също толкова враждебно към хората. Тук вятърът режеше като нож и пищеше в нощта като майка, оплакваща закланите си деца. Малкото дървета, които се срещаха, бяха все ниски и криви, израснали странично от пукнатини и цепнатини. Над пътеката често надвисваха канари, покрити с ледени висулки, които отдалече приличаха на дълги бели зъби.

Въпреки всичко това Джон Сняг не съжаляваше, че тръгна. Тук

имаше и чудеса. Беше видял как слънчевата светлина проблясва по тънкия лед на водопадите, когато се плъзнат над устните на стръмните скалисти пропади, и една планинска морава, пълна с късни есенни цветя – сини ледозъбчета, яркочервен мразоплам, рижи и златни ивици писклива трева. Взираше се беше в пропасти толкова дълбоки и черни, че сякаш свършваха в някакъв ад, и беше язвил по разяден от ветровете мост от естествен камък, без нищо освен небето от двете му страни. Орли гнездяха по висините и се спускаха на лов из долините, кръжаха волно на огромните си синьо-сиви криле, които сякаш бяха част от самото небе. Веднъж видя как дива котка се промъкна като сянка към един овен и се плъзна по стръмния склон като дим, докато не стане готова за смъртния си скок.

„Сега е нашият ред за скок.“ Съжали, че не може да се движи толкова сигурно и безшумно като онази котка и да убива бързо като нея. Дълъг нокът бе в ножницата на гърба му, но можеше да не стигне място да го извади. Носеше си нож и кама за по-близък бой. „Те също ще имат оръжия, а аз съм без броня.“ Зачуди се кой ще се окаже дивата котка на заранта и кой – овенът.

За дългата част от пътя се задържаха по пътеката, следвайки извивките ѝ като на змия по склона – нагоре и все нагоре. Понякога планината се нагъваше и огънят се губеше от погледа им, но рано или късно се появяваше отново. Пътеката, избрана от Каменната змия, не ставаше за коне. На места Джон трябваше да опира гръб в студения камък и да се придвижва странично като рак, педа по педа. Дори когато пътеката се разширяваше, беше измамна. Имаше пукнатини, достатъчно широки, за да погълнат човешки крак, камъчета, по които можеше да се подхлъзнеш, кухини, в които водата се събираше денем и замръзваше нощем. „Стъпка и после нова – казваше си Джон. – Стъпка и после друга, и няма да падна.“

Не се беше бръснал, откакто оставиха Юмука на Първите, и мустациите му се бяха заледили. Два часа след началото на катеренето вятърът задуха толкова яростно, че той можа само да се свие и да се прилепи до скалата, молейки се дано да не го отведе от планината. „Стъпка и после друга – каза си той, след като вятърът поутихна. – Стъпка и после друга, и няма да падна.“

Скоро се оказаха толкова високо, че беше по-добре да не мисли да поглежда надолу. Нищо нямаше долу освен зейнала чернота, нищо горе, освен луна и звезди.

– Планината е твоята майка – беше му казал Каменната змия при

едно много по-леко катерене преди няколко дни. – Прилепи се до нея, притисни лицето си до гърдите ѝ и тя няма да те пусне. – Джон се беше пошегувал: каза, че винаги се бил чудил коя е майка му, но така и не бил помислял, че ще я намери в Ледени нокти. Сега обаче това не му се струваше никак смешно. „Стъпка и после друга“ – помисли той и се прилепи плътно до скалата.

Тясната пътека изведнъж се прекъсна от черна гранитна издатина. След ярката лунна светлина сянката ѝ беше толкова черна, че сякаш влизаха в пещера.

– Право нагоре – каза му шепнешком шурмовакът. – Трябва да излезем над тях. – Той свали ръкавиците си, пхна ги зад колана си, върза единия край на въжето около кръста си, а другия – около Джон. – Тръгни след мен, когато въжето се опъне. – Не изчака за отговор, а се закатери веднага, невероятно бързо. Дългото въже бавно започна да се развива. Джон го гледаше внимателно, запомняше всяко негово движение и къде точно се хваща, и когато се разви и последната намотка, също свали ръкавиците си и го последва, много по-бавно.

Каменната змия беше намотал въжето около един гладък скален зъбер, на който го чакаше, но веднага щом Джон стигна до него, отново го разви и продължи нагоре. Този път нямаше подходящи процеци, затова той извади увития с кече чук и заби клин в малка цепнатина в камъка с няколко тъпи удара. Колкото и да бяха тихи звуците, отекваха от камъка толкова силно, че Джон трепваше при всеки удар, сигурен, че диваците също са ги чули. Когато клинът се заби здраво, Каменната змия затегна въжето за него. „Сучи от гръдта на планината – напомни си Джон. – Не поглеждай надолу. Дръж тежестта си над стъпалата. Не поглеждай надолу. Гледай в скалата пред теб. Мога да си поема дъх ей на онази издатина там, само да стигна до нея. Изобщо не поглеждай надолу.“

Веднъж кракът му се хлъзна и сърцето му замря в гърдите, но боговете бяха милостиви и той не падна. Усещаше как студът се просмуква от камъка в пръстите му, но не смееше да си сложи ръкавиците; ръкавиците щяха да се плъзгат, колкото и плътни да изглеждаха, щяха да се отместват между кожата му и камъка, а тук горе това можеше да го убие. Изгорената му ръка започна да изтръпва и скоро го заболя. Разрани палеца си и след това оставяше петна кръв всеки път, когато опреше ръката си в замръзвания камък. Дано само да му останеха всички пръсти, докато се качаха горе.

Но продължаваше – нагоре и все по-нагоре, а черните сенки пълзяха по осветената от луната скална стена. Всеки долу в коритото на

прохода щеше да ги види лесно, но планината ги криеше от погледите на диваците при огъня. Вече бяха близо. Джон ги усещаше. Усещаше близостта им, но не мислеше сега за враговете си, а за своя брат в Зимен хребет. „Бран толкова обичаше да се катери. Една десета само да имам от неговата смелост.“

Стената прекъсваше на две трети от пътя им нагоре с крива цепнатина в заледения камък. Каменната змия подаде ръка да му помогне да се изкачи. Отново беше сложил ръкавиците си и Джон направи същото. Щурмовакът му кимна наляво и двамата изпълзяха по ръба около триста разкрача или малко повече, и накрая видяха смътния оранжев блясък под устието на пролома.

Диваците бяха наклали стражевия си огън в плитка падина над най-тъпната част на прохода, със стръмна пропаст отдолу и скала отзад, която да ги заслани от вятъра. Същата тази скала позволи на черните братя да се доберат само на няколко стъпки от тях, лазейки по корем, докато накрая не се озоваха точно над хората, които трябваше да убият.

Единият беше заспал, свит под камара животински кожи. Джон видя от него само косата, яркочервена на светлината на пламъците. Вторият седеше до огъня и мърмореше унило заради ледения вятър. Третият наблюдаваше прохода, въпреки че нямаше много за гледане – само една огромна, пълна с мрак купа, оброчена от снежните рамене на планините. Наблюдателят носеше рог.

„Трима.“ За миг Джон се поколеба. „Уж трябваше да са двама.“ Единият обаче спеше. А и дали бяха двама, трима или двама, той все едно трябваше да направи онова, за което бяха дошли. Каменната змия го докосна по рамото и посочи дивака с рога. Джон кимна към другия до огъня. Непривично усещане – да си избираш кого да убиеш. Половината му живот беше минал с меч и ножа в ръка, в подготовка за този момент. „Дали и Роб се е чувствал така преди първата си битка?“ – зачуди се той, но нямаше време за подобни разсъждения. Каменната змия се задвижи, бърз като прякора си, и скочи при диваците сред дъжд от камъчета. Джон измъкна Дълъг нокът и го последва.

Всичко сякаш стана мигновено. По-късно в спомените си Джон сигурно щеше да се възхищава на смелостта на дивака, който първо посегна за рога, вместо към оръжието. Вдигна го към устните си, но преди да успее да го надуе, Каменната змия му го изби с един замах на късия си меч. Човекът на Джон скочи и замахна с една горяща главня към лицето му. Той се дръпна. С крайчеца на око си зърна, че спящият се размърда, и разбра, че трябва бързо да приключва с първия. Когато главнята

отново описа огнена дъга, той налетя срещу нея и замахна с меч с две ръце. Валирианската стомана разкъса козина, плъст, вълна и плът, но когато дивакът падна, се изви и мечът се изплъзна от ръцете на Джон. Третият дивак се изправи. Джон измъкна камата си, сграбчи го за косата, замахна с ножа към гърлото му... не, гърлото й... Ръката му замръзна.

– Момиче.

– Наблюдател – каза Каменната змия. – Дивачка. Довърши я.

Джон видя страха и пламъка в очите й. От убождането на ножа по бялото й гърло потече кръв. „Едно мушване и край“ – каза си той. Беше толкова близо, че помириса дъха й на лук. „Не е по-голяма от мен.“ Нещо в нея му напомни за Аря, макар че изобщо не си приличаха.

– Ще се предадеш ли? – попита той и леко извъртя камата. „Ами ако не се предаде?“

– Предавам се. – Думите й излязоха на бяла пара в студения въздух.

– Тогава си наша пленница. – Дръпна камата от меката кожа на гърлото й.

– Корин не ни каза да взимаме пленници – обади се Каменната змия.

– Не е казал и да не взимаме. – Джон пусна косата на момичето и тя залази назад, по-далече от тях.

– Тя е воин. – Каменната змия посочи дългата дръжка на бравата, лежаща до кожените завивки. – Посягаше към нея, когато я сграбчи. Дай й и най-малката възможност, и ще ти разцепи главата.

– Няма да й дам възможност. – Джон изрита бравата по-надалече. – Как се казваш?

– Игрит. – Тя опипа гърлото си, после погледна окървавената си ръка.

Джон прибра камата в канията и измъкна Дълъг нокът от убития.

– Моя пленница си, Игрит.

– Аз ти казах името си.

– Аз съм Джон Сняг.

Тя трепна.

– Зло име.

– Име на копеле – отвърна той. – Баща ми беше лорд Едард Старк от Зимен хребет.

Момичето го изгледа предпазливо, но Каменната змия се изсмя жлъчно.

– Обикновено пленникът трябва да говори, нали? – Щурмовакът

мушна един дълъг клон в огъня. – Не че ще ти каже нещо. Виждал съм диваци, които ще си отхапят езика, но няма да ти отговорят на въпросите. – Когато краят на клона пламна, той направи две крачки и го хвърли над прохода. Клонът запада в тъмното, пръскайки искри, и се изгуби.

– Трябва да ги изгорите – каза Игрит.

– Затова трябва по-голям огън, а големите огънове се виждат отда-
лече. – Каменната змия се обърна и погледът му обходи черния простор
за искра светлина. – Наблизо има други диваци, затова ли?

– Изгорете ги – повтори упорито момичето. – Инак тия мечове мо-
же отново да ви потриват.

Джон си спомни за мъртвия Отор и студените му черни ръце.

– Май трябва да направим както казва.

– Има и други начини.

Каменната змия клеку до мъжа, когото бе посякъл, съблече му на-
металото, ботушите, колана и дебелия кожух, а след това метна тялото
на жилавото си рамо и го понесе към ръба. Изпъшка и го хвърли. След
малко отнякъде много под тях се чу тежък мек плясък. Щурмовакът ве-
че разсъбличаше втория труп и започна да го влачи за ръцете. Джон го
подхвана за краката, двамата залюляха мъртвеца и го хвърлиха в нощна-
та чернилка.

Игрит гледаше, без нищо да каже. Джон си даде сметка, че е по-го-
ляма, отколкото му се бе сторила отначало. На цели двайсет години мо-
же би, но ниска за годините си, с къси крака и кръгло лице, малки ръце
и чип нос. Рижата ѝ коса беше рошава. Изглеждаше пълна, както седеше
свита, но то бе от пластове кожа и вълна. Отдолу можеше да е мърша-
ва като Аря.

– За нас ли ви пратиха да гледате? – попита я Джон.

– За вас, и за други.

Каменната змия потри ръце над огъня.

– Какво има отвъд прохода?

– Свободният народ.

– Колко са?

– Стотици хиляди. Повече, отколкото си виждал през живота си,
врано. – Тя се усмихна. Зъбите ѝ бяха криви, но много бели. „И тя не
знае колко са.“

– Защо дойдохте тук?

Игрит не отговори.

– Какво търси вашият крал в Ледени нокти? Не можете да останете
тук. Тук няма храна.

Тя извърна лице от него.

– Каните ли се да тръгнете към Вала? Кога?

Тя се взираше в пламъците все едно, че не го чуваше.

– Знаеш ли нещо за чичо ми Бенджен Старк?

Игрит продължаваше да мълчи. Каменната змия се засмя.

– Ако си изплюе езика, не казвай, че не съм те предупредил.

Сред скалите отекна сърдито ръмжене. Дива котка! Джон стисна меча си. Чу се ръмжене, много по-наблизо.

– Няма да ни безпокоят – каза Игрит. – Идват за мъртвите. Котките подушват кръв от шест мили. Ще останат при телата, докато не изядат и последното късче месо, и после ще счупят костите за мозъка.

Джон чу мляскането на зверовете. Чак му прилоша. Топлината на огъня го накара да почувства умората, но макар да беше уморен до смърт, не смееше да заспи. Беше взел пленничка и негов дълг беше да я пази.

– Бяха ли ти роднини? – попита я той тихо. – Двамата, които убихме?

– Не повече, отколкото на теб.

– На мен? – Той се намръщи. – Какво искаш да кажеш?

– Ти каза, че си Копелето на Зимен хребет.

– Да.

– Коя е майка ти?

– Някаква жена. Майките са жени, нали? – Някой му го беше казал веднъж. Не помнеше кой.

Тя отново се усмихна и белите ѝ зъби блеснаха.

– И никога ли не ти е пляла песента за зимната роза?

– Не познавам майка си. Нито такава песен.

– Биел Барда я е съчинил – каза Игрит. – Преди много време той бил крал отвъд Вала. Целият свободен народ знае песните му, но вие на юг сигурно не ги пеете.

– Зимен хребет не е на юг – възрази Джон.

– На юг е. Всичко под Вала е на юг от нас.

Никога не бе разсъждавал по този начин.

– Предполагам зависи откъде го гледаш.

– Да – съгласи се Игрит. – Винаги е така.

– Разкажи ми – подкани я Джон. Щяха да минат часове, докато Корин стигне дотук, а разказът ѝ поне щеше да го държи буден. – Искам да чуя тази твоя история.

– Може да не ти хареса.

– Нищо, искам да я чуя.

– Каква храбра черна врана – подигра му се тя. – Е, добре. Много преди да стане крал на свободния народ, Биел бил велик разбойник.

Каменната змия изсумтя.

– Убиец, крадец, изнасилвач – това искаш да кажеш.

– И това зависи откъде го гледаш – каза Игрит. – Старк на Зимен хребет искал главата на Биел, но така и не можел да го хване, а вкусът на поражението го задавял. Един ден в горчивината си той нарекъл Биел страхливец, който ограбва само слабите. Когато Биел чул това, се зарекъл да даде урок на владетеля. Прехвърлил се през Вала, спуснал се на юг по кралския път и една зимна нощ влязъл в Зимен хребет с лютия в ръка, като се нарекъл с името Скигерик от Скагос. „Скигерик“ означава „измамник“ на Древния език, който говорили Първите хора и който великаните говорят и до днес.

– На север или на юг, певците винаги ги посрещат с радост, така че Биел ял на трапезата на самия лорд Старк и свирел на седящия във високия си стол лорд, докато не изтекла половината нощ – продължи тя. – Свирел той старите песни, а и нови, които бил съчинил, и свирел и пеел толкова добре, че когато свършил, лордът му предложил да назове своята награда.

– Искам само едно цвете – отвърнал Биел, – най-хубавото цвете, което цъфти в градините на Зимен хребет.

– Случило се така, че точно тогава разцъфнали зимните рози, а няма по-рядко, нито по-ценно цвете от това. Затова Старк изпратил цветаря си в стъклените градини и заповядал да му откъснат най-красивата зимна роза, за да плати на певеца. Речено – сторено. Но на заранта певецът го нямало... а също и девицата дъщеря на лорд Брандън. Леглото й намерили празно, а на възглавницата на мястото на главата ѝ Биел бил оставил светлосинята роза.

Джон никога не беше чувал тази история.

– Кой Брандън трябва да е това? Брандън Строителя е живял във Века на Героите, хиляди години преди Биел. Имало е един Брандън Подпалвача и баща му, Брандън Корабостроителя преди него, но...

– Това бил Брандън Лишения от дъщеря – прекъсна го рязко Игрит. – Ти ще слушаш ли приказката, или не?

Той се навъси.

– Продължавай.

– Лорд Брандън нямал други деца. По негова молба черните врани се спуснали от замъците си, стотици и стотици, но никъде не намерили

и следа както от Биел, така и от девицата. Търсили ги почти цяла година, докато накрая лордът не се поболял. Вече изглеждало, че идва край на родословието на Старките. Но една нощ, докато лежал и чакал смъртта си, лорд Бран чул бебешки плач. Тръгнал към звука и намерил дъщеря си в спалнята ѝ, заспала и с бебе до гърдите ѝ.

– Биел я върнал?

– Не. Те през цялото време били в Зимен хребет, само че се скрили при мъртвите под замъка. Девицата толкова обикнала Биел, че му родила син, казва песента... макар че да си кажем честно, в песните, дето той е съчинил, всички девиси обикват Биел. Все едно, сигурното е, че Биел оставил дете в отплата за розата, която откъснал неканен, и че момчето пораснало и станало следващия лорд Старк. Та така... ти носиш кръвта на Биел, както и аз.

– Това никога не е било – каза Джон.

Тя сви рамене.

– Било, не било... Но песента е хубава. Майка ми я пееше често. Тя също беше жена, Джон Сняг. Като твоята. – Тя потърка гърлото си, където я беше порязала камата му. – Песента свършва с намирането на бебето, но историята има по-тъжен край. Трийсет години по-късно, когато Биел вече бил кралят отвъд Вала и повел свободния народ на юг, тъкмо младият лорд Старк го срещнал при Замръзналия брод... и го убил, защото Биел не поискал да пострада синът му, когато се сблъскали мечовете им.

– И синът убил баща си – каза Джон.

– Тъй – кимна тя. – Но боговете не обичат родоубийците, дори когато убият, без да знаят. Когато лорд Старк се върнал от битката и майка му видяла главата на Биел забучена на копието му, в скръбта си се хвърлила от една кула. Синът ѝ не я надживял дълго. Един от васалните му лордове му одрал кожата и я носел като плащ.

– Вашият Биел е лъжец – каза ѝ вече убедено Джон.

– Не е – отвърна Игрит. – Но истината на един бард е различна от моята и твоята. Все едно, ти ме помоли да ти разкажа историята и аз ти я разказах. – Извърна лице от него, притвори очи и сякаш заспа.

Корин Полуръката пристигна с изгрева. Черните камъни бяха станали сиви, а небето на изток – мастиленосиньо, когато Каменната змия забеляза шурмоваците да се изкачват в нишка по виещата се пътека.

Джон събуди пленничката си, хвана я за ръката и заслизаха да ги посрещнат. За щастие имаше друга пътека надолу откъм северозапад и пътят по нея беше много по-лек, отколкото при катеренето. Чакаха в

една тясна клисура, когато братята се появиха, повели конете. Още щом ги подуши, Дух затича напред. Джон клегна и остави вълчището да затвори челюсти около китката му и да задърпа ръката му. Беше стара тяхна игра; но когато погледна нагоре, видя, че Игрит ги гледа с очи широки и бели като кокоши яйца.

Корин Полуруската замълча, като видя пленничката.

– Бяха трима – каза му Каменната змия. Само толкова.

– Двама подминахме – рече Ибин, – по-скоро онова, което котките бяха оставили от тях. – Той изгледа кисело момичето, без да крие неодобрението си.

– Тя се предаде – принуди се да промълви Джон.

Лицето на Корин остана безизразно.

– Знаеш ли кой съм?

– Корин Полуруката. – Пред него момичето изглеждаше почти дете, но го погледна смело.

– Каж ми истината. Ако аз попаднеш в ръцете на твоите хора и се предадох, какво щеше да ми спечели това?

– По-бавна смърт, отколкото иначе.

Едрият щурмовак погледна Джон.

– Нямаме храна да я храним, нито можем да отделим човек да я пази.

– Пътят пред нас е достатъчно опасен, момко – рече скуайър Долбридж. – Един вик само, когато трябва да мълчим, и всички сме обречени.

Ибин извади камата си.

– Една стоманена целувка и ще замълчи завинаги.

Гърлото на Джон пресъхна. Погледна ги един по един безпомощно.

– Тя сама ми се предаде.

– Значи ти трябва да направиш каквото трябва да се направи – каза Корин Полуруката. – Носиш кръвта на Зимен хребет и си мъж на Нощния страж. – Погледна останалите. – Хайде, братя. Оставете това на него. По-лесно ще му е, ако не гледаме.

И поведе хората нагоре по стръмната виеща се пътека към бледорозовия блясък на слънцето, пробило през една седловина, и скоро само Джон и Дух останаха с дивото момиче. Той си помисли, че Игрит може би ще се опита да побегне, но тя остана на място. Мълчеше и го гледаше.

– Никога досега не си убивал жена, нали? – Когато поклати глава, тя каза: – Ние умираме също като мъжете. Но не е нужно да го правиш.

Манс ще те вземе с охота при себе си, знам го. Има тайни пътища. Враните никога няма да ни хванат.

– Аз също съм „врана“ като тях – каза Джон.

Тя кимна примирено.

– Ще ме изгориш ли след това?

– Не мога. Димът може да се види.

– Така е. – Сви рамене. – Какво пък, има по-лоши места, където да свършиш, от корема на една скална котка.

Той измъкна през рамо Дълъг нокът.

– Не те ли е страх?

– Снощи ме беше страх – призна тя. – Но сега слънцето е изгряло. –

Прибра косата си да оголи врата си и коленичи пред него. – Удряй здраво и вярно, врано, иначе ще се върна и няма да ти дам покой в сънищата.

Дълъг нокът не беше толкова дълъг или тежък като Лед на баща му, но все пак си беше валирианска стомана. Той я докосна с резеца да отбележи къде да падне ударът и Игрит потръпна.

– Студен е – каза тя. – Хайде, побързай.

Той вдигна Дълъг нокът, стиснал здраво дръжката с две ръце. „Само един удар, с цялата ми сила.“ Можеше поне да й даде бърза и чиста смърт. Беше син на своя баща. Нали? Нали?

– Хайде – подкани го тя след миг. – Хайде, копеле. Хайде! Не мога да стоя храбра вечно. – Когато ударът не последва, тя извърна глава и го погледна.

Джон свали меча.

– Тръгвай – промълви той.

Игрит го зяпна.

– Хайде! – каза той. – Преди да съм размислил. Тръгвай.

И тя тръгна.

САНСА

Небето на юг бе почерняло от пушеци. Вихреха се нагоре и осаждените им пръсти зацапваха и скриваха звездите. Оттатък притока на Черна вода огнена редица грееше в нощта от хоризонт до хоризонт, а от тази страна Дяволчето беше подпалил целия речен бряг: кейове и бардаци, домове и пиански бърлози, всичко извън градските стени. Дори в Червената цитадела въздухът миришеше на пепел. Когато Санса намери Донтос в тишината на гората на боговете, той я попита дали плаче.

– От пушека е – излъга тя. – Сякаш гори половината кралски лес.

– Лорд Станис иска да удави в пушек диваците на Дяволчето. – Докато говореше, Донтос залитна и се подпря с една ръка в дънера на един кестен. Петна от вино бяха оцапали пъстрата му червено-жълта туника. – Избиват съгледвачите му и нападат обоза му. А и диваците също паят пожари. Дяволчето каза на кралицата, че Станис трябва да си научи конете да ядат пепел, защото няма да намери и един стрък трева. Чух го, като го каза. Нали съм глупакът, сега чувам много повече неща, отколкото докато бях рицар. Говорят си все едно, че ме няма и... – той се наведе към нея и лъхна на вино право в лицето ѝ – Паяка плаща в злато и за най-дребната измяна. Мисля, че Лунното момче е било негово от години.

„Пак е пиан. Бедничкият, казва, че е моят Флориан, и е така. Но си нямам нищо друго.“

– Вярно ли е, че лорд Станис е подпалил гората на боговете в Бурен край?

Донтос кимна.

– Вдигнал е огромна клада от дърветата като жертвен дар на новия си бог. Накарали са го червените жреци. Казват, че сега той го владее – и тялото, и душата му. Заклел се е да подпали и Великата септа на Белор, ако завземе града.

– Нека. – Когато Санса за пръв път бе видяла Великата септа с нейните мраморни стени и седемте кристални кули, си помисли, че е най-красивото здание на света, но това беше преди Джофри да обезглави баща ѝ на стъпалата пред нея. – Искам да изгори.

– Тихо, дете. Боговете ще те чуят.

– Откъде накъде? Те никога не са отвръщали на молитвите ми.

– Отвръщат ти. Те ми изпратиха при теб, нали?

Санса опипа кората на дървото. Почувства се замаяна, почти като в треска.

– Изпратиха те, но какво ми помогна ти? Обеща ми, че ще ме отведеш у дома, а ето, че още съм тук.

Донтос я потупа по рамото.

– Говорих с един човек, когото познавам, мой добър приятел... и ваш, милейди. Той ще наеме бърз кораб да ни отведе в безопасност, когато дойде подходящият час.

– Подходящият час е сега – настоя Санса, – преди да е започнала битката. Зная, че ако се опитаме, можем да се измъкнем.

– Дете, дете. – Донтос поклати глава. – От замъка – да, това можем да направим, но градските стени се пазят по-зорко от всякога, а Дяволчето е затворило дори реката.

Вярно беше. При устието си Черна вода беше по-празна от всякога. Всички салове и баржи бяха изтеглени на северния бряг, а търговските галери бяха избягали или задържани от Дяволчето, за да ги подготвят за битка. Единствените кораби, които се виждаха, бяха кралските бойни галери. Гребяха неспирно нагоре-надолу, стояха на дълбокото в средата на течението и си разменяха залпове стрели със стрелците на Станис на южния бряг.

Самият лорд Станис все още беше в поход, но авангардът му се бе появил преди две нощи по новолуние. Когато Кралски чертог се пробуди, вече се виждаха шатрите и знамената му. Само те бяха пет хиляди, както Санса чу – почти толкова, колкото всичките златни плащове на града. Вееха червени или зелени ябълки на дома Фосоуей, костенурката на Естермонт и лисицата с цветята на Флорент, а ги командваше сир Гиард Мориген, прочут рицар на юга, когото хората сега наричаха Гиард Зеления. На знамето му се виждаше врана в полет – черните ѝ криле бяха разперени широко на бурно зелено небе. Но знамената, които най-много разтревожиха града, бяха светложълтите. Зад тях като пламъци се вееха дълги червени опашки, а на мястото на владетелския герб се виждаше божи знак: пламтящото сърце на Господаря на Светлината.

– Всички казват, че когато дойде, Станис ще има десет пъти повече воители от Джофри.

Донтос я стисна за рамото.

– Но пълчищата му са без значение, миличко, докато са от другата страна на реката. Станис не може да я прехвърли без кораби.

– Но той има кораби. Много повече от Джофри.

– Пътят им от Бурен край ще е дълъг. Флотата трябва да заобиколи

Куката на Маси, после да мине през Гълътката и да прекоси залива на Черна вода. Навярно боговете ще пратят щорм, който да ги помете в морето. – Донтос се усмихна обнадеждено. – Зная, че не ти е леко, но трябва да си търпелива, дете. Когато приятелят ми се върне в града, ще си получим своя кораб. Вярвай в своя Флориан и се помъчи да не те е страх.

Санса заби нокти в дланите си. Страхът го усещаше в стомаха си – гърчеше се и хапеше като змия, все по-лошо всеки следващ ден. От деня, в който отплава принцеса Мирцела, кошмарите продължаваха да безпокоят съня ѝ – мрачни, задушавачи сънища, които я пробуждаха посред нощ, останала без дъх. Чуваше как хората викат, пищят без думи, като животни. Бяха я затиснали и хвърляха по нея мръсотии, опитваха се да я свалят от коня и сигурно щяха да ѝ направят и още по-лоши неща, ако Хрътката не си беше пробил пътя до нея. Върховния септон го бяха разкъсали на парчета, а на сир Ейрон му премазаха главата с камъни. „Помъчи се да не те е страх.“

Целият град се боеше. Санса го виждаше от стените на замъка. Простолюдието се криеше зад затворените капаци и залостените врати, и си мислеха, че това може да ги опази. При последното падане на Кралски чертог Ланистърите бяха плячкосвали, изнасилвали и клали наред, нищо че градът сам бе отворил вратите. Този път Дяволчето бе решило да се бие, а един съпротивлявал се град не можеше да очаква никаква милост.

Донтос продължаваше да дърдори.

– Ако още бях рицар, сега щях да съм надянал доспехите и да стоя на стената с всички други. Би трябвало да целуна крака на крал Джофри и да му благодаря от сърце.

– Ако му благодариш, че те направи шут, сигурно пак ще те направи рицар – рязко каза Санса.

Донтос се изкиска.

– Умно момиче е моята Джонквил, нали?

– Джофри и майка му казват, че съм глупава.

– Нека. Така си в по-голяма безопасност, миличко. Кралица Церсей, Дяволчето и лорд Варис, всички от тяхната порода, те непрекъснато се дебнат настръхнали като ястреби, плащат на тоя и она да следи какво правят другите, но никой не се занимава с дъщерята на лейди Танда, нали? – Донтос покри устата си с шепи и се оригна. – Боговете те пазят, моя малка Джонквил. – Ето, че вече се насълзяваше. Виното го правеше ревлив. – Дай сега на своя Флориан една целувчица, целувка за късмет.

– Залитна към нея.

Санса избегна мокрите му устни, целуна го леко по небръснатата буза и му пожела лека нощ. Трябваше да впрегне цялата си сила, за да не заплаче. Много плачеше напоследък. Знаеше, че не е редно, но не можеше да се сдържа; сълзите напиха сами, по най-дребен повод, и тя не можеше да ги сдържи.

Мостът към Стегата на Мегор беше без охрана. Дяволчето беше преместил повечето златни плащове да пазят по стените, а белите рицари на Кралската гвардия си имаха по-важни задължения от това да вървят по петите ѝ. Санса можеше да ходи където си иска, стига да не се опитва да напуска замъка, но не ѝ се ходеше никъде.

Тя премина над сухия ров със зловещите железни шипове и тръгна нагоре по витото стълбище, но когато стигна до вратата на спалнята си, не намери сили да влезе. Самите стени на стаята я караха да се чувства като в капан; дори когато отвореше широко прозореца, сякаш не ѝ стигаше въздух да диша.

Върна се на стълбището и продължи да се изкачва. Пушекът бе заличил звездите и тънкия лунен сърп, така че покривът беше тъмен и пълен със сенки. Но оттук поне можеше да се види всичко: високите кули и масивните стени на Червената цитадела, лабиринтът на градските улици зад тях, реката на юг и запад, заливът на изток, стълбовете дим и искри и огньове, огньове, огньове навсякъде. По градските стени сновяха войници като мравки с факли, и се трупаха по скелетата, изникнали по бастионите. Долу при Калната порта, очертани пред пълзящия като пелена нагоре дим, се виждаха силуетите на трите огромни катапулта, най-големите, виждани някога от хора, надвиснали над стените на цели двадесет стъпки. Но нищо от това не можеше да уталожить страха ѝ. Нещо я жегна, толкова рязко, че Санса изхлипа и се хвана за корема. Щеше да падне, но една от сенките изведнъж се раздвижи, силни пръсти я сграбчиха за рамото и я задържаха.

Тя се опря на парапета и пръстите ѝ задраскаха в коравия камък.

– Пуснете ме – проплака. – Пуснете ме!

– Малката птичка си мисли, че има крила, така ли? Или си решила да свършиш саката като онзи твой брат?

Санса се задържа.

– Нямаше да падна. Беше само... вие ме стреснахте.

– Искаш да кажеш, че те изплаших. И още те плаша.

Тя вдиша дълбоко, за да се успокои.

– Мислех, че съм сама и... – Извърна лице.

– Птиченцето все още не може да понася външността ми, така ли? – Хрътката я пусна. – Но много се зарадва, че видя лицето ми, когато тълпата те беше заклешила. Забрави ли?

Санса помнеше много добре. Помнеше как виеха озверели, помнеше кръвта, потекла по бузата ѝ от камъка, който я удари, и вонята на чесън от дъха на мъжа, който се опита да я смъкне от коня. Още помнеше как пръстите му се впиха в китката ѝ, как залитна и започна да пада...

Тогава бе помислила, че ще умре, но пръстите се бяха сгърчили, и петте наведнъж, а мъжът изрева като кон. Когато ръката му падна отсечена, друга ръка, по-силна, я бутна обратно в седлото. Мъжът с чествения дъх беше на земята, от отсечената му ръка бликаше кръв, но останалите все още бяха около нея, някои с тояги в ръце. Хрътката скочи срещу тях и мечът му се завихри в стоманена мъгла, сечеше и пръскаше кървава дия. Когато хората се пръснаха и побягнаха, се беше разсмял и ужасното му изгоряло лице за миг се преобрази.

Сега тя се опита да погледне това лице, но да го погледне истински. Все пак беше въпрос на възпитание, а една дама не биваше да забравя доброто си възпитание. „Не белезите са най-лошото, нито тези гърчове на устата му. Най-лошото са очите му.“

– Аз трябваше... трябваше да дойда при вас – заговори на пресекулки тя. – Да ви благодаря, че... ме спасихте... бяхте толкова смел.

– Смел? – Смахът му бе почти ръмжене. – На едно куче не му трябва смелост, за да гони плъховете. Бяха трийсет срещу един, а никой не пося да ми се опълчи.

Мразеше и начина, по който ѝ говореше: все така дрезгаво и сърдито.

– Приятно ли ви е да плашите хората?

– Не, приятно ми е да ги убивам. – Устата му помръдна. – Можеш да бърчиш носле колкото си искаш, но ми спести тази фалшива жалост. Ти си издънка на велик владетел. Не ми казвай, че лорд Едард Старк на Зимен хребет никога не е убивал човек.

– Това беше негов дълг. Никога не му е харесвало.

– Той така ли ти казваше? – Клегейн отново се засмя. – Баща ти е излъгал. Убиването е най-сладкото нещо на този свят. – Извади дългия си меч. – Тук е истината. Скъпият ти баща го разбра на стъпалата на Белор. Лорд на Зимен хребет, Ръка на краля, Гарант на Севера, могъщият Едард Старк, с родословие отпреди осем хиляди години... но въпреки всичко мечът на Илин Пейн преряза врата му, нали? Помниш ли как подскочаше, когато главата му падна от раменете?

Санса се присви. Изведнъж ѝ стана студено.

– Защо винаги сте пълен с толкова омраза? Исках само да ви благодаря...

– Да, също като на някой от онези твои истински рицари, които толкова обичаш. За какво е един рицар според теб, момиче? Мислиш, че е само за да печели благоволенieto на дамите и да изглежда красиво в златните си доспехи ли? Рицарите са, за да убиват. – Той опря ръба на дългия си меч до шията ѝ, точно, под ухото, и Санса усети острия хлад на стоманата. – Първия си го убих едва на дванадесет. Оттогава съм им загубил броя. Велики владетели с древни имена, дебели богати мъже, облечени в кадифе, рицари, надути като мехури с техните достойнство и чест, да, жени и деца също – всички те са месо, а аз съм колачът. Нека си имат своите земи, своите богове и своето злато. Нека си имат техните сир. – Сандор Клегейн се изплю. – Докато имам ето това – каза той и отмести меча от шията ѝ, – не съществува човек на земята, от когото да се боя.

„Освен от брат си“ – помисли Санса, но прояви благоразумие и го премълча. „Той е куче, точно както го каза. Полудиво и зло куче, което хапе ръката, посягаща да го погали, но ще разкъса всеки, който се опита да нарани господарите му.“

– Дори и от хората отвъд реката ли?

Клегейн обърна очи към далечните пламъци.

– Цялото това палене... – Прибра меча в ножницата. – Само страхливци се сражават с огън.

– Лорд Станис не е страхливец.

– Но не е и мъж като брат си. Робърт не се оставяше такива дреболии като една река да го спрат.

– Какво ще направите, когато я прехвърли?

– Ще се бия. Ще убивам. Ще умра, може би.

– Не ви ли е страх? Боговете могат да ви пратят долу в някой ад заради всичкото зло, което сте причинили.

– Какво зло? – Той се засмя. – Какви богове?

– Боговете, които са създали всички нас.

– Всички? – Сви презрително устни. – Кажете ми, птиченце, що за бог е този, който създава чудовище като Дяволчето или малоумна, като дъщерята на лейди Танда? Ако изобщо има богове, то те са създали овците, за да могат вълците да ги ядат, и са създали слабите, за да има с какво да си играят силните.

– Истинските рицари защитават слабите.

Той изсумтя.

– Няма истински рицари, както няма и богове. Ако не можеш сам да се защитиш, мри и се махай от пътя на онези, които могат. Остра стомана и силни ръце властват на този свят, не си въобразявай, че е нещо друго.

Санса отстъпи крачка от него.

– Вие сте ужасен!

– Аз съм честен. Ужасен е светът. А сега отлитай, птиченце, гукането ти ми омръзна.

Санса млъкна и си тръгна. Плашеше я Сандор Клегейн... и в същото време част от нея съжеляваше, че сир Донтос не притежава поне малко от яростта на Хрътката. „Има богове – каза си тя, – има и истински рицари. Не е възможно всички сказания да са лъжа.“

Същата нощ отново сънува уличния метеж. Човешката гсан напираше около нея, крещеше като побеснял звяр с хиляди лица. Накъдето и да се обърнеш, виждаше лица, изкривени в чудовищни, нечовешки маски. Тя заплака и им заговори, че никога не им е правила нищо лошо, но въпреки това те я смъкнаха от коня. „Не. – викаше тя, – недейте, моля ви, оставете ме, не!“; но те не я слушаха. Извика сир Донтос, повика братята си, повика мъртвия си баща и мъртвата си вълчица, повика галантния сир Лорас, който веднъж ѝ даде червена роза, но никой от тях не дойде. Повика героите от песните, Флориан и сир Риам Редвин, и принц Емон, Рицаря на драконите, но никой от тях не я чу. Жени с лица на невестулки я щипеха по краката, риташа я в корема, а някой я ритна в лицето и зъбите ѝ се строшиха. После видя блесналото стоманено острие. Ножът се заби в корема ѝ и закъса, закъса, закъса, докато там долу не остана нищо освен бели мокри ребра.

Когато се събуди, бледата светлина на утрото се лееше от прозореца ѝ, но тя се чувстваше пребита и отмаляла, все едно че изобщо не беше заспивала. Нещо лепкаво имаше по бедрата ѝ. Когато отметна одеялото и видя кръвта, отначало помисли, че сънят някак се е сбъднал. Спомни си ножа в себе си, как се въртеше и разкъсваше. Сви се ужасена, изрита чаршафите на пода и задиша хрипливо – гола, оцапана с кръв и уплашена.

Но докато стоеше така, свита на колене, изведнъж осъзна.

– Не, моля ви... – захлипа Санса, – моля ви, не. – Не го искаше това, не го искаше да я сполети точно сега. Не сега, не сега, не сега!

Обзе я лудост. Отиде до легена и се изми между краката, изгърка всичко лепкаво. Когато свърши, водата беше станала розова от кръвта.

Когато слугините ѝ я видеха, щяха да разберат. После се сети за бельото. Изтича отново до леглото и зяпна с ужас тъмночервеното петно, което казваше всичко. Не можеше да мисли за нищо друго, освен как да се отърве от него, за да не видят и да не разберат. Не можеше да им позволи да разберат, иначе щяха да я омъжат за Джофри и да я накарат да легне с него.

Стиснала ножа, Санса го заби в чаршафа и отрязва петното. „А ако ме попитат за дупката, какво ще кажа?“ По лицето ѝ потекоха сълзи. Издърпа скъсания чаршаф от леглото и нацапаното одеяло също. „Трябва да ги изгоря.“ Събра на вързоп уликата, натика я в камината, напои я с масло от нощната си лампа и я запали. След това се сети, че кръвта се е просмукала и в пухената постеля, затова събра и нея, но стана много голяма и ѝ беше трудно да я премести. Успя да вкара в огъня само половината бала. Беше на колене и се мъчеше да натика постелята в пламъците, гъстият дим бълваше около нея и беше запълнил цялата стая, когато вратата с трясък се отвори и тя чу как слугинята ахна.

Накрая се наложи трите жени да я издърпат. За нищо. Завивките бяха изгорени, но докато я носеха, бедрата ѝ се накървавиха отново. Собственото ѝ тяло я беше предало на Джофри, развявайки пред очите на целия свят пурпурното знаме на Ланистър.

След като загасиха огъня, извадиха обгорената пухена постеля, проветриха стаята и донесоха вана. Влизаха и излизаха разни жени, мърмореха и я гледаха странно. Напълниха ваната с гореща вода, окъпах я, измиха и косата ѝ и ѝ дадоха превръзка да си я сложи между краката. Санса вече се беше успокоила и изпитваше срам заради глупостта си. Пушекът беше развалил повечето ѝ дрехи. Една от жените излезе и скоро се върна със зелена вълнена риза, която ѝ беше почти по мярка.

– Не е толкова хубава като вашите, но ще свърши работа – каза тя и я навлече през главата на Санса. – Обувките ви не са изгорели, така че поне няма да ходите боса при кралицата.

Церсей Ланистър закусваше, когато я бутнаха в солария.

– Можеш да седнеш – покани я тя снизходително. – Гладна ли си? – Посочи масата. Имаше овесена каша, мед, мляко, варени яйца и хрупкава пържена риба.

Като видя храната, на Санса ѝ прилоша. Стомахът ѝ се беше стегнал на възел.

– Не, благодаря ви, ваша милост.

– Не те виня. При това, което вършат Тирион и Станис, всичко вече има вкус на пепел. А ето че и ти почна да ми палиш пожари. Какво

смяташе да постигнеш?

Санса сведе глава.

– Кръвта ме изплаши.

– Кръвта е печатът на твоята женственост. Лейди Кейтлин би трябвало да те е подготвила. Получила си първото си разцъфтяване, нищо повече.

Санса никога не се беше чувствала по-малко разцъфнала.

– Милейди майка ми е говорила за това, но... мислех, че ще е по-различно.

– С какво по-различно?

– Не знам. Не... не толкова мръсно и по-вълшебно.

Кралица Церсей се засмя.

– Почакай само докато родиш, Санса. Женският живот е девет части мръсотия и една вълшебство, и това ще го научиш много скоро... а онези части, които приличат на вълшебство, най-често се оказват най-мръсните. – Отпи от млякото си. – Значи вече си жена. Имаш ли поне най-малка представа какво означава това?

– Означава, че сега вече съм подходяща за брак и ложе – каза Санса, – и да раждам деца на краля.

Кралицата се усмихна лукаво.

– Бъдеще, което вече не те въодушевява както някога, както виждам. Няма да те виня за това. Джофри винаги е бил труден. Дори раждането му... Напрягах се цял ден и половин нощ, докато го изкарам. Не можеш да си представиш болката, Санса. Пиших толкова силно, че си представях, че Робърт може да ме чуе в кралския лес.

– Негова милост не е бил с вас?

– Робърт ли? Той беше на лов. Такъв си му беше обичаят. Щом ми наближеше времето, царственият ми съпруг бягаше в горите със своите ловци и хрътки. Щом се върнеше, поднасяше ми някоя кожа или глава на елен, а аз му поднасях бебе. Не че държах изобщо да е при мен, между другото. Имаше си Великия майстер Пицел и цяла армия акушерки, имаше си и своя брат. Когато му кажеш, че не е позволено да влиза в стаята на родилката, той се усмихваше и питаше кой смята да го задържи отвън.

Кралицата помълча, после продължи:

– Боя се, че Джофри няма да прояви към теб подобна всеотдайност. Можеш да благодариш на сестра си за това, ако още е жива. Той така и не можа да забрави онзи ден при Тризъбеца, когато го видя как сестра ти го посрами, и в замяна посрамва теб. Но ти си по-силна, отколкото

изглеждаш. Смятам, че ще преживееш малко унижения. Аз ги преживях. Краля си никога няма да можеш да обикнеш, но ще обичаш децата му.

– Аз обичам Негова милост с цялото си сърце – каза Санса.

Кралицата въздъхна.

– По-добре гледай да научиш някои нови лъжи, и то по-бързо. Гарантирам ти, че на лорд Станис тази няма да му хареса.

– Новият Върховен септон каза, че боговете никога няма да позволят лорд Станис да победи, защото Джофри е законният крал.

По лицето на кралицата пробяга нещо като усмивка.

– Законният син и наследник на Робърт. Макар че Джоф се разреваваше, когато Робърт го вдигнеше. Това не се харесваше на Негова милост. Виж, копелетата му винаги му гугукаха щастливо и смучеха пръста му, когато го вкараше в копелдашките им усти. Робърт искаше смях и възторг, винаги, и затова си ги намираще сред своите приятели и курви. Брат ми Тирион е болен от същото. Ти искаш ли да те обичат, Санса?

– Всеки иска да го обичат.

– Разбирам, че разцъфтяването ти не те е направило по-умна – каза Церсей. – Санса, позволи ми да споделя с теб една малка женска мъдрост в този изключителен за теб ден. Любовта е отрова. Сладка отрова, да, но въпреки това ще те убие.

ДЖОН

В Писклив проход беше тъмно. Огромните каменни стени на планината скриваха слънцето през по-голямата част от деня и затова язدهа в сянка, а дъхът на хора и коне излизаше на бяла пара в мразовития въздух. Ледени пръсти вода се спускаха от снежните преспи горе и се стичаха в малки замръзнали локви, които се пукаха и чупеха под копитата на конете. Зърваха понякога плевел, пробил в някоя скална цепнатина, или петно лишеи, но трева нямаше, а вече бяха и над горите.

Пътеката беше колкото стръмна, толкова и тясна, въртеше се неспирно нагоре и нагоре. Там, където проходите ставаше толкова тесен, че можеха да продължат само в нишка по един, ги повеждаше скуайър Долбридж, който оглеждаше височините, стиснал в ръка дългия си лък. Знаеше се, че той има най-острото зрение в Ношен страж.

Дух крачеше неспокойно до Джон. От време на време спираше и се обръщаше с шръкнали уши, сякаш чуваше нещо зад тях. Джон не мислеше, че скалните котки ще нападнат живи мъже, освен ако не умират от глад, но за всеки случай подръпваше Дълъг нокът в ножницата, за да е готов да излезе по-леко.

Изваяна от вятъра арка от сив камък бележеше най-високата точка на прохода. Тук пътят се уширяваше и започваше дългото спускане към долината на Млечна вода. Корин обяви, че тук ще отдъхнат, докато сенките се издължат.

– Сенките са приятели на мъжете в черно – каза той.

Джон разбра, че това е умно. Щеше да е приятно да пояздят на светло известно време, да оставят яркото планинско слънце да се просмуче през наметалата им и да прогони мраза от костите им, ала не смееха. Там, където имаше трима наблюдатели, можеше да има и още, чакащи да подадат сигнала за тревога.

Каменната змия се загърна в дрипавото си козиняво наметало и заспа почти веднага. Джон раздели дела си осолено говеждо с Дух, докато Ибин и Долбридж нахраниха конете. Корин Полуръката седна, опрял гръб на една скала, и започна да точи дългия си меч с дълги, отмерени плъзгания на бруса. Джон погледа малко стария шурмовак, после събра кураж и отиде при него.

– Милорд – каза той. – Вие така и не ме попитахте как мина. С момичето.

– Аз не съм лорд, Джон Сняг. – Корин бавно плъзгаше мекия камък по стоманата с двупръстата си ръка.

– Тя ми каза, че Манс ще ме вземе, ако избягам с нея.

– Казала ти е истината.

– Твърдеше дори, че сме роднини. Разказа ми една история...

– За Биел Барда и розата на Зимен хребет. Каменната змия ми каза. Между другото тази песен я знам. Манс я пееше едно време, когато се върнеше от обход. Влечеше го него дивашката музика. Да, и жените им също много го привличаха.

– Вие сте го познавали?

– Всички го познавахме – отвърна му Корин с тъга.

„Били са не само братя, но и приятели – осъзна Джон, – а сега са заклетии врагове.“

– Той защо дезертира?

– За курва, според някои. За корона – според други, – Корин опита острието на меч с върха на палеца си. – А че обичаше Манс жените, обичаше ги, и не беше от тези, които лесно прегъват коляно. Но имаше и още нещо. Обичаше си той дивото повече от Вала. Беше роден дивак, взет като дете, когато ни убиха няколко шурмовака. И когато остави Сенчеста кула, просто се върна у дома си.

– Добър шурмовак ли беше?

– Най-добрият – каза Полуръката. – И най-лошият също така. Само глупаци като Томен Малък лес презират диваците. Те се не по-малко храбри от нас, Джон. И са също толкова силни, бързи и умни. Но нямат дисциплина. Наричат себе си „свободния народ“ и всеки се мисли за не по-долу от краля и за по-мъдър от майстер. Манс беше същата стока. Така и не се научи на подчинение.

– Като мен – измърмори Джон.

Злите умни очи на Корин сякаш го пронизаха.

– Значи я пусна? – Не изглеждаше изненадан.

– Вие знаете?

– Сега го разбрах. Кажете ми защо я пощади.

Трудно беше да се опише с думи.

– Баща ми никога не използваше палач. Казваше, че дължи на хората, които убива, да ги погледне в очите и да чуе последните им думи. А когато погледнах в очите на Игрит, аз... Знаем, че беше враг, но не видях зло в нея.

– Не го е имало и в другите двама.

– Тогава беше въпрос на техния живот или нашия – каза Джон. –

Ако ни бяха видели, ако бяха изсвирили с рога...

– Диваците щяха да ни изловят и да ни заколят, така е.

– Но сега рогът е в Каменната змия, а аз взех ножа и брадвата на Игрит. Тя е зад нас, без оръжие...

– И едва ли ще е заплаха – съгласи се Корин. – Ако държах да бъде убита, щях да оставя при нея Ибин или щях да я убия сам.

– Тогава защо ми го заповядахте?

– Не съм ти го заповядал. Казах ти да направиш каквото трябва да се направи и те оставих сам да решиш какво да бъде. – Корин стана и пхна дългия меч в ножницата си. – Когато искам да се огледа планина, викам Каменната змия. Ако трябва да се забие стрела между очите на някой враг от другата страна на заснежено поле, взимам Долбридж. Ибин може да накара всекиго да каже тайните си. За да водиш хора, трябва да ги познаваш, Джон Сняг. От тази сутрин знам за теб повече.

– А ако я бях убил? – попита Джон.

– Щеше да е мъртва и пак щях да знам за теб повече, отколкото преди. Но стига приказки. Трябва да поспиш. Чакат ни много левги път, и опасности. Ще ти е нужна сила.

Джон не мислеше, че сънят ще го споходи, но знаеше, че Полуърката е прав. Намери си място на завет под една надвиснала канара и си свали наметалото, за да се завие.

– Дух – извика той. – При мен. Ела. – Винаги спеше по-добре с големия бял вълк до себе си. Миризмата му му носеше утеха, както и топлината на рунтавата му светла козина. Този път обаче Дух само го погледна. После се обърна и се стопи в тъмнината. „Иска да ловува“ – помисли Джон. Навярно имаше диви кози в тези планини. Скалните котки все пак трябваше да преживяват с нещо. – Само не се опитвай да изядеш някоя котка – промърмори той в полусън. Дори за едно вълчище това щеше да е опасно. Загърна се в наметалото и се опъна под скалата.

Сънува вълчища.

Вместо шест, вълчищата бяха пет и се бяха пръснали надалече едно от друго. Изпитваше дълбока празнота, някакво усещане за липса на цялост. Гората беше огромна и студена, а те бяха толкова малки, толкова сами и изгубени. Братята му бяха там някъде, навън, както и сестра му, но беше изгубил миризмата им. Той клекна, вдигна глава към тъмнеещото небе и викът му отекна през гората, протяжен, самотен и скръбен. Когато заглъхна, той наостри уши и се вслуша за отговор, но единственият звук бе въздишката на снежния повей.

Джон?

Викът дойде някъде зад него, по-тих от шепот, но и силен. Може ли един вик да е тих? Той извърна глава и потърси брат си, потърси дългия сив силует, пристъпващ под дърветата, но нямаше нищо, само...

Язово дърво.

Сякаш бе изникнало от самата скала. Белите му клони се извиваха през милиарди процепи и тънки като косъм пукнатини. Дървото беше по-тънко от язовите дървета, които бе виждал, тънко като фиданка, но растеше пред очите му, клоните му бързо се удебеляваха и се протягаха към небето. Той предпазливо обходи дървото и се озова пред лицето. Гледаха го червени очи. Бяха свирепи очи, но го гледаха с радост. Язовото дърво имаше лицето на брат му. Винаги ли имаше три очи брат му?

„Не винаги – стигна до него безшумният вик. – Не преди враната.“

Той подуши кората, помириса в нея вълк, дърво и момче, но зад това имаше и други миризми – наситената миризма на топла земя и коравата миризма на камък, и още нещо, нещо ужасно. Смърт, разбра той. Душеше смърт. Дръпна се, козината му настръхна и зъбите му се оголиха.

„Не се бой. На мен в тъмното ми харесва. Никой не може да те види, но ти можеш да ги виждаш. Но най-напред трябва да си отвориш очите. Виждаш ли? Ето така.“ И дървото посегна, и го докосна.

И изведнъж той отново се озова сред планините, лапите му бяха затънали дълбоко в снежна пряспа и той стоеше на ръба на огромен пропад. Пред него Писклив проход се отваряше в просторна пустош и една дълга долина се беше проснала пред него като юрган, окъпана в цветовете на есенния следобед.

Единият край на долината беше запушен от огромна синкавобяла стена, забита между планините, сякаш ги беше отместила настрана, и за миг той си помисли, че се сънува в Черен замък. След това осъзна, че гледа река от лед, висока хиляди стъпки. Под тази бляскава студена грамада имаше голямо езеро, в чиито дълбоки кобалтови води се отразяваха околните заснежени зъбери. Сега чак видя, че долу в долината има хора. Много хора, хиляди. Някои деряха огромни дупки в полузамръзналата пръст, а други се обучаваха за бой. Пред очите му конници се понесоха срещу стена от щитове, яхнали коне, не по-големи от мравки. Звукът от тяхната игра на битка бе като стържещи стоманени листа, заглъхващ и усилващ се от вятъра. Лагерът им беше безреден; нямаше изкопи, нямаше остри колове, нямаше ги спретнатите редици на коневръзките. Навсякъде безразборно се бяха пръснали землянки и заслони, като пъпки по лицето на земята. Той зърна нахвърляни купища сено,

замириса му на кози и овце, на коне и свине, на псета. От хиляди готварски огньове се виеха нишки черен дим.

„Това не е армия, нито е град. Това е цял народ, събран на едно място.“

На отсрещния бряг на дългото езеро една от могилите се раздвижи. Той се вгледа в нея и видя, че изобщо не е от пръст, а е жива, някакъв космат и тромав звяр с опашка вместо нос и бивни, по-големи от тези на най-големия глиган. А съществото, което го яздеше, също беше огромно, и нещо във формата му не беше както трябва, много дебели бяха краката и бедрата му, за да е човек.

А след това внезапно студен лъх накара козината му да настръхне и въздухът затрепера от пляска на криле. Когато вдигна очи нагоре, към ледено белите планински висини, от небето се спусна сянка. Пронизителен писък разцепи въздуха и той видя как се разгънаха синьо-сивите краища на криле и скриха слънцето, и...

– Дух! – извика Джон, сепна се и изправи гръб. Все още усещаше ноктите, болката. – Дух, при мен!

Но вместо Дух се появи Ибин, хвана го и го разтърси.

– Тихо! Да доведеш диваците ли искаш? Какво ти стана бе, момче?

– Сън – изломоти Джон. – Бях Дух, бях на ръба на планината и гледах една замръзнала река, и нещо ме нападна. Птица... орел, мисля...

Скуайър Долбридж се усмихна.

– А в моите сънища има само хубави жени. Защо не сънувам често...

Корин дойде и застана при него.

– Замръзнала река, казваш?

– Млечна вода изтича от едно голямо езеро в подножието на ледник – подхвърли Каменната змия.

– Имаше едно дърво с лицето на брат ми. Диваците... бяха хиляди, повече, отколкото мислех, че съществуват. И великани, яхнали мамути.

По наклона на светлината Джон прецени, че е спал четири или пет часа. Главата го болеше, тилът му, където се бяха забили ноктите, също. „Но това беше насън.“

– Разкажи ми всичко, което можеш да си спомниш, отначало докрай.

Джон се обърка.

– Беше само сън.

– Вълчи сън – каза Полуърката. – Крастър разправяше на лорд-командира, че диваците се събират при извора на Млечна вода. Може би

това си сънувал. А може и да си видял какво ни чака. Разкажи ми.

Чувстваше се почти глупак да разказва такива нелепици на Корин и другите шурмоваци, но направи каквото му заповядаха. Но никой от черните братя не му се присмя. Когато свърши, дори Долбридж беше престанал да се усмихва.

– Превръщенец? – каза мрачно Ибин и погледна Полуърката. „Орела ли има предвид? – зачуди се Джон. – Или мен?“ Превръщенци и зверчовеци се срещаха само в приказките на баба Нан, не и в света, в който бе преживял целия си живот. Но тук, в тази странна гола пустош от скали и лед, не беше трудно да го повярва.

– Студените ветрове се надигат. Мормон се боеше от това. Бенджен Старк също го чувстваше. Мъртъвци възкръсват и дървета отново връщат очите си. Какво да си говорим за зверчовеци и великани?

– Означава ли това, че и моите сънища са истина? – попита Долбридж. – Лорд Сняг да си запази мамутите за себе си, аз си искам жените.

– От момче служа в Стража и имам повече обходи от всички – рече Ибин. – Виждал съм кости на великани и съм чувал какви ли не страхо-тии, но нищо повече. Искам да ги видя с очите си.

– Внимавай те да не те видят, Ибин – каза Каменната змия.

Тръгнаха отново. Дух не се появи. Сенките вече бяха покрили коритото на прохода, а слънцето бързо потъваше зад двата зъбера на грамадното планинско рамо, които шурмовациите бяха нарекли Вилицата. „Ако сънищата са верни...“ Самата мисъл го изплаши. Възможно ли беше орелът да е наранил Дух или да го е хвърлил в пропастта? А какво означаваше онова язово дърво с лицето на брат му, което миришеше на смърт и мрак?

Последният слънчев лъч изчезна зад зъберите на Вилицата. Здрач изпълни Писклив проход. Изведнъж като че ли стана много по-студено. Вече не се катереха. Всъщност теренът започна да се спуска, макар и не толкова рязко. Беше осеян с цепнатини, скали и купчини камъни. „Скоро ще се стъмни съвсем, а Дух все още го няма.“ Това го късаше отвътре, но не посмя да извика вълчището, както му се искаше. Други неща може би също слухтяха наоколо.

– Корин – тихо каза Долбридж. – Ето там. Виж.

Орелът беше кацнал на върха на една канара далеч над тях, очертан на тъмносиньото небе. „Виждахме и други орли – помисли Джон. – Едва ли съм сънувал точно този.“ Все пак Ибин беше готов да му пусне стрела, но скуайърът го спря.

– Птицата е извън обсега ни.

– Не ми харесва как ни гледа.

– На мен също, но не можеш да го спреш. Няма смисъл да хабиш стрелата.

Корин изгледа продължително орела.

– Продължаваме – каза накрая. Шурмоваците отново тръгнаха надолу.

„Дух – понечи да извика Джон. – Дух, къде си?“

Тъкмо се канеше да последва Корин и останалите, когато между две канари пред очите му просветна нещо бяло. „Пряспа“ – помисли той, но бялото се размърда. Той веднага слезе от коня си. Когато коленичи до него, Дух вдигна глава. Вратът му блестеше влажен, но звярът не издаде звук, когато Джон свали ръкавицата си и го опипа. Ноктите бяха раздрали кървава дيريا през козина и плът, но птицата не бе успяла да прекърши врата му.

Корин Полуръката спря до него.

– Много ли е зле?

Дух с мъка се изправи.

– Силен е вълкът – каза шурмовакът. – Ибин, вода. Каменна змия, дай си меха с виното. Дръж го, Джон.

Двамата измиха съсирената кръв от козината на вълчището. Дух се задърпа и оголи зъбите си, когато Корин изля вино в разкъсаните червени дири, оставени от орловите нокти, но Джон го прегърна, заговори му утешително и скоро вълкът се укроти. Когато откъснаха ивица плат от наметалото на Джон, за да го превържат, вече беше станало съвсем тъмно. Само звездният прахоляк делеше черното небе от черното на камъка.

– Продължаваме ли? – попита Каменната змия.

– Да – каза Корин. – Но обратно.

– Обратно? – слиса се Джон.

– Орловите очи са по-остри от човешките. Видяха ни. Вече бягаме.

Полуръката уви през лицето си дълъг черен шал и се метна на седлото.

Другите шурмоваци се спогледаха, но никой не помисли да възрази. Един по един обърнаха конете назад.

– Дух, ела – извика Джон и вълчището zakрачи до него като светла сянка в нощта.

Яздиха цяла нощ. Вятърът се усили. Понякога ставаше толкова тъмно, че слизаха и продължаваха пешком, всеки повел коня си. Веднъж Ибин подхвърли, че някоя и друга факла няма да им дойдат зле, но

Корин каза „никакви факли“ и толкова. Някъде в тъмното скална котка изпищя свирепо и гласът ѝ заотскача от скала на скала, сякаш ѝ отвърнаха още дузина котки. Веднъж на Джон му се стори, че зърна две блестящи очи, големи като месечина по жътва.

В най-черния час преди съмване спряха да напоят конете и да им дадат по шепа овес.

– Не сме далече от мястото, където умряха диваците – каза Корин. – Там един мъж може да спре сто. Подходящият мъж. – Погледна Долбридж.

Скуайърът кимна.

– Оставете ми толкова стрели, колкото можете да заделите, братя. – Той потупа лъка си. – И дайте на коня ми една ябълка, като се върне у дома. Заслужи си го, горкото животно.

„Остава тук да умре“ – осъзна Джон.

Корин плесна скуайъра по ръката.

– Ако орелът се спусне да те види...

– ...ще му пораснат още пера.

Последното, което Джон видя от скуайър Долбридж, беше гърбът му, когато се закатери по тясната пътечка към височините. На зазоряване Джон вдигна очи към безоблачното небе и видя едно черно петно да се движи през синевата. Ибин също го видя и изруга, но Корин му каза да замълчи.

– Чуйте.

Джон затаи дъх и чу. Далече зад тях отекна ловен рог.

– Вече идват – каза Корин.

ТИРИОН

Под го облече подходящо за тежкото му изпитание, в плушена туника в ланистърския пурпур, и му донесе служебната верига. Тирион я остави на ношната си масичка. Сестра му не обичаше да ѝ се напомня, че все пак той е Ръката на краля, а той не желаше да подгръва повече и без това напечените им отношения.

Варис го застигна, докато прекосяваше двора.

– Милорд – каза той почти без дъх. – Мисля, че трябва да видите това веднага. – Подаде му свитък пергамент с меката си бяла ръка. – Донесение от севера.

– Добра ли е новината, или лоша? – попита Тирион.

– Не мога да съдя.

Тирион разви свитъка. Наложил се да примижи, докато го прочете на светлината на факлата.

– Милостиви богове! – промълви той. – И двамата?

– Боя се, че да, милорд. Толкова скръбно! Толкова млади и невинни.

Тирион си спомни как виеха вълците, когато малкото Старкче падна. „Дали вият и сега?“

– Казал ли си го на някой друг? – попита той.

– Все още не, макар че съм длъжен, разбира се.

Той нави писмото.

– Аз ще кажа на сестра ми. – Искаше да види как ще приеме новината. Много държеше на това.

Кралицата изглеждаше особено хубава. Беше облякла къса рокля от тъмнозелено кадифе, отиващо на цвета на очите ѝ. Златистата ѝ коса се спускаше на букли по оголените ѝ рамене, а около кръстчето си беше стегнала коланче, отрупано със смарагди. Тирион изчака да седне и да му поднесат чаша вино, преди да ѝ подаде писмото. Не каза нито дума. Церсей примига невинно и взе свитъка от ръката му.

– Вярвам, че си доволна – каза той, докато тя четеше. – Убеден съм, че искаше момчето на Старк да умре.

Церсей направи кисела гримаса.

– Джайм го хвърли от прозореца, не аз. От любов, каза, все едно че това щеше да ме зарадва. Беше глупаво и опасно освен това, но кога

милият ни брат се е спирал да помисли?

– Момчето ви е видяло – изтъкна Тирион.

– Беше дете. Щях да го сплаша да замълчи. – Тя замислено погледна писмото. – Защо съм длъжна да търпя обвинения всеки път, когато някой Старк си счупи пръста? Това е работа на Грейджой, нямам нищо общо.

– Да се надяваме, че и лейди Кейтлин го вярва.

Очите ѝ се разшириха.

– Но тя не би могла...

– Да убие Джайм ли? Ти какво би направила, ако убият Джофри и Томен?

– Все още държа Санса – заяви кралицата.

– Ние все още държим Санса – поправи я той, – и няма да е зле да внимаваме много с нея. Впрочем къде е вечерята, която ми обеща, мила сестричко?

Церсей предложи вкусна вечеря, това не можеше да се отрече. Започнаха с кремсупа от жълти, хрупкав горещ хляб и зеленчуци с ябълки и борови връхчета. След това дойде месеник със змиорки, намазан с мед пушен бут, моркови в масло, бял боб и бекон, и печен лебед с пълнеж от гъби и стриди. Тирион беше изключително вежлив; предлагаше на сестра си отбрани части от всяко свое блюдо и се стараше да яде само това, което ядеше и тя. Не че се страхуваше да не би да го отрови, но малко повечко предпазливост нямаше да навреди.

Забеляза, че новината за Старките помрачи настроението ѝ.

– Нямаме ли вест от Горчив мост? – попита тя с тревога, докато разрязваше една ябълка.

– Нито дума.

– Никога не съм се доверявала на Кутрето. За достатъчно пари като нищо ще мине на страната на Станис.

– Станис Баратеон е прекалено задръстен от чувството си за достойнство, за да купува хора. Нито пък може да направи изгоден за него лорд от такива като Петир. Съгласен съм, че тази война събира странни любовници, но тези двамата? Не.

Докато си режеше късче от пушения бут, тя каза:

– Трябва да благодарим на лейди Танда за свинята.

– Знак на обич?

– Подкуп. Моли ни да ѝ разрешим да напусне замък. Аз, както и ти. Подозирам, че се страхува да не я задържиш по пътя, както направи с лорд Джилс.

– Да не би да се кани да побегне с наследника на трона? – Тирион поднесе на сестра си парче от бута и сложи и на себе си. – Предпочитам да остане тук. Ако иска да е в безопасност, кажи ѝ да си доведе гарнизона от Стоукуорт. Колкото хора има.

– Щом толкова ни трябва хора, ти защо си изпрати диваците навън? – В гласа ѝ се прокрадна раздразнителност.

– Това беше най-добрият начин да ги използвам – отвърна ѝ той искрено. – Те са свирепи воители, но не са войници. В официално сражение дисциплината е по-важна от храбростта. Те вече ни направиха повече добро в кралския лес, отколкото щяха да направят на градските стени.

Докато поднасяха лебеда, сестра му го попита за заговора на Рогатите мъже. Изглеждаше по-скоро обезпокоена, отколкото изплашена.

– Но защо търпим толкова много предателство? Какво толкова лошо е направил домът Ланистър на тези нещастници?

– Нищо – каза Тирион, – но те си мислят, че са на печелешката страна... което ги прави не само предатели, но и глупаци.

– Сигурен ли си, че сте заловили всички?

– Варис казва така. – Лебедът се оказа твърде тежко ястие за вкуса му.

На пребледнялото лице на Церсей се появи бръчка – бръчка между толкова красивите ѝ очи.

– Твърде много се доверяваш на този евнух.

– Той ми служи добре.

– Или те е накарал да го повярваш. Да не мислиш, че си единственият, на когото шепне тайните си? Той подава на всекиго от нас само толкова, колкото да ни убеди, че без него сме безпомощни. И на мен ми играеше същата игра, още когато се венчах за Робърт. Беше ме убедил, че нямам по-искрен приятел от него в двора, но сега... – Изгледа го. – Той твърди, че си решил да отделиш Хрътката от Джофри.

„Проклетият Варис!“

– Клегейн ми трябва за по-важни неща.

– Нищо не е по-важно от живота на краля.

– Животът на краля не е изложен на риск. Джоф ще има до себе си храбрия сир Озмунд да го пази, както и Мерин Трант. – „Тях само за това ги бива.“ – Сир Бейлон Суан и Хрътката ми трябва да водят набезите, да попречат на Станис да стъпи от тази страна на Черна вода.

– Джайм сам би могъл да води набезите.

– От Речен пад ли? Ега ти набезите.

– Джоф е още момче.

– Момче, което иска да участва в тази битка и поне този път проявява признаци на разум. Нямам намерение да го пускам в гъмжилото на битката, но трябва да го видят. Хората се бият по-настъргено за един крал, който споделя опасността с тях, отколкото за такъв, който се крие зад полите на майка си.

– Но той е на тринайсет, Тирион!

– Помниш ли Джайм, когато беше на тринайсет? Ако искаш момчето да бъде син на баща си, остави го да си изиграе ролята. Джофри носи най-хубавите доспехи, които може да се купят, и през цялото време ще разполага с дузина златни плащове около себе си. Ако възникне и най-малката опасност градът да падне, веднага ще го прибера в Червената цитадела.

Мислеше, че това ще я успокои, но не забеляза знак на задоволство в зелените ѝ очи.

– А ще падне ли градът?

– Не. – „Но ако падне, моли се да удържим достатъчно дълго Червената цитадела, докато лорд баща ни дойде да ни освободи.“

– Лъгал си ме и преди, Тирион.

– Винаги с основание, мила ми сестро. Държа на взаимната ни обич не по-малко от теб. Решил съм да освободя лорд Джилс. – Беше държал Джилс само заради този жест. – Можеш да си върнеш и сир Борос Блънт.

Устните на кралицата се свиха.

– Сир Борос може да гние в Росби – каза тя, – но Томен...

– Томен си е там, където е. В по-голяма безопасност е под закрилата на лорд Джейслин, отколкото щеше да е с лорд Джилс.

Слугите отнесоха лебеда почти недокоснат. Церсей му предложи сладкиши.

– Надявам се, че обичаш сладки с боровинки.

– Обожавам всякакви сладки.

– О, това го зная отдавна. Знаеш ли защо Варис е толкова опасен?

– Сега на гатанки ли ще си играем? Не.

– Защото няма патка.

– Ти също. – „И това никак не ти харесва, нали, Церсей?“

– Може би и аз съм опасна. Ти, от друга страна, си толкова голям глупак, колкото всеки мъж. Онзи червей между краката ти изсмуква половината ти мисъл.

Тирион облиза сладките трохи от пръстите си. Не му хареса усмивката на сестра му.

– Да, и точно сега моят червей смята, че може би е време да си ходя.

– Зле ли ти е, братко? – Тя се наведе над масата и го огледа добре над прелестните си гърди. – Изведнъж нещо се изчерви.

– Изчервих ли се? – Тирион погледна към вратата. Стори му се, че чува нещо отвън. Започна да съжалява, че е дошъл тук сам. – Никога досега не си проявявала толкова интерес към патката ми.

– Не ме интересува патката ти, а това, в което си я тикаш. Аз не завилям от евнуха във всичко като теб. Имам си свои начини да откривам неща... особено неща, което хората не искат да зная.

– Какво се опитваш да ми кажеш?

– Само едно – държа малката ти курва.

Тирион посегна за чашата вино, помълча и каза:

– Мислех, че мъжете са повече по вкуса ти.

– Ти си наистина смешен дребосък. Каж ми, и за тая ли се ожени?
– След като той не й отговори, тя се изсмя. – Добре поне, че баща ни няма да се тревожи.

Тирион имаше чувството, че коремът му е пълен със змиорки. Варис ли го беше предал? Или той самият бе провалил всички предпазни мерки в нощта, когато в нетърпението си препусна така безразсъдно право до имението?

– Защо толкова те интересува кого точно си избирам да ми топли леглото?

– Един Ланистър винаги си плаща дълговете – каза тя. – Ти заговорничиш срещу мен от деня, в който дойде в Кралски чертог. Отвлече ми Мирцела, лиши ме от Томен, а сега кроиш Джоф да бъде убит. Искаш той да умре, за да можеш ти да управляваш чрез Томен.

„Е, не мога да отрека, че мисълта е доста изкусителна.“

– Това е лудост, Церсей. До няколко дни Станис ще е тук. Имаш нужда от мен.

– За какво? Заради голямата ти храброст в боя ли?

– Наемниците на Брон изобщо няма да се бият без мен – излъга той.

– О, мисля, че ще се бият. Златото ти обичат те, а не дяволските ти хитрини. Но не се бой, няма да останат без теб. Не твърдя, че никога не съм помисляла да ти клъцна гърлото, но Джайм никога не би ми го простил.

– А курвата? – Не биваше да я нарича по име. „Ако успее да я убее, че Шае не означава нищо за мен, може би...“

– С нея ще се държат достатъчно добре, стига да не пострадат

синовете ми. Но ако Джоф бъде убит или Томен попадне в ръцете на враговете ни, малката ти любимка ще умре по-болезнено, отколкото можеш изобщо да си представиш.

„Ама тя наистина вярва, че искам да убия собствения си племенник.“

– Момчетата са в безопасност – увери я той с досада. – Милостиви богове, Церсей, та те са от собствената ми кръв! Що за човек съм според теб?

– Дребен и извратен.

Тирион заби поглед в утайката на дъното на чашата си. „Какво щеше да направи Джайм на мое място?“ Най-вероятно щеше да я убие, кучката му с кучка, и едва след това да разсъждава за последствията. Но Тирион нямаше нито златен меч, нито уменията да го върти. Допаднаше му безразсъдната ярост на брат му, но трябваше да се постарее да прилича на техния лорд баща. „Камък. Трябва да бъде камък, трябва да бъде Скалата на Кастърли, корав и непоклатим. Ако се издъня в това изпитание, по-добре да си търся място в най-близката менажерия с изроди.“

– Доколкото те познавам, вече трябва да си я убила – каза той.

– Искаш ли да я видиш? Помислих, че ще искаш. – Церсей стана и отвори тежката дъбова врата. – Доведете курвата на брат ми.

Братята на сир Озмунд, Озни и Осфрид, бяха като две грахови зърна от една шушулка, високи мъже с клонести носове, тъмна коса и жестоки усмивки. Девојката висеше отпусната между тях. От сцепената й устна се стичаше кръв и той видя отците под разкъсаните й дрехи. Ръцете й бяха вързани и бяха запушили устата й с парцал, за да не може да говори.

– Ти каза, че няма да я наранят.

– Тя се би. – За разлика от братята си, Озни Черното котле беше гладко обръснат, така че дракотините ясно личаха по гладките му бузи. – Тая има нокти като на скална котка.

– Отоците минават – каза отегчено Церсей. – Курвата ще живее. Докато живее Джоф.

На Тирион му се доця да се изсмее. Щеше да е толкова приятно, толкова сладко, но така играта щеше да се разкрие. „Ти загуби, Церсей, а Черните котлета са по-големи тъпаци, отколкото ги мислеше Брон.“ Трябваше само да й го каже. Нищо работа.

Вместо това той погледна момичето и каза:

– Заклевах ли се, че ще я освободиш след битката?

– Ако ти освободиш Томен – да.

Тирион стана.

– Тогава я дръж, но я пази. Ако на тези животни им хрумне, че могат да я използват за... е, мила ми сестро, да ти напомня, че везните се накланят и така, и така. – Тонът му беше спокоен, чак безразличен. Търсеше да постигне бащиния си глас и го постигна. – Каквото сполети нея, ще сполети и Томен, в това число боят и изнасилванията. – „Щом ме смята за такова чудовище, нека да ѝ изиграя и тази роля.“

Церсей не го беше очаквала.

– Няма да посмееш!

Тирион се усмихна, бавно и хладно. Зелено и черно, очите му ѝ се изсмяха.

– Няма да посмея ли? Лично аз ще го направя.

Ръката на сестра му литна към лицето му, но той я хвана за китката и я изви, докато тя не извика от болка. Осфрид пристъпи напред да я защити.

– Още една крачка и ще ѝ счупя ръката – предупреди джуджето. Мъжът спря. – Забрави ли, че ти казах повече да не ме удряш, Церсей? – Блъсна я на пода и се обърна към Черните котлета. – Отвържете я и махнете парцала от устата ѝ.

Въжето беше толкова стегнато, че спираше притока на кръв към ръцете ѝ. Тя извика от болка, когато я развързаха. Тирион разтри пръстите ѝ, докато се съживят.

– Миличката ми – каза той. – Бъди смела. Съжалявам, че са те наранили.

– Зная, че ще ме освободите, милорд.

– Да – увери я той и Алайя се наведе, целуна го и сцепената ѝ уста остави на челото му петно кръв. „Тази кървава целувка е повече, отколкото заслужавам – помисли Тирион. – Пострада само заради мен.“

Кървавото петно още си стоеше на челото му, когато се обърна и изгледа сестра си отгоре.

– Никога не съм те обичал, Церсей, но все пак си моя сестра, затова никога не съм те наранявал. Но ти му сложи края. За това ще те нараня. Още не знам как, но ми дай време. Ще дойде ден, когато ще си мислиш, че си в пълна безопасност и си щастлива, и изведнъж радостта ти ще се превърне в пепел в устата ти, и тогава ще разбереш, че дългът е платен.

Във война, беше му казал веднъж баща му, битката свършва в мига, в който едната армия се прекърши и побегне. Все едно колко многобройна е била допреди миг, дори все още да е снаряжена и въоръжена;

шом се обърнат и побягнат, повече няма да се бият. Същото се получи и с Церсей.

– Махай се! – беше единственият ѝ отговор. – Махай се от очите ми!

Тирион се поклони.

– Лека нощ тогава. И приятни сънища.

Докато се връщаше към Кулата на Ръката, в черепа му маршируваха хиляда тежки пехотинци. „Трябваше да предвидя, че ще се стигне до това, още първия път, когато се пяхнах в гардероба на Чатая.“ Сигурно не беше искал да го предвиди. Краката го заболя, докато се изкачи. Изпрати Под за вино и се затътри към спалнята си.

Шае седеше, скръстила крака, в ложето със спуснатия балдахин, съвсем гола, ако не се броеше златната верижка, полегнала между издутите ѝ гърди: верижка от свързани златни ръце, всяка стиснала другата за китката. Тирион не беше го очаквал.

– Какво търсиш тук?

Тя се засмя и погали верижката.

– Прииска ми се едни ръце да ми стиснат цицките... но тези златни-те са много студени.

За миг не знаеше какво да ѝ каже. Как да ѝ каже, че друга жена беше изяла боя, предназначен за нея, и като нищо можеше да умре, ако някаква злополука сполетеше Джофри на бойното поле? Тирион изтри петното кръв на Алайая от челото си.

– А лейди Лолис...

– Тя спи. Нищо друго не иска освен да спи, крава такава. Само спи и яде. Понякога заспива, докато яде. Храната пада по завивките и тя се въргала в нея, и после трябва да чистя. – Направи отвратена физиономия. – Само защото са я чукали. Голяма работа.

– Майка ѝ казва, че е болна.

– Носи бебе, това е всичко.

Тирион огледа стаята. Всичко изглеждаше както обикновено.

– Как влезе? Покажи ми скритата врата.

Тя сви рамене.

– Лорд Варис ме накара да нося качулка. Нищо не можех да виждам, освен... имаше едно място, успях да зърна пода под ръба на качулката. Целият беше на плочки, нали знаеш, дето образуват картинка.

– Мозайка?

Шае кимна.

– Бяха червени и черни. Мисля, че картината беше дракон. Иначе

всичко беше тъмно. Слязохме по една стълба, после вървахме дълго. Веднъж спряхме, за да отвори една желязна врата. Отърках се в нея, когато минахме. Драконът остана зад вратата. После се закачвахме по друга стълба, с тунел отгоре. Аз трябваше да се навеждам, а Варис, мисля, че пълзеше.

Тирион обиколи спалнята. Един от свещниците му се стори разхлабен. Той се изправи на пръсти и се опита да го завърти. Завъртя се бавно и задраска каменната стена. Когато се преобърна, недогорялата свещ падна. Чергите, пръснати по студения каменен под, си стояха изпънати.

– Милорд не иска ли да легне с мен? – попита Шае.

– След малко.

Тирион отвори гардероба си, избута настрана дрехите и натисна задната плоскост. Това, което действаше в курвенски бардак, можеше да действа и в кралски замък... но не, дървото си остана стабилно и непоклатимо. Един камък в стената до перваза на прозореца привлече окото му, но колкото и да го буташе и дърпа, не стана нищо. Той се върна при леглото обезсърчен и разтревожен.

Шае развърза връзките на туниката му и го прегърна.

– Раменете ти са твърди като скала – замърмори му тя в ухото. Побързай, искам да те усетя в себе си.

Но когато краката ѝ се сплетоха около кръста му, мъжеството му го остави. Щом усети, че омеква, Шае се плъзна под чаршафите и го пое в устата си, но и това не го възбуди. След малко тя се отказа.

– Какво не е наред? – попита го и цялата сладка невинност на света се бе изписала в угрижените бръчици на младото ѝ лице. „Невинност ли? Глупак, тя е курва! Церсей е права – ти мислиш само с патката си, глупак, глупак.“

– Просто легни и поспи, миличко – прикани я той и я погали по косата.

Но дълго след като Шае се вслуша в съвета му, Тирион си остана буден, стиснал в шепите си малките ѝ гърди, и се вслушваше в дъха ѝ.

КЕЙТЛИН

Голямата зала на Речен пад беше самотно място за вечеря за двама. Стените бяха загърнати от тъмни сенки. Една от факлите загасна и остана да светят само три. Кейтлин седеше, забила поглед в бокала си. Виното киселеше. Бриен седеше срещу нея. Високият стол на баща ѝ беше празен като всичко останало в залата. Дори слугите си бяха отишли. Беше им разрешила да се включат в празненството.

Стените на цитаделата бяха дебели, но въпреки това се чуваха приглушените звуци на веселбата на двора. Сир Дезмънд беше изкарал от мазетата си двадесет бурета и простолудието празнуваше предстоящото завръщане на Едмур, както и завладяването на Зъбера от Роб.

„Не мога да ги виня – мислеше Кейтлин. – Те не знаят. А и да знаеха, защо трябва да ги интересува? Не познават синовете ми. Никога не са гледали с ужас как се катери Бран, с така смесена в теб гордост и уплаха, че сякаш са едно, никога не са се усмихвали, като видят с каква ярост Рикон се стареа да подражава на по-големите си братя.“ Вгледа се във вечерята пред себе си: увита в бекон пъстърва, салата от зелени репички, червен копър и лапад, грах с лук и топъл хляб. Бриен се хранеше методично, сякаш вечерята беше поредната задача, която трябва да се изпълни. „Ето че започвам да се вкисвам – помисли Кейтлин. – Ни месо, ни медовина ме радват, а песента и смехът са станали за мен досадни непознати. Превръщам се в същество на скръб, на прах и горчиви копнежи. Там, където някога беше сърцето ми, сега е празно.“

Не можеше повече да гледа как Бриен яде.

– Бриен, не ставам за компания. Иди на празненството, ако искаш. Пий ейл и потанцувай.

– Не ме бива за веселби, милейди. – Отчупи си хляб и го загледа, сякаш не знае какво е. – Но ако заповядате, ще...

Кейтлин долови неудобството ѝ.

– Само помислих, че може да се порадваш на по-весела компания от моята.

– И така ми е добре. – Момичето отопи мазнината, в която беше изпържена пъстървата.

– Тази сутрин пристигна друга птица. – Кейтлин не разбра защо го каза. – Майстерът ме събуди веднага. Беше задължен, но не беше мило от негова страна. Изобщо не беше мило. – Не мислеше да го казва на

Бриен. Никоой не го знаеше, освен тя и майстер Виман, и смяташе да го затаи така, докато... докато...

„Докато какво? Глупава жена. Нима ако затаиш тайната в сърцето си, от това тя ще стане по-малко истина? Ако не я споделиш с никого, ако не го изречеш, нима ще се превърне само в един сън, в по-малко от сън, в някакъв полузабравен кошмар? О, де да бяха толкова милостиви боговете.“

– От Кралски чертог ли е новината? – попита Бриен.

– Де да беше. Птицата дойде от замъка Кервин, от сир Родрик, моя кастелан. – „Черни криле, черни думи.“ – Събрал е колкото войска е могъл и тръгва в поход към Зимен хребет, за да върне замъка. – Колко маловажно й прозвуча всичко това сега. – Но казва... пише, че... казва ми, че...

– Милейди, какво има? За синовете ви ли е вестта?

Колко простичък беше въпросът. Защо и отговорът не можеше да е толкова прост? Думите заседнаха в гърлото ѝ.

– Вече нямам други синове освен Роб. – Успя да изрече тези ужасни думи, без да изхлипа, и поне за това беше благодарна.

Бриен я погледна с ужас.

– Милейди?

– Бран и Рикон се опитали да избягат, но ги хванали при една мелница край Жълдова вода. Теон Грейджой окачил главите им на стените на Зимен хребет. Теон Грейджой, който ядеше на трапезата ми от десетгодишен. – „Казах го, боговете дано ми простят. Казах го и го направих истина.“

Лицето на Бриен пребледня. Тя посегна, но пръстите ѝ спряха пред ръката на Кейтлин, уплашени сякаш да я докоснат.

– Аз... нямам думи, милейди. О, скъпа моя, добра ми лейди. Вашият синове, те... те сега са при боговете.

– Нима? – сръза я Кейтлин. – Що за бог е този, дето е позволил това да се случи? Рикон беше почти бебе. Как е могъл да заслужи такава смърт? А Бран... Когато напуснах севера, той още не беше отворил очи след падането. Трябваше да тръгна преди да се е събудил. Сега вече никога няма да мога да го видя, нито да чуя смеха му... – Тя показа на Бриен ръцете си. – Тези белези... бяха изпратили човек да убие Бран. Тогава той щеше да умре, и аз – с него, но вълкът му разкъса гърлото на убицеца. – Тя спря за миг. – Теон сигурно е убил и вълците. Сигурно ги е убил, иначе... бях сигурна, че ще са в безопасност, докато вълчищата са с тях. Както Роб с неговия Сив вятър. Но дъщерите ми вече си нямат

вълци.

Рязката смяна на темата обърка Бриен.

– Вашите дъщери...

– Санса беше дама още от тригодишна, винаги вежлива и горяща от желание да угоди на всички. Най-много обичаше приказките за рицарската доблест. Хората казваха, че приличала на мен, но тя ще стане много по-красива, отколкото съм била аз, ще се увериш като я видиш. Често съм отпращала слугинята ѝ, за да ѝ среща сама косата. Тя е с кестенява коса, по-светла от моята и толкова гъста и мека... червеното в нея улавя светлината от факлите и блести като мед... А Аря, тя... гостите на Нед често я бъркаха с някое от конярчетата. Аря си беше мъка, ако трябва да сме честни. Наполовина момче и наполовина – вълче. Забраниш ли ѝ нещо, то се превръща в най-съкровено ѝ желание. Имаше дългото лице на Нед и кафява коса, която винаги приличаше на птиче гнездо. Бях вдигнала ръце от нея и се бях отказала да се мъча да я направя дама. Събираше мазоли по ръцете си както другите момичета събират кукли и казваше първото, което ѝ хрумне. Мисля, че и тя е загинала. – Когато го изрече, сякаш някаква великанска ръка я стисна за гърдите. – Искам ги всички мъртви, Бриен. Първо Теон Грейджой, после Джайм Ланистър и Церсей, и Дяволчето, всички, всички. Но момичетата ми... момичетата ми ще...

– Кралицата... кралицата също има малко момиче – каза неловко Бриен. – Както и синове, на годините на вашите. Когато го чуе, може би тя ще... може би ще изпита жал и...

– Да ми върне дъщерите ми непокътнати? – Кейтлин се засмя тъжно. – Колко мила невинност има в теб, дете. Бих искала... но не. Роб ще отмъсти за братята си. Ледът убива също толкова жестоко като огъня. Лед беше мечът на Нед. Валирианска стомана, прочут с хилядата си пласта и толкова остър, че се боях да го докосвам. Сегашният меч на Роб е тъп като тояга в сравнение с Лед. Боя се, че няма да му е лесно да отсече с него главата на Теон. Старките не използват палачи. Нед винаги казваше, че този, който изрече присъдата, трябва сам да вдигне острието, макар никога да не е изпитвал удоволствие от този свой дълг. Но аз бих, о, да. – Тя се взря отново в посечените си длани, отвори ги и ги затвори, после бавно вдигна очи. – Пратих му вино.

– Вино? – Бриен се обърка. – На Роб? Или... на Теон Грейджой?

– На Кралеубица. – Хитрината ѝ бе послужила добре с Клеос Фрей. „Дано да си жаден, Джайм. Дано да ти е сухо и стегнато гърлото.“ – Бих искала да дойдеш с мен.

– Както заповядате, милейди.

– Добре. – Кейтлин стана. – Сега си довърши вечерята спокойно.

Ще те извикам по-късно. Към полунощ.

– Толкова ли късно, милейди?

– Тъмниците са без прозорци. Там долу всеки час е като другите, а за мен всички часове са полунощ. – Кейтлин тръгна към вратата; стъпките ѝ прокъртяха кухо. Докато се качваше към солария на лорд Хостър, чу виковете отвън: „Тъли!“ и „Чаша! Чаша за младия ни храбър лорд!“ „Баща ми е жив – прииска ѝ се да им извика. – Синовете ми са мъртви, но баща ми е жив, проклети да сте, и той все още е вашият лорд.“

Лорд Хостър бе потънал в дълбок сън.

– Преди малко изпи сънено вино, милейди – каза майстер Виман. – Срещу болката. Няма да разбере, че сте тук.

– Все едно – каза Кейтлин. „Той е повече мъртъв, отколкото жив, но е по-жив от бедничките ми, милите ми синове.“

– Милейди, мога ли да направя нещо за вас? Отвара за сън?

– Благодаря ви, майстер, не. Няма да проспя скръбта си. Бран и Рикон заслужават малко повече от мен. Отидете на празненството, аз ще поседя при баща си.

– Както желаете, милейди. – Виман се поклони и излезе.

Лорд Хостър лежеше на гръб, с отворена уста, и дъхът му излизаше на тънки, хрипливи въздишки. Едната му ръка бе отпусната на края на постелята, крехка, бледа и безплътна, но топла, щом я докосна. Тя мушна пръстите си между неговите и ги стисна. „Колкото и здраво да го държа, няма да мога да го задържа тук – помисли тъжно Кат. – По-добре да го оставя.“ Но пръстите ѝ отказаха да се отворят.

– Нямам с кого да си говоря, татко – каза му тя. – Моля се, но боговете не ми отвръщат. – Вдигна ръката му и я целуна. Беше топла, сини жилки се виеха и заплитаха като реки под светлата, почти прозрачна кожа. Отвън течача Червена вилка и Обърнат камък, и щяха да си текат вечно, но не и тези реки в ръката на баща ѝ. Много скоро това течение по тях щеше да секне. – Снощи сънувах как веднъж двете с Лиза се изгубихме на връщане от Морски страж. Помниш ли? Вдигна се онази странна мъгла и двете изостаняхме от групата. Всичко стана сиво и не можех да видя на една стъпка пред муцуната на коня си. Изгубихме пътя. Клоните на дърветата се превърнаха в дълги, мършави ръце, които се протягаха да ни сграбчат. Лиза заплака, а аз извиках и мъглата сякаш глътна вика ми. Но Петир знаеше къде сме, върна се и ни намери... Но

сега няма кой да ме намери, нали? Този път сама трябва да намеря пътя, а е трудно, толкова е трудно... Все си спомням думите на Старк. Зимата иде, татко. За мен. Сега Роб трябва да се срази с Грейджой, както и с Ланистър, и за какво? Заради една корона и един железен трон? Земята предостатъчно се окървави. Искам си момичетата, искам Роб да остави мечата си и да си избере някое мило момиче на Уолдър Фрей, което да го направи щастлив и да му даде синове. Искам си Бран и Рикон, искам... – Кейтлин отпусна глава. – Искам – повтори тя и гласът ѝ секна.

След малко свещта изпраща и угасна. Лунната светлина се промъкваше между летвите на капациите и рисуваше сребристи черти по лицето на баща ѝ. Тя чуваше лекия шепот на измъчения му дъх, чуваше неспирния плясък на водите долу, чуваше едва доловимите звуци на някаква любовна песен от двора, толкова тъжна и сладка. „Обичах дева, рижа като есента – пееше Римънд, – в косата ѝ бе кацнал залезът.“

Кейтлин така и не забеляза кога песента свърши. Бяха изтекли часове, но сякаш беше не повече от миг, когато Бrien се появи на прага.

– Милейди – промълви тя. – Дойде полунощ.

„Дойде полунощ, татко – помисли тя, – и аз трябва да изпълня дълга си.“ Пусна ръката му.

Тъмничарят беше дребен мъж с малки лукави очи и морав нос. Завариха го наведен над половница с ейл и останки от гълъбов пай; беше доста пиян. Като ги видя, примижа недоверчиво.

– Моля ви за прошка, милейди, но лорд Едмур каза никой да не слиза при Кралеубица без писмено разрешение лично от него, подпечатано с печата му.

– Лорд Едмур? Нима баща ми е умрял и никой не ми е казал?

Тъмничарят облиза устни.

– Не, милейди, не, доколкото знам.

– Ще отворите килията веднага или ще дойдете с мен в солария на лорд Хостър и ще му кажете защо не искате да ме пуснете да вляза.

Той сведе очи.

– Както заповяда милейди.

Връзката с ключовете беше окачена на широкия кожен колан на кръста му. Той замърмори нещо под нос и отключи килията на Кралеубица.

– Сега се върнете при ейла си и ни оставете – заповяда тя. От една кука на ниския таван висеше газена лампа. Кейтлин я свали и усили пламъка. – Бrien, погрижи се да не ме безпокоят.

Бrien кимна и застана на пост пред килията, с ръка на мечата си.

Кейтлин бутна с рамо тежката врата и пристъпи във вонящия мрак. Това тук бяха вътрешностите на Речен пад и миришеха съответно. Под краката ѝ зашушна стара слама. Стените бяха мухлясали. Чуваше се тихият плясък на водата по течението на Обърнат камък. Светлината на лампата разкри в един ъгъл ведро с изпражнения, а в друг – свит на пода силует. Каната с вино си стоеше при вратата непипната. „Край на хитрините ми. Сигурно трябва да съм благодарна, че поне тъмничарят не я е изпил.“

Джайм вдигна ръце да прикрие лицето си и веригите на китките му издрънчаха.

– Лейди Старк – изхриптя гласът му. – Боя се, че не съм в много добра форма да ви посрещна.

– В мен гледайте, сир.

– Светлината изгаря очите ми. Един момент, ако благоволите.

Не бяха разрешили бръснач на Джайм Ланистър от нощта, когато го плениха при Шепнещия лес, и сега рошава брада покриваше лицето му, толкова подобно на това на кралицата някога. Блеснали златни в светлината на лампата, мустаците и брадата му му придаваха вид на някакъв жълт звяр, величествен, макар и във вериги. Немитата му коса падаше до раменете, сплъстена и разчорлена, дрехите му бяха прогнили, лицето му беше преbledняло и мършаво... но въпреки всичко силата и мъжката му красота все още си личаха.

– Разбирам, че виното, което ви пратих, не ви е харесало.

– Такава внезапна щедрост ми се стори някак подозрителна.

– Мога да заповядам да отсекаат главата ви, когато поискам. Защо да ви троя?

– Смърт от отрова може да изглежда по-естествена. По-трудно е да се твърди, че главата ми просто си е паднала от раменете. – Той вдигна очи от пода и котешки зелените му очи се свиха от светлината. – Бих ви поканил да седнете, но вашият брат забрави да ми осигури стол.

– Мога да постоя.

– Нима? Изглеждате ужасно, длъжен съм да кажа. Макар че може да е просто от светлината. – Беше окован за китките и глезените, всяка белезница вързана с верига за останалите, така че да не може нито да стои, нито да лежи удобно. Веригите на глезените бяха приковани към стената. – Гривните ми достатъчно тежки ли са според вас, или сте дошли да ми добавите още няколко? Мога да ви подрънкам с тях, ако искате.

– Вие сам си го причинихте – напомни му тя. – Предложихме ви

всичките удобства на килия в кула, отговарящи на вашия род и сан. А вие ни се отплатихте, като се опитахте да избягате.

– Килията си е килия. Пред някои под Скалата на Кастърли тази тук ще прилича на лятна градинка. Един ден може би ще ви ги покажа.

„Дори да се бои, крие го добре“ – помисли Кейтлин.

– Един окован човек би трябвало да държи по-учтив език, сир. Не съм дошла тук, за да слушам заплахите ви.

– Нима? В такъв случай сигурно сте дошли да се позабавлявате с мен? Казват, че на вдовиците им омръзвали празните легла. Ние в Кралската гвардия се заклеваме никога да не се женим, но предполагам, че бих могъл да ви обслужа, ако сте дошла за това. Налейте ни малко от това вино, свалете си роклята и ще видим дали може да се направи нещо.

Кейтлин го изгледа с погнуса. „Имало ли е някога мъж толкова красив и в същото време толкова отвратителен като него?“

– Ако това го кажете пред сина ми, щеше да ви убие на място.

– Само ако съм с ей тия. – Джайм Ланистър издрънча с веригите си. – И двамата знаем, че момчето го е страх да се изправи пред мен в двубой.

– Синът ми може да е млад, но ако го смятате за глупак, горчиво се лъжете... а освен това имам чувството, че не предлагате с такава охота предизвикателства, когато имате армия зад гърба си.

– Нима древните крале на Севера също са се крили зад полите на майките си?

– О, това започва да ми омръзва, сир. Има някои неща, които трябва да науча.

– Защо трябва да ви казвам каквото и да било?

– За да спасите живота си.

– Смятате, че се боя от смъртта? – Това като че ли го развесели.

– Би трябвало. Престъпленията ви са ви осигурили място за изтезания в най-дълбокия от седемте ада, ако боговете са справедливи.

– За кои богове говорим по-точно, лейди Кейтлин? За дърветата, на които се молеше съпругът ви? Колко му послужиха те, когато сестра ми му взе главата? – Джайм се изкикоти. – Ако имаше богове, защо светът е толкова изпълнен с болка и несправедливост?

– Заради хора като вас.

– Други като мен няма. Аз съм единствен.

„У него няма нищо освен наглост и гордост, и безсмислената храброст на един луд. Ако имаше поне искрица доблест в него, отдавна

щеше да е мъргъв.“

– Щом няма да говорите с мен, така да бъде. Изпийте си виното или се изпикайте в него, сир, все ми е едно.

И тъкмо беше хванала дръжката на бравата, когато той каза:

– Лейди Старк. – Тя се обърна и зачака. – Всичко ще ръждяса в тази влага – продължи Джайм. – Дори възпитанието на човек. Останете и ще получите своите отговори... срещу цена.

„Срам няма.“

– Пленниците не поставят цени.

– О, ще се уверите, че моята е съвсем скромна. Вашият тъмничар нищо не ми казва, освен нагли лъжи, и при това дори не може да ги поддържа. Един ден каже, че Церсей я одрали жива, на другия ден е баща ми. Отговорете на моите въпроси и аз ще отговоря на вашите.

– Само истината?

– О, ама вие истината ли искате? Внимавайте, милейди. Тирион казва, че хората често жадуват за истината, но рядко им харесва вкуса ѝ, когато им я поднесат.

– Достатъчно силна съм, за да чуя всичко, което решите да кажете.

– Ваша воля. Но първо, ако обичате... виното. Гърлото ми е попресъхнало.

Кейтлин провеси лампата на вратата и придърпа чашата с каната. Джайм плисна от виното на устата си преди да глътне.

– Кисело и гадно. Но ще свърши работа. – Опря гръб на стената, прибра колене към гърдите си и се втренчи в нея. – Първият ви въпрос, лейди Кейтлин?

Кейтлин не знаеше колко дълго може да продължи тази игра и реши да не губи време.

– Вие ли сте бащата на Джофри?

– Нямахте да ме попитате, ако не знаехте отговора.

– Искам да го чуя от вашата уста.

Той сви рамене.

– Джофри е мой. Както и другите отрочета на Церсей, предполагам.

– Признавате, че сте любовник на собствената си сестра?

– Винаги съм обичал сестра си, а вие вече ми дължите два въпроса.

Живи ли са все още всички мои близки?

– Сир Стафорд Ланистър е убит при Волско кръстовище, както ми съобщиха.

Джайм остана безразличен.

– Чичо Дръвник, както го наричаше сестра ми. Интересуват ме

Церсей и Тирион. Както и баща ми.

– Те са живи, и тримата. – „Но не за дълго, ако боговете са милостиви.“

Джайм отпи глътка вино.

– Питайте по-нататък.

Кейтлин се зачуди дали ще посмее да отговори на следващия ѝ въпрос, без да излъже.

– Как падна синът ми Бран?

– Аз го хвърлих от един прозорец.

С такава лекота го каза, че тя онемя. „Ако имах нож, щях да го убия веднага“ – помисли Кейтлин, но веднага се сети за момичетата. И каза със свито гърло:

– Вие бяхте рицар, закле се да закриля слабите и невинните.

– Да, той беше много слаб, макар че едва ли невинен. Шпионираше ни.

– Бран не би шпионирал.

– Тогава трябва да вините онези скъпи на сърцето ви богове, които доведоха момчето на прозореца ни и му позволиха да зърне нещо, което не биваше да вижда.

– Да виня боговете? – каза тя невярващо. – Хвърлила го е вашата ръка. Вие сте поискали смъртта му.

Веригите му леко издрънчаха.

– Рядко хвърлям деца от кули, за да подобря здравето им. Да, исках да умре.

– И след като не успяхте, разбрахте, че сте в по-голяма опасност от всякога, затова сте дали на своя убиец торба сребро, за да се погрижите Бран да не се събуди повече.

– Така ли? – Джайм вдигна чашата и отпи дълга глътка. – Не мога да отрека, че сме обсъждали това, но вие бяхте непрекъснато с момчето, вашият майстер и лорд Едард го навестяваха често, имаше и стражи, дори онези проклетни вълчища... щеше да ми се наложи да си пробивам път с бой през половината Зимен хребет. И защо да си правя целия този труд, след като изглеждаше, че момчето само ще си умре?

– Ако ме лъжете, тази беседа приключи. – Кейтлин протегна ръцете си да му покаже пръстите и дланите си. – Мъжът, който влезе да среже гърлото на Бран, ми остави тези белези. Вие се къннете, че не сте съучастник в изпращането му?

– Кълна се в честта си на Ланистър.

– Вашата чест на Ланистър струва по-малко от това. – Тя изрита

ведроту с фекалии. Гнусната смрад потече по пода на килията и се просмука в нахвърляната слама.

Джайм Ланистър се дръпна от разлятото, колкото му позволиха веригите.

– Може наистина да съм срал на честта си, не отричам, но никога не съм наемал никого, за да убива вместо мен. Вярвайте каквото искате, лейди Старк, но ако исках да убия вашия Бран, щях да го заколя сам.

„Богове милостиви, той казва истината.“

– Щом не сте изпратили вие убиеца, значи е сестра ви.

– Ако беше така, щях да знам. Церсей не крие тайни от мен.

– Тогава е Дяволчето.

– Тирион е толкова невинен, колкото вашия Бран. Но той не се е катерил до нечий прозорец, за да шпионира.

– Тогава защо убиецът беше с неговата кама?

– Каква кама беше това?

– Ей толкова дълга – отвърна тя и раздалечи ръце, – обикновена, но добра изработка, с острие от валирианска стомана и дръжка от драконова кост. Вашият брат я спечелил от лорд Белиш на турнира за рождения ден на принц Джофри.

Ланистър си наля, отпи, наля си пак и се загледа в чашата.

– Това вино като че ли става все по-добро, колкото повече го пия. Представете си. Като че ли си спомням тази кама сега, след като ми я описахте. Спечелил я, казвате? Как?

– При залаганията на вас, когато сте се били срещу Рицаря на цветята. – Но още докато чуваше собствените си думи, усети, че нещо не е наред. – Не... не беше ли така?

– Тирион винаги е залагал на мен в двубоите – каза Джайм, – но онзи ден сир Лорас ме свали от коня. Лош късмет, подцених го момчето, но както и да е. Всичко, което брат ми заложи, го загуби... но тази кама наистина смени собственика си, сега си спомням. Робърт ми я показа същата вечер на пира. Негова милост обичаше да слага сол в раните ми, особено когато се напиеше. А кога не е бил пиян?

Тирион Ланистър ѝ беше казал почти същото, докато яздеха през Лунните планини. Тя не му повярва. Петир се беше заклел в обратното, Петир, който ѝ беше почти брат, Петир, който я беше обикнал толкова, че се би на дуел за ръката ѝ... и все пак Джайм и Тирион казваха едно и също, и какво означаваше това? Братята не се бяха виждали след замиването си от Зимен хребет преди повече от година.

– Не се ли опитвате да ме заблудите? – Тук някъде имаше капан.

– Аз признах, че хвърлих драгоценното ви хлапе от прозореца. Какво бих спечелил да ви лъжа за този нож? – Той изгълта поредната чаша.
– Ако искате, ми вярвайте, изобщо не ми пука какво казват хората за мен. А сега е мой ред. Братята на Робърт излязоха ли на бойното поле?

– Да.

– Това му се вика скъпернически отговор. Кажете ми повече, иначе и моят отговор ще бъде толкова оскъден.

– Станис е тръгнал срещу Кралски чертог – заговори тя с неохота. – Ренли е мъртъв, убит при Горчив мост от брат си, с помощта на някакво тъмно изкуство, което не разбирам.

– Жалко – каза Джайм. – Предпочитах по-скоро Ренли, въпреки че Станис е друга история. Чия страна са взели Тирел?

– На Ренли, отначало. Сега не бих могла да кажа.

– Вашето момче сигурно се чувства самотно.

– Роб вече навърши шестнадесет... вече е мъж – и крал. Досега спечели всички свои битки. Последната вест от него е, че е взел Зъбера от Уестърлинг.

– Все още не се е сразил с баща ми, нали?

– Когато го направи, ще го срази. Както вас.

– Мен ме хвана с изненада. Хитрини на страхливец.

– Вие смеете да ми говорите за хитрини? Вашият брат Тирион изпрати жалките си главорези, предрешени като пратеници, под знамето на мира.

– Ако някой от вашите синове беше в тази килия, братята му нямаше ли да направят същото?

„Моят син няма братя“ – помисли тя, но не можеше да сподели болката си със същество като това.

Джайм отпи още вино.

– Какво значи животът на един брат, когато е заложена честта, а? – Отпи отново. – Тирион е достатъчно умен да съобрази, че вашият син никога няма да се съгласи да ме размени.

Кейтлин не можеше да го отрече.

– Знаменосците на Роб биха предпочели да ви видят мъртъв. Особено Рикард Карстарк. Вие погубихте двама от синовете му в Шепнешия лес.

– Онези двамата с белия слънчев изгрев, нали? – Джайм сви рамене. – Честно казано, исках да погубя вашия син. Другите просто ми излязоха на пътя. Убих ги в честен бой, в разгара на битката. Всеки друг рицар би направил същото.

– Как все още можете да се наричате рицар, след като сте престъпили всяка клетва, която сте дали?

Джайм се пресегна към каната да си напълни чашата.

– Толкова клетви... Карат те непрекъснато да се кълнеш. Да защитаваш краля. Да се подчиняваш на краля. Да пазиш тайните му. Да изпълняваш заповедите му. Животът ти да е негов. Но подчинявай се и на баща си. Обичай сестра си. Закрилай невинните. Защиатавай слабите. Почитай боговете. Подчинявай се на законите. Прекалено е. Колкото и да се стареа човек, все ще забрави някоя клетва. – Той удари здрава глътка от виното, притвори за миг очи и отпусна гръб на стената. – Бях най-младият мъж, понесъл някога белия плащ.

– И най-младият, който измени на всичко, което значеше той. Кралеубиеца.

– Кралеубиеца – повтори той. – А какъв крал беше! – Вдигна чашата си. – За Ерис Таргариен, Втория с това име, Господаря на Седемте кралства и Защитник на Владенията. И за меча, който разпра грълото му. Златен меч, ако не знаете. Докато кръвта му не потече по острието. Това са цветовете на Ланистър, червено и златно.

После се размая и тя разбра, че виното си е свършило работата – Джайм беше изпил почти цялата кана и беше пиан.

– Само човек като вас може да се гордее с такова деяние.

– Казах ви, друг като мен няма. Отговорете ми следното, лейди Старк... Нед разказвал ли ви е някога за смъртта на баща си? Или на брат си?

– Удушили са Брандън пред очите на баща му, а след това са убили и лорд Рикард. – Отвратителна история, отпреди шестнадесет години. Защо я питаше сега?

– Да, убит, но как?

– Телта или брадвата, предполагам.

Джайм отпи и изтри устата си.

– Явно Нед е искал да ви го спести. Милата му млада невеста, макар и не съвсем девица. Е, искахте истината. Питайте ме. Сключихме сделка, не мога да премълча нищо. Питайте.

– Мъртвият си е мъртъв. – „Това не искам да го знам.“

– Брандън беше по-различен от брат си, нали? В жилите му течеше кръв вместо студена вода. Повече като мен.

– Брандън изобщо не беше като вас.

– Както кажете. Двамата с него щяхте да се ожените.

– Той беше на път за Речен пад, когато... – Странно как разказът

още стягаше гърлото ѝ, след всички тези години. – ...когато чу за Лиана и тръгна за Кралски чертог. Направи го безразсъдно. – Тя си спомни как се беше разгневил баща ѝ, когато вестта стигна в Речен пад. „Благородният глупак“ – така беше нарекъл той Брандън.

Джайм си наля последното вино.

– Той препусна към Червената цитадела с няколко свои приятели и извика принц Регар да излезе, за да умре. Но Регар не беше там. Ерис изпрати стражите си да арестуват всички заговорници в убийството на сина му. Другите, струва ми се, също бяха синове на лордове.

– Етан Гловър беше скуайър на Брандън – каза Кейтлин. – Само той оцеля. Другите бяха Джефри Малистър, Кайл Ройс и Елберт Арин, племенник и наследник на Джон Арин. – Странно как още помнеше имената им след толкова години. – Ерис ги обвини в измяна и призова бащите им в двора, за да отговорят на обвиненията, със синовете им като заложници. Когато дошли, той заповядал да ги убият без съд. Бащите, заедно със синовете.

– Съд имаше. В известен смисъл. Лорд Рикард поиска съд в двубой, и кралят уважи искането му. Старк се снаряжи за бой, мислейки, че ще се дуелира с някого от Кралската гвардия. С мен например. Но вместо това го въведоха в тронната зала и го провесиха от гредите, докато двама от пиромантите на Ерис палеха огъня под него. Кралят му каза, че огънят брани честта на дома Таргариен. Така че за да докаже лорд Рикард невинността си като съучастник в заговора, трябваше... ами, да не изгори.

– Когато огънят се разгоря, доведоха Брандън – продължи той. – Ръцете му бяха вързани зад гърба, а на врата му имаше мокра кожена връв, прикрепена към устройство, което кралят си беше поръчал от Тирош. Краката му обаче бяха оставени свободни, а дългият му меч беше положен долу, малко извън обсега му. Пиромантите печеха лорд Рикард бавно, подклаждаха грижливо огъня, за да се получи равномерна топлина. Първо пламна плащът му, после дрехата под него, и скоро той се оказа облечен само в метал и пепел. След това щеше да започне да се пече самият той, закани се Ерис... освен ако синът му не успее да го освободи. Брандън се опита, но колкото повече се бореше, толкова по-здраво се стягаше връвта около гърлото му. Накрая се удуши сам... Колкото до лорд Рикард, стоманата на нагръдника му доби вишневочервен цвят преди края, а златото на шпорите му се разтопи и закапа в огъня. Аз стоях в подножието на Железния трон, в бялата си броня и белия плащ, а главата ми беше пълна с мисли за Церсей. След това Джеролд

Хайтауър лично ме отведе настрана и ми каза: „Дал си клетва да пазиш краля, не да го съдиш.“ Това беше Белия бик, верен до самия край и по-добър от мен, всички са единодушни по този въпрос.

– Ерис... – Кейтлин усети вкус на жлъчка в гърлото си. Историята беше толкова отвратителна, че тя подозираше, че е истина. – Ерис беше луд, цялото кралство го знаеше, но ако искате да ме накарате да повярвам, че сте го убили, за да отмъстите за Брандън Старк...

– Не твърдя такова нещо. Старките не значат нищо за мен. Ще кажа, че би ми било много странно някой да ме обича заради добрина, която никога не съм извършвал, а всички да ме мразят заради най-доброто дело в живота ми. При коронаването на Робърт трябваше да коленича пред кралския му крак до Великия майстер Пицел и евнуха Варис, за да може той да ни прости престъпленията, преди да ни вземе на служба. Колкото до вашия Нед, той трябваше да целуне ръката, която посече Ерис, но предпочете да сгълчи задника, седнал на трона на Робърт. Мисля, че Нед Старк обичаше Робърт повече от брат или баща... дори от вас, милейди. Той никога не изневери на Робърт, нали? – Джайм се изсмя пиански. – Е, лейди Старк, не ви ли се струва всичко това ужасно забавно?

– Не намирам нищо забавно у теб, Кралеубиецо.

– Пак същото име. Всъщност не мисля, че ще ви чукам. Кутрето ви го сложи пръв, нали? Никога не ям от чужда паница. Освен това не сте и наполовина толкова хубава като сестра ми. – Усмивката му режеше. – Никога не съм лягал с друга жена освен с Церсей. По моему, аз съм дори по-верен, отколкото беше вашият Нед. Горкият мъртъв Нед. Та кой се беше изсрал на честта си, питам ви? Как се казваше онова копеле, синът му?

Кейтлин отстъпи към вратата.

– Бриен!

– Не, не беше това. – Джайм Ланистър вдигна каната. По лицето му потече тънка струйка, яркочервена като кръв. – Сняг, така беше. Какво бяло име... като хубавичките плащове, които ни дават в Кралската гвардия, когато положим хубавичките си клетви.

Бриен отвори вратата и влезе в килията.

– Извикахте ли ме, милейди?

– Дай ми мечата си. – Кейтлин протегна ръка.

ТЕОН

Небето беше мрачен облак, лесът – мъртъв и замръзнал. Коренищата се впиваха в краката на тичащия Теон, голи клони го шибяха в лицето и оставяха кървави дири по бузите му. Той тичаше, останал без дъх, ледени висулки се пръскаха пред него. „Милост – хлипаше Теон. Някъде отзад се чу вой, който смрази кръвта му. – Милост, милост.“ Когато се обърна, ги видя да идват: огромни вълци с ръст на коне. „О, милост, милост!“ Кръв капеше от устата им, черна като катран, и където паднеше по снега, прогаряше дупки. Всяка крачка ги доближаваше все повече. Теон се опита да затича по-бързо, но краката не го слушаха. Всички дървета имаха лица и лицата му се смееха, смееха му се, а воят проехтя отново. Вече надуваше горещия дъх на зверовете зад себе си, вонята на сяра и развала. „Те са мъртви, мъртви са, видях ги убити – опита се да изкрещи той, – главите им видях, натопени в катрана“, но когато отвори уста, излезе само стон, а после нещо го докосна и той се извърна и извика...

Посегна към камата, която държеше до леглото си, и Векс отскочи назад. Смрад стоеше зад нея, лицето му беше осветено от свещта, която държеше.

– Какво? – извика Теон. „Милост.“ – Какво искаш? Защо си в спалнята ми? Защо?!

– Милорд принце – каза Смрад, – сестра ви е пристигнала в Зимен хребет. Помолихте да ви уведомя веднага щом пристигне.

– Крайно време беше – измърмори Теон и оправи косата си с пръсти. Беше започнал да се бои, че Аша е решила да го остави сам на съдбата. „Милост.“ Погледна през прозореца. Първата смътна светлина на утрото бе забърсала кулите на Зимен хребет. – Къде е?

– Лорен я покани с хората ѝ в Голямата зала да закусят. Сега ли ще я видите?

– Да. – Теон отметна завивките. Огънят в камината беше догорял до тлееща жаравя. – Векс, гореща вода. – Не можеше да позволи Аша да го види разчорлен и плувнал в пот. „Вълци с детски лица...“ Потръпна. – Затвори капачите. – В спалнята беше студено като в гората в съня му.

Всичките му сънища напоследък бяха студени и всеки – по-отвратителен от предишния. Предната нощ се сънува отново в мелницата. Бе коленичил и обличаше мъртъвците. Крайниците им вече се бяха

вкочанили, затова като че ли се съпротивляваха упорито, докато ги опипваше с премръзналите си пръсти, дърпаше панталонките и закопчаваше дантелите, нахлузваше обшитите с козина ботуши на коравите, неподдаващи се детски стъпала, закопчаваше обкован кожен колан на детски кръст, не по-широк от обхвата на дланите му. „Това не го исках – говореше им той, докато ги обличаше и обуваше. – Не ми оставиха избор.“ Телцата не му отвръщаха, а само ставаха все по-студени и по-тежки.

Още по-предната нощ беше жената на мелничаря. Теон беше забравил името ѝ, но помнеше тялото ѝ, меките ѝ като възглавници гърди и дракотините по корема ѝ, как го дращеше по гърба, докато ѝ го буташе. Миналата нощ в съня си отново беше легнал с нея, но този път тя имаше зъби горе и долу, дъвчеше мъжеството му и в същото време дереше гърлото му. Беше лудост. Беше се погрижил и тя да умре. Гемлар я посече с един удар на брадвата си, докато тя викаше на Теон за милост. „Остави ме на мира, жено. Той те уби, не аз. И той също умря.“ Добре поне, че Гемлар не преследваше Теон в съня му.

Споменът за съня се замъгли, докато Векс се върне с водата. Теон изми потта и съня от тялото си и започна бавно и грижливо да се облича. Аша го беше накарала да чака достатъчно дълго; сега беше негов ред. Избра си сатенена туника на черни и златни, ивици, фин кожен елек със сребърни пъпки... и чак тогава се сети, че проклетата му сестра ценя повече оръжията, отколкото красотата. Изруга, смъкна с яд дрехите и се облече отново, в черна вълна и ризница. На кръста си закопча тежкия колан с меч и камата, спомняйки си нощта, в която тя го унизи на масата на баща им. „Милото ѝ сукалче, да бе. Е, и аз имам нож. И зная как да го използвам.“

Накрая си сложи и короната – тънък колкото пръст кръг студено желязо с тежки бучки черен диамант и късчета самородно злато. Окаяно и грозно изделие, но нищо не можеше да се направи. Микен лежеше заровен в гробищата на замъка, а новия ковач почти за нищо друго не го биваше, освен за пирони и конски подкови. Теон се утешаваше с мисълта, че това е само корона на принц. Щеше да получи нещо много по-добро, когато го коронуват за крал.

Зад вратата Смрад го чакаше с Урцен и Кром. Теон тръгна с тях. Напоследък си водеше охрана навсякъде, където ходеше, дори по нужда. Зимен хребет искаше смъртта му. Същата нощ, когато се върнаха от Жълдова вода, Гемлар Мрачния се препъна по някакви стъпала и си счупи врата. На другия ден намериха Агар с прерязано от ухо до ухо

гърло. Джинир Червения нос стана толкова предпазлив, че отказа виното, взе да спи с ризница и шлем и си взе най-вресливото псе от кучкарника, за да го буди, ако някой се опита да се промъкне до леговището му. Все едно, една сутрин замъкът се събуди от дивия лай на палето. Намериха го да тича като подивяло около кладенеца, а Червения нос плуваше вътре с лице надолу.

Не можеше да позволи убийствата да минат безнаказано. Фарлън изглеждаше един от най-вероятните заподозрени, затова Теон седна да съди, обяви го за виновен и го осъди на смърт. Но и това му вгорчи деня. Когато коленичи до пъна, кучкарят каза:

– Милорд Едард винаги убиваше сам.

Теон трябваше сам да вземе брадвата, за да не изглежда слабак. Ръцете му се потяха и дръжката му се изхлузи, когато замахна, така че първият удар падна между раменете на Фарлън. Нужни бяха още три, докато откъсне всички кокали и мускули и отдели главата от тялото, а след това му прилоша, като си спомни за дните, когато седяха на чаша медовина и си говореха за хрътки и за лов. „Нямах избор – искаше му се да закрепши на тялото. – Железните мъже не могат да пазят тайни, трябваше да умрат и някой трябваше да бъде обвинен за това.“ Съжаляваше само, че не можа да го убие по-чисто. Нед Старк винаги отсичаше главата на осъдения с един чист удар.

След смъртта на Фарлън убийствата спряха, но въпреки това хората му продължаваха да ходят мрачни и да се оглеждат боязливо.

– От враг в открита битка не ги е страх – каза му Лорен Черния, – но друго нещо е да живееш сред врагове, без да знаеш дали перачката ще те целуне, или ще те убие, и дали ратайчето ще ти напълни чашата с ейл или с отрова. Най-добре да го оставим това място.

– Аз съм принцът на Зимен хребет! – изрева му Теон. – Това е моят замък и никой мъж няма да ме изкара от него. Нито жена!

„Аша. Всичко е нейна работа. Собствената ми мила сестрица, Другите да я начукат с меч дано.“ Искаше той да умре, за да му вземе мястото като наследник на баща им. Точно затова го беше оставила да линее тук, без да дава пет пари за спешната заповед, която ѝ беше изпратил.

Завари я седнала на високия стол на лорд Старк да разкъсва с пръсти печено петле. Залата кълтеше от гласовете на хората ѝ, които пиеха с хората на Теон и си разправяха истории. Бяха толкова шумни, че влизането на Теон мина почти незабелязано.

– Къде са останалите? – обърна се той ядосан към Смрад. Около

дървените маси нямаше повече от петдесетина души, повечето от които – негови. Голямата зала на Зимен хребет можеше да побере десет пъти повече мъже.

– Това е цялата им дружина, милорд принце.

– Цялата... колко души ми е довела тя?

– Двайсет, доколкото преброих.

Теон Грейджой закрочи към сестра си. Аша тъкмо се смееше на нещо, което беше казал един от мъжете ѝ, но щом го видя, спря.

– Виж ти, ето го и Принца на Зимен хребет. – Хвърли кокал на едно от псетата, които сновяха из залата. Под дългия клонест нос широката ѝ уста се изкриви в подигравателна усмивка. – Или е Принцът на глупците?

– Завистта прави девицата зла.

Аша осмука мазнината от пръстите си. Над очите ѝ беше паднал кичур черна коса. Мъжете ѝ викаха да им донесат още хляб и бекон. Много шум вдигаха, колкото и малко да бяха.

– Завист ли, Теон?

– Как иначе може да се нарече? Само с трийсет мъже за една нощ завладях Зимен хребет. А на теб ти трябваша хиляда и цял лунен кръг, за да вземеш Дълбоки лес.

– Е, аз не съм толкова велик воин като теб, братко. – Изгълта половин рог ейл и изтри уста с опакото на ръката си. – Видях главите над портите ти. Каж ми честно, кой ти оказа по-голяма съпротива, сакатият или бебето?

Теон усети как кръвта нахлу в лицето му. Тези глави не му носеха никаква радост, както и обезглавените тела, които беше изложил пред замъка. Баба Нан стоеше и сбръчканата ѝ беззъба уста се отваряше и затваряше безмълвно, а Фарлън направо се нахвърли върху него и заръмжа като някое от псетата си. Наложил се Урцен и Кадвил да го пребият с дръжките на копията си. „Как стигнах до това?“

Единствено майстер Лувин намери сили да се приближи. С вкочанено лице, дребният посивял мъж го бе помолил да разреши да пришие главите на момчетата на раменете им, за да може да бъдат положени долу в криптите при другите мъртъвци на Старк.

– Не – беше казал Теон. – В криптите не.

– Но защо, милорд? Нали те вече не могат да ви навредят. Мястото им е там. Всички кости на Старките...

– Не, казах.

Главите му бяха нужни на стената, но обезглавените тела беше

изгорил същия ден, облечени в най-хубавите им дрехи. След това бе коленичил сред костите и пепелта, за да извади парче стопено сребро и напукан ахат, единственото, което бе останало от торквата с вълчата глава, принадлежала доскоро на Бран.

– Аз се отнесох великодушно с Бран и Рикон – каза той на сестра си. – Те сами си навлякоха тази съдба.

– Както всеки от нас, братко.

Търпението му си имаше граници.

– Как очакваш да държа Зимен хребет, като си ми доведла само двама души?

– Десет – поправи го Аша. – Другите ще се върнат с мен. Нали не би искал милата ти сестричка да се изправи сама пред опасностите, които дебнат в леса? Вълчища бродят в тъмното. – Тя слезе от големия каменен стол и го подкани. – Хайде, да отидем някъде, където можем да поговорим насаме.

Знаеше, че е права, но му загорча, че пак тя взе решението. „Изобщо не трябваше да идвам тук. Трябваше да я извикам при мен.“

Но вече беше много късно. Нямахме избор, освен да заведе Аша в солария на Нед Старк. Там, пред пепелта на угасналия огън, Теон изломоти:

– Дагмър е загубил битката при Тореново поле...

– Да, старият кастелан е разбил стената му от щитове – спокойно каза Аша. – Ти какво очакваше? Този сир Родрик познава земята като петте си пръста, а Ждрелото не, освен това повечето северняци са били на коне. На железнородните им липсва дисциплината да устоят на конна атака. Дагмър е оживял, поне за това бъди благодарен. Връща оцелелите към Камен бряг.

„Знае повече от мен“ – помисли Теон. Това само го ядоса още повече.

– Победата е окуражила Леобалд Толхарт да излезе от стените си и да се присъедини към сир Родрик. Донесоха ми и че лорд Мандърли е пратил дузина баржи нагоре по реката, натъпкани с рицари, бойни коне и обсадни машини. Ъмбърите също се сбират отвъд Последната река. До един лунен кръг ще имам цяла армия пред стените си, а ти ми водиш само десет души?

– Можех да не ти доведа нито един.

– Аз ти заповядах...

– Татко ми заповяда да взема Дълбоки лес – сонна се тя. – Не ми е казвал да спасявам малкото си братче.

– Майната му на Дълбокия ти лес – каза той. – Дървен нужник на един хълм. Зимен хребет е сърцето на тази земя, но как да го държа без гарнизон?

– Могъл си да го обмислиш преди да го вземеш. О, ходът беше много хитър, това ти го признавам. Само трябваше да проявиш малко повече разум, да сринеш замъка и да върнеш двете принцчета в Пайк за заложници, и щеше да си спечелил войната с един удар.

– Много щеше да ти хареса, нали? Да видиш наградата ми превърнатата в пепел и руини.

– Твоята награда ще е съдбата ти. Кракените се вдигат от морето, Теон, или го забрави през тези свои години при вълците? Нашата сила е в корабите ни. Моят „дървен нужник“ е достатъчно близо до морето, за да стига при мен продоволствие и свежи попълнения всеки път, когато ми потрябват. Но Зимен хребет е на стотици левги навътре в сушата, обкръжен е от гори, хълмове, враждебни укрепления и замъци. И не се заблуждавай, всеки мъж на хиляда левги околоръст вече е твой враг. Ти се погрижи за това, когато заби онези глави над портите. – Аша поклати глава. – Как е възможно да си такъв проклет глупак? Деца...

– Те ме предизвикаха! – изрева той. – И освен това беше кръв за кръв. Двама синове на Едард Старк платиха за Родрик и Мейрон. – Думите се изгъркаляха от езика му сами, но Теон веднага разбра, че баща му ще ги одобри. – Дадох покой на духовете на братята ми.

– Нашите братя – напомни му Аша с нещо като усмивка, подсказваща, че взима тези приказки за възмездие за малко попресолени. – От Пайк ли доведе духовете им, братко? Аз пък мислех, че безпокоят само баща ни.

– Кога ли е разбирала една девица нуждата на един мъж да отмъсти! – Дори баща му да не одобрише подарения му Зимен хребет, трябваше да одобри отмъщението на Теон за братята му!

Аша се изсмя презрително.

– Този сир Родрик също би могъл да изпита тази мъжка потребност, не мислиш ли? Но каквото и друго да си, Теон, ти все пак си кръв от моята кръв. В името на общата ни майка, върни се в Дълбоки лес с мен. Подпали Зимен хребет и се върни, докато още можеш.

– Не. – Теон намести короната. – Взех го този замък и смятам да го удържа.

Сестра му го изгледа. После каза:

– Тогава ще си го държиш, докато си жив. – И въздъхна. – Според мен си мирише на пълна глупост, но какво ли разбира една свенлива

девица от такива неща? – На вратата се обърна и му се усмихна с насмешка. – Между другото, това е най-грозната корона, която съм виждала. Сам ли си я направи?

Тя го остави да кипи и се задържа само колкото да нахрани и напои конете си. Половината от мъжете, които беше довела, се върнаха с нея – излязоха през същата Ловджийска порта, през която бяха избягали Бран и Рикон.

Теон изгледа заминаването им от стената. Когато сестра му се скри в мъглите на Вълчия лес, неволно се зачуди защо не я послуша и не замине с нея.

– Отиде си, а? – Смрад стоеше до лакътя му.

Теон нито беше чул приближаването му, нито го беше помирисал. Едва ли имаше човек, когото по-малко искаше да види в този момент. Безпокоеше се всеки път, щом го видеше да обикаля наоколо жив, с това, което знаеше. „Трябваше да уредя и неговата смърт, след като той уби другите“ – помисли Теон, но мисълта го изнерви още повече. Колкото и да изглеждаше невероятно, Смрад можеше да пише и да чете, и притежаваше достатъчно проблясъци на разум, за да е скрил някъде опис на онова, което бяха направили.

– Милорд принце, да ме прощавате, но не беше редно да ви оставя сам. И десет души. Това изобщо няма да стигне.

– Знам го – каза Теон. „Аша също.“

– Е, аз сигурно бих могъл да ви помогна – каза Смрад. – Дайте ми кон и торба пари и мога да ви намеря свестни мъже.

Теон присви очи.

– Колко?

– Стотина, да речем. Двеста. Може и повече. – Усмихна се и светлите му очи блеснаха. – Роден съм тук на север. Доста хора познавам, а и мнозина познават Смрад.

Двеста души все още не бяха армия, но човек нямаше нужда от хиляди, за да държи замък като Зимен хребет. Стига да можеха да се научат с кой край на копието се убива, щяха да наклонят везните.

– Направи каквото каза и ще разбереш, че не съм неблагодарен. Можеш да назовеш наградата си.

– Ами, такова, милорд, не съм имал жена, откакто тръгнах с лорд Рамзи – каза Смрад. – Бях хвърлил око на онази Пала, пък и чувам, че няма да ѝ е за пръв път, така че...

Твърде далече беше отишъл със Смрад, за да се връща тепърва.

– Двеста души и е твоя. Но само един по-малко и можеш да си

чукаш свинете.

Смрад беше заминал преди слънцето да е залязло, с торба сребърници от хазната на Старк и с последната надежда на Теон. „Най-вероятно няма да го видя повече тоя проклетник“ – помисли си кисело Теон, но все пак рискът си струваше.

Същата нощ сънува пиршеството, което Нед Старк беше вдигнал, когато крал Робърт дойде в Зимен хребет. Залата кънтеше от музика и смях, макар че отвън се надигаха студени ветрове. Отначало всичко беше само вино и печено месо, а Теон подхвърляше шеги, оглеждаше кръшните слугинчета и изобщо се забавляваше добре... докато не забеляза, че в залата помръква. Музиката вече не изглеждаше толкова весела; той чу провлечени струни, странни паузи и ноти, които увисаха кървави във въздуха. Виното изведнъж загорча в устата му, а когато вдигна очи от чашата си, видя, че пирува с мъртъвци.

Червата на крал Робърт бяха изсипани на масата от голяма дупка в корема му, а лорд Едард до него беше без глава. Надолу по пейките се редяха трупове, сиво-кафява плът, която се свличаше от костите им, щом вдигнеха чаши, и червеи пълзяха в очните им кухни. Познаваше ги до един: Джори Касел и Том Дебелака, Портър, Кайн и Хълън, началника на конницата, всички останали, които бяха тръгнали на юг към Кралски чертог, за да не се завърнат. Микен и Чайл седяха един до друг, от единия капеше кръв, а от другия – вода. Бенфред Толхарт и неговите Диви зайци запълваха една от масите. Жената на мелничаря също беше тук, както и Фарлън, дори дивакът, когото Теон беше убил във Вълчия лес в деня, когато спаси живота на Бран.

Но имаше и други, с лица, които никога не бе познавал, лица, които беше виждал само в камък. Слабичкото тъжно момиче, което носеше корона от светлосини рози и бяла рокля с петна кафяви съсиреци можеше да е само Лиана. До нея стоеше брат й Брандън, а зад двамата беше баща им лорд Рикард. Покрай стените, полускрити в сенките, се движеха бледи силуети с дълги мрачни лица. Когато ги видя, сърцето му замръзна от страх. А после високите врати се отвориха със скърцане, в залата нахлу мразовита вихрушка и сред нея от нощния мрак се появи Роб. Сив вятър стъпваше до него с пламнали очи, и мъж и вълк кървяха от петдесет жестоки рани.

Теон се събуди с крясък и така стресна Векс, че момчето избяга го-ло от стаята. Когато стражите му нахлуха с извадени мечове, той им заповяда да му доведат майстера. Докато Лувин пристигне разрошен и сънен, чашата вино бе укрепила ръцете на Теон и той изпитваше срам, че

се е поддал на паниката.

– Сън – мърмореше той, – просто сън. Нищо не значи.

– Нищо – съгласи се мрачно Лувин. Остави му отвара за сън, но Теон я изля в шахтата на нужника веднага щом той излезе. Лувин освен майстер беше човек, а хората не го обичаха. „Иска да заспя, да... заспя и да не се събудя. Иска го толкова, колкото и Аша.“ После повика Кира, изрита вратата след нея, качи ѝ се и я облада с ярост, каквато не бе познавал у себе си. Когато свърши, тя хлипаше, а шията и гърдите ѝ бяха покрити с отоци и белези от хапането. Теон я избута от леглото и ѝ хвърли едно одеяло.

– Махай се.

Но и тогава не можа да заспи.

Призори се облече и излезе навън, да обиколи по външните стени. Буен есенен вятър вееше през бойниците. Зачерви бузите му и залютя на очите му. Той загледа как гората под него от сива стана зелена, щом светлината започна да се цеди през заспалите дървета. Вляво се виждаха върховете на кулите над вътрешната стена, с позлатените им от вдигащото се слънце покриви. Червените листа на язовото дърво бяха като лумнал пожар сред зеленината наоколо. „Дървото на Нед Старк – помисли той – и гората на Старк, замъкът на Старк, мечът на Старк, боговете на Старк. Това е тяхно място, не е мое. Аз съм Грейджой на Пайк, роден, за да изрисувам кракен на своя щит и да плавам по голямото солено море. Трябваше да си отида с Аша.“

На железните шипове над кулата на портата главите чакаха.

Теон се взря в тях мълчаливо, а вятърът задържа плаща му с малките си призрачни ръце. Момчетата на мелничаря бяха на годините на Бран и Рикон, подобни на ръст и на цвят, а след като Смрад одра кожата от лицата им и овъргаля главите им в катрана, не беше трудно да се видят познати черти в тези нещастни буци гниеща плът. Хората бяха толкова глупави. „Ако им бях казал, че са овнешки глави, щяха да видят рога.“

САНСА

Пяха в септата цялата сутрин след първото донесение, че вражески платна са достигнали до замъка. Екът на гласовете им се смесваше с конско цвилене, кълтеж на стомана и стенанията на огромните бронзови порти, и всичко това образуваше непривична за ухото страховита музика. „В септата пеят за милостта на Майката, но по стените мълчаливо се молят на Воина.“ Тя си спомни как септа Мордейн обичаше да им казва, че Воина и Майката са само две от седемте лица на един и същ велик бог. „Но ако е само един, чии молитви ще бъдат чути тогава?“

Сир Мерин Трант държеше дорестия жребец, за да се качи Джофри. Момче и кон бяха еднакво снаряжени с позлатени ризници и пурпурна броня, с еднакви златни лъвовете на главите. Ярката светлина на слънцето проблясваше от злато и пурпур при всяко движение на Джоф.

„Ярък, бляскав и кух“ – помисли Санса.

Дяволчето беше яхнал червен жребец, но снаряжението му беше по-скромно от това на краля и му придаваше вид на момче, облякло доспехите на баща си. Само че в брадвата, окачена под щита му, нямаше нищо детинско. До него яздеше сир Мандън Муур, в бялата си, светла като лед броня. Когато Тирион я видя, се извърна на коня си към нея.

– Лейди Санса – извика той от седлото, – вярвам, че сестра ми ви е помолила да останете с другите знатни дами в Мегоровата?

– Да, милорд, но крал Джофри ме повика да го изпратя. Смятам да посетя и септата, да се помоля.

– Няма да питам за кого. – Устата му странно се изкриви. Ако това изобщо можеше да се нарече усмивка, то тя бе най-кривата усмивка на света. – Този ден може да промени всичко. За теб, както и за дома Ланистър. Май трябваше да те изпратя с Томен. Все пак ще си в безопасност в Мегоровата, докато...

– Санса! – Момчешкият вик прокълтя през двора. Джофри я беше видял. – Санса, тук.

„Вика ме, както се вика куче.“

– Негова милост има нужда от вас – отбеляза Тирион Ланистър. – Ще си поговорим пак след битката, ако боговете го позволят.

Санса се провря между гъстите редици пиконосци в златни плащове, подканяна с пръст от Джоф.

– Всички казват, че битката ще започне скоро.

– Дано боговете да са милостиви към всички нас.

– Чичо ми е този, на когото ще му трябва милост, но аз няма да му я дам. – Джофри извади меча си. Дръжката беше с голям рубин, изваян с форма на сърце, захапано от лъвски челюсти. По острието бяха всечени три жлеба. – Новият ми меч, Сърцеяд.

Някога бе имал меч, наречен „Лъвски зъб“. Аря му го беше взела и го хвърли в една река. „Дано Станис да направи същото с тоя.“

– Красиво е изкован, ваша милост.

– Благослови стоманата ми с целувка. – Той протегна меча към нея. – Хайде, целувай.

Едва ли някога се беше държал толкова момчешки глупаво. Санса допря устни до метала с мисълта, че е готова да целува колкото ѝ поискат мечове, само не и Джофри. Жестът ѝ обаче, изглежда, го задоволи и той прибра оръжието в ножницата.

– После ще го целунеш пак, като се върна, и ще опиташ кръвта на чичо ми.

„Само ако някой от охраната ти го убие.“ Трима от Белите плащове щяха да тръгнат с Джофри и чичо му: сир Мерин, сир Мандън и сир Озмунд Черно котле.

– Вие ли ще водите рицарите си в битка? – с плаха надежда попита Санса.

– Щях, само че вуйчо ми Дяволчето казва, че чичо ми Станис изобщо няма да прехвърли реката. Но ще командвам Трите курви. Лично аз ще се разправам с предателите. – Тази възможност предизвика усмивката му. Пълните му розови устнички винаги го правеха да изглежда нацупен. Някога това се харесваше на Санса, но сега ѝ се гадеше.

– Казват, че брат ми Роб винаги е там, където е разгарът на битката – каза тя дръзко. – Макар че той е по-голям от ваша милост, разбира се. Вече е мъж.

Това го накара да се намръщи.

– С брат ти ще се заема след като приключо с този предател чичо ми. Ще го изкормя със Сърцеяд, ще видиш.

После обърна коня си и го пришпори към портата. Сир Мерин и сир Озмунд препуснаха от двете му страни, след тях поеа в строй златните плащове. Дяволчето и сир Мандън Муур останаха в тила. Стражите ги изпратиха с викове и възгласи. Когато и последният излезе, над двора се възцари мрачна тишина, като в затишие пред буря.

Пеенето я притегли през тишината и Санса се запъти към септата. Последваха я две коняръчета и един от стражите, чиято смяна беше

изтекла. След тях тръгнаха и други.

Санса не беше виждала септата толкова пълна, нито толкова ярко осветена; снопове разноцветни лъчи се спускаха през кристалите от високите прозорци и навсякъде горяха свещи. Олтарите на Майката и Воина се къпеха в светлина, но Ковача, Девата и Отеца също си имаха поклонници, няколко пламъка играеха дори по получовешкото лице на Странника... та какво друго беше Станис Баратеон, ако не Странника, дошъл да ги съди? Санса навести всеки от Седемте по ред, като запали свещ на всеки олтар, след което си намери място на една от пейките до стара набръчкана перачка и едно момче, не по-голямо от Рикон, облечено в тънка ленена туника като рицарски син. Ръката на старицата беше кокалеста и мазолеста, тази на момчето – малка и мека, но ѝ беше добре, че има някой до нея, на когото да се опре. Въздухът беше топъл и натежал от миризмата на тамян и пот, от кристални целувки и восъчна светлина. От дишането ѝ се замая главата. Химна го знаеше. Майка ѝ я беше научила преди много време в Зимен хребет. Гласът ѝ се вля в общия хор.

Майко мила, извор на милостта,
Теб молим, синовете ни спаси от бран.
Възпри стрели и мечове,
с щастливи дни дари ги.
Мила майко, женска сила,
в тази свада щерките ни защити,
Яростта смири и укроти гнева,
всички ни на кротост научи.

В другия край на града хиляди хора се бяха стекли във Великата септа на Белор на хълма на Висения и те също щяха да пеят, гласовете им щяха да се възвисят на вълни над града, отвъд реката, нагоре към небесата. „Боговете би трябвало непременно да ни чуят“ – каза си тя.

Санса знаеше повечето химни и се стараше колкото може да приглася и в онези, които не знаеше. Пееше със старите белокози слуги и с неспокойните млади невести, със слугинчета от кухните и с войници, с готвачи и соколари, с рицари и ратници, скуайъри и готварски ратайчета, и с майки кърмачки. Пееше с тези, които бяха в замъка, и с онези извън него, пееше с целия град. За милост пееше тя, за живите, както и за умрелите, за Бран и Рикон, и за Роб, за своята сестра Аря, както и за незаконния си брат Джон Сняг, далеч там някъде на Вала. Пееше за майка си и за баща си, за дядо си лорд Хостър и за вуйчо си Едмур Тъли, за

приятелката си Джейн Пули и за пияния крал Робърт, за септа Мордейн и за сир Донтос пееше, и за Джори Касел и майстер Лувин, за всички храбри рицари и войници, които щяха да умрат днес, и за децата и жените им, които щяха да ги оплачат, а най-сетне, към самия край, запя дори за Тирион Дяволчето и за Хрътката. „Той не е истински рицар, но все пак ме спаси – каза безмълвно тя на Майката. – Спаси го, ако можеш, и смири гнева, който кипи в душата му.“

Но когато септонът се възкачи нависоко и призова боговете да закрилят и опазят техния истински и благороден крал, Санса стана. Проходите бяха претъпкани. Наложил се да си пробива път с рамо, докато септонът зовеше Ковача да влее сила в меча на Джофри и в щита му, Воина – да го дари с кураж, Отеца – да го опази в труден час.

„Дано му се счупи мечът и му се пръсне щитът – помисли хладно Санса, докато се провираше към вратата. – Дано го остави куражът му и всички да го изоставят.“

Неколцина стражи крачеха по бойниците над портата, но инак замъкът изглеждаше празен. Санса спря и се вслуша. Някъде отдалече се носеха шумовете на битка. Пеенето почти ги заглушаваше, но все пак се чуваха: плътният протяжен стон на бойни рогове, скърцането и тътенът на мятащите камъни катапулти, плясъкът на огнените гърнета – пукотът на горящия катран и свисъкът на скорпионите, изхвърлящи дългите един разкрач метални стрели... и освен всичко това – виковете на умиращи мъже.

Друг вид песен беше това, ужасна песен. Санса придърпа качулката на наметалото си и забърза към Мегоровата стега, замъка в замъка, където кралицата бе обещала, че всички ще са в безопасност. В подножието на подвижния мост се натъкна на лейди Танда и двете й дъщери. Фалайз бе пристигнала предния ден от замъка Стоукуорт с малък отряд войници. Мъчеше се да подкара сестра си по моста, но Лолис се беше впила в слугинята си и хлипаше:

– Не искам, не искам, не искам...

– Битката вече започна – каза лейди Танда с треперлив глас.

– Не искам, не искам!

Санса нямаше как да ги отбегне и ги поздрави учтиво.

– Мога ли да помогна?

Лейди Танда се изчерви от срам.

– Не, милейди, но ви благодаря от сърце. Моля да извините дъщеря ми, не е добре.

– Не искам. – Лолис впи ръце в полата на слугинята си – слабо

хубавичко момиче с къса тъмна коса, на което като че ли страшно му се искаше да бутне господарката си в сухия ров върху железните шипове.

– Моля ви, моля ви, не искам.

Санса й заговори кротко.

– Вътре ще бъдем тройно по-защитени, и освен това ще има храна, пиене и песни.

Лолис я зяпна с отворена уста. Имаше мътнокафяви очи, които винаги изглеждаха влажни от сълзи.

– Не искам.

– Може да не искаш, но трябва – каза рязко сестра й Фалайз. – Трябва, и толкова. Шае, помогни ми. – Двете я хванаха под лактите и къде с влачене, къде с носене я преведоха по моста.

– Болна е – каза лейди Танда.

„Ако бебето може да се нарече болест“ – помисли Санса. Всички из замъка клюкарстваха, че след сполетялото я в града Лолис е непразна.

Двамата стражи пред вратата бяха с шлемовете с лъвските гребени и с пурпурните плащове на дома Ланистър, но Санса знаеше, че са само преоблечени наемници. Друг седеше в подножието на стъпалата – истински гвардеец щеше да стои, а не да седи на стъпало с алебардата на коленете – но стана, като ги видя, и ги вкара вътре.

Балната зала на кралицата нямаше и една десета от големината на Голямата зала на замъка и едва наполовина от Малката зала в Кулата на Ръката, но въпреки това можеше да побере сто души и липсата на простор се компенсираше с великолепието. Зад всяка скоба по стените бе окачено огледало от ковано сребро, така че факлите светеха два пъти по-ярко; стените бяха облицовани с богато резбовано дърво и ароматни постелки покриваха пода. От галерията горе се лееха весели тонове на флейти и цигулки. Цялата южна стена представляваше низ от широки сводести прозорци, прикрити с тежки завеси. Дебелото кадифе не пропускаше и лъч светлина и приглушаваше звуците и на молитвата, и на битката. „Все едно – помисли Санса. – Войната е с нас.“

От двете страни на дългите дървени маси седяха почти всички знатни жени в града, наред с шепа старци и малки момчета. Жените бяха съпруги, дъщери, майки и сестри. Мъжете им бяха навън, за да се бият с лорд Станис. Много от тях нямаше да се върнат и въздухът тежеше от съзнаването на тази тъжна истина. Като годеница на Джофри, на Санса се полагаше почетно място отдясно на самата кралица. Тя тъкмо се качваше на подиума, когато забеляза мъжа, стоящ в сенките до задната стена. Носеше промазана черна плетена ризница и държеше меч пред себе

си: големия меч на баща ѝ, Лед, висок почти колкото него. Върхът, му беше опрян в пода, а коравите костеливи пръсти се бяха впили в двата странични предпазителя на дръжката. Дъхът на Санса спря в гърлото ѝ. Сир Илин Пейн, изглежда, усети погледа ѝ и обърна мършавото си пъпчиво лице право към нея.

– Какво търси той тук? – попита тя Осфрид Черно котле. Той командваше новата червеноплаща гвардия на кралицата.

Осфрид се ухили.

– Нейна милост смята, че може да ѝ потрябва до края на тази нощ.

Сир Илин беше Кралското правосъдие. Имаше само една дейност, за която можеше да потрябва. „Чия ли глава ще поиска?“

– Всички, стани! Нейна милост Церсей от дома Ланистър, Кралица-та регент и Защитничка на кралството – извика кралският стюард.

Роклята на Церсей беше от искрящ като сняг лен, бяла като плащовете на Кралската гвардия. Дългите широки ръкави бяха обшити със златист сатен. Яркожълтата ѝ коса се лееше на водопад от гъсти къдрици по оголените ѝ рамене. На тънката ѝ шия висеше наниз от диаманти и смарагди. Белотата ѝ придаваше странна невинност, почти като на девица, но по бузите ѝ бяха избили алени петна.

– Седнете – каза кралицата, след като зае мястото си на подиума, – и добре сте дошли. – Осфрид Черно котле ѝ поднесе стола, а един от пажовете предложи същата услуга на Санса. – Изглеждаш ми нещо пребледняла, Санса – отбеляза кралицата. – Червеното ти цвете още ли цъфти?

– Да.

– Колко на място. Мъжете ще кървят навън, а ти – тук. – Кралицата даде знак за първото блюдо.

– Защо е тук сир Илин? – изтърва се Санса.

Кралицата погледна към немия палач.

– За да се справя с предателството и да ни защити, ако потрябва. Той беше рицар преди да стане палач. – Посочи с лъжицата си към другия край на залата, към заключените и здраво залостени врати. – Когато брадвите заудрят по тези врати, ще се радваш, че е тук.

„Повече щях да се радвам, ако беше Хрътката“ – помисли Санса. Колкото и да беше зъл и груб Сандор Клегейн, тя не вярваше, че ще позволи да ѝ се случи нещо лошо.

– Вашата гвардия няма ли да ни защити?

– А кой ще ни защити от гвардията? – Кралицата погледна накриво към Осфрид. – Верните наемници са рядкост като девствените курви.

Ако битката бъде изгубена, моите гвардейци ще се запрепъват в тези червени плащове в бързината да ги свалят. Ще отмъкнат каквото могат и ще избягат, заедно със слугите, перачките, конярите, всички ще побягнат да си спасяват жалките кожи. Имаш ли си представа какво става, когато един град бъде превзет и подложен на опустошение, Санса? Нямаш, нали? Ти знаеш само онова, което си научила от певците, а хубавите песни за опустошение са голям дефицит.

– Истинските рицари няма да посегнат на жени и деца. – Думите прозвучаха кухо още докато ги произнасяше.

– Истинските рицари. – На кралицата това като че ли й се стори изключително забавно. – Права си, несъмнено. Тогава защо просто не си ядеш супата като добро момиче и не чакаш Симион Звездоокя и принц Емон Драконовия рицар да дойдат да те спасят, миличка? Убедена съм, че няма да чакаш дълго.

ДАВОС

Заливът Черна вода беше покрит с бели гребени. „Черната Бета“ язеше вълната на прилива, платната ѝ пукаха по шевовете и плющяха с всяка промяна на вятъра. „Привидение“ и „Лейди Маря“ плаваха от двете ѝ страни, на не повече от двадесет разкрача от корпус до корпус. Синовете му можеха да поддържат строя. Давос се гордеше с това.

Над морето с дълбоки гърлени стонове кънтяха бойни рогове – като зов на чудовишни влечуги, повтарян от кораб на кораб.

– Свали платното – заповяда Давос. – Сниши мачтата. Гребците по греблата.

Синът му Матос повтаряше командите. Палубата на „Черната Бета“ кипна, щом екипажът се разтича всеки по задачата, разбутвайки войниците, които все им се изпречваха на пътя, където и да застанат. Сир Имри бе заповядал да влязат в реката само на гребло, за да не изложат платната си на скорпионите и огнехвъргачките по стените на Кралски чертог.

Давос успя да различи „Ярост“ далече на югоизток, с приближаващите се блестящи в позлата платна и коронования елен на Баратеон, пришит на плата. От нейната палуба Станис Баратеон беше командвал шурма на Драконов камък преди шестнадесет години, но този път бе предпочел да тръгне напред със своята армия, поверявайки „Ярост“ и командването на флотата на брата на жена си сир Имри, който бе дошъл да подкрепи неговата кауза в Бурен край с лорд Алестер и останалите от дома Флорент.

Давос познаваше „Ярост“ не по-зле от собствените си кораби. Над нейните триста гребла имаше палуба, изцяло предназначена за скорпиони, а на задния и предния мостик – катапулти, достатъчно големи, за да мятат бурета с горящ катран. Много внушителен кораб и при това много бърз, макар че сир Имри го бе претъпкал от носа до кърмата с тежки рицари и ратници, донякъде за сметка на скоростта.

Бойните рогове прозвучаха отново и командите се предадоха със сигнали от „Ярост“. Давос усети лек сърбеж по липсващите върхове на пръстите си.

– Гребци! – изрева той. – Оформи редицата.

Сто остриета се врязаха във водата и барабанът на старшия гребец започна да бие. Звукът приличаше на туптенето на огромно сърце, а

греблата се движеха с всеки удар, сто мъже ги теглеха като един.

От „Привидение“ и „Лейди Маря“ също изникнаха дървени криле. Трите галери тръгнаха равномерно и водата закипя.

– Бавен ход – извика Давос.

Сребристият корпус на „Гордостта на Дрифтмарк“ на лорд Веларион се бе придвижил на позиция откъм левия борд на „Привидение“ и „Дързък смях“ също ги настигаше бързо, но „Старата вещица“ все още вадеше греблата, а на „Морско конче“ още се мъчеха да свалят мачтата. Давос погледна назад. Да, там, далече на юг, това можеше да бъде само „Риба меч“, мудна както винаги. Имаше двеста гребла и караше най-големия таран във флотата, но Давос хранеше тежки съмнения към капитана й.

Чуваше окуражителните викове на войниците. От Бурен край дотук те си бяха само баласт и вече горяха от нетърпение да се нахвърлят върху врага, уверени в победата. В това отношение бяха на един ум с адмирала, лорд висш капитан сир Имри Флорент.

Преди три дни той беше привикал всичките капитани на боен съвет на борда на „Ярост“, докато флотата му лежеше на котва край устието на Водоструй, за да ги запознае с диспозициите си. За Давос и синовете му беше определено място във втората бойна линия, откъм опасния десен борд.

– Почетно място – бе заявил Алард, доволен, че са му дали възможност да изяви доблестта си.

– Гибелно място – беше изтъкнал баша му.

Синовете му го бяха изгледали съжалително, дори Марик. „Луковия крал е станал бабичка – долови той мисълта им. – Още си е жалък контрабандист в сърцето.“

Какво пък, последното си беше вярно и за него той не мислеше да се оправдава. „Държеливия“ звучеше съвсем по лордски, но дълбоко в себе си той си оставаше Давос от Квартала на бълхите, завръщаш се в родния си град. От кораби, платна и брегове разбираше сигурно повече от всеки друг мъж в Седемте кралства и беше участвал в достатъчно свирепи битки, меч срещу меч на мократа палуба. Но в битка като тази влизаше като девица, с трепет и боязън. Контрабандистите не надуваха рогове и не вееха знамена. Щом надушеха опасност, те вдигаха платна и тичаха пред вятъра.

Него да бяха направили адмирал, щеше да го направи по съвсем различен начин. Най-напред щеше да изпрати няколко от най-бързите си кораби да пробият по реката и да видят какво ги очаква, вместо да

блъска като овен с главата напред. Когато го предложи на сир Имри, лорд висшият капитан му благодари учтиво, но в погледа му липсваше вежливост. „Кой е този долен страхливец? – питаха тези очи. – Не беше ли онзи, който си купи рицарството с товар лук?“

Със своите четири пъти повече кораби от армадата на момчето крал сир Имри не смяташе за нужно да проявява предпазливост или да прилага подвеждащи тактики. Беше организирал флотата си в десет бойни линии, всяка с по двадесет кораба. Първите две редици трябваше да профучат нагоре по реката и да пометат малката флотилия на Джофри или „момчешките играчки“, както ги нарече сир Имри, предизвиквайки смеха на височайшите си капитани. Тези след тях щяха да свалят под града стрелци копиеносци и едва след това да се включат в речното сражение. Малките и по-бавните кораби в тила щяха да пренасят главните сили на Станис от южния бряг, под защитата на лисенците на Саладор Саан, който щеше да остане отвън в залива в случай, че Ланистърите са скрили нагоре по крайбрежието други кораби, готови да ударят в тил.

Откровено казано, припряността на сир Имри имаше известно обяснение. Ветровете не проявиха благосклонност към тях по пътя имот Бурен край. Бяха изгубили две гемии в скалите на Коработрошача още в деня на отплаването си – лош знак за едно начало. Една от мирските галери беше заседнала в проливите на Тарт, а един щорм ги застигна, докато навлизаха в Гърлото, и ги разпръсна из половината Тясно море. Най-последно успяха да се прегрупират с дванадесет кораба по-малко край заслания от вятъра Сърп на Масей, в по-спокойните води на залива Черна вода, но бяха загубили доста време.

Станис щеше да е пристигнал два дни по-рано при устието на Черна вода. Кралският път вървеше право от Бурен край към Кралски чертог – много по-къс маршрут от морския, а войската му беше предимно конна – близо двадесет хиляди рицари, лека конница и ездачи наемници, неволното наследство от Ренли за брат му. Щяха да стигнат бързо, но бронираниите им дестриери и дългите дванадесет стъпки пики нямаше много да им помогнат срещу дълбоките води на бързея на Черна вода и високите каменни стени на града. Станис щеше да вдигне стана с лордовете си на южния бряг и без съмнение щеше да ври и кипи от нетърпение и да се чуди какво е направил сир Имри с флотата му.

Два дни по-рано край скалата на Мерлинг бяха видели няколко рибарски лодки. Рибарите се разбягаха, но един по един ги изловиха и ги качиха на борда.

– Лъжичка победа, която идва съвсем навреме, за да настрои

стомаха преди битката – бе заявил радостно сир Имри. – Така мъжете огладняват за голямото ядене.

Но Давос се интересува повече от онова, което пленниците можеха да им кажат за отбраната на Кралски чертог. Джуджето подготвяло някаква верига, с която да затвори устието на реката, макар че мненията на рибарите се различаваха по това дали работата е завършила, или не. Давос се улови, че му се иска да е завършила. Ако реката се окажеше затворена, сир Имри щеше да се принуди да спре и да поразмисли.

Морето се бе изпълнило със звуци: крясъци и команди, бойни рогове и барабани, писък на гайди, плясък на хилядите дървени гребла по водата.

– Дръж линия! – изрева Давос. Вятърът задърпа старото му зелено наметало. Елекът от щавена кожа и малкият шлем в краката му бяха единствените му доспехи. Вярваше, че в морето тежката стомана по-скоро може да ти вземе живота, отколкото да го спаси. Сир Имри и другите знатни капитани не споделяха мнението му; крачеха наперено по палубите си в блестящите стоманени брони.

„Стара вещица“ и „Морско конче“ вече бяха заели местата си, както и „Червен нокът“ на лорд Селтигар зад тях. Откъм десния борт на „Лейди Маря“ на Алард се виждаха трите галери, които Станис бе пленил от нещастния лорд Сънглас, „Благочестие“, „Молитва“ и „Вяра“, с гъмжащи от стрелци палуби. Дори и „Риба меч“ вече се приближаваше с тежко поклащане по неспокойното море, с помощта както на греблата, така и на платната. „Кораб с толкова много гребла би трябвало да е много по-бърз – неодобрително прецени Давос. – Заради овена е. Много е тежък, няма баланс.“

Вятърът напираше от юг, но с греблата това нямаше значение. Щяха да нахлуят с приливната вълна, но речното течение щеше да е в изгода на Ланистърите, а при вливането си Черна вода се усилваше. Първият сблъсък неизбежно щеше да е в полза на противника. „Пълна глупост е да ги срещаме на Черна вода“ – помисли Давос. При всяка среща в откритото море бойните им линии щяха да притиснат вражеската флота от двата фланга и да ги изтласкат, докато не се разбият в скалите. Но по реката числеността и големината на корабите на сир Имри нямаше да предложат голямо предимство. Не можеше да вкарат повече от двадесет кораба един до друг, рискуваха греблата им да се заплетат и да се потрошат.

Отвъд редицата кораби Давос зърна Червената цитадела на високия хълм на Егон, тъмна на фона на лимоненожълтото небе. Отвъд реката

ожният бряг бе почернял от мъже и хора, размърдали се като разбунен мравуняк, след като бяха видели приближаването им. Станис щеше да ги държи заети с коване на стълби и правене на стрели, но въпреки това самото чакане щеше да е трудно поносимо. Оттам закънтя писклив бронзов хор от тръби, почти веднага заглушен от рева на хиляди гърла. Давос стисна кесийката с костите от пръстите си и безмълвно се помоли за късмет.

„Ярост“ щеше да е в центъра на първата бойна линия, фланкиран от „Лорд Стефон“ и „Еленът на моретата“, всеки с по двеста гребла. Вляво и вдясно бяха стотарите: „Лейди Хара“, „Бяла риба“, „Смеещия се лорд“, „Морски демон“, „Рогата чест“, „Дрипавата Дженна“, „Тризъбец три“, „Бързия меч“, „Принцеса Ренис“, „Кучешки нос“, „Скипър“, „Вярната“, „Червения гарван“, „Кралица Алисан“, „Котка“, „Дръзкия“ и „Драконова гибел“. От всяка кърма се вееше огненото сърце на Господаря на Светлината, червено, жълто и оранж. Зад Давос и синовете му следваше друга линия стотари, командвани от рицари и лорд-капитани, а зад тях бе по-малкият и по-бавен мирски контингент – кораби с не повече от осемдесет гребла. Още по-назад идеха платноходите, търговските кораби и тромавите гемии, а най-накрая оставаше Саладор Саан на своя горд „Валириан“ – висок грамаден кораб с триста гребла, покрай който пълзяха останалите му галери, отличими с пъстрите ивици на корпусите си. Напереният лисенски принц не бе останал доволен от това, че му повериха ариергарда, но се разбра, че сир Имри разчита на него не повече, отколкото Станис. „Твърде придирчив и твърде много приказки за златото, което му дължат.“ Давос обаче въпреки всичко съжаляваше. Саладор Саан беше находчив пират, а хората му – родени моряци, безстрашни в боя. Това, че ги оставиха в тила, си беше чиста загуба.

Чу се дълбок рев на рог: сир Имри даваше сигнал за атака. „Риба меч“ най-после се бе присъединил към първата линия, макар че още не бяха прибрали платната.

– Пълен напред! – ревна Давос.

Барабанът заби по-бързо и греблата зацепиха водата. Войниците по палубите заудряха с извадени мечове по щитовете си, а стрелците изпълнаха лъковете и издърпаха първите стрели от колчаните. Галерите в първата бойна линия скриваха гледката, затова Давос крачеше нервно и търсеше пролука да види по-добре. Никаква следа от верига не забеляза. Устието на реката зееше отворено, готово сякаш да ги погълне. Освен...

В дните си на контрабандист Давос често се беше шегувал, че познава бреговата линия на Речен бряг като петте си пръста. Тромавите

кули от нов, необрулен от вятър и сол камък една срещу друга при устието на Черна вода можеше нищо да не означават за сир Имри Флорент, но за него бяха като два нови пръста, изникнали от китката му.

Заслонил очи срещу залязващото слънце, той се вгледа по-внимателно в тези кули. Бяха твърде малки, за да държат сериозен гарнизон. Едната на северния бряг беше вдигната под скалистия нос, с намръщената зад нея Червена цитадела; основата на противоположната ѝ на южния бряг беше във водата. „Изровили са ров през брега“, веднага разбра той. Това щеше да затрудни шурма на кулата. На нападателите щеше да се наложи да газят през водата или да градят понтон през малкия канал. Станис беше поставил долу стрелци, за да обстрелват защитниците, ако някой безразсъдно покаже глава над бойниците, но иначе не беше се престарал.

Нещо проблесна ниско долу, където водата се завихряше около основата на кулата. „Веригата... и въпреки това не са затворили реката. Защо?“

Сигурно щеше да отгатне и това, но не остана време за мислене. От първите кораби се разнесе вик и бойните рогове засвириха отново: врагът беше пред тях.

Между фучащите в бързия ритъм гребла на „Скиптър“ и „Вяра“ Давос видя тънка линия галери, изпъната пряко на реката. Слънцето блестеше от позлатата по корпусите им. Познаваше тези кораби не по-малко от своите. Докато беше контрабандист, винаги се беше чувствал по-сигурно, знаейки дали изпънатото платно на хоризонта издава бърз или бавен кораб и дали капитанът му е жаден за слава младок или старец, дослужващ дните си.

Бойните рогове пак зареваха.

– Скорост за бой – изрева Давос. Откъм левия и десния борд чу как Дейл и Алард повториха командата. Барабаните забиха яростно, греблата се вдигаха и падаха и „Черна Бета“ се понесе устремно напред. Когато се озърна към „Привидение“, Дейл му отдаде чест. „Риба меч“ отново се засуети и се люшна в тромаво усилие да догони по-малките кораби от двете си страни; иначе линията си остана права като стена от щитове.

Реката, която изглеждаше тясна отдалече, сега се разтегли широка като море, но градът също доби гигантски измерения. Навъсена на високия хълм на Егон, Червената цитадела държеше под контрол подстъпите. Увенчаните ѝ с желязо бойници, масивните кули и дебелите червени стени ѝ придаваха вид на разгневен звяр, изправен на задните си лапи над реката и улиците. Брегът, над който се издигаше, беше стръмен и

скалист, покрит с лишеи и трънливи дървета. Флотата трябваше бързо да премине под замъка и да стигне до пристанището и града зад него.

Първата линия вече навлезе в руслото на реката, но вражеските галери поеха назад. „Искат да ни привлекат... Искат да се натикаме близо, да се сбием, да не можем да се развърнем по фланговете... и с тази верига зад нас.“ Закрачи по палубата, изпънал врат да види по-добре флотата на Джофри. „Играчките на момчето“, видя той, включваха тежкия „Божия милост“, стария и бавен „Принц Емон“, „Копринената лейди“ и сестра ѝ – „Позорът на лейди“, „Див вятър“, „Кралски десант“, „Бял рогач“, „Пика“, „Морско цвете“. Но къде беше „Лъвска звезда“? Защо никъде не се виждаше красивата „Лейди Лиана“, наречена така от крал Робърт в чест на девицата, която бе обичал и загубил? И къде беше „Чукът на крал Робърт“? Той беше най-голямата бойна галера в кралския флот, четиристотин гребла, единственият кораб, способен да надвие „Ярост“. По всички правила те трябваше да оформят ядрото на отбраната им.

Давос усещаше, че тук има някакъв капан, но не забеляза никакъв вражески съд да се понася зад тях, само армадата на Станис Баратеон – прави редици, проснали се до хоризонта. „Дали няма да вдигнат веригата и да ни разполовят?“ Не виждаше какво би помогнало това. Оставените в залива кораби пак щяха да могат да пренасят мъже северно от града; бавно прехвърляне, но по-сигурно.

От бойниците на замъка се вдигна в полет ято бляскави оранжеви птици, гърнета с горящ катран, които описаха дъга над реката, оставяйки след себе си огнена диря. Водите погълнаха повечето, но няколко улучиха палубите на галери в първата бойна линия и когато се разбиха, пръснаха огъня си. По палубата на „Кралица Алисан“ се разтичаха войници и той видя, че от три места по „Драконово проклетие“ се вдигна пушилка. От планшира на „Котка“ един войник рухна върху греблата и потъна. „Първият загинал днес – помисли Давос. – Но няма да е последният.“

По бойниците на Червената цитадела се вееха знамената на момчето крал: коронованият елен на Баратеон на златно поле, лъвът на Ланистър на поле от пурпур. Полетяха нови гърнета с катран. Давос чу мъжките писъци, когато огънят обхвана „Дръзкия“. Гребците му долу бяха в безопасност, защитени от палубата над тях, но войниците, струпани горе, нямаха този късмет. Точно според опасенията му, крилото на десния борд щеше да поеме всички щети. „Скоро ще дойде и нашият ред“ – напомни си той. „Черна Бета“, шеста в редицата откъм северния бряг, беше съвсем в обхвата на огнените гърнета. Вдясно от него оставаха само

„Лейди Маря“ на Алард, тромавият „Риба меч“ – вече толкова назад, че оставаше по-скоро в третата, отколкото във втората линия – и „Благочестие“, „Молитва“ и „Вяра“, на които в крайно уязвимите им позиции щеше да им потрябва цялата възможна намеса на боговете.

Когато и втората линия навлезе между двете нови близначни кули, Давос ги огледа внимателно. Успя да види три брънки от огромна верига, поклащаща се от дупка, не по-голяма от мъжка глава, и изчезваща дълбоко под водата. Кулите имаха по една врата, разположена на цели двадесет стъпки над основата. Лъкометците от покрива на северната кула обстрелваха отгоре „Молитва“ и „Вяра“. Стрелците на „Вяра“ отвърнаха на стрелбата и Давос чу как един от мъжете на кулата изрева, когато го улучиха.

– Сир. – Синът му Матос бе застанал до лакътя му. – Шлемът ви. – Давос го взе с две ръце и го нахлузи на главата си. Шлемът беше без забрало. Давос не понасяше нещо да му пречи да гледа.

Гърнетата с катран заваляха около тях като огнен дъжд. Той видя как едно от тях се пръсна на палубата на „Лейди Маря“, но екипажът на Алард успя бързо да загаси огъня. Откъм левия борд, от „Гордостта на Дрифтмарк“, засвириха бойни рогове. Греблата мятаха бели пръски с всеки удар. Дълга цял разкрач стрела на скорпион профуча няма и на две стъпки от Матос и се заби с глух тътен в дървото на палубата. Пред тях първият ред вече влизаше в стрелковия обхват на врага; между корабите полетяха ята от стрели, засъскаха като нападащи змии.

Южно от Черна вода Давос видя мъже, теглещи груби салове към водата, а зад тях се строяваха редици и колони под хиляди плющящи знамена. Огненото знаме беше навсякъде, въпреки че малкият черен елен, затворен в пламъците, не можеше да се различи от повече разстояние. „Трябваше да развеем коронования елен – помисли той. – Еленът беше гербът на крал Робърт, градът щеше да се зарадва, като го види. Това чуждо знаме само настройва хората срещу нас.“

Не можеше да погледне огненото сърце, без да се сети за сянката, която Мелисандра бе родила в сумрака под Бурен край. „Добре поне, че водим това сражение на светло, с оръжията на доблестни мъже.“ Червената жена и нейните черни чеда тук не участваха. Станис я беше отпратил на един кораб обратно към Драконов камък с племенника си копеле Едрик Буря. Капитаните и знаменосците му настояха, че на полесражението няма място за жена. Само хората на кралицата се бяха противопоставили, и то не особено настойчиво. Въпреки това кралят беше на ръба да им откаже, докато лорд Брус Карън не заяви:

– Ваша милост, ако магьосницата е с нас, след това ще говорят, че победата е нейна, а не ваша. Ще кажат, че дължите короната си на нейните заклинания. – Това обърна вълната. Самият Давос си държа езика зад зъбите по време на целия спор, но честно казано, не съжали никак, когато ѝ видя гърба. Хич не му трябваше на него нито Мелисандра, нито нейният бог.

Откъм десния борд „Вяра“ подкара към брега и пусна талпата. В плитчините наскочаха стрелци, вдигнали високо лъковете си, за да опазят тетивите сухи. Прецапаха до брега, на тясната чакълеста ивица под канарите. От замъка горе се затъркаляха камъни и западаха с трясък, след тях полетяха и стрели и копия, но угълът беше остър и не причини ха големи щети.

„Молитва“ акостира на двадесет и няколко разкрача нагоре по течението, а „Благочестие“ вече се плъзгаше към брега, когато защитниците се спуснаха по речния бряг и копитата на бойните им коне захвърляха пръски из плитчините. Рицарите налетяха върху стрелците и ги изгласкаха към корабите и в реката преди някой от тях да успее дори да изстреля една стрела. По-тежко въоръжените ратници наскочаха да ги защитят с копия и брадви и само за три удара на сърцето сцената на битката се превърна в кървав хаос. Давос разпозна кучата глава на шлема на Хрътката. Белият плащ на раменете му се развя, когато подкара едрия си кон по трапа на палубата на „Молитва“, сечейки наред всеки, който му се изпречеше.

Отвъд замъка Кралски чертог се издигаше на своите хълмове зад обкръжаващите го дебели стени. Речният фронт се бе превърнал в овъглена пустош: Ланистърите бяха изпепелили всичко и го бяха прибрали зад Калната порта. В плитчините бяха заседнали овъглени останки от потънали кораби, затварящи всякакъв достъп към дългите каменни кейове. „Тук няма да има дебаркиране.“ Зад Калната порта успя да види върховете на три огромни катапулта. Високо на хълма на Висения слънчевата светлина сияеше от седемте кристални кули на Великата септа на Белор.

Давос не видя началото на битката, но го чу: разкъсващия тъпанчетата трясък на двете сблъскали се галери. Не можеше да разбере кои са. Миг след това над водата отекна нов трясък, а после трети. Под стърженето на цепещото се дърво чу глухото тупкане на предния катапулт на „Ярост“. „Еленът на морето“ разцепи една от галерите на Джофри на две, но „Кучешки нос“ се подпали, а „Кралица Алисан“ се оказа заключена между „Копринената лейди“ и „Позорът на лейди“ и екипажът ѝ

започна ръкопашен бой по двете перила.

Право напред видя как вражеският „Кралски десант“ се вряза между „Вярната“ и „Скиптър“. Първият кораб издърпа греблата на десния борд преди сблъсъка, но левите гребла на „Скиптър“ изпращаха като сноп съчки, когато „Кралски десант“ се отърка в хълбока му.

– Стреляй! – извика Давос и стрелците му изпратиха през водата дъжд от съскащи стрели. Видя, че капитанът на „Кралски десант“ падна, и се опита да си спомни името му.

На брега лостовете на огромните катапулти се надигнаха, един, два, три, и сто камъка полетяха високо в пожълтялото небе. Всеки беше с големината на човешка глава; когато западаха, изхвърлиха огромни пръски вода, разбиха дървени греди и превърнаха живи хора в купчини кости, месеста пихтия и жили. По цялата ширина на реката първата линия вече беше влязла в бой. Захвърчаха куки, железни овни заразбиваха дървените корпуси, десантчици налитаха в абордаж, ята стрели зашептяха в стелещия се дим и мъже умираха... но дотук нито един от неговите хора.

„Черната Бета“ се носеше нагоре по течението, тътенът от барабана на старшия гребец кълтеше в главата на капитана ѝ и той се оглеждаше и търсеше плячката за своя таран. Пленената „Кралица Алисан“ стоеше заклещена между двата бойни кораба на Ланистър, и трите – стегнати здраво в едно от куки и въжета.

– Скорост за таран! – изрева Давос.

Барабанът заби свирепо и „Черната Бета“ полетя, носът ѝ запори водата и я превърна в кипящо мляко. Алард бе видял същия шанс – „Лейди Маря“ до тях се втурна напред. Първата линия се беше разкъсала в мешавица от малки сражения. Трите сплетени на възел кораба изникнаха отпред и се завъртяха, по палубите им цареше кървав хаос, мъжете се сечаха с мечове и брадви. „Още малко – подкани Давос Държеливия своя покровител, Воина, – извърти ми я още малко, откъм широката страна.“

Воина, изглежда, го чу. „Черната Бета“ и „Лейди Маря“ се натресоха в хълбока на „Позора на лейди“ почти едновременно и отцепиха носа от кърмата ѝ с такава сила, че чак от палубата на „Копринената лейди“, на три съда отстояние, изхвърчаха хора. Давос за малко не отхапа езика си, когато зъбите му изтракаха от силата на сблъсъка. Изплю кръв. „Следващия път си дръж устата затворена, глупак!“ Четиридесет години по море, а за първи път разбиваше на таран друг кораб.

– Пълен назад – заповяда той.

Когато „Черната Бета“ загреба назад, водата нахлу в отпрания зев на корпуса и пред очите му „Позорът на лейди“ се разпадна и изсипа в реката десетки мъже. Някои от живите заплуваха, някои от мъртвите се понесоха по течението; облечените в тежки ризници и брони се понесоха бързо към дъното, живи и мъртви. Виковете на давеците се проглушиха ушите му.

В този момент някаква зелена мълния напред и откъм левия борд привлече окото му, и веднага след това гнездо от гърчещи се смарагдови змии се издигнаха, пламнаха и съскаци от кърмата на „Кралица Алисан“. Миг по-късно Давос чу смразяващия вик:

– Адски огън!

Лицето му се сгърчи в гримаса. Горящият катран беше едно нещо, адският огън – съвсем друго. Нечестива гадост, с нищо не можеш да го угасиш. Задушиш ли го с наметало, наметалото пламва; плеснеш го с длан да го смажеш, ръката ти пламва. „Изпикаеш ли се върху адски пламък, патката ти ще изгори“, казваха старите моряци. Все пак сир Имри ги беше предупредил да очакват, че може да опитат от коварното вещество на алхимиците. За щастие истинските останали пироманти се брояха на пръсти. „Бързо ще им свърши запасът“ – беше ги уверил сир Имри.

Давос зарева команди; единият ред гребла затласка напред, другият загреба назад и галерата се завъртя. „Лейди Маря“ също беше успяла да се измъкне и толкова по-добре; огънят залази по „Кралица Алисан“ и противниците ѝ по-бързо, отколкото можеше да повярва. Обвити в зелени пламъци мъже заскачаха във водата с нечовешки крясъци. От стените на Кралски чертог огнетите забълваха смърт, а огромните катапулти зад Калната кула замяха канари. Една от тях, голяма колкото вол, се стовари във водата между „Черната Бета“ и „Привидение“, разтърси двата кораба и намокри всички по палубата. Друга, не по-малка, улучи „Дързък смях“. Галерата на Веларион се пръсна като детска играчка, хвърлена от кула.

През черния дим и бушуващия зелен огън Давос зърна ято малки лодки, понесени от течението надолу по реката: бъркотия от салове, баржи и лодки, които изглеждаха толкова прогнили, че беше чудно как изобщо се задържат над водата. Миришеше на отчаян ход – такъв нанос от дървени парчетии не можеше да наклони везните на една битка, можеше само да затрудни настъплението им. Забеляза, че бойните линии са безнадеждно разкъсани. Откъм левия борд „Лорд Стефон“, „Дрипавата Дженна“ и „Бързият меч“ бяха пробили и се носеха нагоре по реката. Дясното крило обаче се беше вплело в жестока схватка с противника, а

центърът се бе разбил под каменната канонада на катапултите, някои от капитаните бяха обърнали назад по течението, други завъртаха на ляв борд, каквото и да е, само да избягат опустошителния дъжд. „Ярост“ беше провесил кърмовия катапулт, за да отвърна с огън към града, но не му стигаше обхват – буретата с катран се разбиваха под стените. „Скипър“ беше изгубил повечето си гребла, а „Вярната“ беше пробита с таран и вече се накланяше. Той прекара „Черната Бета“ между тях и забърса странично позлатената баржа за забавления на кралица Церсей, този път натоварена с войници вместо със сладки блюда. Сблъсъкът попила дузина от тях в реката, където стрелците на „Бета“ ги избиха.

Викът на Матос го предупреди за опасността откъм левия борд. Еднo от галерите на Ланистър идваше за таран.

– Силно на десен борд! – извика Давос.

Хората му завъртяха галерата така, че да посрещне с носа си връхлитация „Бял рогач“. За миг Давос се уплаши, че времето няма да му стигне, че ще го потопят, но течението помогна на „Черната Бета“ да обърне и когато дойде сблъсъкът, ударът беше само страничен, двата корпуса изстъргнаха един в друг и греблата на корабите се потрошиха. Парче дърво профуча покрай главата му, остро като копие. Давос примижа.

– Абордаж! – изрева той. Замятаха въжета и куки. Той извади късия меч и ги поведе сам в шурма.

Екипажът на „Рогач“ ги посрещна, но бойците на „Черната Бета“ го пометоха като стоманена вълна. Давос си запробива с бой път, озъртайки се за капитана, но докато стигне до него, той бе мъртъв. Докато стоеше над трупа, някой го улучи отзад с брадвата си, но късият шлем пое удара и черепът му само изкълтя, вместо да се разполови. Зашеметен, той се срина на палубата. Нападателят скочи отгоре му. Давос стисна меча си с две ръце и го заби в корема му.

Един от екипажа му го изправи на крака.

– Сир капитан, „Рогачът“ е наш.

Давос се огледа и се увери, че е вярно. Повечето от противниците им бяха мъртви, умираха или се предаваха. Той свали шлема, изтри кръвта от лицето си и тръгна обратно към своя кораб, стъпвайки предпазливо по хлъзгавите и осеяни с вътрешностите на разпрани мъже дъски. Матос му подаде ръка да му помогне да се прехвърли през перилото.

През тези няколко мига „Черната Бета“ и прилепеният към нея „Бял рогач“ бяха като спокойното око в центъра на бурята. „Кралица Алисан“ и „Копринената лейди“, все така залепнали една за друга, се

влачеха надолу по течението, мъкнейки останките от „Позора на лейди“ сред бушуващия зелен пъкъл. Една от мирските галери се беше натресла в тях и сега пламъците вече обхващаха и нея. „Котка“ се носеше към мъжете, опразващи бързо потъващия „Дръзки“. Капитанът на „Драконова гибел“ го беше набутал между два кея, откъсвайки дъното му, и екипажът му се изсипваше на брега със стрелците и пехотинците, за да се включи в шурма на стените. Пробитият с таран „Червен гарван“ бавно се накланяше. „Еленът на морето“ се бореше отчаяно както с пламъците, така и с връхлитащите на абордаж врагове, но над „Верни“ на Джофри се вееше флага с пламтящото сърце. „Ярост“, чийто могъщ нос беше разбит от огромен камък, се беше вплел в битка с „Божия милост“. Давос видя как „Гордостта на Дрифтмарк“ на лорд Веларион влезе между два речни бързохода на Ланистър, преобърна единия и подпали другия с огнени стрели. По южния бряг рицарите водеха конете си на баржите и гемииите, а някои от по-малките галери вече бяха готови да тръгнат, натоварени до изнемога с пехота. Трябваше да се промъкват предпазливо между потъващите кораби и петната адски огън, стелещи се по течението. Целият флот на крал Станис вече беше в реката, освен корабите на лисенеца Саладор Саан. Много скоро щяха да овладеят Черна вода. „Сир Имри ще си получи тази победа – помисли Давос, – и Станис ще прехвърли на другия бряг своята армия, но богове милостиви, цената на това...“

– Сир капитан! – Матос го докосна по рамото.

Беше „Риба меч“ – двата ѝ реда гребла се вдигаха и падаха. Така и не беше свалила платната и някое гърне с катран я беше улучило в такелажата. Пред очите на Давос пламъците плъзнаха по въжетата и корабът се понесе като огромна главня от жълт огън. Грозният железен таран с форма на рибата, чието име носеше, пореше водната повърхност пред него. Право напред, понесена по течението към „Риба меч“ и предлагаща сякаш изкусително тлъста плячка, се поклащаше една от гнилите коруби на Ланистър, потънала почти до перилата. Между двата ѝ борда се изливаше мазна зелена кръв.

Сърцето на Давос Държеливия спря да бие.

– Не! – промълви той.

В рева и трясъка ни битката никой не го чу, освен Матос. Във всеки случай капитанът на „Риба меч“ определено не го чу, решен на всяка цена и той да прободне нещо с тарана си. „Риба меч“ тръгна на бойна скорост, а Давос вдигна посечената си ръка и стисна кожената кесийка, в която държеше костите от пръстите си.

Със скърцане, прашене и трясък „Риба меч“ с един удар разцепи гнилата коруба. Тя се пръсна като презрял плод, но едва ли някога плод беше издавал този разкъсващ ушите дървен писък. Давос видя как от вътрешността се заизлива зеленото от хиляди счупени делви – отрова от червата на умиращ звяр, лъскава, блестяща, плъзна се по речната повърхност...

– Пълен назад! – изрева той. – Назад. Махайте се от нея, пълен назад, назад! – Срязаха въжетата и палубата поднесе под краката му и „Черната Бета“ се изтръгна от плена на „Белия рогач“. Греблата ѝ забиха във водата.

После чу едно късо и рязко „вуфф“, сякаш някой духна в ухото му. Последва ревят, палубата изчезна под него, черна вода го шибна в лицето, напълни носа и устата му. Давеше се и потъваше. Объркан къде е долу и къде – горе, Давос заблъска в паника е ръце и крака, докато не изплува на повърхността. Изплю вода, пое въздух, сграбчи с две ръце някаква гредка и се задържа.

„Риба меч“ и гнилият корпус бяха изчезнали. Около него цапах да-вещи се мъже, вкопчени в пушещи дървени отломки. По водата се вихреше висок двадесет стъпки демон от зелен пламък с дузина ръце, всяка от които стискаше камшик, и каквото докоснеше, лумваше в пламъци. Давос видя, че „Черната Бета“ гори, както и „Бял рогач“ и „Верни“ от двете ѝ страни. „Благочестие“, „Котка“, „Вещица“, „Вярност“, „Ярост“ – всички се бяха взривили, „Кралски десант“ и „Божия милост“ също – демонът беше излял и своите. Бляскавата „Гордост на Дрифтмарк“ на лорд Веларион се мъчеше да обърне, но демонът докосна лениво със зеления си пръст сребристите гребла и те лумнаха като натопени във водата фитили. За миг галерата сякаш погали реката с два реда дълги ярки факли.

Течението го завъртя и той зарита, за да избегне носещото се към него огнено петно. „Синовете ми“ – помисли Давос, но нямаше как да ги потърси сред бушуващия хаос. Към него се носеше друга гнила коруба, натежала от товара си от адски огън. Самата Черна вода сякаш беше кипнала в коритото си и димът от горящи греди и горящи хора, и парчета от изгорели кораби изпълваха въздуха.

„Завлича ме към залива.“ Там щеше да е също толкова зле; трябваше някак да се добере до брега, беше добър плувец. Галерите на Саладор Саан също сякаш да са отвън в залива, сир Имри му беше заповядал да остане в тила...

И тогава въртопът го превъртя отново, с лице към залива, и Давос

видя какво го чака надолу.

„Веригата. Богове милостиви, вдигнали са веригата.“

Там, където реката се уширяваше, за да се влее в залива Черна вода, веригата се беше изпънала на две-три стъпки над водата. Няколко галери вече се бяха натресли в нея и течението тласкаше други към тях. Почти всички бяха в пламъци, останалите също скоро щяха да пламнат. Давос успя да различи шарените корпуси на корабите на Саладор Саан отвъд, но разбра, че никога няма да ги достигне. Между него и тях се беше изпънала стена от нажежена до червено стомана, горящо дърво и вихрещ се в бесния си танц зелен пламък. Устието на Черна вода се беше превърнало в устие към ада.

ТИРИОН

Неподвижен като водоливник, Тирион Ланистър беше клекнал на зъбера на крепостната стена. Отвъд Калната порта и овъглената пустош на доскорошния рибен пазар и пристанищните скели самата река сякаш беше пламнала. Половината от флотата на Станис гореше заедно с повечето от корабите на Джофри. Целувката на адския огън превръщаше гордите кораби в погребални клади, а хората – в живи факли. Въздухът беше изпълнен с дим, стрели и писъци.

Простолюдие и знатни капитани щяха да видят как вихърът на зелената смърт се носи надолу по течението към техните салове, гемии и баржи, повлечени от бързея на Черна вода. Дългите бели гребла на мирските галери бляскаха като крака на стеножки в усилието си да се измъкнат, но напразно. Стеножките нямаха къде да избягат.

Под стените на града бушуваха пожари – там където бяха избухнали бъчви с горящ катран, но зноят на адския огън ги смали до тлеещи свещи в запалена къща, оранжевите им и пурпурни пряпорци се вееха дрипави на фона на нефритовата гибел. Ниските облаци улавяха цвета на пламналата река и застилаха небето със зловещо красиво зелено сияние. „Ужасна красота. Като драконов огън.“ Тирион се зачуди дали Егон Завоевателя е изпитвал същото, когато се е носел над Полето на огъня.

Нажеженият като лъх от отворена пещ вятър повдигна пурпурното му наметало и плесна оголеното му лице, но той не можеше да се насили да го отвърне. Едва забелязваше златните плащове с техните възгласи на възторг по скелетата. Нямахше глас да се присъедини към тях. Победата беше половинчата. „Все още нищо не е свършило.“

Видя как пламъците жадно погълнаха още един от тромавите кораби, натъпкан с презрелите плодове на крал Ерис. Над реката се вдигна фонтан от горящ нефрит, толкова ярък, че трябваше да заслони очите си. Огнени пера, високи по тридесет-четиридесет стъпки, заиграха безумния си танц над водите, сред пукот и съсък. За няколко мига заглушиха писъците. Във водата имаше стотици хора, давеха се, горяха или и двете.

„Чуваш ли добре крясъците им, Станис? Виждаш ли ги как горят? Това беше колкото мое дело, толкова и твое.“ Тирион знаеше, че някъде сред кипящото гъмжило мъже на юг от Черна вода Станис също гледа. Той не притежаваше неистовата жажда за битка като брат си Робърт.

Щеше да командва от тила, също както предпочиташе да прави лорд Тивин. Най-вероятно сега седеше на гърба на коня си, в ярки доспехи и с корона на главата. „Корона от червено злато, казва Варис, с върхове с форма на пламъци.“

– Корабите ми – чу се кресливият глас на Джофри – беше се присвил с личната си охрана зад амбразуриите. Златното кръгче на кралския му сан красеше бойния му шлем. – Гори моят „Кралски десант“, „Кралица Церсей“, „Верни“. Вижте, онова там е „Морското цвете“! – Той посочи с новия си меч зелените пламъци, заблизили златистия корпус на „Морско цвете“. Капитанът го беше подкарал нагоре по течението, но не достатъчно бързо, за да избяга от адския огън.

Тирион разбираше, че корабът е обречен. „Нямаше друг начин. Ако не бе излязъл напред да ги пресрещне, Станис щеше да усети клопката.“ Стрелата можеш да я прицелиш, както и копието, дори и камъка от катапулта, но адският огън действаше по своя воля. Пуснеш ли го, излизаше от човешки контрол.

– Не можеше да се избегне – каза той на племенника си. – Нашият флот все едно беше обречен.

Макар да бе кацнал на зъбера – беше твърде нисък, за да вижда над каменните перила между бойниците и затова заповяда да го вдигнат – пламъците, пушекът и хаосът на битката му пречеха да види какво става надолу по реката под замъка. Но го беше виждал хиляда пъти в ума си. Брон щеше да подкара волските впрягове в мига, в който флагманският кораб на Станис преминеше под Червената цитадела; веригата беше тровава и тежка и огромните макари щяха да се превъртат бавно, със стържене и тропот. Цялата флота на узурпатора щеше да е преминала, когато металните брънки се покажеха над водата. Щяха да излизат една по една, вода и кал да капят от тях, брънка по брънка, една след друга, докато цялата огромна верига не се изпънесе здраво. Крал Станис щеше да вкара – и вече беше вкарал флотата си в Черна вода, но нямаше да може да я изтегли.

Въпреки всичко част от тях се измъкваха. Речните течения са капризни, а адският огън не се разпространяваше равномерно, както Тирион се беше надявал. Главното русло беше пламнало изцяло, но немалко от мирските галери успяха да се изтеглят към южния бряг и се мъчеха да се спасят, а поне осем кораба бяха акостирали под градските стени. „Акостирали или разнебитени – все едно, стоварват хора на брега.“ Полошото беше, че немалка част от южното крило на първите две бойни линии на противника бе избягала от пъкля нагоре по течението. На

Станис щяха да му останат тридесет-четиридесет галери: повече от достатъчно, за да прехвърли цялата си войска, когато им се върнеше куражът.

Това, виж, щеше да отнеме малко време. Дори най-храбрите щяха да са отчаяни, след като пред очите им адският камък погълне хиляди техни съратници. Халайн твърдеше, че понякога веществото горяло с такава жар, че плътта се топяла като лой. И въпреки това...

Колкото до собствените му хора, Тирион не хранеше илюзии. „Ако битката вземе, че се вгорчи, ще се прекършат и ще се прекършат лошо“, беше го предупредил Джейслин Байуотър. Следователно единственият начин да я спечели беше да се погрижи битката да си остане сладка – отначало докрай.

Вече се мяркаха тъмните силуети, прииждащи през овъглените руини на крайбрежните кейове. „Време е за нов излаз“ – помисли Тирион. Мъжете бяха най-уязвими, докато стъпват залитайки на брега, преди още да са се окопитили. Не биваше да им дава възможност да се прегрупира на северния бряг.

Той скочи от зъбера.

– Съобщете на лорд Джейслин че имаме противник по речния фронт – каза той на един от вестносците. На друг нареди: – Предайте моите поздравии на сир Арнолд и го помолете да извърне Курвите на тридесет градуса западно. – Тъгълът щеше да им позволи да хвърлят по-далече, макар и не чак през реката.

– Мама ми обеща, че мога да разполагам с Курвите – заяви Джофри. Тирион се стъписа, като видя, че кралят пак е вдигнал забралото на шлема си. Момчето несъмнено се печеше в тази тежка стомана... но последното, което му трябваше сега, бе някоя стрела да се забие в окото на племенника му.

Дръпна забралото надолу и то издрънча.

– Това да го държите затворено, ваша милост; скъпата ви особа е ценна за всички нас. – „А и няма нужда да го разваляш това красиво лице.“ – Спокойно, Курвите са си твои. – Моментът беше подходящ; да се хвърлят повече горящи гърнета по пламналите кораби изглеждаше безсмислено. Джоф бе заповядал да изкарат голи Рогатите мъже на площада при катапултите и да им наковат еленови рога на главите. Когато ги доведоха пред Железния трон за съд, кралят им обеща, че ще ги прати на Станис. Един човек не беше толкова тежък, колкото буре с катран или голям камък, и можеше да се хвърли много по-далече. Някои от златните плащове бяха започнали да залагат дали предателите ще

прелетят над Черна вода чак до отсрещния бряг. – Но побързайте с това, ваша милост – каза той на Джофри. – Много скоро катапултите отново ще ни потрябват за хвърляне на камъни. Дори адският огън не гори вечно.

Джофри тръгна щастлив, придружен от сир Мерин, но Тирион хвана сир Озмунд за китката, докато се обръщаше да ги последва.

– Каквото и да се случи, пазете му живота и го дръжте там, ясно?

– Както заповядате. – Сир Озмунд се усмихна.

Тирион беше предупредил Трант и Черното котле какво ще ги сполети, ако позволят и косъм да падне от главата на краля. А освен тях Джофри имаше дузина златни плащове ветерани, чакащи в подножието на стълбището. „Пазя нещастното ти копеле, доколкото мога, Церсей – помисли той с горчивина. – Дано и ти да направиш същото с Алайя.“

Скоро след като Джоф се махна, един от вестоносците дотича задъхан.

– Милорд, бързо! Свалиха хора на терена за турнирите. Стотици! Понесли са овен към Кралската порта.

Тирион изруга и забърза с тромави патешки крачки към стълбите. Долу чакаше Подрик Пейн с конете. Препуснаха в галоп по Речната улица, с Под и сир Мандън Муур по петите им. Къщите тънеха в зелени сенки, хора нямаше: Тирион беше заповядал да държат улиците празни, за да могат бранителите по-лесно да се придвижват от една порта към друга. Въпреки това, докато стигнат до Кралската порта, вече се чуваше глухо думкане на дърво в дърво, което му подсказа, че овенът е влязъл в действие. Стонът на грамадните панти звучеше като хрипове на умиращ гигант. Площадът зад порталната кула беше пълен с ранени мъже, но той видя и конни редици. Не всички тук бяха пострадали. Имаше и достатъчно наемници в златни плащове, за да се оформи силна колона.

– Строй се! – викна той, след като скочи от седлото. – Кой командва тук? Пригответе се за излаз.

– Не.

Една сянка се отдели от сенките покрай стената – висок мъж в тъмносива броня. Сандор Клегейн. Свали шлема си и го пусна на земята. Стоманата беше осаждана и очукана, лявото ухо на озъбеното псе бе откършено. Над едното око Хрътката имаше рана и кръвта се беше спекла като червено-кафява маска върху старите белези от изгоряло.

– Майната му на всичко – изхриптя Клегейн. – И на тебе също.

До него пристъпи един от наемниците.

– Бяхме навън, милорд. Три пъти. Половината ни хора загинаха или

са ранени. Адският огън гърмеше навсякъде, конете пищяха като хора и хората като коне...

– Да не мислиш, че сме ви наели, за да се биете на турнир? Може би трябва да ви сервирам изстудено мляко и боровинки? Качвай се на шибания си кон! Ти също, куче.

Кръвта по лицето на Клегейн лъщеше червена, но очите му се бяха подбелили. Той извади дългия си меч.

„Уплашен е – помисли стъписано Тирион. – Хрътката е уплашен.“ Опита се да им обясни защо се налага.

– Донесли са овен при портата, чувате ги. Трябва да ги разпръснем...

– Отворете портата. Като влязат вътре, ги обкръжете и ги избийте. – Хрътката заби острието на меча в земята и се подпря – едва се държеше на краката си. – Загубих половината си хора. И коня си. Повече в оня огън не влизам.

Сир Мандън Муур пристъпи до Тирион, в безукорно бялата си броня.

– Кралската ръка ти заповядва.

– Майната му на Кралската ръка. – Здравата, неоплескана с кръв половина от лицето на Хрътката беше преbledняла като платно. – Някой да ми донесе пиене. – Един златен плащ му подаде чаша, Клегейн глътна, изплю и я хвърли. – Вода? Майната ви на водата! Вино ми донесете!

„Мъртъв е, макар и да е на крака.“ Тирион вече го разбра. „Раната, огънят... с него е свършено, трябва да намеря някой друг, но кого? Сир Мандън?“ Огледа мъжете и разбра, че няма да стане. Страхът на Клегейн ги беше потресъл. Без водач те също щяха да откажат, а сир Мандън... опасен мъж, беше му казал Джайм, да, но не и мъж, когото други-те мъже ще следват.

Чу поредния трясък в дървото. Помръкващото небе над стените се къпеше в зелено и оранжево сияние. Колко дълго щеше да издържи портата?

„Това е лудост – каза си той. – Но по-добре лудост, отколкото поражение. Поражението е смърт и позор.“

– Добре. Аз ще водя.

Ако си беше въобразявал, че това ще засрами Хрътката и ще му помогне да си върне доблестта, сгреши. Клегейн само се измя.

– Кой, ти?!

Тирион долови неверието по лицата им.

– Аз. Сир Мандън, вие ще носите кралското знаме. Под, донеси ми шлема. – Момчето затича покорно. Хрътката изгледа Тирион с бялото на очите си. Сир Мандън му помогна да се качи на коня.

– Строй се! – изрева Тирион.

Високият му дорест жребец беше с метални набузници и плетена ризница. Пурпурна коприна покриваше задницата му и чула. Високото седло беше позлатено. Подрик Пейн му подаде шлема и щита, от тежък дъб и с изрисувана в средата златна ръка на червено поле, обкръжена от златни лъвчета. Той подкара коня в кръг, оглеждайки малкия отряд. Едва шепа мъже се бяха отзовали на командата му, не повече от двадесетина. Седяха на конете си и го гледаха като Хрътката. Той погледна презрително останалите – рицарите и наемниците, излизали с Клегейн.

– Разправят, че съм половин мъж – каза той. – Какво излиза тогава, че сте вие?

Това вече ги засрами. Един от рицарите мълчаливо се присъедини към тях. Двама наемници го последваха. След тях – още. Кралската порта се разтърси отново. След още няколко мига отрядът на Тирион се беше удвоил. Беше ги хванал в капана си. „Щом аз се бия, и те трябва да се бият, иначе излиза, че са по-долу от едно джудже.“

– Няма да чуете да викам името на Джофри – каза им той. – Нито ще чуете да рева за Скалата на Кастърли. Станис иска да опустоши вашия град и вратата, която блъска, е вашата врата. Затова елате с мен и да убием тоя кучи син!

Тирион измъкна тежката си секира, обърна жребеца и препусна към задната порта. Мислеше, че го следват, но не посмя да погледне назад.

САНСА

Факлите горяха и изпълваха Балната зала на кралицата със сребристите светлини. Но въпреки това в залата цареше мрак. Санса го виждаше в светлите очи на сир Илин Пейн, застанал до задната врата неподвижен като каменна статуя, без да взима нито храна, нито вино. Чуваше го в хрипливата кашлица на лорд Джилс и в шепнещия глас на Озни Черно котле, щом се шумгнеша в залата да донесе на Церсей последните вести.

Тъкмо привършваше супата си, когато той влезе първия път през задния вход и каза нещо на брат си Осфрид. След това се качи на подиума и коленичи пред високия стол – вмирян на кон, с четири дълги тънки драскотини по покритата със струеи буза и падаща над очите му сплъстена коса. Колкото и тихо да шепнеше, Санса го чу.

– Двете флоти се вкопчиха в битка. Малко стрелци успяха да слязат на брега, но Хрътката ги изпосече, ваша милост. Брат ви вдига онази негова верига, чух сигнала. Долу в Квартала на бълхите някаква пияна тълпа разбива врати, нахлуват през прозорците. Лорд Байуотър изпрати златни плащове да се разправят с тях. Септата на Белор е претъпкана, всички се молят.

– А синът ми?

– Кралят отиде в септата да получи благословията на Върховния септон. Сега обикаля по стените с Ръката и казва на мъжете да са храбри, повдига духа им, така да се каже.

Церсей махна на пажа си за нова чаша вино – златна реколта от Арбор, силна и с богат аромат. Кралицата пиеше прекалено много, но виното само я правеше още по-красива: бузите ѝ бяха зачервени, а в очите ѝ имаше някакъв трескав блясък и зной, когато обходеше залата с поглед. „Очи от адски пламък“ – помисли Санса.

Свиреха музиканти, жонгльори премятаха цветни топки във въздуха. Лунното момче обикаляше на кокили из залата и се заяждаше с всички с язвителните си шеги, а сир Донтос гонеше слугинчетата си, яхнал дървеното си конче. Гостите се смееха, но смехът им беше някак безрадостен, смях, който за миг можеше да се обърне в хлипове и ридания. „Телата им са тук, но мислите им са по градските стени, а сърцата им – също.“

След супата поднесоха салатата от ябълки, ядки и стафиди. В друг момент блюдата щяха да са апетитни, но тази нощ храната сякаш беше

подправена със страх. Санса не беше единствената в залата, изгубила всякакъв апетит. Лорд Джилс повече кашляше, отколкото ядеше, Лолис Стоукуорт седеше на стола си присвита и разтреперана, а младата невяста на един от рицарите на сир Лансел започна да плаче неудържимо. Кралицата заповяда на майстер Френкен да я заведат да си легне.

– Сълзи – заговори тя с яд на Санса, докато извеждаха разплаканата жена от залата. – Женското оръжие, така го наричаше майка ми. Мъжкото оръжие е мечът. И това ни казва всичко, нали така?

– Но мъжете трябва да са много храбри – отвърна Санса. – Да излязат навън срещу онези мечове и брадви, всеки се опитва да те убие...

– Джайм веднъж ми каза, че се чувства истински жив само в битка и в леглото. – Церсей вдигна чашата и отпи дълга глътка. Плодовата й салата остана непипната. – Предпочитам да изляза срещу мечовете, колкото и да са, вместо да седя безпомощна и да се преструвам, че се радвам на компанията на това ято подплашени кокошки.

– Вие лично ги поканихте тук, ваша милост.

– Какво да се прави. От една кралица се очакват определени неща. Ще се очакват и от теб, ако изобщо някой ден се омъжиш за Джофри. Затова се учи отсега. – Кралицата огледа мълчаливо съпругите, дъщерите и майките, запълнили пейките по масите. – Сами по себе си тези кокошки са нищо, но по една или друга причина важни са петлите им, а някои може да оцелеят след тази битка. Така че мой дълг е да дам закрилата си на жените им. Ако това нещастно джудже брат ми успее по някакъв начин да надделее, те ще се върнат при мъжете и бащите си и ще разправят колко смела съм била, как храбростта ми ги е вдъхновявала и е повдигала духа им, как нито за миг не съм се усъмнила в победата.

– А ако замъкът падне?

– Би ти харесало, нали? – Церсей не изчака възражението й. – Ако не ме предадат собствените ми стражи, сигурно ще мога да удържа тук известно време. След това мога да отида на стените и да предложа на лорд Станис да се предам лично. Това ще ни спести най-лошото. Но ако Стегата на Мегор падне преди да се е появил Станис, какво да ти кажа, скъпа... Повечето от гостенките ми ще ги поизнасят, да речем. В такива моменти клането и насилията са неизбежни.

Санса я слушаше с ужас.

– Но това тук са жени, невъоръжени и от знатни родове.

– Родът им ги пази донякъде – съгласи се Церсей, – но не толкова, колкото си въобразяваш. Всяка от тях струва приличен откуп, но след безумието на боя войниците често като че ли жадуват повече за плът,

отколкото за злато. Все пак един златен щит е по-добре от нищо. Виж, с жените по улиците няма да се държат толкова вежливо. Нито със слугините ни. Сладурчета като онази, новата слугиня на лейди Танда, ще ги позабавляват още някоя и друга нощ, но не си въобразявай, че старите, болните и грозните ще бъдат пощадени. Пиенето ще превърне и слепите перачки, и вонящите свинарки в не по-малко привлекателни от теб самата, миличка.

– От мен?!

– О, постарай се да не ми пискаш като мишле, Санса. Ти вече си жена, забрави ли? И годеница на първородния ми син. – Кралицата отпи от виното си. – Ако извън стените беше някой друг, сигурно щях да мога да го позалъжа. Но това е Станис Баратеон. По-лесно ще ми е да изкуся коня му. – Тя забеляза изражението на Санса и се засмя. – Нашата малка глупачка. Сълзите, миличка, не са единственото женско оръжие. Имаш си още едно между краката и няма да е зле скоро да се научиш да го използваш. Ще разбереш, че мъжете доста свободно си служат с мечовете. Размахват си ги наляво и надясно, и двата вида.

Двамата братя Черно котле отново влязоха в залата и спестиха на Санса необходимостта да отговаря. Сир Озмунд и братята му много скоро бяха станали фаворити в замъка: винаги бяха готови да се усмихнат и да се пошегуват, а с конярите и ловците се разбираха не по-зле, отколкото с рицарите и скуайърите. Според клюката най-добре се разбираха със слугинчетата. Наскоро сир Озмунд беше заел мястото на Сандор Клегейн до Джофри и Санса беше чула жените при кладенеца с коритата за пране да говорят, че бил силен като Хрътката, само че по-млад и по-бърз. Чудеше се, ако е така, защо нито веднъж не беше чувала за тези Черни котлета преди сир Озмунд да го назначат в Кралската гвардия.

Озни беше цял разцъфнал в усмивка, когато коленичи пред кралицата.

– Старите коруби гръмнаха, ваша милост, цялата черна вода е окъпана в адски огън. Горят поне сто кораба, ако не и повече.

– А синът ми?

– Той е при Калната порта с Ръката и Кралската гвардия, ваша милост. Преди малко говореше на стрелците по скелетата, учеше ги на някои тънкости с арбалета. Всички твърдят, че е наистина храбро момче.

– Вие гледайте да остане живо момче. – Церсей се обърна към брат му Осфрид, който беше по-висок, по-сериозен и с провиснали черни мустаци. – Да?

Осфрид беше надянал стоманен полушлем върху дългата си коса;

изражението му беше мрачно.

– Ваша милост – тихо заговори той. – Момчетата хванаха двама коняри и три слугини да се опитват да избягат през задната порта с коне на краля.

– Първите предатели за тази нощ – каза кралицата. – Боя се, че няма да са последните. Сир Илин да се заеме с тях и да набият главите им на пики пред конюшните за назидание. – Когато двамата излязоха, тя се обърна към Санса. – Още един урок, който трябва да научиш, ако се надяваш да седиш до моя син. Ако си милостива в нощ като тази, предателствата ще почнат да никнат около теб като гъби след дъжд. Единственият начин да опазиш верността на хората си е да ги накараш да се страхуват от теб повече, отколкото от врага.

– Ще го запомня, ваша милост – отвърна Санса, въпреки че винаги досега беше слушала, че обичта е по-сигурен път към човешката вяроветност от страха. „Ако наистина стана кралица, ще ги накарам да ме обичат.“

След салатата поднесоха пирог с раци. След това – печено овнешко с праз лук и картофи – сервираха им го върху тънки питки вместо блюдо. Лолис яде много бързо, прилоша ѝ и повърна всичко по себе си и сестра си. Лорд Джилс кашля, пи, кашля, пи и се напи. Кралицата го изгледа отвратена как плъосна лице на масата.

– Боговете, изглежда, са полудели да хабят мъжество в същества като него. А аз също трябва да съм полудяла да настоявам да го освободят.

Осфрид Черно котле се върна, развял пурпурния си плащ.

– На площада се събират хора, ваша милост. Молят да получат убежище в замъка. Не са тълпа, а богати търговци и други заможни граждани.

– Заповядайте им да се приберат по домовете си – каза кралицата. – Ако откажат, накарайте стрелците ни да убият двама-трима. И портите да не се отварят по никакъв повод.

– Както заповядате. – Той се поклони и излезе.

Кралицата се намръщи.

– Да можех лично да им отсека главите! Като малка с Джайм толкова си приличахме, че дори родният ни баща не можеше да ни различи. Понякога на шега се преобличахме в дрехите на другия и изкарвахме по цял ден със сменени роли. Въпреки всичко когато дадох на Джайм меч, за мен нямаше. „Аз какво получавам?“ – помня, че попитах. Бяхме толкова еднакви, че не разбирах защо се държат с нас различно. Джайм се

учеше да се бие с меч, пика и боздуган, а мен ме учеха да се усмихвам, да пея и да забавлявам. Той беше наследникът на Скалата на Кастърли, докато мен щяха да ме продадат на някой непознат като кобила, да ме яха новият ми собственик когато му хрумне, да ме бие, когато си поиска, и да ме захвърля всеки път заради някоя по-млада кобила. За Джайм беше славата и властта, а за мен – раждането и ежемесечната кръв.

– Но вие бяхте кралицата на всичките Седем кралства – каза Санса.

– Стигне ли се до мечовете, една кралица в края на краищата е само жена.

Чашата на Церсей беше празна. Пажът пристъпи да я напълни, но тя я обърна върху масата и поклати глава.

– Стига. Не искам да ми се размътва главата.

Последното блюдо беше козе сирене, поднесено с печени ябълки. Миризмата на канела беше изпълнила залата, когато Озни Черно котле влезе и отново коленичи.

– Ваша милост – каза той. – Станис е прехвърлил хора на терена на турнирите, идват и още. Калната порта е под атака, донесли са овен и пред Кралската порта. Дяволчето излезе да ги отблъсне.

– Като го видят, ще напълнят гащите от страх – отвърна сухо кралицата. – Не е взел Джоф, надявам се.

– Не, ваша милост, кралят е с брат ми при Курвите, хвърля Рогати мъже в реката.

– Когато Калната порта е под атака? Що за дивотия! Кажете на сир Озмунд, че искам да го махнат веднага оттам, прекалено е опасно. Приберете го в замъка.

– Но Дяволчето каза, че...

– Важно е аз какво ви казвам. – Очите на Церсей се присвиха. – Вашият брат ще направи каквото ви казах, или ще заповядам следващия излез да го поведе той, а вие – с него.

След като разчистиха храната, много от гостите помолиха за разрешение да отидат в септата. Церсей великодушно им позволи. Лейди Танда и дъщерите ѝ бяха сред първите, които избягаха. За тези, които останаха, доведоха един певец и той засвири на арфа. Запя им за Джонквил и Флориан, за принц Емон, Рицаря на драконите и за любовта му към кралицата, жена на неговия брат, за десетте хиляди кораба на Нимерия. Песните бяха красиви, но ужасно тъжни. Няколко жени се разплакаха, а Санса усети, че и нейните очи се навлажняваха.

– Много добре, скъпа. – Кралицата се наведе към нея. – Трябва да поупражниш тези сълзи. Ще ти потрябват пред крал Станис.

Санса се присви боязливо.

– Ваша милост?

– О, спести ми кухите вежливости, моля те. Нещата отвън, изглежда да са взели отчаяна насока, щом се е наложило да ги предвожда едно джудже, така че по-добре свали маската си. Всичко знам за малките ти предателства в гората на боговете.

– Гората на боговете? – „Не поглеждай към сир Донтос, недей, недей – каза си Санса. – Тя не знае, никой не знае, Донтос ми обеща, моят Флориан никога не ще ме предаде.“ – Не съм извършвала предателства. Навестях гора на боговете само за да се моля.

– За Станис. Или за своя брат – все едно. Иначе защо ще търсиш боговете на баща си? Молиш се за нашето поражение. Как иначе ще го наречеш това, ако не предателство?

– Моля се за Джофри – настоя тя изплашена.

– Нима? Защото се държи с теб толкова мило ли? – Кралицата взе кана сладко вино с аромат на сливи от минаващото слугинче и наля на Санса. – Пий – заповяда й хладно тя. – Може би това ще ти влее кураж веднъж в живота си да понесеш истината.

Санса вдигна чашата до устните си и отпи. Виното беше гъсто и сладко, и много силно.

– Още – каза Церсей. – Изпий я до дъно, Санса. Твоята кралица ти заповядва.

Виното почти я задави. След няколко секунди главата й се замая.

– Още? – попита Церсей.

– Не. Моля ви.

Кралицата не остана доволна.

– Когато преди малко попита за сир Илин, аз те излъгах. Искаш ли да чуеш истината, Санса? Искаш ли да узнаеш защо всъщност той е тук?

Не смееше да отговори, но това нямаше значение. Кралицата вдигна ръка и махна, без да дочака отговор. Санса не бе забелязала, че сир Илин се е върнал в залата, но ето че той изведнъж се появи и закрочи през сенките зад подиума тихо като котка. Носеше Лед, изваден от ножницата. Санса си спомни, че баща й винаги почистваше острието му в гората на боговете, след като отнемеше нечия глава, но сир Илин не беше толкова придиричлив – по стоманата имаше засъхнали кафяви петна кръв.

– Обясни на лейди Санса защо те държа при нас – каза Церсей.

Сир Илин отвори устата си и изхъхри задавено. Пъпчивото му лице остана безизразно.

– Казва, че е тук за нас – преведе кралицата. – Станис може да превземе града и да вземе трона, но аз няма да понеса той да ме съди. Няма да допусна да ни хване живи.

– Нас?

– Чу ме добре. Така че може би няма да е зле отново да се помолиш, Санса, и този път за друг изход. Старките няма да се зарадват от падането на дома Ланистър, гарантирам ти.

Тя се пресегна и погали косата на Санса, а пръстът ѝ леко премина по шията ѝ.

ТИРИОН

Тесният процеп на забралото пречеше на Тирион да види какво има пред него, но когато извърна глава, видя три галери, спрели на каменистия бряг до плаца за турнирите и четвърта, по-голяма от другите, която стоеше навътре във водата и хвърляше от катапулт бурета с горящ катран.

– Клин – заповяда Тирион, след като хората му се исипаха през страничната порта. Те се построиха. Той беше най-отпред. Сир Мандън Муур застана от дясната му страна, пламъците трепкаха по белия емайл на бронята му, очите му блестяха безстрастно зад шлема. Яздеше черен кон с бяла сбруя, снежнобелият му щит на Кралската гвардия беше затегнат на лявата му ръка. Отляво, видя Тирион с изненада, бе застанал Подрик Пейн, с меч в ръката. – Ти си много млад – каза му той. – Върни се.

– Аз съм вашият скуайър, милорд.

Тирион нямаше време за спорове.

– Тогава с мен. Не се отделяй.

Яздеха коляно до коляно, следвайки линията на извисилите се до тях стени. Флагът на Джофри плющеше в пурпур и злато на дългия прът в ръката на сир Мандън, с изправените на задните си крака в танц елен и лъв. От градските стени хвърчаха стрели, търкаляха се камъни и падаха с оглушителен грохот по земя и вода, по стомана и човешка плът. Отпред изникна Кралската порта и налитаща срещу нея тъпла войници, борещи се с огромния овен – дънер от черен дъб, обкован с желязна глава.

– Пики! – изкомандва Тирион и препусна в галоп.

Теренът беше прогизнал и хлъзгав от кал и кръв. Жребецът му се препъна в някакъв труп, копитата му се подхлъзнаха и заораха в калта и в миг Тирион се уплаши, че ще падне от седлото още преди да е стигнал до противника, но двамата с коня успяха някак да се задържат. Под портата мъжете се обръщаха и се престрояваха припряно да отбият удара. Тирион надигна брадвата и изрева:

– Кралски чертог!

Още гласове подеха вика му и стрелата от мъжки тела се понесе устремно – протяжен писък на стомана и коприна, на копита и стоманени остриета, целунати от огън.

Сир Мандън сниши върха на пиката си в последния възможен

момент, флагът на Джофри се заби в гърдите на един мъж в обкован с желязо кожен елек и го надигна над земята преди дръжката да се прекърши. Пред Тирион имаше някакъв рицар, на чието връхно палто над бронята се виждаше лисица, надничаща от венец цветя. „Флорент – беше първата му мисъл, а секунда по-късно в главата му изкънтя: – но гологлав.“ Посече го в лицето с цялата тежест на брадвата. Рамото му изтръпна от сблъсъка. „Шага ще се пръсне от смях“ – помисли си и продължи напред.

Едно копие удари в щита му. Под препускаше до него и сечеше всеки, покрай когото мине. Тирион смъртно дочу окуражителните възгласи на мъжете по стените. Блъскащият по вратата овен се срути в калта и хората, които го носеха, се разбягаха. Тирион прегази един стрелец, посече един копиеносец, избегна замаха на един воин с увенчан с риба меч шлем. Сир Мандън профуча край него като самата смърт в снежнобялата си коприна. Мечът му сечеше ръце, цепеше глави и трошеше щитове като небесен гръм... макар че малцина от противниците бяха успели да прехвърлят реката с непострадали щитове.

Враговете им бягаха. Тирион се огледа, но от Подрик Пейн нямаше и помен. Една стрела забърса шлема му, пропускайки на два пръста очния процеп. Страхът, който го жегна, едва не го свали от седлото. „Ако ще стоя тук като пън, по-добре да си изрисувам мишена на гърдите.“

Отново пришпори коня си, заобикаляйки просналите се на пътя му тела. Руслото на Черна вода гъмжеше от корпусите на горящите галери. Петна от адски огън все още се носеха над водата, бълвайки яростно зелени валма на двадесет стъпки високо във въздуха. Бяха прогонили мъжете с овена, но сега се водеше битка по целия речен фронт. Хората на сир Бейлон Суан, най-вероятно, или на Лансел, се мъчеха да изтласкат враговете към водата.

– Продължаваме към Калната порта – заповяда той.

– Калната порта! – изрева сир Мандън. И клинът се понесе отново.

– Кралски чертог! – крещяха мъжете зад него, и: – Дребосъка! Дребосъка!

„Кой ли пък ги е научил на това?“ – зачуди се той. Чуваше приглушени писъци и алчния пукот на пламъците, воя на бойни рогове и бронзовия кълтеж на тръбите. Огънят бушуваше навсякъде. „Богове милостиви, нищо чудно, че Хрътката се уплаши. От пламъците се е уплашил...“

Над Черна вода се разнесе разкъсващ тъпанчетата трясък – един камък с големината на кон се стовари право върху една от галерите.

„Наша или тяхна?“ Зад облаците пушек не можеше да се види. Клиньт му се беше разпаднал, вече всеки беше повел личната си битка.

Брадвата натежа в юмука му. Шепа мъже продължаваха да го следват, другите или бяха мъртви, или се разпиляха кой накъдето види. Трябваше да се пребори с жребца си да продължи да препуска на изток. Едрият дестриер не харесваше огъня повече от Сандор Клегейн, но беше по-лесен за обуздаване.

Мъже изпълзяваха от реката, мъже горящи и кървящи, кашляха вода, залитаха и падаха, повечето издъхваха, щом излезеха на брега. Той поведе отряда си през тях, като посичаше онези, които още имаха сили да се държат на крака. Рицари два пъти по-едри бягаха от него или оставаха на място и загиваха. Изглеждаха му дребни и изплашени. „Ланис-тър!“, ревеше той и сечеше. Ръката му беше почервеняла до лакътя, лъскава на огнената светлина от реката. Конят му се изправи на задните си крака, той размаха брадвата към звездите и чу вика им: „Дребосъка! Дребосъка!“ Беше като пиян.

„Лудостта на боя.“ Никога не беше мислил, че ще я изпита, въпреки че Джайм често му я беше описвал. Как самото време като че ли се замъглява, забавя се и дори спира, как минало и бъдеще изчезват, докато не остане нищо друго освен мига, как бяга от теб страхът, бяга и мисълта, и самото ти тяло. „Тогавя вече не усещаш раните по себе си, нито болката в гърба от тежестта на бронята, нито потта, стичаща се в очите ти. Преставаш да усещаш, преставаш да мислиш, преставаш да бъдеш ти, има я само битката и врага, този пред тебе и другия, и другия, и другия, и ти знаеш, че те се страхуват и са изтощени, но ти – ти си жив, а смъртта е навсякъде около теб, но мечовете им се движат толкова бавно, че можеш да танцуваш между тях и да се смееш.“

„Лудостта на боя. Аз съм джудже, но съм пиян от клане, нека ме убият, ако могат!“

Опитваха се. Още един с копие налетя срещу него. Тирион отсече върха на копиеото му, после китката му, после цялата ръка от рамото, обикаляйки го в кръг. Един стрелец, изгубил лъка си, замахна към него със стрелата, която беше стиснал в юмука си като нож. Конят му го изрита в бедрото, просна го на земята и Тирион се изсмя. Мина в галоп покрай някакво забито в калта знаме, едно от пламтящите сърца на Станис, и посече пръта на две с един замах на брадвата. Рицар някакъв изникна от неизвестно къде и заблъска по щита му, стиснал в две ръце грамадни си меч, докато някой не заби кама под мишницата му. Някой от хората на Тирион, сигурно. Така и не разбра.

– Предавам се, сир – извика друг рицар по-надолу по реката. – Предавам се. Сир рицар, предавам ви се. Залогът ми. Ето, вземете го. – Мъжът лежеше в локва черна вода и му подаваше метална ръкавица в знак на покорство. Тирион трябваше да се наведе, за да я вземе. В това време над главата му се пръсна гърне с адски огън и зеленият пламък изригна. Във внезапно лумналата светлина той видя, че локвата не е черна, а червена. Китката на рицаря все още беше в ръкавицата. Той му я хвърли обратно. – Предавам се – изхлипа мъжът безнадеждно, безпомощно. Тирион свърна настрани и продължи.

Накакъв пехотинец сграбчи юздите на коня му и замахна с кама към лицето му. Тирион изби оръжието от ръката му и разцепи главата му с брадвата. Докато я изтръгваше, зърна встрани нещо бяло. Обърна се. Мислеше, че отново ще види сир Мандън Муур до себе си, но беше друг бял рицар. Сир Бейлон Суан също носеше бели доспехи, но наметалото на коня му беше с черно-белите лебеди на неговия дом. „Тоя рицар е повече петнист, отколкото бял“ – помисли разсеяно Тирион. Сир Бейлон беше оцапан от глава до пети и осажден от пушечите. Той вдигна боздугана си и посочи надолу по течението. По шиповете бяха полепнали парчета мозък и кости.

– Милорд, погледнете.

Тирион обърна коня си и погледна надолу по Черна вода. Течение то отдолу продължаваше да влече, черно и силно, но повърхността кипеше от кръв и пламъци. Небето грееше червено, оранжево и ослепително зелено.

– Какво? – попита той. И видя.

Облечени в стомана пехотинци се изсипваха от разбилата се в един от кейовете галера. „Толкова много... откъде се взимат?“ Той примижа срещу пушечите и блясъка и ги проследи по реката. Там се бяха наблъскали една в друга двадесет или повече галери. Греблата им се бяха сплели, корпусите им бяха оплетени от изпопадалия такелаж. Бяха така здраво наблъскани, че не беше трудно да се скочи от едната палуба на друга-та и така да се прекоси Черна вода.

Стотици от най-смелите пехотинци на Станис Баратеон в момента правеха точно това. Тирион видя как един много тъп рицар се опита да премине с коня си, пришпорвайки побеснялото от ужас животно по клатещите се палуби, хлъзгави от кръвта и прашящи от зеления огън. „По дяволите, направили сме им мост“ – помисли отчаяно той. Части от моста потъваха, а други горяха и цялото нещо пукаше, поклащаше се и всеки момент изглеждаше готово да се пръсне, но това, изглежда, не ги

спираше.

– Смели мъже са – каза с възхита той на сир Бейлон. – Я да идем да ги избием.

И поведе хората си през бушуващите пламъци, през саждите и пелта по речния фронт, с тропот по каменния кей, следван от своите мъже, а зад тях – и от хората на сир Бейлон. Сред тях се появи и сир Мандън с нацепения си и потрошен щит. Пушеци и нажежени въглени изригваха във въздуха, а враговете се прекършиха пред атаката им, обърнаха гръб и се хвърлиха обратно във водата, събаряйки пред себе си други, които се мъчеха да се покачат. Подножието на понтона беше полупотънала вражеска галера с изписано на носа ѝ „Драконова гибел“.

Копиеносец с герба с червения рак на дома Селтигар промуши коня на сир Бейлон и рицарят отхвърча от седлото. Тирион отсече главата на мъжа, профуча край него и вече беше късно да се спре. Жребецът му скочи от ръба на кея в плитката до глезените вода. Брадвата на Тирион изхвърча от ръката му, последвана от самия него, а палубата се надигна и го посрещна с влажен плясък.

Последва безумие. Конят му си беше счупил крак и цвилеше ужасно. Той успя някак да извади камата си и пререза гърлото на бедното животно. Кръвта бликна на пурпурен фонтан и намокри ръцете и гърдите му. Той успя да се изправи, залитна и отново започна да се бие сред плясъка на плуващите във водата клатещи се палуби. Срещу него прииждаха мъже. Някои убиваше, други раняваше, трети се отдръпваха от пътя му или се хвърляха във водата, но не свършваха, идваха още и още. Загуби си ножа, но намери счупено копие, откъде и как – не разбра. Стисна го с две ръце и замушка, сипейки ругатни и проклетия. Мъжете бягаха от него и той тичаше след тях, прехвърляше се през перилото на следващия кораб, после на следващия. Двете му бели сенки го следваха неотлъчно: Бейлон Суан и Мандън Муур, красиви в белите си брони. Сражаваха се, сякаш танцуваха.

Самият той убиваше тромаво и грозно. Един намушка в бъбрека, когато му се извърна в гръб, друг награби за крака и го прекатури във водата. Стрели свистяха покрай главата му и се чупеха в нагръдника му. Една заседна между раменника и нагръдника, но Тирион не я усети. Някакъв гол мъж падна от небето на палубата и се пръсна като хвърлена от кула презряла диня. Кръвта му блисна през процепа на шлема на Тирион. Отгоре полетяха камъни, заудряха по палубите, превръщайки хората наоколо в пихтия, докато накрая целият мост не се разтърси, после се усука с ужасно скърцане и го изхвърли настрани.

Водата нахлу в шлема му. Той го смъкна, захвърли го и запълзя по наклонящата се палуба, докато водата не стигна до шията му. Въздухът се изпълни със стон, като предсмъртните викове на огромен звяр. „Корабът – успя да помисли Тирион, – корабът ще се откъсне.“

Разбитите галери се отцепваха една от друга, мостът се разпаднаше. Щом осъзна това, той чу внезапния пукот, силен като гръмотевичен тътен, палубата под него се люшна и той се хлъзна назад във водата.

Наклонът беше толкова стръмен, че трябваше да се катери, притиснал гръб в палубата, педа по педа. С крайчеца на окото си видя, че корпусът, с който се бяха заплели, се отнесе надолу от течението, завъртя се бавно около оста си и мъжете по него заскачаха във водата. Някои бяха с пламтящото сърце на Станис на гърдите, други – с елена и лъва на Джофри, но това сякаш вече беше без значение. Нагоре и надолу горяха пожари. От едната му страна кипеше битка, невероятно гъмжило от ярки знамена се вееше над море от сражаващи се мъже, стени от щитовете се градияха и се пръскаха, рицари на коне сечаха през масата от човешка плът и стомана, прах, кал, кръв и пушечи. От другата му страна високо на хълма беше надвиснала Червената цитадела и храчеше огън. Но всичко се беше объркало. За миг Тирион помисли, че полудява, че Станис и замъкът са си разменили местата. „Как е могъл Станис да се прехвърли на северния бряг?“ Малко по-късно осъзна, че палубата се превърта и той се е озовал от другата страна, така че замъкът и битката са си разменили местата. „Битка... каква битка, ако Станис не се е прехвърлил, с кого се бие тогава?“ Тирион беше твърде изтощен, за да го осмисли. Рамото го заболя ужасно и когато посегна да го разтрие, видя стрелата и си спомни. „Трябва да се разкарам от този кораб...“

Някой го викаше – той едва го чу през грохота на битката. Тирион се помъчи да му отвърне.

– Тука! Тука! Ето ме, помогнете! – Гласът му прозвуча толкова тънко и слабо, че самият той едва се чу и едва го позна. Издърпа се още нагоре по наклонената палуба и се хвана за перилото. Корпусът се натресе в следващата галера и се килна толкова рязко, че за малко да го изхвърли във водата. Къде му отидоха силите? Нищо не можеше да направи, освен да виси така.

– МИЛОРД! ХВАНЕТЕ РЪКАТА МИ! МИЛОРД ТИРИОН!

Там, на палубата на другия кораб, отвъд уширяващия се зев на черната вода стоеше сир Мандън Муур, протегнал ръка. Жълтите и зелени пламъци блестяха по бялата му броня. Металната му ръкавица беше хлъзгава от кръвта, но Тирион въпреки всичко се протегна,

съжалявайки, че ръката му не е малко по-дълга. Едва в последния момент, точно когато пръстите им се допряха, нещо го жегна... Сир Мандън беше протегнал лявата си ръка? Защо...

Дали заради това се беше отдръпнал назад, или бе видял меча в края на краищата? Никога нямаше да разбере. Острието го перна точно под очите и той усети студения удар, а след него – адската болка. Главата му се завъртя, все едно че му бяха ударили шамар. Шокът от ледената вода беше като втори шамар. Той замаха с ръце да се хване за нещо – знаеше, че тръгне ли надолу, връщане няма. Едната му ръка успя някак да се докопа до разцепения край на гребло. Стисна го здраво като отчаян любовник и се закатери по хлъзгавото дърво, стъпка по стъпка. Очите му бяха пълни с вода, устата – пълна с кръв, а главата му пулсираше ужасно. „Боговете дано ми дадат сила да стигна палубата...“ Нищо друго не съществуваше, освен греблото, водата и палубата.

Накрая се претъркули и се изпъна по гръб, останал без дъх и сили. Над главата му се пръскаха оранжеви и зелени топки и оставяха светли дири между звездите. Остана му миг да помисли колко е красиво, преди сир Мандън да закрие гледката му. Рицарят беше бяла стоманена сянка, а очите му блестяха мрачно зад шлема. Тирион нямаше повече сила от една парцалена кукла. Сир Мандън постави върха на меча си на гърлото му и двете му длани се свиха на дръжката. И изведнъж се килна наляво, залитна и рухна върху перилото. Дървото се пръсна и сир Мандън се скри от очите му с вик и плясък. Миг след това двата корпуса отново се натресоха един в друг толкова силно, че палубата сякаш отскочи. После някой коленичи до него.

– Джайм? – изграчи той задавен от кръвта, напълнила устата му. Кой друг можеше да го спаси, ако не брат му?

– Не мърдайте, милорд. Ранен сте тежко.

„Момчешки глас, пълна безсмислица“ – помисли Тирион. Почти като гласа на Под.

САНСА

Когато сир Лансел Ланистър съобщи на кралицата, че битката е изгубена, тя завъртя празната чаша в ръцете си и каза:

– Кажете го на брат ми, сир. – Гласът ѝ беше съвсем спокоен, сякаш вестта не я интересуваше.

– Брат ви най-вероятно е мъртъв. – Палтото на сир Лансел беше прогизнало от кръвта, просмукала се под мишницата му. Когато влезе в залата, видът му накара някои от жените да запищят. – Бил е на понтона от съдове, когато се разпадна. Сир Мандън, изглежда, е загинал с него, а Хрътката никой не може да го намери. Проклети богове, Церсей, защо ги накара да приберат Джофри в замъка? Златните плащове хвърлят копията си и бягат. Когато видяха, че кралят ги оставя, всички изгубиха дух. Цялата Черна вода е покрита с руини, огън и трупове, но щяхме да удържим, ако...

Озни Черно котле дотърча и застана пред него.

– Сражението вече се води на двата бряга на реката, ваша милост. Възможно е някои от лордовете на Станис да се бият помежду си, никой не знае, всичко е объркано. Хрътката го няма, никой не знае къде е, а сир Бейлон се изтегли в града. Речният фронт е в ръцете им. Отново бият с овена по Кралската порта, а сир Лансел е прав, хората ви напускат стените и избиват командирите си. Тълпите им при Желязната порта и Портата на боговете се мъчат да излязат навън, а в Квартала на блъхите се вихри пьянски погром.

„Милостиви богове – помисли Санса. – Сбъдва се! Джофри ще изгуби главата си, и аз също.“ Озърна се за сир Илин, но Кралското правосъдие го нямаше никъде. „Но аз го усещам. Близо е, няма да му избягам, ще ми вземе главата.“

Странно спокойна, кралицата се обърна към Осфрид.

– Вдигнете подвижния мост и залостете вратите. Никой да не влиза и да не напуска Стегата на Мегор без мое позволение.

– Какво да правим с жените, които отидоха да се молят?

– Те сами се отказаха от закрилата ми. Да се молят; може боговете да ги спасят. Къде е синът ми?

– На стражевата кула. Пожела да командва стрелците. Отвън тълпата реве, половината са златни плащове, дойдоха след него, когато оставихме Калната порта.

– Веднага го приберете в Мегоровата.

– Не! – Лансел беше толкова разгневен, че забрави да овладее гласа си. – Ще си върнем Калната порта! Оставете го там, където е, той е кралят...

– Той е моят син. – Церсей се изправи. – Вие твърдите, че също сте Ланистър, братовчедо, докажете го. Осфрид, защо стоите така? Веднага означава *веднага*.

Осфрид Черно котле набързо напусна залата, брат му излезе с него. Много от гостите също се затичаха към вратата. Някои от жените плачеха, други се молеха. Трети просто си останаха по масите и завикаха да им донесат още вино.

– Церсей – замоли се сир Лансел, – ако загубим и замъка, Джофри все едно ще го убият, знаеш го. Нека да остане, ще го пазя лично, заклевам ти се...

– Махни се от пътя ми. – Церсей го зашлеви по раната. Сир Лансел изрева от болка и едва не припадна, а кралицата тръгна през залата. Изобщо не погледна Санса. „Забрави ме. Сега сир Илин ще ме убие и тя изобщо няма да се сети коя съм била.“

– О, богове! – проплака една старица; – Загубихме, битката е загубена, тя бяга. – Няколко деца се разплакаха. Санса усети, че е останала съвсем сама на подиума. Какво да направи? Да остане ли тук, или да се затича след кралицата и да я замоли да пощади живота ѝ?

Сама не усети как стана, но го направи.

– Не се бойте – заговори тя високо. – Кралицата вдигна подвижния мост. Това е най-безопасното място в града. Има дебели стени, има ров...

– Какво стана? – извика една жена, която Санса познаваше смътно, съпруга на някакъв дребен благородник. – Какво ѝ каза сир Озни? Кралят ли е пострадал, градът ли падна?

– Кажи ни! – извика друга. Една жена попита за баща си, друга – за сина си.

Санса вдигна ръце за тишина.

– Джофри се е върнал в замъка. Не е пострадал. Още се бият, това е всичко, което знам, и се бият храбро. Кралицата ще се върне скоро. – Последното беше лъжа, но трябваше да ги успокои. Зърна шутовете, застанали под галерията. – Лунно момче, разсмей ни.

Лунното момче направи странично колело и скочи на масата. Грабна четири винени чаши и започна да ги премята във въздуха. От време на време „изтърваше“ по някоя и тя се чупеше в главата му. В залата

отекна накъсан кух смях. Санса отиде при сир Лансел и коленичи до него. Раната му кървеше наново от шамара на кралицата.

– Безумие! – изохка той. – Богове, Дяволчето беше прав, прав беше...

– Помогнете му – властно извика Санса на двама от слугите. Единият само я погледна и побягна. Другите слуги също напуснаха залата и тя не можеше да ги спре. Заедно с един от малцината останали успя да изправи рицаря. – Отведете го при майстер Френкел. – Лансел беше един от тях, но някак не можеше да се насили да пожелае смъртта му. „Мека съм, слаба и глупава, точно както казва Джофри. Би трябвало да го убия, не да му помагам.“

Факлите догаряха, но никой не си направи труда да ги подмени. Церсей не се върна. Сир Донтос се качи на подиума и й прошепна:

– Върни се в спалнята си, мила Джонквил. Заклучи се вътре, там ще си в по-голяма безопасност. Ще дойда за теб, когато битката свърши.

„Някой ще дойде за мен – помисли Санса. – Но дали ще си ти, или ще е сир Илин?“ В миг на безумие си помисли дали да не помоли Донтос да я защити. Нали и той беше бил рицар, опитен с меч и заклекел се да закриля слабите. „Не. Той нито има кураж, нито може. Само ще убият и него.“

Беше й нужна цялата сила на духа, за да излезе много бавно и спокойно от Балната зала на кралицата – искаше й се да побегне. Но когато стигна стълбите, наистина побягна, нагоре и нагоре по витите стъпала, докато главата й не се замае. Един от стражите се сблъска с нея по стълбите. Една златна винена чаша и два сребърни свещника се изсипаха от червения плащ, с който ги беше увил, и задрънчаха надолу. Мъжът затича след тях, без да обърне внимание на Санса, след като разбра, че тя няма да се опита да му отнеме плячката.

В спалнята й беше черно като катран. Санса залости вратата и тръгна пипнешком към прозореца. Когато дръпна пердетата, дъхът й секна.

Небето на юг кипеше от вихреци се ярки цветове, отражения на пламъците, които бушуваха долу. Зловещи зелени приливи се надигаха към натежалите кореме на облаците и езера от оранжева светлина заливаха небесата. Червеното и жълтото на обикновените пламъци напиреха срещу смарагдите и нефрита на адския огън, всеки цвят лумваше и замираще, раждайки пълчища мимолетни сенки, които гинеха само след миг. За мигновение зеленото зарево отстъпваше пред оранжевия сумрак. Самият въздух миришеше на изгоряло, както замиришава котлето със супата, когато се остави дълго над огъня и цялата супа изври. Искри се

носеха из въздуха като рояци светулки.

Санса заотстъпва от прозореца към сигурността на леглото. „Ще легна да поспя – каза си, – а когато се събудя, ще е дошъл нов ден и небето отново ще е синьо. Боят ще е свършил и някой ще ми каже дали ще живея, или ще умра.“

– Лейди – тихо проплака тя и се зачуди дали когато умре отново ще види своята вълчица.

И тогава нещо зад нея се размърда и една ръка се протегна и я сграбчи през кръста.

Санса отвори уста да изпищи, но друга ръка затисна лицето ѝ. Пръстите бяха груби, мазолести и лепкави от кръв.

– Малко птиченце. Знаех, че ще дойдеш. – Гласът прозвуча пиянски хрипливо.

Отвън едно копие от нефритена светлина полетя вихрено нагоре и изпълни стаята със зелено сияние. Тя за миг го видя – целият черно и зелено, с кръвта по лицето му черна като катран, и очите му – блеснали като на озлобено куче. После светлината се стопи и той се превърна в тъмна тромава сянка в оцапания с кал и кръв бял плащ.

– Ако изпищиш, ще те убия. Вярвай ми. – Свали ръката си от устата ѝ. Дъхът му излизаше хриплив. Хрътката си беше оставил кана вино на масичката до леглото. Отпи дълга глътка. – Няма ли да ме попиташ кой печели битката, малко птиченце?

– Кой? – попита тя уплашено.

Хрътката се засмя.

– Знам само кой я изгуби. Аз.

„Никога не съм го виждала толкова пиян. Легнал е в леглото ми. Какво ли иска от мен?“

– Какво сте изгубили?

– Всичко. – Ужасната изгорена страна на лицето му се беше превърнала в маска от засъхнала кръв. – Проклетото джудже. Трябваше отдавна да го убия. Преди години.

– Казват, че е мъртъв.

– Мъртъв ли? Не. Майната му. Не го искам мъртъв. – Избута каната настрана. – Искам го изгорял. Ако боговете са добри, ще го изгорят, но аз няма да съм там да видя. Аз си отивам.

– Отивате си? – Тя се опита да се измъкне, но ръцете му бяха железни.

– Малкото птиченце все повтаря каквото му кажат. Отивам си, да.

– Къде ще отидете?

– Където и да е, само не и тук. Далече от огньовете. През Желязната порта ще изляза, предполагам. Някъде на север, където и да е.

– Не можете да излезете – отвърна Санса. – Кралицата е затворила Стегата на Мегор, градските порти също са затворени.

– Не и за мен. Ще бъда с белия си плащ. А имам и това. – Той потупа меча си. – Всеки, който се опита да ме спре, е мъртъв. Освен ако не гори. – Засмя се горчиво.

– Защо сте дошли тук?

– Ти ми обеща песен, малко птиченце. Забрави ли?

Тя не го разбра. Не можеше да му запее точно сега, тук, когато небето кипеше в пламъци, когато навън умираха стотици и хиляди хора.

– Не мога – отвърна тя. – Пуснете ме, плашите ме.

– Теб всичко те плаши. Погледни ме. Погледни ме.

Маската от кръв скриваше повечето белези, но очите му бяха отворени широко и ужасяващи. Санса подуши мириса му: пот, киснало вино, повърнато и кръв, кръв, кръв.

– Бих могъл да те пазя – изхриптя той. – Всички ги е страх от мен. Никой няма да ти посегне, защото ще го убия. – Придърпа я към себе си и за миг тя помисли, че иска да я целуне. Беше твърде силен, за да упорства. Санса притвори очи, за да се свърши, но не стана нищо. – Още не можеш да понесеш гледката, така ли? – чу тя хрипа му. Той изви ръката ѝ, обърна я и я хвърли на леглото. – Ще си я получа тази песен. Флориан и Джонквил, каза. – Беше извадил камата и я опря в гърлото ѝ. – Пей, птиченце. Пей, ако искаш да живееш.

Гърлото ѝ бе пресъхнало и стегнато от страх, и всички песни, които беше знаела, изчезнаха от ума ѝ. „Моли ви, не ме убивайте – искаше ѝ се да закрещи, – моля ви.“ Усети как той притисна острието в гърлото ѝ и тя затвори очи... и си спомни. Не беше песента за Флориан и Джонквил, но беше песен. Гласът ѝ зазвуча немощен, тънък и треперлив в ушите ѝ.

Майко мила, извор на милостта,
тебе молим, синовете ни спаси от бран.
Възпри стрели и мечове,
с щастливи дни дари ги.
Мила майко, женска сила,
в тази свада щерките ни защити,
яростта смири и укроти гнева,
всички ни на кротост научи.

Другите куплети беше забравила. Когато гласът ѝ заглъхна, се уплаши, че Хрътката може да я убие, но след миг той махна камата от гърлото ѝ, без да каже дума.

Някакъв инстинкт я накара да вдигна ръка и да погали бузата му с пръсти. В стаята беше твърде тъмно, за да го види, но усети допира на лепкавата кръв и влагата, която не беше кръв.

– Малко птиченце – повтори той хрипливо, като стържеща по камък стомана. После се надигна от леглото. Санса чу как се разкъса някакъв плат и след това – отдалечаващи се стъпки.

Когато изпълзя от леглото си, много по-късно, беше съвсем сама. Намери плаща му на пода, усукан и разкъсан, бялата вълна бе оцапана с кръв и кал. Небето отвън вече бе станало по-тъмно, с няколко бледозелени призрака, танцуващи на фона на звездите. Духаше мразовит вятър и биеше капациите. На Санса ѝ стана студено. Тя изтръска скъсаното наметало, уви се и се стгуши трепереща на пода.

Колко дълго беше седяла така не знаеше, но след време чу някъде далече в града да бие камбана. Кънтеше глухо с бронзовия си тътен и с всеки нов удар звукът долиташе все по-бързо и по-бързо. Санса тъкмо се чудеше какво ли може да означава това, когато запя нова камбана, после трета и гласовете им се понесоха над хълмове и низини, по алеите и над кулите, из всяко ъгълче на Кралски чертог. Тя захвърли наметалото и отиде до прозореца.

Първото бледо зарево вече се виждаше на изток и сега вече биеха камбаните и на Червената цитадела, включиха се и те в пороя от звуци, леещ се от седемте кристални кули на Великата септа на Белор. Камбаните бяха били, когато умря крал Робърт, спомни си тя, но сега беше различно, не беше онзи бавен и скръбен звън на умряло, а радостен тътен. Чу и човешки викове по улиците, и нещо, което можеше да бъде само възгласи на възторг.

Вестта ѝ донесе сир Донтос. Влезе залитайки през отворената врата, хвана я в отпуснатите си ръце, завъртя я из стаята и заграчи толкова несвързано, че Санса не разбра и една дума. Пиян беше като Хрътката, но неговото пиянство беше щастливо. Тя остана без дъх и замаяна, когато най-сетне я пусна.

– Какво става? – Санса се хвана за пилоната на леглото. – Какво се е случило? Кажете ми!

– Свърши се! Край! Свърши се! Градът е спасен. Лорд Станис е мъртъв, лорд Станис е избягал – никой не знае и никой не го интересува, войската му е разбита, опасността си отиде. Изклани са, пръснали са

се, разбягали са се. О, тези ярки знамена! Знамената, моя Джонквил, знамената! Вино имаш ли? Трябва да пием за този ден, да. Това означава, че си спасена, не разбираш ли?

– Кажете ми какво става! – викна Санса.

Сир Донтос се засмя, заподскача и за малко не падна.

– Дойдоха през пепелищата, докато реката гореше. Станис тъкмо я прекосяваше, и те го удариха в гръб. О, защо не съм рицар отново, да бях част от този триумф! Казват, че собствените му хора почти не са оказали съпротива. Някои побягнаха, но повечето преминаха на тяхна страна, викайки името на лорд Ренли! Какво ли трябва да си е помислил Станис, когато е чул това? Разбрах го от Озни Черно котле, който го чул от сир Озмунд, но сир Бейлон се върна и хората му разправят същото, и златните плащове – също. Спасени сме, скъпа! Дошли са по Пътя на розата по реката, през изгорените от Станис поля, пепелта се вдигала от копитата им и доспехите им били посивели, но... о-о-о! Знамената им били ярки, златната роза и златният лъв, и всички други, дървото на Марбранд и Роуан, ловецът на Тарли и гроздовете на Редвин, и дъбовият лист на лейди Оукхарт. Всички мъже на запада, цялата сила на Планинския рай и на Скалата на Кастърли! Самият лорд Тивин водел дясното им крило по северния бряг на реката, Рандил Тарли командвал центъра, а Мейс Тирел лявото крило, но битката спечелил авангардът. Пронизали Станис както пика пронизва тиква, виели като демони! И знаеш ли кой водел авангарда? Знаеш ли? Знаеш ли?

– Роб? – Беше прекалено да се надява на това, но...

– Бил е самият лорд Ренли! Лорд Ренли в зелените си доспехи, с пламъците, танцуващи по златните му еленови рога! Лорд Ренли с дългото копие! Казват, че той лично убил сир Гиард Мориген в двубой и още дузина други рицари. Ренли е бил, Ренли, Ренли! О! Знамената, скъпа ми Санса! О! Защо пак не съм рицар!

ДЕНЕРИС

Довършваше закуската си – студена супа от скариди и фурми, – когато Ирри ѝ донесе картска рокля – изделие от ефирен брокат, обсипан с перли.

– Махни я – каза Дани. – Пристанището не е за дамски глезотии.

Щом Млечните хора я смятаха за дивачка, щеше да им се покаже както подобава. Когато отиде при конюшните, носеше избелели торбести гащи от пясъчна коприна и сандали от плетена трева. Малките ѝ гърди се полюшваха под пъстрия дотракски елек, а от колана ѝ с медальона висеше крива кама. Джикуи беше сплела косата ѝ по дотракския обичай, като завърза на края на плитката сребърно звънче.

– Не съм печелила победи – опита се да спре тя слугинята, когато звънчето тихо подрънна.

Джикуи не се съгласи.

– Изгорихте онези майги в тяхната къща от пепел и пратихте душите им в пъкъла.

„Това беше победа на Дрогон, не моя“, понечи да каже Дани, но си замълча. Дотраките щяха да я ценят много повече с някое и друго звънче в косата. То звънна, когато тя се качи на сребрилата си кобила, и след това звънеше на всяка крачка, но сир Джора и кръвните ѝ ездачи не казаха нищо. Да пази народа ѝ и драконите ѝ избра Ракаро. Джого и Аго тръгнаха с нея към морския бряг.

Оставиха зад гърба си мраморни палати и уханни градини и навлязоха в по-бедна част на града. Тук коне и камили се мяркаха рядко, паланкини почти съвсем нямаше, но затова пък улиците гъмжаха от босонози деца, просяци и мършави псета. Светлокожи мъже в прашни лене-ни ризи стояха пред вратите и ги гледаха как минават. „Знаят ме коя съм и не ме обичат.“ Дани го разбираше по погледите им.

Сир Джора искаше да я натика отново в паланкина, скрита на сигурно зад копринените завески, но тя му отказа. Твърде дълго се беше изтягала на сатенени възглавнички, оставяйки се на воловете да я лашкат насам-натам. Яхнала, поне имаше чувството, че върви нанякъде.

Не търсеше брега по свой избор. Бягаше отново. Целият ѝ живот май щеше да мине в бягане. Започнала беше да бяга още в майчината си утроба и досега не се беше спряла ни веднъж. Колко пъти двамата с Визерис се бяха измъквали в тъмна нощ едва на стъпка от наетите от

Узурпатора ножове? Но всичко се свеждаше до това: бягаш или заги-ваш. Ксаро беше разбрал, че Пиат Прий събира оцелелите магове, за да й сторят зло.

Когато й го каза, Дани се разсмя.

– Та нали тъкмо ти ми казваше, че маговете не са нищо повече от стари войници, които пъчат суетно гърди и се хвалят със забравени подвизи и отколешна храброст?

Ксаро я погледна угрижено.

– И така си беше. Но сега? Не съм толкова сигурен. Казват, че стъклените свещи отново горят в къщата на Уратон Нощния бродник, а не са се запалвали от сто години. Призрачна трева е израснала в Градината на Джеейн, видели са вълшебни костенурки между слепите стени по Улицата на чародея и всички плъхове из града си хапят опашките. А пък жената на Матос Маллараван, дето веднъж се подигра с проядения от молците халат на един маг, се е побъркала и не иска да облече никаква дреха. Дори в току-що прани коприни се чувства все едно, че по кожата й са плъпнали хиляда насекоми. И Сибасион слепеца, Ядача на очи, е прогледнал отново, или поне така твърдят робите му. Чудни работи. – Ксаро въздъхна. – Странни времена настъпиха в Карт. А странните времена са лоши за търговията. Мъка ми е да ти го кажа, но най-добре ще е да напуснеш Карт завинаги, и колкото по-рано, толкова по-добре. – Той я потупа окуражително по ръката. – Но не е нужно да тръгваш сама. Видяла си тъмни видения в Палата на прахта, но Ксаро сънува по-светли сънища. Виждам те изтегната щастливо в едно ложе, с нашето детенце до гърдата ти. Да отплаваме само двамата с теб по Нефритовото море и ще видиш, че ще се сбъдне! Още не е късно. Дай ми един син, моя сладка песен на радостта!

„Дракон искаш ти да ти дам, но ще има да вземаш.“

– Няма да се омъжа за теб, Ксаро.

Лицето му се смрази.

– Тогава си тръгвай.

– Но къде?

– Възможно по-далече от тук.

Какво пък, навярно беше време. Хората от нейния халазар с радост бяха приели възможността да се съвземат след мъките на червената пуштош, но сега, след като си отдъгнаха и си върнаха силите, започнаха да буйстват. Дотраките не бяха привикнали да стоят на едно място. Народ на воини бяха те, не бяха създадени за градове. Сигурно се беше задържала твърде дълго в Карт, изкушена от неговите удобства и прелести.

Този град според нея винаги обещаваше повече, отколкото даваше, и възторженото ѝ посрещане се вгорчи, откакто Домът на Немрящите се срина в облак дим и пламъци. Само за една нощ картяните си спомниха, че драконите могат да бъдат опасни. Вече не се надпреварваха да ѝ поднасят дарове. Напротив, Братството на турмалина открито призова да я прогонят, а Древната гилдия на подправките дори поиска смъртта ѝ. Единственото, което Ксаро можеше да направи, беше да възпре Тринадесетте да ги подкрепят.

„Но къде да отида?“ Сир Джора предлагаше да тръгнат на изток, по-далече от враговете ѝ в Седемте кралства. Кръвните ѝ ездачи настояваха да се върнат във великото си тревно море, дори това да означаваше, че ще трябва да пребродят отново червената пустош. Самата Дани се блазнеше от идеята да отседне във Вее Толоро, докато драконите ѝ отраснат и станат силни. Ала сърцето ѝ беше пълно със съмнения. Всяка от тези възможности ѝ се струваше някак погрешна... а и дори да решише накъде да тръгне, безпокоеше я въпросът как ще стигне дотам.

Ксаро Ксоан Даксос нямаше да ѝ помогне и тя вече го знаеше. Въпреки цялата си показна преданост, той си играеше собствената си игра, също като Пиат Прий. В нощта, когато ѝ каза да си тръгне, Дани го беше помолила за едно последно благодеяние.

– Войска ли? – попита я Ксаро. – Котле със злато? Галера може би?

Дани се изчерви. Не обичаше да проси.

– Да, кораб.

Очите на Ксаро блеснаха ярко като драгоценните камъни на носаму.

– Аз съм търговец, халееси. Тъй че може би не трябва да си говорим повече за даване, а по-скоро за размяна. За един от твоите дракони ще получиш десет от най-хубавите кораби от моя флот. Трябва само да кажеш една сладка думичка.

– Не – каза тя.

– Уви – изхлипа Ксаро. – Не точно тази дума имах предвид.

– Би ли могъл да помолиш една майка да продаде едно от децата си?

– Че защо не? Жените винаги могат да си родят други. Майките си продават децата всеки ден.

– Не и Майката на драконите.

– Дори за двадесет кораба?

– Дори за сто.

Челюстта му увисна.

– Сто кораба нямам. Но ти имаш три дракона. Един ми дай, заради цялата ми досегашна щедрост. Пак ще ти останат два и трийсет кораба в добавка.

Тридесет кораба щяха да са напълно достатъчни, за да свали войска на брега на Вестерос. „Но аз нямам войска.“

– Възщност ти колко кораба имаш, Ксаро?

– Осемдесет и три, ако не се смята гемията ми за удоволствия.

– А твоите колеги в гилдията на Тринадесетте?

– Общо – хиляда, може би.

– А търговците на подправки и Братството на турмалина?

– Жалките им флотилии няма защо да ги смяташ.

– Все пак – каза тя, – колко?

– Хиляда и двеста – и триста на Подправките. Не повече от осемстотин на Братството.

– А колко са на аешаите, на браавосците, на жителите на Летните острови, на ибенците, на всички други народи, които плават по голямото солено море, колко кораби имат те? Всичко?

– Много и много – отвърна той раздражено. – Има ли някакво значение?

– Опитвам се да поставя цена за един от трите живи дракона на света. – Дани му се усмихна мило. – Изглежда, една трета от всички кораби на света ще бъде честно.

Сълзите на Ксаро потекоха по бузите му от двете страни на укресения му с драгоценни камъни нос.

– Не те ли предупредих да не стъпваш в Палата на прахта? Точно от това се боях. Полудяла си от шепота на маговете също като жената на Маллараван. Една трета от всички кораби на света? Ха! Ха, казах. Ха.

Оттогава Дани не го видя повече. Икономът му донасяше посланията, всяко по-хладно от предишното. Трябвало да напусне къщата му. Омръзнало му да храни и нея, и хората ѝ. Настояваше да му върне даровете, които беше приемала така доверчиво. Единствената ѝ утеха беше, че поне бе проявила здрав разум да не се омъжи за него. „Чародеите шепнеха за три предателства... едно за кръв, едно за злато и едно за любов.“ Първото предателство със сигурност беше на Мирри Маз Дуур, която беше убила хал Дрого и неродения им син, за да отмъсти за своя народ. Възможно ли бе Пиат Прий и Ксаро Ксоан Даксос да са вторият и третият предател? Едва ли. Това, което вършеше Пиат, не беше за злато, а Ксаро никога не беше я обичал искрено.

Улиците се поопразниха, когато навлязоха в квартал с мрачни

каменни складове. Аго яздеше отпред, Джого отзад, а сир Джора Мормон бе до нея. Звънчето ѝ тихо подрънкваше и мислите ѝ неволно се върнаха отново към Палата на прахта, както езикът се връща на мястото на падналия зъб. „Дете на три – бяха я нарекли те, – дъще на смърт, убийцо на лъжи, невясто на огън.“ Колко много тройки. Три огъня, три коня за езда, три предателства.

– Драконът има три глави – въздъхна тя. – Знаеш ли какво означава това, Джора?

– Ваша милост? Гербът на дома Таргариен е триглав дракон, червен на черно поле.

– Това го знам. Но триглави дракони няма.

– Трите глави са били Егон и неговите сестри.

– Висения и Ренис – каза тя. – Аз съм потомка на Егон и Ренис през техния син Енис и внука им Джеерис.

– Сините устни изричат само лъжи, не ви ли го каза Ксаро? Защо ви интересува какво ви шепнеха маговете? Те искаха само да измучат живота от вас и сега вече го знаете.

– Може би – отвърна тя с неохота. – Но все пак нещата, които видях...

– Мъртвец на носа на кораб, синя роза, кърваво пиршество... какво означава всичко това, халееси? Глумски дракон, казвате. Какво все пак е глумски дракон, моля ви?

– Парцален дракон на кокили – обясни му Дани. – Глумците ги използват на позорищата си, да има с какво да се бият героите им.

Сир Джора се намръщи. Дани не мислеше да се отказва.

– „Той е песента за лед и огън“, каза брат ми. Сигурна съм, че беше брат ми. Не Визерис, а Регар. И имаше арфа със сребърни струни.

Сир Джора толкова се намръщи, че веждите му се събраха.

– Принц Регар свиреше на такава арфа – отстъпи той. – Видели ли сте го?

Тя кимна.

– Имаше една жена в легло, с бебе на гърдата. Брат ми каза, че бебето е принцът обещан и ѝ каза, че ще го нарече Егон.

– Принц Егон беше наследникът на Регар от Еля Дорнска – каза сир Джора. – Но ако това е бил принцът обещан, то обещанието се е счупило с черепа му, когато Ланистърите му пръснаха главата в стената.

– Знам – тъжно отвърна Дани. – Те са убили и дъщерята на Регар, малката принцеса Ренис, така е била наречена, като сестрата на Егон. Висения не е имало, но той каза, че драконът има три глави. Каква е

тази песен за лед и огън?

– Никога не съм чувал такава песен.

– Отидох при маговете с надеждата да получа отговори, а те ме оставиха със сто нови въпроса.

Междувременно по улиците отново се появиха хора.

– Сторете път – завика Аго, а Джого задуши неспокойно във въздуха.

– Надушвам я, халееси – извика той. – Отровната вода.

Дотраките не се доверяваха на солената вода и на нищо, което се движи из нея. С вода, от която конят не може да пие, не искаха да си имат работа. „Ще се научат – реши Дани. – Аз се осмелих и прекосих тяхното море с хал Дрого. Сега и те ще съберат смелост да прекосят моето.“

Карт беше едно от най-големите пристанища на света, огромният му, заслонен от бурите залив бе невероятно гъмжило от цветове, шумове и коя от коя по-странни миризми. Кръчми, складове и комарджийски коптори обсаждаха улиците от двете страни, редом с евтините бардаци и храмовете на чужди богове. Резачи на кесии, резачи на гърла, продавачи на заклинания и улични сарафи се мешаха в тълпите. Крайбрежният булевард представляваше едно огромно пазарище, където продажбите и покупките не спираха нито денем, нито нощем, а стоките можеха да струват трошица от онова, което струваха по покритите пазари вътре в града, стига човек да не пита откъде идват. Сбръчкани прегърбени старици предлагаха ароматни води и козе мляко от гледжосаните делви, вързани на гърбовете им. Моряци от петдесетина държави обикаляха сергиите и пиеха люти напитки. Въздухът миришеше на сол и пържена риба, на катран и на мед, на подправки, на лой и на сперма.

Аго даде на едно хлапе медник за шиш печени с мед мишлета и почна да ги яде в движение. Джого си купи шепа бели череши. Навсякъде се виждаха за продан красиви бронзови ками, сушена сепия и оникс, еликсир за мъжка мощ, правен от девиче мляко и вечерна сянка, даже драконови яйца, които подозрително приличаха на най-обикновени боядисани камъни.

Когато минаха край каменните кейове, запазени за Тринадесетте, Дани видя, че разтоварват от пищно украсената „Целувка на Вермилион“ на Ксаро сандъци с шафран, тамян и пипер. До нея търкаляха бурета вино, бали горчице и товари щавена кожа нагоре по трапа на „Лазурната невеста“, която се канеше да отплава с вечерния прилив. Още по-натък пред галерата на Гилдията на подправките „Яркото слънце“ се

беше струпала тъпла и наддаваше в разпродажбата на роби. Беше добре известно, че най-евтиното място да си купиш роб е направо от кораба, а знамената, веещи се на мачтите му, известяха, че „Яркото слънце“ е пристигнал току-що от Ащадор на Робския залив.

Дани нямаше да получи помощ нито от Тринадесетте, нито от Братството на турмалина или от Гилдията на подправките. Тя продължи на среброто си още няколко мили отвъд кейовете, доковете и складовете чак до отсрещния край на подковообразния залив, където се разрешаваха да пристават корабите от Летните острови, Вестерос и от Деветте свободни града.

Слезе пред една бърлога за залагания, пред която грамаден базилик разкъсваше едно нещастно псе; зяпаха ги тъпла възбудено викащи моряци.

– Аго, Джого, вие останете да пазите конете, докато ние със сир Джора поговорим с капитаните.

– Както кажеш, халееси. Ще наглеждаме и вас.

Беше хубаво, че отново ще може да чуе валирианска реч, дори и Общата реч, помисли Дани, докато приближаваха първия кораб. Моряци, хамали и търговци й отваряха път – не знаеха кое е това тъничко младо момиче със среброзлата коса, облечено по дотракски обичай и с рицар от дясната си страна. Въпреки горещината, сир Джора си носеше зеленото вълнено палто върху плетената ризница, с изшитата на гърдите черна мечка на Мормон.

Но нито хубостта й, нито ръстът и силата му щяха да свършат работа пред хората, от чиито кораби имаха нужда.

– Искате значи превоз за сто дотраки, с всичките им коне, вас самата и този рицар, и три дракона отгоре? – рече капитанът на голямата гемия „Пламенна любовница“, преди да се размее и да им обърна гръб.

Когато каза на лисенеца на „Тръбачката“, че е Денерис Бурнородната, кралицата на Седемте кралства, той я изгледа тъпо и отвърна:

– Да бе, а аз пък съм лорд Тивин Ланистър и дрискам златни говна всяка вечер.

Началникът на товара на мирската галера „Копринения дух“ изказа мнение, че драконите са твърде опасни в морето, където могат неволно да блъвнат огън към такелажата и да го запалят. Собственикът на „Корема на лорд Фейро“ беше готов да рискува с дракони, но не и с дотраки.

– Тия безбожни диваци няма да ги взема на „Корема“, не и не!

Двамата братя капитани на „Живак“ и „Сива хрътка“ изглеждаха симпатични и ги поканиха в каютата на чаша арборско червено. Бяха

толкова вежливи, че в началото Дани се обнадежи, но накрая цената, която поискаха, се оказа далече над нейните възможности, ако не и на тези на Ксаро. „Пето щипания задник“ и „Девицата с бодливото око“ се оказаха твърде малки за нуждите им, „Браво“ тръгваше за Нефритовото море, а „Магистър Маноло“ не изглеждаше никак държелив за път.

Докато вървяха към следващия кей, сир Джора сложи ръка на кръста ѝ.

– Ваша милост. Следят ви. Не, не се обръщайте. – Поведе я леко към близката сергия с месингови изделия. – Ей това е майсторска работа, кралице – обяви той гръмко и вдигна едно голямо блюдо да ѝ го покаже. – Виждате ли как блести на слънцето?

Месингът наистина беше излъскан до блясък. Дани видя в него лицето си... а когато сир Джора го извърна леко надясно, можа да види и зад себе си.

– Виждам един дебел кафяв мъж и с него някакъв старец с тояга. Кой е?

– И двамата – каза сир Джора. – Следят ни, откакто напуснахме „Живак“.

Гънките в месинга странно кривяха непознатите и единият изглеждаше дълъг и мършав, а другият – много дебел и нисък.

– Месингът е изключителен, благородна лейди – възкликна търговецът. – Ярък като слънцето! И като за Майката на драконите, само трийсет хонора.

Подносът не струваше повече от три хонора.

– Къде са ми стражите? – заяви Дани. – Този човек иска да ме ограби! – Сниши глас за Джора и му заговори на Общата реч. – Може да не ми мислят злото. Откакто свят светува, мъжете се заглеждат по жени.

Продавачът на месинг не обърна внимание на шепота им.

– Трийсет? Трийсет ли казах? Какъв съм глупак. Цената е само двамайсета хонора.

– Всичкият месинг на тази сергия не струва двамайсета хонора – каза му Дани, без да спира да оглежда отраженията. Стариият приличаше на западняк. „Узурпатора е предложил лордска титла и имена на този, който ме убие, а тези двамата са отдалече. Или възможно ли е да са наети от маговете и да искат да ме хванат с изненада?“

– Десет, халееси, само защото сте толкова хубава. Вземете го да се гледате в него. Само фин месинг като този може да улови хубостта ви.

– Може да служи само за нощно гърне. Ако го хвърлиш, може да го вдигна, стига да не се налага да се навеждам много. Но да плащам за

него? – Дани тикна подноса в ръцете му. – Червеи са ви влезли през носа и са ви изляли ума.

– Осем хонора – изрева търговецът. – Жените ми ще ме набият и ще рекат, че съм глупак, но какво да правя, безпомощно детенце съм в ръцете ви. Хайде, само осем, това е по-малко от цената му.

– За какво ми е този грозен месинг, когато Ксаро Ксоан Даксос ме храни в златни блюда? – Докато се обръщаше да тръгне, погледът на Дани се плъзна към непознатите. Мургавият мъж беше почти толкова широк, колкото изглеждаше в блюдото, с лъскаво плешиво теме и гладки бузи като на евнух. В мръсния му жълт пояс беше затъкнат дълъг крив аракх. Над пояса беше гол, ако се изключеше нелепо малкият кожен елек с железни пъпки. Ръцете, широките гърди и огромният му корем бяха целите на шарени със стари белези.

По-старият носеше пътно наметало от бозава вълна, с отметната качулка. Дългата му бяла коса падаше до раменете, а бялата му брада покриваше долната половина на лицето му. Подпираше се на тояга, дълга колкото самия него. „Само глупците ще гледат така открито, ако ми мислят зло.“ Все пак може би беше разумно да се върне при Джого и Аго.

– Старият не носи меч – каза тя на Джора на Общата реч, след като го придърпа настрани.

Търговецът на месинг заподскача след тях.

– Пет хонора, само за пет хонора е ваш, той за вас е направен.

– Кривак от здраво дърво може да пръсне един череп също като боздуган – каза сир Джора.

– Четири! Знаем, че го искате! – Затанцува пред тях и заподскача заднишком, като тикаше лъскавото блюдо в лицата им.

– След нас ли вървят?

– Вдигни го това малко по-високо – каза рицарят на търговеца. – Да. Старецът уж се спря пред сергията на грънчаря, но кафявият не откъсва очи от вас.

– Два хонора! Два! Два! – Търговецът се задъха от подскачането.

– Плати му ги да не вземе да се самоубие – каза Дани на сир Джора и се зачуди какво ще прави с това грамадно блюдо от месинг. Той се извърна назад и посегна за кесията си, за да сложи край на целия маскарад. Не можеше да остави кръвта на дракона да я подкарат през целия пазар някакъв белобрад старец и дебел евнух.

На пътя ѝ излезе един картянин.

– Майко на дракон, за вас. – Коленичи и тикна в лицето ѝ

инкрустирана с драгоценни камъни кутия.

Дани я взе, без да мисли. Кутията беше от резбовано дърво, а капакът ѝ от бисерна раковина, инкрустиран с яспис и халцедон.

– Много сте щедър.

И я отвори. Вътре имаше блестящо зелено украшение, изваяно от оникс и смарагди. „Красиво е – помисли тя. – И ще ни помогне за превоза.“

Когато бръкна в кутията, мъжът каза „безкрайно съжалявам“, но тя не го чу.

Украшението се разви и изсъска.

Дани зърна едно зловещо черно лице, почти човешко, и извита в дъга опашка, от която капеше отрова... а после кутията изхвърча от ръката ѝ на парчета и се превъртя във въздуха. Внезапната болка опари пръстите ѝ. Тя извика и сви ръката си, продавачът на месинг изкрещя, някаква жена запищя, и изведнъж всички наоколо се развикаха и започнаха да се бутат. Сир Джора замахна над нея към някого, а Дани залитна и падна на коляно. Чу съскането отново. Старецът удари с тоягата по земята, Аго прескочи с коня си сергията на един яйчар и се метна от седлото, бичът на Джого изплющя над главата ѝ, сир Джора халоса евнуха по главата с месинговото блюдо, моряци, курви и продавачи хукнаха кой накъдето види и се развикаха...

– Ваша милост, хиляди извинения. – Старецът коленичи. – Мъртво е. Счупих ли ви ръката?

Тя сви пръсти и изохка.

– Не мисля.

– Трябваше да го избия – почна той, но кръвните ѝ ездачи се нахвърлиха върху него преди да е довършил. Аго избяга от тоягата му, а Джого го стисна през гърдите, смъкна го на колене и опря камата си в гърлото му.

– Халееси, видях как ви удари. Искате ли да видите цвета на кръвта му?

– Пусни го. – Дани се изправи. – Виж края на тоягата му, кръв на моята кръв. – Сир Джора беше съборен от евнуха. Тя изтича при двамата, вече извадили арака и меч от ножниците. – Приберете стоманата. Стига!

– Ваша милост? – Мормон сниши меча си само на педя. – Тези мъже ви нападнаха.

– Те ме защитиха. – Дани тръсна ръка да изгони паренето от пръстите си. – Беше другият, картянинът. – Огледа се, но го нямаше. – Беше

Жалостив. В кутията за бижута, дето ми я даде, имаше мантикора. Този човек я изби от ръката ми. – Продавачът на месинг още се търкаляше на земята. Тя отиде при него и му помогна да стане. – Ужили ли те?

– Не, добра лейди – отвърна той разтреперан, – иначе щях да съм умрял. Но ме докосна, аййй, когато падна от кутията на ръката ми. – Дани видя, че се е подмокрил, и нищо чудно. Тя му даде един сребърник заради неприятностите и го отпрати, след което се обърна към стареца с бялата брада.

– На кого дължа живота си?

– Нищо не дължите, ваша милост. Името ми е Арстан, макар че Белвас ме нарече Бяла брада по пътя ни насам. – Макар че Джого го беше пуснал, старецът си остана на едно коляно. Аго вдигна тоягата му, обърна я, изруга тихо на дотракски, изстърга останките от мантикората й му върна тоягата.

– А кой е Белвас? – попита Дани.

Грамадният кафяв евнух пристъпи тромаво напред и прибра аракса в канията.

– Белвас съм аз. Силния Белвас ми викат в бойните трапове на Мийрийн. Не съм губил никогаж. – Плесна се по нашарения с белези корем. – Оставям на всеки да ме порне веднъж преди да го убия. Преброй белезите и ще разбереш колко души е убил Белвас Силния.

Дани нямаше нужда да брои белезите. От пръв поглед се виждаше, че са доста.

– И защо си тук, Белвас?

– От Мийрийн ме продадоха в Кохор, оттам в Пентос, на дебелия мъж със сладката миризма в косата. Той прати Белвас Силния през морето и стария Бяла брада с него, да му служи.

„Дебелия мъж със сладката миризма в косата...“

– Илирио? – възкликна тя. – Пратил ви е магистър Илирио?

– Да, ваша милост – отвърна Бяла брада. – Магистърът ви моли за милостива прошка затова, че изпрати нас вместо сам да дойде, но не може вече да седи на кон, както на младини, а пътуването по море му пречи на храносмилането. – Допреди малко говореше на валирианския от Свободните градове, но сега премина на Общата реч. – Съжалявам, ако ви притеснихме. Честно казано, не бяхме сигурни, очаквахме някоя по... повече...

– Царствена? – Дани се засмя. Нямаше дракон със себе си, а облеклото й трудно можеше да мине за одежди на кралица. – Говорите добре Общата реч, Арстан. Да не сте от Вестерос?

– Оттам съм. Роден съм в дорнските блата, ваша милост. Като момче бях скуайър в двора на лорд Суан. – Поради липса на знаме, надигна високата си тояга като пика. – Сега съм скуайър на Белвас.

– Малко сте стар за такава служба, нали? – Сир Джора беше застанал зад нея и държеше неловко под мишница месинговото блюдо. Коравата глава на Белвас го беше изкривила доста.

– Не чак толкова стар, че да не служи на своя суверен, лорд Мормон?

– И мен ли ме познавате?

– Виждал съм ви веднъж-дваж как се биете. В Ланиспорт за малко щяхте да свалите Кралеубиеца. И на Пайк, там също. Не помните ли, лорд Мормон?

Сир Джора се намръщи.

– Лицето ти ми се струва познато, но в Ланиспорт имаше стотици, а в Пайк – хиляди. И освен това не съм лорд. Мечия остров ми го отнеха. Аз съм най-обикновен рицар.

– Рицар в моята Кралска гвардия. – Дани го хвана под мишница. – И мой верен приятел и съветник. – Тя огледа изпитателно Арстан. Старецът излъчваше някакво стаено достойнство и сила, и това й хареса. – Станете, Арстан Бяла брада. Добре сте дошли, Силен Белвас. Сир Джора го познавате. Ко Аго и Ко Джого са кръв от моята кръв. Те преминаха с мен червената пустош и видяха раждането на моите дракони.

– Конни момчета. – Белвас се ухили зъбато. – Белвас е убил много конни момчета в бойните трапове. Дрънкат с камбанки, когато умират.

Аракът на Аго изхвърча в ръката му.

– Никога не съм убивал дебел кафяв мъж. Белвас ще е първият.

– Прибери стоманата, кръв на моята кръв – каза Дани. – Този мъж е дошъл да ми служи. Белвас, а ти ще се разбираш с хората ми и ще ги уважаваш, иначе ще те освободя от служба по-скоро, отколкото би ти се искало, и с повече белези, отколкото си дошъл.

Зъбатата усмивка изчезна от широкото кафяво лице на гиганта и той се намръщи объркано. Явно дори мъжете рядко си позволяваха да го заплашват, да не говорим за момичета, три пъти по-дребни от него. Дани му се усмихна, за да притъпи малко жилото на укора си.

– Хайде, кажете ми сега какво иска магистър Илирио от мен, та ви е пратил тук чак от Пентос?

– Иска драконите – отвърна навъсен Белвас, – и момичето, което ги прави. Вас иска.

– Белвас казва истината, ваша милост – рече Арстан. – Заръчаха ни

да ви намерим и да ви върнем в Пентос. Седемте кралства имат нужда от вас. Робърт Узурпатора е мъртъв, цялото кралство кърви. Когато отплавах от Пентос, в страната имаше вече четирима крале, а правосъдие – никакво.

Радост разцъфна в сърцето й, но Дани я затаи.

– Но аз имам три дракона – каза тя, – и над сто души в своя халазар, с всичкото им имущество и коне.

– Все едно – избоботи Белвас. – Вдигаме всичко. Дебелият мъж нае три кораба за малката си среброкоса кралица.

– Така е, ваша милост – каза Арстан Бяла брада. – Големият кораб „Садулеон“ е пристанал в края на залива, а галерите „Лятно слънце“ и „Гордостта на Джозо“ са на котва отвъд вълнолома.

„Три глави има драконът“ – помисли удивена Дани.

– Ще кажа на хората си да се приготвят веднага за тръгване. Но корабите, които ще ме върнат у дома, трябва да са с други имена.

– Както желаете – рече Арстан. – Какви имена предпочитате?

– „Вхагар“ – каза Денерис – „Мераксес“. И „Балерион“. Нарисувайте имената на корпусите им със златни букви, три стъпки високи, Арстан. Искам всеки, който ги види, да разбере, че драконите се завръщат.

АРЯ

Главите бяха топени в катран, за да се забави гниенето. Всяка сутрин, когато Аря отидеше на кладенеца да извади вода за легена на Рууз Болтън, ѝ се налагаше да минава под тях. Лицата им бяха обърнати навън, така че не виждаше лицата им, но обичаше да си представя, че едната е на Джофри. Мъчеше се да си представи как ще изглежда хубавото му лице, натопено в катран. „Ако бях врана, щях да мога да полетя и да накълва глупавите му дебели нацупени устни.“

Главите никога не оставаха без гости. Враните кръжаха около стражевата кула над портата и се биеха за всяко око, грачеха, пъдеха се и литваха, когато някой часовой преминеше по пасажа между бойниците. Понякога и гарваните на майстера се включваха в пиршеството, излитаха с плясък на големите си черни криле от гарванарника и се понасяха надолу към портата. Когато дойдеха, враните се пръскаха, но се връщаха веднага щом по-едрите птици се махнеха.

„Дали гарваните помнят майстер Тотмур? – чудеше се Аря. – Дали тъгуват за него? Когато му изграчат, дали се чудят защо не им отговаря?“ Сигурно мъртвите можеха да им говорят на някакъв таен език, който живите не чуваха.

Тотмур беше изпратен на дръвника затова, че е праснал птици до Скалата на Кастърли и Кралски чертог, Лукан оръжейникът – защото правел оръжия за Ланистър, стопанката Хара – затова, че накарала слугите на лейди Уент да служат на тях, стюардът – защото дал на Тивин ключовете на съкровищницата. Готвачът беше пощаден (според някои – защото направил невестулкината супа), но изгониха от складовете хубавата Пия и другите жени, които бяха предлагали прелестите си на войниците на Ланистър. Тях ги съблякоха, обръснаха и ги оставиха в средния двор до мечата яма за забавление на всеки мъж, който ги поиска.

Докато Аря вървеше към кладенеца, с тях се забавляваха трима от ратниците на Фрей. Тя се постара да не поглежда, но чу смеха на мъжете. Напълни ведрото и тръгна. Вече се връщаше към Кралската клада, когато стопанката Амабел я сграбчи за ръката. Водата се плисна и намокри крака на Амабел.

– Това нарочно го направи! – писна жената.

– Какво искаш? – Аря се задърпа да се отскубне. Амабел беше почти полудяла, откакто отсякоха главата на Хара.

– Виждаш ли там? – посочи Амабел към двора с Пия. – Когато този северняк падне, ти ще идеш на нейно място.

– Пусни ме! – Опита се да се измъкне, но Амабел я стисна още по-силно.

– И той ще падне, Харънхъл накрая ги събаря всички. Лорд Тивин сега е спечелил, той ще се върне с цялата си сила и тогава ще дойде неговият ред да накаже предателите. Не мисля, че няма да разбере какво си направила! – Старицата се разсмя. – Може и аз да те оправя. Хара имаше една метла, ще я запазя за тебе. Дръжката е с чепове и напукана...

Аря лашна ведрото. Беше тежко и се извъртя в ръцете ѝ, затова не можа да удари Амабел в главата, както искаше, но жената все пак я пушна, когато водата я заля.

– Повече да не си ме пипнала – изкрещя Аря, – че ще те убия! Махай се!

Цялата мокра, стопанката Амабел ръгна с тънкия си треперещ пръст одрания мъж на туниката на Аря.

– Мислиш, че си в безопасност с това кърваво човече на цицата, ама не си! Ланистърите идат! Ще видиш какво ще стане като дойдат.

Три четвърти от водата се беше изплискала, затова Аря трябваше да се върне при кладенеца. „Само да кажа на лорд Болтън какво ми каза тя, главата ѝ ще кацне до тази на Хара преди да се е мръкнало“ – помисли тя, докато вадеше ведрото. Но нямаше да му каже. Веднъж, още докато главите бяха наполовина по-малко, Джендри забеляза, че Аря ги гледа.

– На работата си ли се радваш? – попита я той.

Беше ѝ сърдит, защото Лукан му харесваше, тя го знаеше. Но не беше честно.

– Работа е на Стоманената гранка – опита се да се защити. – И на Глумците, и на лорд Болтън.

– А кой им ги даде всичките? Ти и твоята невестулкина супа.

Аря го удари по ръката.

– Беше само една гореща супа. А и ти мразеше сир Амори.

– Тия ги мразя още повече. Сир Амори се биеше за своя лорд, а Глумците са наемници. Половината от тях дори не могат да говорят на Общата реч. Септонът обича малки момчета, Кибърн прави черна магия, а твоят приятел Хапката яде живи хора.

Най-лошото беше, че тя дори не можеше да каже, че не е вярно. Храбрата дружина предимно събираше продоволствие за Харънхъл, а

Рууз Болтън им беше възложил да изкоренят Ланистърите. Варго Хоут ги беше разделил на четири банди, за да обиколят колкото може повече села. Той лично водеше най-голямата група, а другите беше дал на най-доверените си капитани. Беше чула Роджър да се смее на това как лорд Варго издирвал предателите: просто се връщал по местата, през които преди това бил минал под знамената на лорд Тивин, и хващал тези, които му били помагали. Мнозина се оказваха купени с ланистърско сребро, така че Глумците често се връщаха с торби сребърници освен с кошовете глави.

– Гатанка! – подвикваше понякога весело Шагуел Шута. – Ако козата на лорд Болтън изяде хората, които са хранили козата на лорд Ланистър, колко кози имаме?

– Една – каза Аря, когато я попита.

– Виж ти, имаме си невестулка, умна като коза! – закиска се глупакът.

Рордж и Хапката бяха също толкова лоши колкото останалите. Когато лорд Болтън седнеше да вечеря с гарнизона си, Аря ги виждаше сред другите. Хапката издаваше миризма на развалено сирене, затова го поставяха в другия край на масата, за да може там да си пръхти и да съска, и да къса месото с пръсти и зъби. Когато Аря минеше, той почваше да души към нея. Но най-много я плашеше Рордж. Седеше все до Ърсивк Верния, но тя усещаше как погледът му лази по тялото ѝ всеки път, щом минеше да си изпълни задълженията.

Понякога съжеляваше, че не замина отвъд Тясното море с Джакен Х'гхар. Още си пазеше глупавата монета, която ѝ беше дал – парче желязо, не по-голямо от меден петак и ръждясало по ръба. От едната страна имаше някакъв надпис – странни думи, които не можеше да разчете. На другата беше изобразена човешка глава, но толкова изтъркана, че чертите на лицето на личаха. „Той каза, че била изключително ценна, но сигурно и това беше лъжа, като името му и лицето му.“ Това толкова я беше ядосало, че я хвърли, но след няколко часа изпита неприятно чувство от постъпката си, излезе и си я намери, макар да не струваше нищо.

Мислеше си за монетата, докато прекосяваше двора Топен камък, превита от тежестта на пълното ведро.

– Ей, Нан! – извика ѝ някой. – Остави го това ведро и ела да ми помогнеш.

Елмар Фрей не беше по-голям от нея и освен това – нисък за годините си. Търкаляше по неравните камъни буре с пясък и лицето му се беше изчервило от усилието. Аря отиде да му помогне. Двата

избутах бурето до стената, после го изправиха. Пясъкът изшумя и се изсипа, когато Елмар отвори капака и извади плетена ризница.

– Според теб достатъчно ли е чиста? – Като скуайър на Рууз Болтън, едно от задълженията му беше да поддържа доспехите му безукорно.

– Трябва да изтърсиш пясъка. Още има петна ръжда. Виждаш ли? – посочи тя. – Отъркаляй я още веднъж.

– Отъркаляй я ти. – Елмар можеше да се държи приятелски, когато имаше нужда от помощ, но винаги след това се сещаше, че той е скуайър, а тя – само едно долно слугинче. Обичаше да се хвали, че е син на владетеля на Бродовете, не някакъв си племенник копеле или внук, а истински законен син, и по тази причина щял да се ожени за някаква принцеса. Аря изобщо не я интересуваше скъпата му принцеса и не обичаше той да ѝ заповядва.

– Трябва да занеса водата на милорд за легена му. Той сега е в спалнята си, налагат го с пиявици. Не обикновените черни пиявици, а от големите, белите.

Очите на Елмар се опулиха като варени яйца. Горкият, ужасяваше се от пиявици, особено от светлите, които приличаха на желе, докато не се напълнят с кръв.

– Забравих, че си много мършава да буташ толкова тежко буре.

– Аз пък забравих, че си тъп. – Аря вдигна ведрото. – Май и теб трябва да те наложат с пиявици. На Шийката има едни, големи като прасета. – И го остави да зяпа в гърба ѝ.

Спалнята на лорда беше пълна с хора. Беше дошъл Кибърн и мрачният Уолтън с ризницата и железните си наколенници, и още дузина Фрей, все негови братя и братовчеди. Рууз Болтън лежеше в леглото гол. Пиявиците се бяха лепнали под мишниците му, по краката и бледата му гръд, дълги и прозрачни твари, които смучеха и ставаха все по-розови. Болтън не им обръщаше повече внимание, отколкото на Аря.

– Не трябва да позволим на лорд Тивин да ни спипа тук в Харънхъл – говореше сир Енис Фрей, докато Аря пълнеше легена. Сивокос и изгърбен грамаден мъж със зачервени очи и огромни ръце, сир Енис беше довел хиляда и петстотин меча на Фрей на юг в Харънхъл, но често като че ли не можеше да държи под командата си дори собствените си братя. – Замъкът е прекалено голям и му трябва цяла армия, за да го удържи, а щом бъде обкръжен, няма да можем да храним цяла армия. Нито можем да се надяваме, че ще съберем достатъчно запаси. Околностите са изпепелени, селата са оставени на вълците, зърното е изгоряло или обрано.

Вече е есен, а няма запаси храна, нито посев. Живеем от събиране на продоволствие и ако Ланистърите ни отрежат, само за един лунен кръг ще изпаднем дотам, че ще разчитаме на плъховете и подметките на богушите си.

– Нямам намерение да се оставя да ни обсадят тук. – Гласът на Рууз Болтън беше толкова тих, че мъжете се напрягаха да го чуят, затова в покоите му винаги цареше тази странна тишина.

– Тогава какво? – запита сир Джаред Фрей – дългнест, плешив и с пъпки по лицето. – Да не би Едмур Тъли толкова да се е опиянил от победата си, че да е решил да даде на лорд Тивин битка на открито поле?

„Ако го направи, ще ги разбие – помисли Аря. – Ще ги срази, както на Червената вилка, ще видите.“ Незабелязано пристъпи и застана до Кибърн.

– Лорд Тивин е на много левги отгук – каза спокойно Болтън. – Все още има много неща да оправя в Кралски чертог. Много време ще мине, докато тръгне срещу Харънхъл.

Сир Енис упорито поклати глава.

– Не ги познавате Ланистърите като нас, милорд. Крал Станис също мислеше, че лорд Тивин е на хиляда левги, и това го подведе.

Бледият мъж в леглото се усмихна невъзмутимо.

– Аз не съм от тези, които се подвеждат, сир.

– Дори Речен пад да събере цялата си сила и Младия вълк да се върне с победа от запад, как можем да се надяваме, че ще устоим на четта, която лорд Тивин ще изпрати срещу нас? Когато дойде, той ще дойде с повече мощ, отколкото командваше при Зелената вилка. Напомням ви, че Планински рай се е присъединил към каузата на Джофри!

– Не съм го забравил.

– Бях веднъж пленник на лорд Тивин – заяви сир Хостийн, плещест мъж със скулесто лице, за когото разправяха, че бил най-силният от рода Фрей. – Нямам никакво желание да се радвам отново на гостоприемството на Ланистър.

Сир Харис Хайг, Фрей по майчина линия, закима енергично.

– Щом лорд Тивин можа да победи толкова опитен в битките човек като Станис Баратеон, какви шансове има срещу него нашето момче крал? – Огледа братята и братовчедите си за подкрепа и неколцина от тях кимнаха в съгласие.

– Някой трябва да намери кураж да го каже – намеси се сир Хостийн. – Войната е изгубена. Крал Роб трябва да бъде накаран да го разбере.

Рууз Болтън го изгледа със светлите си очи.

– Негова милост досега побеждава Ланистърите всеки път, щом ги срещне на бойното поле.

– Но той изгуби Севера – настоя Хостър Фрей. – Той изгуби Зимен хребет! Братята му са мъртви...

За миг дъхът на Аря секна. „Мъртви? Бран и Рикон мъртви? Какво иска да каже? Какво иска да каже той за Зимен хребет? Джофри никога не би могъл да вземе Зимен хребет, никога! Роб никога не би го позволил.“ После си спомни, че Роб не беше в Зимен хребет. Беше далече на запад, а Бран беше осакатен, а Рикон – само на четири. Беше й нужна цялата сила на духа, за да остане на място спокойна и мълчалива, както я беше учил Сирио Форел, да стои на място като неодушевена вещ. Усети бликналите в очите й сълзи и побърза да ги спре. „Не е вярно, това не може да е вярно, това е само поредната лъжа на Ланистърите.“

– Виж, ако Станис беше спечелил, всичко можеше да е различно – каза угрижено Ронел Реките, един от копелетата на стария лорд Уолдър.

– Станис изгуби – отвърна рязко сир Хостийн. – И да съжаляваме сега, че не е станало другоаче, това няма да промени нещата. Крал Роб трябва да склучи мир с Ланистърите. Трябва да свали короната, колкото и да не му харесва.

– И кой ще му го каже? – Рууз Болтън се усмихна. – Чудесно е, че имаме при нас толкова много доблестни братя в такива тежки времена. Ще премисля всичко, което ми казахте.

Усмивката му ги подкани да напуснат. Фрей един по един се закланяха и си тръгнаха, останаха само Кибърн, Уолтън Желязното гранче и Аря. Лорд Болтън й махна с ръка да се приближи.

– Достатъчно кръв пуснах, Нан. Можеш да махнеш пиявиците.

– Веднага, милорд. – Не беше редно да принуждава Рууз Болтън да я подканя два пъти. Искаше й се да го попита какво искаше да каже сир Хостийн за Зимен хребет, но не посмя. „Ще попитам Елмар – реши Аря. – Елмар ще ми каже.“ Пиявиците се загърчиха бавно в пръстите й, докато внимателно ги отскубваше от тялото на лорда – бяха влажни на пипане и натежали от кръвта. „Най-обикновени пиявици – повтаряше си тя. – Ако ги стисна в шепа, ще се смачкат.“

– Има писмо от лейди съпругата ви. – Кибърн извади от ръкава си свитък. Макар да носеше халат на майстер, Кибърн нямаше верига на врата. Разправяха, че я загубил, защото се забъркал с некромантия.

– Прочети го – каза Болтън.

Лейди Валда му пишеше от Близнаците почти всеки ден, но

всичките й писма бяха едни и същи. „Моля се за вас всяка сутрин, обед и вечер, мой скъпи милорд – пишеше тя, – и с нетърпение броя дните, когато отново ще споделите ложето ни с мен. Върнете се скоро и аз ще ви дам законни синове, които да заемат мястото на вашия скъп Домерик и да властват след вас в Дредфорт.“ Аря веднага си представи едно пълничко розово бебче в люлка, покрито с пълнички розови пиявици. Тя донесе влажна кърпа на лорд Болтън да изтрие мекото си обезкосмено тяло.

– И аз ще изпратя писмо – каза той на бившия майстер.

– До лейди Валда ли?

– До сир Хелман Толхарт.

Преди два дни беше пристигнал вестonosец от сир Хелман. Мъжете на Толхарт бяха завзели замъка на Дарис – след кратка обсада гарнизонът на Ланистър се беше предал.

– Кажете му да подложи пленниците на меч, а замъка да опожари, по заповед на краля. След това да присъедини силите си към Робърт Гловър и да ударят на юг към Дъскъндейл. Земите там са богати и почти незасегнати от войната. Време е да я вкусят. Гловър изгуби замък, а Толхарт – роден син. Нека да си отмъстят над Дъскъндейл.

– Ще подготвя писмото да го подпечатате, милорд.

Аря се зарадва, като чу, че замъкът Дарис ще бъде изгорен. Там я бяха отвели, когато я хванаха след свадата с Джофри, и там кралицата беше заповядала на баща ѝ да убие вълка на Санса. „Заслужава да изгори.“ Но съжали, че Робърт Гловър и сир Хелман Толхарт няма да се върнат в Харънхъл. Бяха тръгнали много бързо, преди да реши дали да им довери тайната си.

– Днес ще изляза на лов – обяви Рууз Болтън докато Кибърн му помагаше да облече подплатения жакет.

– Безопасно ли е, милорд? – попита го с безпокойство Кибърн. – Преди три дни хората на септон Ът бяха нападнати от вълци. Дошли през нощта в стана му, няма и на пет разкрача от огъня, и убили два коня.

– Точно вълци смятам да ловя. От воя им почти не мога да спя. – Болтън закопча колана си и намести ножницата на меч и камата. – Казват, че някога вълчицата вилнеели из севера на глутници по сто и повече, и нямали страх нито от хора, нито от мамути, но това е било отдавна и в друга земя. Все пак е странно да видиш вълци на юг толкова дръзки.

– Ужасните времена раждат ужасни неща, милорд.

Болтън оголи зъби в подобие на усмивка.

– Нима тези времена са ужасни, майстер?

– Лягото си отиде, а в кралството има четирима крале.

– Един крал може да е ужасен, но четирима? – Болтън сви рамене. – Нан, кожения ми плащ. – Тя му го донесе. – Като се върна, покоите ми да са чисти и подредени – предупреди, я той, докато го закопчаваше. – И се погрижи за писмото на лейди Валда.

– Както кажете, милорд.

Лордът и майстерът напуснаха стаята, без да я погледнат повече. След като излязоха, Аря взе писмото, отнесе го до камината и разбърка жарта с машата да се разгори. Изгледа как навитият пергамент се сгърчи, почерня и пламна. „Ако Ланистърите са посегнали на Бран и Рикон, Роб ще ги убие всички. Той никога няма да се подчини, никога, никога. Той не се бои от тях.“ През комина се понесоха парцали пепел. Аря приклепна край огъня и ги загледа как се издигат през пелената от горещи сълзи. „Ако Зимен хребет наистина е паднал, това ли е вече моят дом? Все още ли съм Аря, или съм слугинчето Нан, завинаги и завинаги?“

Следващите няколко часа прекара в почистване на покоите на лорда. Вдигна старите постелки и просна чисти, поръсени с ароматна вода, накладе нов огън в камината, смени ленените чаршафи и оправил пухените възглавници, изсипа нощните гърнета в клозетната шахта и ги изми, отнесе цял вързоп мръсно бельо при перачките и донесе купа хрупкави зрели есенни круши от кухнята. След като приключи със спалнята, слезе по стълбата да оправил големия соларий, просторно и грубо обзаведено помещение, голямо колкото зала за съвети в някой по-малък замък. Свещите бяха догорели, затова ги смени. Под прозорците имаше голяма дъбова маса, на която лордът си пишеше писмата. Тя подреди книгите, смени свещите, нареди перата, мастилниците и восъка за печат.

Върху свитъците лежеше небрежно захвърлена кожа. Аря тъкмо беше започнала да я навива, когато цветовете по нея привлякоха очите ѝ: синьото на езерата и реките, червените точки, бележещи замъци и градове, зелените петна за горите. Вместо да я донавиве, тя я изпгна. „ЗЕМИТЕ НА ТРИЗЪБЕЦА“, гласеше красивият надпис под картата. Рисуноката показваше всичко от Шийката до руслото на Черна вода. „Ето го Харънхъл над голямото езеро – прецени тя, – но къде е Речен пад?“ После го видя. „Не е толкова далече...“

Все още беше ранен следобед, когато приключи с шетнята, затова Аря реши да се отбие в гората на боговете. Задълженията ѝ бяха по-леки като виночерпец на лорд Болтън, отколкото при Уизи и дори при

Розовото око, въпреки че изискваха да се облича като паж и да пере повече, отколкото ѝ харесваше. Ловът нямаше да свърши до няколко часа, така че ѝ оставаше време за плетивото.

Засече листата на една бреза, докато дръжката от метлата не стана зелена и лепкава. „Сир Грегър – повтаряше Аря задъхано. – Дънсън, Поливър, Раф Сладура.“ Завъртя се, скочи и се закрепил на пръсти, полетя встрани, брулейки шишарките в полет. „Веселяка – извика след това, а после: – Хрътката.“ И замаха отново: „Сир Илин, сир Мерин, кралица Церсей.“ Дъбовият ствол се изправи пред нея и тя замушка в кората му, пъшкайки: „Джофри, Джофри, Джофри.“ Ръцете ѝ краката ѝ бяха нашарени от слънчева светлина и сенките на листата.

Когато спря, кожата ѝ беше лъснала от пот. Тя застана пред дървото на сърцето и вдигна за поздрав дървения си меч. „Валар моргулис“ – каза Аря на древните богове на севера. Хареса ѝ как прозвучаха тези странни думи.

Когато мина през двора към къпалнята, видя един гарван да лети към птичарника и се зачуди откъде ли е дошъл и каква ли вест е донесъл. „Може да е от Роб, да е дошъл да извести, че онова за Бран и Рикон не е вярно.“ Спря и прехапа устна. „Ако имах криле, щяха сама да отлетя до Зимен хребет и да видя. А ако излезе вярно, щях просто да отлетя, да отлетя нагоре покрай луната и сияйните звезди, и да видя всички неща от приказките на баба Нан, дракони и морски чудовища, и Титана на Бравос, и може би нямаше дори да се върна повече тук, освен ако сама не поискам.“

Ловците се върнаха по залез-слънце с девет мъртви вълка. Седем бяха големи сиво-кафяви зверове, свирепи и силни, с оголени в предсмъртно ръмжене зъби. Но другите две бяха само палета. Лорд Болтън се разпореда от кожата им да ушийт завивка за леглото му.

– Кожичката на кутретата още е мека, милорд – изтъкна един от хората му. – Стават за чифт хубави ръкавици.

Болтън погледна към знамената, веещи се над кулите на портата.

– Както обичат да ни напомнят Старките, зимата иде. Да ги направят. – Щом забеляза Аря, ѝ каза: – Нан, искам кана греяно вино с подправки, простирах в тези гори. Гледай да не изстине. Искам да вечерям сам. Ечемичен хляб, масло и глиган.

– Веднага, милорд. – Този отговор винаги ѝ се струваше най-подходящ.

Когато влезе в кухнята, Горещата баница месеше овесени питки. Трина готвачи чистеха риба, а едно огнярче въртеше глиган на шиша

над пламъците.

– Милорд иска вечерята си и подправено вино – обяви Аря. – Добре стоплено. – Един от готвачите си изми ръцете, взе едно котле, напълни го с гъсто, сладко червено вино и поръча на Горещата баница да сложи подправките. Аря отиде да му помогне.

– Мога и сам – каза ѝ той намусено. – Няма нужда да ми показваш как се подправя вино.

„И той ме мрази, или се бои от мен.“. Тя отстъпи назад, по-скоро натъжена, отколкото ядосана. Когато храната стана готова, готвачите я покриха със сребърен капак и увиха каната с дебела кърпа, за да се запази топлината. Навън се смрачаваше. Враните по стените грачиха около главите като придворни около своя крал. Един от стражите ѝ задържа отворена вратата на Кралската клада.

– Дано и това не е невестулкина супа – пошегува се мъжът.

Когато влезе, Рууз Болтън седеше пред камината и четеше дебела книга в кожена подвързия.

– Запали няколко свещи – заповяда той и обърна страницата. – Вече стана тъмно.

Тя постави храната на масата до лакътя му, направи каквото ѝ се каза и стаята се изпълни с мигаша светлина и мирис на карамфилово масло. Болтън обърна още една-две страници, после затвори книгата и грижливо я постави в огъня. Загледа как пламъците я поглъщат и светлите му очи лъснаха с отразената светлина. Старата суха кожа лумна и пожълтелите страници зашумяха, сякаш ги зачете някакъв дух.

– Тази нощ няма да имам повече нужда от теб – каза той, без да поглежда към нея.

Щеше за пореден път да си тръгне тихо като мишка, но нещо я задържа.

– Милорд – попита тя, – ще ме вземете ли с вас, когато напуснете Харънхъл?

Той се обърна и я изгледа с такова изражение, сякаш вечерята пред него беше проговорила.

– Давал ли съм разрешение да ми задаваш въпроси, Нан?

– Не, милорд. – Аря сведе очи.

– Значи не трябваше да проговаряш тогава. Нали?

– Да, милорд.

За миг като че ли му стана смешно.

– Ще ти отговоря, но само този път. Решил съм, когато се върна на север, да оставя Харънхъл на лорд Варго. Ти ще останеш тук, с него.

– Но аз не...

Той я прекъсна.

– Нямам навик да бъда разпитван от слугите си, Нан. Езика ли трябва да ти отрежа?

Знаеше, че може да го направи толкова лесно, колкото някой друг да върже куче.

– Не, милорд.

– Тогава ще те чуя ли повече?

– Не, милорд.

– Тогава си върви. Ще забравя за това нахалство.

Аря си отиде, но не за да си легне. Когато пристъпи навън в тъмния двор, стражът при вратата ѝ кимна и каза:

– Буря идва. Надушваш ли въздуха?

Вятърът се сгъстяваше, пламъците на факлите, запалени по стените до редиците с глави, се люшкаха. На път към гората на боговете тя мина покрай Кулата на плача, където беше живяла доскоро със страх от Уизи. Фрей я бяха взели за себе си след падането на Харънхъл. Отвътре се чуваха сърдити гласове. Елмар седеше сам на стъпалата отвън.

– Какво се е случило? – попита Аря, щом видя сълзите, стичащи се по бузите му.

– Принцесата ми – изхлипа той. – Обезчестени сме, каза ми го Енис. Дошла е птица от Близнаците. Милорд баща ми казва, че трябва да се ожена за някоя друга или да стана септон.

„Глупава принцеса – помисли Аря. – Не си струва да плачеш заради нея.“

– А моите братя са мъртви – сподели тя.

Елмар я изгледа с укор.

– Кой го интересуват братята на някаква си слугиня.

Едва се съдържа да не го удари.

– Дано да ти умре принцесата – каза му тя и побягна.

В гората на боговете си намери дръжката от метлата там, където я беше оставила, и я отнесе при дървото на сърцето. Коленичи. Червени листа зашумяха. Червени очи се възряха в нея. „Очите на боговете.“

– Кажете ми какво да правя, богове – помоли се тя.

Дълго време не последва никакъв звук, освен вятъра, ромона на водата и шумоленето на листа и клони. А след това, някъде много отдалече, отвъд гората на боговете и призрачните кули, и огромните каменни стени на Харънхъл, някъде от големия волен свят навън, до ушите ѝ стигна самотен и протяжен вълчи вой. Аря настръхна и главата ѝ за миг

се замая. И тогава, съвсем тихо, тя сякаш чу гласа на баща си.

– Когато падне зима и задухат белите ветрове, самотният вълк умира, но глутницата оцелява – каза той.

– Но глутница няма – прошепна тя на язовото дърво. Бран и Рикон бяха мъртви, Ланистърите държаха Санса, Джон беше заминал на Вала. – Дори аз самата вече не съм себе си, аз съм Нан.

– Ти си Аря от Зимен хребет, дъщеря на севера. Ти ми каза, че можеш да бъдеш силна. Ти имаш в себе си вълчата кръв.

– Вълчата кръв. – Сега Аря си спомни. – Мога да бъда силна като Роб. Казах, че мога.

Пое си дълбоко дъх, а после вдигна дръжката от метлата и я удари в коляното си. Тоягата изпука силно и тя хвърли счупените парчета. „Аз съм вълчище и край с дървените зъби.“

Тази нощ лежа в тясната си постеля върху бодливата слама, вслушана в гласовете на живите и в свадливия шепот на мъртвите, чакайки да изгрее луната. Само на гласовете се осланяше. Чуваше собствения си дъх, както и вълчия хор някъде отвън, вече голяма глутница. „По-близо е от онзи, който чух в гората на боговете – помисли тя. – По-близо са и ме викат.“

Накрая се измъкна от завивката, само по риза, и застъпва боса по стъпалата. Рууз Болтън беше предпазлив човек и Кралската клада се пазеше ден и нощ, затова се наложи да се измъкне през едно тясно прозорче в мазето. Дворът беше притихнал, замъкът спеше унесен в своите прозрачни сънища. Някъде високо вятърът пишеше в Кулата на плача.

Огньовете в ковачницата бяха загаснали, а вратите залостени. Тя пропълзя през един прозорец, както вече го беше правила. Джендри спеше с други двама чираци. Тя остана присвита в навеса, докато очите ѝ не привикнат с тъмнината и не се увери, че той е третият от края. После запуши устата му и го ощипа. Той отвори очи. Явно не беше спал дълбоко.

– Моля те – прошепна му тя. Свали ръката си от устата му и посочи. Отначало не беше сигурна, че я разбра, но после той се измъкна от постелката. Зашляпа гол през стаята, уви се в широка вълнена риза и слезе от навеса след нея. Другите двама продължиха да спят и не помръднаха.

– Сега какво искаш? – изръмжа тихо и ядосано Джендри.

– Меч.

– Черния палец държи всички оръжия заключени, казах ти го сто пъти. Този за лорд Пиявица ли ще е?

– Не. За мен. Ти ще счупиш ключалката с чука си.

– А те ще ми счупят ръцете – изръмжа Джендри. – Ако не и по-лошо.

– Няма, ако избягаш с мен.

– Ако избягаш, ще те хванат и ще те убият.

– На теб ще ти направят по-лошо. Лорд Болтън дава Харънхъл на Кървавите глумци, сам ми го каза.

Джендри избута кичура коса от очите си.

– И какво?

Тя го изгледа безстрашно в очите.

– Това, че когато Варго Хоут стане господарят тук, ще отсече краката на всички слуги, за да не бягат. На ковачите също.

– Празни приказки – изсумтя той.

– Не, вярно е, чух когато лорд Варго го каза – излъга тя. – Ще отреже по един крак на всеки. Левия. Иди в кухнята и събуди Горещата баница, той тебе ще те послуша. Ще ни трябва хляб или ечемичени питки, каквото има. Ти взимаш мечовете, а аз ще се погрижа за конете. Ще се срещнем при задната портичка на източната стена, зад Кулата на духовете. Там никои не ходи.

– Знам я. Само че я пазят като всички други.

– И какво? Мечовете забрави ли?

– Не съм казал, че ще дойда.

– Не си. Но ако дойдеш, няма да забравиш мечовете, нали?

Той се намръщи.

– Не – каза накрая. – Няма да ги забравя.

Аря се върна в Кралската клада по същия начин, вслушвайки се за стъпки след себе си. В килията си се съблече до голо и се облече много грижливо, с два пласта долни дрехи, топли чорапи и най-чистата си туника. Завърза си обувките, метна дебело вълнено наметало на кльошавите си рамене и го закопча под гърлото. Тиха като сянка тръгна обратно надолу по стъпалата. При солария на лорда спря и се ослуша до вратата, увери се, че няма никои, и бавно я отвори.

Картата от овча кожа беше на масата до останките от вечерята на лорд Болтън. Тя я нави стегнато и я пхна под колана си. Беше оставил и камата си на масата, така че Аря взе и нея в случай, че Джендри се откаже.

Когато се промъкна в конюшната, един от конете в яслите тихо изпръхтя. Всички коняри спяха. Тя сръга единия с върха на обувката и той скочи и сепнато попита:

– А? Кво?

– Лорд Болтън иска три оседлани коня.

Момчето стана и изтръска сламата от косата си.

– Толкова късно? – Примига срещу герба на туниката й. – Че за кво са му тез коне, в тъмното?

– Лорд Болтън не е свикнал слугите да го разпитват. – Тя скръсти ръце и зачака.

Конярчето продължи да се пули в одрания мъж. Знаеше какво означава.

– Три, викаш?

– Един, два, три. Бързи, подковани и със здрави крака.

Аря му помогна да оседлае конете. Надяваше се момчето да не пострада на сутринта, но знаеше, че едва ли ще му се размине.

Най-трудната част беше да преведе конете през замъка. При всяка възможност се задържаше в сянката на външната страна, така че за да я видят, обикалящите по бойниците постове трябваше да надничат право надолу. „И да ме видят, какво? Нали съм личният виночерпец на милорд.“ Ношта беше студена и влажна. От запад прииждаха облаци, скриваха звездите, а Кулата на плача скимтеше скръбно при всеки порив на вятъра. „Мирише на дъжд.“ Аря не знаеше дали това ще е добре, или зле за бягството й.

Никой не я видя, а и тя не видя никого, само една сиво-бяла котка, покатерила се на стената на гората на боговете. Котката изсъска и това я накара да си спомни за Червената цитадела, за баща си и за Сирио Форел.

– Ако поискам, мога да те хвана – подвикна й тихичко, – но трябва да вървя, котенце. – Котката й изсъска пак и побягна.

Кулата на духовете беше най-порутената от петте огромни кули на Харънхъл. Издигаше се тъмна и запусната зад останките от срутена септа, където от триста години идваха да се молят само плъховете. Там тя зачака да види дали ще дойдат Джендри и Горещата баница. Стори й се, че мина много време. Конете скубеха тревата, израснала между камъните, а облациите съвсем изгълтаха звездите. Аря извади камата и започна да я точи, колкото да не стои без работа. Дълги и гладки погалвания, както я беше учил Сирио Форел.

Чу ги да идват много преди да ги види. Горещата баница дишаше тежко и по едно време се спъна и изруга толкова силно, че можеше да разбуди половината Харънхъл. Джендри беше по-тих, но мечовете, които носеше, дрънчаха.

– Ето ме. – Тя се изправи. – По-тихо, че ще ви чуят.

Момчетата се запровираха към нея между срутените камъни. Аря видя, че Джендри е облякъл под палтото си ризница, а на гърба си беше окачил големия си ковашки чук. Зачервеното кръгло лице на Горещата баница надничаше изпод качулката на наметалото му. На дясното му рамо висеше торба с хляб, а под лявата мишница носеше голяма пита сирене.

– При вратата има пазач – каза тихо Джендри. – Казах ти, че ще има.

– Вие стойте тук с конете – отвърна Аря. – Аз ще се оправя с него. Като ви дам знак, елате бързо.

Джендри кимна, а Горещата баница каза:

– Когато трябва да дойдем, избухай като бухал.

– Аз не съм бухал – каза Аря. – Аз съм вълк. Ще вия.

Плъзна се през сенките на Кулата на духовете. Вървеше бързо, за да изпревари собствения си страх, и все едно че до нея крачеше Сирио Форел, и Йорен, и Джакен Х'гхар, и Джон Сняг. Не беше взела меча, който донесе за нея Джендри. Все още не. За това нещо с камата щеше да е по-добре. Беше добра и остра. Задната порта беше най-малката в целия замък, тясна врата от здрав дъб, обкован с железни пирони, разположена в един ъгъл на стената под защитна кула. Пазеше я само един мъж, но тя знаеше, че горе в кулата има други стражи, и други, които обикаляха по съседните стени. Каквото и да станеше, трябваше да бъде тиха като сянка. „Не трябва да му позволя да извика.“ Закапаха редки капки дъжд. Една капна на челото ѝ и потече по носа ѝ.

Не направи опит да се скрие, а приближи вратата съвсем открито, все едно че я е пратил самият лорд Болтън. Той я видя, че идва, и я загледа с любопитство: какво ли можеше да търси тук един паж посред нощ? Когато се приближи, Аря видя, че е северняк, висок и слаб, свит под дрипаво кожено наметало. Това беше лошо. По-лесно можеше да измами някой от Фрей или от Храбрата дружина, но хората на Дредфорт бяха служили на Рууз Болтън цял живот и го познаваха добре. „Ако му кажа, че съм Аря Старк и му заповядам да ни пусне...“ Не, не смееше. Беше северняк, но не и човек от Зимен хребет. Служеше на Рууз Болтън. Тя отметна наметалото си, за да се види одраният мъж на гърдите ѝ.

– Праща ме лорд Болтън.

– В този час? За какво?

Тя забеляза стоманения блясък под наметалото му. Не беше сигурно дали ще ѝ стигне силата да забие камата през ризница. „Гърлото,

трябва в гърлото му, но е много висок, как да го стигна.“ За миг се обърка и не знаеше какво да каже. За миг отново стана малко момиченце, изплашено, а дъждът по лицето ѝ затече като сълзи.

– Каза ми да дам на всичките му стражи по един сребърник, заради добрата им служба. – Думите сякаш сами излязоха на езика ѝ.

– Сребро, викаш? – Не ѝ повярва, но му се прииска; сребротото си беше сребро. – Ами дай го де.

Пръстите ѝ заровиха под туниката и се измъкнаха, стиснали дадената ѝ от Джакен монета. В тъмното желязото можеше да мине за потъмняло сребро. Тя го протегна... и го остави да се изсипе между пръстите ѝ.

Мъжът изруга, коленичи и зашари с ръце по земята за монетата, и вратът му се оголи точно пред нея. Аря измъкна камата и я прекара през гърлото му, гладко като коприна. Кръвта бликна гореща и намокри ръцете ѝ, а той се опита да извика, но устата му също беше пълна с кръв.

– Валар моргулис – прошепна тя, докато той издъхваше.

Когато тялото му замря, Аря вдигна монетата. Отвъд стените на Харънхъл един вълк зави силно и протяжно. Тя вдигна лоста и го отмести. Когато Горещата баница и Джендри дойдоха с конете, вече валеше силно.

– Ти си го убила? – ахна Горещата баница.

– А какво да направя според теб?

Пръстите ѝ бяха лепкави от кръвта, а кобилата ѝ изпръхтя плашливо от миризмата. „Нищо – помисли Аря и се метна на седлото. – Дъждът ще я измие.“

САНСА

Тронната зала беше същинско море от скъпоценни накити, кожи и яркоцветни тъкани. Лордове и лейди пълнеха задната част на залата, стояха под високите прозорци и се бутаха като рибарски жени на пристанище.

Обитателите на двора на Джофри днес се бяха постарали да се надминат един друг по великолепието. Джалабхар Ксхо се появи целият в цветни пера, толкова фантастично и екстравагантно оперен, че сякаш всеки момент щеше да плесне с ръце и да полети. Кристалната корона на Великия септон мятеше многоцветни дъги във въздуха при всяко помръдване на главата му. Край масата на малкия кралски съвет кралица Церсей сияеше в своята златотъкана рокля с ивици от тъмночервено кадифе, а лорд Варис до нея се суетеше и се усмихваше престорено в халата от люляков бродат. Лунното момче и сир Донтос също бяха премени в нови пъстри дрехи, чисти като пролетна утрин. Дори лейди Танда и дъщерите ѝ днес изглеждаха прелестно в роклите си от тюркоазена коприна и катерича кожа, а лорд Джилс покашляше в кърпичка от пурпурна коприна, поръбена със златиста дантела. Над всички тях седеше крал Джофри, между остриетата и шиповете на Железния трон. Беше в пурпурен бродат, черната му мантия бе отрупана с рубини, а на главата си носеше тежка златна корона.

Санса се промуши през гъмжилото от рицари, скуайъри и богато гражданство и се добра до перилото на галерията точно когато зовът на тромпетите възвести влизането на лорд Тивин Ланистър. Той премина на бойния си кон през цялата зала и слезе пред Железния трон. Санса не беше виждала досега толкова бляскави доспехи: лъскава червена стомана, инкрустирана със златни спирали и фигури. Металните дискове над мишниците на бронята му изобразяваха слънчеви залежи, ревящият лъв, увенчаващ шлема му, беше с рубинени очи, а по една лъвица на всяко рамо придържаше златния му плащ, толкова дълъг и тежък, че се стелеше под задницата на грамадния жребец. Дори конската броня беше позлатена, а пурпурната коприна на чула блестеше с извезания златен лъв на Ланистър.

Появата на владетеля на Скалата на Кастърли направи толкова силно впечатление, че беше истински шок, когато дестриерът му се изсра точно в подножието на трона. Джофри трябваше да заобиколи

фъшкиите, когато слезе да прегърне дядо си и да го обяви за Спасител на града. Санса покри уста да скрие нервната си усмивка.

Джофри много показно покани дядо си да поеме управлението на кралството, а лорд Тивин тържествено прие отговорността, „докато вашата милост навърши пълнолетие“. След това скуайърите притичаха да свалят доспехите му, а Джон окачи на врата му служебната верига на кралската Ръка. Лорд Тивин зае мястото си на масата на съвета до кралицата. След като изведоха дестриера и почистиха отдадената от него почит, Церсей даде знак церемониите да продължат.

Зов на бронзови фанфари поздравяваше всеки от героите, щом той пристъпеше през грамадните дъбови врати. Херолди извикваха името му и обявяваха подвизите му така, че да чуят всички, а знатните рицари и благородните дами надаваха горещи възгласи като улични главорези край бой на петли. Отдаде се почит на Мейс Тирел, владетеля на Планински рай, някога силен мъж, но вече затлъстял, макар и все още чаровен. След него влязоха синовете му: сир Лорас и неговият по-голям брат сир Гарлан Галантния. И тримата бяха облечени еднакво, в зелено кадифе, поръбено със самур.

Кралят отново слезе от трона си да ги поздрави – велика чест. На врата на всеки от тях той окачи верижка от рози; изковани от меко жълто злато, от която висеше златен диск с инкрустиран върху него с рубини лъва на Ланистър.

– Розите подкрепят лъва, тъй както силата на Планински рай подкрепя кралството – обяви надутото Джофри. – Ако има отплата, която да поискате от мен, поискайте и ще е ваша.

„Ето че се почва“ – помисли Санса.

– Ваша милост – заяви сир Лорас, – моля ви за честта да служа във вашата Кралска гвардия, за да ви защитавам от враговете.

Джофри прикани Рицаря на цветята да стане и го целуна по бузата.

– Готово, братко.

Лорд Тирел сведе глава.

– Няма по-голямо удоволствие от това да се служи на ваша милост. Ако ме сметнете за достоен да бъда включен във вашия кралски съвет, няма да намерите по-верен и искрен съветник от мен.

Джоф сложи ръка на рамото на лорд Тирел и го целуна, когато той се изправи.

– Желанието ви е прието.

Сир Гарлан Тирел, с пет години по-голям от сир Лорас, беше по-високо и брадато копие на по-прочутия си малък брат. Беше с по-яки

гърди и по-широк в раменете, и макар лицето му да беше симпатично, липсваше му поразителната красота на сир Лорас.

– Ваша милост – каза Гарлан, когато кралят пристъпи към него. – Имам сестра девица, Марджери, радостта на нашия дом. Както знаете, тя беше омъжена за Ренли Баратеон, но той тръгна на война преди брака да е консумиран и тя си остана невинна. Марджери е слушала сказания за вашата безмерна мъдрост, храброст и галантност, и ви е обикнала, макар и отдалече. Моля ви да я повикате, да вземете ръката ѝ в брак и така да венчаєте завинаги своя дом с моя.

Крал Джофри се престори на изненадан.

– Сир Гарлан, красотата на вашата сестра е прочута в Седемте кралства, но аз съм обещан на друга. Един крал трябва да държи на думата си.

Кралица Церсей се изправи и полите ѝ изшумоляха.

– Ваша милост, по преценката на вашия малък съвет няма да е нито уместно, нито разумно да се ожените за дъщерята на обезглавен заради предателство, момиче, чийто брат дори сега открито се бунтува против трона. Мой суверен, съветниците ви молят, за доброто на вашите владения, отхвърлете годежа си със Санса Старк. Лейди Марджери ще е много по-подходяща ваша кралица.

Като глутница добре дресирани кучета лордовете и дамите в залата завикаха в нейна подкрепа.

– Марджери. Дайте ни Марджери! – И: – Не искаме кралици изменнички! Тирел! Тирел!

Джофри вдигна ръка.

– Бих искал да се вслушам в желанията на своя народ, майко, но съм дал свята клетва.

Върховният септон пристъпи напред.

– Ваша милост, боговете държат строго на годежната клетва, но вашият баща, благословена да е паметта му, склучи този договор със Старките на Зимен хребет преди да се разкрие измяната им. Техните престъпления против кралството ви освободиха от всякакви обещания, които може да сте дали. Колкото до Вярата, не съществува валиден брачен договор между вас и Санса Старк.

Тронната зала се изпълни с възторжени възгласи и пак избухнаха викове „Марджери, Марджери“. Санса се наведе напред, впила пръсти в дървеното перило на галерията. Знаеше какво ще последва, но все още я беше страх какво ще каже Джофри, беше я страх, че той може да откаже дори сега, когато цялото му кралство зависеше от това. Почувства се все

едно, че отново е застанала на мраморните стъпала пред Великата септа на Белор и чака своя принц да даде прошка на баща ѝ, а вместо това го чува как заповядва на Илин Пейн да отсече главата му. „Моля ви – зашепна тя трескаво наум – моля ви богове, нека да го каже, нека да го каже.“

Лорд Тивин гледаше внука си. Джоф се обърна намусен към него, после подкани сир Гарлан Тирел да стане.

– Боговете са добри. Свободен съм да послушам сърцето си. Ще се ожена за вашата мила сестра и с радост, сир. – Целуна сир Гарлан по брадясалата буза и възгласите заехтяха отново.

Главата на Санса се замая. „Свободна съм!“ Усети погледите върху себе си. „Не трябва да се усмихвам“ – напомни си тя. Кралицата я беше предупредила: каквото и да изпитва, лицето, което показва на света, трябваше да изглежда смутено.

– Няма да позволя синът ми да бъде унижен – беше ѝ казала Церсей.
– Чу ли ме?

– Да. Но щом няма да ставам кралица, какво ще стане с мен?

– Това тепърва ще се решава. Засега ще останеш в двора като наша повереница.

– Искам да си отида у дома.

Това беше подразнило кралицата.

– Би трябвало вече да си разбрала, че никой от нас не получава това, което иска.

„Аз обаче го получих – помисли Санса. – Освободена съм от Джофри. Няма да трябва да го целувам, нито да му дам девствеността си, нито да му раждам децата. Нека Марджери Тирел да прави всичко това, горкото момиче.“

Когато възторзите заглъхнаха, владетелят на Планински рай вече се беше разположил на масата на съвета, а синовете му се бяха отдръпнали при другите рицари и лордове под прозорците. Санса се постара да изглежда натъжена и самотна, докато призоваваха другите герои от Битката на Черна вода да си получат наградите.

Пакстър Редвин, владетелят на Арбор, премина през залата, придружен от синовете си близнаци Хорас и Хобър – Ужаса и Лигльото. Първият накуцваше от рана, получена в боя. Последваха ги лорд Матис Роуан в снежнобял жакет с кичесто дърво, извезано на гърдите му със златна нишка; лорд Рандил Тарли, мършав и плешив, с грамаден меч на гърба в ножница, – отрупана със скъпоценни камъни; сир Кеван Ланистър, як плешив мъж с късо подстригана брада; сир Адам Марбранд,

чийто бронзова коса се спускаше до раменете; могъщите лордове на запада Лидън, Крейкхол и Бракс.

След тях преминаха четирима от не толкова знатни родове, отличили се в битката: едноокият рицар сир Филип Фути, убил лорд Брус Карън в двубой; наемният конник Лотор Брън, пробил с бой през петдесетина пехотинци на Фосоуей, за да плени сир Джон от Зелените ябълки и да убие сир Браян и сир Едвид от Червените, с което си беше спечелил прозвището Лотор Ядача на ябълки; Вилит, среброкос пехотинец на служба при сир Харис Суифт, който издърпал господаря си от умираещия кон и го опазил срещу дузина противници; и розовобузестият скуайър Джосмин Пекълдън, който беше убил двама рицари, ранил трети и пленил други двама, макар че едва ли имаше повече от четиринадесет години. Вилит го донесоха на носилка, толкова тежки бяха раните му.

Сир Кеван беше седнал до брат си, лорд Тивин. Когато херолдите приключиха с изброяването на подвизите на всеки от героите, той стана.

– Негова милост пожела да възнагради тези добри мъже за тяхната доблест. Съгласно неговия декрет, сир Филип от днес ще бъде лорд Филип от дома Фути и негови ще бъдат всички земи, права и приходи на дома Карън. Лотор Брън да бъде издигнат в рицарски сан и да му се даде земя и цитадела в речните земи, след като свърши войната. На Джосмин Пекълдън – меч и доспехи, и правото на избор на боен кон от кралските конюшни, както и рицарски сан веднага щом навърши пълнолетие. И накрая, за доблестния Вилит – копие със сребърен обков, нова плетена ризница и шлем. Още, синовете му да бъдат взети на служба в дома на Ланистър в Скалата на Кастърли, по-големият като скуайър, а по-малкият като паж, с възможност да напреднат до рицарство, ако и те проявят същата вярност и доблест. За всичко това Ръката на краля и малкият съвет дават съгласието си.

След това бяха зачетени капитаните на кралските бойни кораби „Див вятър“, „Принц Емон“ и „Речна стрела“, както и по-низши командири от „Божия милост“, „Пика“, „Копринената лейди“ и „Овнешка глава“. Доколкото Санса можа да прецени, главното им достижение се изразяваше в това, че са оцелели след речната битка, подвиг, с какъвто малцина можеха да се похвалят. Пиромантът Халайн и майсторите от Гилдията на алхимиците също получиха кралски благодарности, а Халайн го удостоиха с титлата лорд, въпреки че както Санса забеляза, не добавиха нито земи, нито замък към титлата, с което старият алхимик не ставаше по-истински лорд от Варис. Виж, с по-съществено лордство беше възнаграден сир Лансел Ланистър. Джофри го награди със земите,

замъка и правата на дома Дари, чието последно дете беше загинало по време на битките в речните земи, „не оставяйки по този начин истински наследник от законната кръв на Дари, а само незаконороден братовчед“.

Сир Лансел не се появи да приеме титлата; говореха, че раната му може да струва едната му ръка или дори живота му. За Дяволчето също се говореше, че умира от ужасна рана в главата.

Когато херолдът извика: „Лорд Петир Белиш“, той влезе в залата, облечен целият в розово и люляково, а плащът му беше нашарен с фигури на птица присмехулник. Тя видя, че се усмихва, когато коленичи пред Железния трон. „Изглежда доволен.“ Не беше чула Кутрето да е извършил нещо особено героично по време на битката, но явно и него щяха да възнаградят за нещо.

Сир Кеван стана отново.

– По волята на Негова милост, неговият верен съветник Петир Белиш да бъде възнаграден за върнатата му служба на короната и кралството. Да се знае, че на лорд Белиш се дарява замъкът на Харънхъл с всичките му прилежащи земи и приходи, там да бъде неговото седалище и оттам да управлява като върховен владетел на Тризъбеца. Петир Белиш и неговите синове и внуци да притежават и да се радват на тези почести во веки веков, а всички лордове на Тризъбеца да му оказват почит като на свой законен господар. Ръката на Краля и съветът са съгласни.

На колене, Кутрето вдигна очи към крал Джофри.

– Покорно ви благодаря, ваша милост. Предполагам това означава, че трябва да се погрижа за синове и внуци.

Джофри се засмя, а с него – и целият двор. „Върховен владетел на Тризъбеца – помисли Санса. – И лорд на Харънхъл освен това.“ Не разбираше защо това толкова го радва; почетните титли бяха точно толкова кухни, колкото дадената на пироманта Халайн. Харънхъл беше прокълнат, всички знаеха това, а и Ланистърите в момента дори не го държах. Освен това господарите на Тризъбеца бяха заклетни васали на Речен пад и на дома Тъли, както и на краля на Севера; те никога нямаше да приемат Кутрето за свой суверен. „Освен ако не ги принудят. Освен ако моят брат и моят вуйчо, и моят дядо бъдат победени и убити.“ Тази мисъл я обезпокои, но тя си каза, че е глупава. „Роб всеки път ги побеждава. Ще победи и Кутрето.“

Този ден бяха помазани близо шестстотин нови рицари. През цялата нощ бяха бдели във Великата септа на Белор и на заранта преминаха боси през града, за да докажат покорството си. Сега излязоха напред облечени в прости вълнени ризи, за да приемат рицарския сан от

Кралската гвардия. Това отне много време, тъй като присъстваха само трима Братя на Белия меч, които да ги помазват. Мандън Муур беше загинал в боя, Хрътката беше изчезнал, Ерис Оукхарт беше в Дорн с принцеса Мирцела, а Джайм Ланистър беше пленник на Роб, затова Кралската гвардия се свеждаше до Бейлон Суан, Мерин Грант и Озмунд Черно котле. След като бъдеше помазан, всеки от мъжете ставаше, закопчаваше колана за меч и заставаше под прозорците. Стъпалата на някои бяха разкъравени от ходенето през града, но въпреки това според Санса стояха изправени и много горди.

Докато всички нови рицари получат своето „сир“, залата започна да нервничи, а най-изнервен от всички беше Джофри. Някои от хората в галерията започнаха да се измъкват тихомълком, но благородниците в партера бяха в капан – не можеха да излязат без позволение на краля. Ако се съдеше по това колко не го свърташе върху Железния трон, Джоф с радост щеше да им го даде, но работата му за деня все още не беше свършила. Сега монетата се обърна и започнаха да вкарват пленниците.

Сред тях също имаше велики лордове и благородни рицари: навъсеният стар лорд Селтигар Червения рак; сир Бонифър Добрия; лорд Естермонт, по-стар дори от Селтигар; лорд Варнър, който изкуцука през цялата зала със счупеното си коляно, но не благоволеше да приеме помощ; сир Марк Мълндор, с побледняло лице, чиято лява ръка беше отсечена от лакътя; свирепият Ронет Червения от Грифин Рууст; сир Дермот от Дъждовния лес; лорд Вилум и неговите синове Джошуа и Илиас; сир Джон Фосоуей; сир Тимън Стържещия меч; Аурейн, копелето на Дрифмарк; лорд Стедмън, с прозвището Паричко; и още стотици.

Онези от тях, които бяха минали на печелещата страна по време на битката, трябваше само да се закълнат във вярност на Джофри, но тези, които се бяха сражавали за Станис до горчивия край, бяха принудени да говорят. Словата им щяха да предопределят съдбата им. Ако помолеха за прошка за своята измяна и обещаеха да служат вярно, Джофри им връщаше щедро кралския мир и им възстановяваше всички владения и права. Шепата от тях обаче не се покориха.

– Не си въобразявай, че всичко е свършило, момченце – закани се един незаконен син на някой от многобройните Флорент. – Господарят на Светлината закриля крал Станис, сега и во веки веков. Всичките ти мечове и всичките ти коварства няма да те спасят, когато дойде неговият час.

– А твоят час дойде сега. – Джофри махна на сир Илин Пейн да го

изведе навън и да му отсече главата. Но още докато го извличаха от залата, един рицар с важна осанка и с пламтящо сърце на гърдите извика:

– Станис е законният крал! Едно чудовище седи на Железния трон, едно изчадие, родено в скверен инцест!

– Млъкни! – изрева сир Кеван Ланистър.

Вместо да млъкне, рицарят повиши глас.

– Джофри е черният червей, разяждащ сърцето на кралството! Мракът е неговият баща и смъртта е неговата майка! Унищожете го, преди да ви е разял всички! Всички унищожете, кралицата курва и краля червей, омразното джудже и шепнещия паяк, лъжливите цветя. Спасете се! – Един от златните плащове го събори на колене, но той продължи да крещи. – Ще дойде пречистващият злото огън! Ще се върне крал Станис!

Джофри скочи от трона.

– Аз съм кралят! Убийте го! Убийте го веднага! Заповядвам. – Засече с ръка в свиреп, яростен жест... и изпищя от болка, когато ръката му се удари в острият метални шипове на трона. Аленият брокат на ръкава му стана тъмновишнев от просмукалата се кръв. – Мамо! – изплака той.

Всички очи се бяха приковали в краля и мъжът на пода успя да грабне копието на един от златните плащове и с негова помощ се изправи.

– Тронът го отрича! – извика той. – Той не е никакъв крал!

Церсей тичаше към трона, но лорд Тивин остана невъзмутим като скала. Само вдигна пръст и сир Мерин Трант пристъпи напред с изваден меч. Краят беше бърз и брутален. Златните плащове хванаха рицаря под мишниците.

– Не е крал! – извика той още веднъж, а сир Мерин заби меча в гърдите му.

Джоф падна в прегръдката на майка си. Трима майстери се затичаха да го превържат и да го изведат. Тогава всички заговориха наведнъж. Когато златните плащове повлякоха убития към изхода, след него по пода остана дияря яркочервена кръв. Лорд Белиш поглади брадичката си, а Варис му заговори нещо на ухото. „Дали ще ме освободят вече?“ – зачуди се Санса. Ред чакаха още много пленници, но знаеше ли човек дали за да се врекат във вяроност, или за да изреват проклетия?

Лорд Тивин стана.

– Ние продължаваме – обяви той с ясен и силен глас и залата отново притихна. – Онези, които желаят да помолят прошка за своята измяна, могат да го направят. Повече глупости няма да търпим. – Отиде до

Железният трон и седна на едно от стъпалата, само на стъпка от пода.

Дворцовият съвет приключи чак привечер. На излизане от галерията Санса се почувства толкова изтощена, че едва стъпваше. Зачуди се колко ли се е порязал Джофри. „Казват, че Железният трон може да бъде гибелен за онези, които не трябва да седят в него.“

Прибра се в стаята си, сви се в леглото и притисна възглавницата до лицето си, за да приглуши радостния си писък. „О, милостиви богове, той го направи, отказа се от мен пред всички!“ Когато едно слугинче ѝ донесе вечерята, тя едва не го разцелува. Имаше топъл хляб и прясно бито масло, гъста телешка супа, пиле и моркови, праскови и мед. „Дори храната е по-вкусна“ – помисли тя.

Щом се стъмни, тя се загърна в едно наметало и излезе да навести гората на боговете. На подвижния мост пазеше сир Озмунд Черно котле в белите си доспехи. Санса се постара, колкото можа, да изглежда отчаяна, когато го поздрави с добър вечер, но той я изгледа с такава злоба, че не беше сигурна доколко го е убедила.

Донтос я чакаше под огрените от луната листа.

– Защо си с толкова тъжно лице? – попита го весело Санса. – Ти беше там, чу всичко. Джоф се отказа от мен, свърши се, той вече...

Той хвана ръката ѝ.

– О, Джонквил, бедничката ми Джонквил, ти не разбираш. Свършил е с теб? Неволите ти тепърва започват.

Сърцето ѝ се сви.

– Какво искаш да кажеш?

– Кралицата никога няма да те пусне. Никога. Ти си твърде ценна като заложенка. А Джофри... миличка, той все пак е крал. Ако те поиска в леглото си, ще те има, само че сега ще носиш в утробата си копелетата му вместо законните му синове.

– Не! – каза стъписана Санса. – Той ме освободи, той...

Донтос лепна лигава целувка на ухото ѝ.

– Бъди смела. Заклех се да те върна у дома и вече мога. Денят е избран.

– Кога? – попита Санса. – Кога ще заминем?

– В нощта на сватбата на Джофри. След пира. Извършени са всички необходими приготовления. Червената цитадела ще бъде пълна с непознати. Половината двор ще е пиян, а другата половина ще наставлява Джофри как да оправи невестата си в брачното ложе. За малко ще те забравят и бъркотията ще бъде наш съюзник.

– Но сватбата няма да бъде преди поне един лунен кръг. Марджери

Тирел е в Планински рай, тепърва ще я викат.

– Чакала си толкова дълго, потърпи още малко. Ето, имам нещо за теб. – Сир Донтос бръкна в кесията си, извади сребриста паяжина и я залюля в дебелиите си пръсти.

Беше мрежичка за коса от фино изпледено сребро, с толкова тънки и нежни нишки, че изглеждаше лека като въздуха. Санса я взе. Там, където нишките се пресичаха, имаше малки геми, толкова черни, че попи-ваха лунната светлина.

– Какви са тези камъчета?

– Черни аметисти от Асшай. От най-редкия вид, на дневна светлина изглеждат тъмно пурпурни.

– Много е красива – каза Санса, но си помисли: „Кораб ми трябва на мен, а не мрежичка за коса.“

– По-красива е, отколкото си представяш, мило дете. Разбираш ли, това нещо е вълшебно. Това, което държиш в ръцете си, е справедливостта. Това е възмездие за твоя баща. – Донтос се наведе и отново я целуна. – Това е домът ти.

ТЕОН

Майстер Лувин дойде при него, когато първите съгледвачи се появиха пред стените.

– Милорд – каза той, – трябва да се предадете.

Теон заби поглед в платото с овесени питки, мед и кървавица, които му бяха донесли за закуска. Поредната безсънна нощ беше изопнала нервите му и от самия вид на храната му се гадеше.

– Отговор от чичо ми няма ли?

– Никакъв – отвърна майстерът. – Нито от баща ви на Пайк.

– Прати още птици.

– Няма полза. Докато птиците стигнат...

– Прати ги! – Ръката му помете платото с храната настрана, той избута завивките и стана от леглото на Нед Старк гол и разгневен. – Или искаш смъртта ми? Това ли е, Лувин? Истината, веднага.

Дребничкият сивокос старец не се уплаши.

– Моят орден служи.

– Да, но на кого?

– На кралството – каза майстер Лувин. – И на Зимен хребет. Теон, някога аз те учих на четмо и писмо, на история и на военно дело. И можеш да те науча повече, стига да искаше да се научиш. Не, няма да те уверявам, че храня огромна любов към теб, но не мога и да те мразя. Но дори да те мразех, докато ти държиш Зимен хребет, съм обвързан с клетва да ти давам съвет. Така че сега те съветвам да се предадеш.

Теон се наведе да вдигне захвърленото на пода наметало, изтупа го и го метна на раменете си. „Огън. Искам огън и чисти дрехи. Къде е Векс? Няма да вляза в гроба с мръсни дрехи.“

– Не можеш да се надяваш, че ще удържиш тук – продължи майстерът. – Ако баща ти смяташе да ти прати помощ, досега щеше да го направи. Него го интересува Шийката. Битката за севера ще се състои сред руините на Рова на Кайлин.

– Може и така да е – отвърна Теон. – Но докато аз държа Зимен хребет, сир Родрик и лордовете знаменосци на Старк не могат да тръгнат на юг и да ударят чичо ми в тил. – „Не съм толкова невежа във военното дело, колкото си мислиш, старче.“ – Имам достатъчно храна, за да устоя на едногодишна обсада, ако се наложи.

– Обсада няма да има. Ще им трябва може би ден-два, докато

наковат стълби и ще прехвърлят стените ти на сто места наведнъж. Може да успееш да удържиш известно време цитаделата, но замъкът ще падне за един час. По-добре ще е сам да отвориш портите и да помолиш за...

– За милост? Знам що за милост са ми приготвили.

– Има начин.

– Аз съм железороден – припомни му Теон. – Знам само един начин: своя. Какъв избор са ми оставили? Не, не ми отговаряй, достатъчно слушах съветите ти. Иди и прати онези птици, както ти заповядах, и кажи на Лорен, че искам да го видя. И на Векс също. Искам да ми почисти ризницата, а гарнизонът да се събере в двора.

За миг си помисли, че майстерът пак ще му възрази, но Лувин само се поклони вдървено.

– Както заповядате.

Сборът им беше жалка гледка: железните мъже бяха малко, а двортът – голям.

– Северняците ще ни шурмуват преди да падне нощта – каза им той. – Сир Родрик Касел и всички владетели, които са се отзовали на призива му. Взех този замък и смятам да го задържа, ще живея или ще умра като принц на Зимен хребет. Но няма да заповядам на никого да умре с мен. Ако напуснете сега, преди да е дошла главната сила на сир Родрик, все още има шанс да се измъкнете. – Извади дългия си меч и тегли черта в пръстта. – Тези, които ще останат да се бият, да излязат напред.

Никой не проговори. Мъжете стояха вкочанени, сякаш бяха издялани от камък. Неколцина се спогледаха. Урцен размърда крака. Дик Харлоу се окашля и се изплю. Вятърът разроши с пръсти дългата коса на Ендехар.

Теон се почувства като удавник. „Защо се изненадвам?“ Баща му го беше зарязал, чичовците му, сестра му, дори онова окаяно същество, Смрад. Защо тези мъже трябваше да са му по-верни? Нищо повече не можеше да каже, нито да направи. Можеше само да остане тук, под грамадните сиви стени и коравото бяло небе, с меч в ръката и да чака, да чака...

Пръв прекрачи чертата Векс. Три бързи стъпки и той застана до Теон, изгърбен и вяло отпуснат. Засрамен от момчето, Лорен Черния го последва навъсено.

– Кой още? – попита той. Ролфи Червения пристъпи. Кром. Верлаг. Тимор и братята му. Улф и Иб. Хараг Крадеца на овце. Четиримата

Харлоу и двамата Ботли. Кенед Кита беше последният. Всичко седемнадесет. Урцен остана с тези, които не помръднаха, както и Стиг, и десетимата, които Аша беше довела от Дълбоки лес.

– Вървете си тогава – каза им Теон. – Бягайте при сестра ми. Тя ще ви посрещне много радушно, не се съмнявам.

Стиг поне намери доблест да се засрами. Другите си тръгнаха, без да кажат и дума. Теон се обърна към седемнадесетимата, които останаха.

– Връщайте се по стените. Ако боговете ни пощадят, ще ви запомня до един.

Лорен Черния остана.

– Хората на замъка ще се обърнат срещу нас, щом започне боят.

– Знам. Какво предлагаш да направим?

– Да ги премахнем – каза Лорен. – До един.

Теон поклати глава.

– Клупът готов ли е?

– Да. Смяташ да го използваш?

– По-добър начин знаеш ли?

– Да. Ще си взема брадвата, ще застана на подвижния мост и ще ги накарам да ми излязат. Един по един, двама, трима – все едно. Никой няма да премине рова, докато дишам.

„Решил е да умре – помисли Теон. – Не търси победа, иска край, достоен за песен.“

– Ще използваме клупа.

– Както кажеш – отвърна Лорен с презрение в очите.

Векс му помогна да се облече за битката. Под черното си палто и златната мантия имаше добре смазана ризница, а под нея – корав кожен елек. След като се снаряжи, Теон се покачи на наблюдателната кула на тъгла, където източната и южната стена се събираха, за да погледне в очи съдбата си. Северняците вече обкръжаваха замъка. Трудно беше да се пресметне броят им. Бяха поне хиляда, може би два пъти повече. „Срещу седемнадесет.“ Бяха докарали катапулти и скорпиони. Не видя тътрещи се по кралския път обсадни машини, но във Вълчия лес имаше достатъчно дънери да си построят, колкото им трябват.

Огледа знамената им през мирската тръба с лещи на майстер Лувин. Накъдето и да се обърнеше, бойната брадва на Кервин плющеше гордо, виждаха се и дърветата на Толхарт, и морските същества от Бял залив. По-редки бяха гербовете на Флинт и Карстарк. Тук-там се мяркаше дори бичата муцуна на Роговия лес. „Но Гловър ги няма, Аша се е

погрижила за тях, няма ги Болтън и Дредфорт, Ъмбър не са слезли от сянката на Вала.“ Не че имаше нужда от тях. Скоро младият Кервин се появи пред портите, понесъл знамето на мира на висок прът, за да извести, че сир Родрик Касел желае да преговаря с Теон Обърни плащ.

„Обърни плащ.“ Прозвището беше горчиво като жлъчка. Спомни си, че беше отишъл в Пайк, за да поведе корабите на баща си срещу Ланиспорт.

– Скоро ще изляза – изрева той отгоре. – Сам.

Лорен Черния не одобри това.

– Само кръв може да измие кръв – заяви той. – Рицарите могат да спазват обетите си с други рицари, но не са толкова придиличиви на тема чест, когато се разправят с хора, смятани за извън закона.

Теон настръхна.

– Аз съм принцът на Зимен хребет и наследникът на Железните острови. Сега иди намери момичето и прави каквото ти кажа.

Лорен Черния го изгледа убийствено.

– Добре... принце.

„И той е против мен“ – помисли Теон. Напоследък му се струваше, че и камъните на Зимен хребет са се обърнали срещу него. „Ако умра, ще умра без приятели и изоставен.“ Имаше ли друг избор, освен да живее?

Яхна и тръгна към портата с короната на главата. Една жена вадеше вода от кладенеца, а готвачът Гейдж стоеше на вратата на кухните. Криеха омразата си зад навъсени погледи и безизразни лица, но той все пак я усети.

Когато спуснаха моста, през рова премина хладната въздишка на вятъра. Теон потръпна от допира му. „От студа е, нищо повече – каза си той. – Не треперя от страх. Дори смелите мъже може да потръпнат от студ.“ И подкара в зъбите на вятъра, под решетката и по моста. Външните порти се люшнаха да му отворят път. Когато мина под стените, с гърба си усети как го гледат двете момчета с празните кухни на мястото на очите си.

Сир Родрик чакаше отвън, яхнал дорест кон. До него на високия прът в ръката на Клей Кервин плющеше вълчището на Старк. Бяха сами на площада, макар че Теон видя стрелци по покривите на близките къщи, копиеносци вдясно и редица конни рицари вляво, под знамето с морския старец и тризъбеца на дома Мандърли. „Всички те искат смъртта ми.“ Някои бяха момчета, с които беше пил, беше хвърлял зарове, дори беше гонил слугинчета с тях, но това нямаше да го спаси, ако им

паднеше в ръцете.

– Сир Родрик. – Теон дръпна юздите и спря. – Съжалявам, че трябва да се срещнем като врагове.

– Моето съжаление е, че трябва да почакам преди да те обеса. – Старият рицар се изплю в разкаляната земя. – Теон Обърни плащ.

– Аз съм Грейджой от Пайк – напомни му Теон. – Плащът, с който баща ми ме е загърнал, носи кракен, а не вълчище.

– Десет години беше повереник на Старк.

– Заложник и пленник го наричам аз.

– Тогава лорд Едарт трябваше да те държи прикован към стената на тъмницата си. Но той те издигна сред собствените си синове, милите момчета, които ти закла, и за мой вечен срам аз те научих на бойния занаят. Де да бях забил меч в корема ти, вместо да ти го сложа в ръката.

– Излязох за преговори, а не за да търпя оскърбленията ти. Кажми каквото имаш да ми кажеш, старче. Какво искаш от мен?

– Две неща – каза старецът. – Зимен хребет и твоя живот. Заповядай на хората си да отворят портите и да оставят оръжието. Онези, които не са убивали деца, ще могат да си отидат свободно, но ти ще бъдеш задържан за справедливостта на крал Роб. Дано боговете те съжалат, когато се върне.

– Роб никога повече няма да види Зимен хребет – закани се Теон. – Той ще си счупи врата при Рова на Кайлин, както се е прекръшвала всяка южна армия от хиляда години. А ние сега държим севера, сир.

– Държете само три замъка – отвърна сир Родрик, – а този смятам да ти го взема, Обърни плащ.

Теон премълча последното.

– Ето моите условия. До залез-слънце да сте се пръснали. Тези, които се закълнат във васална вярност на Бейлон Грейджой като на свой крал и на мен като на принц на Зимен хребет, ще им се потвърдят правата и имуществата им няма да пострадат. Онези, които се опълчат, ще бъдат унищожени.

Младият Кервин го изгледа невярващо.

– Ти полудял ли си, Грейджой?

Сир Родрик поклати глава.

– Това е само суета, момко. Боя се, че Теон винаги е имал твърде високо мнение за себе си. – Старецът изпъна пръст към него. – Не си въобразявай, че ще чакам Роб да си пробие пътя през Шията, за да се справи с такива като теб. Имам близо хиляда души... а ако приказките са верни, твоите са по-малко от петдесет.

„Всъщност са седемнайсет.“ Теон се усмихна насила.

– Имам нещо по-добро от мъжете. – И той вдигна ръка над главата си – сигналът за Лорен Черния.

Стените на Зимен хребет бяха зад него, но сир Родрик гледаше право срещу, тях и нямаше как да не види. Теон се взря в лицето му. Когато брадичката му потрепера под рошовите бели мустаци, знаеше какво точно вижда старецът. „Не се изненада – помисли си с тъга Теон, – но страхът се появи.“

– Това е низост, достойна за страхливец – каза сир Родрик. – Да използваш едно дете е толкова... това е долно.

– О, знам – каза Теон. – Това блюдо сам съм го опитвал, или си забравил? Когато бях едва на десет ме взеха от бащината ми къща, за да са сигурни, че той няма повече да вдигне бунт.

– Не е същото!

Лицето на Теон остана равнодушно.

– Клупът, който аз носех, не е направен от конопено въже, вярно е, но аз все пак го усещах на шията си. И той ме душеше, сир Родрик. – Не беше го съзнавал досега, но когато думите излязоха от устата му, усети истината в тях.

– Никой не ти е причинявал зло.

– И на твоята Бет няма да й причинят зло, стига да...

Сир Родрик не го остави да довърши.

– Усойница! – Лицето на рицаря беше почервеняло под белите мустаци. – Дадох ти възможност да спасиш хората си и да умреш с някакво зрънце чест, Обърни плащ. Трябваше да се сетя, че това е твърде много за един детеубиец. – Ръката му посегна към дръжката на меча. – Би трябвало да те съсека тук на място и да сложа край на лъжите и подлостите ти. Боговете са ми свидетели.

Теон не се уплаши от разтреперания старец, но стрелците по покривите и редицата рицари бяха друго нещо. Ако извадеха мечовете си, шансовете му да се върне жив в замъка ставаха нищожни.

– Посмееш ли да престъпиш клетвата си и да ме убиеш, ще видиш малката си Бет удушена на въжето.

Кокалчетата на пръстите на сир Родрик бяха побелели, но след малко ръката му пусна дръжката на меча.

– Всъщност твърде дълго живях.

– Няма да го отрека, сир. Е, ще приемете ли условията ми?

– Аз имам дълг пред лейди Кейтлин и дома Старк.

– А вашият дом? Бет е последната от вашата кръв.

Старият рицар изправи гръб на седлото.

– Предлагам ти себе си на мястото на дъщеря ми. Освободи я и вземи мен за заложник. Един кастелан на Зимен хребет със сигурност струва повече от едно дете.

– Не и за мен. – „Доблестен жест, старче, но не съм чак такъв глупак.“ – Нито за лорд Мандърли или Леобалд Толхарт, обзалагам се. – „За тях старата ти кожа не струва повече, отколкото кожата на всеки друг.“ – Не, ще задържа момичето... и ще пазя живота му, стига да изпълните каквото ви заповядвам. Животът ѝ е във вашите ръце.

– Милостиви богове, Теон, как можеш да направиш такова нещо? Знаеш, че съм длъжен да шурмувам, заклел съм се...

– Ако тази войска все още е пред портата ми до залез-слънце, Бет ще увисне на въжето – каза Теон. – Призори в гроба ще я последва друг заложник, по залез – още един. Всяка зора и всеки залез ще носи смърт, докато не се махнете. Имам заложници в изобилие.

Не изчака за отговор, а обърна Усмивка и го подкара към замъка. Отначало подкара бавно, но мисълта за стрелците зад гърба му скоро го накара да пришпори коня. Детските глави го гледаха как приближава от железните шипове, катранените им лица с всеки разкрач се уголемяваха; между тях стоеше Бет Касел, с клупа на шията, и плачеше. Теон смуши Усмивка и го подкара в галоп. Копитата на коня забиха като барабан по подвижния мост.

В двора скочи от седлото и подаде юздите на Векс.

– Това може да ги задържи – каза на Лорен Черния. – До довечера ще разберем. Прибери момичето дотогава и го дръж някъде на сигурно. – Беше се изпотил под пластове кожа, метал и вълна. – Имам нужда от чаша вино. Бъчва ще е най-добре.

В спалнята на Нед Старк бяха наклали огън. Теон седна до него и си напълни чаша с тежко червено от избите на замъка, тежко и горчиво като в душата му. „Ще нападнат – помисли си мрачно той, вгледан в пламъците. – Сир Родрик обича дъщеря си, но все пак е кастелан и рицар.“ Ако самият той беше с клупа на врата и лорд Бейлон командваше армията отвън, бойните рогове вече щяха да свирят, не се съмняваше. Трябваше да благодари на боговете, че сир Родрик не беше железнороден. Мъжете от зелените земи бяха създадени от по-меко вещество, макар че не беше сигурен дали ще се окаже достатъчно меко.

Ако не, ако старецът въпреки всичко дадеше команда да шурмуват замъка, Зимен хребет щеше да падне; Теон не хранеше никакви заблуди за това. Неговите седемнадесет сигурно щяха да убият три, четири, пет

пъти повече противници, но все пак накрая щяха да ги надвият.

Взираше се в пламъците над ръба на чашата и си мислеше колко несправедлив е светът.

– Яздех до Роб Старк в Шепнещия лес – промълви той. Онази нощ се беше уплашил, но не като сега. Едно беше да влезеш в битка, обкръжен от приятели, съвсем друго – да загинеш сам и презрян. „Милост“ – помисли си той окаян.

След като и виното не му донесе покой, Теон изпрати Векс да му донесе лъка и слезе в стария вътрешен двор. Застана там и започна да пуска стрела подир стрела в мишените, докато раменете не го заболяха и пръстите му не се накървавиха. „С този лък спасих живота на Бран – спомни си Теон. – Де да можех сега да спася своя.“ Жени идваха при кладенеца, но не се задържаха; това, което виждаха на лицето на Теон, ги прогонваше бързо.

Зад него се възправяше прекършената кула с проядения си като корона връх където огънят много отдавна беше сринал горните етажи. Слънцето се отместваше и сянката на кулата се движеше с него, като черна ръка, която посегна към Теон Грейджой. Когато слънцето достигна стената, го беше сграбчила. „Ако обеса момичето, северняците ще нападнат веднага – помисли той и пусна стрела. – Не го ли обеса, ще разберат, че заплахите ми са празни думи.“ Пак опъна лъка. „Няма изход, няма.“

– Ако имаше сто стрелци добри колкото теб, щеше да можеш да задържиш замъка – чу се тих глас зад гърба му.

Той се обърна. Зад него стоеше майстер Лувин.

– Махни се – каза му Теон. – Омръзнаха ми твоите съвети.

– А животът? Той омръзна ли ви, милорд принце?

Теон вдигна лъка.

– Още една дума и ще понижа с тази стрела сърцето ти.

– Няма.

Теон сниши лъка и долепи гъшите пера до бузата си.

– Ще се обзаложим ли?

– Аз съм последната ти надежда, Теон.

„Нямам надежда“ – помисли Теон. Но все пак сниши лъка и отвърна:

– Няма да побягна.

– Не говоря за бягство. Облечи черното.

– Нощният страж? – Теон бавно наведе лъка и насочи стрелата към земята.

– Сир Родрик е служил на дома Старк през целия си живот, а домът Старк винаги е бил приятел на Стража. Той няма да го отрече. Отвори портите си, положи оръжието, приеми условията му и той трябва да ти позволи да облечеш черното.

„Брат на Нощния страж.“ Никаква корона повече, никакви синове, никаква жена... но това означаваше живот, и то достоен живот. Родният брат на Нед Старк беше избрал Стража, както и Джон Сняг.

„Черни дрехи имам в обилие, стига да съдери кракена. Дори конят ми е черен. Мога да се издигна високо в Стража – главен шурмовак, може би до лорд-командир. Нека Аша да си задържи проклетите острови, те са също толкова противни, колкото и тя. А ако служи на Източен страж, мога да си имам свой кораб, а и ловът отвъд Вала сигурно е страхотен. Колкото до жените, коя ли дивачка няма да пожелае един принц в леглото си?“ Усмивката бавно ползази по устните му. „Един черен плащ не може да се обръща. Ще бъде не по-лош от всеки друг...“

– ПРИНЦ ТЕОН! – Внезапният вик пръсна мечтата му на късчета. Кром тичаше през двора. – Северняците...

Страхът го жегна в корема.

– Щурмуват ли?

Майстер Лувин го стисна за рамото.

– Все още не е късно. Вдигай знамето на мира...

– Бият се – заговори възбудено Кром. – Дойдоха други мъже, стотици, и отначало изглеждаше, че се присъединяват към първите. Но сега ги нападнаха!

– Аша ли е? – Нима беше дошла да го спаси накрая?

Но Кром поклати глава.

– Не. Тия са северняци. Казвам ви. С някакъв кървав мъж на знамето.

„Одрания мъж на Дредфорт.“ Теон си спомни, че преди да го пленят, Смрад беше служил при копелето на Болтън. Не беше за вярване, че противно същество като Смрад ще може да убеди Болтънови да минат на противната страна, но друго обяснение нямаше.

– Ще видя сам – каза Теон.

Майстер Лувин закрета след него. Когато се качиха на бойниците, видяха долу по пазарния площад проснати мъртви мъже и умиращи коне. Бойни редици нямаше, само вихрещ се хаос от знамена и мечове. Викове, конски тропот и цвилене цепеха студения есенен въздух. Сир Родрик изглежда, превъзхождаше по численост, но мъжете на Дредфорт ги бяха ударили с изненада и имаха добро водачество. Теон ги

загледа как нападат, извърщат по фланг и нападат отново, посичайки безмилостно по-голямата войска всеки път, когато се опиташе да се престрои. Чуваше тряска на бойните брадви по дървените щитовете и изплашено цвилещите коне. Ханът гореше.

Лорен Черния застана до него, без да каже нищо. Слънцето се беше смъкнало ниско на запад, заливайки околните ниви и къщите с бляскавия си пурпур. Тънък треперлив вик на болка се понесе над стените и отвъд пламналите къщи прозвуча воят на боен рог. Теон видя как един ранен се повлече с мъка към кладенеца в центъра на площада, за последна глътка вода. Издъхна преди да стигне до него. Носеше кожен елек и коничен полушлем, но нямаше знак, който да покаже на чия страна се е бил.

Враните дойдоха на орляк в синкавия сумрак заедно с вечерните звезди.

– Дотраките вярват, че звездите са духовете на храбри мъртъвци – каза Теон. Майстер Лувин му го беше казал преди много време.

– Кои са тези дотраки?

– Конните господари отвъд Тясното море.

– О, те ли? – Лорен Черния се намръщи. – Диваците вярват в какви ли не глупави неща.

Когато притъмня още повече, стана още по-трудно да се разбере какво става долу, но грохотът на стоманата постепенно заглъхна, а виковете и бойните рогове отстъпиха на стонове и жалки ридания.

Най-сетне от пушеците се появи конна колона. В челото ѝ яздеше рицар в черна броня. Кръглият му шлем блестеше тъмночервен, а на раменете му се развяваше светлорозов плащ. Пред главната порта той спря и един от хората му извика да отворят замъка.

– Приятел ли си, или враг? – изрева отгоре Лорен Черния.

– Враг ще донесе ли такива дарове? – Червения шлем вдигна ръка и няколко души хвърлиха пред портите три тела. После размахаха горяща факла, за да видят защитниците на стените лицата на мъртвите.

– Старият кастелан – каза Лорен Черния.

– С Леобалд Толхарт и Клей Кервин. – Момчето беше улучено със стрела в окото, а сир Родрик беше изгубил лявата си ръка. Майстер Лувин изстена отчаяно, извърна се от бойниците, коленичи и повърна.

– Онзи шопар Мандърли се оказа твърде страхлив да излезе от Бял залив, иначе и него щяхме да донесем – извика Червения шлем.

„Спасен съм“ – помисли Теон. Защо тогава му беше толкова пусто? Та това беше победа, сладката победа, спасението, за което се беше

молил. Той се озърна към майстер Лувин. „Като си помисля колко близо бях до поражението. И щях да надяна черното...“

– Отворете портите за нашите приятели. – Може би тази нощ Теон щеше да спи без страх какво ще му донесат сънищата.

Мъжете на Дредфорт преминаха над рова и през вътрешните порти. Теон слезе с Лорен Черния и майстер Лувин да ги срещне в двора. На няколко пикси се вееха светлочервени флагове.

– Колко хора загубихте? – попита Теон, щом Червения шлем слезе.

– Двайсет или трийсет. – Светлината на факлите проблясваше по очуканото забрало. Шлемът и предпазителят на гърлото му бяха с формата на човешко лице и рамене, без кожа и кърваво, с отворена уста в безмълвен рев на предсмъртна болка.

– Сир Родрик ви превъзхождаше петима срещу един.

– Да, но ни мислеше за приятели. Обичайната грешка. Когато старият глупак ми подаде ръка, му я резнах до лакътя. После му показах лицето си. – Мъжът смъкна шлема си с две ръце.

– Смрад! – възкликна Теон. „Как е могъл един слуга да си намери такива скъпи доспехи?“

Мъжът срещу него се засмя.

– Онзи нещастник е мъртъв. – Пристъпи към него. – Заради момичето. Ако не беше бягала толкова бързо, конят му нямаше да окуцее и щяхме да се измъкнем и двамата. Дадох му своя, когато видях конниците на склона. Вече свършвах с нея, а той обичаше да ги оправя след мен, докато са още топли. Наложих се да го смъкна от нея и да му натикам дрехите си в ръцете – ботушите от телешка кожа и кадифения жакет, сребърния колан и дори самуреното наметало. Карай към Дредфорт, казах му, и доведи помощ, ако можеш. Вземи моя кон, той е по-бърз, ето, сложи пръстена, който ми даде баща ми, за да разберат, че аз те пращам. Беше се научил да не задава въпроси. Когато го улучиха в гърба, вече се бях намазал с мръсотииите на момичето и се бях облякъл в дрипите му. Пак можеше да ме обесят, но друг шанс не виждах. – Изтри уста с опакото на ръката си. – А сега, скъпи ми принце, беше ми обещал жена, ако доведе двеста мъже. Е, доведох ти три пъти повече, при това не някакви новобранци от селата, а целия гарнизон на баща ми.

Теон беше дал думата си. Нямаше място за клинчене. „Плати му с плът, а после ще се справиш и с него.“

– Харраг – извика той, – иди в кучкарника и доведи Пала за...

– Рамзи. – На пълните му устни се появи усмивка, но не и в тези светли, много светли очи. – Сняг, така ме наричаше жена ми преди да си

изяде пръстите, но аз се казвам Болтън. – Усмивката му се изкриви. – Значи за добрата служба ми предлагаш една кучкарка, така ли стана?

В гласа му имаше някакъв тон, който не се хареса на Теон, нито му хареса наглостта, с която го гледаха мъжете на Дредфорт.

– Нали ти обещах нея.

– Тя мирише на кучешки лайна. Не, лошите миризми ми омръзнаха, честно. Мисля да взема оная, дето топли твоето легло. Как ѝ викаше? Кира?

– Полудял ли си? – отвърна ядосан Теон. – Ще заповядам да те...

Копелето го зашлеви право в лицето, костта на бузата му изпука под стоманената ръкавица и светът потъна в червения ад на болката. Теон падна, превъртя се по корем и преглътна кръвта в устата си.

„Затворете портите!“ – опита се да изкрещи, но беше късно. Мъжете на Дредфорт бяха посекали Ролфи и Кенед и се изливаха през портата, още и още, река от ризници и остри мечове. Ушите му звъняха. Ужасът го обкръжи. Лорен Черния беше извадил меча си, но вече го притискаха четирима. Видя, че Улф падна пронизан от стрела на арбалет, докато тичаше към Голямата зала. Майстер Лувин се мъчеше да го догони, когато един рицар на боен кон заби копие между раменете му, след което го прегази. Друг завъртя над главата си запалена факла и я хвърли на сламения покрив на конюшната.

– Запазете ми двамата Фрей – крещеше отнякъде Копелето, а пламъците зареваха към небето. – Двата Фрей ми запазете, всичко друго да изгори. Палете! Палете!

Последното нещо, което Теон Грейджой видя, беше Усмивка. Ритаеше да се измъкне от горящата конюшня, с пламнала грива, мятеше се подивял, изправен на задните си крака, и цвилеше, цвилеше...

ТИРИОН

Сънуваше напукан каменен таван и миризма на кръв, на изпражнения и изгоряла плът. Въздухът беше изпълнен с лютив дим. Около него скимтяха и стенеха мъже, а понякога въздухът се раздираше от изпълнен с нечовешка болка писък. Когато се опита да помръдне, разбра, че е оцапал постелката си. Очите му бяха пълни със сълзи, сигурно от пушека. „Да не би да плача?“ Не трябваше да позволи баща му да го види така. Беше Ланистър от Скалата на Кастърли. „Лъв. Трябва да бъда лъв. Да живея като лъв. Да умра като лъв.“ Но толкова го болеше... Останал без сили дори за един стон, остана да лежи в собствените си нечистотии и затвори очи. Някой наблизко проклинаше всички богове с тих, монотонен глас. Вслуша се в богохулствата и се зачуди дали не умира. След малко всичко в стаята заглъхна.

Озова се извън града. Вървеше през свят, лишен от цветове. Гарвани с големи черни криле се рееха в сиво небе, а враните се вдигаха на гневни рояци от пира си при всяка негова стъпка. Бели личинки пълзяха по лигава черна леш. Вълците бяха сиви. Сиви бяха и мълчаливите сестри. И едните, и другите се занимаваха с падналите. Трупове лежаха пръснати по цялото поле на рицарските турнири. Слънцето беше нажежен до бяло петак и блестеше над сивата река, която се носеше лениво през овъглените кости на потънали кораби. От кладите на мъртвците се вдигаха черни стълбове дим и нажежена до бяло пепел. „Моето дело – помисли Тирион. – По моя заповед измряха.“

Отначало в този свят нямаше звук, но след време започна да чува гласовете на мъртвите, тихи и страшни. Те плачеха и стенеха, молеха се да дойде край на болката, молеха се за помощ и викаха майките си. Тирион не помнеше майка си. Той искаше Шае, но нея я нямаше. Нямаше я, а той вървеше през сиви сенки и се мъчеше да си спомни...

Сестрите на мълчанието смъкваха броните и дрехите на мъртвците. Всичките ярки цветове от връхните палта на изкланите бяха заличени. Мъртвците бяха облечени в бяло и сиво, а кръвта им беше черна, корава и напукана. Гледаше как вдигат голите им тела, за да ги отнесат на кладите при другите. Металът и дрехите хвърляха в един бял дървен фургон, теглен от два черни коня.

„Толкова много мъртвци. Толкова много.“ Телата им увисваха вяло, лицата им бяха вкочанени или лигави и подути, неразпознаваеми,

почти нечовешки. Дрехите, които сестрите сваляха от тях, бяха украсени с черни сърца, сиви лъвове, мъртви цветя и с призрачно бледи елени. „Защо ги убих всички?“ Знаеше го някога, но го беше забравил.

Щеше да попита някоя от сестрите на мълчанието, но когато се опита да проговори, откри, че няма уста. Зъбите му бяха покрити с гладко изпъната кожа. Това го ужаси. Как щеше да живее без уста? Затича. Градът не беше далеко. В града щеше да се спаси, по-далече от всички тези мъртви. Нямаше нищо общо с мъртвите. Уста нямаше, но все пак беше жив човек. „Не, лъв, лъв, и то жив.“ Но когато стигна до градските стени, портите се затръшнаха пред него.

Когато отново се събуди, беше тъмно. Отначало не можа да види нищо, но постепенно около него се появиха очертанията на легло. Пердетата бяха спуснати, но успя да различи гравирани пилони и надвисналия над главата му балдахин. Постелята под него беше пухена, възглавницата – дебела и мека, от гъши пух. „Собственото ми легло, аз съм в собственото си легло, в собствената си спалня.“

Беше топло под завивките, под грамадната купчина кожи и одеяла, която го покриваше. Потеше се. „Треска“ – помисли той уморено. Чувстваше се толкова слаб... а когато се помъчи да вдигне ръка, болката го прониза. Отказа се. Имаше чувството, че главата му е огромна, голяма колкото леглото, и прекалено тежка, за да я вдигне от възглавницата. Тялото си почти не чувстваше. „Как съм дошъл тук?“ Опита се да си спомни. Битката започна да се връща в ума му на късчета и проблясъци. Битката по реката, рицарят, който му подаде ръка, мостът от кораби...

„Сир Мандън.“ Видя мъртвешки празните му очи, протягащата се ръка, зеления пламък, засиял по бялата лъскава броня. Страхът го заля като леден порой и той усети как мехурът му се изпразни под чаршафите. Щеше да извика, ако имаше уста. „Не, онова беше сън – помисли той, а главата му тътнеше. – Помогнете, някой да ми помогне. Джайм, Шае, мамо, някой... Тиша...“

Никой не чу. Никой не дойде. Сам в тъмното, той отново потъна в миришещия на пикня сън. Сънува, че сестра му стои над леглото му с лорд баща им до нея, намръщен. Трябваше да е сън, защото лорд Тивин беше на хиляда левги оттук, сражаваше се с Роб Старк на запад. И други влизаха и излизаха. Варис го погледна отгоре и въздъхна, но Кутрето пушна някаква шега. „Проклето вероломно копеле – помисли си с жлъч Тирион, – пратихме те да доведеш помощ от Горчив мост, а ти така и не се върна.“ Понякога ги чуваше да си говорят, но не разбираше думите. Гласовете им бръмчаха в ушите му като оси в плъстена торба.

Искаше да попита дали са спечелили битката. „Трябва, иначе щях да съм просто една глава, набита на някоя пика. Щом съм жив, значи сме победили.“ Не знаеше кое го радва повече: победата или това, че е способен да я осмисли. Макар и бавно, умът му се връщаше. Това беше добре. Умът, друго не му трябваше.

Когато са събуди отново, пердетата бяха дръпнати и Подрик Пейн стоеше над него със запалена свещ. Щом видя, че Тирион отвори очи, момчето избяга. „Не, не си отивай, помогни ми, помощ“, опита се да извика той, но успя да издаде само приглушен стон. „Нямам уста.“ Вдигна ръка към лицето си. Всяко движение беше болезнено. Пръстите му напипаха корав плат там, където трябваше да има месо, устни, зъби. „Лен.“ Долната половина на лицето му беше превързана здраво, маска от спечен гипс с дупки за дишане и хранене.

Скоро Под се появи отново. Този път с него влезе някакъв непознат, майстер с верижка и халат.

– Милорд, трябва да лежите спокойно – каза мъжът. – Ранен сте тежко. Ако се движите, ще си навредите много. Жаден ли сте?

Успя да кимне. Майстерът напъха извита медна фуния в дупката за хранене и изля тънка струя в гърлото му. Тирион преглътна, без да усети вкуса. Твърде късно осъзна, че е маков сок. Докато майстерът изваждаше фунията от устата му, вече отново се унасяше.

Този път сънува, че е на пир, на победен пир в някаква огромна зала. Седеше във високо кресло на подиум, а мъжете вдигаха бокалите си и го поздравяваха като герой. Там беше и Марилион, певецът, който беше пътувал с тях през Лунните планини. Свиреше на лютня и пееше за храбрите подвизи на Дяволчето. Дори баща му се усмихваше одобрително. Когато песента свърши, Джайм стана от мястото си, прикани Тирион да коленичи и го докосна първо по едното рамо, а после по другото със златния си меч, и той стана вече като рицар. Шае чакаше да го прегърне. Хвана го за ръка, засмя се и започна да го задява, наричайки го „моя гигант Ланистър“.

Събуди се в тъмна и студена празна стая. Пердетата отново бяха спуснати. Нещо не беше както трябва, имаше нещо изопачено, макар че не можеше да каже какво е. Отново беше сам. Избута завивките, опита се да седне, но болката беше непоносима и той скоро се предаде, отпусна се и задиша хрипливо. Лицето беше най-малкото. Десният му хълбок се беше превърнал в изтръпнала маса, а при всяко вдигане на ръката болката го жегваше през гърдите. „Какво е станало с мен?“

Дори боят му се струваше полусън, когато се опиташе да се върне

към него. „Ранили са ме по-лошо, отколкото мислех. Сир Мандън...“ Споменът го уплаши, но Тирион се постара да го задържи, да го превърти в главата си, да го погледне в лицето. „Той се опита да ме убие, факт. Тази част не е сън. Щеше да ме заколи, ако Под не... Под, къде е Под?“

Стисна зъби, хвана въжетата на балдахина и дръпна. Завесите се откъснаха и се смъкнаха, наполовина върху рогозките на пода, наполовина върху него. Дори това нищожно усилие го зашемети. Стаята се завъртя – бели стени и тъмни сенки, с един тесен прозорец. Видя един свой сандък, мръсна купчина дрехи и очуканата си броня. „Това не е моята спалня! Не е дори Кулата на Ръката.“ Някой го беше преместил. Гневният му вик излезе като приглушен стон. „Преместили са ме тук, за да умра“ – помисли, но се предаде и отново затвори очи. Стаята беше влажна и студена, а той гореше.

Сънува по-добро място. Малка уютна къщичка край морето, по залез. Стените ѝ бяха напукани, а подът беше направен от отъпкана пръст, но тук винаги му беше топло, дори когато огънят изтлееше. „Тя все се заяждаше с мен за това – спомни си той. – Никога не съм мислил да клада огън, това винаги е било работа за слугите.“

Но ние нямаме слуги – напомняше му тя, а той отвръщаше:

– Имаш мен. Аз съм твоят слуга. – А тя казваше:

– Мързелив слуга. Какво правят с мързеливите слуги в Скалата на Кастърли, милорд? – А той ѝ отвръщаше:

– Целуват ги.

Това винаги я разсмиваше.

– Не, не го правят. Бият ги, обзалагам се – казваше тя, но той настояваше:

– Не, целуват ги, целуват ги, ето така. – И ѝ показваше как. – Първо целуват пръстите им, един по един, после китките, да, и тук, в сгъвките на лактите. После ги целуват по смешните ушенца, всички слуги имат смешни ушенца. Престани да се смееш! И ги целуват по бузките, и по нослетата, дето малко са щръкнали нагоре, тук, ето така, а после целуват сладките им вежди, и по косата ги целуват, и по устните, и после целуват... ммм... устата им... ето така...

Целуваха се с часове и почти нищо друго не правеха, освен да се излежават в леглото, да слушат вълните и да се докосват. Тялото ѝ за него беше истинско чудо, а и тя като че ли намираше радост в неговото. Понякога му пееше. „Обичах девица, красива като лято, със слънце в косата.“

– Обичам те, Тирион – шепнеше му преди да заспят в нощта. –

Обичам устните ти. Обичам гласа ти, и думите, които ми казваш, и колко си нежен с мен. Обичам лицето ти.

– Лицето ми?

– Да. Да. Ръцете ти обичам, и как ме докосваш. Обичам члена ти. Члена ти обичам, обичам да го чувствам в себе си.

– И той те обича, милейди.

– Обичам да повтарям името ти. Тирион Ланистър. Отива си с мое-то. Не, не Ланистър, другото. Тирион и Тиша. Тиша и Тирион. Тирион. Моят Тирион...

„Лъжи. Всичко е било преструвка. За злато. Тя беше курва, курвата на Джайм, подаръкът на Джайм, милейди на лъжата.“ Лицето ѝ сякаш се стопи, разтвори се под булото на сълзите, но макар да си отиде, той продължи да чува тихия, далечен отзвук на гласа ѝ, който го зовеше. „...милорд, чувате ли ме? Милорд? Тирион? Милорд? Милорд?“

През мъглата на просмукания с маков сок сън видя надвесено над себе си меко розово лице. Беше се върнал във влажната стая със скъсаните завеси, а лицето беше не което трябва, не нейното, много кръгло беше това лице, с къса кафява брада.

– Жаден ли сте, милорд? Мляко ви донесох, любимото ви мляко. Не трябва да се борите, не, не се мъчете да се движите, трябва да си починете. – Държеше фуния в едната си влажна розова ръка и шишенце в другата.

Когато мъжът се наведе над него, пръстите на Тирион се пхнаха под верижката му с многото метали, сграбчиха и задърпаха. Майстерът изтърва шишенцето, млякото на маковия сок се плисна по завивките. Тирион изви ръка, докато не усети как брънките на веригата се впиват в плътта на дебелия врат.

– С-стига! – изграчи той толкова хрипливо, че не беше сигурен дали изобщо е проговорил. Но сигурно беше успял, защото майстерът отвърна зададено:

– Пуснете... моля ви, милорд... вашето мляко... болката... веригата... не, пуснете, не...

Розовото лице беше станало пурпурно, Тирион пусна веригата. Майстерът залитна назад и вдиша с усилие. По зачервеното му гърло се виждаха бели петна – там, където се бяха впили брънките. Очите му също бяха бели. Тирион вдигна ръка към лицето си и съдра коравата маска. Дръпна отново. И още веднъж.

– Вие... искате да ви се свалят превръзките, това ли е? – проговори най-сетне майстерът. – Но аз не бива да... това ще е... крайно

неразумно, милорд. Вие още не сте оздравял, кралицата ще...

При споменаването на кралицата Тирион изръмжа. „От нейните си, значи?“ Изпъна пръст към майстера и сви ръката си в юмрук. В закана – ще души, ще кърши, ако глупакът не изпълни каквото иска.

Слава на боговете. Разбра го.

– Аз... ще направя каквото заповядва милорд, разбира се, но... това е неразумно, раните ви...

– Направи го. Веднага. – Този път успя да го каже по-силно.

Мъжът кимна, излезе и скоро се върна с дълъг нож с тънко острие, леген с вода, куп меки парцали и няколко шишенца. През това време Тирион беше успял да се издърпа няколко педи назад и вече седеше, подпрян на възглавницата. Майстерът го помоли да стои мирно и пхна върха на ножа под брадичката му, под маската. „Малко само да се хлъзне ръката му там, и Церсей ще се отърве от мен“ – помисли той.

За щастие, мъжът с мекото розово лице не се оказа от по-смелите слуги на сестра му и след малко той усети хладната милувка на въздуха по бузите си. Имаше и болка, но той се помъчи да я пренебрегне.

Майстерът свали превръзката, още мокра от лекарствата.

– Сега стойте кротко, трябва да промия раната. – Пипаше леко, а водата беше успокояващо топла. „Раната“ – помисли Тирион и си спомни внезапния сребърен блясък, който сякаш премина малко под очите му. – Сега ще ви ощице много – предупреди майстерът и намокри едно от парчетата плат във вино, което миришеше на стрити билки. Не само го ощица. През цялото лице на Тирион пробяга огнена дияра. Пръстите му стиснаха чаршафа и той всмука въздух, но някак успя да не изпищи. Майстерът квакаше като стара кокошка. – Щеше да е по-разумно маската да си остане, докато плътта зарасне, милорд. Все пак изглежда чиста, добре, добре. Когато ви намерихме в онова мазе при мъртвите и умиращите, раните ви се бяха възпалили. Едно от ребрата ви беше счупено, несъмнено го усещате, удар от боздуган може би, или падане, трудно е да се каже. Бяха ви улучили и със стрела в плешката, ето тук, под рамото. Имаше признаци на загниване и се бях уплашил, че може да я загубите, но я наложихме с вряло вино и плесен, и като че ли вече се изцерява.

– Име – изпъшка Тирион. – Име!

Майстерът примига.

– Ами... вие сте Тирион Ланистър, милорд. Брат на кралицата. Спомняте ли си битката? Понякога с тези рани по главата...

– Твоето име. – Гърлото му беше пресъхнало, а езикът му беше

забравил как се оформят думите.

– Аз съм майстер Балабар.

– Балабар – повтори Тирион. – Донеси ми... огледало.

– Милорд – каза майстерът, – не бих ви съветвал... това може да е... неразумно... раната ви...

– Донеси – наложи му се да повтори. Устата му беше вдървена, сякаш му бяха разцепили устните с юмрук. – И пиене. Вино. Не мак.

Майстерът бързо се изниза от стаята. Върна се с кана светло кехлибарено вино и малко сребърно огледало в златна рамка. Седна на ръба на леглото, наля половин чашка вино и я поднесе към подутите устни на Тирион. Струйката потече в гърлото му хладна, макар че не усети вкуса.

– Още! – изхриптя той, когато чашата се изпразни. Майстер Балабар наля отново. След втората чаша Тирион Ланистър се почувства достатъчно силен да понесе лицето си.

Обърна огледалото и не знаеше дали да се засмее, или да заплаче. Прорезът беше дълъг и изкривен, започваше на косъм под лявото му око и свършваше от дясната страна на челюстта. Три четвърти от носа му го нямаше, и парче от долната му устна. Някой беше зашил с котешко черво разкъсаната плът и грозните дебели бодове още личаха по суровата, червена и полузараснала плът.

– Красиво – изграчи той и хвърли огледалото настрани.

Сега си спомни. Понтона, сир Мандън Муур, ръка, меч, идващ към лицето му. „Ако не се бях дръпнал, щеше да ми отсече главата.“ Джайм винаги му казваше, че сир Мандън е най-опасният от Кралската гвардия, защото мъртвешки празните му очи не издават намеренията му. „Не трябваше да се доверявам на никого от тях.“ Знаеше, че сир Мерин и сир Борос са хора на сестра му, а след това и сир Озмунд, но си беше позволил да повярва, че останалите не са загубили съвсем рицарската си чест. „Церсей сигурно му е платила, за да се погрижи да не се върна жив от битката. За какво друго? Доколкото помня, никога не съм правил нищо лошо на сир Мандън.“ Тирион докосна лицето си, опипа с пръсти изпъкналата, грозно закръпена плът. „Още един подарък от милата ми сестра.“

Майстерът стоеше до леглото като гъска, готова да отлети.

– Милорд, вижте, най-вероятно да ви остане белег...

– Най-вероятно? – Понечи да се изсмее, но лицето му се сгърчи от болката. Белег, разбира се, щеше да има. И носът му едва ли щеше да израсне отново. Не че лицето му беше кой знае колко красиво и преди. – Научи ме... да не... си играя... с брадви. – Понечи да се ухили и го

заболя. – Къде... сме? – Болеше го да говори, но твърде дълго беше мълчал.

– А, вие сте в Стегата на Мегор, милорд. В стая над балната зала на кралицата. Нейна милост пожела да сте близо до нея, за да може да ви наглежда лично.

„Бас държа, че иска.“

– Върни ме – заповяда Тирион. – В моето... легло. Моят... стая. – „Където около мен ще са моите хора, и моят майстер, ако си намеря някой, на когото да мога да се доверя.“

– Вашите... милорд, това е невъзможно. Кралската Ръка се настани в бившите ви покои.

– Аз... съм... кралската Ръка. – Започна да се изтощава от усилието да говори, а това, което чу, го обърка.

Майстер Балабар го погледна отчаяно.

– Не, милорд, аз... вие бяхте ранен, почти смъртоносно. Вашият лорд баща вече пое тези задължения. Лорд Тивин...

– Той е тук?

– Лорд Тивин ни спаси всички. Простолодието говори, че е бил духът на крал Ренли, но по-разумните хора схващат. Беше вашият баща и лорд Тирел, с Рицаря на цветята и лорд Кутрето. Преминаха през пепелищата и удариха узурпатора Станис в тил. Беше голяма победа и сега лорд Тивин се настани в Кулата на Ръката да помогне на Негова милост да изправи кралството на крака, слава на боговете.

– Слава на боговете – повтори кухо Тирион. Проклетият му баща и проклетото Кутре, и духът на Ренли? – Искам... – „Кого искам?“ Не можеше да каже на розовичкия Балабар да му доведе Шае. Кого да извика? На кого да се довери? На Варис? На сир Джейслин? – ...моя скуайър – довърши той. – Под. Пейн. – „Под беше на понтона, той спаси живота ми.“

– Момчето? Онова странно момче?

– Странното момче. Подрик. Пейн. Иди. Прати ми го.

– Както заповядате, милорд.

Майстер Балабар заклати глава и се изнизва, а Тирион зачака, усещайки как силата се изнизва от него. Зачуди се колко време е бил тук, колко време е проспал? „Церсей би искала да заспя завинаги, но няма да я зарадвам.“

Подрик Пейн влезе плах като мишка.

– Милорд? – Пристъпи боязливо към леглото. „Как може едно момче да е толкова храбро в битка и толкова уплашено в стая с болник?“ –

зачуди се Тирион. – Исках да остана до вас, но майстерът ме изгони.

– Ти него изгони. Чуй ме. Трудно говоря. Трябва ми вино с билки. За сън. Сънено вино, не сок от мак. Иди при Френкен. Френкен, не Балабар. Гледай като го прави, и го донеси. – Под хвърли поглед към лицето на Тирион и бързо извърна очи. „Е, за това не мога да го виня.“

– Искам... – продължи Тирион – мои. Гвардия. Брон. Къде е Брон?

– Направиха го рицар.

Дори от мръщенето болеше.

– Намери го. Доведи го.

– Както заповядате. Милорд. Брон.

Тирион сграбчи момчето за китката.

– Сир Мандън?

Момчето трепна.

– Не исках да го у-у-у...

– Мъртъв? Ти... си сигурен? Мъртъв?

Под неловко пристъпи от крак на крак.

– Удави се.

– Добре. Не казвай нищо. За него. За мен. Нищо. Нищо.

Когато скуайърът излезе, го напуснаха и последните сили. Той отново затвори очи. Сигурно пак щеше да сънува Тиша. „Чудно, дали и сега ще ми хареса лицето“ – помисли си с горчивина.

ДЖОН

Когато Корин Полуръката му каза да събере съчки за огън, Джон разбра, че краят им е близо.

„Хубаво ще е отново да се стоплим, макар и за малко“ – каза си той, докато кършеше клоните на едно изсъхнало дърво. Дух клечеше и го гледаше, тих както винаги. „Дали ще вие, когато умра, както ви вълкът на Бран, когато той падна? – зачуди се Джон. – Дали и Рошльо ще вие, далече някъде в Зимен хребет, и Сив вятър и Нимерия, където и да са?“

Луната се вдигаше над един връх, а слънцето потъваше зад друг. Джон драсна с камата искри от кремъка и накрая тънката нишка на пушека се появи. Корин дойде и застана над него, когато първите пламъчета заиграха по сухата обелена кора и боровите иглички.

– Свенлив като девица в брачната си нощ – промълви тихо едрият щурмовак. – И също толкова чист. Понякога човек забравя колко хубав е един огън.

Не беше човек, от когото ще очакваш да говори за девици и брачни нощи. Доколкото Джон знаеше, Корин беше изкарал целия си живот в Стража. „Дали е обичал някога девица и дали е имал брачна нощ?“ Не можеше да го попита. Затова си замълча и заслони огъня с шепи. Когато пламъците запрашиха, свали вкочанените си ръкавици, за да си стопли ръцете, и въздъхна, зачуден дали дори една девича целувка би била толкова хубава. Топлината се плъзна по пръстите му като разтопено масло.

Полуръката се отпусна на земята и седна скръстил нозе край огъня; трепкащите пламъчета заиграха по скулите му. Само двамата бяха останали от петимата щурмоваци, избягали от Пискливия проход в синьосивата пустош на Ледени нокти.

Отначало Джон подхранваше надеждата, че Долбридж ще задържи диваците в прохода. Но когато чуха далечния зов на рога, всички разбраха, че скуайърът е паднал. После забелязаха един орел да се рее в сумрака на грамадните си синьо-сиви криле и Каменната змия свали лъка си, но птицата отлетя извън обхвата на стрелите още преди да е опънал тетивата. Ибин се изплю и замърмори мрачно за варгове и вълпещенци.

Зърнаха орела още два пъти същия ден и чуха ловния рог да отеква зад тях сред планините. Всеки път изглеждаше по-силен и малко по-близък. Когато падна нощта, Полуръката каза на Ибин да вземе коня на

скауйъра и своя и да препусне с все сила на изток към Мормон по пътя, по който бяха дошли. Останалите трябваше да задържат преследвачите.

– Прати Джон – беше настоял Ибин. – Той може да язди бързо като мен.

– Джон го чака друга задача.

– Той все още е момче.

– Не – каза Корин. – Той е мъж на Нощния страж.

Щом луната се вдигна, Ибин се раздели с тях. Каменната змия повървя малко с него, после се върна да заличи дирите им и тримата поеха на югозапад.

След това дните и нощите сякаш се сляха. Спяха на седлата и спираха само колкото да нахранят и напоят конете, след което тръгнаха отново. Яздеха по голи камънаци, през мрачни борови гори и преспи стар сняг, по заледени ридове и през плитки реки, които нямаха имена. Понякога Корин или Каменната змия опитваха да заличат следите, но това беше напразно. Следяха ги. Всяка заран и всяка привечер виждаха орела, реещ се като тъмно петънце в огромното сиво небе. Катереха се по полегатото било между два покрити със сняг върха, когато една скална котка излезе с ръмжене от леговището си, няма и на десет разкрача пред тях. Кобилата на Каменната змия се подплаши, спъна се и си счупи крак.

Този ден Дух яде добре, а Корин настоя да смесят овеса с кръвта на коня, да им даде сила. Гадният вкус на кашата едва не задави Джон, но той я изгълта насила. Всеки си отрязва по десетина къса сурово жилаво месо от трупа и го дъвкаха по пътя, а останалото оставиха за дивата котка.

Отказаха се да заличават следите. Каменната змия предложи да се скрие и да изчака преследвачите им в засада. Сигурно щял да може да отведе няколко със себе си в пъкъла. Корин отказа.

– Ако някой в Нощен страж може да се измъкне от Ледени нокти сам и пеша, това си ти, братко. Ти можеш да минеш през височини, които конят трябва да заобикаля. Тръгни към Юмрука. Кажи на Мормон какво видя Джон и как. Кажи му, че старите сили се пробуждат, че е видял великани, варги и още по-лоши неща. Предай му, че дърветата отново имат очи.

„Няма никакъв шанс“ – помисли Джон докато гледаше как Каменната змия се скрива зад покрития със сняг зъбер, като малка черна буболечка, запълзяла по вълнистото бяло море.

Всяка нощ му се струваше по-студена от предишната и по-пуста.

Дух не винаги оставаше с него, но не се и отдалечаваше много. Дори когато бяха разделени, Джон долавяше близостта му. Това го радваше. Полуръквата не беше от най-разговорливите спътници. Дългата му плитка се полюшваше с движението на коня. Често язدهа с часове, без да си продумат дума, единствените звуци бяха скърцането на конските подкови по камъка и пронизителният писък на неспирния вятър. Когато спеше, не сънуваше: нито вълци, нито братята си, нищо. „Дори сънищата не могат да преживеят тук“ – казваше си.

– Остър ли е мечът ти, Джон Сняг? – попита Корин Полуръквата от другата страна на треперливия огън.

– Мечът ми е валирианска стомана. Стария мечок ми го даде.

– Помниш ли думите на клетвата си?

– Да. – Такива думи човек трудно можеше да забрави. Изречеш ли ги веднъж, не можеш да ги отмениш. Променяха живота ти завинаги.

– Кажу ми отново с мен, Джон Сняг.

– Щом искате.

Гласовете им се сплетоха в един под вдигащата се луна, а Дух слушаше и самите планини им бяха свидетели.

– Нощта се сбира и започва моят страж. И няма той да свърши до смъртта ми. Аз няма да имам жена, земи не ще владее, след себе си деца не ще оставя. Няма да нося корони и слава няма да печеля. Аз ще живея и ще умра на своя пост. Аз съм мечът в тъмното. Аз съм бдящият на стените. Аз съм огънят, горящ срещу студа, светлината, носеща утрото, рогът, събуждащ спящите, щитът, който пази човешките владения. Обричам своя живот и честта си на Нощния страж, за тази нощ и всички нощи, които идат.

Когато свършиха, се чуваше само тихото прашене на огъня и далечната въздишка на вятъра. Джон разтвори и сви изгорелите си пръсти, стиснал здраво думите в ума си, молейки се на бащините си богове да му дадат сила да умре храбро, когато дойде неговият час. Щеше да е скоро. Конете им бяха вече на ръба на изтощението. Джон подозираше, че този на Корин няма да издържи дори още един ден.

Въглените изгряваха.

– Този огън скоро ще загасне – каза Корин. – Но ако Валът падне, ще загаснат всички огънове.

Джон нямаше какво да отвърне. Само кимна.

– Все още можем да им избягаме – каза Корин. – Или не.

– Не ме е страх да умра. – Не беше съвсем истина, но не беше и лъжа.

– Може би няма да е толкова леко, Джон.

Не го разбра.

– Какво искате да кажете?

– Ако ни настигнат, трябва да се предадеш.

– Да се предам? – Той примигна невярващо. Диваците не взимаха в плен мъжете, които наричаха „врани“. Убиваха ги, освен ако... – Те щадят само клетвопрестъпници. Като Манс Райдър.

– И теб.

– Не. – Той поклати глава. – Никога. Няма да го направя.

– Ще го направиш. Аз ти заповядвам.

– Заповядвате ми? Но...

– Честта ни не е по-скъпа от живота ни, докато владенията са в безопасност. Ти мъж ли си на Нощния страж?

– Да, но...

– Няма но, Джон Сняг. Или си, или не си.

Джон изправи гръб.

– Съм.

– Тогава ме чуй. Ако ни хванат, ще минеш на тяхна страна, както те подканяше дивото момиче, което плени. Може да ти заповядат да нарежеш плаща си на парчета, да им се закълнеш във вярност над бащиния си гроб, да прокълнеш и братята си, и лорд-командира. Каквото и да поискат от теб, няма да се колебаеш. Ще направиш каквото ти поискат... но в сърцето си помни кой си и какво си. Върви с тях, яж с тях, бий се с тях, колкото трябва. И наблюдавай.

– За какво? – попита Джон.

– Де да знаех – отвърна Корин. – Твоят вълк видя, че копаят в долината на Млечна вода. Какво са търсили в такова пусто и далечно място? Намерили ли са го? Ето това трябва да разбереш, преди да се върнеш при лорд Мормон и братята си. Това е задачата, която ти възлагам, Джон Сняг.

– Ще направя каквото казвате – отвърна с неохота Джон, – но... вие ще им кажете, нали? Най-малкото на Стария мечок? Ще му кажете, че не съм престъпил клетвата си.

Корин Полуръката го изгледа през огъня с очи, губещи се в езера от сянка.

– Когато го видя. Кълна се. – Махна с ръка към огъня. – Още дърва. Искам да е светло и топло.

Джон отиде да насече още клони, върна се и започна да ги чупи на коляното си, преди да ги хвърли в огъня. Дървото отдавна беше мъртво,

но сякаш оживя отново в огъня, докато танцуващите пламъци се разбуждаха с всеки нов наръч, завихряха се и заиграваха в бляскавите си премени от жълто, червено и оранжево.

– Достатъчно – каза рязко Корин. – А сега тръгваме.

– Тръгваме? – Отвъд кръга на огъня беше тъмно и нощта беше студена. – Накъде тръгваме?

– Обратно. – Корин се качи на изтощения си кон. – Надявам се, че огънят ще ги привлече. Хайде, братко.

Джон надяна ръкавиците си и придърпа качулката. Дори конете като че ли оставиха огъня с неохота. Слънцето отдавна си беше отишло и само студеният сребрист блясък на луната осветяваше пътя им. Джон не знаеше какво е намислил Корин, но сигурно беше някаква възможност.

„Не искам да играя клетвопрестъпника, дори причината да е сериозна.“

Яздеха предпазливо и тихо, заличавайки следите си. Стигнаха тясно дефиле и видяха малък заледен поток. Джон помнеше това място. Бяха поили тук конете преди да залезе слънцето.

– Водата се залежда – отбеляза Корин. – Иначе щяхме да продължим по коритото на потока. Но ако скършим леда, ще забележат. На половин миля оттук има завой, който ще ни скрие. – Той навлезе в дефилето. Джон хвърли един последен, изпълнен със съжаление поглед към огъня и подкара след него.

Колкото по-навътре навлизаха, толкова повече ги притискаха канарите от двете страни. Следваха осветената от луната лента на потока нагоре към извора. Каменните брегове бяха брадясали с дълги ледени висулки, но Джон все пак чуваше ромона на водата под тънката кора.

Малко по-нагоре канарата се беше срутила и пътят им се оказа препречен от каменна грамада, но уверените крака на гароните преодоляха препятствието. Скалните стени се издадоха рязко напред, а потокът ги отведе до висок, виещ се по склона водопад. Въздухът беше изпълнен с бяла мъгла, като дъха на огромен студен звяр. Изсипващата се с грохот вода сияеше като разтопено сребро на лунната светлина. Джон се огледа отчаяно. „Оттук няма изход.“ Двамата с Корин сигурно щяха да могат да се изкатерят по канарите, но не и с конете.

– Сега да побързаме – заповяда Полуръката и продължи на гърба на дребния си кон през заледените камъни право сред водната завеса и изчезна. След като не се появи повече, Джон смуши своя кон и подкара след него. Падащата вода ги зашлеви с ледените си пестници и дъхът на Джон секна.

И след това се оказа от другата страна. Прогизнал и треперещ, но от другата страна. Процепът в скалата едва стигаше да премине през него човек на кон, но отвъд него стените се разтваряха, а теренът стана мек и пясъчлив. Пръските от водопада замръзваха по брадата му. Дух се шумгуна през водопада с един скок, отръска капките от козината си, по-души недоверчиво в тъмнината и после вдигна крак до скалната стена. Корин вече беше слязъл. Джон го последва.

– Знаели сте това място.

– Когато бях на твоите години, един брат разправяше как гонили една скална котка през този водопад. – Разседла кобилата, свали й юздата и прокара пръсти през рошавата ѝ грива. – Има път през недрата на планината. Като съмне, ако не са ни намерили, ще продължим. Първият страж е мой, братко.

Корин седна на пясъка, опрял гръб в стената, като едва видима черна сянка в сумрака на пещерата. През шума на падащата вода Джон чу мекото шумолене на стомана в кожа, което можеше да значи само, че Полуърката е извадил меча си.

Самият той свали мокрото наметало, но тук беше прекалено студено и влажно, за да се съблече повече. Дух се изтегна до него и близна ръкавицата му, после се сгуши и заспа. Джон му беше благодарен за топлината. Зачуди се дали огънят още гори, или вече е загаснал. „Ако Валът падне, ще загаснат всички огънове.“ Луната просветваше през завесата от падаща вода и шареше с бледи ивици по пясъка, но след малко и те загаснаха и потъмняха.

Най-после дойде и сънят, пълен с кошмари. Джон сънува горящи замъци и мъже, надигащи се гневни от гробовете си. Все още беше тъмно, когато Корин го събуди. Докато Полуърката спеше, Джон остана да седи, опрял гръб на каменната стена; слушаше шума на водата и очакваше утрото.

Щом се съмна, съдвкаха по един полузамръзнал къс конско месо, оседлаха конете и притегнаха черните плащове на раменете си. Докато пазеше, Полуърката беше направил няколко факли, като беше наквасил туфи сух мъх с маслото, което носеше в дисагите си. Сега запали първата и поведе в тъмното. Джон го последва с конете. Каменистата пътека се виеше и лъкатушеше първо надолу, след това нагоре, после отново по-стръмно надолу. На места ставаше толкова тясна, че беше трудно да убедиш гарончетата, че могат да се промъкнат през теснината.

„Докато излезем оттук, ще ги изгубим – каза си той. – И орел няма да може да види през тези камънаци. Ще сме се изплъзнали и ще

продължим право за Юмура, и ще кажем на Стария мечок всичко, което научихме.“

Но когато след няколко часа отново излязоха на светло, орелът ги чакаше кацнал на едно изсъхнало дърво на склона. Дух затича нагоре по скалите към него, но той плесна с големите си криле и полетя. Корин проследи полета му със свити устни.

– Тук е подходящо да си направим стоянка – заяви той. – Устието на пещерата ще ни заслания отгоре, а зад нас не могат да се промъкнат, без да прекосят височината. Остър ли е мечът ти, Джон Сняг?

– Да – каза той.

– Да нахраним конете. Доблестно ни служиха, горките животни.

Джон даде на своя гарон последните шепи овес и го погали по рошавата грива. После придърпа ръкавиците и сви пръсти. „Аз съм щитът, който пази човешките владения.“

През висините отекна ловен рог и миг след това Джон чу лая на кучета.

– Скоро ще са при нас – обяви Корин. – Дръж вълка до себе си.

– Дух, ела – извика Джон. Вълчището се върна при него с неохота, опашката му щръкна възбудено.

Диваците се изляха през рида на половин миля от тях. Песовете тичаха пред тях, озъбени сиво-кафяви зверове, с немалко вълча кръв в жилите. Дух оголи зъби и козината му настръхна.

– Спокойно – замърмори му Джон. – Стой. – Над главата си чу шумолене на криле. Орелът кацна над една издадена скала и изпищя победоносно.

Ловците запристъпваха предпазливо – сигурно се бояха от стрели. Джон ги преброи четиринадесет, с осем кучета. Половината от тях бяха скрили лицата си под груби шлемове от дърво и кожа. Неколцина бяха опънали късите си лъкове от дърво и рог, но не стреляха. Останалите бяха въоръжени с къси копия и бойни чукове. Един беше с нащърбена каменна брадва. Носеха жалки парчетии метална броня, събрана от убити шурмоваци. Диваците не познаваха нито рударството, нито топенето, а на север от Вала ковачите бяха рядкост.

Корин извади дългия си меч. Историята как се бил научил да се бие с лявата ръка, след като загубил дясната, беше важна част от легендата за него: твърдяха, че след това боравел с оръжието по-добре отпреди. Джон се изправи рамо до рамо с едрия шурмовак и извади от ножницата Дълъг нокът. Въпреки мразовития въздух очите му залютяха от потта.

На десет разкряча от пещерата ловците спряха. Водачът им

продължи сам, яхнал някакъв звяр, който приличаше повече на коза, отколкото на кон, поне ако се съдеше по увереността, с която се катереше по неравния склон. Когато мъжът и животното приближиха, Джон чу, че дрънчат: и двамата бяха снаряжени в ризници от кости. Кравешки, овчи кости, кости от кози, сърни и елени, грамадни кости от космати мамути... и човешки също.

– Дрънчаща риза – извика Корин.

– За враните аз съм Владетеля на костите. – Шлемът на ездача беше направен от счупен череп на великан, а нагоре и надолу от врата по ръцете му коженият елек беше обшит с мечи нокти.

Корин изсумтя.

– Никакъв владетел не виждам. Само едно псе, облечено в пилешки кости, което дрънчи, яхнало коза.

Дивакът изсъска от гняв и животното му се изправи на задните си крака. Наистина дрънчеше. Костите бяха свързани хлабаво и тракаха при всяко помръдване.

– Твоите кости скоро ще задрънчат, Полуръка. Ще ти сваря месата и от ребрата ти ще си направя ризница. Ще нанижа зъбите ти на гердан, да отблъскват магии, и ще ям овесена каша от черепа ти.

– Щом искаш костите ми, ела да си ги вземеш.

Дрънчащата риза не прояви охота да приеме поканата му. Броят на хората му не означаваше много в скалните теснини, където двамата черни братя бяха заели позиция; за да ги изтласкат от пещерата, диваците трябваше да им идват двама по двама. Но друг от бандата му подкара коня си и спря до него. Беше една от жените им воини, наричани „жени на копието“.

– Врани, ние сме четиринайсет на двама, и осем кучета за вашия вълк – извика тя. – Дали ще се биете, или ще бягате – наши сте.

– Покажи им – заповяда Дрънчащата риза.

Жената бръкна в оцапаната с кръв торба на рамото си и извади трофей. Ибин беше плешив като яйце, затова тя размаха главата му, хваната за ухото.

– Храбро умря – каза тя.

– Но умря – добави Дрънчащата риза. – Също както ще умрете и вие. – И развъртя брадвата над главата си. Добра стомана беше, със зъл блясък на двете остриета. Ибин никога не оставяше оръжието си без грижа. Другите диваци се струпаха зад него и зареваха зловни насмешки и закани. Неколцина избраха за подигравките си Джон.

– Тоя вълк твой ли е бе? – извика един мършав младок и развъртя

каменен боздуган. – До залез-слънце ще ми стане наметало.

От другата страна на редицата друга жена на копието разтвори дривите си кожи да покаже на Джон тежката си бяла гърда.

– Бебенцето иска ли мама? Ела да си цукнеш, момченце.

Кучетата също залаяха.

– Искат да ни ядосват, за да направим някоя глупост. – Корин изгледа Джон. – Помни заповедите си.

– Май трябва да разкъшкаме враните – изрева Дрънчащата риза над общата врява. – Застреляйте ги.

– Не! – викна Джон и пристъпи две крачки напред. – Предаваме се!

– Предупредиха ме, че копелдашката кръв е страхлива – чу той хладния глас на Корин Полуръката зад себе си. – Виждам, че е така. Хайде, бягай при новите си господари, страхливецо.

С почервенияло лице, Джон заслиза по склона към седящия на коня си Дрънчаща риза. Дивакът се втренчи в него зад дупките на шлема си и каза:

– Свободният народ няма нужда от страхливци.

– Той не е страхливец. – Един от диваците с лъковете свали шлема си и тръсна дългата си рошава червена коса. – Това е копелето на Зимен хребет, дето ме пощади. Оставете го да живее.

Джон срещна очите на Игрит и онемя.

– Да умре! – настоя Владетелят на костите. – Черните врани са коварни птици. Не му вярвам.

На скалата над тях орелът плесна с криле и разцепи въздуха с гневен писък.

– Птицата те мрази, Джон Сняг – каза Игрит. – И с право. Беше човек, преди ти да го убиеш.

– Не знаех – отвърна искрено Джон и се помъчи да си спомни лицето на мъжа, когото беше посякъл в прохода. – Ти ми каза, че Манс би ме взел.

– И ще те вземе – каза Игрит.

– Манс не е тук – каза Дрънчащата риза. – Рагвил, изкорми го.

Едрата жена на копието присви очи и отвърна:

– Щом враната иска да дойде при свободния народ, нека покаже храбростта си и колко е искрен.

– Ще направя каквото искате.

Дрънчащата риза се разсмя и костената му броня затрака.

– Тогава убий Полуръката, копеле.

– Ако може – каза Корин. – Обърни се, Сняг, и умри!

А мечът на Корин вече идваше към него и Дълъг нокът успя някак да скочи нагоре и да го спре. Силата на сблъсъка едва не изби „меча копеле“ от ръката на Джон и го накара да залитне назад. „Не се колебай, каквото и да поискат от теб.“ Стисна го с две ръце, овладя се бързо и нанесе своя удар, но едрият шурмовак го помете настрана с презрителна лекота. И двубоят започна – бързината на младока срещу дивашката сила на ударите на Корин. Дългият меч на Полуруъката сякаш връхлиташе срещу него отвсякъде, биеше като стоманен порой ту от едната страна, ту от другата, тласкаше го, накъдето си поиска, изваждаше го от равновесие. Джон вече усещаше, че ръцете му се схващат.

Дори когато зъбите на Дух се забиха свирепо в прасеца на шурмовака, Корин остана прав – но за миг само се разкри. Джон скочи и се превъртя. Щурмовакът залитна назад и в миг на Джон му се стори, че ударът му не го е докоснал. После по гърлото на едрия мъж се появи низ от червени сълзи, светли като наниз рубини, кръвта бликна и Корин Полуруъката рухна на колене.

От муцуната на Дух капеше кръв, но само върхът на меча копеле беше оцапан, последната половин педя. Джон издърпа вълчището, коленичи и го прегърна през врата. Светлината в очите на Корин вече гаснеше.

– Остър – промълви той и вдигна посечените си пръсти. После ръката му падна и вече го нямаше.

„Знаеше – помисли изтръпнал Джон. – Знаеше, че ще поискат това от мен.“ Тогава се сети за Самуел Тарли, за Грен и за Ед Скръбния, за Пип и Тоуд в Черен замък. Беше ли ги загубил всички тях, както беше загубил Бран, Рикон и Роб? Кой беше той сега? И какво?

– Вдигнете го. – Нечии груби ръце го повлякоха и го изправиха. Джон не се възпротиви. – Имаш ли име?

Вместо него отговори Игрит.

– Името му е Джон Сняг. В жилите му тече кръвта на Едард Старк, от Зимен хребет.

Рагвил се разсмя.

– Кой би си го помислил? Полуруъката да го посече изтърсакът на някакво лордче.

– Изкормете го! – викна Дрънчащата риза. Орелът долетя при него, кацна на шлема му – череп и изкряка.

– Той се предаде – припомни му Игрит.

– Да, и закла брат си – кимна добродушно един нисък мъж с ръждясал шлем.

Дрънчащата риза приближи с коня и костите издрънчаха.

– Вълкът го направи. Грозна работа. Смъртта на Полуръката беше моя.

– Всички видяхме как напираше да си я вземеш – подигра се Рагвил.

– Той е варг – каза Владетелят на костите. – И врана. Не ми харесва.

– Варг може и да е – отвърна Игрит, – но това никога не ни е плашило.

Останалите шумно се съгласиха. Зад очните дупки на пожълтелия череп Дрънчащата риза го изгледа, злобно, но се подчини на общата воля. „Тия наистина са свободен народ“ – помисли Джон.

Корин Полуръката го изгориха на мястото, където падна, върху клада от борови игли, съчки и накършени клони. Някои клони все още бяха зелени, горяха бавно и пушливо и пращаха черни валма в синята твърд на небето. След това Дрънчащата риза си прибра няколко овъглени кости, а другите хвърлиха зар за доспехите на щурмовака. Игрит спечели плаща му.

– През Писклив проход ли ще се връщаме? – попита я Джон. Не знаеше как ще понесе отново онези висини, нито дали конят му ще преживее още едно преминаване.

– Не – отвърна тя. – Зад нас няма нищо. – И го погледна с тъга. – Манс вече трябва да е слязъл по Млечна вода. Тръгнал е към твоя Вал.

БРАН

Пепелта се сипеше като мек и сив сняг.

Стъпваше меко по сухите борови игли и кафяви листа, към края на гората, където боровете оредяваха. Отвъд полята видя скованите мъртви грамади човешка скала на фона на вихрещите се пламъци. Вятърът духаше горещ и наситен с миризми на кръв и изгорено месо, толкова силни, че от устата му потече слюнка.

Но докато тази миризма ги теглеше напред, друга ги задържа. Той подуши стелещия се над земята дим. „Човеци. Много човеци и много коне, и огън, огън, огън.“ Никоя миризма не беше по-опасна, дори твърдата и студена миризма на желязо, естеството на човешките нокти и твърда кожа. Пушекът и пепелта замъгляваха очите му, а в небето видя огромна крилата змия, чийто рев беше река от пламък. Оголи зъби и змията изчезна. Зад каменните зъбери пламъците гълтаха звездите.

През цялата нощ прасяха пламъците, а веднъж се надигна толкова силен рев и трясък, че земята под краката му затрепера. Кучета лаеха и скимтяха, и коне цвилеха в ужас. Вой пронизваше нощта: вой на човешка глутница, ридание и диви викове, смях и писъци. Никой звяр не беше по-шумен от човека. Той наостри уши и се вслуша, а брат му заръмжа. Крачеха под дърветата, а вятърът носеше из небето дим и въглени. След време пламъците взеха да се смаляват, а после съвсем се стопиха. Тази сутрин слънцето се вдигна сиво и опушено.

Чак тогава излязоха от дърветата и поеа крадешком през полята. Брат му затича до него, привлечен от миризмата на кръв и смърт. Застъпваха тихо покрай заслоните, направени от човеците от дърво, трева и кал. Много и много от тях бяха изгорели, и още повече бяха рухнали; други си стояха както преди. Но никъде не видяха, нито надушиха миризма от жив човек. Врани кълвяха мъртвите тела и литваха с грак, щом той и брат му се приближеха. Дивите псета се отдръпваха пред тях боязливо.

Под сивите каменни грамади цвилеше умиращ кон – мъчеше се да се изправи на счупения си крак, изцвилваше и рухваше отново. Брат му го обиколи, а след това разкъса гърлото му, а конят изрита немошно и подбели очи. Когато приближи до трупа, брат му се озъби и наостри уши, а той го плесна по муцуната с предната си лапа и го захапа за крака. Сборичкаха се край мъртвия кон, докато брат му не легна покорно

по гръб и не отпусна опашка. Още едно ухапване по изпънатия врат и той започна да яде и позволи и на брат си да се нахрани, и облиза кръвта от черната му козина.

Онова тъмно място ги привлече отново, къщата с шепотите, където всички човеци бяха слепи. Усети по тялото си хладните й пръсти. Каменната й миризма бе като шепот в ноздрите му. Привличаше ги и те влязоха. Не му харесваше тъмнината. Беше вълк. Беше ловец, ловко промъкваш се хищник, и мястото му, с братята и сестрите му, беше лесът, където можеха да тичат на воля под звездното небе. Клекна, вдигна глава и зави. „Няма да ида – зави той. – Вълк съм. Няма да ида.“ Но мракът все така се сгъстяваше, докато не покри очите му и не запълни носа му, и не запуши ушите му, за да не може да вижда, да души и да чува, нито да тича, и сивите грамади изчезнаха, и мъртвият кон изчезна, и брат му изчезна, и всичко стана черно и безмълвно и черно и студено и черно и мъртво и черно и...

– Бран – тихо прошепна нечий глас. – Бран, върни се. Веднага се върни, Бран. Бран...

Той затвори третото си око и отвори другите две. Старите две, мъртвите две. В тъмното място всички човеци бяха слепи. Но някой го държеше. Усети около себе си ръце, топлината на сгушено до него тяло. Чу как Ходор тихо пее на себе си и за себе си:

– Ходор, ходор, ходор.

– Бран? – Беше гласът на Мийра. – Ти се мяташе и викаше. Какво видя?

– Зимен хребет. – Езикът му беше странно надебелял. „Някой ден ще забравя как се говори.“ – Зимен хребет. Беше целият в пламъци. Миришеше на коне, на стомана и на кръв. Те избиха всички, Мийра.

Усети ръката й на лицето си – тя прибра назад косата му.

– Целият си потен – каза тя. – Искаш ли да пийнеш?

– Да.

Вдигна меха към устата му и Бран загълта толкова бързо, че водата потече покрай устата му. Винаги беше изтощен и жаден, когато се върнеше. И гладен. Спомни си умиращия кон, вкуса на кръв в устата си, миризмата на горяла плът в утринния въздух.

– Колко?

– Три дни – каза Джойен. Беше дошъл безшумно, а може би беше бил тук през цялото време: Бран не можеше да каже в този съп и черен свят. – Уплашихме се за теб.

– Бях с Лято – каза Бран.

– Твърде дълго. Така можеш да умреш от глад. Мийра сипваше по малко вода в гърлото ти, мазахме и мед по устата ти, но не е достатъчно.

– Ядох – отвърна Бран. – Хванахме един лос и трябваше да прогоним дървесната котка, която се опита да ни го открадне. – Котакът беше жълтокафяв и едва на половина на ръста им, но много свиреп. Помнеше мускусната му миризма и как им ръмжеше от дъбовия клон.

– Вълците ядат – каза Джойен. – Но ти – не. Внимавай, Бран. Не забравяй кой си.

Много добре помнеше кой е: момчето Бран, сакатият Бран. „По-добре Бран зверчето.“ Чудно ли беше, че предпочита да сънува сънищата на Лято, вълчите сънища? Тук, в студената и влажна тъмнина на гробницата най-после се беше отворило третото му око. Можеше да стигне Лято, когато си поиска, а веднъж дори бе докоснал Дух и проговори на Джон. Макар че това навярно само го беше сънувал. Не разбираше защо напоследък Джойен все се мъчи да го върне. Бран се надигна на ръце и седна.

– Трябва да кажа на Оша какво видях. Тя тук ли е? Къде е отишла?

– Никъде, милорд – обади се дивата жена. – Но ми омръзна да се бутам слепешката в чернилката. – Той чу тупкането на петите ѝ в камъка и обърна глава, но не видя нищо. Стори му се, че я помириша, но не беше сигурен. Всички вече воняха еднакво, а той нямаше носа на Лято, за да ги различи. – Снощи пиках на крака на някакъв крал – продължи Оша. – Или беше заранта, кой да ти каже? Спях, но вече се събудих. – Всички спяха много, не само Бран. Нямаха какво друго да правят. Да спят, да ядат и пак да спят, и понякога да си поприказват... но не много и само шепнешком, за всеки случай. На Оша щеше повече да ѝ хареса, ако изобщо не говореха, но нямаше как да усмирят Рикон или да спрат безкрайното мърморене на Ходор: „Ходор, ходор, ходор.“

– Оша – каза Бран, – Видях, че Зимен хребет гори. – Вляво от себе си чуваше тихото дишане на Рикон.

– Сън – отвърна Оша.

– Вълчи сън – настоя Бран. – И го подуших. Нищо друго не мирише като огъня или кръвта.

– Чия кръв?

– Хора, коне, кучета, всичко. Трябва да излезем и да видим.

– Тази мършава кожа по мене е единственото, което си имам – каза Оша. – Тая сепия, принцът, ако ме спипа, ще ми я съдерат с бича.

Мийра напипа ръката на Бран в тъмното и стисна пръстите му.

– Аз ще отида, щом те е страх.

Бран чу шумолене на пръсти по кожа, после звук от стомана, удряща по кремък. После пак. Излетя искра и прихвана. Оша леко духна. Дългият светъл пламък се пробуди и се протегна като момиче на пръсти. Над него се рееше лицето на Оша. Тя вдигна над пламъка една факла. Бран примижа, когато смолата пламна и изпълни света с оранжевия си блясък. Светлината разбуди Рикон и той седна и се прозя.

Щом сенките се размърдаха, за миг изглеждаше сякаш и мъртвите са се надигнали. Лиана и Брандън, техният баща лорд Рикард Старк, неговият баща лорд Едвил, лорд Вилам и неговият брат Артос Неумолимия, лорд Донър и лорд Родуел, едноокият лорд Джонел, лорд Барт и лорд Брандън, и лорд Креган, който се беше сражавал с Рицаря на драконите. Седяха на каменните си столове, с каменните вълци в нозете им. Тук идваха те, когато топлината се изсипеше от телата им; тук беше тъмната зала на мъртвите, където живите не смееха да стъпят.

А в устието на празната гробница, чакаща Едард Старк, под строгия му гранитен лик, шестимата бегълци се бяха приютили около оскъдния си запас от хляб, вода и сушено месо.

– Много малко остана – измърмори Оша и примига над жалкото им продоволствие. – Бездруго трябва да ида да пооткрадна малко храна, че както е тръгнало, скоро ще трябва да изядем Ходор.

– Ходор – каза Ходор и ѝ се ухили щастливо.

– Денем ли е вълка, нощем ли е? – зачуди се Оша. – Вече им изтървах края.

– Ден е – каза ѝ Бран. – Но е тъмно от пушека.

– Милорд сигурен ли е?

Без да помръдва разнебитеното си тяло, той все пак отвори очи и изпъна врат, и за миг зрението му стана двойно. Оша си беше тук, хванала факлата, а също така и Мийра, Джойен и Ходор, и двойната редица високи гранитни колони, и отдавна умрелите владетели зад тях, нижещи се до безкрай в тъмното... но се появи и Зимен хребет, сив от носещия се във въздуха дим, с овъглени и изкривени масивни порти от дъб и желязо, спуснатия мост с усуканите скъсани вериги и липсващите греди. В рова се въргаляха тела, пир за рояците гладни врани.

– Милорд е сигурен – заяви той.

Оша помисли.

– Ще взема да рискувам тогава. Само да не се пръскате. Мийра, вземи коша на Бран.

– Вкъщи ли си отиваме? – попита възбудено Рикон. – Искам си кончето. И искам ябълкови питки, и масло, и мед, и Рошльо. Ще отидем ли

при Рошльо?

– Да – обеща Бран. – Но трябва да пазиш тишина.

Мийра окачи раковия кош на гърба на Ходор и помогна да вдигнат Бран, като издърпа през дупките безполезните му крака. Нещо запърха в корема му. Знаеше какво ги чака горе, но от това не ставаше по-малко страшно. Обърна се да види за последен път баща си и му се стори, че в очите на лорд Едард има тъга, сякаш не искаше да си тръгват. „Трябва – помисли Бран. – Време е.“

Оша носеше дългото си дъбово копие в едната ръка, а факлата в другата. На гърба ѝ висеше меч, един от последните със знака на майстор Микен. Той го беше изковал за гробницата на лорд Едард, да пази духа му в мир. Но след като Микен го убиха и железните мъже пазеха оръжейната, беше трудно да устои на добрата стомана, дори това да значеше обир на гроб. Мийра си хареса меча на лорд Рикард, макар да се оплакваше, че е много тежък. Брандън взе този на съименника си – меч, направен за чичото, когото така и не познаваше. Знаеше, че ако се стигне до бой, няма да е от голяма полза, но все пак се чувстваше по-добре с оръжие в ръка.

Макар че всичко беше на игра.

Стъпките им отекнаха в сводестите крипти. Сенките зад тях погълнаха баща му, а сенките отпред заотстъпваха, разбулвайки други статуи: не, тези не бяха просто владетели, а старите крале на Севера. Носеха каменни корони. Торен Старк, Коленичилия крал. Едвин, Краля на пролетта. Теон Старк, Гладния вълк. Брандън Подпалвача и Брандън Корабостроителя. Джора и Джонос, Брандън Злия, Уолтън Лунния крал, Едерин Младоженеца, Ейрон, Бенджен Сладкия и Бенджен Горчивия, крал Едрик Снежната брада. Лицата им бяха сурови и силни. Някои от тях бяха направили ужасни неща, но всички бяха Старк и Бран знаеше историите им. Никога не беше се боял от криптиите – те бяха част от родния му дом и от него самия, и той винаги беше знаел, че един ден също ще лежи тук.

Но сега не беше толкова сигурен. „Ако изляза горе, дали изобщо ще се върна някога тук? Къде ще съм, когато умра?“

– Чакайте – каза Оша, когато стигнаха до виещите се каменни стъпала, водещи нагоре към повърхността и надолу, в по-дълбоките нива, където на тъмните си тронове седяха още по-древни крале. Тя подаде факлата на Мийра. – Ще се изкатери сама. – Известно време чуваха стъпките ѝ, но после те взеха да затихват и накрая заглъхнаха съвсем.

– Ходор – каза нервно Ходор.

Бран сто пъти си беше повтарял колко мрази да се крие тук в тъмното, колко му се иска отново да види слънцето, да препусне на коня си през вятър и дъжд. Но когато моментът дойде, се уплаши. В тъмното се беше чувствал в безопасност: когато не можеш да видиш дори собствената си ръка пред лицето си, е лесно да повярваш, че враговете също няма да те намерят. А и каменните владетели му бяха вдъхвали кураж. Дори когато не можеше да ги види, знаеше, че са край него.

Като че ли изтече много време преди отново да чуят нещо. Бран вече беше започнал да се бои, че с Оша е станало нещо. Брат му се въртеше неспокойно.

– Искам вкъщи! – каза той високо.

Ходор закима и каза:

– Ходор.

После чуха стъпките и след няколко мига Оша се появи в светлината на факлата. Мръщеше се.

– Нещо е затрупало вратата. Не мога да я помръдна.

– Ходор може да помръдне всичко – каза Бран.

Оша одобрително погледна грамадното коняръче.

– Дано да може. Е, хайде.

Стъпалата бяха тесни, затова трябваше да се катерят един по един. Оша поведе. След нея тръгна Ходор, със свития на гърба му Бран, за да не удари главата си в тавана. Мийра ги последва с факлата, а Джоуен тръгна последен, хванал Рикон за ръка. Въртяха все нагоре и нагоре. На Бран му се стори, че вече помирисва пушека, но можеше и да е от факлата.

Вратата към криптите беше направена от желязно дърво. Беше стара и тежка, леко килната към земята. Имаше място само за един човек до нея. Щом се качи, Оша се опита още веднъж, но Бран видя, че вратата не помръдва.

– Нека опита Ходор.

Първо трябваше да извадят Бран от коша, за да не се удари. Мийра клекна до него и го прегърна, докато Оша и Ходор си сменяха местата.

– Отвори вратата, Ходор – каза Бран.

Грамадното коняръче опря двете си длани във вратата, натисна и изпъшка.

– Ходор? – Блъсна с юмрук дървото, но то дори не помръдна. – Ходор.

– Натисни с гърба си – подкани го Бран. – И запъни крака.

Ходор се обърна с гръб към вратата и напъна. И отново. Още

веднъж.

– Ходор! – Стъпи с единия крак на по-високото стъпало, приведи се под наклонената врата и се опита да се изправи. Този път дървото изстена и проскърца. – Ходор! – Другият му крак пристъпи нагоре и Ходор разтвори крака, натисна отдолу с ръце и започна да се изправя. Лицето му почервения и Бран видя как жилите по врата му се издуха. – Ходор ходор ходор ходор ходор ХОДОР! – Чу се глух тътен и вратата изведнъж отхвърча нагоре, и лъч дневна светлина падна върху лицето на Бран и за миг го заслепи. Още един натиск и се чу тропот на отместващи се и падащи камъни, след което пътят се отвори. Оша мушна с копието и се запромъкна след Ходор, а Рикон се шмугна между краката на Мийра да я последва. Тръстиките изнесоха Бран нагоре по няколкото последни стъпала.

Небето беше светлосиво и около тях се виеха валма дим. Стояха в сянката на Първата цитадела, по-скоро на онова, което бе останало от нея. Едната стена на сградата се беше срутила. По двора лежах изпадали камъни и счупени водоливници. „Паднали са също както паднах и аз“ – помисли Бран. Някои от фигурите на водоливниците се бяха разбили на толкова дребни късчета, че Бран се зачуди как изобщо беше оживял. Няколко врани кълвяха труп, премазан от срутил се камък, но тръпът бе с лице към земята и той не можа да види кой е.

Първата цитадела не се използваше от стотици години, но сега съвсем приличаше на празна коруба. Подовете бяха изгорели, всички греди също. Там, където стената се беше срутила, се виждаха всички стаи, дори отходната шахта. Но отзад прекършената кула продължаваше да си стои, не по-изгоряла отпреди. Джайен Тръстиката се закашля от пушека.

– Заведете ме вкъщи! – настоя Рикон. – Искам вкъщи!

Ходор заподскача и захленчи тихо:

– Ходор!

Стояха присвити един до друг сред развалините и смъртта наоколо.

– Вдигнахме толкова шум, че и дракон можехме да събудим – каза Оша, – но не идва никой. Замъкът е мъртъв и изгорял, точно както сънува Бран, но май ще е най-добре да... – Изведнъж млъкна, стресната от шума зад тях, и се извърна, готова да удари с копието.

Зад срутената кула излязоха две тъмни фигури и бавно запристъпваха към тях през изпадалата зидария. Рикон нададе радостно „Рошльо!“ и черното вълчище затича към него. Лято продължи по-бавно, отърка глава в ръката на Бран и го близна по лицето.

– Май трябва да тръгваме – каза Джойен. – Толкова смърт ще доведе и други вълци освен Лято и Рошльо, а не всички ще са четирикраки.

– Аха. И то скоро – съгласи се Оша. – Ама ни трябва храна, пък и някой може да е оцелял след всичко това. Стойте заедно. Мийра, ти си дръж счита високо и ни пази откъм гърба.

През останалата част от предобеда бавно обиколиха замъка. Яките гранитни стени се бяха запазили, почернели тук-там от огъня, но иначе непокътнати. Но вътре цареше смърт и разруха. Вратите на Голямата зала бяха овъглени и тлееха, а гредите бяха поддали и целият покрив беше рухнал върху пода. Зелените и жълти стъкла на градините се бяха пръснали, дърветата, плодовете и цветята бяха изпосечени, изпокъсани и оставени на студа да умрат. От конюшните не беше останало нищо освен пепел, въглени и мъртви коне. Бран си помисли за Игруша и му се прииска да заплаче. Под Кулата на библиотеката имаше плитко горешо езерце и от една пукнатина в стената сега бликаше димяща, миришеща на сяра вода. Мостът между Камбанарията и гарванарника се беше срутил в двора, нямаше я и куличката на майстер Лувин. Видяха тъмночервени пламъци, бълващи през тесните прозорчета на подземията под Голямата цитадела, и втори пожар, който още гореше в един от складовете.

Оша подвикваше тихо, докато вървяха, но никой не отговаряше. Видяха едно куче да се върти около труп, но щом подуши миризмата на вълчищата, то избяга. Другите бяха избити в кучкарника. Гарваните на майстера отдаваха последна почит на някои от труповете, а враните от Прекършената кула гостуваха на други. Бран успя да разпознае Тим Пъпчивия, макар че го бяха посекли с брадва в лицето. Един овъглен труп, пред изпепелената септа на Майката, седеше с изпънати нагоре ръце и стиснати в корави черни юмруци длани, сякаш се канеше да удари всеки, който се опита до го доближи.

– Ако боговете са добри – каза тихо и много сърдито Оша, – Другите ще ги вземат тия, дето са свършили тая работа.

– Теон е бил – каза Бран.

– Не. Виж. – Тя посочи през двора с копието си. – Онзи там е от железните мъже. И този там. Виж, ей онова там е бойният кон на Грейджой. Черният, със стрелите по него. – Закрачи намръщена през мъртвите. – А това е Лорен Черния. – Беше посечен толкова лошо, че брадата му изглеждаше не черна, а червенокафява. – Ама е взел няколко души със себе си. – Оша обърна с крак един от другите трупове. – Има знак. Малък човек, целият червен.

– Одраният мъж на Дредфорт – каза Бран.

Лято нададе вой и побягна.

– Гората на боговете. – Мийра Тръстиката затича след вълчището с щита и копие то за жаби в ръка. Другите тръгнаха след нея през пушека и нападалите камъни. Под дърветата въздухът беше по-чист. Няколко бора в края на горичката бяха опърлени, но по-навътре влажната почва и зелените дървета бяха устояли на пламъците.

– В една жива гора има сила – каза Джойен Тръстиката, сякаш разбра какво си помисли Бран. – Сила, която не отстъпва на огъня.

На брега до черното езеро, под покроба на дървото на сърцето, легеше майстер Лувин. По влажните листа, където беше пълзял, се виждаше кървава диря. Лято застана над него и отначало Бран си помисли, че майстерът е мъртъв, но когато Мийра пипна гърлото му, той изстена.

– Ходор? – каза скръбно Ходор. – Ходор?

Обърнаха Лувин по гръб. Имаше сиви очи и сива коса, някога и халътът му беше сив, но сега беше почернял от просмукалата се кръв.

– Бран – тихо промълви старецът щом го видя, седнал високо на гърба на Ходор. – А, и Рикон. – Усмихна им се. – Боговете са добри. Знаех...

– Знаели сте? – каза колебливо Бран.

– Краката, познах по... дрехите бяха същите, но мускулите по краката му... горкото момче... – Лувин се закашля и от устата му бликна кръв. – Вие изчезнахте... в горите... но как тогава...

– Никъде не сме ходили – каза Бран. – Е, само до края на леса, а после се върнахме. Пратих вълците да оставят следа, но се скрихме в гробницата на татко.

– Криптите. – Лувин се усмихна и на устните му изби кръв.

Майстерът се опита да помръдне и изохка от болка. Очите на Бран се напълниха със сълзи. Когато някой пострада, отвеждаш го при майстера, но какво да направиш, когато пострада майстерът?

– Трябва да направим носилка – каза Оша.

– Няма смисъл – каза Лувин. – Аз умирам, жено.

– Не можеш да умреш – скара му се Рикон. – Не, не ти давам. – Зад него Рошльо оголи зъби и изръмжа.

Майстерът се усмихна.

– Шшт. Кротко, дете. Много по-стар съм от теб. Мога... да умра, както поискам.

– Ходор, долу – каза Бран. Ходор коленичи до майстера.

– Слушай – заговори Лувин на Оша, – принцовете... Наследниците

на Роб. Не... не заедно... чуваш ли?

Дивата жена се подпря на копието си.

– Тъй. Ако са отделно, ще е по-сигурно. Но къде да ги заведе? Мислех при ония, Кервинови...

Майстер Лувин поклати глава, макар ясно да се виждаше колко усилия му струва това.

– Момчето Кервин е мъртво. Сир Родрик, Леобалд Толхарт, лейди Рогов лес... всички са избити. Дълбоки лес падна, Ровът Кайлин, скоро ще падне и Тореново поле. Железните хора на Камен бряг. А на изток – копелето на Болтън.

– Тогава къде? – попита Оша.

– Бял залив... Ъмбър... не знам... навсякъде бушува война... всеки срещу съседа си, а зимата иде... такава глупост, такава безумна глупост... – Майстер Лувин сграбчи ръката на Бран под лакътя и пръстите му се свиха с отчаяна сила. – Сега трябва да си силен. Силен!

– Ще бъда – каза Бран, макар че не му беше лесно. „Сир Родрик е убит, и майстер Лувин, всички, всички...“

– Добре – каза майстерът. – Добро момче. Ти си... син на баща си, Бран. Сега тръгвайте.

Оша се взря в язовото дърво, в червеното лице, изрязано в белия му ствол.

– И да те оставим на боговете?

– Моля те... – Майстерът преглътна. – ...Една... глътка вода... и... още нещо. Ако можеш...

– Тъй. – Тя се обърна към Мийра. – Отведи момчетата.

Джойен и Мийра поведоха Рикон. Ходор тръгна след тях. Ниските клони зашибаха Бран в лицето и изтриха сълзите му. След малко Оша дойде при тях в двора. За майстер Лувин не им каза нищо.

– Ходор трябва да остане с Бран да му служи за крака – каза дивачката. – Аз ще взема Рикон с мен.

– Ние ще тръгнем с Бран – каза Джойен Тръстиката.

– Да, мислех, че така ще изберете – отвърна Оша. – Аз мисля да опитам през Източната порта и да хвана кралския път.

– Ние взимаме Ловджийската порта – каза Мийра.

– Ходор – каза Ходор.

Първо спряха при кухните. Оша намери няколко самуна хляб, който още ставаше за ядене, и дори една изстинала печена гъска, която раздели на две. Мийра изрови делва с мед и торба с ябълки.

Сбогуваха се отвън. Рикон захлипа и впи ръце в крака на Ходор, но

Оша го шлевна по задника с копието си и той заприпка послушно с нея. Рошльо застъпва след двамата. Последното, което Бран видя, беше опашката на вълчището, махаша му за сбогом преди да се скрие зад прекършената кула.

Железният портикул, затварящ Ловджийската порта, беше толкова лошо огънат от горещината на пламъците, че не можеше да се вдигне на повече от стъпка. Наложиха се един по един да се промушат между шиповете му.

– При лорд баща ви ли ще отидем? – попита Бран, след като минаха моста между стените. – В Сива вода?

Мийра погледна брат си.

– Пътят ни е на север – обяви Джойен.

В края на Вълчия лес Бран се извърна в коша си, за да погледне за последен път замъка, който беше неговият живот. В сивото небе още се виеха струи черен дим, но не повече, отколкото щяха да се вдигат от комините на Зимен хребет в някоя студена есенна привечер. Сажди бяха оцапали амбразурите, тук-там по стените се мяркаше срутен зъбер, но отдалече щетите изглеждаха малки. Отдалече върховете на цитаделите и кулите още си стояха, както бяха стояли стотици години, и беше трудно да се разбере, че замъкът е опустошен и опожарен. „Силен е камъкът – каза си Бран, – корените на дърветата слизат дълбоко, а под земята кралете на Зимата седят на своите тронове.“ Докато тях ги има, имаше го и Зимен хребет. Не беше мъртъв, а само прекършен. „Също като мен – помисли той. – Не съм мъртъв.“

ПРИЛОЖЕНИЕ

КРАЛЕТЕ И ТЕХНИТЕ ДВОРОВЕ

КРАЛЯТ НА ЖЕЛЕЗНИЯ ТРОН

– Джофри Баратеон, първият с това име, тринадесетгодишно момче, най-големият син на крал Робърт I Баратеон и кралица Церсей от дома Ланистър,

– майка му, кралица Церсей, кралица регент и протектор на Владенията,

– сестра му, принцеса Мирцела, деветгодишно момиче,

– брат му, принц Томен, осемгодишно момче, наследник на Железния трон,

– чичовците му:

– Станис Баратеон, владетел на Драконов камък, титулуващ се „крал Станис Първи“,

– Ренли Баратеон, владетел на Бурен край, титулуващ се „крал Ренли Първи“,

– вуйчовците му:

– Сир Джайм Ланистър, Кралевубица, лорд-командир на кралската гвардия, пленен при Речен пад,

– Тирион Ланистър, Ръката на краля,

– лична гвардия и заклетите мечоносци на Тирион:

– Подрик Пейн, скуайър на Тирион,

– Брон, наемник, с черна коса и черно сърце,

– Шага син на Долф, от Каменните врани,

– Тимет, син на Тимет, от Горените,

– Чела, дъщеря на Чейк, от Черните уши,

– Кроун, син на Калор, от Лунните братя,

– Шае, любовница на Тирион, войнишка курва, осемнадесетгодишна,

- малкият му съвет:
- Великият майстер Пицел,
- лорд Петир Белиш, наричан още Кутрето, надзорник на кралската хазна,
- лорд Джанос Слинг, командир на градската стража на Кралски чертог („златните плащове“),
- Варис, евнух, наричан „Паяка“, надзорник на слухарите,

- Кралската му гвардия:
- сир Джайм Ланистър, наричан „Кралеубиеца“, лорд-командир, пленен при Речен пад,
- Сандор Клегейн, наричан „Хрътката“,
- сир Борос Блънт,
- сир Мерин Грант,
- сир Арис Оукхарт,
- сир Престън Грийнфилд,
- сир Мандън Мур,

- дворът и свитата му:
- сир Илин Пейн, Кралското правосъдие, палач,
- Вилар, капитан на домашната гвардия на Ланистър в Кралски чертог („червените плащове“),
- сир Лансел Ланистър, бивш скуайър при крал Робърт, наскоро посветен в рицарство,
- Тирек Ланистър, бивш скуайър при крал Робърт,
- сир Ейрон Сантагар, кралски оръжейник,
- сир Бейлон Сван, втори син на лорд Гулян Сван от Каменен шлем,
- лейди Ермесанд Хейфорд, бебе,
- сир Донтос Холард, наричан „Червеня“, пияница,
- Джалабхар Ксхо, принц в изгнание от Летните острови,
- Лунното момче, смешник и глумец,
- лейди Танда Стоукуорт,
- Фалайс, нейната по-голяма дъщеря,
- Лолис, по-малката ѝ дъщеря, тридесет и три годишна,
- лорд Джилс Росби,
- сир Хорас Редвин и брат му близък сир Хобър Редвин, синове на владетеля на Арбор,

- хората на Кралски чертог:
- Градската стража („златните плащове“):
- Джанос Слинг, владетел на Харънхъл, лорд-командир,
- Морос, неговият най-голям син и наследник,
- Алар Дийм, главен сержант на Слинг,
- сир Джейслин Байуотър, наричан „Желязната ръка“, капитан на Речната порта,
- Халайн, Мъдрата на Гилдията на алхимиците, пиромантка,
- Чатая, собственичка на скъп публичен дом,
- Алайая, Данси, Марей – някои от момичетата ѝ,
- Тобо Мот, майстор оръжейник,
- Салореон, майстор оръжейник,
- Железния корем, ковач,
- Лотар Брун, свободен конник,
- сир Озмунд Черно котле, дребен рицар с лоша репутация,
- Осфрид и Осни Черно котле, негови братя,
- Саймън Сребърния език, певец.

Знамето на крал Джофри показва коронования елен на Баратеон, черен на златно поле, и лъва на Ланистър, злато върху пурпур, в бойни пози.

КРАЛЯТ В ТЯСНОТО МОРЕ

Станис Баратеон, първият с това име, по-големият от братята на крал Робърт, бивш владетел на Драконов камък, втори син на лорд

Стефон Баратеон и на лейди Кассана от дома Естермонт,

- съпругата му, лейди Селайс от дома Флорент,
- Шайрийн, единственото им дете, десетгодишно момиче,
- неговият вуйчо и братовчеди:
- сир Ломас Естермонт, вуйчо,
- неговият син, сир Андрю Естермонт, братовчед,

- дворът и свитата му:
- майстер Крессен, знахар и учител, старец,
- майстер Пилос, младият му помощник,
- септон Баре,
- сир Аксел Флорент, кастелан на Драконов камък и чичо на кралица Селайс,
- Кърпеното лице или Кръпчо, лишен от разум глумец,
- лейди Мелисандра Асшайска, наричана „Червената жена“, жрица на Р'хлор, Духа на огъня,
- Сир Давос Държеливия, наричан още „Луковия рицар“ и понякога „Късата ръка“, някогашен контрабандист, капитан на „Черната Бета“,
- съпругата му Маря, дъщеря на дърводелец,
- техните синове:
- Дейл, капитан на „Призрак“,
- Алард, капитан на „Лейди Маря“,
- Матос, помощник капитан на „Черната Бета“,
- Марик, началник на гребците на „Ярост“,
- Деван, скуайър при крал Станис,
- Станис, деветгодишно момче,
- Стефон, шестгодишно момче,
- Браян Фаринг, скуайър при крал Станис

- рицарите и заклетите му мечове,
- Ардриан Селтигар, владетел на остров Зъбец, старец,
- Монфорд Веларион, владетел на Приливите и господар на Границата на дрейфа,
- Дърам Бар Емън, владетел на Острия нос, четиринадесетгодишно момче,
- Гънсер Сънглас, владетел на Суитпорт Саунд,
- сир Хъбард Рамптън,
- Саладор Саан, от свободния град Лис, титулувай „принц на

Тясното море“,

– Морош Мирски, наемен началник на флотата.

Крал Станис е избрал за свое знаме яростното сърце на Господаря на Светлината – червено сърце, обкръжено от оранжеви пламъци на яркожълто поле. Вътре в сърцето е изобразен коронованият елен на дома Баратеон, на черно поле.

КРАЛЯТ В ПЛАНИНСКИ РАЙ

Ренли Баратеон, първият с това име, по-младият от братята на крал Робърт, бивш владетел на Бурен край, трети син на лорд Стефон Баратеон и лейди Кассана от дома Естермонт,

– годеницата му лейди Марджери от дома Тирел, петнадесетгодишна девица,

– вуйчо и братовчеди:

– сир Елдън Естермонт, вуйчо,

– синът на сир Елдън, сир Емон Естермонт, братовчед,

– синът на сир Емон, сир Алин Естермонт,

– неговите лордове знаменосци:

– Мейс Тирел, владетел на Планински рай и Ръка на краля,

– Рандил Тарли, владетел на Рогов хълм,

– Матис Роуан, владетел на Златен лес,

– Брайс Карон, владетел на Пограничните земи,

– Шира Ерол, владетелка на Стар дъб,

– Алестер Флорент, владетел на замъка Бистра вода,

– лорд Селвин Тартски, наричан „Вечерницата“

– Лейтон Хайтауър, Гласът на Староград, владетел на Пристана,

– лорд Стефон Варнер,

– неговата Гвардия на дъгата:

– сир Лорас Тирел, Рицарят на цветята, лорд-командир,

– лорд Брайс Карон, Оранжа,

– сир Гаярд Мориген, Зеленото,

– сир Пармен Крейн, Пурпура,

- сир Робар Ройс, Червеното,
- сир Емон Кай, Жълтото,
- Бриен Тартска, Синьото, наричана още Бриен Хубавицата, дъщеря на лорд Селвин Вечерницата,

- негови рицари и заклетни мечове:
- сир Кортни Пенроуз, кастелан на Бурен край,
- повереникът на сир Кортни, Едрик Бурия, незаконен син на крал Робърт от лейди Делена от дома Флорент,
- сир Донел Суан, наследник на Каменен шлем,
- сир Джон Фосоуей, от Фосоуей Зелените ябълки,
- сир Браян Фосоуей, сир Тантън Фосоуей и сир Едвид Фосоуей, от Фосоуей (червените ябълки),
- сир Колен от Зелени езера,
- сир Марк Мълендор,
- Ред Ронет, Рицарят на Грифоново гнездо,

– домашната му прислуга,
– майстер Джърн, съветник, лечител и наставник.

Знамето на крал Ренли е коронованият елен на дома Баратеон Бурен край, черен на златно поле, като знамето на покойния му брат крал Робърт.

КРАЛЯТ НА СЕВЕРА

Роб Старк, владетел на Зимен хребет и крал на Севера, най-големият син на лорд Едард Старк, владетеля на Зимен хребет и на лейди Кейтлин от дома Тъли, петнадесетгодишно момче,

- неговото вълчище, Сив вятър,
- майка му, лейди Кейтлин, от дома Тъли,

– братя и сестри:

- принцеса Санса, дванадесетгодишна девица,
- вълчището на Санса Лейди, убита при замъка Дари,
- принцеса Аря, десетгодишно момиче,
- вълчището на Аря, Нимерия, прогонена преди година,

- принц Брандън, наричан Бран, наследник на Зимен хребет и на Севера, осемгодишно момче,
- вълчището на Бран, Лято,
- принц Рикон, четиригодишно момче,
- вълчището на Рикон, Рошльо,
- незаконнороденият им брат Джон Сняг, на петнадесет години, боец в Нощния страж,
- вълчището на Джон, Дух,

- роднини:
- Брандън Старк, по-големият брат на лорд Едард, убит по заповед на крал Ерис II Таргариен,
- Бенджен Старк, по-младият брат на лорд Едард, мъж на Нощния страж, изгубил се отвъд Вала,
- Лиза Арин, по-младата сестра на лейди Кейтлин, вдовица на лорд Джон Арин, владетелка на Орлово гнездо,
- сир Едмур Тъли, по-младият брат на лейди Кейтлин; наследник на Речен пад,
- сир Бриндън Тъли, наричан Черната риба, чичо на лейди Кейтлин,

- негови заклетни мечове и бойни съратници:
- Теон Грейджой, повереник на лорд Едард, наследник на Пайк и на Железните острови,
- Халис Молън, капитан на гвардията на Зимен хребет,
- Джакс, Квент, Шад, гвардейци под командата на Молън,
- сир Вендел Мандърли, втори син на владетеля на Бял пристан,
- Патрек Малистър, наследник на Морски страж,
- Даси Мормон, най-голямата дъщеря на лейди Мейг и наследничка на Мечия остров,
- Джон Ъмбър, наричан „Малкия Джон“, .
- Робин Флинт, сир Первин Фрей, Лукас Блакууд,
- неговият скуайър, Оливър Фрей, осемнадесетгодишен,

- домакинството на Речен пад:
- майстер Вайман, съветник, лечител и наставник,
- сир Дезмънд Грел, началник въоръжението,
- сир Робин Райджър, капитан на гвардията,
- Ъдърайдс Уейн, стюард на Речен пад,

- Раймънд Стихоплетеча, певец,
- домакинството на Зимен хребет:
- майстер Лувин, съветник, лечител и наставник,
- сир Родрик Касел, началник на въоръжението,
- Бет, по-малката му дъщеря,
- Уолдър Фрей, наричан Големия Уолдър, повереник на лейди Кейтлин, осемгодишен,
- Уолдър Фрей, наричан Малкия Уолдър, повереник на лейди Кейтлин, също осемгодишен,
- септон Чайл, пазител на септата на замъка и на библиотеката,
- Джозет, началник на конюшните,
- Банди и Шира, негови дъщери близначки,
- Фарлън, кучкар,
- Пала, кучкарка,
- баба Нан, разказвачка на приказки, някогашна дойка, вече много стара,
- Ходор, нейният праправнук, малоумно конярче,
- Гейдж, готвач,
- Ряпата, слугинче в кухнята,
- Оша, дивачка, пленена във Вълчия лес, прислужваща като чистачка в кухнята,
- Микен, ковач и оръжейник,
- Ливадата, Смешльо, Пъпчивия Тим, Бирения корем, стражи,
- Кейлон, Том, деца на стражи,
- неговите лордове знаменосци и командири: (с Роб при Речен пад),
- Джон Ъмбър, наричан Големия Джон,
- Рикард Карстарк, лорд на Кархолд,
- Галбарт Гловър, от Дълбоки лес
- Мейг Мормон, владетелка на Мечи остров,
- сир Стеврон Фрей, най-големият син на лорд Уолдър Фрей и наследник на Близнаците,
- най-големият син на Стеврон, сир Риман Фрей,
- синът на Риман, Черния Уолдър Фрей,
- Мартин Реките, незаконен син на лорд Уолдър Фрей,
- (с войската на Рууз Болтън при Близнаците),
- Рууз Болтън, лорд на Страшната крепост, командващ по-голямата

част от войската на северняците,

- Робет Гловър, от Дълбоки лес,
- Уолдър Фрей, лорд на Бродовете,
- сир Хелман Толхарт, от Тореново поле,
- сир Енис Фрей

- (пленници на лорд Тивин Ланистър),
- лорд Меджър Кервин,
- Харион Карстарк, единственият останал жив син на лорд Рикард,
- сир Уилис Мандърли, наследник на Бял залив,
- сир Джаред Фрей, сир Хостийн Фрей, сир Дануел Фрей, и техният незаконен брат Ронел Реките,

– (с войските или в своите замъци),

– Лиман Дари, осемгодишно момче,

– Шела Уент, владетелката на Харънхъл, лишена от замъка си от лорд Тивин Ланистър,

- Джейсън Малистър, лорд на Морския страж,
- Джонос Бракън, лорд на Каменния плет,
- Титос Блакууд, лорд на Гарваново дърво,
- лорд Карил Ванс,
- сир Марк Пайпър,
- сир Халмън Пийг,

– неговите лордове знаменосци и кастелани на север:

- Виман Мандърли, лорд на Белия залив,
- Хоуланд Тръстиката от наколното укрепление Сива вода,
- дъщерята на Хоуланд, Мийра, петнадесетгодишна девица,
- синът на Хоуланд, Джойн, тринадесетгодишно момче,
- лейди Донела Рогов лес, вдовица и скърбяща майка,
- Клей Кервин, наследник на лорд Меджър, четиринадесетгодишно

момче,

– Леобалд Толхарт, по-малък брат на сир Хелман, кастелан на Тореново поле,

- съпругата на Леобалд, Берена от дома Рогов лес,
- синът на Леобалд, Брандън, четиринадесетгодишно момче,
- синът на Леобалд, Берен, десетгодишно момче,
- сина на сир Хелман, Бенфред, наследник на Тореново поле,
- дъщерята на сир Хелман, Едара, деветгодишна девица,

- лейди Сибел, съпруга на Робет Гловър, управляваща Дълбоки лес в негово отсъствие,
- синът на Робет, Гавен, тригодишен, наследник на Дълбоки лес,
- дъщерята на Робет, Ерена, бебе,
- Ларенс Сняг, незаконен син на лорд Рогов лес, дванадесетгодишен, повереник на Галбарт Гловър,
- Море Кроуфуд и Хотър Хорсбейн от дома Ъмбър, роднини на Големия Джон,
- лейди Лиеса Флинт, майка на Робин,
- Ондрю Локи, лорд на Стар замък, старец.

Знамето на краля на Севера остава каквото си е от хиляди години: сивото вълчище на Старките от Зимен хребет, тичащо през ледено бяло поле.

ЗАДМОРСКАТА КРАЛИЦА

Денерис Таргариен, наричана Денерис Родената в буря, Неизгоримата, Майката на драконите, халееси на дотраките, Първата с това име, единственото останало живо дете на крал Ерис II Таргариен от неговата сестра/съпруга, кралица Раела, четиринадесетгодишна вдовица,

- нейните новородени дракони Дрогон, Визерион, Регал,
- нейните братя:
- Регар, принц на Драконов камък и наследник на Железния трон, съсечен от крал Робърт при Тризъбеца,
- Ренис, дъщеря на Регар от Елия Дорнска, убита при завземането на Кралски чертог,
- Егон, син на Регар от Елия Дорнска, убит при завземането на Кралски чертог,
- Визерис, назоваващ се крал Визерис, Третия с това име, наричан Краля просяк, убит във Вее Дотрак от хал Дрого,

– нейният съпруг Дрого, хал на дотраките, умрял от забрани рани,
– Рего, мъртвороденият син на Денерис и хал Дрого, убит в майчината си утроба от Мирри Маз Дуур,

– кралската й гвардия:
– сир Джора Мормон, рицар в изгнание, някогашен владетел на Меция остров,

– Джого, ко и кръвен ездач, Бича,
– Аго, ко и кръвен ездач, Лъка,
– Ракаро, ко и кръвен ездач, Аракха,

– личните й слугини:
– Ирри, дотракско момиче,
– Джикуи, дотракско момиче,
– Дорея, робиня от Лис, бивша курва,

– тримата търсачи:
– Ксаро Ксоан Даксос, търговски принц от Карт,
– Пиат Прий, вълшебник от Карт,
– Куайте, предрешена заклинателка от Асшаи,

– Илирио Мопатис, магистър от Свободния град Пентос, който е уредил бракосъчетанието на Денерис с хал Дрого и подготвя връщането на Визерис на Железния трон,

Знамето на Таргариените е знамето на Егон Завоевателя, завладял шест от Седемте кралства, основал династията и направил Железния трон от мечовете на победените врагове: триглав дракон, червен на черно поле.

ДРУГИ ДОМОВЕ, ВЕЛИКИ И МАЛКИ

ДОМЪТ АРИН

Домът Арин не се е включил към никоя страна от съперническите си претенденти и държи силите си, за да защитава Орлово гнездо и Долината на Арин. Гербът на Арин е луна и сокол, бели на небесносиво поле. Девизът на Арин е: „Високо като честта“.

– Робърт Арин, владетел на Орлово гнездо, Защитник на Долината, Гарант на Изтока, болнаво осемгодишно момче,

– майка му, лейди Лиза от дома Тъли, третата съпруга и вдовица на лорд Джон Арин, покойната Ръка на краля, и сестра на Кейтлин Старк,

– домашната му свита:

– майстер Колемон, съветник, лечител и наставник,

– сир Марвин Белмур, капитан на гвардията,

– лорд Нестор Ройс, върховен стюард на Долината,

– синът на лорд Нестор, сир Албар,

– Мия Каменна, незаконородено момиче на служба при него, дъщеря на крал Робърт,

– Морд, тъмничар с брутален нрав,

– Марилион, младеж, певец,

– неговите лордове знаменосци и придворни:

– лорд Йон Ройс, наричан Бронзовия Джон,

– най-големият син на лорд Йон, сир Андар,

– вторият син на лорд Йон, сир Робар, на служба при крал Ренли, Робар Червеното от Гвардията на Дъгата,

– най-малкият син на лорд Йон сир Ваймар, мъж от Нощния страж, изгубил се отвъд Вала,

– лорд Нестор Ройс, брат на лорд Йон, Върховен стюард на Долината,

– синът и наследникът на лорд Нестор, сир Албар,

– дъщерята на лорд Нестор, Миранда,

– сир Лин Корбрей, ухажор на лейди Лиза,

– Мичел Редфорт, негов скуайър,

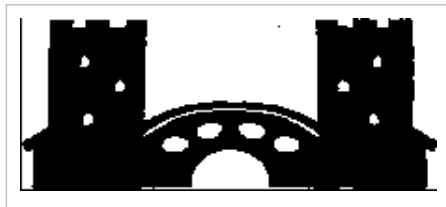
– лейди Аня Уейнууд,

– най-големият син и наследник на лейди Аня, сир Мортън, ухажор на лейди Лиза,

– вторият син на лейди Аня, сир Донел, Рицаря на Портата,

– Еон Ловеца, владетел на Дълъг лък, старец и ухажор на лейди Лиза.

ДОМЪТ ФРЕЙ

Могъщи, богати и многочислени, Фрей са знаменосци на дома Тъли, мечовете им са заклетни в служба на Речен пад, но те не винаги изпълняват усърдно дълга си. Когато Робърт Баратеон се сблъскал с Регар Таргариен на Тризъбеца, Фрей се явили чак в края на битката и оттогава лорд Хостър Тъли винаги го наричат с прозвището „лорд Фрей Закъснелия“. Лорд Фрей се съгласява да подкрепи каузата на краля на Севера едва след като Роб Старк се съгласява на годеж, обещавайки да се ожени за една от дъщерите или внучките му, след като приключи войната. Лорд Уолдър е на деветдесет и една, но наскоро се е оженил за осми път, за момиче със седемдесет години по-младо от него. Казват, че той е единственият владетел в Седемте кралства, който може да извади цяла войска от гащите си.

- Уолдър Фрей, лорд на Бродовете,
- от първата му жена лейди Пера от дома Ройс:
- сир Стеврон, наследник на Близнаците,
- съпруга Корена Суан, починала от охтика,
- най-големият син на Стеврон, сир Риман,
- синът на Риман, Уолдър, наричан Черния Уолдър,
- синът на Риман, Петир, наричан Петир Пъпката,
- съпруга Миленда Карон,
- дъщерята на Петир, Пера, петгодишно момиче,
- съпруга Джейни Лидън, умряла след падане от кон,
- синът на Стеврон, Егон, малоумен, с прозвище Звънчо,
- дъщерята на Стеврон, Мийгел, умряла при раждане,
- съпруг сир Дафин Ванс,
- дъщерята на Мийгел, Мариан, девица,
- синът на Мийгел, Уолдър Ванс, скуайър,
- синът на Мийгел, Патрек Ванс.

ДОМЪТ ФЛОРЕНТ

Домът Флорент от замъка Бистра вода са закleti знаменосци на дома Планински рай и заедно с дома Тирел подкрепят претенциите на крал Ренли. Но с една крачка са и в другия лагер, тъй като кралицата съпруга на Станис е от Флорент, а чичо ѝ е кастеланът на Драконов камък. Гербът на дома Флорент е лисича глава в цветен венец.

- Алестер Флорент, владетел на Бистра вода,
- съпругата му, лейди Мелара от дома Крейн,
- техните деца:
  - Алекайн, наследник на Бистра вода,
  - Мелеса, омъжена за лорд Рандил Тарли,
  - Реа, омъжена за лорд Лейтън Хайтауър,

- роднините им:
  - сир Аксел, кастелан на Драконов камък,
  - сир Риам, умрял след падане от кон,
  - дъщерята на сир Риам, кралица Селайс, омъжена за крал Станис,
  - най-големият син и наследник на сир Риам, сир Имри,
  - вторият син на сир Риам, сир Еррен,
  - сир Колин,
  - дъщерята на Колин, Делена, омъжена за сир Хосман Норкрос,
  - синът на Делена, Едрик Буря, незаконороден, от крал Робърт,

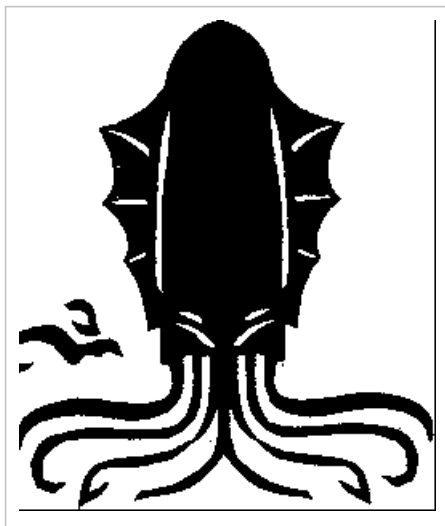
- синът на Делена, Алестер Норкрос,
- синът на Делена, Ренли Норкрос,
- синът на Колин, майстер Омер, на служба в Стар дъб,
- синът на Колин, Мерел, скуайър в Арбор,
- сестра му, Рилийн, омъжена за сир Рикерд Крейн.
- съпруга Марсела Уейнууд, умряла при раждане,
- синът на Стеврон, Уолтън, женен за Дийна Хардинг,
- синът на Уолтън, Стефон, наричан Сладкия,
- дъщерята на Уолтън, Валда, наричана Валда Ясноликата,
- синът на Уолтън, Браян, скуайър,
- сир Емън, женен за Джена от дома Ланистър,
- синът на Емън, сир Клеос, женен за Джейни Дари,
- синът на Клеос, Тивин, единадесетгодишен, скуайър,
- синът на Клеос, Вилем, паж при Ейшмарк,
- синът на Емън, сир Лайънъл, женен за Мелеса Крейкхол,
- синът на Емън, Тион, скуайър, пленен при Речен пад,
- синът на Емън, Уолдър, наричан Уолдър Червения, паж при Скалата на Кастърли,
- сир Енис, женен за Тиана Вайлд, умряла при раждане,
- синът на Енис, Егон Кръвника, разбойник,
- синът на Енис, Регар, женен за Джейни Бийзбъри,
- синът на Регар, Робърт, тринадесетгодишно момче,
- дъщерята на Регар, Валда, десетгодишно момиче, наричана Валда Бялата,
- синът на Регар, Джонос, осемгодишно момче,
- Периан, омъжена за сир Леслин Хайг,
- синът на Периан, сир Харис Хайг,
- синът на Харис, Уолдър Хайг, четиригодишно момче,
- синът на Периан, сир Донел Хайг,
- синът на Периан, Алин Хайг, скуайър,
- от втората му жена, лейди Кирена от дома Суан:
- сир Джаред, най-големият им син, женен за Алис Фрей,
- синът на Джаред, сир Титос, женен за Зои Блейнтри,
- дъщерята на Титос, Зия, четиринадесетгодишна девица,
- синът на Титос, Захъри, дванадесетгодишно момче, обучаващо се в септата на Староград,
- дъщерята на Джаред, Кира, омъжена за сир Гарс Гудбрук,
- синът на Кира, Уолдър Гудбрук, деветгодишно момче,
- дъщерята на Кира, Джейни Гудбрук, шестгодишна,

- септон Лусиън, на служба във Великата септа на Белор в Кралски чертог,
- от третата му жена лейди Амарей от дома Крейкхол:
- сир Хостийн, най-големият им син, женен за Белена Хавик,
- синът на Хостийн, сир Арууд, женен за Риела Ройс,
- дъщерята на Арууд, Риела, петгодишно момиче,
- синовете близнаци на Арууд, Андру и Алин, тригодишни,
- лейди Литийн, омъжена за лорд Лусиас Вайприн,
- дъщерята на Литийн, Елиана, омъжена за сир Джон Вайлд,
- синът на Елиана, Рикард Вайлд, четиригодишен,
- синът на Литийн, сир Деймън Вайприн,
- Саймонд, омъжена за Бетариос от Браавос,
- синът на Саймонд, Алезандър, певец,
- дъщерята на Саймонд, Аликс, седемнадесетгодишна девица,
- синът на Саймонд, Брадамар, десетгодишно момче, осиновено в Браавос като повереник на Оро Тендирис, търговец от този град
- сир Дануел, женен за Винафрей Уент,
- много помятания и мъртвородени,
- Мерет, женен за Мария Дари,
- дъщерята на Мерет, Амарей, наричана Ами, шестнадесетгодишна вдовица, омъжена за сир Пейт от Синя вилна,
- дъщерята на Валда, наричана Валда Дебелата, тринадесетгодишна девица,
- дъщерята на Мерет, Мариса, тринадесетгодишна девица,
- синът на Мерет, Уолдър, наричан Уолдър Малкия, осемгодишно момче, осиновено в Зимен хребет като повереник на лейди Кейтлин Старк,
- сир Джереми, удавил се в морето, женен за Каролей Уейнууд,
- синът на Джереми, Сандор, дванадесетгодишно момче, скуайър при сир Донел Уейнууд,
- дъщерята на Джереми, Цинтея, деветгодишно момиче, повереничка на лейди Аня Уейнууд,
- сир Раймънд, женен за Беони Бийзбъри,
- синът на Раймънд, Робърт, шестнадесетгодишен, на обучение в цитаделата на Староград,
- синът на Раймънд, Малвин, петнадесетгодишен, даден да чиракува при един алхимик в Лис,
- двете дъщери близначки на Раймънд, Сера и Сара, четиринадесетгодишни девици,

- дъщерята на Раймънд, Церсей, шестгодишна, наричана Пчеличката,
- от четвъртата му жена лейди Алиса от дома Черни лес:
- Лотар, най-големият им син, наричан Лотар Куция, женен за Леонела Лефорд,
- дъщерята на Лотар, Тисейн, седемгодишно момиче,
- дъщерята на Лотар, Валда, четиригодишно момиче,
- дъщерята на Лотар, Ембърлей, двегодишно момиче,
- сир Джамос, женен за Сали Пийги,
- синът на Джамос, Уолдър, наричан Уолдър Големия, осемгодишно момче, осиновен в Зимен хребет като повереник на лейди Кейтлин Старк,
- синове близнаци на Джамос Дикон и Матис, петгодишни,
- сир Уолън, женен за Силва Пийги,
- синът на Уолън, Хостър, дванадесетгодишно момче, скуайър при сир Деймън Пийги,
- дъщерята на Уолън, Мериан, наричана Мери, единадесетгодишно момиче,
- лейди Мория, омъжена за сир Флемент Бракс,
- синът на Мория, Робърт Бракс, деветгодишен, осиновен в Скалата на Кастърли като паж,
- синът на Мория, Уолдър Бракс, шестгодишно момче,
- синът на Мория, Джон Бракс, бебе,
- Тита, наричана Тита Девата, двадесет и девет годишна девица,
- от петата му жена лейди Саря от дома Уент:
- няма потомство,
- от шестата му жена, лейди Бетани от дома Росби,
- сир Первин, най-големият им син,
- сир Бенфрей, женен за Джиана Фрей, негова братовчедка,
- дъщерята на Бенфрей, Дела, наричана Дела Глухата, тригодишно момиче,
- сина на Бенфрей, Озмунд, двегодишно момче,
- майстер Виламен, на служба в Дълъг лък,
- Оливар, скуайър на служба при Роб Старк,
- Рослин, шестнадесетгодишна девица,
- от седмата му жена лейди Анара от дома Фаринг,
- Арвин, четиринадесетгодишна девица,
- Вендел, най-големият им син, тринадесетгодишно момче, осиновено в Морски страж като паж,

- Колмар, вречен във Вярата, единадесетгодишен,
- Валтир, наричан Тир, десетгодишно момче,
- Елмар, сгоден за Аря Старк, деветгодишно момче,
- Ширей, шестгодишно момиче,
- от осмата му жена, лейди Джоиз от дома Еренфорд,
- все още без потомство,
- деца на лорд Уолдър от други жени:
- Уолдър Реките, наричан Уолдър Копелето,
- синът на Уолдър Копелето, сир Емон Реките,
- дъщерята на Уолдър Копелето, Валда Реките
- майстер Мелвие, на служба в Розби,
- Джейни Реките, Мартин Реките, Ригър Реките, Ронел Реките, Мелара Реките и др.

ДОМЪТ ГРЕЙДЖОЙ

Бейлон Грейджой, владетел на Железните острови, предвождал преди време бунт срещу Железния трон, потушен от крал Робърт и лорд Едард Старк. Въпреки че синът му Теон, отгледан в Зимен хребет, е един от поддръжниците и най-близки приятели на Роб Старк, лорд Бейлон не се присъединява към северняците в похода им в речните земи.

Гербът на Грейджой е златен кракен на черно поле. Девизът им е: „Не молим, а правим.“

– Бейлон Грейджой, лорд на Железните острови, крал на Солта и Скалата, Син на Морския вятър, Лорд Жътвар на Пайк, властелин на Великия кракен,

– неговата съпруга, лейди Аланис, от дома Харлоу,

– техните деца:

– Родрик, убит в Морски страж по време на бунта на Грейджой,

– Мейрон, убит в Пайк по време на бунта на Грейджой,

– Аша, капитан на „Черния вятър“,

– Теон, повереник на лорд Едарт Старк в Зимен хребет,

– братята му:

– Юрон, наричан Гарваново око, капитан на „Мълчание“, разбойник и пират,

– Виктарион, лорд-капитан на Железния флот, господар на „Желязна победа“,

– Ерон, наричан Мократа коса, жрец на Удадения бог,

– домашната свита на Пайк:

– Дагмър, наричан Ждрелото, оръжейник, капитан на „Пияча на пяна“,

– майстер Вендамир, лечител и съветник,

– Хелия, пазител на замъка,

– народа на Лордспорт:

– Сигрин, корабостроител,

– неговите лордове знаменосци:

– лорд Ботли, от Лордспорт,

– лорд Винч, от Железен хълм,

– лорд Харлоу, от Харлоу,

– Стоунхауз, от Стария Уик,

– Дръм, от Стария Уик,

– Добрия брат, от Стария Уик,

– Добрия брат, от Голям Уик,

– лорд Мерлин, от Голям Уик,

– Спар, от Голям Уик,

– лорд Блактайд, от Блактайд (Черен прилив),

– лорд Салтклиф, от Салтклиф (Солен бряг),

– лорд Съндърли, от Салтклиф.

ДОМЪТ ЛАНИСТЪР

Ланистъррови от Скалата на Каестърли остават принципните поддръжници на претенциите на крал Джофри за Железния трон. Гербът им е златен лъв на пурпурно поле. Девизът на дома Ланистър е: „Чуй моя рев!“

– Тивин Ланистър, владетел на Скалата на Каестърли, Гарант на Запада, Щит на Ланиспорт и Ръка на краля, командващ войската на Ланистър при Харънхъл,

– съпругата му лейди Джоана, братовчедка, умряла при раждане,

– децата им:

– сир Джайм, наричан Кралеубиеца, Гарант на Изтока и лорд-командир на Кралската гвардия, близък на кралица Церсей,

– кралица Церсей, вдовица на крал Робърт, близка на Джайм, кралица регент и Протектор на владенията,

– Тирион, наричан Дяволчето, джудже,

– родствениците им:

– сир Кеван, най-големия му брат,

– съпругата на сир Кеван, Дорна, от дома Суифт,

– бащата на лейди Дорна, сир Харис Суифт,

– техните деца:

– сир Лансел, бивш скуайър при крал Робърт, помазан в рицарство след неговата смърт,

– Вилем, близък на Мартин, скуайър, взет в плен при Шепнещия лес,

– Мартин, близък на Вилем, скуайър,

– Джаней, двегодишно момиче,

– Джена, негова сестра, омъжена за сир Емон Фрей,

– синът на Джена, сир Леос Фрей, взет в плен при Шепнещия лес,

– синът на Джена, Тион Фрей, скуайър, взет в плен при Шепнещия лес,

– сир Тигет, вторият му брат, умрял от шарка,

– вдовицата на Тигет, Дарлеса, от дома Марбранд,

– синът на Тигет, Терек, скуайър при краля,

– Герион, най-малкият му брат, изгубил се в морето,

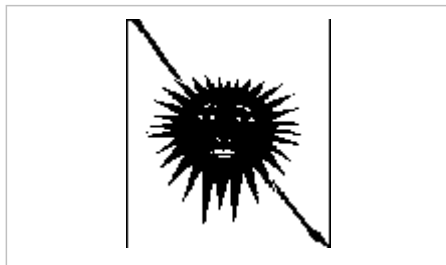
– незаконната дъщеря на Герион, Джой, единадесетгодишна,

– братовчед му, сир Стафорд Ланистър, брат на покойната лейди

Джоана,

- дъщерите на Стафорд, Серена и Мириел,
- синът на Стафорд, сир Дейвън,
- неговите лордове знаменосци, командири и капитани:
- сир Адам Марбранд, наследник на Ашемарк, командир на конния авангард и съгледвачите на лорд Тивин,
- сир Грегър Клегейн, Яздещата планина,
- Поливър, Чизуик, Раф Сладура, Дънсън и Веселяка, войници на служба при него,
- лорд Лео Лефорд,
- сир Амори Лорч, капитан на снабдителните части,
- Луис Лидън, лорд на Дълбок ров,
- Гавен Уестърлинг, лорд на Канарата, взет в плен при Шепнешия лес и държан в Морски страж,
- сир Робърт-Бракс и неговият брат сир Флемент Бракс,
- сир Форли Престър, Златния зъб,
- Варго Хоут, от свободния град Кохор, капитан на наемнически отряд, наричан Храбрата дружина,
- майстер Крилън, негов съветник.

ДОМЪТ МАРТЕЛ

Дорн е последното от Седемте кралства, което се е заклело във васална вярност на Железния трон. Кръв, традиция и история отличават дорните от останалите кралства. Когато избухне война за наследство, принцът на Дорн запазва мълчание и не взима страна.

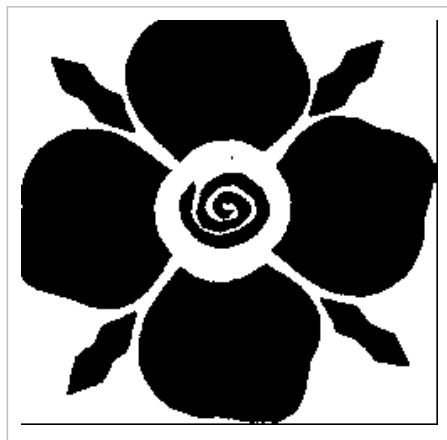
Знамето на Мартел е червено слънце, пронизано от златно копие.

Девизът им е: „Непокорими, неподвластни, несъкрушими“.

- Доран Нимерос Мартел, владетел на Слънчево копие, принц на Дорн,
- съпругата му, Меларио, от свободния град Норвос,
- децата им:
- принцеса Ариан, най-голямата им дъщеря, наследничка на Слънчево копие
- принц Куентин, големият им син,
- принц Тристейн, малкият им син,
- родственици:
- сестра му принцеса Елия, омъжена за принц Регар Таргариен, убит при завземането на Кралски чертог,
- дъщерята на Елия принцеса Ренис, малко момиче, убито при завземането на Кралски чертог,
- синът на Елия принц Егон, бебе, убито при завземането на Кралски чертог,
- брат му, принц Оберин, Червената усойница,
- дворцовата му свита:
- Арео Хота, норвошки наемник, капитан на гвардията,
- майстер Калеот, съветник, лечител и наставник,
- неговите лордове знаменосци:
- Едрик Дейн, лорд на Звездопад.

По-главните домове, заклетни на Слънчево копие, включват Джордейн, Сантагар, Алирион, Толанд, Железни лес, Уайл, Фоулър и Дейн.

ДОМЪТ ТИРЕЛ

Лорд Тирел, владетелят на Планински рай, е обявил подкрепата си за крал Ренли след брака на Ренли с неговата дъщеря Марджъри и е привлякъл повечето от главните си знаменосци за каузата на Ренли.

Гербът на Тирел е златна роза на тревно зелено поле. Девизът им е: „Да крепнем“.

- Мейс Тирел, лорд на Планински рай, Гарант на Юга, Защитник на Блатата, Върховен маршал на Достъпа и Ръката на краля,
- съпругата му, лейди Алери, от дома Хайтауър от Староград,
- децата им:
- Уилас, най-големият им син и наследник на Планински рай,
- сир Гарлан, наричан Галантния, вторият им син,
- сир Лорас, Рицаря на цветята, най-малкият им син, лорд-командир на Гвардията на дъгата,
- овдовялата му майка, лейди Олена от дома Редвин, наричана Кралицата на тръните,
- сестрите му:
- Мина, омъжена за Пакстър Редвин, лорд на Арбор,
- техните деца:
- сир Хорас Редвин, близък на Хобър, с прякор Ужаса,
- сир Хобър Редвин, близък на Хорас, с прякор Лигльото,
- Дезмера Редвин, шестнадесетгодишна девица,

- Джана, омъжена за сир Джон Фосоуей,
- чичовците му:
- Гарт, наричан Грамадния, лорд-сенешал (управител) на Староград,
- незаконородените синове на Гарт, Гарс и Гарет Цветята,
- сир Морин, лорд-командир на Староград,
- майстер Гормон, схоляр в цитаделата,
- домашната му свита:
- майстер Ломис, съветник, лечител и наставник,
- Игон Вируел, капитан на гвардията,
- сир Вортимър Крейн, майстор оръжейник,
- Масловката, глумец и шут, много дебел.

МЪЖЕТЕ НА НОЩНИЯ СТРАЖ

Нощният страж пази кралските владения и се е заклел да не взима никакво участие в граждански войни и спорове за трона. По традиция по време на бунт хората от Нощния страж не зачитат нито един крал и не се подчиняват никому.

В Черен замък

- Джиор Мормон, лорд-командир на Нощния страж, наричан Стария мечок,
- неговият стюард и скуайър, Джон Сняг, незаконороден син на Едард от Зимен хребет, наричан лорд Сняг,
- бялото вълчище на Джон, Дух,
- майстер Емон (Таргариен), съветник и лечител,
- Самуел Тарли и Клидас, негови стюарди,
- Бенджен Старк, Пръв шурмовак, изгубил се отвъд Вала,
- Торен Малък лес, старши шурмовак,
- Джармън Бъкуел, старши шурмовак,
- сир Отин Витърс, сир Аладейл Винч, Грен, Пайпър, Матар, Елрон, Ларк наричан Сестриния, шурмоваци,
- Отел Ярвик, Пръв строител,
- Холдър, Албет, строители
- Боуен Марш, лорд стюард,

- Чет, стюард и кучкар,
- Едисон Толет, наричан Ед Скръбния, вечно намусен скуайър,
- септон Селадар, пияница,
- сир Ендрю Тарт, учител по оръжие,
- братя при Черния замък:
- Донал Ноя, майстор на оръжия и ковач, еднорък,
- Трипръстия Хоб, готвач,
- Джерен, Раст, Кугън, новобранци, още обучаващи се,
- Кънуи, Гверен, „скитащи врани“, чиято задача е да набират сирачета и престъпници за служба на Вала,
- Йорен, старши на „скитащите врани“,
- Прид, Кътджак, Вот, Райсън, Кайл, новобранци, тръгнаха към Вала,
- Кос, Джерен, Добер, Курц, Байтър, Джакън Х'гхар, престъпници, тръгнаха към Вала,
- Ломи Зелените ръце, Джендри, Тарбър, Горещата баница, Ари – сирачета, тръгнаха към Вала.

При Източния (Крайморския) страж

- Котър Пайк, командир на Източния страж,
- сир Алисън Торн, учител по оръжие,
- братя на Източен страж:
- Дареон, стюард и певец.

В Сенчестата кула

- Сир Денис Малистър, командир на Сенчестата кула,
- Корин, наричан Полуръката, старши шурмовак,
- Далбридж, възрастен скуайър и старши шурмовак,
- Ибин, Каменната змия, шурмоваци.

ИНТЕРВЮ С ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН

Откъси от интервюто на Линда Ричардс с Джордж Р. Р. Мартин, януари, 2001 г.

Линда Ричардс:

– „Буря от мечове“ – има изключителен успех. Като че ли всяка ваша следваща книга е по-успешна от предишната.

Джордж Р. Р. Мартин:

– Да, поредицата върви все по-добре и това ме ласкае.

– Едно от окуражаващите неща, които виждам в успеха на „Буря от мечове“ (Третата книга от сагата. – Б.пр.), е това, че книгата е толкова голяма, а хората я четат. Това е чудесно. Колко е голяма всъщност?

– Ами... ръкописът беше 1500 страници. Направо страшно да ти стане! (Смее се.)

– А мъките дълги ли бяха?

– Да. Закъснявах с няколко месеца и ме подложиха на голям натиск да я предам. Но накрая я докарах до място, което ме задоволи. После, разбира се, идва другата, така че... читателите четат по-бързо, отколкото пишем. Работя две години над една книга, а два дни след като излезе, получавам първия си е-мейл, в който ме питат кога ще излезе следващата. (Смее се.)

– Това е първата ви книга, която имах възможност да прочета. Струва ми се много тясно свързана с историята. Може ли човек да я нарече „фентъзи“?

– Книгата определено е роман фентъзи. Има си дракони и всичко, което се полага. Но наистина има и усещане за история. Обичам историята. Исках да придам повече чувство за история в „Буря от мечове“, както и в другите книги. Историческите романи са чудесно четиво, но за мен единственият проблем в историческия роман е, че знам твърде много история. Така че винаги знам какво ще стане. Четеш например роман за Войната на розите и все едно дали е добър, или лош, знаеш кой ще победи накрая. Докато с това нещо можеш да изненадаш хората. Чете се като исторически роман, имаш усещането, че си потопен в история, но не знаеш какво ще се случи.

– Първата книга от поредицата беше „Игра на тронове“.

– Да. Излезе през 1996 година. Започнах да пиша поредицата през 1991 година. Не съм писал непрекъснато, защото дълго време работех за телевизията и киното.

– Колко книги смятате да включи поредицата?

– Вероятно ще бъдат шест. Досега са три: „Игра на тронове“, „Сблъсък на кралете“, „Буря от мечове“.

– Значи от самото начало сте я замисляли като поредица?

– О, да. Първоначално я мислех като трилогия, но това беше

всъщност преди да започна да пиша.

– Работите ли вече над четвъртата книга?

– Да.

– Има ли си вече заглавие?

– „Танц с дракони“. Петата ще се казва „Ветровете на зимата“. А на шестата ще ѝ намерим име по-късно. (Смее се.) Още нямам заглавие.

– Жанрът е много конкурентен. Много хора пишат фантастично-исторически саги. Вашите книги наистина се издигнаха над всичко това. Усещате ли го?

– Да. Забелязвам разликата от книга на книга. Интересът наистина набъбва. Докато при първата книга на публични четения се радвах, ако се съберат петнайсет-двайсет души, сега идват по сто, по двеста.

– Можете ли накратко да опишете сюжета на сагата за човек, който не е запознат с поредицата?

– О, разбира се! С колко часа разполагам? (Смее се.) Действието се развива в един въображаем свят, наречен Седемте кралства на Вестерос, свят от средновековен тип, но в него има и магия. В него са живели и дракони, макар че в началото на историята последният дракон е умрял преди сто и петдесет години. Навярно това, което най-много отличава Вестерос и Седемте кралства от света, който познаваме ние, е, че там сезоните са сбъркани. Вместо всяка година да има четири сезона, които настъпват на относително предсказуеми дати, там сезоните настъпват съвсем случайно и продължават с години. По времето, когато започва първата книга, „Игра на тронове“, хората мислят, че лятото свършва, но лятото е било много дълго. Десет години лято. Но сега дните се скъсяват, става по-студено и те мислят, че лятото свършва. Разбира се, когато сезоните траят толкова дълго, събитието е твърде значително, защото зимите са изключително тежки. Продължават дълго и са опустошителни. Никой не иска дълга зима.

На този фон имаме династична борба за власт над кралството: Седемте кралства, които всъщност са едно кралство, макар че преди е имало седем кралства. Всичко това сега се управлява от един крал. Няколко могъщи знатни дома се борят помежду си за властта. В същото време далече на север имаме една огромна ледена стена, която съществува от осем хиляди години, изградена е през целия континент и се поддържа от организация на заклетите братя, наречена Нощния страж – членовете ѝ се заклеват да посветят рицарската си служба на този гигантски леден вал срещу всичко, което се таи на север. А какво точно се таи там, ще разберем тепърва.

– Аха. „Ветровете на зимата“.

– Да.

– Откъде ви е дошла конструкцията на този свят?

– Отчасти от историческите ми проучвания. Но не правя буквален превод. Някои читатели са се опитвали: този герой е Ричард III, онзи еди-кой си...

– Сигурно ви е неприятно. Сякаш личната ви изобретателност не стига.

– Неприятно е. Наистина се вдъхновявам от онова, което чета в историята, но повечето неща са плод на въображението.

– Да се върнем, конструкцията на света. Франк Хърбърт (авторът на „Дюн“) например се е вдъхновил от политически вълнения, екология и други подобни неща. Просто се чудех за сезоните. Дали това се основава на нещо, което ви е интересно, или просто сте решили, че е хубаво?

– Мисля, че ми хареса символизмът. Имам предвид зимата и лятото. Всички ние имаме зими в своя живот и това не означава непременно студените сезони. Лятото е време за растеж, за богатство и радости. Зимата е мрачно време, в което трябва да се бориш, за да оцелееш.

– От гледна точка на историзма... Колко исторически детайли може да използва човек, без да зазвучи твърде много като нашия свят?

– Мисля, че трябва да включи доста.

– Защо искате читателите да се свързват с творенията ви?

– Да. И защото търсиш някакво чувство за правдоподобност. Всъщност мисля, че повечето автори на фентъзи включват твърде малко. Имам предвид... да го кажем така: има брилянтно фентъзи. Много хора вършат добра работа. Тад Уилямс създаде страхотна трилогия. Робин Хоб върши чудесна работа. И, разбира се, книгите на Робърт Джордан имат милиони почитатели. Имаме и писатели като Толкин по негово време и други. Но като оставим всичко това настрана, има също така много автори, които не са толкова страхотни и въпреки че в книгите им уж има средновековен декор, като го погледнеш, ти прилича на Дисниленд. Е, имат замъци, крале и рицари...

– И девици. Не забравяйте девиците.

– И девици, да. Но ги няма кучетата в залите на замъците, които се боричкат под масата. Няма ги болестите и глада. А тези неща също ги е имало. Смятам, че трябва да ги имаш и двете. Точно там започва изследването. Трябва да разбереш как всъщност е изглеждал един турнир и как са се водели средновековните войни, да имаш някаква представа за битката и за оръжията, включени в нея. Затова се опитах да придам това

усещане за сурово правдоподобие в книгите си и на почитателите ми това, изглежда, им харесва, и затова смятам, че не греша...

БЛАГОДАРНОСТИ

Още подробности и още дяволи.

Този път ангелите, които ми помогнаха да ги усмиря, включваха Уолтър Джон Уилямс, Сейг Уолкър, Мелинда Снодграс и Карл Кейм.

Благодаря също така на моите търпеливи редактори и издателиг Ан Гроел, Нита Таублиб, Джой Чембърлейн, Джейн Джонсън и Малкълм Едуардс.

Накрая да килнем леко шлема в чест на Парис заради нейното „Вълшебно кафе“, горивото, което изгради Седемте кралства.

ЗА АВТОРА

Джордж Р. Р. Мартин живее в Санта Фе, щата Ню Мексико. Първата му книга, сборник научнофантастични разкази „Песен за Лия и други разкази“, е публикувана през 1976 г. У нас е известен с научно-фантастичния си роман „Пясъчните крале“. Носител е на три награди „Хюго“ и две „Небула“. Работил е за Холивуд (сценарист и редактор в подновената версия на „Зоната на здрача“ и популярния в САЩ ТВ-сериал „Красавицата и звярът.“) През 1991 г. Дж. Мартин започва „Игра на тронове“, която е публикувана през 1996 г. и се превръща в началото на сагата „Песен за огън и лед“ – най-четената в момента в Северна Америка фентъзи поредица.

КРАЙ

© 1999 Джордж Р. Р. Мартин
© Валерий Русинов, превод от английски

George R. R. Martin
A Clash of Kings, 1999

Редакция: bambo, 2006
Редакция: Mandor, 2007

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1956>]